

„Era o zi atât de frumoasă, încât, și necredincios să fi fost, și tot te-ai fi închinat
Domnului ca să ai cui mulțumi pentru asemenea splendoare.”

GREVA PĂCĂTOR ȘILOR

FLORIN CHIRCULESCU

NEMIRA

CUATERNAR

FLORIN CHIRCULESCU (de profesie medic chirurg) s-a născut la București pe 26 martie 1960. A debutat cu proză scurtă în anul 1993, în revista sci-fi *JSF*. A fost recompensat la scurtă vreme cu Premiul pentru Debut European la Euroconul de la Glasgow din 1995, după care a primit Marele Premiu al Editurii Nemira din 1997 pentru romanul *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine*, tipărit la aceeași editură. De-a lungul anilor, au urmat alte distincții. A colaborat cu reviste de specialitate, unde a publicat nuvele și povestiri, și a fost redactor-șef al revistei *Nautilus*. A semnat cu pseudonimul Sebastian A. Corn următoarele volume: *2484-Quirinal-Ave* (Nemira, 1996), *Să mă tai cu tăișul bisturiului tău, scrise Josephine* (Nemira, 1998), *Cel mai înalt turn din Babylon* (Nemira, 2002), *Imperiul Marelui Graal* (Nemira, 2006), câștigător al Premiului Vladimir Colin în 2006, *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Skipper de interzonă* (Millenium, 2012), *Ne vom întoarce în Muribacca* (Nemira, 2014), *Iovik* (Millenium, 2014), *Eucronoza și alte nuvele* (Millenium, 2017), *Greva păcătoșilor sau apocrișa unui evreu* este primul roman pe care îl semnează cu numele său adevărat.

GREVA PĂCĂTO ȘILOR

SAU APOCRIFA UNUI EVREU

FLORIN CHIRCULESCU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHIRCULESCU, FLORIN

Greva păcătoșilor sau apocrifa unui evreu/ Florin Chirculescu. – București: Nemira Publishing House, 2017

ISBN print: 978-606-43-0092-8

ISBN epub: 978-606-43-0118-5

ISBN mobi: 978-606-43-0119-2

821.135.1

Florin Chirculescu

GREVA PĂCĂTOȘILOR SAU APOCRIFA UNUI EVREU

© Nemira, 2017

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Lector: Dana IONESCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- [Despre autor](#)
- [1 - Pakistanezul](#)
- [2 - Bucegii](#)
- [3 - Gara](#)
- [4 - Zamira](#)
- [5 - Cartea](#)
- [6 - Apartamentul](#)
- [7 - Ministrul](#)
- [8 - Nanga Parbat](#)
- [9 - Profetul \(pfal\)](#)
- [10 - Amanta](#)
- [11 - Vorbălungă](#)
- [12 - Politicul](#)
- [13 - Corporațiile](#)
- [14 - Argatul](#)
- [15 - Susupti](#)
- [16 - Lecția](#)
- [17 - Atelierul](#)
- [18 - Gemenii](#)
- [19 - Armânca](#)
- [20 - Palermo](#)
- [21 - Zăpada](#)
- [22 - Trenul](#)
- [23 - Umar](#)
- [24 - Pila](#)
- [25 - Sindicatele](#)
- [26 - Arestul](#)
- [27 - Poligonul](#)
- [28 - Familia](#)
- [29 - Orgasmul](#)
- [30 - Evreii](#)
- [31 - Plaga](#)
- [32 - Frica](#)

- [33 - Miraj](#)
- [34 - Unchiul](#)
- [35 - Banchetul](#)
- [36 - Artistul](#)
- [37 - Conclavul](#)
- [38 - Televiziunile](#)
- [39 - Farmacia](#)
- [40 - Pacienții](#)
- [41 - Djinnii](#)
- [42 - Operația](#)
- [43 - Peruca](#)
- [44 - Piciorul](#)
- [45 - Cafeneaua](#)
- [46 - Armânul](#)
- [47 - Corbul](#)
- [48 - Părinții](#)
- [49 - Căpșunarii](#)
- [50 - Bolnavii](#)
- [51 - Dojana](#)
- [52 - Ristache](#)
- [53 - Sipi](#)
- [54 - Exodul](#)
- [55 - Arta](#)
- [56 - Restaurantul](#)
- [57 - Belgrad](#)
- [58 - Abu Bakr](#)
- [59 - Șoapta](#)
- [60 - Miraj](#)
- [61 - Literele](#)
- [62 - Harta](#)
- [63 - À rebours](#)
- [64 - Alep](#)
- [65 - Cancerul](#)
- [66 - Peronul](#)
- [67 - Basarabia](#)
- [68 - Orgia](#)
- [69 - Gagarin](#)

- [70 - Post-coitum](#)
- [71 - Cămila](#)
- [72 - Qibla](#)
- [73 - Parcul](#)
- [74 - À rebours](#)
- [75 - Caucaz](#)
- [76 - Kosovo](#)
- [77 - Șpaga](#)
- [78 - Negusul](#)
- [79 - Concediul](#)
- [80 - Darknet](#)
- [81 - Buncărul](#)
- [82 - À rebours](#)
- [83 - Nehemia](#)
- [84 - Copiii](#)
- [85 - Miraj](#)
- [86 - Venesecția](#)
- [87 - Turtele](#)
- [88 - Futoarea](#)
- [89 - Kotor](#)
- [90 - Valea Valbonei](#)
- [91 - Tălpile](#)
- [92 - Birmania](#)
- [93 - Operațiile eroice](#)
- [94 - Celălalt](#)
- [95 - Chipul](#)
- [96 - Ecranele](#)
- [97 - Hacking](#)
- [98 - Desenul](#)
- [99 - Ceainăria](#)
- [100 - Ședința](#)
- [101 - Geamala](#)
- [102 - Marșul](#)
- [103 - O.Z.U.](#)
- [104 - Cina](#)
- [105 - À rebours](#)
- [106 - Poruncile](#)

- [107 - Grădina Saqifa](#)
- [108 - Ali ibn Abu Talib](#)
- [109 - FB](#)
- [110 - Wagner](#)
- [111 - Valizele](#)
- [112 - Păcatul](#)
- [113 - Încăierarea](#)
- [114 - Costurile](#)
- [115 - Sfânta Ecaterina](#)
- [116 - Contractul](#)
- [117 - Mortul](#)
- [118 - Ministerul](#)
- [119 - Spaima](#)
- [120 - Tora](#)
- [121 - Beduinul](#)
- [122 - Învioiala](#)
- [123 - Arcul](#)
- [124 - Djinn](#)
- [125 - Aeroportul](#)
- [126 - Țăranii](#)
- [127 - Nămeții](#)
- [128 - Karakoram – Clanadonia](#)
- [Note](#)

Irinei și Letiției

Deși acest roman este inspirat de fapte reale, el rămâne, totuși, o ficțiune în care întâmplări autentice se amestecă, liber, cu fapte imaginare. Personaje istorice ajung față în față cu ființe compozite și cu fapte inventate pe de-a întregul, iar trăsăturile, reacțiile și comportamentul lor sunt întru totul creația autorului.

„*Iqra!*“ („Citește!“)

Nobilul Coran, 96.1

„Murad, nu crezi că Allah ar prefera ca tu să-i înveți
pe oameni să citească?“

TONY, portar la Clubul Shades, din Luton,
citată de Morten Storm, Paul Cruickshank și
Tim Lister (Agent Storm, *My Life inside al-
Qaeda and the CIA*)

1
PAKISTANEZUL

Alfa, lambda, miu...

...și mă trezesc la curve. Pe strada lor, vreau să zic. Căutam cartea lui Graham Hoyland (*Last Hours on Everest*), eram frânt după un zbor cu turbulențe, iar Buraq turuia despre traseele ucigașe de pe versantul Rupal – îl obseda ruta lui Mummery, primul alpinist căzut la datorie pe Nanga Parbat. Ei, și tot vorbind așa, deodată nimerim printre vitrinele cu fete din orașul vechi. Sunt numai negrese și asiatice: plesnesc de sănătate, ale naibii, dar e prea dimineată ca să merg la ele. În plus, am chef să redevin cast.

Dar Mara? Oare ce face Mara?

Ei, ea e măritată de ani de zile, pentru ea sexul bate deja spre incest.

Deodată se deschide o ușă și apare și-o albesă printre colorezele alea. E înfășurată în prosop, are părul ud learcă și miroase a mosc. O ia pe stradă în picioarele goale și se chiorăște la mine, dar eu pășesc ca belferul, mă fac că n-o văd. O negresă mă strigă, dar albesa își îndreaptă țățele, marcând teritoriul, și parcă-mi zice ceva în română... Să vezi că-i de-a noastră! E *ceva* în felul în care s-a înfășurat în prosop, în ochii aburini și-n fruntea îngustă, în crupa coborâtă, plină, un pic lătăreață – româncă de Bărăgan îți sare în ochi oriunde... Ce-o fi vrând?

Când colo, nu e ea, e Sahib, frate-meu. Mă leagă de el un blestem – ce văd eu, vede și el, ce aude el, aud și eu, oricâte continente ne-ar despărți. Când eram mici, ne și încurcam din pricina asta, fiindcă nu ne dădeam seama care ce vedea și ce auzea... Cinstit să fiu, ne încurcam încă din burta mamei, de când concuram pentru sângele ei placentar, căci am fost gemeni, ceea ce înseamnă că timp de o săptămână am fost o singură ființă. După aceea, gata, a survenit clivajul morulei (bâldâbâc!) și ne-am trezit că suntem doi: Sahib și cu mine.

Și așa am rămas până azi.

Prin urmare, eram în A, în lumina amorțită a dimineții, și auzeam ce auzea Sahib tocmai la București, în Marele Mall Medical. Iată ce i se spunea: „Grevă?! Fugi, domn’e, de-aici! Ce, n-ai casă, n-ai mașină?”

Sahib afișa zâmbetul lui de minoritar, că de-aia îl crezuse lumea evreu când era mic – uite jidanul, jidanul! așa se șoptea pe la colțuri. Mie nu îndrăzneă nimeni să-mi spună așa ceva, că l-aș fi plesnit, dar Sahib n-a fost niciodată ca mine. Uite-l și-acum: încasează și tace. El nu se pune rău cu lumea, cică asta-i cheia luptei sindicale, însă eu cred că n-are *cojones* pentru caftul în care s-a băgat... Mda, iată de ce nu plecăm în Himalaya, iată de ce ne antrenăm atât de rar...

Ești un tâmpit, Sahib.

Tâmpitul, însă, și-a pus în minte să ridice stindardul luptei sociale – pentru cine credeți? – pentru doctori, căci asta e el: medic, *toubib*, *arzt*. Cică vrea să-i scoată din foame, ceea ce e aiurea, dar Sahib susține că pe lume sunt și medici care trag targa pe uscat. „Lasă-i, domn’e, să se dea cu capul de pereți, că nu-i mai satură Dumnezeu“, i-am zis cândva. Dar el: „Mesneraș, habar n-ai care-i treaba.“

Ba treaba e că doctorul cu care vorbește acum Sahib are un VW Ragnarok gigantic – e o mașină de-aia de trebuie să tragi benzinăria după ea, la drum lung. Doctorul cu pricina e falnic, are gene umbroase și seamănă cu un călugăr din cei ce le zăpăcesc pe măicuțele care i se vâra sub patrafir: acolo, la umbra spovedaniei, precuvioasele uită de toate păcatele, fiindcă le năpădesc feromonii și-și amintesc că-s și ele muieri cu felurite dorințe.

„Uite“, îi zice Sahib barosanului, „vă las aici tabelul pentru grevă. Cine semnează, bine, cine nu, nu! Fără grevă, nu pupăm salarii mărite, să fie clar!“ mai spune el și se cară ca un adevărat Sahib ce se crede.

Îmi vine să-l omor.

– Ce ai? mă ia Buraq.

– Mi-ai împuiat capul cu vorbăria. Unde mă duci?

– Păi, tu ai venit încoace, la fete.

– Ba *tu* ai venit. I-ai văzut pe ăia rași în cap și-ai dat fuga să te ascunzi... Parc-ai fi evreu.

Dar Buraq, zâmbind:

– *Insh’Allah*... Mai vrei cartea aia, Mesneraș?

– Cum să nu?

– O carte, ptu... Mai bine plecăm la Islamabad, mă răcăie Buraq și-mi arată o ușiță mărunță, la colțul străzii. Poftim, am ajuns.

Intrăm în librărie. Clopotele Capelei Palatine bat de ora 9. De afară, dinspre *Rathaus*, se aud mugete de victorie: Crucile Întreșesute îi pusese ră pe fugă pe studenții Sovietului din Köln. Ce bătlie! Începuse pe malul Rinului, continuase pe *autobahn* și se isprăvisse pe stradelele primei capitale europene *ever*, printre

geamuri sparte, coloane de fum negru și bălți de sânge. Trăiască
Charlemagne, trăiască Uniunea Europeană!

– Vă e teamă? ne întreabă librarul. Avem o ieșire prin spate.

Nu, nu ne e teamă, doar ne uităm la trecători: poporul s-a
potolit, Crucile Întreșute i-au tocat pe studenți, iar lumea se
duce acum la serviciu, la shopping, la curve... Majoritatea se
zgâiesc în telefoane: Doamne, dă-ne Facebook, dă-ne Instagram
și fă-ne la loc cimpanzei!

Mă uit la Buraq. Degeaba face pe nepăsătorul, căci nu poartă
pakol, căciulița pakistaneză, ci o șapcă roșie de baseball, pe care
scrie, cu auriu, „St. Louis Cardinals“. O întorsese cu cozorocul în
spate, ca lunetiștii.

– De fapt, voi, musulmanii, sunteți niște căcăcioși, îi zic.

– De-aia vă băgați și-n gaură de șarpe când ne vedeți? îmi face
el cu ochiul. Hei, Mesneraș, eu sunt bunul tău prieten moslem, iar
tu ești bunul meu prieten infidel și împreună o să cucerim Nanga
Parbat.

După două minute, ieșim din librărie cu cartea lui Hoyland în
brațe. O s-o citesc, o să mă apuce din nou cheful de plecare și o
să mă *car* în Himalaya. Treaba ta, Sahib, dacă vrei să faci pe
cavalerul social – eu nu te mai aștept.

Între timp, Sahib intrase în cabinetul lui. Stătea la fereastră,
fuma ilegal și privea orașul. Cartierul Cotroceni abia se vedea,
căci la București ploua cu găleata: vremea era mai infectă decât
în A. „Să crezi tu că pleci singur!“ gândește Sahib. „Ba plec!“ îi
zic. „Tu mereu găsești altceva de făcut.“ Dar el: „Îți promit că
facem un traseu când te întorci.“ „Nu te cred, Sahib. Tu niciodată
nu te ții de cuvânt.“

De astă dată s-a ținut de cuvânt. Dar tot n-a ieșit bine.

2 BUCEGII

La început a fost e-mailul și e-mailul era la Dumnezeu și Dumnezeu era e-mailul – așa începe povestea. E opt dimineața, e martie, iar viscolul coboară din platoul Bucegilor, vârându-se pe sub hainele noastre rupte, dezurzite. Copacii pâraie, pe potecă e ghețuș și miroase a vijelie.

Vrem să urcăm *în goană* pe Valea Seacă dintre Clăi, să ieșim în Brâna lui Răducu și s-o luăm apoi pe Hornul cu *Florile* până sus, pe platou. Îndesaserăm cărămizi în ranițele vechi, din pânză de cort și încălțaserăm adidași cu tălpi roase, în care azvârliserăm pietricele, ca să ne zgârie tălpile. Avem la noi și colțari, pioleți, bașca țoale adevărate de munte, dar n-o să le folosim decât dacă se strică vremea.

Intrăm în traseu și o luăm la fugă pe firul văii. E un vânt dat naibii și ninge de rupe. Ajungem la prima săritoare, aia care seamănă cu un cuptor țărănesc uriaș, ne strecurăm înăuntru, dăm peste un petic de iarbă plin cu ghiocci și toporași, care miroso dulceag, a parastas. Dă-i încolo! Străbatem hornul, ieșim la lumină, o luăm la deal în alergare. Viscolul se înforțează, ne îngheață țurloaiele. Ne uităm la ceas – suntem în program.

De îndată ce intrăm în abruptul văii, ne trezim cu un bolovan care țopăie din stâncă în stâncă: poc-poc-poc.

– Mai e careva pe traseu, face Sahib.

Ne chiorâm prin viscol, dar nu vedem nimic, drept care ne punem căștile și-o luăm din loc. În scurt timp îi zărim pe cei ce doborâseră bolovanul: au țoale frumoase, gecii luminescente, plastici de opt sute de euro, colțari, parazăpezi. Sunt trei inși, un lungan, un malac și-un copil, care urcă pe stil vechi, gâfâind. Îi salutăm. Ei se uită la noi și țuguie buzele – se abțin să nu râdă de ranițele noastre, de treningurile și adidașii noștri: ia uite, au venit sărăcanii la munte, așa trebuie că-și zic.

Drept răspuns, Sahib se zgâiește la ei. Cel înalt nu se lasă mai prejos și se zgâiește și el la Sahib, dar malacul îi evită privirea, se tot uită într-o parte – are ditamai ceafa și ochi spălăciți, zici că-i un porc cu cataractă. Să vezi că Sahib se știe cu ei. Păi, ne știm, se gândește el, dar, *măgarii*, se fac că nu mă cunosc. *Bou'* ăla lung mi-e coleg, iar pe celălalt l-am operat.

Bou' ăla lung are părul roșu și i se zice Dexter. E ochelarist, e bărbierit proaspăt și poartă o căciulă ca a lui Hermann Buhl când

a cucerit Nanga Parbat. Lângă el, un băiețel de zece-doișpe' ani: se uită la noi, mestecă gumă și-i face cu ochiul, dar nu se pricepe, căci închide amândoi ochii. Cât despre malac, parcă l-aș ști și eu de undeva, dar eu cunosc multă lume.

Dă-i dracu'. O luăm înainte, ieșim în Brâna lui Răducu și ne vârâm la adăpost, într-o grotă. Scot un sendviș, iar Sahib aprinde o țigară. El poate să fumeze și sub apă, dar dacă-i zic să se lase, se supără, cică-l discriminez.

– *Bou* 'ăla lung are și el un sindicat pentru medici, începe Sahib.

– Băi, Mugabe, suntem pe munte. Dă-le naibii de sindicate!

– M-a enervat cretinul ăla. S-a făcut că nu mă cunoaște. Se poartă ca un idiot, ceea ce e cam ciudat: știi că dobitocul e evreu?

– O fi somalez, nu evreu. Ce? De tine nu spunea lumea că ești evreu?

– Ba el chiar e evreu. De ce dracu' s-o fi făcut că nu mă cunoaște?

– Auzi? Mă doare-n cot de evreii tăi și de sindicatele tale. Uite de ce n-am ajuns noi în Himalaya...

Dar Sahib:

– Porcul ăla de Dexter mă sapă... Când am înființat sindicatul, mi-a trimis doi emisari: De ce mai faceți încă un sindicat, dom' doctor? – m-au întrebat. Hai la noi, c-avem sindicat cunoscut, puternic... Vă punem șef pe București, vă dăm douăj' de mii pe lună.

– Băi, mie nu mi se pare normal ca doctorii să aibă sindicat... Ce? Sunteți strungari? În plus, sindicatele nu-s decât un *biznis*.

– Sindicatul lui Dexter e *biznis*, nu al meu! se înfurie Sahib. De ce crezi tu că se plimbă el pe munte cu Drujba lui Dumnezeu?

Așa, deci: malacul era Drujba lui Dumnezeu... Drujba lui Dumnezeu înseamnă păduri, cherestea, cartiere rezidențiale și o rețea de benzinării. Un coleg de-ai mei de serviciu stă cu ochii pe el de mai bine de un an.

– Dacă tot l-ai operat, măcar ți-a dat o șpagă ca lumea? întreb. Sahib zice că nu. Se alesese, în schimb, cu o sponsorizare, dar nu intră în amănunte, cică erau bani de furat.

– Și de-asta ai tu chef de grevă? îl iau eu. Că te-a sponsorizat Drujba lui Dumnezeu cu bani furați?

– Grevă?! face Sahib ochii mari. Ce grevă?

– Cum, ce grevă? Păi, nu te-am auzit? Te-am *simțit*, știi tu... Eram în A, iar tu erai la spital cu doctorul ăla care are un VW Ragnarok. Făcea mișto, te întreba dacă n-ai casă și mașină, te întreba la ce-ți trebuie grevă.

– Ce grevă? Ce doctor cu VW Ragnarok? Ai înnebunit?

Ne uităm unul la altul: nu mai pățiserăm așa ceva niciodată – blestemul nostru, telepatia noastră, nu ne păcălise nicicând. Iar

Sahib:

– Nu te mai duce în A, Mesneraș! N-o să ai parte decât de belele.

– Bine, bine... Hai s-o tăiem că ne ia frigul.

O luăm pe Brâna lui Răducu – mergem iute, șerpește. Ne strecurăm pe un brâneag îngust, expus ca naiba, și-i spun lui Sahib să fie atent, că se repede ca berbecul. Dacă e să mori, nu contează în ce munți te prăbușești: 4800 de metri pe fața Rupal sunt totuna cu 80 de metri în Bucegi.

Intrăm în Hornul cu *Florile*. Hornul e abrupt și tapetat cu un fel de pământ granulat – o ia la vale cu tine cu tot. Începem fuga, dar alergăm pe loc, zici că suntem doi pui de țigani, gonind în contracurent pe scările rulante din malluri. Ne curg în cap zăpadă și țărână, vântul ne izbește, dar noi mai sus, tot mai sus, până la un prag de stâncă. N-are decât un metru înălțime, însă pământul ne fuge de sub picioare – n-avem cum să-l sărim din prima.

Mă sprijin în podul palmelor, mă încordez, sar, mă băș de efort. Pe Sahib îl umflă râsul, dar se codește, tot alunecă, zici că-i un cățel care se cațără pe scări prea înalte. Până la urmă sare și el și se repede spre mine în patru labe, căci deasupra pragului e tot pământ din ăla, care curge la vale.

– Parc-ai fi un popândău, zic.

Vijelia ne taie respirația. Se lasă frigul. Ne pitim sub o stâncă. Dau să-l întreb pe Sahib de ce nu-și aprinde o țigară, numai că în clipa aia primește un e-mail, căci la început a fost e-mailul, v-am spus.

Se uită în telefon. Se încruntă. Mai citește o dată și-l ia cu călduri. Simt ce e în mintea lui, dar nu zic nimic. Arunc o privire în vale, printre perdelele ninsorii. Nu-l mai văd pe evreul ăla idiot al lui Sahib – *fucking Dexter left the building* și l-a luat cu el și pe Drujba lui Dumnezeu... Ce dracu' învârtesc ăștia doi împreună? Iar ticălosul de frate-meu ce caută în lumea lor? Mi-e doar frate, nu prieten, dar tot mi-e ciudă. Ce nevoie are el de syndicate, *syndicates*, *gewerkschaften*? La ce-s bune nenorocitele astea de syndicate?

Sahib îmi răspunde în felul nostru: Eu n-aș mai face nimic cu căcatul de sindicat, dar mă iau lucrurile pe sus. Fă ce vrei, îi zic, plictisit, și mă uit din nou în vale... Hopaaa, zăresc prin viscol gecile luminescente ale lui Dexter și ale tovarășilor săi: abia se târăsc, amărâții. Fluier după ei – triiiiii! – ca să le arăt până unde au ajuns sărăcanii, în hăinuțele lor de țopârlani. Dexter și ai lui nu ne aud, însă, căci suntem la dracu' cu cărți. Îmi vine atunci un gând porcos, ciudat – îl văd cu ochii minții pe Cocârț-

Decapolitul, președintele patriei: e cu femela lui, blonda aia cu mers de hotentotă. Sunt la Cabana Miorița, în iatacurile din afara circuitului turistic – sunt din carne și oase, se bucură unul de

altul, boncăne ca cerbii, piuie ca jderii, fâlfâie ca albatroșii. Sunt
oameni ca toți oamenii și asta mă uluiește.

Gândul îmi trece imediat, însă, căci Sahib primește alt e-mail.

3 GARA

Am bătut recordul traseului, deși e-mailurile ne-au chinuit tot drumul: Sahib citea și scria non-stop. Nu și-a dat seama nici că viscolul a încetat, ca luat cu mâna, și că ne-am trezit în plin soare: două mogâldețe cenușii în mijlocul zăpezii albe, respirând aerul acrișor al Bucegilor. Mi-a fost milă de el – eram pe munte, în regatul nostru, dar el schimba e-mailuri.

Am coborât în Bușteni. Când să traversăm DN1, un 4×4 ne-a stropit din cap până-n picioare. La volan era Drujba lui Dumnezeu, Dexter era de-a dreapta sa, iar puștanul stătea în spate, privind pe deasupra noastră de parcă-și examina șeptelul. Ne-au apucat dracii, am strigat după ei și i-am înjurat bătrânește, de altar și anafură. Trecătorii ne-au privit cu respect.

Ajungem în gară. Miroase a CFR, se aude muzică pentru burice și țâțe, iar Sahib continuă să primească e-mailuri.

– Cine-ți scrie, Mugabe? îl întreb.

Nu-mi răspunde: mitraliază în ecran și-și vede de-ale lui, așa face mereu. Niciodată n-a fost vorbăreț, iar când îl întrebam de ce se poartă așa, îmi zicea că de ce să se poarte altfel, din moment ce oricum aflam ce e-n mintea lui. „Îmi dădeai și mie un semn, bă, că-s frate-tău“, ziceam, dar el îmi lansa un zâmbet și-și vedea mai departe de treabă.

La fel și acum. E cufundat în corespondența lui electronică, mi-e și silă să-l iscodesc în felul nostru, frățesc, să văd cine-i scrie. Sahib crede că suntem cu toții niște mașini, niște computere, și că acționăm doar dacă ne mână un scop – nu ți-ar spune o vorbă bună nici mort, nu te-ar îmbrățișa niciodată fără motiv și i s-ar părea de prost-gust să te pupe spontan.

Fac ceva pe viața lui.

Mă uit pe peron, o văd pe una cu un cur somptuos, se fâțâie încoace și-ncolo... Mai bine m-aș întoarce în A: curul ăsteia îmi amintește de curul Marei, numai că Mara e la mama naibii, în Republica Ordonată Germană. Sahib mă simte, îmi face cu ochiul, dă să-mi zică ceva, numai că, hooop! – încă un e-mail. E de la o tipă, știu, citesc în mintea lui ca-ntr-o carte.

În clipa aia se iscă un tărăboi nemaipomenit. Un barosan urlă la gagică-sa din adâncul bojocilor. E nădușit, face spume, iar femeia chirăie din răputeri. Urlă amândoi ca ghioarlele, stârnesc

ecouri pe peron. Peste gară se lasă lumina serii, molcomă,
cenușie. Vântul nu mai bate și asta e bine.

Ăla îi trage una gagicii – e macho, el nu spune *femeie*, ci
pizdă: *pizda a făcut, pizda a dres, a dracu' pizdă, caștește-o și*
fără motiv, că știe ea de ce-o bați. Bum! – îi mai trage una, aia
cade, răcnește, el o ia la picioare, e dat naibii, horcăie când își ia
avânt.

– Stai dracului jos! mă strânge Sahib de umăr. Nu-i treaba ta.

– Ei, nu! Mor după găinării.

Și o iau spre scandalagiu. Baf! – încă un șut. Gagica țipă ca din
gură de șarpe, lumea mormăie, dar nu se bagă. Mă apropii de ei
dintr-o parte. Tipul e mare de tot, mai bine luam pioletul: pe unul
ca ăsta nu-l visezi noaptea dacă-i găurești scăfârlia – el sau un
politic, tot aia. Bum, încă un șut, direct în nasul muierii. Stropii
de sânge descriu o asimptotă, cad pe peron ca o bură, fleoșc-
fleoșc-fleoșc! Mă bag între ei, îl îmbrâncesc pe mascul numai
puțin, după care-i ard o scatoalcă (profesională) între picioare:

– Hristos a-nviat!

Omul uită să respire, se scurge pe peron ca o rufă udă, are
ochii beliți. Sunt pățit, însă, așa că mă răsucesc imediat spre
muieră:

– Nu mișca, târlanco! Te caftesc mai tare ca al tău, da?

Deja mă înjura, gata să-mi scoată ochii. Pentru ea, bătaia e
ruptă din rai, e un *acquis* strămoșesc, vrea să-l prezerve nealterat.

– Te doare, Marceleeee? se întoarce ea la mascul. Te doare,
măăăă?

După care se lasă liniștea. Doar idioata care anunță trenurile
glăsuiește pe nas, în difuzoare: vine cursa de persoane de la
Paștele Mă-sii. Lumea saltă bagajele, se iscă vârtejuri umane. Mă
duc înapoi la Sahib.

– Ești un dobitoc, mă ia el. Ce-ai avut cu femeia?

– Habar n-ai cum funcționează poporul, sindicalistule... Of,
uite-o p-aia ce cur are! Iar îmi căzuseră ochii *upon my instant*
diva – pășea pe *catwalk*-ul gării din Bușteni, dând sens minutelor
în curs. Mă piș pe sindicatul tău, Mugabe: mâine plec în A. La
noi, gloata-i eternă. Eu poftesc aer nemțesc.

– Ba vrei să i-o pui lu' Mara. Agaț-o pe-asta, se uită el la tipa
de pe peron. De ce să bați atâta drum pentru o femeie?

– Pentru c-așa am chef. Află că poftesc să mă îndrăgostesc de
Mara.

– Ba vrei să te îndrăgostești de ea preventiv, pentru c-ai văzut-
o ieri pe domnișoara Corbeanu. Ți-e frică, Mesneraș, ți-e frică.

Domnișoara Corbeanu, mda. Corbencele sunt stigmatul
familiei noastre – mereu se găsește câte un Canta care să iubească
o Corbeancă precum un muribund, fără să-i pese dacă
împlicinata e scurtă, lungă, deșteaptă sau proastă. Ni se trăgea de

la experimentul cretin al bătrânului boier Corbeanu, de felul lui de lângă Câmpulung, din Corbii-de-Piatră, care-și dăduse băiatul spre creștere unui țăran din sat, Vasile Canta pre numele lui, care Vasile Canta era străbunicul nostru. Băiatul Corbeanului fusese un ins de prost-gust, însă, și se îndrăgostise de fiica boierului, *neștiind* că e soră-sa, iar consecințele se vedeau până azi, căci nu exista vreun Canta de sex masculin care să nu cadă în limbă după o Corbeancă, în virtutea unei necesități neclare, rătăcită printre acizii dezoxiribonucleici neîmpliniți și frustrările scârbavnice aduse la viață de un amor interbelic imposibil.

Despre Corbeni, însă, altă dată – acum eram în gara din Bușteni. Pe DN1 gonea o coloană de bikeri, cu drapele mari, ștanțate cu însemnul Crucilor Întreșesute, în timp ce dinspre București venea un șir de camioane cu siglele Sovietului din Debrețin – se duceau, probabil, spre Donbas. Nu s-au oprit să se ia la bătaie: la noi nu se războiesc niciodată, naiba știe de ce.

– Dumneavoastră sunteți Sahib? se aude deodată un glas.

E un tânăr în uniforma DHL. Zâmbește profesional. Iar Sahib, iritat:

– De unde-mi știți porecla?

– Ah, dumneavoastră sunteți, surâde tânărul. Mi-a fost teamă că nu vă prind... Îmi arătați un act de identitate? Ați primit un colet.

– Un colet? Aici, în gară?!

– Păi, asta e adresa. Peronul gării din Bușteni, 21 martie, ora 16.30.

– L-a trimis Iașa Litvak, este? pufnește Sahib în răs.

– Îl cheamă *și* Iașa, dar restul numelui... ia priviți!

Ne uităm. Pe eticheta cu numele expeditorului scrie „Iașa Litvak, conte de Auschwitz, duce de Birkenau“. Curierul râde ca fraierul, mărturisește că niciodată n-a mai primit o asemenea comandă, după care bagă corporatisme – satisfacție, clienți, misiunea firmei etc. – și-l lasă pe Sahib cu coletul în brațe.

Coletul conține o carte – e o carte voluminoasă, veche, are coperta din marochin roșu, cu chenar din fir aurit. A fost tipărită în 1757, la La Haye, de Pierre Gosse Junior și se numește *Zamira, la femme Djinn du Rêve qui n'a jamais commencé, ou le merveilleux Voyage des deux Frères Jumeaux à travers l'Himalaya*. Știm din familie care e treaba cu cartea asta, dar numai pe sfert, căci subiectul e tabu. În schimb, Iașa ne împuie capul cu ea: cic-a scris-o un evreu din Madina al Nabi, orașul profetului (pacea fie cu el), care evreu se chema Barzillai ben Zakai, numai că lumea îl poreclise Sahib.

Ca un făcut, un corb se așază atunci între șinele liniei întâi. E un corb uriaș, care pășește ciudat, de parc-ar fi om. Îl privim, micșorând ochii.

– E doar o coincidență, zice Sahib, deși nici el n-o crede.

ZAMIRA

Alef, Lamed, Mem...

...era o ebionită în Hadramaut, în cetatea Shibamului, pe care o chema Zamira. Avea pielea ca spuma laptelui, trupul îi era prelung precum umbra chiparosului la asfințit, iar părul, mai negru decât lacurile asfaltice din Persia, i se revărsa în cascade pe umeri. Era cea mai chipeșă fată de măritat dintre Țara Punt și Damasc, iar noaptea, la focurile de tabără, beduinii spuneau că Zamira vorbește limba păsărilor (a corbilor, mai ales) și vede lucruri pe care nimeni altcineva nu poate să le vadă. Zamira râdea, însă, auzind asemenea trăsni:

– Ce ți-e și cu bărbații! Mereu se simt datori să bage spaima în femei.

– De ce? De ce? o întrebau surorile ei, chicotind.

– Ca să ne arate că nu ne descurcăm fără ei.

Pe tatăl Zamirei îl chema Levi și era negustor. Călătorise din India până în Marea Înghețată de Miazănoapte, pe insulele Cassiteridae, deși pe acestea din urmă călcase mai mult din curiozitate, căci lâna de acolo era prea aspră ca s-o vândă în câștig. Fiind ebionit, Levi nu făcea negoț ca să se îmbogățească, ci doar pentru a săvârși lucrarea Domnului, ducând mărfuri dintr-o parte în alta a lumii. Altminteri, el și ai lui trăiau de azi pe mâine, după cum era obiceiul în secta lor. Locuiau într-o *qasaba* săracăcioasă, din cărămizi de lut ars, mâncau curmale, miere, brânză de capră și lăcuste roșii *kocher*, se înveșmântau în *thoba* ⁴ albe, din lână dezurzită de atâta purtare și, niciodată, dar niciodată, nu purtaseră colane, brățări sau inele de preț.

Levi aducea din India cardamom și pietre prețioase. Ajuns acasă, în Shibam, lua smirnă și tămâie de Socotra, după care se ducea la Jaffa, unde vindea marfa negustorilor din Alep. De la ei cumpăra săbii, junghere și mătase de Youzhou, pe care le căra la Marea Neagră, la Argamum, unde le schimba pe chihlimbar, pe aur și pe blănuri din Munții Carpilor. Cu acestea din urmă cobora la Aden, de unde lua calea mării, înapoi spre India.

– N-aș putea să-L preamăresc pe Domnul mai bine, a zis Levi într-o bună zi, decât scăldându-mă neîncetat într-o avere de care mă țin deoparte.

– Ești trufaș, îi răspunse Abdul Harith, fostul episcop din Najran.

Erau în grădinile lui Levi, bucurându-se de umbră, iar Abdul Harith mânca sorbet de caise, închizând ochii de plăcere. Dar Levi:

– Tu vorbești de trufie, o, Abdul? Tu, care te-ai vârat pe sub pielea profetului celui nou ca să-ți iei înapoi scaunul episcopal?

– Ce voiai să fac? se oțărî Abdul. Sunt nestorian, nu ebionit! Pe voi, profetul vă lasă în pace, căci un ebionit, și nu un nestorian, i

l-a arătat pe Dumnezeu: *Bismillah ir-Rahman ir-Rahim* ², îl maimuțări el pe profetul zilelor din urmă.

Abdul e mai porc decât porcii, se gândi Levi, dar nu zise decât:

– Nu din pricina aceluia ebionit ne lasă Mahomed în pace. Noi și profetul credem în același Isus, care e doar un simplu om, ca noi toți.

– Noi și Mahomed credem în același *Dumnezeu*, se sumeți Abdul. Cu toate astea, oftă el, tot nu-i intrăm în voie, căci e tare suspicios.

– Dar cum ai vrea să nu fie suspicios, o, Abdul? Mahomed e la fel de sărac ca noi și ca Isus, în timp ce voi nu numai c-ați făcut din Isus un alt Dumnezeu, dar vă mai și îmbogățiți în numele lui.

– Și-atunci, tu de ce faci bani, Levi? îl împunse un soț de-al lui Harith.

– Ca să trag apă din munte și să preschimb orașul într-o grădină, se înflăcăra Levi. O să pun aici, în Shibam, copaci de pe toate meleagurile, iar la umbra lor vor crește trandafiri de Masshad, orhidee de Kerala și narilate de la poalele Himalayei, în formă de femeie, precum și garofițe de Scythia și dalii grășane de Bizanț. O să sap iazuri în care vor crește nuferi și vor înota pești albaștri și roșii, cum am văzut în India, iar între copaci o să înălț bolte de iederă ce vor acoperi casele, ulițele și piețele, chiar și după ce n-am să mai fiu... Dragii mei, din bogăția mea se înfruptă toți, iată de ce profetul ne zâmbește nouă, ebioniților... El știe că noi, ca și el, îi iubim pe sărmani.

La scurt timp după pelerinajul de adio al profetului (Domnul să-l aibă în pază), Levi a chemat-o pe Zamira și i-a spus că i-a venit vremea măritişului. Era o zi atât de frumoasă, încât, și necredincios să fi fost, și tot te-ai fi închinat Domnului ca să ai cui mulțumi pentru asemenea splendoare. Era joi, 4 Nisan 4392, pentru ebioniți, sau 3 Muharram din al 11-lea an de la Hegira, pentru moslemi, și nu trecuse decât puțină vreme de când Mahomed le ținuse alor săi o predică plină de har, la muntele Arafat, lângă Mecca. La ceasul acela, Levi nu știa că soarta fiică-sii avea să se lege într-un fel cumplit de pățaniile din ultimele zile de viață ale profetului și că totul se trăgea de la faptul că el, Levi, voia s-o dea de nevastă fiului unui negustor din Jaffa.

Pe fiul negustorului îl chema Itzak. Zamira îl știa din copilărie și-și amintea de el cu bucurie, cu atât mai mult cu cât surorile ei o priviseră cu pizmă, văzând ce băiat îi era hărăzit.

– Dragă Zamira, începu Levi, pornește spre Jaffa, căci Itzak și ai lui te așteaptă. Până vin și eu cu restul familiei, o să stai la mătușa Deborah, care are o casă răcoroasă în port, deasupra mării. O să-l cunoști pe viitorul tău socru, o să stai de vorbă cu mama lui Itzak – în fine, o să ai timp să vezi câte parale fac viitoarele tale rude... Of, Jaffa... romei, blonzi de la miazănoapte, negustori cu ochi pieziși, din China, giuvaierii, filozofi... Domnul a lăsat Jaffa pe pământ numai și numai ca să ne pună credința la încercare.

– Poate că Jaffa e un semn pe care nu știm să-l citim, zise Zamira, cu privirea aceea pierdută, pe care o deprinsese de la o vreme încoace.

Cu Levi nu-i mergea, însă:

– Așa să-i vorbești lui Itzak, privighetoarea mea, căci pe el trebuie să-l îmbrobodești. Auzi tu! Jaffa e un semn... cum ai spus?

Jaffa! Zamira n-avea să ajungă nicicând acolo, dar avea să-și petreacă restul zilelor alături de un om ce avea o legătură veche cu acel oraș, semn că ce ți-e scris în frunte ți-e pus. Omul cu pricina era urmașul războinicului ce-l ucisese pe marele dragon din Jaffa – un monstru cu colți de morsă, ochi arzători și înotătoare roșii, iar cel ce-l ucisese (lupta fusese feroasă și însângerase apele portului) nu era altul decât Boaz ben Salmon, care se trăgea din însuși patriarhul Abraham. La rândul lui, din Boaz (mai precis, dintr-un nepot de văr de-al lui) se trăsese Isa, adică Isus, precum și, mult mai încoace, cel la care avea să ajungă Zamira în mai puțin de o lună, și anume *tabib*¹-ul Barzillai din Madina, cunoscut sub numele de Sahib.

Despre Sahib, însă, mai târziu. Revenind la Zamira, nu trebuie să mai spunem decât că, fiind ebionită, deci nelegată de lucruri lumești, a fost gata de plecare cât ai bate din palme.

– Tată, zise ea din chioșcul cățarat pe spinarea cămilei, când o să mă întorc cu Itzak în Shibam, tare aș vrea să-i arăt grădina ta cu copaci aduși de pe întreg întinsul lumii. Cum se cheamă arborii aceia cu scoarță albă și cu frunze argintii?

– Mesteceni, privighetoarea mea.

– Atunci, mesteceni să crească aici, la marginea Shibamului, și-n umbra lor să mă desfăt cu soțul meu... Și mai vreau să mă plimb cu Itzak peste poduri din acelea vii, din rădăcini de copaci, cu frunze groase și dese... Unde spuneai c-ai văzut asemenea poduri, crescute de oameni precum vița-de-vie?

– În Kanglei, dragă... Tare mi-e teamă, însă, că după ce-o să vezi Jaffa, n-o să mai ai chef de Shibam, chiar dac-o să ridici

poduri vii peste tot orașul.

Caravana se îndreaptă spre Marib, orașul cel alb, printre platouri pământii, drepte, parcă nivelate de uriași cu mistria, iar după șase zile, Zamira trimise acasă o scrisoare cu un porumbel călător. O făcuse cu inima îndoită, căci n-avea decât zece porumbei, iar caravana nu ajunsese nici măcar la marginea deșertului. Cu toate astea nu se putuse abține să-i scrie tatălui ei, după ce văzuse câțiva beduini (călăuzele caravanei) închinându-se la o momâie din nisip, peste care turnaseră lapte de cămilă.

„... cu noi sunt și niște moslemi de-ai profetului de pe urmă“, scria ea, „iar moslemii aceștia tare mult ar fi vrut să-i ia în săbii pe beduinii ce se închinau la momâie. Beduinii, din tribul Bariq, pare-se (cei ce țin târgul de pielărie din Hubasha), ziceau că momâia nu e alta decât însăși Allat, soția sau fiica lui Allah (nu mi-e clar care din două), lucru care i-a înfuriat pe moslemi din cale afară. Până și eu m-am băgat în vorbă și le-am zis călăuzelor că la noi, la ebioniți, nici copiii nu cred asemenea povești și că Dumnezeu e unul și cu asta, basta, dar beduinii aceia scorțoși mi-au retezat-o (te vedem femeie învățată, m-au luat ei peste picior), spunându-mi că Allat, cea la care se închină ei, ar fi o zeiță în fața căreia se pleacă până și romeii, căci o cred zeița înțelepciunii și o prăznuiesc sub numele de Atena.

Vorbele lor m-au pus pe gânduri. De unde și până unde să fi auzit niște beduini din neamul Bariq de zeița Atena, în care, oricum, nu mai crede nimeni? Ce fel de oameni sunt ei și cum de-au ajuns călăuze în deșert? N-or fi, de fapt, din alt neam și doar se pretind a fi din tribul Bariq?

În sfârșit... Până la urmă, moslemii s-au liniștit și nu i-au mai tăiat, căci beduinii cu pricina sunt călăuze destoinice, iar asupra acestui fapt nimeni n-are nimic de spus.“

Iată singura scrisoare pe care a primit-o Levi de la Zamira.

După numai o săptămână s-a pornit un potop îngrozitor, care a spălat deșertul și munții până la Bahr al Arab, adică Marea Arabiei, cum îi spuneți voi. Potopul a început într-o sâmbătă și i-a luat pe nepregătite pe toți, căci în perioada aceea a anului nu ploua niciodată. În două-trei ceasuri uedurile s-au umplut de ape năvalnice, care s-au năpustit în sate și târguri, ducând cu ele de-a valma oameni, dobitoace și case. A doua zi, pe seară, când ploaia nu se oprise încă, Levi s-a trezit în fața *qasabei* cu ceilalți nouă porumbei ai Zamirei. Zgribuliți, se așezaseră în fața ușii de la intrare, gângurind obosit.

– Doamne, o fi apucat Zamira să treacă de Najran? se întrebă Levi.

Spera din tot sufletul s-o fi făcut, căci dincolo de Najran se întindea deșertul, neted precum tipsia, iar potopul n-avea putere ca în munți și trecători. Neliniștit, trimise doi argați pe urmele fiicei sale. Cei doi trecură ca vântul prin Qataban, cel cu *qasabe*

galbene, străbătură pe timp de noapte Marib (orașul Reginei din Saba), o ținură în galop, mai-mai să omoare cămilele, trecură de Najran și abia la Al Jifah aflară de soarta caravanei: fusese atacată în plină furtună de beduinii unui trib nemaivăzut.

– Sunt unii cu pielea deschisă la culoare și cu ochi albaștri, ziceau cei din Al Jifah. Au glasuri ca tunetul și mănâncă porc.

– Să vezi că-s djinni, se speriară argații și-i trimiseră o depeșă lui Levi, după care, conduși de bărbații din Al Jifah, plecară spre locul tâlhăriei.

Era în apropierea unei oaze, unde, printre bălți și noroaie, dădură peste cadavrele umflate ale unor cămile și ale unor bărbați, din care se înfruptau vulturii. Lucru de mirare, găsiră și leșurile unor tineri cu piele palidă și ochi albaștri, aducând întocmai cu cei despre care se spunea că prădasera caravana.

Și-atunci, cine să fi fost tâlharii?

Cine-necine, bine c-o răpiseră pe fată, ziseră cei din Al Jifah:

– Tatăl ei să aștepte fără teamă, căci va primi cerere de răscumpărare.

Argații se uitară unul la altul – bărbații din Al Jifah sunt niște proști, se gândiră ei, dar nu ziseră nimic și plecară, afundându-se în deșert, pe urmele caravanei. Nu trecu mult și se porni din nou potopul – de astă dată era mai năprasnic, ziceai că se rupe cerul. Norocul argaților a fost c-au ajuns în Khadarah și c-au înnoptat sub o stâncă (casele din Khadarah fuseseră făcute una cu pământul), dar, chiar și așa, bine adăpostiți, au văzut ce urgie cumplită era grindina cea mare, cât oul de găscă, de care, până atunci, auziseră doar în poveștile lui Levi – nu era nici pe departe grindina pe care o știau ei, de mici, când credeau că bucațelele mărunte de gheață sunt dinții de lapte ai copiilor, duși în cer de păsări. A doua zi, după ce vijelia încetă, nu mai găsiră nicio urmă a caravanei, așa că porniră prin deșert ca orbeții, doar-doar or afla ceva de la călători.

După o săptămână, întâlniră un drumeț ce venea dinspre portul Shuayba, care le zise că zărise caravana din depărtare și că văzuse și cămila pe care stătea chioșcul frumos împodobit al Zamirei. Cică tâlharii se îndreptau spre Bahr el Amar, Marea Roșie, cum îi spuneți voi, semn că blestemații aveau de gând să-i vândă pe prinși negustorilor de sclavi din Abisinia.

Argații se repeziră spre Shuayba, dar nu mai aflară nimic, așa că mai scotociră *tahama*⁴ preț de vreo câteva zile, cercetară și târgul din Hubasha, dar nimeni, nicăieri, nu reuși să-i lămurească ce și cum se întâmplase. Prin urmare, se întoarseră în Shibam și-i dădură lui Levi cumplitele vești, care, fără știrea lor, aveau să fie transcrise în cartea lui Barzillai ben Zakai, zis Sahib.

5 CARTEA

Cu cartea lui Barzillai a fost așa: Iașa pretinde c-a descoperit-o pe când avea 13 ani, dar nimeni nu știe dac-a descoperit-o cu adevărat sau dacă n-a *mințit c-a descoperit-o* doar pentru că știa că făcea parte dintr-o istorie încurcată, moștenită de familia Canta din generație în generație. Tatei îi sărea țandăra imediat ce auzea despre ea – el zicea că halimaua cu pricina e fantasmagoria fratelui său vitreg, Teo, și ne-a interzis s-o mai comentăm, deși mamei tare-i plăcea s-aducă vorba despre ea. Cum-necum, însă, la un revelion, Iașa ne-a luat deoparte și ne-a zis pe șest, ca să nu-l audă părinții: „Am impresia că-n cartea aia e vorba despre voi doi și despre o femeie-djinn, care vă *vede* tocmai din Madina, de pe vremea profetului Mahomed.“

Voi nu-l știți pe Iașa, dar are el un glas grav și mai are și niște ochi încruntați, cu care privește în gol la nevoie, drept care te îmbrobodește cât ai bate din palme. Bref, după ce ne-a buimăcit cu introducerea asta parșivă, ne-a povestit pe larg cum a aflat *el* despre carte (deci nu era o minciună, cum susținea tata!) într-o librărie de la Geneva.

Iașa se trage dintr-o familie de comuniști ilegaliști, așa că putea încă de pe atunci, din copilăria noastră, să circule în Occident. Dacă era să-l credem (iar noi voiam s-o facem), el găsisese, de fapt, o *referire* la carte, într-un album de benzi desenate al lui Hergé. Părinții nu voiseră să i-l cumpere (cică era prea scump), așa că Iașa l-a citit la fața locului, în librărie. Ei, bine, povestea gemenilor care plecau pe Nanga Parbat îl uimise în asemenea măsură (cu atât mai mult cu cât auzise de ea de la noi), încât îl rugase pe librar să se intereseze: pățaniile cu pricina fuseseră scrise într-o carte *adevărată* sau erau doar plăsmuirea lui Hergé?

Amuzat, librarul căutase prin cataloage și, spre mirarea lui, găsisese câteva intrări despre textul cu pricina – era o raritate și nu figura decât în două biblioteci: la abația Saint Gall din Elveția și la Biblioteca Națională din Stockholm. Iașa i-a rugat pe ai lui să dea o fugă la Saint Gall, căci era în apropiere, numai că părinții, oameni cu scaun la cap (el, inginer, ea, profesoară) i-au răs în nas, așa că, după revelionul acela care ne-a schimbat viața, nu ne-a rămas decât să ne jucăm între noi de-a cartea aia nevăzută, scrisă acum o mie trei sute de ani, în care un oarecare Sahib visa

să urce pe Nanga Parbat împreună cu frate-său geamăn. La urma urmei, asta era damblaua *mea* și a lui Mesneraș – de la zece-unșpe’ ani ni se trăgea, după ce citisem *Tigrii din Himalaya*, de unde îmi luasem, de altfel, și porecla de Sahib. Nu trecea zi fără să nu ne închidem în cameră, fluierând a furtună și imaginându-ne că escaladăm muntele ucigaș. Mergeam îndoți din șale, ne băgam pe sub scaune, răsuflând cu greu, și ne cățaram în pat de parc-am fi depășit cine știe ce săritori, iar seara, înainte de culcare, ne cocoțam pe birou și înfigeam steagul României pe bibliotecă, îmbrățișându-ne cu foc: scăpaserăm de avalanșe, scăpaserăm de moartea albă și cuceriserăm Nanga Parbat.

Ce altceva să fi făcut în vremurile alea? Trăiam într-o patrie ce-și devora cetățenii, iar românii deveniseră un fel de complici care se înfrățeau unii cu alții cât ai bate din palme – cu alte cuvinte, scandaluri care să dea sens vieții nu prea erau. Pe de altă parte, nici nu mă supărasem încă pe Mesneraș, așa c-am avut timp să ne cimentăm fantasmele printr-un joc reluat iar și iar. În ce privește supărarea dintre noi, ei bine, avea să înceapă după vreun an, când Mesneraș avea să privească, plin de silă, cum mi-a tras-o un coleg, în recreația mare, izbindu-mă (uluitor) numai cu capul în gură. Dar pe el nu-l doare când dă în mine așa? mă întrebam uimit, în timp ce umpleam de borș cămașa pepită a uniformei de școală. Mesneraș sărise la ăla *după* aia, dar mie mi-a stăruit în minte mina lui scârbită de felul tembel în care o încasasem. După o săptămână, i-a venit rândul, însă: s-a făcut de râs la spaniolă, n-a scos din el decât onomatopee (ăăă... îîî...), asudând din belșug, așa că l-am salvat *eu* pe el, recitând lecția la perfecție. Mesneraș dă cu pumnul, pe mine mă duce capul, mi-am zis. O fi învățând el bine, dar fără mine nu se descurcă, și-a zis Mesneraș. El știa ce gândeam, eu știam ce gândea, căci ăsta ne e blestemul: iată, deci, cum a început ura noastră.

Altminteri, eram fericiți – mergeam în vacanțe cu Iașa și cu Ana, verișoara noastră, în vile de protocol, la Mangalia și la Pârâul Rece, unde ne găsea loc unchiul Teo, adică tatăl Anei și falsul frate al lui tata, cel dintâi bărbat din familie, credeam noi, care se încurcase cu o Corbeancă. Pe vremea aia nu cunoșteam dedesubturile relației Canta/Corbeanu, după cum nu știam nici că unchiul Teo avea legătura lui neclară cu cartea celor doi gemeni (chestie care-l scotea pe tata din minți), asta ca să nu mai spun că Ana era vie: încă n-o călcase cu mașina fiul lui Ceașcă. Așadar, nu ne păsa de nimic, și-n plus, ne lua pubertatea pe sus... La ore, de pildă, lipeam pe bombeu oglinzi mărunte, ca să privim sub fustele profelor – am fost pionierii *upskirtului* românesc, de tip socialist. Era una la română, mai ales, care ne-a scos din minți: din cauza ei, mai toți din clasă au ales neveste bine făcute, sigure pe ele, care călcau apăsat. A făcut profa aia oameni din noi, ne-a învățat să râvnim la ce nu-i al nostru ca să punem mâna pe femei

sățioase ca ea, asta ne-a arătat în clasa aceea din care se vedea balta Momearca, cea plină de stuf, vechea cărămidărie a boierilor

Dudescu și betoniera care vomitase cartierul Titan – un Greenwich Village avortat, ridicat pentru uzul puterii populare, în care artiștii și proletarii își dădeau coate prin parcuri, după cum visase Le Corbusier. Tot pe atunci Ana ne băga ardei în fund – era mai mare ca noi și a fost prima ființă care ne-a demonstrat că *establishment*-ul poate fi clătinat: colegii ei îi puseseră sacul în cap unui prof mizerabil, după care-l zvântaseră în bătaie, lăsându-l lat în WC-ul școlii. Ana fuma, spunea *uzină* în loc de *liceu* și ne învăța cum să profităm de epidemii, iar Mesneraș i-a urmat sfatul: într-o bună zi și-a pictat pe burtă pete rozalii, după care a înghițit o cretă întreagă, pe nemâncate. A făcut febră, l-a durut burta, iar profii au crezut c-a făcut scarlatină și l-au trimis acasă pachet. Ana m-a scăpat și pe mine dintr-un fel de belea, după ce spusese la geografie că „evreii sunt resurse naturale“.

Profa a căscat ochii și m-a întrebat cum vine asta, iar eu am încurcat lucrurile și mai și, zicând c-așa îl auzisem pe clandestinul de Noel Bernard, la Europa Liberă. Profa i-a chemat pe ai mei la școală și le-a zis să dea radioul mai încet, numai că povestea nu s-a isprăvit așa de ușor, căci aveam în clasă o colegă care era evreică pe bune, iar ea a stabilit că și eu sunt evreu (doar eu, Mesneraș nu), numai că-mi ascundeam originea, fiind „un jidan speriat de bombe“. Nu-mi e clar ce-a făcut Ana atunci – știu doar c-a luat-o între patru ochi pe colegă, iar aia a dat înapoi, spre disperarea mea, care de-acum voiam să fiu și eu evreu. Eu nu știam cum vine treaba cu Ereț Israel, îmi imaginam doar că țara aia de care auzeam la telejurnal era totuna cu străinătatea din care ne aducea tata jucării și-n care emigra lumea. După o vreme, însă, tata m-a pus la punct: „Ești doar un român, prostănacule, ce-ar fi să te mulțumești cu atât?“

Revenind la cartea lui Barzillai, Mesneraș și cu mine știam că Iașa e un *mare* mincinos – mai mult, nemernicul era la curent cu visul nostru himalayan, ceea ce ne-a făcut să ne întrebăm, nu o dată, dacă povestea lui nu e decât o făcătură, pusă la cale dinadins ca să ne bage în priză. Cu toate astea, tot ne-am jucat de-a cartea aia nevăzută de nimeni – mințeam toți trei de înghetau apele: ba că eram urmăriți de inși misterioși, ba că găseam nu-știu-ce semne prin casă, care dovedeau că suntem iscodiți zi și noapte, ba că descopeream în revistele de popularizare științifică aluzii la cei doi gemeni. Discutam toate astea mai ales după ce se întuneca, fiindcă voiam să ne cuprindă spaima și să ne imaginăm că trăim o taină în acei ani greșoși, în care nici panouri publicitare nu erau pe străzi – dar cum altfel să scapi de Bucureștii anilor '70? Plictiseala și cenușiul te strângeau din toate părțile, ca o cămașă intrată la apă, iar singurul lucru frumos din oraș era trenulețul din vitrină de la „Romarta Copiilor“, care rula printre munți de mucava verde și râuri de vată albastră... Mda,

comunismul își săpa groapa – ce-i drept, însă, capitalismul era altfel pe atunci.

După câteva luni, am uitat de carte. Acum zece ani, însă, Iașa și-a amintit-o din nou și a început s-o caute ca lovit de filoxeră – dar *ăsta* e el: un tocilar care face mici golănii ca să se dea bine pe lângă lume. Între timp, devenise regizor de operă (el făcuse

Arhitectura, de fapt) și se transformase în ceva dezgustător de faimos, care-și permitea să fie excentric. Din câte am auzit, Iașa și-a reamintit de carte după ce a montat la Hebron, în Teritoriile Palestiniene, un spectacol de muzică experimentală: *Peștera* de

Steve Reich, în care e vorba despre grota ce-i slujește de mormânt lui Abraham, profetul major al religiilor monoteiste. Grota cu pricina e situată în mijlocul orașului, sub o clădire, care, precum restul Hebronului, e împărțită între evrei și musulmani, conform Tratatului de la Stockholm: 60% e sinagogă, iar 40%, moschee. Intenția lui Iașa, credea lumea, fusese una de împăciuire – bineînțeles, însă, că nu era cazul, Iașa fiind scârbit de *political correctness*: pe el îl atrag doar gesturile emfatice.

Prin urmare, palestinienii au asistat la spectacolul postmodern, scărpinându-se în cap, iar evreii au căscat ochii, oftând; nu mai spun că forțele de ordine au ambalat blindatele cu zece minute înainte de sfârșit, semnaland plictiseala. S-a aplaudat, firește, dar doar din bun-simț, fiindcă *Hebron*, în ebraică (la fel ca echivalentul lui în arabă, *Halil*), e un cuvânt înrudit cu *prietenie*.

Cu toată prietenia, însă, la conferința de presă, un jurnalist de dreapta din Tel Aviv l-a întrebat pe Iașa de ce a montat spectacolul *tocmai* în Teritorii, la doi pași de moscheea al-Ibrahimiye – nu-și dădea seama că aduce deservicii Israelului? „Păi, nu-i aici grota lui Abraham?” s-a mirat Iașa. Dar jurnalistul: „Aici e mai mult gruparea Hamas decât grota lui Abraham.” „Of, noi nu știm cine o să renască primul, Hitler sau Stalin, iar dumneavoastră mă luați cu Hamas!” s-a strâmbat Iașa, cu parapon.

Ce știm noi cum funcționează sufletul unui om? Pare inexplicabil, dar, dând replica aia cu Hitler și Stalin, ceva s-a rupt în sufletul lui Iașa, iar în fața ochilor i-a răsărit, după ani de uitare, amintirea cărții celor doi gemeni. Fără nicio jenă, a suspendat conferința de presă, a trecut printre cordoanele de militari israelieni ce asigurau securitatea și a sărit în mașină. A pornit în trombă pe lângă școala al-Fayha, a nimerit fără să vrea pe al Shuhada, strada Apartheidului din Hebron (fostă bază a orașului), după care a luat-o pe sub Dealul Patriarhilor, printre măslinii ciufuliți și casele din blocuri de piatră alb-gălbuie de pe *Prayers' Road*, ducându-se ață la Tel Aviv. Era escortat de trei TAB-uri, de care n-a scăpat cu niciun chip. De la Tel Aviv a luat primul zbor spre Istanbul, de la Istanbul a zburat la Teheran, iar la Teheran s-a urcat într-un tren aglomerat și s-a dus la Masshad,

orașul sfânt al Iranului, în care cresc cei mai parfumați trandafiri din lume.

Impresarul era disperat și-l suna fără încetare, căci ONG-urile pro-pace transformaseră eșecul spectacolului într-o manifestare de frăție transreligioasă, la care-și dăduseră mâna, chipurile, imami, rabini și popi armeni – cu alte cuvinte, impresarul avea nevoie de Iașa pentru niște interviuri, numai că Iașa a dat mobilul de pomană unei amărâte care cerșea la moscheea Imam Reza, după care și-a pierdut urma în uriașa bibliotecă Astan Quds Razavi, ieșind la lumină după cinci zile. Era victorios: descoperise trei fragmente (3!) din *Zamira, la femme Djinn du Rêve qui n'a jamais commencé, ou le merveilleux Voyage des Frères Jumeaux à travers l'Himalaya*. De atunci și-a petrecut timpul liber căutând cartea și tot de atunci m-a ținut la curent non-stop cu cercetările lui – pe mine mai mult, căci Mesneraș strâmba din nas când auzea de asemenea aiureli.

Mă rog. Am citit toată noaptea din cartea primită în gara Bușteni, dar blestem! – Iașa nu-mi trimisese nici acum varianta întreagă. Era o traducere din arabă în franceză, găsită la Biblioteca Joanina a Universității din Coimbra, și, ca și în celelalte variante, din textul scris la Madina în anul morții Profetului (pacea fie asupra lui) lipseau cuvinte, rânduri, ba chiar pagini întregi, ceea ce prilejuia sumedenie de explicații din partea traducătorului, un oarecare Gustave Duplessis, negustor din Marsilia cu interese în Indiile de Est, la Pondicherry, ceea ce mi s-a părut straniu: de ce naiba se apucase un negustor de piper și nușoară să traducă o carte?

Prologul a fost plictisitor și a fost cât pe ce să-l sar, căci nu-mi spunea nimic nou. După prolog urma o planșă împăturită în patru, închipuind muntele Nanga Parbat văzut dinspre Poiana Zânelor, după cum avea s-o denumească Willi Merkl, alpinistul german, care a condus prima expediție serioasă de cucerire a piscului, în 1932. Nanga Parbat, lătăreț și plin de zăpezi, se zărea printre pini, sălcii pitice și tufe de artemisia, redată cu multă migală de același Duplessis, care, iată, avea și talent la desen ⁵.

Am citit primul capitol – era întreg, nu-i lipseau decât câteva cuvinte, ici-colo, ceea ce era o performanță pentru textele descoperite de Iașa prin te miri ce hrube. Mesneraș era, cum altfel, cu ochiul pe mine, căci asta ne e blestemul, v-o spun ca s-o știți, și uite așa, fără vorbe, ne-am prins (pentru a câta oară?) că ne *aminteam*, cumva, de cartea asta, indiferent de forma în care ne parvenea. În ce mă privea, eram *aproape* sigur că recunoșteam planșa cu muntele Nanga Parbat, iar paranteza în care apărea Diamir, numele dat de localnici, îmi dădea o nemaipomenită senzație de *déjà vu*. Mai mult, îmi aminteam paginația, *enluminuri*-le și caracterele vechii tipărituri, asta, ca să nu mai spun că, așa cum păteam de fiecare dată, aveam impresia că ceva

pândeau din rândurile textului, ca și cum printre litere adăstau un fel de ochi ciudați, sau niște nemaipomenite urechi ce mă iscodeau. Cât despre pățaniile tinerei din Hadramaut, ei bine, ele păreau a-mi spune, ca întotdeauna: m-ai mai citit, m-ai mai citit, m-ai mai citit.

Jocul nostru din copilărie se răzbuna, iată, iar eu încasam din plin răzbunarea, căci deîndată ce voiam să-mi văd de treburile mele sociale, și anume de a pune ordine în felul în care sunt plătiți medicii români – simt că, dacă nu m-aș băga, politiciile ne-ar transforma în niște proletari cu halate albe, după cum au făcut cu *intelighenția* peste tot pe Pământ. Lui Iașa, însă, nu-i pasă că-mi pune bețe în roate, iar când i-o reproșez el îmi zice că habar n-am ce caut în viața mea. „Adică“, îl întreb eu, „tu crezi că lumea în care trăim n-ar trebui reformulată măcar un pic, un pic de tot?“ Râde când mă aude și-mi spune că trebuie s-o reformulăm, fără îndoială, numai că nu-s eu cel chemat s-o facă. „Tu și cu Mesneraș faceți parte dintr-o poveste al cărei sfârșit nu-l știe nimeni“, mă ia el pe coarda sensibilă, „ce treabă ai tu cu lumea? Lasă-i pe iacobini să facă revoluții, tu ia-l pe frate-tău de mână și du-te pe Nanga Parbat“, mă incită el, fără să-și dea seama că tocmai mesajele lui nebunești mă fac să las baltă antrenamentele pentru Himalaya. Pur și simplu nu-s în stare să *nu* plec urechea la mistere, iar când îi zic, Iașa mă ia peste picior: „Ești un capitalist tipic, și tu vrei să-i transformi pe intelectuali în iobagi.“

Aș putea să-l urăsc pentru toate astea, la fel cum tata a ajuns să-l urască pe *tatăl* lui Iașa, deși au fost cei mai buni prieteni. „Vremea e superbă la Salonic“, i-a zis Iașa lui tata la telefon, într-o zi de august 1989, neavând tupeu să sune la *el* acasă și să le spună alor *lui* că ajunsese în lumea valutelor liber convertibile. Tocmai băgase în el o porție de *tzatziki* (habar n-aveam ce-i aia pe atunci) și se gândise să sune la noi, ticălosul. Bineînțeles că după aia securiștii au rămas cu ochii pe tata, el fiind primul om din țară cu care vorbise proaspătul defector, care, pe deasupra, dăduse și un mesaj *interpretabil*, asimilabil unui fel de parolă, după standardele blocului estic.

Și, uite-așa, Iașa a stricat o prietenie de-o viață, căci după telefon tata s-a dus la Lexu, tatăl lui Iașa, și i-a spus că derbedeul de fiu-său era OK și că scăpase cu viață după ce traversase clandestin două frontiere. A plecat de la el trântind ușa și de atunci n-a mai avut ochi pentru el. Îi mai răspundea la salut doar pentru că așa cereau uzanțele.

Tata nu crede în cartea celor doi gemeni, zice că e o trăsnaie pusă la cale de Iașa, influențat de unchiul Teo. Pentru tata, Iașa e nesianos, din moment ce a abandonat o profesie respectabilă, arhitectura, ca să se facă regizor de Wagner, iar asta, în situația în care *nu-l* suportă pe Wagner din motive etnice, ca să zic așa.

Mesneraș îi dă dreptate lui tata și tocmai îmi spune, în felul nostru, că s-ar putea ca Iașa să nu fi scăpat nici acum, în floarea vârstei, de teribilul lui chef de joacă: „Iașa se joacă – conte de Auschwitz, duce de Majdanek, auzi tu...” Iar eu, corectându-l: „Duce de *Birkenau*, nu de Majdanek.” Îi atrag apoi atenția că-mi amintesc de carte, iar Mesneraș îmi zice că și el și-o amintește, numai că nu înțelege ce naiba își amintește, din moment ce Iașa ne trimite de fiecare dată alt volum, altă ediție. „Să fi plănuit jocul încă de-atunci, de când eram mici?” mă întrebă. „Să ne amintim noi, acum, lucruri pe care Iașa ni le-a băgat în cap în copilărie? Mai ții minte, la Snagov, la beția din vila comuniștilor greci, când a zis că pe pereți e o frescă valoroasă, iar noi ne-am apucat să râcâim zugrăveala prin camere ca s-o găsim?”

Ăsta e Iașa: dă foc minților și manipulează. Din ura lui față de Wagner, de pildă, au ieșit la iveală cele mai grandioase montaje ale lui *Parsifal* – nimeni nu-și dă seama, însă, că Iașa are un scop secret: vrea să-l exileze pe Wagner din Bayreuth, să-l democratizeze și să facă din el o *marfă*. Vrea să i se atribuie un indice Dow-Jones sau Nikkei, căci „Wagner a fost anarhist, a fost de stânga – ce artist? A participat la insurecția de la Dresda, s-a urcat într-un turn și a ținut de șase când veneau prusacii să înăbușe revoluția, a fost tovarăș cu Bakunin, au băut, au chefuit și-au futut – ce artist? Wagner plănuia, nu crea, pentru el, opera nu e decât o problemă de matematică: el nu simte muzica, el o *deduce*.”

În sfârșit... E noapte târzie, iar Mesneraș îmi spune că nu mai are timp de mine: e gata s-o șteargă la aeroport. Se duce la Mara – de când am fost ultima oară pe munte numai de ea vorbește. Vrea să scape de Mirela Corbeanu, dar să nu cadă din laț în puț, căci nici Mara nu-i cușeră: ea *găsește lucruri* – celulare, portofele, bijuterii, apartamente sub prețul pieții, promoții, bărbați ascultători... Păi, asta-i trebuie lui Mesneraș? O însă cu dinții mici și cu buze subțiri? O răgușită, care vorbește repede, cu un cur care-ți sare în ochi, oricâte paltoane ar trage pe ea?

„Culcă-te!” îmi zice Mesneraș, râzând. „Când o să faci ochi, eu o să aterizez la Bruxelles, în miros de *frites*.”

APARTAMENTUL

Mă trezesc, mă spăl, mă gâtui cu cravata în fața oglinzii. Gata, cartea lui Iașa s-a dizolvat ca un abur – sunt înapoi în oraș. De afară se aude o ambulanță, iar în baie huruie țeava.

– Îmbracă-te frumos, că te vezi cu ministrul, mă înghiontește Ali, tovarășa mea.

Așezase pe spătar, în ordine, pantalonii, sacoul călcat proaspăt și o cămașă albă, imaculată. Îmi dăduse până și chiloți noi.

– Fir-ar al dracului de ministru! zic.

– Tu ai vrut să-l vezi, mi-o taie Ali. Tu faci pe marele negociator.

Mă uit la ceas. La ora asta, Mesneraș e-n tren, traversează zona fierbinte a Beneluxului: de două zile, Crucile Întreșute intră peste musulmani și le dau foc, drept pentru care Martirii Apusului aruncă în aer noduri de cale ferată. Studenții Sovietelor au sărit în ajutorul moslemilor, deși mai deunăzi s-au omorât unii cu alții: „Dumnezeu e terorist, iar explozibili sunt arhanghelii Săi“, au proclamat Sovietele atunci, stârnind furia Martirilor, numai că șefii lor s-au împăcat între timp, iar Sovietele lansează acum virusuri ce iau în antrepriză turnuri de control și bănci. Oh, da, Europa crapă, se sparge în falanstere – sună atonal, disritmic.

„Mai bine veneai cu mine!“ râde Mesneraș, pe calea blestemului nostru. „Ce fel de sindicalist ești tu, dacă nu înveți de la alții cum se pun bombe în WC-urile publice?“ Râde el, dar câteodată se gândește (știu) că sunt un slugoi: de ce am intrat în horă, dacă nu dau foc lumii? Problemele sociale, zice el, nu se rezolvă pe cale sindicală – e nevoie de geamuri sparte, de baricade, de mulțimi transfigurate în piețe. Cu decidenții nu te întinzi la vorbă, căci ei mimează sufragiul universal și aruncă în public cu ciozvărte de salarii, așa că orgasmul social nu vine niciodată. Poate că Mesneraș are dreptate, ce știu eu: uite, azi mă văd cu ministrul Sănătății și-o să mâncăm rahat împreună. Nu-i primul meu păcat, nici cel mai urât.

Pentru început, mă duc la spital să-mi văd de pacienți; e o zi ușoară, n-am operații. Termin treaba, trec înapoi la costum de oraș (blestemată cravată!) și ies din cabinet. Liftul nu vine, o iau pe scări, le cobor două câte două, e cât pe ce să dau peste un moș desculț, așezat pe trepte, cu capul în mâini. E de la țară, e iluminat în tonuri violete de un neon cu starterul stricat, nu știu

dacă plânge sau dacă lăcrimează de ciudă. Se uită la mine, vrea o țigară – îi dau două și-l învăț să se ascundă pe scara de incendiu:

„Acolo n-o să vă prindă *ăștia* dacă fumați.“

Intru la chirurgie, mai-mai să mă ciocnesc cu Stalin, care merge femeiește, tăcând din tocuri: toc-toc-toc. Vorbește la telefon și cu mine în același timp, mă întreabă unde plec, eu îi spun, lui i se lungește fața: Bă, îți pierzi vremea. Pune telefonul pe speaker, îl cheamă unii la o urgență: cică s-au tăiat niște falangiști în Regie. Ce naiba i-a apucat? De regulă, nu fac scandal – la noi în țară vin la chefuri și la fete, bombe pun prin alte părți.

– Hai că mă grăbesc, zice Stalin și-o ia la fugă. Din telefonul lui se aud asistentele, cer lumânări – să vezi că falangistul e nașpa.

Mă întâlnesc cu Eunucul. Știe unde mă duc și-mi dă sfaturi. El se pricepe la legi, dar nu se bagă, doar critică. Când m-a cunoscut, m-a anunțat pe loc că e mason de rang înalt.

– Malpraxisul, Sahib! Cu asta să începi. Firmele de asigurări iau șapte piei de pe noi și nu ne dau nimic înapoi – nici nouă, nici pacienților. Dobitocul de ministru să facă bine să schimbe legea, căci nu bagă profit decât în buzunarele patronilor de la asigurări.

Eu sunt de stânga, mă știi.

E de stânga, e gras, e ca un elefant-de-mare. Îmi mai spune de standardele de cost (nu avem în România așa ceva), de orele suplimentare neplătite – nah, sindicalisme.

– Îți stă bine cu cravată, îmi zice la plecare.

Nu-mi urează succes. Știe c-o să bat apa-n piuă cu ministrul.

Când să ies din Marele Mall Medical, îl văd pe Del Toro, managerul. Îmi sare în ochi de departe chipul lui smeard, cu privire vulpească. Și el știe unde merg. Mă roagă să nu mă cert cu ministrul, c-abia au legat prieteșug: „Mi-a deschis o linie de finanțare. Nu-l enerva, boss, că mai primim bani la sfântul așteaptă. Vezi că și tu ai nevoie de sală de operație.“ Corect, și eu am nevoie de sală de operație – prin urmare, promit c-o să fiu cuminte. În fine, ne luăm la revedere, plec la ministru.

Întâlnirea mi-a aranjat-o una de pe bloguri, una, Cixi, n-am văzut-o în viața mea. Azi un e-mail, mâine o postare, Cixi s-a prins că am sindicat și că dau din gură, așa că, încet-încet, s-a dat pe lângă mine: mi-a făcut reclamă pe FB, m-a pus în contact cu unul, cu altul. Acum câteva zile, când eram pe munte, mi-a trimis un mesaj în care se lăuda că-l știe pe ministru – Minionul, după cum i se spune. Cică Minionul, care e liberal, a studiat management la Londra, semn că Brătienii pot să putrezească, neîntorși, în morminte. „Susține sistemul de sănătate britanic“, mi-a scris Cixi. Ciudat, pentru un liberal, căci sistemul britanic e socialist: sănătatea publică, susține un prof din UK, e o insulă de socialism în marea pieței libere.

„Ești tu în stare să-mi aranjezi o întâlnire cu Minionul?“ am întrebat-o. Ea mi-a răspuns: „Dacă vrei, îl întreb chiar acum când să vă întâlniți.“

Ce chestie: alergam cu Mesneraș prin zăpadă, voiam să escaladez Nanga Parbat, iar Cixi reușea să mă încingă cu PR-ul ei de birou. Voi n-ați stat de vorbă cu politiciii, însă, habar n-aveți cum îi dau ei impresia că ești în cărți, cu condiția să pricepi că lumea preferă grătarele și că revoluțiile sunt de prost-gust. Mesneraș, de pildă, le-a căzut pradă, în ce-i privește pe medici: „Cum dracu’ să faceți voi, doctorii, grevă? N-aveți voie, mă, n-aveți voie!“ Dar eu: „De unde ai scos-o? Au făcut grevă și nemții, și belgienii, iar medicii evrei au șters-o cu toții din țară, în loc de grevă. S-au urcat în autobuze și nu s-au oprit decât pe plajă, la Sharm-el-Sheik.“ Dar Mesneraș, hăhăind: „Confunzi cu războiul de Yom Kippur, băi, Mobutu. În plus, evreii ăia erau salarizați. Pe când voi... Vă pune dracu’ să faceți grevă, faceți grevă și de la șpăgi. Se duc naibii leasingurile, intră economia în deflație, se face praf profitul bancar... Nu mai spun că voi nu sunteți doar doctori, mai sunteți și români – românașul se bucură de-un știr, de-o urzică, saltă inima în el când dă colțul ierbii, ce grevă visezi? Voi nu sunteți în stare nici să treceți strada pe verde, împreună.“ I-am întors-o: „Noi, Mesneraș, *noi*, că și tu ești român.“ Iar el: „Român pe dracu’! Eu sunt om de munte, ceea ce-ai putea să fii și tu, dacă nu te-ai băga în ciorbă cu ciumeții de la șes.“

„Vineri, la 12.30, îți convine?“ mi-a scris Cixi, pe când coboram de pe munte. Îmi convenea. Iar ea: „OK. Fă pe dracu’ n patru și împrietenește-te cu Minionul. El și Șalăul-Fritz, șeful liberalilor, *are the winning horses. Bet on them, and the docs will never forget you!*“

Am tot schimbat mesaje pân-am ajuns în Gara de Nord. Cixi zicea că nu era vis mai luminos pentru liberali decât să rezolve problema sănătății publice – amin! Nu trebuia decât să-mi pun la bătaie relațiile printre scandalagii, căci el, Minionul, se săturase de diletanți, voia o echipă serioasă cu care să coopereze. Pe fruntea lui scria REFORMĂ și avea chef să-și întemeieze viitorul politic pe o reușită apocaliptică: o așteptau toți românii, Europa nu ne scăpa din ochi, o lume întreagă dădea în clocot, urmărindu-ne. „*That’s his bet!* Tu fă în așa fel încât să fii de partea câștigătoare!“

Ajung acasă, intru pe net, îl gugălesc pe Minion. Aha, intrase târziu la facultate... făcuse la fără frecvență, mda... Mă rog, *el* mi-e partener, el e omul providențial al lui Cixi. La un moment dat, dau peste un clip cu el, pe Youtube: fiind rârit, făcea exerciții de dicție cu o jurnalistă blondă. „Râu, rătușcă, rămurică“, scanda aia. „Hrâu, hrătușcă, hrămurică“, scanda și Minionul, cu aplicație. „Uite“, îi arăta geambașa de presă, zâmbind, „limba se

pune așa, în spatele dinților: r, r, r!“ „Hr, hr, hr“, făcea Minionul, schimonosindu-se precum un școlar de clasă pregătitoare.

Bun, se înțelege din clip că Minionul e și el om, dar asta nu ajunge ca să conduci un minister. Pe de altă parte, după cum a spus Eunucul, Minionul n-are *cum* să înțeleagă sănătatea publică, fiindcă el e un bankster, iar banksterii sunt dedați la profit *by default*, în timp ce sănătatea publică înseamnă să manageriezi pierderi – atât și nimic mai mult.

„Chérie“, îi scriu eu lui Cixi, pe la jumătatea săptămânii, „nu e banc, nu? Pe bune mă văd cu Minionul?“ Iar ea: „Crezi că mă joc? *Fuck, honey, this is no bullshit* -;)“ „Vreau măcar să-ți aud glasul“, îi scriu, „cum să mă duc la ministru doar după un schimb de e-mailuri?“ Cixi se miră – cic-avem internet, app-uri, wi-fi: ce-i aia, să ne *auzim*? Până la urmă, însă, îmi dă numărul ei, iar eu o sun, apăsând pe tastele desuete ale telefonului.

„Acum, că m-ai auzit, te-ai potolit?“ mă întreabă. Are voce gravă și vorbește ardelenește. Din fundal se aud clopote și târâitori – îmi dau senzația că Cixi e lângă turnul cu ceas din Sighișoara. Când și când, râde sobru, de parc-ar preocupa-o altceva, nu discuția noastră. „Tu și Minionul trebuie să faceți echipă. Ai încredere, împrietenește-te cu el, altă șansă n-ai.“

După ce închid, îmi amintesc de o fază petrecută în timpul primului mandat al Minionului, care prinsese ură pe P (managerul Marelui Mall Medical, pe atunci) și-și pusese în minte să-l piardă. P era om important: când Iașa fusese la Geneva și dăduse peste cartea celor doi gemeni, părinții lui îl vizitaseră pe *tatăl lui P*, care era șeful spionilor români, în Elveția. Bătrânul

P o știa bine pe bunica lui Iașa (tovarășa Marta, fostă la Comintern), căci făcuseră parte din gașca de ilegaliști interbelici, niște furioși radicalizați în pripă, odată cu coșurile și cu prima menstruație. Între timp, însă, puterea lui se dusesese, iar P, fiul lui, era de-acum pe fâraș. Totuși, un amic pe nume Ristache aflase de planul Minionului de la un ins cu umeri înstelati (să-i zicem Geo), care n-avea cum să-l informeze pe P direct, deoarece erau la cuțite din cauza unei femei – sau a unui bărbat? În fine, se certaseră și-și spusese războaie grele, dar, cu toate astea, ura lui Geo față de Minion depășea cu mult supărarea ce-i cășunase pe P, așa că-l rugase pe Ristache să-l avertizeze pe P că merge pe o gheață *îngrozitor* de subțire. Ristache și-a zis atunci c-ar fi bine să împuște doi iepuri: 1) să-l informeze pe P de complotul Minionului, și 2) să-l împace pe P cu Geo. Îi știa pe amândoi, fuseseră colegi de liceu, băuseră vagoane de bere la Pescăruș, fuseseră la femei, făcuseră și armata împreună. În plus, Ristache dobândise înclinații spre fapta bună, lipsită de uzufruct: se apucase de ctitorit biserici, pleca de două ori pe an în pelerinaj și dădea din cap, pătruns, când nevastă-sa vorbea pe nas despre

duhovniciei pe care-i frecventa – ce mai, era un pios rătăcit în mediul de afaceri bucureștean.

Simțind că-i rost de o ispravă plăcută Domnului, îl ia Ristache pe Geo de-o aripă (acesta atât aștepta) și-l duce la P, în anticameră. Ristache șchiopătează urât, căci a avut un accident cumplit despre care nu vorbește, dar știe să se impună: intră, îi azvârle un pachet de țigări secretarei și dă buzna la P în birou: „Ce mai faci, excelență?“ strigă el în gura mare, trântind ușa, mai-mai s-o scoată din țâțâni. Rămas cu P între patru ochi, îi spune în față că-i un prost și-un tâmpit (Ristache își permite o grămadă de chestii) și că gata, a sosit clipa să se împace cu Geo: „Aș putea să umblu cu cioara vopsită și să-ți zic că *eu* am aflat de ticăloșia ce ți se pune la cale, dar nu e așa: Geo, nu eu – *el* a prins firul și m-a rugat să-ți dau de știre. N-am vrut s-aud nimic de la el: mă știi, sunt dintr-o bucată. Așa că, te rog din suflet, prieten bun, stai de vorbă cu el! Te așteaptă afară ca un lacheu, ca un sclav... Lasă-l să intre, uită ce-a fost între voi și dă-i voie să-ți zică ce și cum. În rest, mucles!“

După asemenea vorbe mari, P l-a primit pe Geo, cu atât mai mult cu cât auzise de evlavia recentă a lui Ristache. Așa se face că Geo i-a transmis lui P că-l păștea o mare belea, despre care el, Geo, aflase pe căi îmbârligate, specifice Bucureștiului (Bărăgan, Dâmbovița etc.). Cic-ar fi existat o probă materială, să-i zicem așa, la P în birou, într-un sertar, o probă care nu lăsa loc de întors și care, descoperită de răuvoitori, l-ar fi trimis pe P direct la mașini negre și la complete de judecată.

P s-a întrebat cum de aflase tocmai Geo de probă – oare nu-l urmărise chiar el? Vorbele erau de prisos, însă, așa că P deschise sertarul cu pricina, luă proba și-o șterse din birou, ținându-se de gât cu Geo și șchiopătând, prin simpatie, sincron cu Ristache. „Plec cu excelențele lor să inspectăm un spital“, a lăsat el vorba la secretară. „Azi nu mai primesc pe nimeni.“

Și duși au fost. A doua zi, dis-de-dimineată, emisarii Minionului au dat buzna peste P, dar, stupefacție! – n-au găsit nimic incriminator. Până la urmă, însă, politiciii din alianța Minionului tot l-au dat pe P afară din Marele Mall Medical (se reîmpărțeau fiefurile, căci se schimbaseră partidul de guvernământ), iar P n-a avut de ales: s-a lansat în marea politică, cea cu care până atunci nu avusese decât o idilă de tip *homemade amateurs*.

MINISTRUL

Trec de podul de nuc din Cișmigiu, las în dreapta două WC-uri ecologice, o iau pe lângă niște cireși înfloriți – sub ei, pe iarba primăvărată, zăresc un prezervativ năclăit și un pet gol. În spatele cireșilor, lângă o tufă galbenă de forsythia, zac o saltea scâlciată (Dormeo, dormim pentru voi) și o pătură putredă. E un azil de noapte de o persoană – s-au înmulțit în ultima vreme. În clipa aceea îl simt pe Mesneraș. Îl alung din minte, căci trepidează alături de Mara, iar eu nu suport *voyeurismul* fratern.

Ies pe Șipotul Fântânilor, mi se pare c-o văd pe Ali (nu e ea), o iau prin gangul de la Sala Palatului, trec pe lângă biserica Kretzulescu, traversez Calea Victoriei. Nu știu de ce, dar am impresia că orașul se deteriorează pe zi ce trece – o fi din cauza Palatului Regal, acoperit de igrasie.

Când să intru la minister, mă sună Geamala, piarița lui Moșbătrân, șeful Conclavului Medicilor. E ditamai muierea, are unu' nouăzeci, a făcut handbal, iar după aia a fost ziaristă. „Ce faci?” mă întreabă. Se scârbește când aude că merg la ministru: „E un porc, nu-i om de cuvânt.” „Porc sau nu, mi-a dat întâlnire”, zic. „El, *ție*?!” se miră Geamala. Da: el, mie. Iar ea: „Ce chestie... în fine, sună-mă după ce termini. Hai, că vrea Moșbătrân să te vadă. Poate ieșim undeva, să vedem ce mai e de făcut.”

Nu mai e nimic de făcut, dar o cină merge.

Intru în minister, mă duc la Cabinetul Unu. Muieretul de secretariat are frunți joase, vorbește sâsâit din cauza botoxului și simte că-l strâng pantofii – abia i-a cumpărat. Apare amica lui Cixi – o cheamă Dana, e jurnalista care face logopedie cu Minionul, pe Youtube. Spre deosebire de muieretul de secretariat, ea pricepe frazele lungi și începe prin a-mi spune că Cixi pleacă la Bruxelles. Eu îi zic că parc-o auzisem că se duce la Paris.

– Nu, nu – se duce la Bruxelles, insistă Dana. Are treabă la Uniune.

Așa zicea și tata pe vremuri, dar el se ducea la Moscova.

Brusc, se deschide o ușă. Ce canaturi silențioase, ce mochete pufoase, ce mobilier nemilos! Sunt invitat în Cabinetul Unu, dau ochi cu Minionul. E în blugi, are cămașă roz și pantofi violet, din piele întoarsă. E dat cu fixativ, vorbește ca un sultan sastisit și zâmbește seren: Oare de ce cred eu, mă întreabă el cu reproș, că

viața e complicată? În loc de răspuns, îl întreb dacă știe cu cine trebuie să se lupte. El se încruntă, nu-i e clar unde bat.

– Domnule doctohr, începe el, șase luni mi-a luat să accept ministehrul. Nu ehram sigur că-l dohream, căci aici îți faci doahr dușmani, însă, mă chredeți sau nu, îmi place. Dacă iese, bine, dacă nu, nu – eu am ohricând unde să plec. Dahr... Ia spuneți... cu cine threbuie să mă lupt?

Păi, se luptă cu cinci miliarde de euro pe an, atât e fondul Casei de Asigurări. O grămadă de bani: e cifra de afaceri a tuturor fast-foodurilor din România, plus profitul pe 10 ani al minelor de cupru din Apuseni. Minionul îmi spune că-s mai mulți bani la mijloc, dar în rest e de acord: are dușmani fioroși... De fapt, el și medicii au aceiași dușmani, numai că el (ah!) se pricepe la bani, el *știe* ce să facă cu cele cinci miliarde de euro după care umblă lumea cu limba scoasă.

– Vi se pare nohrmal ca medicii să fie plătiți în halul acesta? Vi se pare nohrmal ca pacienții să-și cumpehre medicamente în spital, deși au plătit asiguhărăhri? Eu sunt de pahrtea dumneavoasthră, hai să facem echipă.

Primesc o cafea. Zahăr alb? Brun? – Brun. Două cubulețe. Îl întreb de malpraxis – schimbă legea sau nu? „Dumnezeule!“ se ia el cu mâinile de cap. „Cum să nu? Șefii caselohr de asiguhărăhri își fac buhrta mahre pe spinahrea pacienților și a medicilohr. Le-am zis vehrde în față: ajunge, v-ați înghrășat phrea tahre, mai dați și înapoi! Cu toată hresponsabilitatea vă spun: am o echipă cahre se ocupă de ei și cahre hredactează noua lege a malphraxisului. Suntem euhropeni, domnule, suntem oameni politici vechi, chredeți că ne jucăm?“

Îl întreb de restul problemelor, iar el îmi răspunde că are echipe pentru orice, n-a lăsat nimic la voia întâmplării. În plus, premierul are încredere în el: „E ca o *umbhră* în spatele meu. Veghează, mă sună și noaptea, nu poate dohrmi, săhracul... Eu am tehrmene, domnule doctohr, nici să vhreau, și n-am cum să *nu* fac hrefohrma... Uniunea a zis: 1 septembhrie, domnilohr, nici o zi mai tâhrziu, iahr eu așa am să fac. Eu nu mă joc.“

– Vedeți, îi atrag eu atenția, ca un om de lume ce sunt, că n-am ridicat de la prima întâlnire problema salariilor.

– Dahr hridicați-o, domnule doctohr, hridicați-o. Medicii, de câte ohri s-o spun, sunt creatohrii de sănătate, nu noi, politicienii, ha-ha-ha! Vă fac o măhrtuhrisihre: dacă totul mehrge bine, putem accesa niște fonduhri speciale, pe cahre să le transfohrm în suhrplus salahrial. Phremiehrul a phromis că mă susține, numai că threbuie să mai fac niște calcule. Problema e delicată, dahr hrezolvabilă, aveți cuvântul meu... O echipă înthreagă luchrează la chestiunea aceasta... Noi am venit să facem threabă, domnule doctohr.

Deodată, mi se pare greu să-l urmăresc, căci fraierul de Mesneraş dă buzna peste mine de la mii de kilometri depărtare. Îmi țin respirația, nu-mi vine să cred c-a avut un asemenea ghinion... Iar Minionul:

– S-a întâmplat ceva? Mai dohriți o cafea?

– Nu... mulțumesc... îngaim, buimac.

– Nu mai spuneți nimic? mă iscodește.

– Nu... Aveți o poziție... neașteptată.

Râde. Se apleacă spre mine, e prietenos. Aș vrea să-i mai văd o dată pantofii ăia de malagambist, pentru care îmi pusesem cravată, dar mă împiedică biroul din lemn masiv. Iar Minionul, în șoaptă:

– Am nevoie de dumneavoastră, domnule doctohr! Singuhr, n-o să hreșesc. Noi doi, închide el ochii pe jumătate, noi doi o să ne mai întâlnim... infohrmal, ca acum. Coopehrahrea e totul, chredeți-mă. Am sphrijin la cel mai înalt nivel, dahr ajutați-mă și dumneavoastră.

Îi zic ceva de complezență – nu-s în stare de altceva, fiindcă Mesneraş intrase într-un bucluc incredibil din cauza Marei, iar eu nu știam dacă să râd sau să plâng. În fine, audiența se isprăvește, plec.

– Ei, cum a fost? mă întreabă Dana.

– Cred că bine. Ministrul m-a luat prin surprindere.

– Te mai aștept, zâmbește ea, conducându-mă spre ieșire.

O iau prin centrul vechi și, încet-încet, ajung printre terasele de pe strada Smârdan, fostă Germană – unchiul Teo se lăuda că un Canta primise pe strada aia, cu două sute de ani în urmă, o scrisoare care avea legătură cu cartea celor doi gemeni... Ce prostie, îmi zic, lucrurile astea sunt din alt film, mai bine o sun pe Cixi.

„Cum ți s-a părut Minionul?“ mă ia ea. Îi spun că dacă face doar 30% din ce a zis, tot o să fie bine. Iar ea: „Ți-a plăcut, nu-i așa?“ Mi-a plăcut, dar n-am înțeles ce e cu echipele alea nenumărate din subordinea lui. Cixi, însă, o ține pe-a ei: „Lasă echipele, stai *tu* lângă el, zi-i *tu* ce să facă. Hai, împrieteniți-vă, c-o să vă fie bine amândurora!“

Pe vremea lui Barzillai ben Zakai, evreii credeau că medicina e un sacrilegiu: pentru ei, furia izbucnea din ficat, somnul izvora din stomac, iar bolile se trăgeau de la Yahve, nefiind decât suma blestemelor cu care te încărcau păcatele. Barzillai, însă, nu dădea multe parale pe Yahve și mai știa că ai lui sunt ipocriți și temători de durere, așa că, după ce s-a însurat, și-a luat soția (o brunetă falnică, pe nume Bilha) și a traversat marea spre India, ducându-se la Benares, unde se predă arta vindecării după Susruta.

Susruta fusese unul dintre cei zece înțelepți ai Himalayei, iar Barzillai a petrecut doisprezece ani încheiați la școala înființată de el, ca să deprindă medicina: a învățat semnele și simptomele a 1120 de boli, și-a întipărit în minte aspectele și mirosurile a 783 de plante, a fost inițiat în știința amestecului uleiurilor extrase din pământ, plante și animale, a incizat frunze de varză și burdufuri din piele pline cu mîl, a furat știința chiuretajului ulcerelor, rîcîind piei de mistreți și cozi de elefant, a aflat cum se punționează venele, înțepînd vasele de sânge ale animalelor moarte și lujerii de lotus, a mînuit sonde tari și moi, vîrîndu-le în bulumacii mîncăți de carii și în trunchiurile lăstarilor de bambus. A examinat mii de fracturi (*khanda-bagna*), luxații (*sandhimukta*), plăgi de război (*vrana*), încurcături de mațe, retenții de urină, dureri de piept, palpitații, pietre în bășica udului, boala dulce (*madhumeha*), fistule anale, dureri de cap, arsuri stomacale, hemoroizi; a învățat să oprească sîngerările prin cauterizare sau ligatură, a văzut cum se cos intestinele și mușchii, i s-a arătat cum să îndrepte oasele și încheieturile, cum să-și adoarmă pacienții și cum să le ia durerile cu poțiuni, clisme, aburi și fum, și a învățat cum să scoată la lumină feții înțepeniți la naștere între oasele mamelor lor. Nașterile, însă, erau arta pe care a deprins-o mai ales Bilha, soția lui, căci arăboaicele erau rușinoase și nu s-ar fi dat pe mîna bărbaților, fie ei și *tabib*-i, lucru care nu se întîmpla la Benares. Oamenii de acolo nu se fandoseau, ba, din contră, se bucurau de trupurile lor, iar femeile nu numai că nu-și acopereau fețele, dar își lăsau la vedere burțile, ba chiar și sîinii, cât despre picioare, să nu mai vorbim.

Era frumos la Benares, dar, cînd nu era cald, ploua, iar cînd nu ploua, duhnea. Gangele era mîlos și mirosea a cadavre incinerate, iar ulițele și piețele viermuiau de negustori, preoți,

războinici, nobili, paria, femei date cu *kohl* și călători de toate semințiile – chinezi, arabi, romei. Ba mai era la Benares și o colonie de evrei fugiți de acasă după ce Titus spulberase Al Doilea Templu.

La șase ani după ce au ajuns la Benares, Barzillai și Bilha avură o fiică, pe care o botezară Simha, ceea ce înseamnă *bucurie*. După câteva zile, Barzillai se duse la *ashram*-ul de la marginea orașului, nici el nu știa de ce: pesemne, însă, că superstiția luase locul lipsei lui de credință. Nu mică îi fu mirarea când, odată intrat în *ashram*, a fost întâmpinat de doi înțelepți, care păreau a-l aștepta și care, nici una, nici două, îl duseră să-i arate o ciudată femeie adormită, pe nume Kundry. Kundry zăcea pe o lespede și semăna ca o fiară bătrână: avea trup uscat, unghii lungi, răsucite, iar doi colți galbeni îi ieșeau dintre buzele groase, băloase. Pe măsură ce Barzillai o privea, însă, femeia dădea semne că se preschimbă, pe nesimțite, într-o tânără în care carnea prindea forme ispititoare.

„Se trezește din *susupti*, somnul ei îndelung“, îi spuseră înțelepții lui Barzillai. „N-o mai privi așa, că te îndrăgostești!“ îi mai ziseră ei, după care îl duseră în grădini, povestindu-i cine era Kundry, de parcă i-ar fi fost niște prieteni vechi, cărora le ceruse explicații cândva: „Kundry s-a născut la poalele lui Nanga Parbat, muntele ucigaș de la miazănoapte, lângă izvorul Acheronului, cel mai lung râu din lume. După ce șerpuiește printre ghețari cale de treizeci de parasange, Acheronul se cufundă la loc în pământ, ieșind la iveală tocmai în cealaltă parte a lumii, în Elada.“

Îi mai spuseră că aproape de muntele cu pricina erau minele din care se scotea alabastrul ce lua calea Bizanțului și-a Egiptului și că tot acolo era miezul lumii. Kundry nu se născuse degeaba pe acele meleaguri, căci cine o vedea căpăta puterea de a desluși viitorul, cu condiția să-l *scrie fără să se simtă îmboldit*, fiindcă viitorul, ziceau înțelepții, se abătea pe nesimțite asupra oamenilor, fiind câteodată mai rău decât dragostea.

„Ai venit la noi din propria-ți vrere“, isprăviră ei, „așa că singur te-ai năpăstuit. Măcar de n-ai fi văzut-o pe Kundry cum s-a trezit din *susupti*.“ „De ce-mi faceți asta?“ se apără Barzillai.

„Nu eu v-am cerut s-o văd!“ Cei doi, însă, îi ziseră doar atât:

„Scrie!“ Și-l conduseră spre ieșire.

Cuvintele lor, cam fără cap și coadă, îl făcură să creadă că trăiește un vis și că trebuie să se trezească din clipă în clipă. Părerea i-a fost întărită când a ieșit din *ashram*, fiindcă totul în jur arăta de parcă începuse musonul: ploua de rupea, deși cu două ceasuri în urmă fusese senin sticlă. Mai mult, grădinile se transformaseră deja în mocirlă, iar Gangele se umflase, gata să dea pe afară, ca și cum potopul se abătuse de zile întregi peste Benares.

Ajuns acasă, o găsi pe Bilha bocind. Avea hainele pline de cenușă, iar alături de ea plângeau prietenii lor – până și Simha cea mică se zvârcolea în leagăn, chirăind de mama focului. Când îl văzură pe Barzillai, căscară ochii cu toții, iar vreo trei-patru (rabinul era printre ei) o luară la fugă, mâncând pământul: „S-a întors din Sheol, s-a întors din Sheol!” răcneau ei.

„Ba-l vreau chiar dacă-i mort!” strigă Bilha și-și strânse bărbatul în brațe: „Unde ai fost, de ce-ai murit, cui ne-ai lăsat?”

Așa află Barzillai că petrecuse în *ashram* două săptămâni încheiate, nu doar două ceasuri, cum i se păruse. Două săptămâni în care fusese căutat peste tot, două săptămâni în care briganzii orașului fuseseră bătuți ca să spună tot ce știau despre răpirile din ultima vreme, două săptămâni în care venise musonul și la capătul cărora rabinul și Bilha, resemnați, îi făcuseră lui Barzillai cuvenita slujbă de îngropăciune fără de trup.

Și mai ciudat a fost că, după ce Barzillai a povestit ce și cum, vecinii și-au dat seama că *ashram*-ul despre care vorbea nu era cel din Benares, ci cel de la Pataliputra – cică acolo era ținut trupul femeii cu două fețe, al cărei nume nimeni nu îndrăznea să-l pronunțe. Nevenindu-i să creadă, Barzillai s-a dus din nou la *ashram*, însoțit de rabin. Înțelepții le-au spus că, într-adevăr, *ashram*-ul descris de Barzillai era întocmai ca cel de la Pataliputra și, ca să nu lase loc de vorbe, i-au dus în lăcașurile și grădinile lor, pe care Barzillai nu le-a recunoscut. Părăsind *ashram*-ul, rabinul l-a îndemnat să se smerească și să treacă mai des pe la templu, căci, pasămite, Yahve îi dăduse un semn.

Barzillai l-a ascultat, dar mai mult de gura Bilhei.

N-a trecut mult și Barzillai s-a hotărât să scrie o carte cu un bărbat care se ducea pe Nanga Parbat. De ce să scrie? De ce Nanga Parbat? Cine era bărbatul? Nici el nu știa – simțea doar că n-avea încotro și că voia măcar s-o imagineze pe acea Kundry pe care n-apucase s-o vadă în întreaga strălucire a prefacerii ei.

Viața a revenit la normal. Barzillai a mai stat șase ani la Benares, ca să deprindă subtilitățile artei lui Susruta, care, prin cine știe ce minune, părea a se îngemăna cu musonii, cu aerul răcoros ce venea dinspre Himalaya, cu gălăgia mulțimilor, cu științele predate la Nalanda, cu prețul mărfurilor din târg, ba chiar și cu discuțiile purtate de yoghini pe malul Gangelui.

„Îmi vine să nu mai plecăm acasă“, spunea Barzillai. „Ba bine că nu!“ făcea Bilha. „Mi-e poftă de-o lipie cu carne de capră, coaptă în cuptor.“ „Ba mie îmi place *chaat*! La Madina nu găsim *chaat*“, se răzvrătea Barzillai. Dar ea: „*Chaat* pot să-ți gătesc oriunde... Pâine prăjită, iaurt, năut, ceapă, puțin coriandru, ismă... Of, vreau s-o văd pe soră-mea, vreau să vorbesc cu ai mei, vreau să văd cum răsare soarele din deșert. Aici e numai pâclă și fum. E cald, plouă mult, iar Gangele miroase urât.“ „Și *pulu*?“ întrebă Barzillai, căruia nu i se spunea Sahib încă. „La noi, la Madina, nu

joacă nimeni *pulu...*“ mai zise el. Bilha se strâmbă: „Ești medic, ce-i aia să galopezi pe urmele unei mingi din piele ca s-o izbești cu bastonul? Înjuri, îmbrâncești și-ți trănțești adversarii de pe cai – asta e *pulu...* Nu mai spun că cei din Kanglei vă bat măr de fiecare dată.“ „Așa o fi, dar eu simt că iau foc când bag mingea în poartă. Ai noștri, la Madina“, se bosumflă el, „sunt prea cu nasul pe sus pentru un asemenea joc.“ „Barzillai, la Madina e casa noastră“, i-o reteză Bilha.

Așadar, părăsiră Benares. Dar plănuiseră să nu meargă direct acasă, ceea ce-i făcu pe ceilalți evrei să ridice sprâncenele: cum să pleci haihui cu o femeie și cu o fetiță de doar șase ani? Se obișnuiseră, însă, cu ciudățeniile lui Barzillai, mai ales după uluitoarea lui dispariție – rămânea adesea pe gânduri, câteodată nu răspundea la întrebări și de multe ori pleca de năuc în păduri, așa că-l lăsară să facă ce vrea. Prin urmare, Barzillai, Bilha și Simha plecară într-o călătorie ce-i duse la poalele Himalayei, ca să culeagă plante de leac, de negăsit în Arabia Felix. De acolo, ținură drumul prin trecători și de-a lungul râurilor vijelioase, până ce ajunseră în țara neamului Shina. Ei, și pe când străbăteau ei o poiană plină de flori, înconjurată de copaci înalți, cu ace în loc de frunze, deodată le apără în față un munte năprasnic, cu creste înzăpezite ce luceau în lumina asfințitului ca un briliant de Shandong.

– E Diamir, muntele pleșuv, iar pe culmile lui trăiesc zâne, spuseră călăuzele, plecându-se cu respect. I se mai spune și Nanga Parbat.

– A ajuns cineva vreodată în vârful lui? îi întrebă Barzillai.

Nu – de ce-ar fi făcut-o? Barzillai se interesă atunci de izvoarele Acheronului, numai că, lucru ciudat, nu primi răspuns. Mai mult, un însoțitor începu să-i vorbească tovarășului său într-un grai necunoscut, deși până atunci fusese plin de politețe și folosisese numai *avahansa*, limba pe care o pricepea Barzillai.

– Despre ce vorbiți? îi întrebă Barzillai.

N-a primit răspuns, căci călăuzele porniseră un dialog însuflețit în limba aceea neînțeleasă. După câteva replici, unul din ei se supără și-și făcu un culcuș undeva mai departe, privind pe sub sprâncene la micuța Simha.

Se înnoptă. Barzillai nu reuși să adoarmă – era lună plină, iar Nanga Parbat se zărea de parc-ar fi fost lângă el: ziceai că-l poți îmbrățișa, cât era de mare, și că poți să-ți răcorești obrazul pe povârnișurile lui. Iată muntele la care visează bărbatul despre care scriu, și-a zis Barzillai, iar în minte i se revărsară imagini după imagini – nu semănau cu nimic din ce citise, văzuse sau auzise: era lumea în care, era sigur de-acum, avea să trăiască personajul lui.

A doua zi plecară la drum, iar călăuzele se purtară ca și cum nu se întâmplase nimic. Nu trecu mult și ajunseră pe malurile unui

râu înspumat.

– Acesta e Acheronul? întrebă Barzillai.

– Nu, e Indul, răspunse o călăuză, dând ochii peste cap.

– Măcar sunt niscaiva mine de alabastru prin apropiere?

Călăuzele îi spuseră că da, iar el le zise atunci că Acheronul nu putea să fie departe. Însoțitorii se priviră scurt, iar unul din ei se întinse pe iarbă, fără tragere de inimă, lipind urechea de pământ și îndemnându-l pe Barzillai să facă la fel. Barzillai se luă după el și auzi în adânc susurul unei ape. Rămase o vreme așa, până ce i se pără că aude strigătul unor păsări ridicându-se de acolo, de dedesubt.

– Sunt lebede, îi zise călăuza când se ridică. Hai să părăsim tărâmul ăsta, căci ai copil mic, a mai zis el și-a luat-o din loc, surd la rugămințile lui de a căuta izvorul râului subpământean.

Și, azi așa, mâine așa, călătoria lui Barzillai, căruia nu i se spunea încă Sahib, se apropia de sfârșit. Apucase să strângă într-o ladă semințele plantelor de leac găsite în Himalaya și Karakoram, așa c-o luă spre casă. Acheronul nu-i pentru mine, e pentru bărbatul *pe care îl scriu*, și-a zis el, mai degrabă mâhnit. Avea, însă, motivele lui să nu-i pese prea tare:

– Simha nu va fi un copil oarecare, îi spunea el Bilhei. Tot ce vede și tot ce simte pe aici se așterne în ea precum cerneala pe mătasea de Youzhou. Simha va fi un copil neobișnuit, ascultă ce-ți zic.

După o lună, ajunseră în trecătoarea Wakhan, între munții Pamir și Karakoram, adică pe tărâmul căruia voi îi veți spune Pakistan sau AfPak și se alipiră unei caravane care venea din China. Venise vremea să se despartă de călăuzele lor. Când să plece, una dintre ele îi zise lui Barzillai:

– Mare ghinion că fiică-ta a văzut Nanga Parbat pe lună plină!

– Și ce dacă era lună plină?

– Ai să pricepi la timpul potrivit. Ești om de ispravă, dar n-ai noroc, mai zise călăuza și, primindu-și tainul, își luă rămas-bun.

Barzillai, Bilha și Simha își continuă drumul. O luară pe la miazăzi de crestele Hindukuș, îndreptându-se spre Herat, după care merseră până la Hamadan. La Hamadan se despărțiră de caravană și coborâră spre Basra, iar de la Basra, însoțind o caravană arabă, plătită din banii unui oarecare Saad ibn Ubaida (se va vedea ce cumplită a fost această însoțire pentru Barzillai), traversară deșertul Nefud, întorcându-se la Madina.

Acolo, pe drumul dintre Basra și Madina, își căpătă Barzillai porecla de Sahib, ceea ce înseamnă *prieten* în nobila limbă arabă, căci îl salvă de la moarte (fără a cere plată) pe un negustor între două vârste, pe nume Qusay. Qusay se pricopsise cu o cufureală aprigă după ce, însetat fiind, se repezise să bea apă dintr-un puț mizerabil. Bietul de el se zbătuse între viață și moarte două zile

încheiate, aiurase și avusese o *jwara* cumplită, adică fierbințeală cu tremurături și frisoane, cât pe ce să-l dea gata.

Noroc cu ierburile de la poalele lui Nanga Parbat – ele îl lecuiră, dar tot de la ele se trase și ghinionul de care vorbise călăuza lui Barzillai, căci, salvându-l pe Qusay, Barzillai îi deveni prieten, legându-și soarta de el într-un nod de nedesfăcut. Qusay era nepotul lui Saad, cel ce tocmise caravana, un moslem de seamă din Madina, adică unul ce ținea de credința cea nouă de care Barzillai auzise numai câte ceva. Ce-i drept, scrisorile de acasă și discuțiile cu rudele din Basra îi arătaseră că moslemii se înmulțiseră, ba chiar puseseră stăpânire pe Madina, dar pentru Barzillai, abia devenit Sahib, lucrurile acestea erau lipsite de importanță, de vreme ce în timpul studiilor fusese atras de învățături ce nu făceau loc Domnului.

– Voi știți să jucați *pulu*? îl întreabă Sahib pe Qusay după ce acesta reuși să se țină în șa.

– *Pulu*? Cum vine asta?

Sahib îi povestește despre *pulu*: că trebuia să fii călăreț neîntrecut și să știi să balansezi bastonul cel lung ca să izbești mingea, ducând-o din lovituri până în poarta adversarilor.

– N-am auzit de asemenea joc, se întristă Qusay. Tare mi-ar plăcea, dar nu știu dac-o să le placă și celorlalți.

– E un joc, de ce să nu le placă?

Qusay îi zise că jocurile nu erau pe placul credincioșilor, mai ales cele de noroc, după cum părea a fi și *pulu* acesta. Lumea se dădea în vânt după altele: rugăciuni, războaie, năvăliri – jocurile nu erau bune decât pentru țânci. Sahib îi zise atunci că puteau să joace *pulu* pe furiș, dar Qusay spuse că moslemii erau atât de mulți, încât nu puteai face nimic pe ascuns.

– Așadar, v-ați făcut câtă frunză și iarbă, își dădu seama Sahib.

Câteva clipe, Qusay nu-i răspunse. Se umbrise la față.

– Noi, da, vorbi el după o vreme. În schimb, ai tăi s-au împușinat. Pe unii i-am alungat din Madina, iar pe ceilalți n-a fost nevoie să-i gonim, căci au trecut la islam. Puse privirea în pământ: Îți pare rău că mi-ai salvat viața?

– Mergem împreună prin deșert, de ce să-mi pară rău? zâmbi Sahib, dar nu pricepu ce voise să-i zică negustorul decât după ce ajunse acasă.

Se schimbaseră multe, iar Sahib se certă cu taică-său din prima zi. Zakai, om potolit odinioară, devenise cârcotaș și-i sărea țandăra din orice. Bietul om se bucurase când Sahib și Bilha intraseră în casă, aducându-i, pe deasupra, și-o nepoată, dar în numai câteva ceasuri se certă urât cu Sahib, fiindcă acesta nu voia să meargă la sinagogă nici mort.

– Te aștept de atâția ani, încercă să-l îmbuneze Zakai, mă laud cu tine de atâta timp... Toți vor să te vadă. Cum să nu vii?

– De ce să vin? La ce bun să văd cum vă bâțâiți? Faceți pe evlavioșii, dar, cum plecați de la sinagogă, cum începeți bârfa...

O să vă îngrijesc pe toți, dar lăsați-mă în pace cu Yahve! La Benares, până să zică ceva despre zei, învățații vorbeau despre natura substanțelor.

– Adică erau un fel de greci! se scârbi Zakai. De-aia te-am trimis eu la Benares? Ca să uiți de unde-ai plecat?

– Ce să fac? Asta am învățat.

– Vai, mie, am făcut din tine un saducheu! Mai bine te trimiteam la Bizanț sau la Roma.

Până la urmă, Sahib se duse la sinagogă de rușinea lui taică-său. Noroc că mai toți aveau bolnavi pe acasă, așa că nu-l descusură din cale-afară și nici nu comentară când îl văzură că-i vorbește lui rabbi Nehemia cam de sus. După o vreme, prinseră a se certa între ei, amintindu-și de evreii ce trecuseră de partea lui Mahomed și de cei ce tăceau mîlc în fața moslemilor – erau niște lași *impuțiți*, care se lăsau călcați în picioare. Furia lor era de înțeles, însă: nu trecuseră decât câteva luni de la asediul Madinei, în care evreii, mai ales cei din neamul Banu Quraiza, fuseseră spulberați. Sute de-ai lor fuseseră descăpățânați după victoria moslemilor.

– Treburile merg prost, vezi bine, îl luă Nehemia deoparte pe Sahib.

Era pricăjit, încovoiat de spinare și nu vedea bine, deși era tânăr:

– Nu mai e loc de-ntors cu moslemii. Era nevoie de un nou-venit cu mintea limpede.

– Rabbi, eu sunt doar *rofe*, sunt medic, atât.

– Păi, eu ce spun? Ești *rofe* și ești de-ai noștri. O să ne pizmuiască moslemii, o să înnebunească după ce văd c-avem medic.

– Rabbi, află c-o să îngrijesc pe oricine.

– Bineînțeles, bineînțeles, zâmbi Nehemia, dulceag, și trecu la altele, povestind războaiele cu profetul și încercând să-l atragă pe Sahib de partea unor evrei ce se întâlneau noaptea, în secret.

Sahib își zise că el, unul, n-avea *cum* să ia parte la întrunirile lor, dar nu i-o spuse lui Nehemia, de teamă să nu înceapă relația cu stângul. De unde să priceapă rabbi că *Susruta Samhita*, cartea de căpătâi de la Benares, nu vorbea de credincioși, de săraci, de bogați sau de caste: medicul îi îngrijea pe toți suferinzii, fie ei regi, profeți sau paria, indiferent că plăteau sau nu, căci (Sahib aflase tot la Benares) cei bogați te umpleau de bani și în contul celor care n-aveau după ce bea apă.

– ...a fost și greșeala noastră, îl auzi pe un unchi de-ai săi. Nu țineți minte când ne ziceam unii altora c-o să fie trimis aici, în

Madina, un profet și c-o să fim omorâți cu toții dacă nu-l
ascultăm?

– Asta e o neghiobie, se întoarse rabbi Nehemia spre unchiul
lui Sahib. Nu cred că eu sau vreunul înaintea mea v-am citit așa
ceva din Tora.

– Ba celălalt rabbi, Abdulah ben Salam (îl știi, nu?), mereu
spunea povestea asta, nu se lăsă unchiul lui Sahib, iar noi l-am
crezut, ca proștii. Zicea că auzise de profetul Mahomed, ba chiar
ne încredința că-i știe chipul, numele, felul de a merge, tot! Știa
și când trebuia să vină, dar nu le-a zis decât rudelor și prietenilor
aproiați, de parcă cineva ar putea să le pună pumnul în gură
evreilor, așa că vorba s-a dus, iar noi tot am aflat că urma să fie
trimis la Madina un profet așa și pe dincolo. Iar când Mahomed a
ajuns la intrarea în oraș, apostatul de rabbi Abdulah s-a și suit în
vârful unui palmier, sub care stătea Khalida, nemernica de
mătușă-sa. „*Allahu akbar!*“ a strigat rabbi Abdulah, zărindu-l pe
Mahomed. La care blestemata de mătușă-sa: „Nu te amăgi, că nu
știi dacă pe el îl așteptăm.“ Dar rabbi Abdulah, din copac: „O,
mătușă, în numele lui Allah, omul acesta e fratele lui Moise și
predică aceeași credință.“ Iar ea: „O, nepoate, el să fie profetul
despre care ne-ai spus că va veni înainte de Ziua Judecării?“ Iar
rabbi: „Chiar el.“ Prin urmare, rabbi Abdulah s-a dus în fața lui
Mahomed, a dat cu fruntea de pământ și s-a convertit la islam,
alături de tot neamul Banu Saida, iar Mahomed a ridicat în acel
loc moscheea Quba.

– Rabbi Abdulah e un laș nenorocit, zise altul. Ce tot vorbim
despre el?

Sahib ieși din sinagogă și-i lăsă să se certe. De-asta m-am
întors? se supără el. O luă pe Bilha și porniră spre casă, trecură
de puțul lui Suleiman, lăsară în stânga bostănăriile și livezile de
piersici ale evreilor, traversară podețul peste canalul cel mare, o
luară pe poteca dintre *hosh*-urile ⁶ zarzavagiilor și ajunseră pe
ulița ce ducea acasă. Deîndată ce lăsară în urmă casa lui Boutros,
greul, Sahib auzi pași grăbiți, iar taică-său răsări lângă el, roșu
la față:

– De ce-ai plecat așa? I-ai jignit pe toți.

– Nu-i vezi cum bat apa-n piuă? Unul să nu îndrăznească să
mă învețe ce să zic, cui să zic și când să zic! Ce dacă Bani Saida
au trecut la islam?

– Tu ai trece la islam, Barzillai? Încremeni taică-său.

– Eu n-am Dumnezeu, așa că n-o să trec nici la moslemi, nici
la creștini.

– Cum adică n-ai Dumnezeu? Ce, nu mai ești evreu?

– Ba sunt, numai că nu mai cred în Dumnezeul lui Abraham.
Nu mai sunt sigur de niciun Dumnezeu.

– Asta e... asta e o blasfemie!

– Sahib, te rog! încercă Bilha să-l potolească.

– Îl cheamă Barzillai! strigă Zakai, în fața porții lui Malik, un moslem cu care nu se înțelesese niciodată. Barzillai e numele lui, bătu bătrânul din picior, după care, deodată, îl luă cu leșin, mai-mai să cadă jos.

– Uite ce-ai făcut! se zburli Bilha la Sahib.

– Mă înăbuș, făcu Zakai. O să vezi tu, când n-o să mai fiu, Barzillai... Ce-o să mai suferi... Cum îmi vorbești... așa?... Mereu faci pe deșteptul...

Și-l apucă un șuierat ascuțit.

– Trebuie să-i iau sânge, se sperie Sahib.

Dădură fuga în curte, numai că bătrânul nu se lăsa:

– Mai bine muream... auzi... fiul își ucide tatăl cu vorba... Eu l-am trimis la învățătură... iar el nu mai crede în Dumnezeu...

– Taică-tău are dreptate, se înfurie Bilha. De ce i-ai vorbit așa? Mai toți ai mei au părăsit Madina din cauza moslemilor – nimeni nu știe unde au fugit, iar tu despici firul în patru.

– Și ce-ai vrea să fac? Să mă reped cu sabia în moslemi?

– Până una-alta, ai putea măcar să ții cu ai noștri.

– Asta am învățat noi la Benares, Bilha? Mă mir că vorbești așa...

– Miră-te cât vrei, dar nu uita că ești ce ești. Ce? Vrei să spui că n-ai văzut caste la Benares? Vrei să spui că cei de la Benares nu țineau cu ai lor?

Și intrară în casă. În odaia din față aștepta o femeie – o roșcată înaltă și slabă, o pistriuată cu piele albă și nasul cam coroiat, cu colțurile gurii trase în jos, a dispreț. E frumoasă, își zise Sahib. O chema Aspasia, era grecoaică și era nevasta lui Boutros, vecinul care locuia cu trei-patru case mai sus. Auzise de *tabib*-ul cel nou și venise la el cu treburi de sănătate, dar, auzind scandalul și văzându-l pe bătrânul Zakai cât era de furios (între timp își mai revenise), își ceru iertare și ieși, mai mult plutind ca o nălucă decât pășind omenește. Sahib dădu s-o oprească, numai că ea zise că poate să aștepte – suferise câteva luni, ce mai contau două-trei ceasuri?

Drept care zâmbi și plecă, iar zâmbetul acela, v-o spun de pe acum, avea să-i facă mult rău lui Sahib.

Și a fost ziua întâi. După aceea Sahib purcese la treabă, iar porecla căpătată în deșert deveni numele sub care îl știa toți. Tatăl lui muri după un an, iar la câteva zile după aceea Sahib își eliberă sclavii. Însă câțiva rămaseră mai departe în gospodărie, iar printre ei era un beduin pe nume Jalal, care stătea de dimineața până seara cu Sahib, la consultații, la operații, îngrijind grădina cu plante de leac și hrănind lipitorile de lângă iazul din spatele casei. Jalal se apucase chiar să învețe să citească, sub privirile bănuitoare ale Bilhei, dar Sahib îi zise să stea liniștită,

căci beduinul știa de frica Celui Veșnic, unul dintre puținele lucruri bune care veneau odată cu credința, oricare ar fi fost ea.

După cinci ani, însă, într-o dimineață, Jalal dispăru. Îl căutară o săptămână încheiată, dar nu dădură de el, așa că după o vreme îl uitară. Doar Sahib mai spunea când și când că-i pare rău după el: „Mișelul ne era de mare ajutor, ascultați ce vă zic“, se plângea el, mai ales când n-avea ce face și trebuia să hrănească lipitorile.

PROFETUL (PFAL)

Era dimineată, iar Sahib stropea plantele de leac, întrebându-se ce-o apucase pe Bilha să aducă vorba despre bărbații care-și înșală nevestele. „Timp pierdut, ascunzișuri și iar timp pierdut – asta înseamnă să mergi cu altă femeie“, comentase, sigur pe el. Iar Bilha: „Să înțeleg că-s norocoasă că scrii povestea cu bărbatul care vrea să urce pe Nanga Parbat?“ Sahib râsesse: „Chiar așa, bărbatul acela nu-mi mai lasă timp de nimic.“

O fi zărit-o pe Aspasia, își zise el, răscolind pământul din jurul unei tufe de *mahwat*, din cel folosit ca diuretic. O fi zărit-o sau i-o fi amintit cineva de ea... Să fi fost Aișa, nevasta profetului, când a venit să vadă de ce sângerează atât de mult la *haidh* ²?... Ei, ce contează, pentru mine zilele se scurg la fel și sunt ani de zile de când nu m-am mai îndrăgostit – am murit un pic, am murit un pic, am murit un pic.

Auzi glasuri voioase în fața porții. Cine să fie? se întrebă. Nou-veniții aduseseră cadouri, pesemne, căci Bilha se opunea, zicând că e prea mult, numai că vizitatorii nu voiau să audă de nimic.

Era vară, era luna Adar, dar era frig. În ultimele zile plouase din plin, iar bălțile și canalele Madinei se umpluseră cu apă. Vecinul din spatele curții lui Sahib, un moslem pe nume Khalil, se plângea că, de atâta apă, n-o să-i mai iasă pepenii dulci și aromați.

– *Salaam aleikum*, preacinstite Sahib, se auzi glasul lui Qusay, cel de la care se trăgea porecla lui Barzillai.

– *Aleikum salaam*, o, Qusay! răspunse Sahib. Ce vânt vă aduce?

– Parcă n-ai ști! râse Qusay, care era ditamai bărbatul, negricios și voinic. Împinse în față niște țânci, bașca trei neveste, fiecare cu câte un copil de țâță în brațe. Cu mâna pe inimă îți spun că toți aceștia sunt și copiii tăi, o, Sahib. Sunt cinci ani de când mi-ai salvat viața, iar ei sunt copiii care mi s-au născut de atunci încoace. Ei vor face alți copii, iar copiii lor vor face alții și tot așa, *insh'Allah* – pân-o să se tragă din mine un popor întreg.

– Dacă nu eram eu, făcu Sahib, te-ar fi scăpat alt *tabib*.

– De unde alt *tabib* în deșert? Allah mi te-a scos în cale. El te-a adus la Basra, ca să pornim împreună spre Madina și să mă scapi de moarte.

Bilha le oferi ceai și suc de soc, îndulcit cu miere. Se așezară în odaia din față, care dădea spre grădina de trandafiri. Qusay lăudă petuniile ce acopereau ferestrele, iar Sahib spuse că le iubea de-a dreptul, numai că Bilha zicea că din pricina lor s-a umplut casa de furnici. Apoi vorbiră despre ploi, după care una din soțiile lui Qusay aminti de boala profetului, pacea fie asupra lui. Toată Madina numai despre asta vorbea de la o vreme încoace.

– Aud că domnia ta îl ai în grijă, o, Sahib, începu Qusay.

Așa era: profetul suferea de *mastishka shot*, după cum i se spunea în *Susruta Samhita*, adică de o durere de cap cu febră, dar Sahib nu suflă o vorbă despre boală, căci nu era cuviincios să vorbești despre bolnavii pe care îi îngrijeai, mai ales dacă erau profeți. Umar, tovarășul lui Mahomed, îl întrebese și el ce și cum, dar Sahib tăcuse mîlc, căci Umar ducea vorba de colo-colo și nu i suferea pe evrei. Pentru Umar, Sahib era doar o unealtă de care puteai să te descotorosești oricând, căci Allah avea să pună alta în loc negreșit.

– Se zice că profetul i se trage de la nevasta lui cea frumoasă, Așa, continuă Qusay. Cică l-a certat într-o noapte și, de supărare, Mahomed s-a dus în cimitir, să se roage pentru morți... Iar, cu frigul și ploaia asta, l-au luat febra și durerea de cap. Profetul, Allah să-l aibă în pază, nu mai e tânăr.

Sahib știa că nu e așa, căci Mahomed se plîngea de dureri de cap de mult, de dinainte să plece în hagiâlăc. „Să vezi că Allah poștește să mă cheme la El“, îi zisese profetul atunci lui Sahib.

„Lasă gândurile astea, o, Mahomed! Ești încă în putere.“ Dar profetul: „Nu știi să minți, o, Sahib, nu semeni cu ai tăi... Ți-am zis cum m-au trădat acum șase ani, în război, nu?“ Sahib a privit într-o parte: „Nu toți te-au trădat“, a zis el. Iar profetul: „Recunosc că nu știu câți m-au trădat, dar era război și unii de-ai tăi m-au mințit... Și, dacă tot e să vorbim de minciuni și trădări, preacinstite, ce-ai zice dacă boala mi se trage de la evreica aceea care mi-a dăruit o oaie, după bătălia de la Kaibar? Dacă m-a otrăvit?“

„N-ai fi trăit atât.“

„Și-atunci, ce boală să am?“

„Nu știu, asta încerc să aflu.“

Iar Mahomed, amuzat: „O, Sahib, tu crezi că mă tem de moarte, de-aia vorbești în doi peri...“

„Vorbesc în doi peri, pentru că nu-ți deslușesc boala, fir-ar al naibii!“

„Vorbești urât, preacinstite“, rîse profetul.

„Vorbesc urât pentru că urăsc bolile încurcate“, zise Sahib și-i făcu semn să se întindă pe pat. Trase la o parte pânza ce acoperea fereastra, iar Mahomed strânse ochii, gemând. Sahib făcu din nou

întuneric și-i măsură pulsul, simțindu-i pielea dogoritoare și mirându-se a câta oară?) că inima îi bătea prea domol pentru ce febră avea.

„Poți să pui bărbia în piept?” îl întrebă. „De fiecare dată mă rogi s-o fac”, se supără profetul. „Mă străduiesc să aflu ce ai”, se apără Sahib. „Te străduiești... tot timpul te străduiești, și nu afli nimic... Nu, nu mă doare mai tare”, se îmbună Mahomed și, ascultător ca un copil, puse bărbia în piept de câteva ori, „doar grețurile mă încearcă din ce în ce.”

Vomitase? – Nu, nu vomitase, dar nu scăpa de greața aia blestemată. Mâncase mai mult? Nu, niciodată n-o făcuse, la ce bun să se îmbuibă când vorba Domnului se pogora asupra sa?

„Ești sigur că trebuie să pleci la Mecca?” îl întrebă Sahib.
„Trebuie să mă duc cu orice preț – ce fel de profet aș fi, dacă nu fac *hajj* măcar o dată?”

Sahib își dresе glasul: „Uite, o să-ți prepar o poțiune de Benares. O s-o fac cu suc de ienupăr, că știi că-ți place, și o s-o aduc chiar eu.”

„Ad-o și pe Simha când vii”, îi zâmbi Mahomed. „Aud că vrei s-o faci și pe ea *tabib*.”

„Ea vrea, nu eu. Dar e copil, ce știe? Poate că, dacă eram negustor, ca tata, voia să se facă negustoreasă.”

„Mai bine *tabib*. Prima mea soție, Khadija, Allah s-o păzească, a fost negustoreasă și-i era tare greu. Pentru o femeie, e greu să fie negustoreasă.”

„Tata mi-a povestit despre Khadija. A cunoscut-o la Mecca.”

„Și?” îi sclipiră ochii lui Mahomed.

„Oh, tata era cam... Nu pot să-ți zic ce spunea despre Khadija, știi doar c-o respecta.”

„Nu-mi spune c-a iubit-o și el”, făcu Mahomed, jucăuș.

„Iartă-mă, nu pot să vorbesc despre asta.”

„Eu n-am mai cunoscut o femeie ca ea”, rămase profetul pe gânduri.

Se ridică, dădu deoparte pânza de la fereastră și se forță să se uite pe uliță, clipind des. De afară se auzea glasul unei femei. Din *hosh*-ul de peste drum se ridica behăitul unor capre, iar dinspre canal se auzeau chiotele copiilor duși la scaldă. Un băiețel mergea pe uliță de unul singur, posac.

„Ce-o fi pățit Kerim?” făcu Mahomed.

„E bolnavă maică-sa.”

„O să scape?”

„O să scape.”

„Tu nu ești ca ai tăi, o, Sahib. Dacă *tu* ai fi fost capul clanului Banu Quraiza, poate că bărbații lor ar fi fost vii încă.”

„O, Mahomed, hai să nu vorbim despre asta.”

„Ba să vorbim! Tu crezi că poți să clădești o credință fără să iei hotărâri de viață și de moarte? Ai tăi m-au batjocorit de când am venit.“

„Și trebuia să-i omori?“

„Era război și-am omorât și de-ai mei, și de-ai tăi... Dacă nu-i ucideam eu, mă ucideau ei pe mine. Ai tăi au trimis soli la vrăjmașul meu, Abu Sufian, pe când blestematul asedia Madina.“

Sahib oftă: „Blestemat, blestemat – dar el și-a păstrat capul pe umeri.“

„Și l-a păstrat fiindcă, până la urmă, l-a recunoscut pe Allah.“

„Și-ai mei aveau Dumnezeu.“

Iar Mahomed: „O, Sahib, dacă pe mine și pe ai tăi ne-ar fi despărțit doar Scriptura, nu ne-am fi războit. Eu doar i-aș fi întrebat: de ce răstălmăciți vorba Domnului? De ce scrieți cărți peste cărți peste cărți deasupra cuvântului Lui? Dar pe ei nu asta îi durea... Pe ei îi durea că-și pierd puterea, căci stăpâneau

Madina cu tot ce era ea: case, *hosh*-uri, ateliere și caravanseraieri... Crezi că mi-a fost ușor să încep războiul cu ei?“

„Nu știu cum e să începi războaie, eu știu doar ce-mi spun ai mei, și anume că i-ai ucis, pentru că n-au vrut să creadă în Dumnezeuul tău.“

„Și-atunci, de ce nu te ucid și pe tine? Tu ești mai rău decât toți, nu crezi în niciun Dumnezeu...“

„Poate că mă cruți pentru că sunt *tabib*-ul tău.“

„Așa crezi?“ se întristă profetul. „Atât de slab să fiu eu?“

„Of, trăiesc în Madina pe care o cârmuiești tu, o, Mahomed – de unde să am putere ca să mă cert cu tine la nesfârșit?“ dori să-i răspundă Sahib, dar hotărî că-i mai cuminte să tacă, și asta, cu atât mai mult cu cât îi plăcea Mahomed, iar Mahomed, la rândul său, îl plăcea pe el, căruia îi și spusese mai deunăzi că lucra, fără s-o știe, spre bucuria Domnului, din moment ce-și eliberase sclavii și-i scăpa pe sârmani de boli.

Discuția avusese loc cu patru luni în urmă, înainte de plecarea profetului în hagiâlăc, iar acum Sahib vorbea cu Qusay din neamul Khazraj, fără să-i poată spune că boala profetului era atât de veche. Iar Qusay:

– Femeile sunt în stare să pună jos chiar și un profet, o, Sahib.

– Nu e Aisha de vină, preacinstite. Ea e doar prea limbută.

Bilha își dresă glasul, iar Sahib se înroși: vorbele lui aveau să se audă în târg și, pentru că le rostise el, aveau să-i stârneasă pe moslemi și mai și împotriva evreilor.

– Limbuția n-a omorât niciodată pe nimeni, încercă Sahib s-o dreagă, dar, privind la soțiile lui Qusay, își dădu seama că mai rău făcuse.

Noroc că în clipa aceea se stârni vânzoleală pe uliță. Deasupra zidului de la intrare se zăriră capetele unor cămile, iar peste

grădină începu să bată un vânt ciudat, *îngust*, care nu culcă la pământ decât două-trei rânduri de trandafiri, scuturându-i cu furie.

– Zici c-a intrat un djinn în curte, căscă ochii Qusay, iar femeile prinseră a vorbi, pline de însuflețire.

Qusay profită de agitație și se plecă la urechea *tabib*-ului:

– O, Sahib, unchiul meu, Saad, îți trimite vorbă să fii cu ochii-n patru. Madina e un viespar de când cu boala profetului, Allah să-l aibă în pază. S-ar putea ca Saad să-ți ceară ajutorul, cât de curând, așa că te roagă din suflet să nu-l refuzi, căci o să vă fie bine și ție, și neamului tău.

Ce urzeli, își zise Sahib, ce mizerie, ce îmbâcseală, ce bârfă nesfârșită... Dacă n-aș scrie povestea cu Kundry și cu toți cei pe care i-am strămutat din Madina în carte, zău c-aș înnebuni.

– O, Sahib! Mărite Sahib! Deschide! se auzi atunci un glas binecunoscut, venind de pe uliță.

– S-a întors fiul rătăcitor, sări *tabib*-ul de la locul lui și se repezi să deschidă, bucuros că nu trebuie să-i dea răspuns lui Qusay.

Era Jalal, sclavul eliberat.

10
AMANTA

La petite mort! Din punctul ăsta de vedere, Mara și Ali sunt la fel de nesimțitoare... În rest, sunt deosebite: Ali vorbește cu perdea, Mara le trânteste, Ali se așază picior peste picior, Mara se tolănește, Ali e slabă, Mara e curbilinie – și ce trup, ce piele, ce păr: îi cresc patru-cinci fire dintr-o gaură, zici că-i bidinea... Și ce *buci!* N-ai cum să te gândești la Mara fără să n-ajungi la curul ei strașnic.

– Ia zi, Mara, cum a fost cu țăpul?

– La drrracu', îți pllplace, se înfioară ea și-mi spune povestea din nou.

Când era mică, a avut un țăp – îi spunea Țapela. Ea credea că-l dresase, habar n-avea că și nenorocitul de țăp o luase la ochi, ca mine, ca trecătorii, ca șoferii care-o așteaptă să traverseze, ca bărbat-so, ca Sahib chiar... Ei, și se ghemuia Mara în mijlocul curții, pocnea din degete și striga: Țapela! – iar țăpul, nebun de legat, o călărea. Ea zicea că e țăpul zglobiu și-l îndemna să se joace mai dihai, credea că-l face țăp de circ, ceva, că cine mai văzuse țăp să se urce așa pe o fetiță?

Într-o zi, însă, tatăl ei văzu jocul lor, iar în dimineața următoare, când Mara ieși din casă, țăpul nu era nicăieri. O luă ea prin curte, strigându-l, dar Țapela nimic. Ieși pe uliță, îl căută, îl chemă, umblă încoace și-ncolo și într-un târziu îl găsi: era spânzurat de picioare într-o salcie, în crângul de lângă plajă. Cum s-a urcat acolo? se miră ea. Îl strigă, îi trase un bobârnac, dar Țapela era nemișcat: zici că înghețase.

Deodată, bunicul apăru pe potecă – fusese la cherhana să ia niște pește. „Ce caută Țapela în salcie, bunicule?” întrebă fata.

Iar bunicul: „Face *atrenament*, Măruțo, *atrenament*.“

Abia atunci a văzut Mara că țăpul avea burta spintecată, iar când l-a auzit pe bunică-său că vrea să-l jupoaie ca să-i pună blana în dormitor, a luat-o la fugă, răcnind cât o țineau puterile:

„Țapela, Țapela!”

– În ziua aia n-am dat pe acasă. Seara, când m-am întors, tata m-a zvântat în bătaie... Mereu mă bătea... De mama, nu mai zic – știi c-a dat-o odată cu capul de sobă și i-a crăpat fruntea? Ei, tare frumos era Țapela... Am plâns după el zile-n șir, nesimțitul!

– Și pe vremea aia nici n-aveai curul ăsta, zic.

– Ba cică de mic-am fost așa. Mi-a spus toată lumea. Vrei o cafea?

Îmi face cafea. Zburdă în bucătărie cu nurii la vedere. De afară se aude o salvare – e singura gălăgie din Nordrhein-Westfalen, în rest, zici că Germania e cufundată într-un puț. Zahăr alb sau brun? Brun. Două cubulețe.

– E târziu, face Mara.

Aprinde o țigară. Se așază călare pe scaun, nu-i pasă că-i goală pușcă.

– Dacă vine Sipi? mă întreabă, făcându-mi cu ochiul.

Mă uit la ceas: nu-i chiar așa de târziu.

– L-ai mai văzut pe pakistanezul ăla? o întreb.

– Oh, ce băiat frumos... Înalt... tuciuriu cu ochi verzi... Mara se apropie de mine, șoptește: Du-te la hotel, la drrracu, hai c-o luăm mâine de la cap!

– Ești sigură că Buraq a fost pe Nanga Parbat?

– Toată lumea a fost pe Nanga Parbat, numai tu și Sahib n-ai fost... Știi că l-au dat ăștia pe Sahib la televizor?

– Tot timpul îl dă cineva la televizor.

– Serios? Aici l-au dat pe RTL și Sipi s-a crizat. Cică nici în Germania nu scapă de tine – vă confundă, știi?

– Și ce zicea Sahib la televizor?

– Zicea că Germania mănâncă rahat: le interzice românilor să vină la muncă, dar nu trece zi fără ca doctorii din România să nu primească oferte de lucru în Germania. Cică *Bundesministerium für Gesundheit* nu dă bani pe doctori și că-i ia gata școliți de la noi... E adevărat că Sahib o să facă grevă?

– N-o să facă nicio grevă.

– Și dac-o să facă?

– N-o să facă. E un căcăcios.

– Hei! Ce-ai cu el? Ți-e ciudă că-l iubesc mai mult ai tăi?

– Doar mama îl iubește mai mult – tata a ținut cu mine tot timpul. Oricum, nu contează: tu cu *mine* te vezi, nu cu Sahib.

– Și dacă vă confund? La drrracu, cum ar fi să vă confund?

Râde. Îi place bârfa, îmi spune că l-a văzut la TV și pe fostul lui Ali, niciodată nu-și amintește cum îl cheamă, cică are numele ăla ciudat, nici când venea la ei, la Corbu, nu-l ținea minte – ce-i drept, Mara era atunci tare mică. Îl cheamă Iașa, zic, iar Mara se miră, cum de l-au botezat ai lui astfel? Îi spun că nu l-au botezat, că nu era voie să-ți botezi copiii pe vremuri. Dar ea: „Ce prostie!

Cum să nu te botezi? Pe mine m-au botezat ai mei.“ Scurtez explicația și-i zic că Iașa e evreu. La care ea: „Aha, auzisem eu că evreii nu se botează. Dar ia zi: chiar așa-l cheamă? Așa-l strigă ai lui?“ Păi, da, așa îl strigam cu toții, am copilărit cu el, îl știu, naibii, de la trei ani, de când dădea roată sufrageriei lor uriașe,

zicând: Nu, nu, nu, după cum avea să facă mereu: chiar și-acum începe orice discuție cu un *nu* răspicat. Tata zice că ai lui l-au stricat *imediat* după naștere, cu ocazia chefului tovărășesc dat în cinstea lui, când Iașa a fost expus invitaților – îl ținea în brațe însăși tovarășa Marta, unii spuneau că nu din dragoste, căci ea nu iubea pe nimeni (era leită Ana Pauker), ci doar pentru că avea plăcuta senzație că poziționase un pion *politic* în viitor. Era o comunistă cu idealuri bizare: pentru ea, totul era să controlezi căi ferate, fabrici, minți omenești și perioade istorice, iar Iașa asta era – un factor de influență latent, irascibil, care a arătat lumii, încă de atunci, ce putea: pe când căsca plictisit în brațele bunică-sii, a emis un jet de urină în supa lui taică-său. Tovarășa Marta a dat să ia farfuria, dar Lexu i-a poruncit: „Las-o!” – și a mâncat, tacticos, toată supa.

Mara se uită din nou la ceas:

– La drrracu, am o presimțire. Du-te la hotel, hai, pleacă odată!

Mă uit și eu la ceas – hm, n-avea Sipi cum să vină acasă atât de devreme: se germanizase, nemernicul. În clipa aceea, însă, cineva bate la ușă.

– Ți-am zis! suflă Mara. Ascunde-te, bagă-te în dressing!

– În dressing? Cu Sipi în apartament?!

– Fă ce-ți spun!

Îmi adun Țoalele, Mara se repede să dea drumul la apă, în baie. Între timp, Sipi bagă cheia în broască, dar nu-l ajută cine știe ce, căci cheia Marei e vârată pe dinăuntru. În fine, mă bag în dressing, iar Mara deschide. Amărâțul de Sipi i-a adus flori, cică aniversau nu-știu-ce, primul sărut, primul orgasm, prima rată – nu mi-e clar ce. În fine, sărbătoresc ceva, iar Sipi s-a învoit de la muncă. Mara îi zice: La drrracu’, am uitat. El o înghiontește, ea chicotește și-i zice s-o lase, c-abia făcuse curat și transpirase ca naiba, unde mai pui c-o pândea și ciclul.

– Păi, du-te la baie, să-ți treacă ciclul, face Sipi, cu glas gros. Am luat vin roșu, chilian, știu că-ți place.

Mă așez sub hainele Marei, zac printre pantofii ei, aud apa cum curge în cadă, o aud cum se săpunește, cum îi clefăie pielea sub clăbuc. Sipi vorbește la telefon, ja, jaaa, genau, eine kleine popârtzaider, praf de cărămid gemacht. Îmi vine să-i crăp capul, dar mai bine mă pun pe așteptat, fiindcă asta știu cel mai bine – de mic am învățat să aștept, de când mă tot aburește Sahib c-o să plecăm pe muntele nostru îndepărtat.

11
VORBĂLUNGĂ

Sunt în taxi și mi-e milă de Mesneraș: amărâțul aude tot din dressing. Mara geme, strigă, se zvârcolește, iar patul de sub ea scârțâie, slobozind când și când câte un *zdrang*, semn că soții se hâțână pe un arc stricat. Mesneraș înjură neputincios, ar vrea să-l ucidă pe Sipi – furia lui e atât de puternică, încât simt mirosul dressingului: mireasma pantofilor Marei mă inundă în taxi. Noroc că mă sună Ali și mi-l alungă pe Mesneraș din minte: îmi spune că nu vine deseară la mine. Se vede cu hipsterii din ONG-ul ăla al ei, o să le țină un spici despre boschetarii din canalizarea Bucureștilor.

Când să cobor din taxi, îmi dau seama că n-am vorbit cu Geamala. O sun, îi zic cum a fost. E sceptică, îmi spune că Minionul minte cum respiră. „Băi, nu vreau să-l dau naibii de pe acum“, îi zic. Iar ea: „Ți-am zis eu să-l dai? Ce, noi nu suntem prieteni cu el? Măine ce faci?“

Mai nimic, așa că mă invită la o acțiune a Uniunii Investitorilor Străini, ceva cu „sunt medic român și-mi place“, cu Giganews printre sponsori (dușmanii de moarte ai lui Moșbătrân), plus solii industriei farma și ambasadorul din UK, ăla care recită Eminescu cu accent scoțian. „Vino, te rog“, zice Geamala, „vreau să stăm de vorbă cu Moșbătrân. O face *prea* lată de la o vreme încoace.“

Ies din taxi, intru în bloc. Miroase a vinete coapte, gătește vecina de la unu. Fiu-său, Vorbălungă, îmi iese în cale:

– Mergem la luptă, Sahib?

Scoate mobilul și-l pune la maxim pe Zelea Codreanu: *Iar pe vrăjmașii noștri, îi vom privi în ochi! Ni se vor întinde paharele de ademenire, iar politicianismul, prin mii de mijloace, va voi să ne facă trădători. Vor curge cuvintele mieroase, promisiunile, minciunile și calomniile... Vor încerca dezbinarea noastră, vor curge asupra noastră amenințările și ura...*

– Ce zici? îi sclipesc ochii lui Vorbălungă. Stă în poziție de drepti cu mobilul în mână întinsă, de parcă-l prezintă la raport.

– S-a dus vremea aia, zic.

– Nu-i adevărat, poporul o să se ridice – cât să mai suportăm? Mor copiii în sate, mor bătrânii, ne-a prins foamea din urmă!

El trage spre 140 de kile. Zic:

– Nu vezi că nu mai are nimeni chef de luptă?

– Am și pentru asta ceva, se ambalează el și-mi pune alt
discurs.

E tot Căpitanul: *Fapte, nu vorbe – fă, nu vorbi!* Când îl asculți, ai senzația că ultimele șase decenii au trecut degeaba, fiindcă și-acum e tot un drac: la stânga, rahat, la dreapta, căcat, pe centru, nu merge... Îi zic lui Vorbălungă că-s obosit și că vreau să mă culc, dar n-am scăpare, mă pune să-l aștept și fuge în casă. Scara se umple de mirosul de vinete coapte, iar Vorbălungă vine cu un xerox: e o predică împotriva cipurilor din cărțile de identitate, o ținuse popa Cioc în postul Crăciunului, se călcase lumea în picioare să-l asculte.

– Ne trebuie un nucleu naționalist, proclamă Vorbălungă. Ce zici de Crucile Întreșesute? Cu așa ceva ne fulgerăm vrăjmașii!
Cu crucea în mână!

Îi promit că citesc xeroxul și plec. Trec pe lângă apartamentul alor mei, nu bag capul înăuntru, gata, ajung acasă. N-o să merg pe munte în weekend, așa că-mi îndes cărămizi în raniță, îmi iau adidașii și ies pe furiș, să nu mă vadă Vorbălungă. O iau la fugă în jurul lacului în care bucureștenii și-au azvârlit ciurmații preț de sute de ani. Urc scări în alergare, bag sprinturi, Țopăi – fir-ar al naibii de sindicat! îmi zic. Cobor scări în fugă, din nou sar și iarăși bag sprint. Obosesc, transpir și mă gândesc la Nanga Parbat.

După nouăj' de minute mă întorc. În frigider n-am decât niște iaurt cu caise și un cârnat uscat. Arunc hainele, plonjez în cadă, îmi amintesc de Mesneraș – amărâtul e încă în dressing, trage cu urechea la zgomotele din casa Marei și-i adulmecă Țoalele și pantofii.

12
POLITICUL

Mara l-a dat gata pe Sipi. Acum zace, dobitocul – sforăie, zici că trage să moară, iar un picior îi atârna la marginea patului, reflectându-se în oglinda din hol. Mara se clatină: ea și Sipi au sărbătorit bând un vin tare.

– C-ești așa bosumflat? mă întreabă, șușotind.

– Nu-s bosumflat.

– Ba ai ochii ăia... Ce voiai să fac? îmi suflă ea la ureche. Azi e ziua când ne-am cunoscut, mi-a adus și flori.

– Am auzit.

Marei îi scapără ochii:

– Data viitoare mă pun pe webcam, ca să mă și vezi!

Ies. Nu mă uit în urmă. Dar Mara, în șoaptă:

– Vii mâine, da?

Nu vreau să-i răspund, dar până la urmă îi fac semn că da, vin. Ies în stradă. Germania, noaptea. E cu desăvârșire moartă, până și curvele-s defuncte. Dincolo de periferii, se ridică linia Siegfried – de optzeci de ani păzește urbea, ca un rânjet nevăzut, înghețat, din beton. O iau spre hotel, e la doi pași de domul lui Charlemagne. Când să traversez, mă aud strigat:

– Sahib!

Insul care mă strigă stă lângă un SAAB uriaș, mare cât un cuirasat. E un slăbănog, are burtă, e grizonat, poartă țeale de firmă, numai pantofii îl dau de gol că-i român: *după blocuri suntem noi, care te facem pe tine...* Nu-l știu. Aș putea să-i zic că nu-s frate-meu, dar mai bine tac.

– Salut, zic.

– Ce naiba cauți pe-aici, Sahib?

Îi spun c-am venit la un congres. El mă întreabă unde stau, eu îi zic unde, iar el mă invită în mașină, cică mă duce el la hotel. Brusc, însă, mă întreabă dacă mi-e somn. Recunosc că nu-mi e.

– Nici mie, face el. Bem ceva?

– Unde să mergem? Nu vezi că ăștia-s morți cu toții?

– Eh, ce știu sindicalistii... Am eu locurile mele, hai să-ți arăt!

Ne băgăm pe bancheta din spate, insul îi strecoară ceva șoferului, iar ăla: *Jawohl, herr Roșu*, și-o taie. Ne ducem

dracului, ieșim din oraș, SAAB-ul navighează prin beznă. Iar herr Roșu:

– Te duc în O-lan-da, Sahib! Acolo lumea-i trează 48 de ore din 24.

– În Olanda? Au zis la știri că musulmanii și-au făcut un imamat la Erenstein, lângă graniță.

– Dă-i dracu'! I-au înconjurat Crucile Întreșesute, iar cu Crucile n-am treabă: îmi știu mașina ca pe-un cal breaz.

Se răstignește pe bancheta din piele și-mi face cu ochiul. Ajungem la un castel înconjurat de o baltă plină de nuferi, iluminată *à giorno*. Pe apă plutesc lebede negre, stresate de reflectoare. În castel, un restaurant. Dintr-un colț se aude Asa, cântă *Eye Adaba*, se bucură de pescărușul ce-i trece prin fața ferestrei, în zori. Ce Africă bucolică în viersul ei – nu-i cea pe care-o știu eu, sulfuroasă și înfometată: am fost în Africa, știu ce vorbesc. Și-aici, în restaurant, sunt negri, dar ei refac bazinul nostru genetic, vorbesc în șoaptă, sunt îndatoritori. Când ai apă curentă, ai și bun-simț.

Bem. Bem și vorbim. Bem mult, foarte mult. Iar herr Roșu:

– Am auzit că iar ai chef de scandal.

– Mă enervează *ăștia*.

– Hai la noi, la partid... Îți dăm tot-ce-vrei. Să vezi ce secretară mi-am tras, e proastă ca noaptea, dar are craci până-n gât – e perfect-tă.

– Herr Roșu, mie-mi place fapta eroică, mă sumeșesc eu.

Roșu râde: mai încet, mai încet. Asa cântă frumos, iar noi toți batem tactul. O fi adevărat că ne tragem din Africa? Dar atunci, cum de noi, albi, ne-am decolorat? Și-n plus, cum de nu mai suntem pitecantropi?

– Ești doctor, ce te tot plângi de situație? reia Roșu.

– Eu aș vrea... uite, am băut, sunt obosit și poate că zic tâmpenii, dar mă enervează că ne conduc finanțistii. Îmi vine să-i omor.

– Ce dracu' ai? tresare Roșu. Finanțistii... hm... ei țin lumea la un loc...

– Mă lași? Din cauza lor cumpărăm aer – aer, nu altceva. Merită bombe, îți spun.

– Ce ai, Sahib? Crezi că noi, politicienii, nu stăm cu ochii pe ei?

– Fii serios! Voi sunteți mână-n mână cu ei.

– Băi, pufnește Roșu în răs, ție-ți trebuie o secretară ca a mea... Nu scoate o vor-bă, dar lucrează cu buzele ceva de speriat.

Îmi mai ia de băut și-mi mărturisește c-a venit în Olanda după pansele. Cică vrea o capitală frumoasă, nu vrea să mai trăim în camera de gazare care e Bucureștiul. Oficial, avem 8 metri pătrați de spațiu verde pe cap de locuitor, dar Uniunea cere 27, iar OMS

vrea 50. Adevărul e, însă, că n-avem decât 5 metri reali de verdeață: Bucureștiul are astm, paralizează, dă-n ateroscleroză – noroc că politiciii cumpără panseluțe, lalele, pământ de flori.

Tac. Sorb din pahar și fac pe încruntatul. Iar Roșu, întristându-se:

– Tu crezi că mie-mi place cum merg lucrurile?... Știi cum am ajuns în politică? Mi-au promis c-o să fiu șef! Mi-au zis că mă fac ce-am eu chef, pentru că, altminteri, nu mi-au dat niciun ban când le-am făcut campania electorală. Bani *erau*, dar nu pentru oameni, doar pentru afișe, benzină și ziare... Un leu nu mi-au dat pe nopțile alea nedormite, când mi-am stors creierii și-am mâncat rahat cu polonicul... În schimb, am ajuns să vin după pansele în Olanda – asta mi-e răsplata, pricepi? Tu crezi că eu nu văd că totul e o măgărie? Sunt inginer, nu horticultor, sunt prof la Politehnică, dar nu mai merge cu Politehnica, așa că m-am dus la partid, la lipit afișe. Am intrat în casele țiganilor, am stat de vorbă cu toți cretinii de alegători, am aplaudat la comandă... Ce voiai să fac? Am copil, vreau să-l dau la Școala Americană. Cu banii de la Politehnică n-am nicio șansă.

– Altfel, e bine, nu? Te știi cu falangiștii, te plimbi cu cuirasatul...

– E mașina unui mahăr, îmi face el cu ochiul. Ai auzit de Drujba lui Dumnezeu? Suntem prieteni... Astea-s... cum să zic... astea-s ca plățile informale la voi. Diurnă, mașină, șofer...

Al dracu' Drujba lui Dumnezeu, nu scap de el nici aici. Deodată, Roșu dă cămașa deoparte și-mi arată o erupție care i-a apărut pe burtă – cică l-a apucat și-o durere de *stomac*, tot cam pe-acolo, prin dreptul erupției. E grav?

Sahib dă consultații gratis – nu că n-ar ciuguli și el ceva, dar e de gașcă, se uită la tine, îți zice ce ai, îți dă și rețetă... Odată, ne-am oprit din filaj ca să-l vizităm, c-avea șeful gâlci și-i curgea nasul. Mai ieșeam din spital, ne asiguram că filatul n-a dispărut, apoi ne repezeam înapoi la Sahib, mai făcea șeful o radiografie, o analiză, iarăși ieșeam, că filatul se *mișca*, dar noi îl găseam, puneam oamenii în dispozitiv, să nu-l scape din ochi, și ne întorceam la spital. Ne-am dus la bun sfârșit misiunea, iar șeful s-a ales cu o rețetă și s-a făcut bine.

Eu nu știu medicină, dar herr Roșu vrea un răspuns pe loc, n-are chef să stea la cozi, acasă, așa că mă chiorăsc la erupția lui – lucrez în servicii, mă adaptez. Îl întreb una, îl întreb alta, căci, i-am zis lui Sahib, trei sferturi din medicină e statul de vorbă cu omul. Roșu se liniștește, iar eu conchid (fac buzele pungă când i-o spun) că are „o eczemă urâtă” și-i dau o rețetă cu acid salicilic, că-mi făcuse și mie una Sahib și-mi mersese bine.

– Aici n-am drept de parafă, zic și-i scriu magistrala (de-asta am ținut minte rețeta, căci se chema *magistrală*), îi scriu magistrala pe un șervețel.

- Ești *cool*, face Roșu, râzând. Și zi, așa, nu-ți place marea finanță.
- Deloc. I-aș da foc.
- Și eu, se posomorăște el, dar ce să facem, e ne-ce-sa-ră... Partidul meu e de stânga, știi, pentru noi, toți oamenii sunt egali.
- Și doctorii? îl întreb, intrând în pielea lui Sahib.
- Toată lumea, pe bune.
- Prin urmare, nici voi n-o să ne plătiți mai bine?
- Păi, voi vă plătiți singuri. Acumulare primitivă de capital, râde el.
- Acumulare de capital pe dracu'. Suntem singura țară de pe pământ în care doctorii sunt înjurați de ăia pe care-i vindecă.
- Păi, sunteți înjurați pentru că luați bani de la pacienți.
- Și vrei să trăim cu aer?
- Ați depus un jurământ! Hipocrat se răsucesce în groapă când aude de-alde voi.
- Ce vorbești? Ai citit jurământul lui Hipocrat? (Mie mi-l arătase Sahib.) Nu e vorba de bani decât într-un singur loc în jurământul ăla nenorocit: când i se interzice medicului să ia bani de la fiul dascălului său, dacă puțoiul vrea să se facă și el un tâmpit de doctor.
- Fugi, domn'e, de-aici!
- Iau telefonul, caut jurământul pe net și-i dau să citească.
- Prostii! zice el. Ce știi eu ce variantă e asta?
- Caută ce variantă vrei tu! Și după aia du-te la Kos, să vezi ce casă avea Hipocrat, ce grădini, ce *amfiteatru*... Vă luați de noi că cerem bani... Da' de ce nu-i înjurați și pe-ăia din vest, care nu se uită la pacient fără plată? Faceți campanii, strângeți mii de euro pentru cazurile trimise afară și nu vă mai enervați, dar, dacă noi luăm de zece ori mai puțin, săriți de fund în sus.
- Da' voi de ce nu puneți, mă, tarife?
- Păi, ne lăsați? Voi doar ne înregistrați ambiantal.
- Roșu oftează, se uită la ceas. Vai, trebuie să plece, cică are de umblat de la prima oră, zona e plină de furnizori de pansele. Vorbește mult, râde strâmb, și-mi zice deodată să nu mă supăr, dar el vrea să plătim nemțește – am avut o controversă, cum dracu' să-mi facă cînte, înțeleg, nu? Îl întreb atunci cum rezolvăm cu rețeta, chestie care-l face să dea înapoi, gânditor. În fine, plătim și ne ducem în A cu bastimentul Drujbei lui Dumnezeu.
- Vino la mine, la birou, face herr Roșu, când mă lasă la hotel. Dă-l naibii de sindicat! Treci să vezi ce secretară am! Viața e frumoasă, Sahib.
- Tu crezi, mă năpădește retorica lui frate-meu, că vorbesc doar în numele meu? Nu se mai poate, herr Roșu: și tu o să ai de

suferit, îl împung eu cu degetul, și ai tăi o să aibă de suferit, dacă lucrurile rămân așa.

– Uite, se enervează el, eu știu că ai vorbe de taină cu Minionul, mi-a zis Drujba lui Dumnezeu... Minionul, însă, n-o să te ajute, e un bou. Om fi noi aliați politic, dar îți spun un secret: cu prima ocazie, dăm cu el de pământ. Hai, lasă baltă sindicatul, ți-o zic ca unui prieten.

– Te iubesc de nu mai pot, Roșule, dar n-am cum să-l las.

– Cum vrei. Caută-mă după ce-ajungi acasă, bine?

Și pleacă, mă lasă în mijlocul străzii. E șase dimineața și e senin – ciudat, aici, în A, cerul pare mai înalt decât la București.

Când să mă bag în pat, mă sună Sahib. E amuzat: „Nu numai c-ai făcut pe revoluționarul, dar ai făcut și pe doctorul.“ Îi spun ce și cum și-l umflă râsul: „I-ai dat o pomadă pentru micoze, o să-l usture de-o să-i sară ochii din cap.“ „Lasă-l că merită... Oricum, ți-am făcut trampa cu partidul de guvernământ.“ Dar Sahib: „Mesneraș, am trampe în toate partidele... Ce-ar fi de făcut, însă, n-are treabă cu partidele. Nici cu sindicatele. Ai avut dreptate... ar trebui să izbim... cu mai multă putere... Altfel nu merge.“

Se gândea la Cruci Întreșesute și la Soviete, dacă nu și la altele, mai rele. „Eu pot să spun chestii d-astea, dar n-am voie să le aud“, îi zic cu glas apăsător, făcându-l să tacă. Mă rog, ne luăm la revedere, mă bag în pat. Nu adorm, însă, căci încă îl simt pe Sahib, îl bântuie ce mi-a spus, îi vin în minte cuvinte pe care oamenii le-au uitat, iar asta nu-i bine: se gândește la revolte, răzmerițe, revoluții... Că se gândește, n-ar fi nimic, numai că vremurile-s tulburi, iar unul ca Sahib, care n-are nicio doctrină și se înfurie doar pentru că unii îi calcă în picioare pe alții, devine periculos când stârnește lumea, căci e din specia aia care dă banii oricând pe putere. Noroc că după câteva minute se înmoaie. A fi social azi seamănă cu a fi ilegal, iar Sahib nu e-n stare să-și ia inima în dinți ca să spulbere lumea, că de-aia a și făcut mizeria aia, în tinerețe – lașitatea lui, nesăbuința lui, prea multele lui gânduri și calcule, îl convinseseră că logica ține loc de orice și că scopul scuză mijloacele. În plus, ce-i trece acum prin cap aduce a

bolșevism, iar el e sigur că orice aluzie, cât de mărunță, la comunism e inacceptabilă: mai bine tac, își zice, mai bine tac.

Bref, i s-a făcut frică, dar soarta ține cu el, căci primește e-mail de la Iașa, tocmai din Mauritania – de la Chinguetti, ca să fim mai preciși. Iașa îi scrie că acolo, în inima Saharei, sunt cinci biblioteci islamice medievale și că într-una din ele a găsit o copie a cărții lui Barzillai. Sahib citește e-mailul pe îndelete,

frământările lui se șterg, iar blestemul nostru se înmoaie și el, înlocuit de o dulceață în care nu e nici urlet, nici furie: lui frate-meu îi e mai ușor să se mire de un mister decât să iasă la luptă.

Avem un pacient terminal – are cancer de esofag și, colac peste pupăză, a făcut și o fistulă: saliva îi intră în plămâni și-l îneacă. Trebuie să încercăm ceva, numai că omul e atât de slăbit, că nici la anestezie n-ar ține. Până una-alta, fac comandă de sânge. Aia de la transfuzii, însă, n-au sânge, vor donatori. Îi zic pacientului de donatori, iar el sună la rude, cu glas stins: face parte dintr-un popor blestemat, care se îngrijește de vite mai mult decât de oameni. Aia e, o să-l amânăm câteva zile, până-și strânge donatorii.

Bun, scăpăm de frecușul administrativ, intrăm în operație. Stalin îl umpluse deja pe pacient de electrozi și catetere. Cât timp pătrundem în om, Stalin vorbește în șoptă cu logodnica lui P – de două-trei săptămâni pun la cale ceva: o urâsc pe Mașteră, șefa lor, vor să scape de ea, se aude că pune și P umărul la asta.

Nu-i mai băgăm în seamă, ne afundăm în om. La un moment dat, se arde un bec de la lampa scialitică, abia mai vedem în pacient. După o vreme, ni se prăjește și cauterul. În sală e zăduf, transpirăm ca naiba, aerul condiționat pâraie a deces. Din spălător urlă Eunucul – apa sterilă e rece ca gheața, îi înțepenesc mâinile când se spală.

– Băi, face Stalin, porcul ăla de Del Toro știe cum ne chinuim aici? Și-a aranjat sala *lui* de operație, că-i director, și i-a lăsat pe proști în mocirlă.

Logodnica lui P îi ține hangul, așa că ne apucăm și noi să-l înjurăm pe Del Toro – albie de porci îl facem. În fine, terminăm cu primul pacient, trecem la al doilea. Stalin vorbește din nou în surdină cu logodnica lui P, tot despre Mașteră, dar nu mai suntem atenți la bârfă, căci se arde aspiratorul și nu mai putem să scoatem sângele din pacient. În fine, pornește aspiratorul, dar se ia lumina – noroc că durează doar cât să înjuri de mamă. După ce pornește curentul, vedem că n-avem decât ace boante, abia putem să-l închidem pe pacient, drept care îl blestemăm din nou pe Del Toro.

Gata, terminăm, mă duc în cabinet. Aprind o țigară, mă uit spre fosta mahala a Cărmidarilor, văd Școala de Război în depărtare.

Dincolo de clădirea aia fascistă se înalță o fortăreață urbană – sunt blocurile sectorului 5, de unde ne vin pacienții: se îmbată, se taie, dărmă stâlpi cu mașinile, după care se internează la noi în

spital. În fine, mă schimb, plec, mă duc la Hotel Howard Johnson, nimeresc între sendvișuri, pahare cu gin și peturi cu apă tonică. Julio Iglesias cântă în surdină, ploaia plesnește în ferestre. La prezidiu sunt niște corporatiști – au căști înfipite în urechi, dau din cap a înțelegere, iar în fața lor, pe o masă, zac niște mere verzi. Cic-ar vrea să redea demnitatea medicilor români, vorbesc de salarii infecte, de mizeria lazareturilor românești, de malpraxis. Sistemul îl condamnă pe medic să greșească, iar nota de plată e în buzunarul românului statistic – în fine, doar la unul din trei, adică la cel care plătește asigurări.

Mă sprijin de un stâlp. Mă cheamă unii în primul rând, fac semn că nu. Vațki, de la Giganews, mă privește cu coada ochiului. În clipa aia, mă pomenesc cu Geamala alături.

– Parcă văd că Moșbătrân o să dea cu oiștea-n gard, îmi strecoară.

Și dispare în mulțime. Vațki se apropie și-mi dă binețe:

– Are dreptate Geamala, moșul s-a zaharisit. Ia-i tu locul în Conclav, dă-l încolo de sindicat!

– Sper că merele de la prezidiu sunt otrăvite, schimb eu vorba.

Vațki pufnește și-mi spune că merele păcatului nu otrăvesc.

Discursurile se încing. Uniunea Investitorilor Străini e îngrijorată: românii sunt anxioși, nu mai aduc profit – se tem de medici, să tem de șpaga din spitale, de medicamentele pe care sunt obligați să le cumpere, deși și-au plătit asigurările. E jale, iar un franțuz slăbănog, îmbrăcat în Gucci, se cutremură: unde ajungem în felul ăsta? Lângă el, o balenă englezoaică, una cu o bluză cât parapanta, dă din cap, ritmic. De fapt, toți investitorii dau din cap precum cățeei puși în mașină, la lunetă, pe vremuri.

Deodată, rumoare: intră Minionul. E săltăreț ca un cocoșel leșesc și poartă costum. Se pupă cu Moșbătrân de trei ori, rusește, după care spune:

– Îmi cehr scuze de întârziere, am fost la ședința de guvehrn. Dumneavoastră ați lipsit, o amenință el în joacă pe ministresa de la muncă.

– Eu am fost la întâlnirea cu FMI-ul, se zburlește aia, excedată, dând semn că-și văzuse de treabă – noi, ceilalți, ce *dracu'* făcuserăm azi?

Se reiau discursurile, prezidiul dă iarăși din cap, la unison. Vorbește un danez ciudat, cică-i prăpăd, fir-ar să fie, altceva avuseseră ei de gând când se terminase războiul rece... Acum, iată, le scapă situația de sub control: salarii prea mici înseamnă pensii prea mici, așa că ce-o să *consume* foștii lor angajați, la bătrânețe? Cum să-și mai cumpere cei de vârstă a treia (seniorii!) mese de la IKEA, telefoane Samsung și bilete lowcost, ca să-și vadă copiii, emigrați la dracu' cu cărți? Cât timp individul muncește, înghite haleală procesată de transnaționale, fecalele îi

iau calea magistralelor de canalizare ale conglomeratelor transfrontaliere și (absolut meritoriu) cumpără la nesfârșit: cei din prezidiu s-au chinuit ca naiba pentru această lume perfectă.

Ei bine, a nu mai cumpăra la pensie e un eșec: ce se fac corporațiile cu toți amonetarii de vârsta a treia, ce fac ei cu acești zombies ai creditelor?

Lumea aplaudă. Se schimbă speakerul, ia cuvântul hangarul ăla de femelă britanică. E de la ambasadă, are limbaj diplomatic, nu pricepi nimic. Până la urmă, ne vede ochii cășcați, îi simte pe cei din prezidiu că nu mai dau de cap și se regăsește, devine pragmatică, își laudă ambasadorul: el a atras atenția că sănătatea românească se face praf, numai că fraierii de politici români n-au luat măsuri. Excelența Sa *bănuise* ceva, simțise că lucrurile se *încurcă*, dar nu crezuse că se va ajunge atât de departe. Să fim cinstiți: dânsul fusese preocupat toată viața de copiii care făceau cipuri în Vietnam, la negru, și de mahalagiii din Mumbai, care croiau pentru Calvin Klein, printre munți de gunoaie – cum naiba de se trezise și în Europa cu sărăcie și cu modalități de *plată* (se referea la plicurile medicilor) incorecte politic?

Atât i-a trebuit lui Moșbătrân, s-a năpustit pe loc împotriva balenei:

– N-o să accept argumentele unui angajat de mână a paișpea al ambasadei Marii Britanii, cu atât mai mult cu cât ambasadorul n-a catadicsit nici *măcar* să răspundă invitației noastre. E un afront să trimiți un sol cu rang de subsecretar, când știi că te așteaptă doi miniștri – niciun ambasador de la Londra nu și-ar permite asemenea mojicie... Dar astea-s mărunțișuri, căci ambasada Marii Britanii finanțează și site-ul ce încurajează delatiunea medicilor, asta ca să nu mai spun că aceeași ambasadă este organizatorul de bază al târgurilor de *headhunting* medical. (Se face liniște de mormânt.) Dacă tot plângeți de grija noastră, interveniți și asupra cauzei, vorbiți și despre salarizarea josnică, nu doar despre șpăgi. Ce pot să constat, până una-alta, e că medicii emigrează din ce în ce mai mult după ce a început să funcționeze site-ul *dumneavoastră*, finanțat din banii contribuabilului britanic, site care încurajează pe orice anonim să-i toarne pe doctori, chiar și fără dovezi. Parc-am fi în anii '50: Anglia readuce în România obsedantul deceniu!

Invitații se uită unii la alții: ce-i chestia asta? A spus-o cam prea cu foc... Vațki se îmbujorează (el superviza site-ul cu delatori), elefanta din Anglia îngheață, iar cei din prezidiu își dreg glasurile – porcăria asta nu era în program. Ei aveau de bifat o acțiune civilizată, anunțaseră că organizează ceva care să dea bine la agitpropii din presă – cum de s-a ajuns aici?

Și se lasă cu hărmălaie: „Pleacă medicii, domn'e, ne costă atât și atât ca să-i facem, iar ei emigrează...” Ministresa Muncii se îmbujorează, încearcă s-o dreagă: „Dacă ne costă atât de mult, să

nu le mai dăm voie să plece! Să-i ținem aici! Să lucreze aici, pentru noi!“ bate ea cu pumnul în masă. „Dar ce? Sunt iobagi?“ se înfioară Moșbătrân. „Hai să nu le dăm voie nici căpșunarilor să plece și să vă văd eu, fără căpșunari, de unde scoateți pensiile... Și să oprim și transferurile fotbalistilor, că și ei tot în România au învățat să bată mingea... Hai, nu vă sfițiți, propuneți asta la Bruxelles, spuneți-le că sunteți liberală și c-aveți chef să suspendați dreptul la liberă circulație.“

Se încing spiritele, se strigă ca-n piață, transnaționali belesc ochii, vor să se isprăvească mizeria asta – deja se vorbește în gura mare despre profiturile lor, cineva întreabă dacă n-au *ei* de unde să scoată bani pentru salarizarea medicilor dacă tot sunt atât de bine intenționați. Profituri aici, sănătate aici, răcnește unul. Iar altul: Se fac bani frumoși la noi, dar îi duceți în Insulele Cayman. Nu trece mult și se aruncă vorbe mai grele: Special faceți asta, ca să nu plătiți școlarizarea medicilor și să-i importați ieftin, de la noi...

Cei de la prezidiu se uită în jur ca suricatele și-i ia cu transpirație: cine naiba i-a *pus* să organizeze acțiunea asta? Un politic, însă, le sare în ajutor:

– Sunt bani suficienți în sănătate! Sunt mai mulți decât trebuie!

Se lasă cu huiduieli, cine e ăla – care ești, mă? Iar ăla: Sunt senator. Dar altul: Nu, nu, ce *meserie* ai mata, ce ești matală la bază? Senatorul dă din colț în colț, dar lumea îl înghesuie: cu ce te ocupi, domn’e, cu ce te ocupi? – drept care ăla spune la ce întruniri europene a participat, se vede că-i cretin, căci netul e doar la un clic depărtare, iar insul e descoperit cât ai bate din palme, e secretarul comisiei de sănătate de la Senat, are nume, prenume, e liberal, în legislatura trecută fusese socialist, iar în tinerețe fusese electrician la CAP, trăsesse curent în grajdurile din Bărăgan. „Ieși afară!“ se ridică unul care vorbește în numele pacienților. „Bagă-ți mințile-n cap!“ urlă un gras. „Rușine, domnule ministru! Iată ce membri de partid aveți!“

Iar Minionul:

– Vă hrog, domnilohr, vă hrog!

Se mai scoală unul, zice că ne facem de râs, că nu e frumos să-i punem pe străini în situații delicate – în fond, românii sunt ospitalieri, sunt în stare să bea și votcă din cizma ocupantului, moment în care un justițiar simte c-a venit clipa s-o dea la întors și amintește de niște doctori, care dăduseră rețete compensate pe numele unor morți: „Rușine corpului medical! Sunt niște șpăgari ordinari! Ce salarii? Ce emigrare?“ Grasa din Anglia își drege glasul, își face curaj să zâmbească, numai că Moșbătrân i-o taie fără milă:

– Opriti manipularea! Parc-am fi la procesul halatelor albe de la Kremlin. Îmi amintesc ca *ieri* ce pogrom a fost. (Moșbătrân avusese trei ani pe atunci.) Povestea cu rețetele morților e o

făcătură ordinară (ba nu era), a fost vizat profesorul X, pentru că s-a luat de președinte, de Cocârț-Teodolitul, când ne-a tăiat salariile, iar acum procurorii i-au montat o mizerie fiului lui X, care X e un om dedicat spitalului (asta era adevărat). Procurorii fac poliție politică: cum se pune problema salarizării medicilor, cum încep să acționeze discreționar, ca să abată atenția opiniei publice (și asta era adevărat).

– Ți-am spus c-o să faci urât? mă ia Geamala de cot. Eu i-am zis: hai să apărăm doar ce merită să apărăm, dar el, uite ce face!

E roșie la față. Moșbătrân e negru. Englezoaica sugerează aer, zici că-i un rinocer eșuat în noroi, iar ceilalți își largesc nodurile de la cravate – doar Minionul zâmbește. Ziariștii se înfurie, vin cu dovezi că doctorii ăia au furat, dar Moșbătrân nu se lasă, îi pune la punct, zice de Iosif Visarionovici și de KGB, le ia apărarea ălor de comiseseră fals, uz de fals și alte asemenea.

Îmi vine să-i crăp capul.

Până la urmă, Minionul reușește să facă liniște. Tacticos, scoate niște medalii dintr-o casetă și se apucă să-i decoreze pe cei prezenți. Începe cu Moșbătrân, care se potolește subit, așa că reapar zâmbetele, străinii dau din nou din cap, se lasă cu îmbrățișări, cu pupături – scandalul se șterge, zici că nimic nu s-a întâmplat.

O luăm spre bufet. Diferențele dintre noi și vestici dispar: bem și dăm sendvișuri peste cap. Jurnaliștii înfulecă și ei, n-au atâtea mâini ca să îmbuce, că au grija camerelor și-a reportofoanelor.

– Ce nebunie! face Vațki.

– E doar o problemă de bani, zic. Dacă nu se bagă bani în salarii, n-o să iasă niciodată nimic.

– Spuneai altceva, acum doi-trei ani. Vorbeai despre parteneriatul medic-pacient.

– Eram un prost. Altfel, tu ce mai faci?

– N-am mai luat salariu de trei luni. Agenția mea e mărunță, dar și ăia mari trag targa pe uscat, mi-i arată el pe reporterii de la CroTV. Ne trebuie niște sponsori, știi, fiindcă noi suntem un fel de ONG...

– Păi, dacă sunteți ONG, o să găsiți voi o soluție, nu?

– Soluțiile astea... Vațki strâmbă din nas, nu știu cum să-l interpretez. Deodată zâmbește: Auzi? De mult voiam să te întreb: ai auzit de un regizor, Iașa Litvak?

Îi spun că da, că ne știm de mici și că (ce chestie!), noaptea trecută schimbasem cu el mesaje pe net. Iar Vațki:

– E adevărat că-i place Wagner? Cică-l preocupă relația dintre Wagner și Bakunin – tu ai auzit de așa ceva?

Mă ia cu leșin. Nu trecuseră decât câteva ore de când Iașa îmi scrisese despre Wagner și Bakunin. De fapt, începuse prin a-i înjura pe anglo-americieni, care făcuseră praf Dresda în 1945,

văduvindu-l pe el, pe Iaşa, de un obiect de studiu: „Am bătut oraşul în lung şi-n lat, dar n-am găsit mai nimic din ce-ar fi putut vedea Wagner. Nu poţi să-l înţelegi pe un compozitor, fie el demn de dispreţ, dacă nu intri în casa lui din adolescenţă, dacă nu priveşti pe fereastra camerei lui, dacă nu auzi cum îi scârţâie podeaua din hol, dacă nu asculţi zgomotul străzilor din jur şi liniştea nopţii... Am fost şi la Graupa, în căsuţa în care a compus *Lohengrin* – dar Wagner a stat acolo prea *târziu* pentru ce mă interesa: avea 33 de ani, spiritul lui căpătase deja o structură definitivă, *nesemnificativă* pentru cercetarea mea. Eu voiam să văd parcul în care Wagner, copil fiind, a făcut echilibristică pe frânghie, căci doar aşa aş fi putut înţelege de ce lăsa fraze muzicale neterminate, bizuindu-se, fără discernământ, pe laitmotivuri mecaniciste (?!). Nu mai pun la socoteală că o Dresda reconstruită de comunişti nu-ţi permite să-ţi dai seama *în ce fel de urbe* a stat Wagner de vorbă cu Bakunin, fapt care a tras, şi el, la cântarul componistic al acestui mascul de buzunar... Să-ţi fac o mărturisire“, a folosit Iaşa o formulare ce prevestea lucruri grave. „Ştii că Wagner *ştia de cartea celor doi gemeni*? I-a zis Bakunin de ea, i-a zis încă de când făcea naveta Dresda-Praga, pregătind revoluţia, căci revoluţionarii cehi erau la curent, mai degrabă cu textele misterioase colecţionate de Rudolf al II-lea decât cu scrierile de stânga – ce să speri de la concitadinii lui Kafka? Cum-necum, însă, Bakunin i-a împărtăşit lui Wagner fragmente din textul cu pricina, punându-l pe gânduri când i-a vorbit despre Kundry, femeia cu două chipuri... Evocarea l-a făcut pe Wagner să tresară – cu doar trei ani în urmă, pe când era la cură, la Marienbad, citise *Parzival* de Von Eschenbach, şi-l frapase acest personaj. „Kundry, zici?“ l-a întrebat pe Bakunin. „Kundry“, i-a zis Bakunin, „femeia adormită. Ea l-a trezit pe Barzillai ben Zakai la viaţă, obligându-l să scrie o carte.“

Iaşa era mai excitat ca niciodată şi a recunoscut că de la carte, şi nu din altă parte, i se trăgea obsesia pentru *Parsifal*: căpătase convingerea că între *Parsifal* şi cartea lui Barzillai exista o legătură subtilă, mai degrabă aluzivă, născută la chefurile revoluţionare ale paşoptiştilor de la Dresda. „Iată de ce montez *Parsifal* – sper ca prin el să capăt răspunsuri la toate întrebările pe care mi le pun despre cartea asta nenorocită, care mă bântuie din copilărie şi pe care familia ta vrea s-o uite“, a scris el, trecând la duelurile (neconsumate) din tinereţea lui Wagner şi la Wagner cel dependent de jocurile de noroc, care-i furase maică-sii banii din casă pentru o partidă de ruletă. Apoi a simţit nevoia (ca de obicei) să-şi motiveze haosul sufletesc, dând vina pe propria-i biografie şi povestindu-mi cum, după ce a fugit din România (vreamea e frumoasă la Salonic), a ajuns la Tel Aviv fără bagaje, cu doar trei perechi de chiloţi şi cu nişte şosete pe care le ţinea în buzunar, căci atunci când trecuse Dunărea înot (învăţat de Lexu), n-avusese cum să care valize sau rucsacuri. La Tel Aviv, ghinion:

s-a dus pe o plajă retrasă, și-a spălat schimburile la un duș semiabandonat și le-a întins pe o piatră, să se usuce, numai că, în timp ce el făcea baie în Mediterana, a venit un idiot de măgăruș care i-a mâncat chiloții și șosetele, lăsându-l în curu' gol. Și, uite-așa, veștile cvasirevoluției române din 1989 l-au prins fără chiloți pe el. Cu acea ocazie s-a dus la ambasada României și a demonstrat alături de alți emigranți români: a făcut tărăboi, cerând arme ca să plece în ajutorul insurgenților de la București, chit că el, unul, deși ditamai zdrahonul (fusesse poloist la Dinamo), nu făcuse armata pe motiv de miopie.

Eram la curent cu episodul, căci mi-l povestiseră și alții. Cică Iașa se comportase ca un lider înnăscut și că fusese plin de-un elan belicos, pe care cei din jur nu-l pricepeau – în fond, Iașa era evreu, nu român. „Normal că-s evreu“, le replicase el, „numai c-am crescut pe maidanele Bucureștiului. Sunt rătăcitor și am mii de patrii, inclusiv Cartierul Primăverii.“

– ...părinții mei și părinții lui Iașa erau prieteni la cataramă, îi zic lui Vațki, printre rămășițele bufetului suedez de la Hotel Howard Johnson.

– Serios? E adevărat că e nepotul Anei Pauker?

– Nuuu... Pe bunică-sa o chema Marta Litvak și doar *semăna* cu Ana Pauker. Mulți nici n-au crezut că Ana Pauker a fost arestată, pentru c-o vedeau pe tovarășa Marta bine-mersi, în troleibuz: se ducea zi de zi în Herăstrău, ca să se vadă cu cominterniștii trași pe linie moartă.

– I-auzi, domnule... Știi, printre românii din New York umblă și acum zvonul că Iașa e nepotul Anei Pauker.

– Or fi invidioși. Iașa e un mare regizor de avangardă.

– Ei, ți-e prieten, ce să zici și tu, râde Vațki și schimbă vorba: E adevărat c-o să faci grevă?

– Fii, domn'e, serios!

– Eu am semne că nu mai e mult și-o să faci grevă. Știi că sunt bine informat, nu? De fapt, o să-ți spună și Mesneraș câte ceva.

– Îl știi pe Mesneraș? mă mir.

– Chiar prea bine, zice Vațki și-și ia la revedere.

Dau să plec și eu, dar Geamala și Dana mă prind din urmă.

– Ai văzut ce-a făcut Moșbătrân? întreabă Geamala, punând bot, ca s-o vadă Dana. Cu toate astea, dom' ministru l-a decorat.

– Ei, ceva simbolic merita, face Dana, zâmbind. Of, convingeți-l să fie mai frecventabil! Se enervează *prea* tare.

Și-și ia rămas-bun. Geamala se schimbă la față:

– De ce s-o fi luat Moșbătrân de procurori? Măine are înfățișare la tribunal, de ce-i înfurie? Iar tu ce-ai avut de vorbit cu petarda de Vațki? Fii atent, Giganews nu e agenție de știri, e unitate militară.

Coborâm la bar. Moșbătrân ne așteaptă, încă strânge din dinți. Afară plouă cu găleata. Pe trotuar, doi aurolaci sar din baltă în baltă, stropind trecătorii. În bar e curat, se vorbește în șoaptă, iar chelnerii merg fără zgomot, ca gheișele. Moșbătrân aprinde o țigară.

– Ai văzut ce costum frumos și-a tras dom' profesor? începe Geamala.

Nu observasem.

– Poftim! Sahib nici nu și-a dat seama, face Moșbătrân, vorbind pe nas, după cum îi e felul. Idei femeiești: Geamala zice că-s mai comestibil așa.

– Dacă tot ați deschis subiectul, să știți că azi n-ați fost *comestibil* deloc.

– Și de ce, mă rog, să fiu comestibil? Ai văzut ce urâtă era englezoaica aia? se întoarce el spre mine.

– O vacă polară, zic. Îi curgea seul în ochi, grășana!

– Nemernica! pufnește Moșbătrân. Confundă Bucureștiul cu Kampala.

– Auziți, dumneavoastră sunteți ortodox? dau eu glas unei curiozități.

– Ortodox, ortodox, face el, luat prin surprindere, după care se răzgândește: De fapt, nu, sunt ecumenic, mda, ecumenic... Sunt botezat ortodox, dar, înțelegi... e *altceva* să fii ecumenic.

Geamalei îi scapără ochii, aprinde o țigară și-i zice lui Moșbătrân că nu e bine să se ia de toți deodată (englezi, procurori, ziariști), dar el se încinge din nou: De ce să tacă? UE ne tratează ca pe cetățeni de mâna șaptea, geambașii de presă scriu la comandă, iar procurorii se poartă ca niște vătăfi cumpărați de guvern cu salarii nesimțite... Să-l închidă, dacă au chef, da?

Nu, nu merge așa, mai bine îl luăm cu duhul blândeții – făcusem cu Geamala planul, demult. Falsul frate al lui tata, Teo Canta (Teo Corbeanu, dacă e să fim cinstiți), e prof de drept internațional și are o academie privată în care se perindă franțuji, nemți, englezi și, de la o vreme, ruși – sunt numai decani și rectori, oameni grei, cu contacte în Europa. Ei bine, Geamala voia să-l pună pe Moșbătrân în legătură cu unchiul, ca să intre în academia lui și să-și facă relații. Nu prea-mi convine ideea, căci Teo e tatăl Elenei Canta, adică al acelei Corbence care l-a năucit pe tata, la fel cum Es Corbeanu l-a năucit pe unchiul Teo (deși îi era soră) și la fel cum Mirela (fiica Elenei) m-a năucit pe mine. Știam că, dacă reiau o legătură strânsă cu unchiul, o să stârnesc iarăși nebunia relațiilor Canta/Corbeanu, numai că n-aveam de ales, dacă doream să-i infuzăm putere lui Moșbătrân.

Lui, însă, nu-i convine aranjamentul:

– M-am interesat, Teo Canta e un *fonfleur*. Îmi pare rău, Sahib, dar Academia lui nu face doi bani... Care, cum îi trăznește, face o Academie... Eu susțin Academia Națională, nu orice făcătură.

Poți să spui orice despre Teo Canta, dar nu că e un *fonfleur*, drept care îi trântesc lui Moșbătrân pe masă un buletin trimestrial cu articolele științifice publicate de academia unchiului Teo.

– În board-ul făcăturii ăsteia, zic, sunt doi rectori din Franța și unul din Germania. Sediul Academiei e la Sorbona și...

– Poate să fie și la Singapore, se holbează Moșbătrân, eu nu vorbesc decât de la academii naționale în sus! Eu n-am nevoie de *ăștia*, bate el cu degetul în buletinul trimestrial. Tu nu uita, aștește el ochii spre mine, tu nu uita că ai un frate geamăn, înțelege ce-ți spun?

– Și dacă am, ce?

Moșbătrân pufnește în râs, se liniștește deodată. Trage cu nesat din țigară, mă privește cu coada ochiului. Apoi:

– Iartă-mă, m-a luat valul... Mi-a zis un liberal, acum două zile: Tu ești toată ziua bot în bot cu Sahib, iar frac-so e pe partea *ailaltă*... Teo Canta, cum să spun, tot cam de-*acolo* vine și el, de unde e frac-to.

– Nu știam c-ai un frate, se uită Geamala la mine, micșorând ochii.

– Uite că am, și-n loc să plec cu el pe Nanga Parbat, îmi pierd timpul cu syndicate care nu duc nicăieri...

– Îl vezi ce năbădăios e? râde Moșbătrân spre Geamala. Păi, da, sigur că da, se bosumflă el. Mare lucru, un syndicat... Tu ești șeful, tu trebuie doar să spui: vreau *asta*, iar *asta* să se întâmple.

– *Cui* să-i spun? Suntem doar o mână de oameni.

– Uite, Geamala, cu cine ne-am încurcat... Of, nu mai sunt tânăr, că-ți arătam eu cum se face. Dacă mă apucam eu de treabă, aveai acum patru syndicate, nu unul... Cu Dexter ai fuzionat?

– Dexter vrea banii syndicatului meu, îl doare-n cot de fuziune.

Dar Moșbătrân:

– Cum le știi tu pe toate, Sahib... Tu ești perfect, doar ceilalți greșesc.

Și-n clipa aia începe să râdă, se umanizează, ne face confesiuni pe nepusă masă, ne povestește cum a primit interzis în Ucraina pentru că a făcut propagandă românească. Profităm și-l atacăm mișelește: vrem să-l preschimbăm în ceva frecventabil, să-l facem după chipul și asemănarea semenilor noștri, dar el se încruntă, mormăie, mda, mnu, hm, după care ne spune că i s-a făcut foame: nu mergem la un restaurant? Face el cinste.

14
ARGATUL

Jalal era din neamul Banu Amer și căzuse în sclavie de mic, după un război cu neamul quraișitilor, din care se trăgea însuși profetul, pacea fie cu el. Quraișii îl vânduseră lui Zakai, tatăl lui Sahib, iar după ce Zakai murise, Sahib îl eliberase, numai că, după mulți ani, Jalal fugise fără a-i spune nimic lui Sahib. Plecase la Mecca, în hagialâc, însoțindu-l pe Mahomed (pfal).

După hagialâc, Jalal se rase în cap și dădu roată Kaabei rostind *talbiay* ⁸, dar nu se întoarse la el în sat, după cum își pusese în minte, ci o luă spre Taif, cu gând să-și găsească de lucru la un văr care ținea o fierărie. Pe drum, însă, se răzgândi, căci vedea bine că nu era în stare să scape de dorințele ce-l mânaseră să fugă de la Sahib, iar un târg mare precum Taif n-ar fi făcut decât să-i amintească zi de zi ce a lăsat în urmă. Of, nu scap de chin, își zicea. Allah nu mă iartă, așa de rele gânduri am avut...

O luă spre Afif, așadar, spre poalele munților Utaybah, fără să se grăbească, căci nu-l aștepta nimeni, nicăieri. Pe drum, îl apucă pizma pe creștini, căci ei se retrăgeau în pustie când se supărau pe ei înșiși, în timp ce moslemul, ca să scape de mâhnire, n-avea voie decât s-o poarte în suflet. Căința, *tawba*, trebuia să-l coste clipă de clipă – altfel n-avea cum să dobândească *gufran*, iertarea, fiindcă profetul, pacea fie cu el, zicea că drumul spre Rai trece prin *gahl*, prin neîngăduință, păcatul fiind răscumpărat doar prin greutatea vieții de zi cu zi. *Dina billa muruwwatin*, nu există credință fără demnitate – așa spunea profetul și așa era drept.

În sfârșit, Jalal trecu de Afif, căci nu găsi niciun motiv să rămână acolo, iar după două zile, pe înserat, se porni un potop îngrozitor. Ploaia era cumplită și, preț de câteva ceasuri, Jalal crezu c-avea să scape de chin: nu vedea nimic în jur, perdelele de apă îl plesneau peste față mai-mai să-l înece, iar torențele se prăvăleau de pe povârnișuri, gata să-l zdrobească de stânci.

Nu mică îi fu mirarea, când, după furtună, s-a trezit că mâlul din jur era plin de giuvaieruri. Le scosese la iveală potopul, iar Jalal o luă pe urma lor, pe firul unui torent. Urcă și se trezi pe buza unui crater larg, cu fund alb, ca o pojghiță de sare. Era craterul Wahat, cel din care lava țâșnise acum câțiva ani, ajungând până pe drumul caravanelor dintre Najran și Madina. Jalal coborî în crater, învârtindu-se încoace și încolo până ce

nimeri într-un crâng de curmali sălbatici. Cum de-au ajuns giuvaierurile jos, în vale? se tot întreba. De unde au venit? Deodată zări o baltă cu apă de ploaie ce se scurgea printr-o spărtură de mal, afundându-se într-o galerie scundă. Jalal urcă înapoi pe buza craterului și văzu în partea cealaltă un izvor ce țâșnea din povârniș, născând torentul pe care urcase din vale. Să vezi că apa trece printr-o ascunzătoare, își zise, și să mai vezi că ascunzătoarea e plină de aur. Sunt bogat, îl apucă râsul și lovi pământul cu pumnii, holbându-se la aurul ce se scurgea la vale, odată cu apa.

Uită de chinul care-l făcuse să fugă de la Sahib, uită că umblase de nebun prin deșert, uită tot. Dădu să coboare după cămilă, dar în clipa aceea auzi un scâncet în adâncul pământului. Se uită în jur (se întuneca) și auzi iarăși scâncetul: era un glas pierit de femeie și venea dintr-o crăpătură abia văzută, ascunsă în spatele unui bolovan.

– Cine-i acolo? strigă Jalal.

Simți o mișcare, de parcă un șarpe se vâra la adăpost.

– Cine-i acolo? strigă el din nou. Eu sunt Jalal ibn Musa. Sunt din Diriyah și am trăit în ultimii ani la Madina.

Scâncetul se auzi din nou. Apoi, un glas de femeie:

– Sunt Zamira bint Levi și sunt din Shibam. Curge apă de peste tot. Scoate-mă de-acî, căci altfel mor!

– Acum vin! zise Jalal și dădu fuga în baltă.

Pătrunse de-a bușilea în galerie și ajunse într-un culoar prin care abia se putea strecura. Se trezi într-o țesătură de tunele scunde, strigă, femeia îi răspunse, dar, oricât se învârti încoace și încolo, Jalal nu dădu peste ea.

Ieși, aduse cămila din vale, încropi o torță și intră din nou în galerie. O luă de-a lungul culoarelor, strigă din nou, Zamira strigă și ea, numai că Jalal n-o găsea, căci glasul se auzea când din față, când din spate, când de deasupra, când de dedesubt. După o vreme, simți un vânticel răcoros, venind dintr-o galerie îngustă. Se chirci și o luă târâș. Curentul de aer era tot mai rece, apa creștea văzând cu ochii, iar tunelul se afunda tot mai mult.

– Zamira! strigă Jalal când apa îi ajunse la mijloc.

Niciun răspuns. S-o fi înecat? se întreabă.

Se repezi, zdrelindu-se de pereți, se împiedică, scăpă torța în apă, se făcu beznă. Bâjbâi, merse în patru labe și, în sfârșit, se ciocni de trupul femeii. O săltă, târând-o spre ieșire pe nevăzute – noroc cu vânticelul acela neobișnuit, care-și găsea calea afară de unul singur, parcă.

Ieșiră în crângul de curmali. Cămila găsisse un petic de iarbă grasă și păștea printre niște arbuști de *gharqad*. Cerul era înstelat.

Zamira mulțumi, după care deodată o părăsiră puterile și se întinse pe jos.

– Cum de-ai ajuns în văgăuna asta? o întrebă Jalal.

Zamira îi povesti cum plecase din Shibam, cum tâlharii atacaseră caravana în plină furtună și cum mânaseră cămilele și prizonierii pe poteci neștiute, prin munți, spre portul Yanbu, cu gând să-i îmbarce și să-i treacă marea la Adulis, în Etiopia, ca să-i vândă ca sclavi. Pe drum, însă, poposiră la Wahat, căci doreau să dosească prada într-o ascunzătoare pe care o știau bine. După ce se lăsă întunericul, Zamira profită că tâlharii se bețiveau cu vin de curmale și se vâri în văgăună. Se afundă în labirintul săpat în stâncă, coti într-o parte și-n alta, din ce în ce mai adânc, până ce se prăbuși într-un puț pe care nu-l văzuse în întuneric. O durere cumplită o săgetă când se izbi de fundul puțului, dar nu scoase un sunet.

Între timp, tâlharii se apucară s-o caute: strigau, agitau făclii, se chemau unii pe alții – făceau o hărmălaie de nedescris. Intrară în galerii, blestemând, dar Zamira tăcu mîlc, chit că era speriată de moarte din pricina sîngelui ce-i curgea gîrlă din coapsă. După o vreme, hoții (ciudată culoare de piele aveau!) ieșiră din labirintul subteran și se răspîndiră de-a lungul și de-a latul craterului, căutând-o.

– Mai bine o împărțeam între noi, strigă unul. N-ar mai fi avut putere să umble, dacă ne făceam treaba cu ea.

Zamira își mușcă buzele. O dureau coapsa de-i ieșeau ochii din cap, dar nu se scărpină, nu tuși, nu-și drese glasul. În scurt timp, o apucă groaza, simțind că sângele, călduț, făcea baltă sub ea. Îi veni să plîngă, se rugă la Domnul, dori să-și ia viața – dar nu știu cum s-o facă. Și, uite-așa, trecură câteva ceasuri și în galerie se strecură o rază firavă de lumină: se crăpa de ziuă. Tâlharii o luară din loc, blestemând.

Zamira dădu să se miște, dar o durere ascuțită îi străbătu coapsa. Se târî prin galerie, se împiedică de snopuri de săgeți și de paloșe, răspîndite care-ncotro, dar nu merse mult și înțepeni într-un culoar îngust. Peste față prinseră a-i alerga păianjeni. Coapsa i se umflă din ce în ce.

Își adună puterile și, cu chiu cu vai, o luă înapoi. Galeriiile se desfăcură în trei, iar Zamira se trezi într-o cămăruță mai mare. Măcar aici pot să mă dezmořesc, își zise, și se săltă în șezut. Se propti de un perete zgrunțuros și rămase așa două zile, schimbându-și poziția când și când. Apoi venise iarăși potopul. După aceea apăruse Jalal.

– Mi-e rușine de mine, cinstite Jalal, zise Zamira după ce isprăvi de povestit. Sunt murdară și duhnesc ca o capră.

Jalal zise că nu-i pasă – cică văzuse el și mai și. E frumoasă, își spuse, dar nu e nici pe departe precum... Nu-și duse gîndul la capăt, căci un țurture îi sfărtecă inima. N-am scăpat de blestem, nu, nu, își spuse, și privi la straietele zdrențuite ale Zamirei, pline

de mîl, sânge și scîrnă, doar-doar ar uita ce-l mînase să fugă de la Sahib.

Zamira dădu să se ridice, dar slobozi un strigăt și se apucă de coapsă cu mâinile. Jalal se apropie de ea, o privi în lumina lunii – coapsa era umflată butuc, iar în partea de sus, lângă vintre, era sfîșiată de o rană din care ieșea coada unei săgeți. Cum naiba de i-a intrat săgeta tocmai aici? se miră el, dar amintindu-și de lecțiile lui Sahib, nu pierdu timpul. Fără o vorbă, dădu să tragă săgeata afară, dar n-o scoase decât pe jumătate, căci restul se rupse și rămase înăuntru. Zamira strigă ascutit și se prăbuși.

Am nevoie de ajutor, își dădu seama Jalal. O săltă pe tînără pe cămilă, se repezi în ascunzătoare, luă în poalele djellabalei câte monede și giuvaieruri putu să care, le îndesă în coburi și dădu fuga spre Afif. Acolo era o doftoroaie, care încercă să tragă afară restul săgeții, dar nu reuși nici ea.

– Doar Sahib din Madina poate s-o scoată, zise doftoroaia. Dar știu eu dac-ajungi la timp? Fetișcana o să facă puroi, iar puroiul o să urce la inimă și-o s-o omoare... Ei, ce faci? Te mai chinui cu ea sau o lași în palma lui Allah, cel preamilostiv?

Jalal o privi pe ebionită. Îi ghici trăsăturile frumoase sub chipul umflat, murdar, roșu de fierbințeală. Zise:

– Păi, Allah mi-a scos-o în cale, așa că mai bine o duc la Madina.

Și tot Allah mă trimite înapoi la Sahib, își spuse. Nu scap de blestem.

De-acum, însă, putea fi măcar mînă spartă, așa c-o plăti regește pe doftoroaie, mai cumpără o cămilă și plecă. O luă printr-un ued întortocheat, ajunse în cumpăna de ape, iar de-acolo, găsind cărarea pe care o știa din copilărie, mînă cămilele spre Madina în grabă.

15
SUSUPTI

– Când a leșinat? întrebă Sahib.

– La trei-patru ceasuri după ce-am plecat din Afif, o, Sahib. Mai întâi a început să aiureze, iar după aia a dat ochii peste cap.

– Aha... Ia vezi tu, Simha, ce are tânăra noastră, se uită Sahib la fiică-sa.

Fetița se repezi în odaia de tratament. Zamira era întinsă pe un pedestal acoperit cu piele de bivoliță, găurită ici-colo, ca să se scurgă sângele și celelalte lichide trupești. Bilha o spăla cu leșie, dar strâmba din nas: prea târziu ai ajuns la noi, biata de tine, se gândea.

– Poți s-o scapi, o, Sahib? întrebă Jalal.

– O să încerc.

– Să știi că te răsplătesc, preacinstite.

– Nu-mi spune c-ai făcut bani de când ai fugit de la noi! râse Sahib.

– Fuga mea a fost o... Of, am câștigat ceva bani. Am fost la Taif, la un văr, și-am muncit la el, în fierărie.

– Jalal, vorbim despre bani mai încolo. Tânăra ți-e rudă, ceva?

– Nu, dar m-am gândit să te răsplătesc căci am văzut ce *migwale*² săracăcios poartă. N-are inele, n-are brățări, e încălțată cu sandale de sfoară... Tânăra asta nu e avută, preacinstite.

– Profetul ne îndeamnă la dărnicie, i-o reteză Sahib. Ești gata, Simha?

Din odaia de tratament venea deja miros de tămâie și de ienupăr ars, iar fetița scoase capul pe ușă și făcu semn că e pregătită. Văzând-o, Jalal simți că i se încing obrazii, așa că mai bine se uită la Zamira prin ușa întredeschisă. Abia atunci îi zări semnul din naștere de pe coapsa dreaptă: o pată cafenie, mare cât podul palmei.

– Jalal, nu fi ticălos! îl surprinse Sahib.

– Mă gândeam... Pata aia... Nu-i semn de cangrenă, nu?

– Ce prostie! pufni Simha, din ușă.

– Simha! se încruntă Sahib, dar îl luă amețeala când văzu, la rându-i, pata. *Ea* să fie? se întrebă, dar nu făcu altceva decât s-o repeadă pe Simha: Să nu te mai aud că vorbești așa cu Jalal! Nu ți-e rușine?

Fetița dispăru în odaia de tratament, bombănind. Iar Jalal, roșu la față, dorind cu orice preț să zică ceva:

– O, Sahib, știi ce mi-a povestit tânăra? Ea e ebionită și cică l-a văzut pe Isa la Wahat. Era cu Musa, cu Nuh și cu Ibrahim ¹⁰ și țineau sfat. Voiau ca trimisul Domnului să nu fie trădat și *acum*, așa cum a pățit Isa, pe care evreii, iertați-mă că vă spun...

– Jalal, i-o tăie Bilha, tânăra avea febră și aiura. Ai uitat chiar *tot* ce-ai învățat de la noi?

– Ei, vorbeam și eu, așa, cât timp se pregătește... Simha.

Îi era greu să-i pronunțe numele, mai ales că de când fugise fetița nu rămăsese fetiță – îi mijiseră sânii, iar mersul i se făcuse mai lănced, mai șerpesc.

– Știți, reluă el, ebionita mi-a mai zis că acolo, în ascunzătoare, a auzit de un bărbat, care, lucru ciudat, vrea să se urce pe un munte mai înalt decât Sinaiul, mai uriaș decât Jabal am Nabi Shuaib și mai plin de zăpezi decât Araratul. Până și numele muntelui aceuia e nemaiauzit: cică se cheamă Nanga Parbat.

– Nanga Parbat? se încruntă Sahib.

Bilha își plesni palmele, pufnind:

– Jalal, ne-ai mințit când ne-ai spus că nu știi să citești!

– Ba nu v-am mințit.

– Și cum de-ai aflat, atunci, de bărbatul acesta?

– Nu v-am zis că mi-a povestit ebionita despre el?

Simha băgă din nou capul în cameră:

– Tati, eu sunt gata de mult, zise ea cu lehamite în glas.

Ia uită-te la ea! pufni Sahib, ducându-se în odaia de tratament. Casa se umpluse cu fumul plăcut mirositor, care se lupta cu puroiul și cu febra – cu cât mai gros, cu atât mai bine, după cum scria în *Susruta Samhita*.

– Cam subțire fumul, mormăi Sahib nemulțumit.

– Pe cuvânt c-am pus ienupăr și tămâie cât trebuie, zise Simha, numai că se face un fel de curent și scoate fumul din odaie.

– Așa e, o, Sahib, sări Jalal în apărarea Simhei. Încă de când am găsit-o în văgăună, parcă se stârnea, așa, un fel de vânticel în jurul ei.

– Vorbești prostii, zise Sahib. Voiam să te rog să mă ajuți, dar văd că ești ostenit... O s-o rog pe Bilha să-ți pregătească un pat.

– Ce vorbă-i asta, preacinstite? Cum să fiu ostenit? Eu vreau să te ajut, dar nu îndrăzneam să-ți spun... după tot ce... adică după ce eu am...

– ...adică după ce ai fugit de la noi ca un tâlhar, îi luă Sahib vorba din gură. Dac-o veni vreodată Reînvierea și dac-o fi vreun Allah, care să ne dea iarăși viață, sper să-mi fii martor că te-am primit înapoi în casa mea.

Jalal se înroși și-l urmă pe Sahib în odaia de tratament.

16
LECȚIA

- Cu ce începi când pacientul e leșinat? o întrebă Sahib pe Simha.
- Mă uit cum suflă: iute sau rar? Apoi văd dacă se chinuie să tragă aer. După aceea trag cu urechea, dacă se aude vreun șuierat, iar dacă se aude...
- Femeia asta cum suflă? i-o tăie Sahib.
- Iute.
- Bun. Și după ce-ai văzut-o cum suflă, ce faci?
- O privesc în capul pieptului, ca să văd cum îi bate inima.
- Și ei cum îi bate?
- Iute. Prea iute.
- Iute și mai cum?
- Oh, se înroși Simha și puse urechea pe pieptul Zamirei. Tic-tic-tic, tic-tic-tic, tic-tic-tic! Zici că-i un armăsar în galop, dar bate regulat.
- Și te așteptai, cumva, să *nu* fie așa?
- Nu, că e tânără.
- Și crezi că, dacă e tânără, inima n-are cum să-i bată neregulat?
- Simha strânse din dinți. Se uită la Jalal cu coada ochiului: tati mă face de râs în fața ta – mai bine te-ai fi dus la culcare.
- Ba poate să-i bată și neregulat, începu ea, dar atunci ar fi trebuit să văd și alte lucruri... De pildă, unghiile trebuia să-i fie vinete, sau gleznelor trebuia să-i fie umflate, sau buzele trebuia să-i fie de culoarea prunei...
- Bine... Ce-ai mai băgat de seamă? continuă Sahib, ridicând degetele, pe rând: un-doi-trei!
- Păi... rana din coapsă e în-gro-zi-toa-re, se fandosi Simha.
- În-gro-zi-toa-re? Adică?
- Oftând, fetița îi aruncă o privire lui Jalal. Zise:
- E foarte murdară și a rămas ceva înăuntru. Am simțit așa, un fel de pietriș scârțâitor, când am palpat-o... o fi ceva din piatră, dar poate fi și din lemn sau poate că-s doar niște spini mai groși, care...
- Simha, ridică glasul Sahib, de câte ori să-ți spun? Omul e un întreg: n-are doar o boală, pornită de undeva și rămasă acolo, pe

loc – fie boala aia și o simplă rană. Boala se vâra peste tot, iar, dacă poftește, ajunge și-n suflet, ba câteodată intră și-n cei din jur, ba chiar și-n necunoscuții ce nu l-au văzut pe bolnav niciodată... Deci Simha, ce-ai mai văzut la bolnava *ta*?

– Tati, nu pierdem timpul dacă vorbim așa?

– Simha! zise Sahib și iarăși numără pe degete: un-doi-trei!

– Bine, bine, fură ea o privire supărată, spre Jalal. Are fierbințeală, dar pielea îi e prea palidă. Paloarea, însă, nu e din cauză că n-a stat la soare, căci, altminteri, tânăra e tuciurie. Pe urmă, are sâni mari, gambe subțiri și șolduri late, semn că e o făptură a apei, dar, cu toate astea, are urina închisă la culoare, precum berea din Mițraim, și mai și miroase urât, semn că nu a băut apă îndeajuns sau că a făcut deja un puroi, care...

– Deci femeia a stat în soare, n-a băut apă îndeajuns și nici n-a putut să mănânce. Ce afli dacă pui toate astea cap la cap?

– Că i-a fugit *rasa* ^u din trup.

– Asta trebuie să mi-o dovedești, istețo!

Simha luă între degete pielea fină de pe interiorul brațului Zamirei, o răsuci ușor și-i dădu drumul: pielea își reveni la loc mult prea încet.

– E *uscată*, Simha, rânji Sahib. Tu ai văzut, Jalal?... Ei, dacă v-ai apuca acum, pe loc, să-i tratați rana, ați băga-o în pământ! De unde crezi că e tânăra asta, Simha? schimbă Sahib vorba. Tu să taci din gură, Jalal!

– Eu cred că-i din Hadramaut, zise fata. Cred că-i din neamul nostru, numai că ține o altă lege.

– Iar eu cred c-ai tras cu urechea la Jalal, ceea ce nu-i rău, căci un *tabib* trebuie să aibă simțurile mereu vii. Ca *tabib*, te însoțești și cu Satan ca să-ți ajuți bolnavii. Așadar, e o ebionită... Ce-i faci acum? Te apuci de rana ei?

– M-aș apuca, tati, că de prea mult timp vorbim și nu facem nimic.

Sahib pufni în răs:

– Ți-am zis că, dacă te apuci de ea repede-repede, o bagi în pământ.

– Și dacă pierde sânge?

– Sângele e *rakta*, nu *rasa*! Dacă era vorba de *rakta*, nu mai pierdeam timp cu lecția asta... Dar, dacă tot a vorbit gura fără tine, ia zi-mi: vezi tu pe vreundeva că pierde *rakta*?

Simha ridică din umeri. Iar Sahib:

– O să vedem noi ce e și cu *rakta* ei, dar numai după ce-o s-o tratăm nițeluș. Până atunci, hai să-i oferim *rasa*, hai să-i umplem trupul cu ape blânde, după cum ne învață *Susruta Samhita*... Cum faci asta, Simha?

Fetița se duse în colțul camerei, deschise un cufăr din lemn de cedru și coase din primul sertar o sondă îngustă, din argint

șlefuit, și două mațe de oaie – unul gros, lung de trei coți, iar celălalt, subțire și lung de șase coți.

– Mă lași să le pun eu? întrebă Simha.

– Doar pe cel de sus. N-ai voie, încă, să umbli la părțile femeiești.

Fata se îmbufnă, dar unse sonda de argint cu ulei de măsline și i-o dădu lui Sahib, care o vârî cu blândețe în anusul ebionitei. Sahib potrivi peste sondă mațul cel gros, petrecu un fir de in în jurul lui și-l legă strâns, iar Simha aduse un burduf în care turnă apă, miere, sare și suc de lămâie, apoi atârână burduful de un cârlig prins de tavan și lăsă să curgă amestecul în măruntaiele Zamirei. Îi făcea *basti*, o clismă, după cum îi veți spune voi.

– Bagă-i cealaltă sondă pe gât, Simha, zise Sahib. Iar tu, Jalal, ajut-o!

Jalal înghiți în sec. Fetița potrivi în capătul celui de-al doilea maț o țevușcă îngustă și scurtă, cu o bilă în capăt. Sahib adusesese țevușca de la Benares, iar Aor, un bijutier din Madina, îi făcuse încă patru la fel, ca să aibă de rezervă. Simha legă țevușca de intestin, o unse cu ulei, după care o împinse în nara stângă a tinerei.

Bila lunecă în adâncul Zamirei, trăgând intestinul după ea. Când și când, mațul înțepenea, iar Simha fie sufla în el, fie îl răsucea, împingându-l tot mai adânc, până când ebionita dădu semn că se îneacă.

– Fă și tu ceva, îl zori Simha pe Jalal și-i dădu să țină mațul, după care vârî în urechea Zamirei un bețigaș învelit în scamă.

Apăsă pe timpan, făcând-o pe Zamira să tușească, iar Simha profită și împinse de maț până ce din el se scurse un lichid cafeniu și gros ca mărul. Iar Sahib:

– Gata, ai ajuns în stomac.

Ca semn că așa era, Zamira râgâi. Fetița se umflă în pene și pregăti alt burduf. Puse în el pulbere din frunze de curry, două măsuri de miere, trei căței de usturoi pisați și o măsură de argilă, după care amestecă totul cu apă rece și dădu drumul soluției – pic-pic-pic – în stomacul tinerei. Apoi pregăti un amestec din lapte cald, tocătură din carne și fiertură din oase. Jalal dădu s-o ajute, dar mai mult o încurcă – uitase unde se țin cele trebuincioase, iar dacă găsea ce căuta, încremenea în mijlocul odăii, ca un copil speriat.

– Du-te să vezi de cămile, Jalal, că nu ești bun de nimic! îl luă Sahib, la fel cum îl luaseră și pe el, la Benares, dascălii lui: din „împotmolit“ și „uituc“ nu-l scosese ani de zile.

Îl alergau ca pe hoții de cai, de la muieri în durerile facerii la războinici cu mațele scurse afară și la negustori ce se înăbușeau, dar, oricât ar fi muncit, bătrânii lui maeștri tot dădeau ochii peste cap, plângându-se că nu mai văzuseră un asemenea îngrămădit.

– De ce zâmbești, Simha? Crezi că ești mai brează? Ia vezi: n-ai uitat, cumva, să-i tratezi fierbințele bolnavei *tale*?
– Păi, nu pierde și mai multă *vasa* dacă-i tratăm fierbințele?
– *Vasa* ei e-n mână noastră, istețo, că-i băgăm ape și pe jos, și pe sus. Febra, însă, *jwara*, poate s-o ucidă: trateaz-o, că-ți pierzi pacienta!

– Mi-ai zis să nu mă grăbesc.

– Ți-am zis să nu te repezi cu capul înainte, nu să dormi. Tu o ajuți, Jalal, sau ești cu mintea la izvoarele răcoroase ale raiului?

– O ajut, o, Sahib, o ajut, se repezi Jalal, amintindu-și ca prin minune ce prafuri se dădeau în febră, așa că scoase din dulap pulbere arsă de scoici pisate, busuioc uscat și scoarță măcinată de salcie.

– Să fie adevărat ce-a zis tânăra? întrebă Simha. Chiar o fi văzut și o fi auzit toate cele, la Wahat?

– Avea fierbințea și e ebionită, se încruntă Sahib. E firesc să aibă vedenii cu Isa, Moise și Abraham.

– Nu de patriarhi ziceam... De unde să știe ea de cel ce urcă pe Nanga Parbat?

– Ei, asta a născocit-o Jalal, ca să-mi treacă supărarea pe el.

– N-am născocit nimic, o, Sahib. Ea, Zamira, mi-a spus de bărbatul acela și de muntele cu nume anapoda...

– Jalal!

Jalal se înroși.

– Nu mint, mai îngăimă el și vărsă amestecul împotriva febrei în burduful pentru clismă, dându-i drumul în măruntaiele tinerei.

Iar Simha:

– Tati, și eu l-am visat odată pe bărbatul acela. Eu cred că e viu.

– Simha, bărbatul cu pricina nu există decât în carte.

– În carte? căscă Jalal ochii. Ce carte?!

– Cartea pe care o scriu eu.

– Domnia ta scrie o carte? se miră Jalal.

– Ia vedeți, cum mai e fierbințea tinerei? se făcu Sahib că nu-l aude și puse palma pe pieptul ebionitei: inima i se liniștea, încet-încet.

Îi privi chipul, buzele, ochii închiși – nu, nu e *aceea*, e doar o pacientă oarecare, își spuse. Bine că nu mai transpiră atât de tare, bine că e tânără și c-o să reziste la tăvăleală, își aminti Sahib cuvintele maestrului Yogendra.

– Simha, dă *basti* mai iute! făcu el plictisit, dar tot mai fură o privire către Zamira.

Avea buzele întredeschise și i se vedeau dinții albi. Răsufla liniștit.

– E pe calea cea bună, zise Sahib.

- *Insh'Allah!* se uită Jalal spre tavan.
- Dacă-i vorba doar de Allah, de ce n-ai dus-o la moschee?
- O, preacinstite, nu mai vorbi ca și cum nu ți-ar păsa de Allah. Dacă scrii o carte înseamnă că tu crezi în ceva care măcar seamănă cu Allah...
- Pe asta de unde-ai scos-o?
- Păi, cum să scrii cărți, dacă nu cazi la pace cu Allah? El e, înainte de toate, cuvânt. Dar, ia spune-mi, te rog, preacinstite: cartea asta... e așa, precum Coranul? Ca Psalmii lui Daud, cumva?
- Coranul și Psalmii sunt cărți sfinte – eu scriu doar despre un bărbat care se urcă pe un munte.
- Și de ce, mă rog, căscă Jalal ochii, vrea să facă o asemenea trăsnaie?
- N-are un motiv anume. Pur și simplu așa pofteste.
- Și tu, o, Sahib, îl cunoști pe bărbatul acela?
- Nu, nu l-am văzut niciodată.
- Vrei să spui, preacinstite, că scrii o carte despre un necunoscut? Și dacă el n-are chef să se urce pe muntele ăla?
- Jalal, ceea ce scriu eu *nu* e adevărat. Omul ăla face doar ce vreau eu.
- Păi... de ce să scrii ceva neadevărat? Cui îi e de folos?
- Habar n-am dacă îi e cuiva de folos și nici nu mă interesează.
- Tati își amintește ce va fi, se băgă Simha în vorbă.
- Hei, ia vezi-ți tu de treabă! o repezi Sahib.
- O, Sahib, reluă Jalal, te respect din cale-afară, dar zău că nu pricep. De ce ai scrie o carte fără să știi dacă e de folos? Orice carte trebuie să aibă un tâlc... Dacă ar fi să mă iau după tine, înseamnă că vorbele din cartea ta sunt o ipocrizie, o batjocură la adresa Domnului... Te pomenești, se schimbă el la față, că ești un djinn, că doar ei fac lucruri fără cap și fără coadă.
- Jalal, ce vezi tu, nu văd eu, ce văd eu, nu vezi tu... Pot să-mi răcesc zile-n șir gura cu tine, că tot n-ai să înțelegi.
- Păi, cum să înțeleg că scrii despre un bărbat care nu trăiește?
- Hai mai bine să vedem de ebionită, schimbă Sahib vorba. Apucă încheietura Zamirei și-i luă pulsul. Velința de la intrare se dădu la o parte. Era Bilha.
- Te caută Umar ibn al Khattab, zise ea.
- Jalal îngheță, iar Simha strânse din dinți. Dar Sahib:
- Învelește-o, îi zise fetei, făcând semn spre bolnavă. Tu nu vezi că i se face pielea de găină? Mai dă-i drumul în stomac unui burduf de apă cu argilă și vezi apoi de instrumentar! Poate că după-amiază o operăm.
- Dădu să iasă, însă simți o mișcare vioaie pe podea. I se păru că vede o făptură neagră, abia ghicită, ca un ghem de întuneric ce se

repezea afară, în grădină. Sahib avu impresia că Simha și Jalal zăriseră și ei vietatea cu pricina, dar, pentru că ei nu scoaseră o vorbă, părăsi odaia în liniște.

17
ATELIERUL

Mara e goală-puşcă şi, de-a naibii, a pus manele: ştie că mă umple de draci. Se înfoaie, pocneşte din degete, icneşte în ritm cu Florin Salam – haţ! haţ! haţ! Mda, de-acum e sătulă, nu mai vrea decât s-o privesc.

– Şi zi așa, zice, e vina lui Moşbătrân că n-ai ajuns pe Nanga Parbat... Măcar a scos Sahib ceva bani de pe urma lui?

Fac semn că nu. Iar Mara:

– Geamala aia e turcoaică?

– Turcoaică pe dracu', stă lângă patinoarul Floreasca.

– E sexoasă?

– Are doi metri, e ditamai iapa.

– Ei, i-a făcut ea *ceva* lui Sahib, că altfel nu pune el botul... Ascultă, dar tu de ce nu i-ai spus lui Sahib că procurorii o să-l toace pe Moşbătrân?

– De ce să-i spun?

– Pentru că-i frac-to. De el nu s-a legat nimeni?

Fac semn că nu, iar Mara aprinde o țigară. Dau s-o ating.

– Nu e voie, tresare ea. Nici până azi nu i-ai zis nimic lui Sahib, este?

Nu, nu i-am zis. Ea se apropie, îmi ridică o pleoapă cu degetul şi-mi suflă fumul în ochi:

– Îl urăşti pe Sahib, nu-i așa?

– Nu, nu-l urăsc.

– Ba-l urăşti. Tu crezi că, dac-ascult manele, sunt proastă... Mai bine-i spuneai ce şi cum. Dacă-i spuneai, la ora asta eraţi pe Nanga Parbat... Parcă m-aş mai regula, îmi zice apoi, cu mintea aiurea.

Se dă jos din pat, se întinde, reia:

– Ce chestie cu fututul, îţi vine chef doar de la nişte vorbe. Să-mi mai spui d-astea, cu trădări, cu miniştri, cu procurori... Deci pe Moşbătrân l-a săpat elevul lui de suflet, lui Sahib i-a fost silă să-l toarne pe elev la Moşbătrân, iar elevul s-a aliat cu un general, ca să i-o tragă lui Moşbătrân.

– Las' că nici Moşbătrân nu-i uşă de biserică.

Dar Mara, strivind țigara:

– Mai vrei să ne vedem cu Buraq?

Ieșim – străzile sunt pline de polițiști. Sovietul din Köln ridicase un steag roșu pe *Rathaus*, iar acum erau filtre peste tot.

Ajungem la magazinul de echipament montan al lui Buraq, coborâm la subsol pe o scară în spirală, ne trezim într-un atelier iluminat printr-un oberliht. Bărbați și femei din AfPak cos rucsacuri de goretex, trag parazăpezi la mașină, lipesc etichete. Miroase a cauciuc, a plastic, a cânepă. Buraq muncește cot la cot cu ceilalți, dar când ne vede lasă lucrul deoparte. Dăm mâna, ne îmbrățișăm.

– Ei, când plecăm la mine, pe munte? mă întreabă.

– Ești sigur că te descurci? îi fac eu cu ochiul.

– Ți-am spus că-s din Jaglot și c-am făcut școala în Astore.

Mă gândesc la Sahib. Noaptea, în camera copilăriei noastre, doar pronunțam *Rupal*, *Gilgit*, *Jaglot* și *Astore* și ne umfla râsul, prostește. Acum, Buraq pronunță numele satelor din jurul lui Nanga Parbat cu accentul lui de pakistanez, iar Sahib nu-l aude – of, Sahib, mai ții minte când eram mici și ce te durea pe tine mă durea și pe mine?

– Aș vrea să stăm de vorbă, îi zic lui Buraq. Când termini treaba?

– Termin când vreau. Atelierul e al meu.

Trage geaca pe el, dă să-și ia *pakol*-ul, dar se răzgândește și-și pune șapca roșie, cu St. Louis Cardinals. Ne ducem la bere, la *Golden Einhorn*. Buraq nu face nazuri, bea și el sub ochii lui Charlemagne. Ne povestește c-a fost în două misiuni de salvare pe fața Rupal când era în armată și că după ce se liberase însoțise o expediție sud-coreeană, căutând trupul alpinistei Go Mi Sun, care căzuse într-o râpă pe când cobora de pe vârful. Din 2010 se dădea prin Alpi – nu mai trecuse de mult pe acasă.

– Tu ai mai fost în Himalaya? mă întreabă.

Fac semn că nu.

– Înseamnă c-avem noroc, zâmbește el.

Și vorbim, vorbim, vorbim – despre Poiana Zânelor, despre ghețari, despre toți morții noștri de pe munte, nu ne oprim decât când falangiștii izbucnesc în urale, în timp ce autoritățile dau jos steagul roșu de pe *Rathaus*. Buraq se uită la ei și, ciudat, i se umplu ochii de lacrimi.

– Hai să plecăm odată! îmi zice. Hai să-ți arăt cum e la mine acasă.

18
GEMENII

Îl sun pe Sahib deîndată ce cobor din avion. Îi zic c-am făcut un plan cu Buraq, dar el tace. Aprinde o țigară, trage un fum și-l suflă în telefon, provocând un fâșâit enervant. „Sunt în sala de așteptare“, zice.

Poftim, e-n aeroport, și nu l-am simțit – să vezi că îmbătrânesc. Trec de controale, intru în mulțime: țigani burtoși, căpșunari și fierari-betoniști stâlcesc germana, engleza, pecenega, în timp ce pițipoance nervoase se foiesc cu biletele-n mână... Popi, afaceriști, zugravi și politici – fac naveta cu toții. Îl văd pe Sahib.

Îl salut, încep să-i zic de Buraq, numai că el mi-o taie:

– Uite ce e, mi-a vorbit Moșbătrân despre tine, alaltăieri...

– Dă-l naibii! Eu fac planuri cu Buraq tot de alaltăieri. Vrea să mergem în Caucaz. Știi că e din Jaglot?

Dar Sahib:

– Moșbătrân are prieteni la liberali. Ția i-au zis că tu știai că i se pregătea un proces... Mie de ce nu mi-ai spus?

– Ce să-ți spun?

– Cum ce să-mi spui? *Exact* ce i-a zis deșteapta aia de Mara lui Ali... I-a trimis poze cu voi doi și, ca să se dea mare, i-a explicat ce bărbat are ea, cum știa el, din timp, ce-l paște pe Moșbătrân...

– Ia-te de mine, dacă ești supărat – ce treabă are Mara?

Ieșim din aeroport. Burează. Ne urcăm în mașină, pornim spre oraș.

– Dacă mă anunțai din timp, poate îl ajutam, zice Sahib.

– El te-a ajutat pe tine vreodată?

Nu-mi răspunde. Sahib îl rugase cândva pe Moșbătrân să-l scoată dintr-un rahat, fiindcă voiau unii să dea pe față beleaua făcută de frate-meu în tinerețe, aia pe care crede el c-o ispășește, făcându-se mare cavaler social. „Dragă, nu pot să vorbesc“, l-a luat Moșbătrân, „îl aștept pe premier, trebuie să vină din clipă-n clipă.“ Iar Sahib: „Păi, tocmai, ăia care vor să mi-o tragă sunt în slujba lui Garfield-vomit.“ Dar Moșbătrân: „Hai c-a venit Garfield, nu pot să-l întâmpin cu mobilul la ureche. Te sun deîndată ce pot.“

A mai sunat după trei săptămâni, după ce Sahib își rezolvase singur problema. Îi sărise în ajutor Lupu, jurnalistul ăla cam legionar: „Dragul meu“, i-a zis el, „o să te ajute toți prietenii mei

pe care-i cunoști, precum și toți cei de care n-ai auzit niciodată.“
Și așa se face că Sahib s-a trezit față în față cu un ins care ființa, nevăzut și neauzit, într-un separeu, la Hanul Voievozilor, unde avea chelneri, computere și faxuri. Din două telefoane, insul cu pricina i-a chemat pe dușmanii lui Sahib la ordin. „Toți am greșit în viață“, le-a mărturisit el, la o ciorbă de burtă. Del Toro, managerul Marelui Mall Medical, era și el de față și a aflat tot, dar n-a vorbit niciodată despre asta – nici măcar când s-a certat cu Sahib.

– Te-a ajutat Moșbătrân vreodată? Îl mai întreb pe Sahib, când intrăm pe DN1.

– M-am simțit ca un idiot când mi-a zis că știai de procesul lui.

– Zi mersi că nu ți-am spus nimic! Tu crezi că *ai mei* nu mă întreabă de tine? Un pas greșit să faci, și n-am cum să te scap. Ai gura prea mare.

– Și ce-ai vrea? Să tac? Să-l ascult pe Vațki, colegul tău acoperit, din presă, care-mi spune c-o să fac grevă, deși eu, unul, n-am chef de nicio grevă?

– Cum *poți* să zici că n-ai chef de grevă? Din clipa în care ai deschis gura, spre grevă te-ai îndreptat. Nu mai spun că alaltăieri, mi-ai zis că nici măcar greva n-ajunge, că trebuie *mai mult*... Știi ce cred eu? Vrei, nu vrei, un pui de grevă tot o să faci, dar o să te înghită ăștia cu fulgi cu tot.

Ajungem la periferie. Plouă ca vara. Sahib aprinde o țigară.

– De-aci pot să iau și-un taxi, îi zic.

– Ești un prost. Altă dată, spune-mi când afli chestii d-astea!

– Doar nu ți-o fi rușine de Moșbătrân!

– Suntem în aceeași barcă, cum să nu-i fiu alături?

– Cum nu ți-a fost nici el când ai avut nevoie. Știi de unde i s-a tras? Știi? Hai, s-o dau pe față, ca să afli de ce *anume* te țin deoparte, futu-te-n cap, că m-am săturat de câte ori mi te-a dat mama exemplu: uite-l ce bine învață, uite-l cum a intrat la facultate... Noroc că eu *n-am* învățat, noroc că eu m-am caftit pe stradă și c-am ajuns în servicii, ca să-ți păzesc ție curul...

Intrăm în rond la Casa Presei. E trecut de miezul nopții. Iar Sahib:

– Ziceai că-mi spui de unde i s-a tras lui Moșbătrân.

– Hotentota lui Cocârț a zis acum două luni că vrea să se bage în activități ecumenice, iar Moșbătrân s-a trezit spunând că aia a *supt* ecumenismul în parcurile TIR-urilor. A făcut un banc, înțelegi, dar hotentota și Cocârț nu l-au gustat, așa că i-au tras-o, l-au dat pe mâna procurorilor... Hai c-am ajuns, zic. Vii sus să-ți povestesc ce-am plănuț cu Buraq? Ne-am gândit să facem Elbrus, pe ruta de nord-est. Plecăm din pasul Buruntaș...

– Lasă-mă! Hai că vorbim altă dată.

Se uită pe geam. Niște bețivi stau la bere în fața unei dughene. Îi plouă, dar nu le pasă: ascultă manele și zbiară. Firma dughenei e roșie, se refractă în parbriz, iar asfaltul și cerul sunt negre-tuci. Sahib strânge din dinți, mi-ar crăpa capul, dar îl știu bine – n-o să zică nimic.

– Iartă-mă, las de la mine când ies din mașină. Vorbim mâine? Vorbim. Îi zic mersi că m-a adus și intru în bloc. Balustrada de la intrare a mai ruginit, parcă. Sunt în București și, dacă mă forțez, pot să simt mirosul mlaștinilor din jurul Dâmboviței de odinioară, pot să aud țânțarii morți de câteva veacuri, pot să mă sperii de frigurile și de ciumele vechi ale orașului meu – cele de care-mi povestise Sahib cel deștept și prietenos.

Fac o baie și intru pe net. Vorbesc cu unul, cu altul – mă mișc după cum am învățat. N-am stat degeaba în Africa și pe străzile Bucureștiului: pot să am grijă de Sahib, chit că nu-l înghit.

19
ARMÂNCA

Se făcea că mă certam cu Ali. Deodată a început să toarne cu găleata. Pfuai, să vezi ce bălți o să fie pe stradă, mi-am zis, iar în clipa aia a tunat de-au zornăit geamurile și mi-am dat seama că, de fapt, visam. M-am trezit, am aruncat o privire spre Ali (ea încă dormea) și m-am dus în bucătărie. M-am uitat pe fereastră – într-adevăr, ploua de rupea.

Aseară, la cină, Ali m-a întrebat ce mai face Mara. Habar n-aveam, dar ea insista: Mesneraș nu ți-a spus nimic? Nu, nu mi-a spus nimic. Iar Ali, dusă pe gânduri: O curviștină, Mara asta, ce-o fi găsit frate-tău la ea?

Dar eu ce-oi fi găsit la tine? m-am întrebat. Demult, Iașa mi-a zis ce fel de *muiere* ești: îți băga mâna între picioare, dar tu nu te schimbai la față, nu suflai mai repede, nu nimic – doar zâmbeai.

„Tu ești la medicină, Sahib, tu trebuie să știi, e normală?” mă întreba el, numai că eu n-aveam de unde să știu, căci expertul era el – regula tot, până și-n lift o prinsese pe una, ziua-n amiaza mare, după ce oprise între etaje. Locatarii bubuiseră, urlaseră pe scară și sunaseră la deranjamente, dar Iașa nu se lăsase până nu-și făcuse numărul, scoțând-o pe aia din lift pe brânci. „Mă uit în pizda femeii ca-n carte“, îmi zicea el, făcând palmele căuș, în fața ochilor, de parc-ar fi citit. „Știu ce să fac cu o femeie, știu s-o bag în viteză, știu s-o fac să facă lucruri de care să-i fie rușine, dar Ali, nimic, doar zâmbește.“

Ali, fosta iubită a lui Iașa, e fărșerotă și se trage din Girokaster, iar taică-său a făcut fizică înaltă și politică legionară. Nu știu cum de l-au iertat comuniștii – se zice c-ar fi făcut-o după ce el a donat statului o fabrică de turbine electrice, pe care o avea pe lângă Sibiu. A fost de mic un român exemplar. Pe când era un boț de doar patru ani, tatăl lui îl adusese în țară într-un geamantan, ca să scutească măcar taxa lui de imigrare. Anii trecuseră, iar copilul din geamantan învățase carte, și nu oricum, au ajuns să-l curteze universități din Anglia, Franța și SUA. Chiar și bătrân, când mergeai la Ali acasă, îl găseai la masa de lucru. Purta mânecute negre, precum contabilii, și studia în timp ce noi chefuim în apartamentul lor uriaș, de pe Magheru. Pe la zece seara, după ce ne răzbea băutura, tatăl lui Ali venea printre noi și închina un pahar. Vorbea din ușa biroului, iar din spatele lui, de pe pereți, ne iscodeau Oppenheimer, Niels Bohr și Hawking, din fotografii

alb-negru retușate cu schepsis – tatăl lui Ali lucrase cu toți, îl lășaseră comuniștii să se ducă la Palo Alto, la Cambridge, la Copenhaga... Era mândru mai ales de o poză în care el și președintele Johnson stăteau de vorbă pe bancheta unui Buick Streamliner. Johnson, care avea un scris, notase pe fotografie așa:

My close friend never talks about privileges.

Istoriile asta îi dau zest lui Ali – poate că ele au ținut loc de feromoni pe lângă Iașa, care, în treacăt fie spus, a furat odată mânecutele tatălui lui Ali și a defilat cu ele prin apartament, imitându-l. Cum naiba de-l prinsese Ali pe Iașa în mrejele ei? Ce

Dumnezeu îi făcuse, de-l transformase dintr-un satir într-un puștan năuc, care luni de zile după ce se despărțise de ea continua să cumpere două bilete de autobuz, deși călătorea singur, anunțându-ne că cel de-al doilea bilet era al lui Ali? La cinema făcea la fel, ba chiar și-n tren, când mergeam la schi, deși Ali nu schiasse în viața ei.

Acum, în lumina prefirată prin ploaie a neoanelor de pe stradă, trupul ei zace gol, fără saț, amestecat cu așternutul: or mai fi rămas molecule din Iașa în măruntaiele ei? E o femeie în plin

somn, pistruiată, cu coapse lungi, depărtate, cu gura întredeschisă – cred c-o bântuie poveștile neamului ei, plus imaginile creștelor Geră și-ale râului Drino, între care se lăbărțează Girokaster, orașul cu o mie de trepte. Pesemne că zărește vulturi, rătăciți în aerul munților, poate că vede *Soarele de la Vergina*, steagul armânesc, înălțat în luptele cu patarinii, cu osmanlâii, cu grecii, cu slavii de sud... Tresare, semn că aleargă, alături de ai ei, spre nucleul valah de pe versanții Carpaților, apoi se întoarce pe partea cealaltă și visează războaie balcanice, mondiale, revoluții socialiste, corporatiste, vede negustori, industriași, boieri spintecați. Ce noapte! Ce oraș ploios! Din ce somn ne aduc pe lume femeile!

Altminteri, ne înscriem în statistici Ali și cu mine: mii de cupluri bucureștene intraseră aseară în dormitoare și o legiune difuză, alcătuită din mii de trilioane de spermatozoizi, se lansase spre ovarele femeilor regulate în oraș din palatele de pe Kiseleff până în casele fără canalizare din Sectorul 5, în încercarea de a lua locul celeilalte legiuni urbane, cea dispărută, răpusă de boli, de acte violente și morți subite.

Îmi fac o cafea. Mda, după Mirela Canta, orice femeie e OK – până și Ali, cu toate ponoasele ei... Azi sunt de gardă. Mă uit pe geam, văd intersecția. Câteva mașini se târăsc printre perdele de apă. Cât o fi ceasul?

Și-atunci aud telefonul – sună din altă lume. Tresar: Dumnezeule, dorm! Doar visasem că mă trezisem și că făcusem cafea... Mă dau jos din pat. Ali zace în așternut, la fel ca în vis. Răspund la telefon.

E un coleg. E trei dimineața și el intră în sală, mă cheamă să-l
ajut, are o urgență. Intrase unul cu mașina într-un refugiu și-o
balustradă îi străpunsese toracele – îl aduseseră ăia la UPU cu
țeava înfiptă în el.

– Fir-ar a *dracu'* de chirurgie! zic.

Mă îmbrac, dau un ness peste cap, Ali se trezește, eu îi spun ce
și cum și blestem: cu ce viteză circulase prin oraș idiotul ăla,
dacă balustrada îl țepuise în asemenea hal?

20
PALERMO

SMURD-ul tăiase balustrada cu flexul și-l adusese pe pacient în sală cu restul de țeavă înfiptă în el. Țeava era goală pe dinăuntru: puteai să te uiți prin accidentat dintr-o parte în alta ca printr-un ochian. Tragem țeava afară. Pacientul sângerează din răspuțeri, plămânul și coastele sunt amestecate precum pasta de drob, iar sângele și aerul forfotesc ca într-un gheizer. Curge atâta sânge din plagă, că-ți intră și în chiloți – ce să lipești la omul ăla, ce să coși? Mă învârtesc, îmi scobesc mintea, dau să suturez magma aia, dar n-am cum: cum să peticești un morman de mâl?

Mă rog, pacientul trebuie să aibă și noroc – așa zice o vorbă.

Termin. Mă duc în cabinet, arunc uniforma, e plină de sânge, la fel și chiloții, și ciorapii. Arunc totul la coș, noroc că am țoale de schimb.

E opt fără zece. Am timp de-o cafea de automat până încep garda, iar garda începe prost din cauza mamei unui pacient, frânt de sus până jos după ce intrase cu mașina într-un autobuz. Pacientul e bolnav din naștere, are o chestie neurologică – n-avea voie să șofeze, dar părinții i-au dăruit la 18 ani o mașină și-un carnet de conducere luat pe sub mână. Ieri i-am zis maică-sii: „Știți că sunteți responsabilă de accident, nu?” Mama a pus ochii-n pământ: „Știu, știu...” După aia i-am ținut o predică și puștanului, iar lui i-au dat lacrimile: „Săr' mâna, dom' doctor, nu mai fac, am văzut moartea cu ochii.” Cu toate astea, când iau garda în primire, o aud pe mamă cum zice din spatele ușii salonului: „Lasă, puiule, c-a spus tati că vorbește să-ți dăm carnetul înapoi, cum să nu mai conduci?” Intru peste ei, dau să-i înjur, dar puștiul face frumos, iar mă-sa îmi mulțumește din nou și-mi ia maul.

Mă rog, termin vizita. La ora asta Mesneraș e pe Valea Colților – a tras de mine ca naiba să-l însoțesc, voia s-amân garda, cică vremea era numai bună să ne antrenăm. De-al dracu', mă sună, chit că simte că-l simt cum se cațără. Îmi zice, întretăiat: „E iarnă curată, băi, Bokassa! E viscol, curge zăpada ca făina din pod!” Aud șuierul vijeliei, prind ciudă pe el. „Intri pe vale?” îl întreb. „Mai am nițel. Ce naiba puiue la tine?”

E un monitor, ne anunță că icnește un pacient. O asistentă îl pansează, miroase a betadină până pe hol. Iar Mesneraș: „Nu știi ce pierzi, Bokassa!” „Mai bine că n-am plecat”, zic, „c-am avut o

operație super.“ Îl umflă râsul: „Și ce, n-avea cin’ s-o facă? Vezi c-o să-ți scrie Buraq. I-am trimis poze de-aici, din Hornul Pământos, și îi place... Vrea să vorbească cu tine.“

Se aude un vuiet prelung, Mesneraș chiuie de fericire și închide. Îmi iese din minte discret, ca un sfârșit de film lănced. Îl simt cum aleargă pe stânci, ca un gândac de bucătărie: nici ciorapi nu poartă, tâmpitul.

Cobor în ATI la ăla cu balustrada. N-ajung la el, însă, că mă cheamă în UPU. În clipele alea, Mesneraș trece de prima săritoare din Valea Colților, o cațără la liber, e bucuros c-a pornit grindina. Îi e frig de înnebunește și nu vede nimic. Se chinuie, târând de rucsacul greu, care îi taie umerii.

Îl văd pe pacientul din UPU, e rudă de doctor – asta e rău, căci rudele doctorilor merg prost. Insul are apă la plămâni, îi trebuie o puncție. În acest timp, Mesneraș ajunge la a doua săritoare – viscolul îi bagă zăpadă în ochi și-l face să lăcrimeze. Mi-l alung din minte și vorbesc cu pacientul, îi recit textul standard: o să vă zic clipă de clipă ce fac, o să încep cu anestezia locală (o pișcătură de țânțar, nu altceva), atenție, manevra e oarbă, trebuie să stați cuminte, ce-i rău nu durează decât câteva clipe și după aia gata, o să respirați mai ușor.

Frrr! – Acul trece prin piele, prin grăsime, prin mușchi. Deși îi e frică, pacientul nu mișcă, abia așteaptă să scape de setea de aer.

Scot lichidul din el: nu e apă, e sânge. Doctorul care a adus pacientul înghite în sec, căci știe ce-i asta, doar pacientul se simte mai bine, respiră ușor, se bucură, crede c-a ieșit la liman. Legea mă obligă să-i spun chiar acum că-l paște cancerul, dar mă doare în cot de prescripții. Speranța moare ultima, nu i-o iau eu.

– Ați făcut-o lată, îi zic. Nu-i așa că respirați mai ușor?

Pacientul zâmbește, asta voia s-audă. Se și miră că trebuie să rămână în spital, nu e sigur că merită să se interneze, cică are un patron scârbos, care se enervează când i se îmbolnăvesc angajații.

Plec în ATI, să-l văd pe-ăla cu balustrada. În timpul ăsta, Mesneraș o ia printr-un horn, ramonează printre stâncile înghețate – la el miroase a viscol, șuieră muntele, bubuie aerul, în jurul lui totul e alb.

Intru în ATI. Decuplaseră pacientul de ventilator, omul ne privește ca un câine bătut, încă are sonda de intubație în gât. Apoi fug la mine pe secție. Pân-ajung sus, sună telefonul, e însuși P, vrea de la mine un fleac. Cică se prăbușise o rudă de-ale lui de pe schelă, îl luase SMURD-ul și-l aducea la spital – nu voiam eu să-l văd? Sunt de gardă, cum să nu-l văd? Mă reped eu să zic, după care mă apucă rușinea: prea mă grăbisem să-i fac pe plac. În fine, termin cu P, sună iar telefonul, de astă dată e Mesneraș: „Hai c-am scos un timp bun. Am ajuns în Circuri, păcat că nu se vede nimic. Ce zi ai pierdut...“ „Cobori?“ îl întreb. „Doar până-n refugiu, la Coștila, că după aia o iau pe Hornul Coamei... Prost

ești, băi, Bokassa! Uite, acu' trăgeai o țigară la Hotel, pe Gălbinele. Vino, naibii, la alergătură, că altfel n-o să facem nimic pe Nanga.“

Ajung pe secție. Ruda lui P e deja la salon – când naiba venise? E un slăbănog cu unghii îndoliate, curg gioarsele de pe el, iar maică-sa poartă broboadă. Asistentele se uită la el cu coada ochiului: ăsta chiar e ruda lui P?

– Ce-ai căutat duminica pe schele? Încerc eu să mi-l fac prieten. Nu era mai bine să mergi cu băieții la bere?

– Noi nu bem, îmi atrage maică-sa atenția. Suntem adventiști.

– Scuze, o dau eu la întors. Oricum, nu e grav, până se-nsoară îi trece.

– E însurat de mult, are și trei copii, mi-o taie maică-sa.

Nu-mi iese nimic, plec naibii, mă duc în cabinet. Pe drum, alt telefon de la Mesneraș: picase zăpada pe Valea Gălbinelelor, dar el scăpase basma curată, se cățăraseră în fugă pe peretele sudic al văii, iar avalanșa trecuse pe sub el, îi simțise doar curentul răcoros și înspumat. Acum chiuie, râde, se pregătește s-o ia pieptiș, spre Hornul Coamei. „Tu unde ești?” mă întreabă. Eu sunt la ușa cabinetului. Mă așteaptă un grăsan cu ceafa lată, tuns perie. Poartă un costum din stofă lucioasă și plesnește de sănătate.

– Am venit pentru pacientul căzut de pe schelă, nu v-a zis P? mă ia el.

Înainte să se intereseze de amărât, îmi zice că-i șef peste un institut, cică lucrează cu tot soiul de doctori și că pe mulți i-a făcut profi. „Plătesc oricât“, trece el la subiect. „Spuneți doar de ce-aveți nevoie și eu vă fac rost. Am relații“, pronunță el numele unui șef din minister, cică e vecinul lui, la Snagov. De altfel, la Snagov se accidentase adventistul (oameni harnici, domnule, nu mai găsești), fiindcă avea grăsanul nu știu ce șantier în curte.

Când să plece, se schimbă la față, cascadează ochii, se apropie de mine. Nu mi-e clar ce vrea, mă face să sar în spate: dacă-mi dă ceva? Nu-s ușă de biserică, dar nu primesc înainte. El, însă, șoptește rușinat: „O toaletă?“ „Imediat“, zic și-l duc la WC-ul nostru. Dau să descui, dar dinăuntru se ridică un glas sictirit: „Nu poate omul nici să se cace de tine.“

E Stalin. De la un timp încoace, iubește WC-ul, se cacă de șapte-opt ori pe zi din cauza Mașterei: n-are tupeu să se certe cu ea, așa că-l ia diareea. Adevărul e că dopul de seu care e Maștera își spulberă subalternii: mai nou, a pus camere video pe secție și îi spionează, îi sună noaptea, îi întreabă ce fac etc. N-are somn, *nemernica*, n-are cine s-o fută, *idioata*, se plânge Stalin.

Mda. Se cam întinde Stalin în WC. Grăsanul e agitat: nu mai poate să se țină, bate din picior, tropăie. Auzindu-l, Stalin rage de pe tron: „Dar lasă-mă, domn'e, să termin!“ Grăsanul tresare, are

frisoane, e disperat. „Veniți“, zic și-l trag după mine la WC-ul personalului. Grăsanul transpiră – deh, nu mai e tânăr, îl lasă prostata, vezica, se îndreaptă spre cimitir.

Îi rezolv micțiunea. E alt om când iese, e recunoscător până la lacrimi:

– Dom’ doctor, mi-a spus P câte ceva despre dumneavoastră...

Iertați-mă că mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar n-o să iasă nimic cu sindicatul... Se aude că sunteți un medic bun, mi-a zis și vecinul, șeful din minister... Mai bine stați pe coada dumneavoastră, lăsați-i pe alții să se bată, pe Moșbătrân, de pildă. Păi, asta vă trebuie? Telefoane ascultate și binevoitori care să vă dea în gât? Meseria e brătară de aur... Cum Dumnezeu, mă ia el după umeri, să faceți grevă?

– Ce grevă, domnule, de unde-ați scos-o?

– Ei, am sursele mele. V-ați întâlnit între patru ochi cu Minionul, iar Minionul, și pe-asta o știu, are nevoie de grevă ca de aer. Ne aflăm în fața unui paradox, vă dați seama – cum să-și dorească o grevă a medicilor tocmai ministrul de resort? Acum pricepeți în ce viespar v-ați băgat?

Și pleacă. Sună iar telefonul. Înjur în barbă, dar mă luminez: e Iașa, mă sună din Sicilia, cică e în Kalsa, în fostul cartier musulman din Palermo. Bea o cafea vizavi de Palazzo Isnello, iar de undeva de lângă el se aude o piesă din anii ’80 cu Flock of Seagulls: *Space Age Love Song*, pare-mi-se. Iașa e excitat, are o voce de parc-ar fi tras un joint și-mi zice că la Palazzo Isnello locuise un oarecare Michele Amari, un ins care examinase versiunea siciliană a cărții celor doi gemeni. „Cine dracu’ e Amari?“ întreb. Cic-a fost un revoluționar apropiat lui Cavour și totodată cel dintâi ministru al instrucției publice din Regatul Italiei. A fost istoric, a scris zeci de lucrări despre Sicilia musulmană, nu era arabist să nu fi auzit de el. „Află că Amari a adnotat copia romanului celor doi gemeni, iar eu am pus mâna pe ea. O răsfoiesc chiar acum, în timp ce-ți vorbesc.“

Copia cu pricina aparținuse tălmaciului lui Ayub ibn Temim, ultimul emir din Palermo. Tălmaciul, Musa ibn Fadlan pe numele lui, se trăgea dintr-un neam bogat, Banu Khazraj, și era înrudit cu păstrătorul cheilor Sfântului Mormânt din Ierusalim. Musa cercetase cartea lui Barzillai și, fiind om învățat, aplicase logica și geometria ca să traseze un cerc pe harta lumii cunoscute, în încercarea de a restrânge aria în care puteau trăi cei doi frați. După ani întregi de calcule și discuții, Musa ajunsese la concluzia că gemenii, în existența cărora credea la fel ca-n Coran, ar fi trebuit să se afle fie în Dongjing (actual Kaifeng), fie în Kiev, fie în Bizanț, fie la Paris. Kievul l-a tăiat rapid de pe listă, căci, din scrierea lui Barzillai reieșea că râul ce trecea prin orașul gemenilor era mult mai îngust decât Niprul. Bizanțul a fost înlăturat și el, fiindcă Barzillai nu vorbea nicăieri despre vreo

mare care să scalde orașul celor doi frați. Cât despre Paris, Musa l-a tăiat de pe listă, aflând că la Hôtel-Dieu, spitalul orașului, chirurgii-bărbieri nu erau primiți. Dongjing, însă, a fost păstrat, pentru că acolo existau mașinării care scoteau fum, la fel ca cele descrise de Barzillai, drept care Musa a trimis o misiune în China, în căutarea celor doi gemeni.

Misiunea avea să se termine cumplit, căci șeful soliei a refuzat să se plece în fața Fiului Cerului. „Noi ne înclinăm doar în fața lui Allah“, a zis el plin de trufie, făcându-i pe cei mai mulți sfetnici să-i ceară pedeapsa cu moartea. Noroc cu consilierul imperial al Treburilor din Afară, care, argumentând că „eticheta deosebită a curților străine nu poate fi motiv de pedeapsă“, l-a salvat pe sol, cu condiția să părăsească Dongjing, pe loc. Musa

nu s-a lăsat, însă, și a trimis alt emisar. Acesta s-a înclinat cuviincios în fața Fiului Cerului, înmânându-i scrisoarea în care Musa își cerea iertare pentru impertinența primului trimis, aducându-i Împăratului mulțumiri adânci pentru clemența arătată.

Fiul Cerului a fost plăcut impresionat și a hotărât să-l ajute pe Musa, dar, vai, gemenii nu trăiau în Dongjing. Aflând-o, Musa a fost cuprins de dezamăgire: „Și dacă Barzillai a scris doar o poveste?“ se plângea el. Era cât pe ce să abandoneze căutările, numai că într-o bună zi s-a trezit la ușă cu un trimis al consilierului imperial al Afacerilor din Afară de la Dongjing, care-i promitea o întâlnire cu un geograf de-ai săi, care știa, pasămite, unde erau gemenii. Întâlnirea cu pricina, însă, n-a mai avut loc, căci în ianuarie 1072 Robert d’Hauteville a cucerit Palermo. Norocul lui Musa a fost că Robert i-a lăsat în pace pe arabii de frunte: Musa, de pildă, a lucrat în administrație și a trăit în bună pace cu creștinii – supușii lui de până atunci.

Și așa se face că romanul celor doi gemeni pur și simplu l-a *așteptat* pe Michele Amari în ceea ce fusese, odinioară, casa lui Musa ibn Fadlan. Casa e pe Via Alforo, în Kalsa, și adăpostește o bibliotecă vastă, în care, alături de cartea lui Barzillai, mai sunt tratate de medicină, planșe de astronomie, manuale de algebră și traduceri din lucrările lui Aristotel, inclusiv interpretările lui Averroes. Această copie a cărții, susține Iașa, e mai ciuntită decât celelalte, dar conține ceva ce el, unul, n-a mai întâlnit niciodată: pe lângă referința succintă la un ins care *se străduiește să dea peste cartea celor doi gemeni* (Iașa zice că nu poate fi vorba decât despre el ¹²), copia cuprinde un fel de erminii referitoare la Mahomed, pacea fie cu el. Habar n-am ce-s erminiile, așa că Iașa îmi ține un curs telefonic, explicându-mi că sunt normele după care se execută picturile bisericești și că *celălalt* Sahib, adică Barzillai ben Zakai, s-a folosit de ele ca să poată scrie despre profet fără a încălca limitele morale impuse de descrierea unui asemenea personaj. Nu se cădea, de pildă, să scrii că Mahomed înfuleca sau că sorbea, la fel cum nu era potrivit să-l prezinți într-

o poziție delăsătoare sau să-l evoci în timp ce era cuprins de furie. „E un decalog de *political correctness* medieval“, se amuză Iașa.

Bănuiala lui e că *celălalt* Sahib a ținut cu adevărat la Mahomed, căci scria cu profund respect despre cel ce-i fusese pacient. De pildă, Barzillai afirma că, prin natura profesiei sale, l-a putut observa pe profet în situații ingrate (căci ce altceva sunt bolile, dacă nu o batjocură la adresa oamenilor?), dar că, deși îl văzuse răpus de durere, nu-și permisese să încredințeze pergamentului *întregul* adevăr, pentru a nu aduce atingere celui ce adusesese Coranul pe pământ.

„Mai că mi se face rușine că-s evreu!“ râde Iașa. „Ce fel de jidan recunoaște în gura mare că-l *iubește* pe Mahomed?“ întreabă el, înainte să sară la alta: „Of, Sahib, eu umblu pe tot mapamondul, iar tu nu mai pleci pe Nanga Parbat, după cum ne amenință Barzillai... Faci numai prostii.“ „Ce prostii?“ zic. Iar el: „Cică pui la cale o grevă.“ Dau ochii peste cap, aprind o țigară: „Cine ți-a zis?“ „Cum, cine? Românii din diaspora. Avem acasă părinți, rude... Suntem îngrijorați – dacă-i omori cu greva ta?“ se hlizește el, după care devine serios: „Grevă e o prostie, de ce nu pricepi că treaba ta e să te duci pe muntele ăla? E Monsalvat-ul tău, e muntele tău sacru, l-a căutat până și Barzillai ben Zakai, zis Sahib... Pentru muntele ăla te-ai născut, nu pentru o prăpădită de grevă... Într-un fel, semeni cu Parsifal – ești la fel de năuc ca el, în actul I, când apare la Monsalvat cu amărâta aia de lebădă în mână.... Doamne, ce cald e!“ schimbă el vorba, după care mă ia cu altele: Ce face Ali? A mai pus carne pe ea? Să nu mă supăr, dar când zboară cu avionul (?) încă se gândește la ea... Dar tata ce face? S-a împăcat cu Lexu, taică-său? Și tot așa, după care se pregătește să încheie: „Visul tău e tot ce contează, Sahib, nu greva... Ești în stare să-ți duci visul la capăt, ca mine? Ești în stare să-ți depășești teama, ca mine?“ „Ce teamă ai tu?“ mă mir. Iar Iașa, cu glas coborât: „E cineva pe urmele mele, simt. Stă cu ochii pe mine chiar și-aici, în fața Palatului Isnello.“

E paranoic, mi-am zis, după care mi-am luat la revedere și am închis.

21
ZĂPADA

Cât pe ce să mă înec ca țiganul la mal. La ieșirea din horn, sub Brâna Mare, se pornește iar vijelia: grindina mă izbește, stânca alunecă, mâna mi se lipește de gheață... Ies pe platou ca o mătă luată din mașina de spălat.

Scosesem timp bun. Dau să sun la Sahib, numai că el opera un puștan înjunghiat. Vorbise cu Iașa, știu: iar îl bătuse ăla la cap cu cartea evreului din Madina. Cartea asta și greva lui Sahib îmi scot peri albi: când dracu' mai plecăm noi pe Nanga Parbat?

O iau prin nămeții până la brâu, vreau să ies la cabana lui Mihnea, geograful. Mi-e ciudă pe Sahib. De ce n-a venit azi pe munte? De ce se bate cu politiciii? De ce pleacă urechea la minciunile lui Iașa?

Mai fac o poză, i-o trimit lui Buraq și o iau pe marcaje. Mă încrucișez cu unii, la dau binețe, ei îmi răspund cu juma' de gură. După ce se îndepărtează, îi umflă râsul: ai văzut ce retard?... Dă-i naibii, de-acum nămeții sunt tari, așa c-o iau la fugă din nou. Las cabana lui Mihnea în dreapta, alerg, transpir ca porcul, vântul mi se vâra pe sub pulovărul vechi, nădușeala îmi îngheață pe burtă, dar nu țin mult, căci fug și se topește din nou. Mă cufund în omăt până la genunchi, vreau să ies la Caraiman, la cabană, și după aia să cobor pe Japi. De undeva se aude un motor, o fi vreun ratrak, n-am cum să-l văd, e ceață. De jos, din vale, răsună sirena unei locomotive, stârnește ecouri, clatină pâcla.

Intru în Japi. Aș suna-o pe Mara, dar e duminică, e Sipi acasă, n-o să-mi răspundă. Și ea vrea să mă vadă pe Nanga Parbat, cu Sahib cu tot. Poate că nici nu se regulează cu mine, poate că se regulează cu escalada mea neînchepută pe Nanga Parbat. Și-o fi spunând că ochii ăia care îi sorb trupul sunt totuna cu cei care vor privi cândva de pe vârful muntelui ucigaș.

Cobor pe Japi. Aici e primăvară, miroase a iarbă și a pământ reavăn, din care vor răsări, în două luni, rododendronii. Și-atunci îl simt pe Sahib. Puștiul înjunghiat i-a murit pe masă. Cică toți chirurgii din Marele Mall Medical au Golgota lor: culoarul de treizeci de metri ce iese din blocul operator. În capăt e un hol larg, în care așteaptă rudele operațiilor. Rudele îi zăresc pe medici când ies din sală, îi așteaptă în picioare, printre târgi repezite dintr-o parte în alta. Bine că nu-i al meu ăla de pe brancard, zic ei, cu ochii țintă la chirurgii ce se apropie, încercând să le

citească pe chip: al meu a scăpat? Preț de câteva clipe, iată, sunt
totuna cu medicii pe care-i hulesc împreună cu presa.

Sahib pășește spre mama puștiului, ea își frânge mâinile – oare
ce chip arborează frate-meu pe cei treizeci de metri ai culoarului?
Mama n-are pe ce să se așeze, o să primească vestea morții fiului
ei, stând în picioare, sub neoane reci, cu necunoscuți de față,
printre asistente care aleargă.

Sunt pe munte. Norii se sparg. Soarele izbește zăpada, iar
Sahib nu e aici.

22
TRENUL

Nu-s mai mult de treizeci de inși pe peron. Proptit de un stâlp, un ins în suman negru răsucesce o țigară. Parcă-l mai văzusem: să fi fost tot aici, la Bușteni, sau l-am văzut la aeroport, când m-am întors de la Mara?

Vine trenul. Urc în primul vagon. E cald, hainele se usucă pe mine.

– Bună seara. Se poate?

E insul în suman negru. Are bărbie proeminentă, buze drepte, mai degrabă subțiri, și păr lung, îngrijit, cu *accroche-coeur*.

Zâmbeste.

Zâmbesc și eu: poate să intre, bineînțeles.

– E posibil să fiu plictisitor, mă avertizează el.

– N-aș crede, zic. Parcă v-aș ști de undeva.

– Bineînțeles că mă știți. Mă vedeți zilnic, dar nu sub această înfățișare.

Se așază. Mă privește de parcă-i pare rău că nu-mi dau seama cine e.

– Am impresia că v-am văzut la Otopeni, în aeroport, zic.

Sumanul... cred că sumanul mi-a atras atenția.

– E un suman vechi. Fumați?

– Fumatul e interzis în tren.

– Vă deranjează? La cât fumează Sahib, credeam că v-ați obișnuit.

Îl privesc lung. Îi spun:

– Of, nu-mi amintesc cine sunteți. Chiar vă văd zi de zi?

– Zi de zi. Se uită spre țigară: Pot?

Poate, bineînțeles. Oprim în Sinaia. Gara e goală și i-a cam căzut tencuiala.

– Mă numesc... dau eu să mă prezint, dar omul îmi face semn să mă opresc. Are un zâmbet frumos, de preot cinstit.

– Dacă vă prezentați, zice, o să fiu obligat să mă prezint și eu și s-ar crea o situație delicată: fie v-aș spune cine sunt, și-ați zice că sunt nebun, fie v-aș minți, iar eu nu vreau ca discuția noastră să înceapă sub auspicii nefaste. Să știți că știu cine sunteți și că mi-e foarte clar la ce vă gândiți.

Mă pufnește râsul. Întreb:

– Credeți că sunteți imun la...?

– Sunt, mi-o retează el, meseria dumneavoastră n-are putere asupra mea. Ca să înțelegeți ce vreau să zic, aflați că Sahib s-a descurcat de minune cu *mama puștiului mort*. A găsit cuvintele potrivite, vă vine să credeți?

Casc ochii, dar până la urmă îi răspund:

– Când vine vorba de cuvinte, Sahib e al naibii de priceput.

Mă privește lung, apoi mă întreabă:

– De ce nu-l ajutați? Sunteți frați. Singur n-o să reușească nimic.

– Vorbiți despre problemele lui sindicale?

Face un gest de parcă alungă muște. Își inspectează sumanul, de zici că vrea să-mi atragă atenția asupra lui. Într-un târziu, mă întreabă:

– Vă e teamă, cumva, că Sahib o să piardă confruntarea?

– Știe și singur că poate să piardă.

– Să vă fie teamă, atunci, că se face de râs? De când vă știu, voi, cei din neamul Canta, aveți o frică sfântă să nu vă faceți de rușine.

Trecem de Posada. Curând o să ajungem la șes, o să se schimbe mirosurile, casele, până și întinericul o să fie altul.

– Nu vă supărați, ce doriți? îl întreb.

– Nu vreau decât să vorbim, zice el, scuzându-se, parcă. Știu multe și n-am încotro: aveți unsprezece ani când v-ați jurat cu Sahib să mergeți pe Nanga Parbat. Ziceați că nimic nu poate fi mai *tare* decât să vă îmbrățișați sus, pe vârf. Nu văzuserăți decât câteva poze alb-negru cu muntele ăla și parcurgeați, zi de zi, un traseu pe care doar vi-l imaginați. Vă închideți în cameră, ascultați muzică la un radio pe lămpi (un Estonia sovietic, țineți minte, nu?), și vă prefăceați că urcați pe Nanga Parbat în fiecă dimineață, între orele 9 și 10, și seară de seară, înainte de culcare. Bunica bătea la ușă, dar voi nu deschideți, iar ea se supăra și vă pâra părinților.

– V-am întrebat ce doriți.

Se uită la ceas. Are un Tellus vechi, cu lămpișor.

– În câteva minute o să vă sune Teo, unchiul dumneavoastră, ca să-i zic așa, și o să vă spună că vrea să-i facă un serviciu lui Sahib. Nenorocirea e că serviciul cu pricina o să se lase cu o călătorie, iar călătoria îl va expune pe Sahib unor *măsuri* care vă sunt familiare... N-o să terminați bine discuția cu Teo, și-o să vă sune Ristache. Și *el* are o treabă cu Sahib, o treabă care, să fim cinstiți, era mai degrabă de resortul dumneavoastră. De fapt, nu mi-e clar de ce n-a apelat direct la dumneavoastră, cu atât mai mult cu cât... În fine, Ristache n-are perspectiva mea, zâmbește el, amuzat. Mai mult: mâine, la serviciu, o să primiți o nouă țință, care o să vă ducă la doi pași de Sahib. Ei bine, din toate aceste

pricini, în trei-patru zile Sahib o să se trezească în *mari* încurcături. Oftează. Își mai aprinde o țigară. Mă tem că n-o să mai închideți ușa de acasă la fel de liniștit ca până acum.

Trecem de Ploiești. Omul s-a cufundat în tăcere, dar nu mă slăbește din ochi. La un moment dat se ridică și aruncă țigara pe geam.

– E biodegradabilă, mă asigură el. Vedeți că la Periș o să vă sune Teo. Am onoarea să vă salut, domnule Canta.

Iese din compartiment, o ia în față, spre locomotivă. Scot telefonul din buzunar, îl pun la îndemână. La Periș, sună.

E unchiul Teo, mă ia pe departe: cică Sahib vorbise cu Moșbătrân despre academia lui de buzunar, numai că se umflase târâta în Moșbătrân și-l dăduse naibii pe Sahib, cu tot cu academie. „Nu-i nimic“, face unchiul, „las’ că-l fac pe *Sahib* academician – el nu se șifonează, ca Moșbătrân. Zi-i să-mi scrie două articole medicale... Le vreau în franceză, că peste o lună îl iau la Chișinău, să-l ung membru în academie.“ „Da’ o să vrea să le scrie?“ întreb. „Păi, tu de ce crezi că te-am sunat? Vorbește, naibii, cu el, că habar n-are pe ce lume e... Îl fac om, spune-i! Știu cum a decurs discuția lui cu Moșbătrân, Sahib s-a purtat ca un leu, e om de cuvânt... Om îl fac, numai pisează-l, convinge-l să scrie articolele alea, că trag de el de trei luni, și el, nimic!“ „Eu vreau să-l conving să mergem pe munte de *ani* de zile, și tot degeaba“, zic. „Las’ că vine el și pe munte! Acum, însă, fă-i vânt cu mine, la Chișinău. Am nevoie de el, are nevoie de mine.“ Mârâi: „O să-mi spună că e prins cu sindicatul.“ Iar unchiul: „Fir-ar al dracu’ de sindicat! Ce-i trebuie lui... eu îl fac academician, pricepi?“

La Chitila, sună Ristache, mă întreabă de Sahib: de ce nu-i răspunde la telefon? Vrea să-i vorbească urgent – eu am cum să dau de el?

Intrăm în București. Sun la Sahib, dar el nu răspunde. Ies pe culoar, vreau să mai schimb două-trei vorbe cu insul în suman.

Nu-l văd, însă. Mă uit în celelalte compartimente, intru și la WC – omul nu-i nicăieri. Apare conductorul și-l întreb dacă n-a văzut un călător așa și pe dincolo – nu, n-a văzut, ce, el îi ține minte pe toți?

Gata. Văd blocurile din Giulești, zici că ești la Plovdiv sau la Phenian – le-a construit statul în dușmănie, ca să ne dea peste nas. Ajung în Gara de Nord. Plouă. Cobor pe peron, mă opresc, mă uit la cei ce coboară din tren, îi las să treacă pe lângă mine.

Insul cu suman, nicăieri.

În sfârșit, îmi răspunde Sahib. E cu nervii-n pioneze. Îi zic de unchiul Teo, îi zic de Ristache, dar el îi înjură pe amândoi, n-are chef de nimeni și de nimic. Insist, însă, și, până la urmă, Sahib zice c-o să-l sune pe Ristache, cică are obligații la el. Unchiul Teo poate să mai aștepte.

23
UMAR

– *Salam aleikum*, se plecă Umar, ceremonios.

– *Aleikum salam*, se plecă și Sahib.

Sahib nu-l plăcea pe Umar. I se părea că tot timpul urzea și, în plus, avea impresia că nici pe Mahomed (pfal) nu-l prețuia cum se cuvenea. De altfel, și unii arabi îl bănuiau pe Umar de intrigi, și iată de ce:

Cu câteva zile în urmă, la slujba de vineri, profetul se plânsese că moslemii nu se duceau la Jofr ca să pregătească războiul cu Bizanțul. „Oh, arabilor“, le-a zis Mahomed, „aud că sunteți supărați că l-am pus general pe Osama. Cârtiți și vă întrebați dacă un copil ca el e-n stare să vă ducă la luptă... Dar voi la fel ați vorbit și despre Zaid, tatăl lui, cel ce a adus islamului victorii nenumărate... În numele lui Allah cel milostiv, luați aminte la mine: Osama vă va conduce la fel de bine ca tatăl său! Urmați-i porunca și mergeți deîndată la Jofr.“

Cei mai mulți nu-l ascultaseră, însă, iar neamul Khazraj îl învinuia pe Umar, care răspândise zvonul că Osama e un emir slab și că era mai bun Ali, ginerele profetului. De fapt, neamul Khazraj susținea că Umar voia să-l îndepărteze din Madina pe Ali, ginerele profetului. În caz că Mahomed cădea răpus de boală, Umar urma să scape de un pretendent redutabil la califat.

– Ce mai face Mahomed, pacea fie cu el? îl întrebă Sahib pe Umar.

– Din pricina lui am venit, o, Sahib. Umar oftă, se uită în jur, se asigură că nu trăgea nimeni cu urechea. Vino, te rog, să vezi ce se întâmplă! Azi-dimineață și-a chemat nevestele și le-a vorbit de parcă-și lua rămas-bun... Mi-e frică de ce-i mai rău, preacinstite.

– Ești sigur că frica ta e întemeiată, o, Umar?

– Vrei să spui că nu poftesci să vezi ce are?

– Ba o s-o fac ori de câte ori dorește, dar vreau să fiu sigur că, atât timp cât are mintea întreagă, *el* a trimis după mine.

– Eu îți spun că și-a chemat nevestele și că-l doare capul mai rău ca oricând. Crede-mă, vorbește de parcă și-ar simți sfârșitul aproape.

– Mi-e groază de clipa când îi va veni sfârșitul, zise Sahib. Nu-i nimeni în stare să-i ducă povara mai departe.

– Se vede că ești evreu, se supără Umar. Cum crezi tu c-o să piară moslemii odată cu moartea profetului, pacea fie cu el?

Sahib se gândi: pe Umar nu-l doare de soarta profetului, îl doare doar de putere. Cu toate astea, nu spuse decât:

– Mă mai uit o dată la bolnava care-a venit azi-dimineață și plecăm.

Era miezul zilei când Sahib și Umar ieșiră din casă. O luară agale pe uliță, ca doi prieteni, flecărind, plini de însuflețire. Trecură pe lângă livada de piersici din *hosh*-ul evreilor, care, cine știe de ce, se umpluse de maci, iar de-acolo, în loc s-o ia pe lângă bostănărie, spre puțul lui Suleiman, se vârâră pe ulicioarele urât mirositoare ale pielarilor. Ajunseră în piață. Se strânsese lume de peste tot, căci se dusese vorba despre boala profetului, iar credincioșii voiau să-l mai vadă o dată, la *jumah*, rugăciunea de vineri.

– Îi vezi, o, Sahib? grăi Umar din vârful buzelor. Privește-i cu luare aminte și întreabă-te dacă, de când Musa i-a scos pe ai tăi din Misr ¹³, s-a mai adunat atâta lume în jurul unui om... E Mahomed bogat? Nu. E împărat? Nu. Atunci, de ce s-a strâns toată mulțimea asta?

Glasuri omenești și mugete de animale se auzeau dinspre Monakh, maidanul de la poarta de apus, semn că încă o caravană ajunsese în oraș. Dinspre moscheea profetului răsună glasul lui Bilal, muezzinul: cânta cu putere *adhan*-ul, chemându-i pe credincioși la *dhuhr*, rugăciunea de prânz.

– Nimeni n-are glas mai melodios decât Bilal, zise Sahib.

– De ce nu te rogi cu noi, dacă-ți place glasul lui?

– M-am rugat și cu voi, și cu ai mei. Ba chiar și cu creștinii, la al-Fuls.

La creștini îi plăcuse cel mai mult, căci ei tămâiau, aprindeau candelile nenumărate și cântau pe nas – dar asta nu i-o mai spuse lui Umar.

– Umbli după prea mulți dumnezei, o, Sahib, îl dojeni Umar. Ești om de ispravă, dar când o să bată ceasul, Allah o să-ți cântărească nu vrednicia, ci credința.

– Așa o fi, dar până atunci tu *tot* la mine o să vii ca să scapi de dureri.

Așa ar fi vrut să răspundă Sahib, numai că tăcu mâlc, simțind cum i se încing urechile de ciudă. Mi-e frică, mi-e frică, își spuse.

– Nu mă crezi, o, Sahib, îi simți Umar slăbiciunea. Allah nu e doar înțelept, e și viclean, iar tu o să simți pe pielea ta cum cântărește binele și răul. Ia zi, schimbă vorba, cine-i tânăra pe care ți-au adus-o azi-dimineață?

– Nu știu decât că n-a cunoscut bărbat. O cheamă Zamira și se zice că e ebionită, din Hadramaut.

– Din pricina ei ai șovăit când te-am chemat la profet?

– Nici pomeneală. N-am vrut s-o zic de față cu alții, dar cred că Mahomed, Allah să-l aibă în pază, s-ar supăra dacă m-aș duce la el nechemat. S-ar gândi că lumea vorbește despre boala lui pe la spate.

– Profetul, pacea fie cu el, e trimisul lui Allah și nu-și mai aparține, e al întregii *umma* ¹⁴. Cum să nu vorbim despre boala lui?

– Nu mi se pare potrivit ca *umma* să vorbească despre așa ceva. Bilal, că tot am amintit de el, e tare mâhnit de zvonurile din ultima vreme, iar ca el sunt și alții. Dacă zvonurile rele ajung la urechea profetului, pacea fie cu el?

– Tu nu faci parte din *umma*, dar ne dai sfaturi, ne zici că nu se cade să vorbim despre moartea profetului... Dar ce-ți închipui că suntem noi, curtenii sasanizi sau romei, ca să umblăm cu vorba frumoasă? Ne înconjoară *kafirii* ¹⁵, care n-așteaptă decât un prilej ca să ne zdrobească – prin urmare, *trebuie* să vorbim despre moartea lui Mahomed, pacea fie asupra lui, *trebuie* să știm ce să facem, dacă vrem ca mesajul lui Allah să nu fie călcat în picioare.

– Eu credeam că Allah e Atotputernic și că are grijă de toate, îl luă gura pe dinainte pe Sahib.

– Ca orice ovrei, ești jucăuș cu cuvintele, o, Sahib. De ce nu privești faptele în față? Profetul, pacea fie cu el, e tare bolnav, iar asta înseamnă că vine vremea noastră... De-aici înainte *noi* vom avea grijă de Cuvântul Domnului.

– De-aia nu-l mai ascultați pe profet? De-aia îi răstălmăciți poruncile?

– Asta tot Bilal ți-a spus-o?

– Nu, însuși Mahomed, pacea fie cu el, pe când vorbea cu Abu Bakr despre Sura Zidurilor, mai acum două zile.

– Lasă Sura Zidurilor, Sahib! Eu te întreb de Bilal, dacă el ne-a pârât.

– Lumea vorbește, Umar. Nici măcar la Jofr nu vreți să vă duceți.

– Asta numai Bilal putea să ți-o spună! se înnegură Umar. Glasul muezzinului stârni un ultim ecou. Lumea ieșise pe ulițe, grăbindu-se spre moschee. Iar Umar:

– Privește-i! Ți se pare că răstălmăcesc porunca trimisului? Sahib nu-i răspunse. Își spuse și el, ca mulți alții, că Umar parcă înnebunise de când cu boala profetului.

Umar era înalt, voinic, avea chipul prelung, se aprindea iute și lupta precum leul încolțit. Știa să scrie și să citească, iar în copilărie tatăl lui, mare negustor la Mecca, îl bătea pentru cea mai mărunță greșală. Umar se obișnuise cu munca de mic – avusese grijă de cămile, făcuse cărămizi din lut ars, storsese măsline ca să facă ulei, călătorise cu caravanele și cunoscuse tot soiul de oameni: etiopieni, romei, indieni și persani. Fusesse

printre primii tovarăși, *shahaba*, ai profetului, dar, înainte de asta, oricât ar părea de ciudat, plănuise uciderea lui Mahomed. Când plecase să-l omoare, însă, se întâlnise pe drum cu cel mai bun prieten al său, care se convertise în secret și care, auzind ce voia Umar, l-a îndemnat ca, înainte de a-l omorî pe profet, să se ducă acasă și să vadă cu ochii lui ce se întâmplă în familia sa. Umar l-a ascultat și și-a găsit sora și cumnatul recitând din Sura Ta-Ha: „Noi nu ți-am dăruit Coranul ca să fii nefericit, ci doar ca să-ți amintești că trebuie să te temi de Allah...” Înfurat la culme, Umar a sărit la cumnat, iar când soră-sa și-a apărut soțul, a palmuit-o cu sete, trântind-o la pământ. Văzând ce grozăvie a făcut, lui Umar i s-a luat un vâl de pe ochi: și-a ajutat sora să se ridice, i-a cerut iertare cumnatului, apoi i-a rugat să-i arate foile de pe care citeau. Soră-sa l-a refuzat, spunându-i că nu era curat și că nu putea atinge Scriptura, care pe atunci nu era decât un șir de inscripții pe frunze de ficus. Umar a insistat, dar soră-sa nu s-a lăsat până ce el n-a făcut *wudu*, spălându-se pe trup și pe față, cum se cuvine, curățându-și nările și netezindu-și părul. Isprăvind abluțiunea, Umar a luat în mână frunza de ficus, iar ochii i-au căzut asupra acestui *ayat*: „Sigur, Eu sunt Domnul și nu mai e niciun alt Dumnezeu ca Mine, slujește-Mă și roagă-te ca să-ți amintești de Mine.” De îndată ce-a isprăvit de citit, vajnicul Umar a izbucnit în plâns și a recunoscut în gura mare că acestea nu puteau fi decât cuvintele Domnului.

Asta se întâmplase demult, înainte de Hegira. Acum, însă, Umar se purtase de-a dreptul necuviincios cu profetul, pacea fie asupra lui – sau, mă rog, așa susțineau bârfitorii, atât cei din neamul Khazraj, cât și Bilal și prietenii săi apropiați. Cică într-o noapte, simțind că durerile și frigurile îl doboară, profetul (pfal) își chemase tovarășii și le zisese așa: „Vreau să vă las scris ce aveți de făcut, ca să n-o luați pe căi greșite.”

Zaid, scribul, se repezise după pană și pergament, dar, odată întors în odaie, îl găsisse pe Umar răstălmăcind cuvintele profetului: „Nu e nevoie de testament, o, Mahomed. Ne-ai dat Coranul, iar Coranul ne e de ajuns.”

Mahomed nu-i răspunse pe loc, căci avea o durere de cap înfiorătoare și-l scuturau frigurile.

„Vreau să vă dau niște sfaturi”, reluă el după o vreme, „căci, după ce n-am să mai fiu, necazuri cumplite se vor abate peste voi.”

„Ai adus cele trebuincioase scrisului, Zaid?” ridică Abu Bakr glasul.

Umar, însă, vorbea din nou, uluindu-i pe toți:

„Mahomed, pacea fie asupra lui, are febră și delirează, voi nu vedeți?”

„Ce-ai spus?” țâșni Ali în picioare.

Și se iscă cearta. „La fel a pățit și Iosif, la fel i s-a spus și lui!“ se înfierbântă Ali. Zaid rămase cu pergamentul în brațe, privind de la unul la altul: ce dihonie mai e și asta? se întreba. Abu Bakr striga cu glasul său puternic, Umar o ținea pe a lui, ceilalți se băgară și ei – nu mai era mult și-avea să se lase cu bătaie. Atunci, profetul (pfal) ridică mâna și ceru liniște:

„Ieșiți de aici... Nu vă certați în fața mea... Ieșiți!“

Scribul simți aburii plânsului cum i se adună în gât și ieși pe uliță, după ceilalți, unde dădu peste Bilal, care-și ștergea lacrimile: „Ce-o să ne facem fără profet?“ întrebă el.

„Nu te lăsa doborât, frate!“ îl alină Zaid. „Allah e înțelept. Nu ne-a trimis El un apostol pentru ca apoi să ne lase de izbeliște.“

Umar auzise vorba asta și-i plăcuse, dându-și seama că-i va fi de folos în zilele ce urmau.

Rămăsese, însă, la Sahib și la Umar, care se duceau la profet acasă. Tocmai treceau pe lângă o livadă de portocali din care se scuturau florile, când Umar îl luă pe Sahib astfel:

– Profetul, Domnul să-l aibă în pază, e prea bolnav ca să meargă în moschee, așa că se roagă acasă. O să te rogi cu el?

– Dac-aș ști că-l ajută, m-aș ruga. Mahomed, însă, și-ar da seama c-o fac doar de ochii lui.

– Cum mai răsucești tu cuvintele, o, Sahib! De-asta scrii o Scriptură?

– Nu scriu nicio Scriptură.

– Haida-de! Noapte de noapte te așezi la masă și scrii pe un sul lung de tot, până spre dimineață...

– Scriu o poveste, o, Umar, nicidecum o Scriptură.

– Ei, o poveste... Ești un ovrei învățat, cum să nu scrii o Scriptură?

– Îți jur, e doar o poveste.

– Atât de lungă?! se miră Umar. Sunt ani de zile de când scrii la ea, o, Sahib, iar eu încep să mă tem de tine, căci dacă scrii despre lucruri nemaivăzute e ca și cum ai vrea să fii Dumnezeu...

De-asta nu crezi în El?

– Credința n-are legătură cu ce scriu, o, Umar. Scriu doar pentru că n-am de ales, atâta tot.

– Ba scrii pentru c-așa poștești, Sahib, căci, altfel n-ai scrie minciuni gogonate despre un bărbat nenăscut, care îți poartă porecla! Ce cauți el, mă rog, pe muntele acela înalt?

Simha! – se cutremură Sahib. Numai de la Simha putea să răsuflă ce scriu! Și i-am spus, prostovana, să nu zică nimănui despre carte!

– E doar un joc, o, Umar. Domnul nostru, al tuturor, e atât de puternic, încât totul s-a întâmplat deja. Când scriu, eu îmi amintesc viitorul, înțelegi? Domnul a pus viitorul la cale, iar noi doar îl umplem cu faptele noastre.

– Ce gânduri neliniștitoare... Coranul nu-ți ajunge? Tora, Psalmii și Evangheliile nu-s bune? Crezi c-o să scrii ceva mai adevărat?

– E doar un joc, o, Umar, repetă Sahib, cu glas cam tânguitor.

– Un joc?! Eu, unul, doar am muncit și-am luptat – jocurile mă sperie... Nici înainte de venirea profetului nu-mi plăceau... Ai jucat vreodată *maysar*? Iei zece săgeți, din care numeotezi șapte, iar trei rămân neînsemnate. Vine apoi un *zarib*, un arbitru, și aruncă săgețile pe jos, iar jucătorii le trag pe rând: cel ce trage săgeata cu numărul cel mai mare, câștigă. Un văr de-ai mei juca mereu, nu scăpa de patima asta... A pierdut cămile și case... Era și un bețiv cumplit, căci jocurile merg mână-n mână cu băutura...

Tu bei, cumva?

– Doar arareori.

– Tot e prea mult! Umar îl privi, clătinând din cap: Bine că Mahomed a interzis jocurile. Tare mă tem de ele.

– Te temi de jocuri? se zgribuli Sahib. De ce?

– Pentru că jocurileucid. Timp, putere, dârzenie – jocurileucid tot. Am văzut asta la Damasc, în Aden și la Jaffa, unde am fost cu caravanele... Am văzut averi tocate, copii rămași fără acoperiș, dar astea-s doar șotii, căci cel mai frică mi-e de jocuri din pricină că-Lucid pe Allah. N-au cum să-Lucidă direct, firește, dar Îl alungă din sufletul omului – pricepi?

– Povestea celui ce urcă pe munte nu face așa ceva.

– Sper din toată *inima* că nu minți, zise Umar, dând din cap. Poate c-o să poftesc să citesc și eu povestea ta, căci sunt curios, am păcatul acesta... Știi, mă gândesc și eu la o carte... Eu, însă, o să dăruiesc omenirii Cartea adevărată, căci voi pune Coranul pe pergament, ca să nu-i uite lumea niciun cuvânt. Eu, Umar ibn al Khattab, voi pune toți scribii din lume să treacă Nobilul Coran pe curat... Am ajuns, îi arată el căsuța mărunță a profetului.

– Pot să te rog ceva, o, Umar?

– Roagă-mă, dar iute, că întârzii la rugăciune.

– Spune-i profetului că m-a chemat o nevestă de-ale lui, Aișa, să zicem, și spune-i și ei lucrul ăsta, ca să nu iasă vreo boroboacă. N-aș vrea să creadă Mahomed, pacea fie cu el, că noi doi am vorbit despre boala lui pe la spate.

– Mare păcat că nu ești moslem, o, Sahib! Te pricepi la suflete, L-ai înțelege până și pe Allah, dacă n-ai fi trufaș.

Dădu să intre în casa profetului, dar păru să-și amintească de ceva și se opri:

– O să fac ce m-ai rugat, dar pentru asta vreau să-mi povestești, pe îndelete, de ce l-ai pus pe Sahib cel din cartea ta să urce pe un munte. Ce vrei să zici cu asta – că a rămas ceva nespus de Allah, după ce Musa L-a întâlnit acolo sus, pe Horeb?

După care intră în casa profetului, ca să-i facă hatârul lui
Sahib. Of, se gândi acesta din urmă, oare Sahib celălalt are de-a
face cu oameni precum Umar?

Oare ce fel de cazuri opera Barzillai ben Zakai? se întreabă Sahib, privind pe fereastră. Eu, unul, am umplut garda de sânge, trei au scăpat, doi au murit. La ultimul caz, am privit chipul pacientei înainte s-o operez: știu, am greșit! Era o tânără de la munte, roșie în obraji, cu păr cânepiu, iar eu am tot privit-o și i-am ghicit ochii albaștri printre pleoapele întredeschise. Ai noștri o adormiseră și o ventilau, căci i se rupsese traheea și nu mai avea cum să sufle. Fusesse gravidă, la prima sarcină, și nu se prinsese că nu-i mișcă copilul: muncise pe brânci, văzuse de oi și de vite, cum să-i lase pe ai ei de izbeliște? Ei, și-o luase cu frig, pe când mulgea bivolița, după care căzuse lângă găleata cu lapte, dârdâind și trântind găleata în fân. O aduseseră la noi, ai noștri îi scosese rădăcina, dar era prea târziu – fătul murise și, înainte de a fi dat afară, trimisese soli în trupul mamei (enzime, cataboliți, bacterii), după cum obișnuiesc morții: ăia de pe câmp răspândesc miasme, iar copiii nenăscuți își spulberă mamele.

Am operat-o, dar traheea ei semăna cu pâinea înmuiată în apă, se tăia, se rupea, era putredă, bolborosea, curgeau bale din ea. Ai ei mi-au promis o grămadă de bani – dar banii, se știe, n-au cum să se pună cu moartea.

Ies din sală. De ce i-am privit chipul? mă tot întreb. De ce a trebuit să-i văd ochii? Oare Sahib celălalt face la fel? Duș. Țigară. Înc-o țigară. Îmi pun *Taksim Trio*, e jazz turcesc. Și-atunci, sună Ristache: să-l fut în cur. „Ce dracu’ faci?” mă ia el. „Ascultă muzică țigănească?” – după care trece la subiect și-mi zice de Macu, prietenul cu care dezumflasem cauciucuri și spărsesem geamuri, în copilărie; nu ne comparăm cu Mesneraș, însă, căci el pusese și foc, ba chiar o dată fusese cât pe ce să deraieze un tramvai. Macu era în arest la Rahova, nu se simțea bine, avea ceva cu inima, iar Ristache voia să-l consulte. „Ți-a fost *tovarăș*, nu-l lăsa la ananghie, vrea să te vadă.” Nu-mi cade bine, iar Ristache mă simte: „Nu te ambala”, zice, „nu e niciun pericol. O să te caute nevastă-sa, i-a fost rușine să te sune, că n-ați mai vorbit de mult, dar i-am spus că-i pun o vorbă bună. O ajuți, da? Adică, îl ajuți pe Macu, da? Te rog, prieten drag!”

Îl ajut, îl ajut – dar Macu a intrat la pârnaie după ce-a făcut afaceri cu Anderco, iar Anderco e un ins tenebros: toate serviciile sunt cu ochii pe el. „Frate”, îmi dă Ristache asigurări, „nu-i nicio

problemă, zău.“ Iar eu, ca un porc: „Băi, am o imagine publică de apărât (oho!)...“ „Eu ți-am spus“, mi-o taie Ristache, nervos, „să te lași de prostii. Când o să fac un falanster cu proști, te trec primul pe listă, dar până atunci, ajută-l pe Macu.“ „Bine, bine“, îi zic. Iar Ristache: „Îți mulțumesc din suflet, prieten drag.“

A doua zi, la vizită, mă sună Del Toro: „Boss, m-a rugat un colonel să-i pun pilă la tine.“ Cică-l operase cutare, mare chirurg, dar colonelul mai voia o opinie. N-aveam *eu* ce să comentez la ce făcuse cutare (ăla opera și cu spatele), dar, în fine, îi zic lui Del Toro să-l trimită pe colonel.

După chip, colonelul e sănătos tun, iar documentele lui medicale sunt bec. Îl trimit la radiografie, la analize: și astea sunt lacrimă. Îi zic că n-are probleme, dar el insistă, cică simte nu știu ce junghi. Îi spun c-așa-i după operație, dar colonelul nu se lasă, vrea tratament. Îi dau o rețetă și rămâne să ne vedem peste o săptămână.

A doua zi, când să intru în cabinet, dom' colonel e proțăpît la intrare.

– Păi, nu trebuia să ne vedem în câteva zile? întreb.

– Parcă tot mă încercă junghiul, zice, punând degetul pe o coastă.

Îl examinez, n-are nici pe dracu'. Luase medicamentele, dar nimic – nu scăpase de junghi. Îl răsucesc, îl pun să se aplece, să înghită în sec, să tușească: al naibii să fiu dacă are ceva. Îi mai dau niște sfaturi, el pleacă, iar apoi mă sună Del Toro, îmi zice că iar îl sunase dom' colonel, ce dracu' avea?

– N-are, domn'e, nimic. Nu pricepe că n-are cum să fie la fel ca înainte.

– Ai grijă de el, boss, știi că toți sunt la fel. E îngrijorat și el, na.

În ziua aia mă sună nevasta lui Macu. Cică nici Macu nu se simte prea bine. O cred: cu o seară înainte, parchetul îl ridicase pe Anderco, ceea ce era ciudat, căci omul se infiltrase în toate partidele și le plătise campanii electorale tuturor președinților – lui Cocârț inclusiv.

Mai trece o zi. Când să plec din spital, dau iar peste dom' colonel, care-mi toarnă aceeași poveste. De astă dată, îl sun eu pe Del Toro și-i spun că omul e dus cu pluta, dar Del Toro mă mângâie, îmi spune că-s medic și c-am jurat solemn să am grijă de bolnavi. În fine, plec, iar pe drum sună din nou nevasta lui Macu – stabilim să ne vedem a doua zi, la intrarea în arest.

A doua zi, la spital, dau să mă reped pe secție, când cioc-cioc la ușă. E dom' colonel, iar îi e rău, nu scapă de junghi nici mort.

Fir-ar al naibii: ia să-i mai fac o rază! Fac vizita și, când mă întorc, dom' colonel mă așteaptă cu radiografia în mână. N-are

nimic – e sănătos tun. Îl asigur că n-are probleme, după care, nu știu cum, mă trezesc că-i zic:

– Știți, s-ar putea să am și eu nevoie de dumneavoastră.

– Da' ce-ați pățit, dom' doctor? se apleacă el peste birou.

– Am fost prieten bun cu unul, Macu...

– Aaa, îl știu bine pe Macu, se bucură el. Care-i problema?

– Trebuie să mă duc în arest, la Rahova, să-l văd.

– Și dacă vă duceți la Rahova, ce?

– Nu știu. M-a pus pe gânduri ancheta lui Anderco, am auzit că Macu a lucrat cu el ani de zile.

– Să vă spun ceva, se tolănește dom' colonel în scaun. Dacă Macu zice ce vor *ăia* să audă, e liber și mâine.

Și-mi face cu ochiul. Plec. Iau un taxi. Coborâm pe Splai, e aglomerat, mergem ca melcii. În parc, la Izvor, lume multă, bunicii și-au scos nepoțtii la soare. Facem dreapta, trecem pe lângă Fosa Septică, facem stânga, intrăm pe *Champs Elysées de Bucharest*, o luăm spre Fântâni, ne trezim lângă spectrul Spitalului Brâncovenesc, ne strecurăm laolaltă cu restul mașinilor prin stafia palatului aceluiași Brâncoveanu – acum trei sute de ani, odăile de la parter ale palatului erau aici, pe carosabil. Cât despre beciuri, ei bine, în ele e stația de metrou Unirii, din care ies puhoie de zevzeci și câini vagabonzi. Ne băgăm pe străduțe, șoferul lungește traseul: are copii de crescut și un plan zilnic pentru patron. Trecem pe lângă casa cea veche a boierului Fălcoianu: un Canta avusese treabă cu el acum două sute de ani. Azi, casa Fălcoianu e casă memorială. Facem dreapta și... oh, uite-l pe Mesneraș. Se plimbă agale, cu mâinile la spate. Mă simte. Se uită după taxi, dar mă abandonează rapid – când merge în felul ăsta, pe stradă, înseamnă că e cu treabă.

Oprim. Plătesc cursa. O văd pe nevasta lui Macu. Mesneraș e la vreo două sute de metri, dar nu se uită la mine.

– Ce bucuros o să fie Macu! zice nevastă-sa. Uite cum faceți: vă întâlniți în cabinetul medical al arestului, iar medicul o să stea tot timpul cu voi.

Să vezi c-o fi vreun aranjament, poate că trebuie să dau semnătură că Macu nu se poate trata în penitenciar, că are nevoie de îngrijiri în libertate... Anderco are grijă de oamenii lui, mereu îi scoate basma curată, iar acum găsisse un fraier ca mine ca să-i facă treaba murdară.

– Poți să-i duci asta lui Macu? face nevastă-sa, întinzându-mi o valiză.

– Cum să nu, zic, și iau valiza.

Isuse, e grea! Iar femeia:

– E presa pe o lună întreagă, știi că Macu citește mult.

Mă trec toate apele. Vedeam deja lăcașuri decupate în hârtie, pline cu sticle de whisky, cu emițătoare, cu bani, cu Glock-uri din

ceramică – orice e bine-venit la închisoare. Cu toate astea, fac pe nepăsătorul: doar n-o să mă fac de râs în fața nevestei lui Macu.

Trec de străjerii burtoși, ăia salută politicos, mă întreabă de acte, mda, am voie să intru, valiza nu interesează pe nimeni. Are pe puțin zece kile. A naibii femeie: cât era de mărunță, o cărase de parcă era o poșetă.

Urc două șiruri de scări. Lumina devine gri, aerul se răcorește, pereții sunt vopsiți în verde WC. Trec de alți străjeri. Ăștia nu vorbesc, doar îmi arată unde e cabinetul medical, fără să-i întreb nimic.

... uite-l pe Sahib, s-a dus la Macu, dar eu nu cu el am treabă, ci cu mașina care vine dinspre mănăstirea Antim. E ditamai tancul, oprește în fața unei case memoriale – dac-o vizitează doi-trei inși pe lună. Azi, însă, venise deja un vizitator și iată-l acum pe al doilea: un grăsan bărbos, care privește ca hoțul când se dă jos din mașină. E boss sindical, e șeful cel mare al lui Dexter, e poreclit Pulpy și a vrut să-l plătească pe Sahib cu bani grei.

Apare încă o mașină, din care coboară Hamsterul, cel ce-i fusese șef sindical lui Sahib. Și ăsta e gras. Are un mers apăsător, aplecându-se în față la fiecă pas, de parc-ar verifica dacă solul pe care calcă e rezistent. Se uită la TV toată ziua – în rest nu face nimic, dar nici n-are nevoie, căci încă de când l-a cunoscut Sahib

(Moșbătrân îl trimisese la el), lupta socială era business: sindicatele administrau hotelurile, stațiunile, salinele și fermele moștenite de la UGSR-ul comunist. Sahib a văzut toate astea, dar nu s-a răsculat din prima, căci ăsta e el, plus că aștepta, totuși, ca șefii lui să pună măcar de o grevă sau de o demonstrație serioasă.

Nu s-a întâmplat așa, iar după doi ani, când Sahib i-a zis că se retrage din sindicat, Hamsterul i-a replicat, uimit: „Unde plecați, dom’ doctor? Dacă vreți, vă fac șef la saline... Anul trecut a fost criză, dar noi am făcut profit: 60 de milioane de euro, pricepeți?”

Acum, în casa memorială, Hamsterul și Pulpy stau de vorbă cu un socialist, unul cu orbite proeminente: îl cheamă Borcan.

Borcan e consilierul premierului pe probleme de sănătate și e prietenul lui Moșbătrân din tinerețe, de pe vremea când scriau amândoi la revista UTC-ului. Dacă la asta adaug că pe Sahib îl bagă-n viteză tipa aia de la liberali (Cixi) și dacă mai luăm în considerare că Geamala se vede adesea cu una din partidul lui Cocârț, iese o salată frumoasă. Șefii mei știu de salata asta – e ciudat că m-au trimis tocmai pe mine s-o urmăresc, având în vedere că Sahib e la mijloc.

Poftim, apare încă un boss sindical – e Ică, mustăciosul. Îmi văd de plimbare, admir curțile vechiului București și ascult discuția celor patru, că nu degeaba pusesem tehnică în casa memorială.

26
ARESTUL

N-apuc să-l consult pe Macu. De fapt, scopul întâlnirii nici măcar nu e ăsta, căci Macu zice ce are de zis doar ca să-l înregistreze microfoanele din cabinet. În ce mă privește, pricep ce se vrea de la mine, așa că-i transmit lui Macu ce mi-a spus colonelul trimis de Del Toro. Macu refuză învoiala și se lansează într-un rechizitoriu al sistemului judiciar, care-l ține arestat de unsprezece luni, fără niciun cap de acuzare. „Mi-au înfipt dreptatea în cur“, face el, după care trece la chestii anodine: cică Iașa i-a scris și lui din Mauritania (!) – lui, unuia, povestea gemenilor i se pare halucinantă, „dar Iașa, vezi bine, își vede de damblalele lui, în timp ce tu, iartă-mă că-ți spun, bați câmpii în plin bizantinism sindical“. Pe scurt, mă trimite și el pe Nanga Parbat, după care îmi spune că Iașa i-a descris cu lux de amănunte cum montează *Parsifal* (cică o face la Hohenschwangau, în Bavaria), astfel încât consultația se transformă într-o șuetă culturală, punctată când și când de amintiri din copilărie. Macu e foarte interesat, de pildă, de ce s-a întâmplat cu gutuiul pe care l-a plantat când a terminat generala – îi spun că a crescut mare și umbros și că Vorbălungă își parchează mașina sub el.

La plecare, doctorul penitenciarului ține să mă însoțească. Ieșim din arest – afară e soare, e un aer plăcut: nu știu de ce mi se păruse, cât timp stătusem în cabinetul medical, că cerul se acoperise. Dau să-i strâng mâna colegului, dar el mă ia pe după umeri și face doi-trei pași împreună cu mine.

– Dm doctr, trbuie s-vă spn ceva, îmi șoptește el, mâncând vocalele. S-știți că snt obligt să scriu un raprt dspr discția din cabnet.

– Io-mi imaginam c-ați înregistrat tot, zic.

– Sgr c-am înrgistrat, se zburlește el, dr avem șefi de mdă veche, ei vr hrtii scrise, prfate, smnate... Mă sczați!

Ne despărțim. O iau spre Piața Unirii, dar mă răzgândesc și fac cale întoarsă – o iau spre mănăstirea Antim, poate-l mai văd pe Mesneraș. Nu merg mult și, *sans crier gare*, apare Mirela: e la fel de dreaptă ca odinioară și are părul la fel de negru, doar sânii parcă-i atârnă mai greu. N-o mai văzusem de mult, ne scriam doar e-mailuri de Sărbători. Nu e singură, o însoțește un tip înalt, în suman negru și blugi strânși precum cioarecii. Îmi amintesc de

pata *café au lait* de pe coapsa ei dreaptă (e cât podul palmei) și mi spun că acum i-o vede mișelul ăsta ori de câte ori are chef.

Mă zărește și ea, iar bărbatul în suman se prinde că ne uităm unul la altul. Trotuarul e îngust, le fac loc să treacă, iar tipul înclină capul cu un gest prețios. Mirela doar mă privește: nu bunăziua, nu du-te-n pizda mă-tii, doar surâde împreună cu boul ăla îmbrăcat haiducește.

— ...mă crezi, o întreabă el, că din cerdac se zăresc lunca Dunării, stuful și pădurea de sălcii, iar îndărătul lor, în mijlocul apei...

N-ascult până la capăt: Îl face Mirela și pe-ăsta, îmi zic.

POLIGONUL

Colegii trag la țintă pe întrecute, vor să termine repede, căci îi așteaptă niște sacoșe cu vin în balta rece ca gheața din poligon.

– Mesneraș, dă-o naibii! Bea și tu un pahar cu băieții! zice dom' colonel.

N-am chef. Îmi place să trag la țintă, nu la măsea. Eu filez, mă bat, mă cațăr și împușc – cu toate astea, de ani de zile n-am mai dat un pumn pe cinstite, căci lumea s-a înmuiat. Cum naiba de se omorau oamenii, pe vremuri, cu paloșele, cum de îndurau oboseala din bătălii? Azi ne caftim aseptice și ucidem privind prin lunete – ne-a feminizat pacea pe toți.

– Dom' colonel, știți că m-am lăsat de băut. Plus că aici, la poligon, e aiurea să bem. Aici facem sport – nu vedeți ce grășani s-au făcut toți?

– Și eu sunt grăsan, mă ia colonelul.

– Dumneavoastră aveți o vârstă.

– Vrei să spui că-s bătrân?

– Ei, bătrân... Mă gândeam doar c-ați prins alte vremuri.

– Și plângi după ele? Zi mersi, Mesneraș, că ne face NATO treaba... Auzi, sare el la alta, băieții te privesc cruciș, de ce naiba nu bei cu ei? Tu crezi că mie-mi *place* să beau?

– Putem să ne îmbătăm în oraș.

– Tu nici în oraș nu mergi la băute.

Fac un târâș. Mă cațăr pe frânghie. Restul s-au oprit, s-au trântit pe iarbă. Doar vreo doi-trei mai trag la țintă. Dom' colonel nu mă slăbește:

– Și frac-to ăsta... ce chestie...

Colonelul se uită la pădurea de pe celălalt mal al Vlăsiei. Mănăstirea Căldărușani e la doi pași, am tras niște chefură acolo – adică ei le-au tras, eu doar m-am uitat la ei cum se-mbată.

– Frac-to o fi știind ce se coace? întreabă dom' colonel.

– Sahib?

– Da, Sahib... De ce-i spune lumea Sahib?

– Pentru că e cu nasul pe sus.

– Aha... Știu ce fel de om e... Mă uit la tine și-mi dau seama cum e el.

Un coleg trage ca la nuntă: rat-rat-rat-rat! „Și cam ce fel de om e Sahib?” întreb. Dar dom' colonel: „Eu te-am întrebat primul. Ce zici, o fi știind ce se coace? E iureș în jurul lui. Crezi că are vreun plan?” Rup o crenguță de salcâm și-o curăț de spini. „De-aia m-ai pus să văd de Pulpy și de Ică?” întreb. „Păi, da”, face dom' colonel. „Sahib nu-i ca ei”, zic.

– Mi-e sete, strigă ăla care trăsesse ca la nuntă. Ce ziceți, dom' colonel?

Dom' colonel îi face semn să aștepte. Îmi șoptește: „Deci nu știi... Asta e rău... Ai auzit că Sahib a bătut palma cu unchiul ăla al vostru? Se duce cu el, la Chișinău.” „Doar nu credeți că Sahib se duce la Chișinău cu treburi care ne privesc pe noi.” Iar dom' colonel: „Dracu' știe?”

Mă uit la dom' colonel, mușc din crenguță. Dom' colonel vede peste tot conspirații, îl plătește statul să fie așa. Între timp, colegii se opriseră, deși mai aveau de alergat, de tras gloanțe, de topăit prin noroi... Șușoteau, privind la dom' colonel și la mine. „Sahib nu face mizerii”, zic. „Eu nu zic că face, dar dacă face? Știi vorba noastră: ferește-l pe om de el însuși...” Dar eu: „Fiți serios, nu face el grevă.” Dom' colonel dă ochii peste cap: „Și dacă face?” „Grevele sunt... grevele sunt”, încep eu, simțind c-o iau pe gheață subțire, „grevele sunt legale, ce treabă avem noi cu grevele?”

Dom' colonel se uită la mine ca la un prost. „Grevele fac rău, Mesneraș, iar Sahib, scuză-mă c-o spun, e o persoană nesigură. E ca tine: nu bea cu băieții. N-ai cum să-l controlezi, înțelegeți?”

– Am terminat gloanțele, dom' colonel, strigă unul.

Dom' colonel îi face semn să aibă răbdare: nu vede c-avem de vorbit? Colegii mormăie, își aprind țigări. Ei îl plac pe dom' colonel. Dom' colonel e un câine și, dacă vrea, se *cacă* pe tine, dar te acoperă când o dai în bară, iar, dacă-i spui că i-o pui uneia măritate, îți dă câte libere vrei.

– Voi doi, Sahib mai ales, vă *știți* cu Ristache, numai că Ristache, ți-o spun de sămânță, are belelele lui... O chestie cu niște bani, dar nu-s eu omul să bârfesc aiurea... Viața e încurcată, Mesneraș, iar tu ai o misiune... Uite, ți-am citit raportul: n-ai scris nimic despre frate-tău.

Păcat că nu fumam, c-aș fi putut să-i cer lui dom' colonel o țigară doar așa, ca să-i dau semn: m-ai încolțit, jupâne, ce vrei să fac?

– Ce era să scriu despre el? Trei sindicaliști s-au întâlnit cu Borcan într-o casă memorială. Moșbătrân face valuri cu un penelist și după aia toarnă tot la Borcan. Ei fac și desfac, nu Sahib.

– Sahib se duce la Rahova, cum nu face nimic?

– Macu i-a fost cel mai bun prieten când eram mici.

– Tu de ce n-ai fost cel mai bun prieten cu Macu? Sahib de ce i-a transmis lui Macu ce l-a rugat emisarul ăla, așa-zisul colonel... Știi cât de tare s-a plâns emisarul că Macu n-a ținut cont de mesajul lui?

– Și ce legătura are asta cu Sahib?

– Pe ce lume ești, Mesneraș? Uite, Sahib se duce la Chișinău – asta tot n-are legătură cu nimic? Și mai uite: Sahib stă bot în bot cu Moșbătrân. Mai mult: lui Sahib îi scrie Litvak – nu-mi spune că nu știi că Litvak se trage din comuniști ilegaliști, din cei care-au întreținut legături cu fosta URSS, actuala Federație Rusă... Colac peste pupăză, Litvak i-a trimis și lui Macu o carte, *în arest*, iar Macu i-a zis lui frate-tău despre ea, când l-a văzut la Rahova... Toți oamenii ăștia, iartă-mă că-ți spun, parc-ar fi într-un club, dar tu zici că Sahib n-are legătură cu nimic... Of, Mesneraș, măcar la concluzii, și tot trebuia să scrii ceva despre el, de sămânță.

– E frate-meu, dom' colonel, cum să scriu despre el?

– Păi, face el semn cu bărbia spre colegii mei, așa zic și ei, că Sahib e frac-to, cum să dai rapoarte despre el?

Aprinde țigara, e priceput la fumat, face figuri cu fumul:

– Acum înțelegi de ce trebuie să bei cu băieții? Sunt proști, bă, dar ăsta e personalul de-acum, nu mai e ca pe vremuri.

– Mai bine luați-mi misiunea asta, dom' colonel. E aiurea, pe bune.

– Ba ți-o las – ce, credeai că scapi? Colegii tăi îs proști, dar până și ei s-au prins ce fel de oameni sunteți tu și cu frac-to...

Oameni periculoși...

O luăm spre pădure. Soarele luminează printr-o spărtură, guguștiucii și mierlele se pun pe cântat. Altminteri e liniște, nici sporovăiala colegilor nu se mai aude. Miroase a câmpie umedă, de primăvară. Dom' colonel trage *adânc* aer în piept, mânat de creierul lui vechi, de șarpe sau de gușter, căruia mirosurile îi spun una sau alta.

– Pe tine și pe Sahib v-a alcătuit mumă-va aiurea. Sunteți de-ăia de vă dați cu curul de pământ dacă nu vă iese ce vreți. Nu vă puteți abține, muriți să aveți chef de aia sau de ailaltă – cine dracu'-a mai auzit să vrei să te duci pe un munte, unde-a înțârcat mutul iapa, doar ca să ai o șansă din două să predai bocancii? Ce fel de dorință e asta? Mă înțelegi acum de ce spun că sunteți nesiguri? Sahib, de pildă, se poate trezi cu cine știe ce pofte prostești – cine știe ce-i dă prin cap? Mai bine voia mașini și curve, fir-ar al dracu'... Tu crezi că Moșbătrân și ailalți nu se gândesc să se folosească de el? Dacă Sahib o să meargă pe mâna lor, fiindcă așa-i vine? Dacă-o să ne încurce?

– Din ce-am văzut, Sahib îi încurcă pe-ai lui, nu pe noi.

– Bagi mâna-n foc pentru el? Să-ți mai spun ceva, de sămânță: de când cu toate astea, sunt mulți cu ochii pe el...

Dom' colonel scoate o hârtiuță, pune ochelarii pe nas și citește:

– „... nesiguranța lui se datorează faptului că opiniile sale oscilează în funcție de ceea ce el denumeste, citez, *dorința de a avea un comportament principial*. Cu alte cuvinte, subiectul își realizează scăderile, numai că, periodic, își dă seama că dă dovadă de, citez, *inconsistențele de caracter ale poporului nostru, așa cum sunt formulate în lucrările istoricilor contemporani...*“ Îi place istoria? mă întreabă dom' colonel.

– Îi place, dar ce legătură are cu punerea lui sub urmărire? Înțeleg că l-ați pus sub urmărire, nu?

– Nu eu, se apără dom' colonel. Nu eu! Hârtia asta vine de la colegii de la extern... Dracu' l-a pus pe Sahib să *vrea* să se ducă la Chișinău? Acolo o să fie de față niște ruși importanți: cum de se duce frac-to la ei tocmai acum, când rușii (avem informații sigure!) desfășoară un *kriegspiel* cu subiectul: *Debarcarea la Constanța și ocuparea Bucureștiului în șase ore*? Uite de ce Sahib îi interesează pe ăia de la extern, nu c-ar fi bănuir de ceva, doamne fe, ci doar așa, ca să sufle-n iaurt... Ția mai zic că Sahib se comportă fără cap și coadă doar pentru că-i e rușine: deîndată ce i se pare că se poartă ca un român obișnuit, îl ia supărarea. Dom' colonel se uită în hârtiuță și citește: „Îl cuprinde un fel de depresie, deci devine intransigent.“ Cum naiba de-a ajuns Sahib să fie intransigent? Noi, aici, suntem altfel... Suntem un popor maleabil, de-aia am rezistat atâtea veacuri. De ce să-l apuce pe el depresia pentru că e român?

– Eu zic că... pfuai... se exagerează. Sahib e orice, numai intransigent nu. Eu cred că toate astea o să se rezolve, dom' colonel... Sunt niște prostii.

– Adică colegul meu de la externe e prost? Asta vrei să spui?

– Nu, nu... Cred că subalternii lui... înțelegeți... cred că-s ca ăștia, ai noștri, de care vă plângeți și dumneavoastră. Povestea cu Sahib o să iasă bine, o să vedeți.

– Nu mă îndoiesc, stabilește dom' colonel. Dar înțelege-ne și pe noi... Statul nostru, știi bine, e fragil... un om cu remușcări îl poate pune pe butuci chiar și fără să *vrea*. Se oprește în loc, mă apucă de umeri: Ei, ia spune-mi acum, de sămânță, bei un pahar cu băieții?

– Beau, să trăiți!

– Aha, face dom' colonel și o ia înapoi spre colegi, făcându-le semn să *vadă* de sacosele alea cu vin. Ția se reped la baltă, aleargă ca purceii, dau din buci și râgâie preventiv. Iar dom' colonel: Azi îl îmbățăm pe Mesneraș! Mangă îl facem!

Colegii încremenesc preț de două-trei clipe, după care încep să urle, iar vreo doi dau cu căștile de pământ:

– S'teți tare, dom' colonel!

– S'tatăl vostru, băăă! răcnește colonelul. Îmi strecoară: Vezi ce ușor îi bucuri? N-am decât o singură rugămintă: nu-i povesti lui Ristache *tot* ce-am vorbit. El, chiar dacă are probleme cu banii... În fine... ferește-l pe frac-to de belele, ferește-l de el însuși, cum se spune, chiar dacă e cu nasul pe sus.

28 FAMILIA

Primul Canta a ajuns în Corbii-de-Piatră în 1818, la câteva zile după ce Vodă Caragea a fugit de pe tronul Munteniei. Canta, un venetic, avusese încurcături la București și voise să-și piardă urma înainte să plece la Praga cu treburile care, oricât ar părea de ciudat, aveau legătură cu o carte din biblioteca împăratului Rudolf al II-lea. Canta n-a făcut mulți purici la Praga, căci după un an s-a înapoiat și s-a însurat cu fiica unui țăran înstărit. Nu mai era omul vesel dinainte: devenise ciufut și nici măcar apriga de nevestă-sa nu-l scotea din ale lui. „M-am născut prea devreme“, se plângea el câteodată, iar lumea spunea că totul i se trăgea de la blestemata aia de carte, pe care n-o găsisese la Praga și pe care nici n-avea cum s-o găsească vreodată. Mare lucru nu s-ar fi povestit despre neamul lui dacă, după un veac, boierul Corbeanu n-ar fi fost într-atât de smintit, încât să-și încredințeze întâiul născut lui Vasile Canta, strănepotul celui ce se dusesese după carte, la Praga. Vasile i-a crescut băiatul, la el în casă, ca pe orice pui de țăran, în timp ce Corbeanul i-a oferit învățătură (la cula sa din deal) și apoi sprijin bănesc, când a urmat școala militară. Așa a ajuns Teo să fie un Canta, deși era, de fapt, un Corbeanu.

Nu e clar de ce-a procedat astfel boierul Corbeanu, dar lumea din sat încă și-l amintește ca pe-un aiurit, preocupat de ciudățeniile de pildă, cula lui e singura din Muntenia care a fost înzestrată cu un observator astronomic, la care ajungeai direct din dormitor. Țicneala, însă, era ereditară în neamul lor: bunicul lui Teo fusese și el un zurliu – studiasse Dreptul în Austro-Ungaria, la Cluj, iar în perioada studenției avusese nu mai puțin de 13 dueluri, motiv pentru care era plin de cicatrici. El reușise să-și dezguste fiul (adică pe aiuritul de tată al lui Teo), după ce, pe la 1900, câștigase o grămadă de bani, profitând de buna credință a unui boier din Câmpulung, care îi făcuse un copil din flori unei servitoare. Servitoarea dorise să-l dea în judecată pe boier, așa că se dusesese ață la avocatul Corbeanu.

„Cât vrei?“ o întrebase Corbeanu. „O mie de crăițari“, se uitase slujnica în pământ. Corbeanu (pe vremea aia era în puteri) o privise lung, pricepând de ce boierul din Câmpulung căzuse în păcat: muierea era pogană și avea ochi lunecoși. „Lei nu vrei?“ o întrebase. „Nu, mai bine o mie de crăițari.“ „Oi fi vrând tu

crăițari, dar ceva lei ca să pornim procesul, ai?“ Iar ea, simțindu-se cântărită între gât și cambrură: „N-am, măria ta, de unde să am? Vă plătesc din mia de crăițari, dac-o să câștigați. Iar dacă nu...”

Bătuseră palma și pentru bani, și pentru „dacă nu“, iar Corbeanu se așeză la birou și-i scrise boierului din Câmpulung că tocmai fusese arvunit ca să-l dea în judecată pentru *liaisons dangereuses*, că la mijloc era un copil nenăscut și că, în atare situație, se punea problema unei despăgubiri de trei-patru mii de crăițari. El, Corbeanul, care era apropiat acuzatului prin legături vechi (baluri, tranzacții, jocuri de stos), se simțise obligat să-l avertizeze că risca dezastrul și că, în ce-l privea pe el (pe Corbeanu, adică), se punea la dispoziția lui ca să dezamorseze beleaua. Înainte să trimită misiva, avocatul dori un scont, așa c-o răsturnă pe slujnică pe birou, printre tratate de drept, călimări și dosare. Cu acea ocazie, își dădu seama că trebuia să scoată *iute* mia de crăițari și să facă pe dracu-n patru ca să scape de ea, căci bezmetica era periculoasă din cale-afară: juca, gemea și se răsucea într-un fel pe care el, unul, nu-l pomenise nici la Viena.

Bineînțeles că boierul din Câmpulung i-a răspuns fără întârziere, vârându-i în plic trei mii de crăițari, numai să nu iasă proces. Avocatul o chemă la el pe slujnică, o mai trânti o dată pe birou (pentru ultima oară, după cum își promisese) și-i dădu mia de crăițari, drept pentru care ea și-a retras plângerea, iar el păstră restul de bani, mulțumind pe toată lumea.

„Așa se fac banii, băiete“, îi zise Corbeanu lui fie-său, pe când acesta trebuia la observator. „Dacă-i pe-așa, mai bine nu“, răspunse tatăl lui Teo, „ce – asta-i dreptate?“ „Băi, slujnica a avut cu ce să-și crească copilul, iar boierul a rămas nepătat.“ „Iar tu ai făcut bani.“ „Ba i-am făcut fericiți pe amândoi. Dacă nu pricepi asta, lasă avocația“, îi spuse bătrânul. „Mai bine văd de moșie“, stabili tatăl lui Teo și se ținu de cuvânt, ceea ce-i lăsă timp pentru ciudățeniile sale.

Se știa, de pildă, că făcea parte dintr-un cerc de inși care-și împărtășeau fel de fel de scrieri politice. Scrierile cu pricina străbăteau Europa după o metodă nemaiauzită: un profesor din Leipzig, primul din cerc, scria un material și-l trimitea la Cracovia, unde un inginer de căi ferate scria un alt material (obligatoriu legat de primul), cele două texte fiind apoi trimise la Riga, unde se îmbogățeau cu încă un text, și tot așa, din oraș în oraș (inclusiv la Novgorod, în URSS [Gorki, din 1932]), până ce ajungeau la București, de unde-i erau expediate lui Corbeanu, la Corbii-de-Piatră. Corbeanu scria și el un material, adăugându-l celorlalte, după care le trimitea la Keszthely, lângă Lacul Balaton, unde un bancher-baron, pe nume Löwinger (tatăl unui faimos filozof) mai scria un text. De acolo, scrierile erau trimise la Hohenschwangau, în Germania, și tot așa, până ce materialele

ajungeau înapoi la Leipzig, la profesor, care le publica într-un buletin de opinie. Nu ne-a rămas decât un singur articol scris de Corbeanu: *Sinteza puterii la vikingi: democrația de drakkar*, publicat într-un buletin al cărui editorial se intitula: *Monarhie, Republică, Comunism – logica istorică*.

Cu asta și cu altele asemenea se ocupa tatăl lui Teo, iar faptul că-și dăduse fiul spre creștere lui Vasile Canta a rămas neînțeles până azi, cu atât mai mult cu cât o făcuse în secret, astfel încât, preț de mulți ani, Teo n-a priceput de ce boierul îi acorda înlesniri de care ceilalți copii ai lui Vasile (doi băieți și o fată) nu s-au bucurat nicidecum. E timpul să atragem atenția că micul Teo fusese adus în casa țăranului într-o perioadă tulbure (între sfârșitul campaniei românești din Ungaria și reforma agrară din 1921) și că întregul sat, cu excepția lui Canta, a lui Corbeanu și a nevestelor lor, era convins că Teo este un Canta. Teo a aflat cine e cu adevărat abia la 21 de ani, după ce, sfâșiat între rușinea de a-i cere boierului mâna fiicei sale și certitudinea că nu poate să trăiască fără ea (ce vremuri!), se duse la cula Corbeanului ca să-și mărturisească sentimentele. „Voi doi n-aveți *cum* să vă căsătoriți“, îi zisese boierul, cu glas tremurând, iar Teo plecase la București, buimac, hotărât să lase baltă cariera de ofițer de birou ce i se pregătea și să se ducă în prima linie, pe frontul din Est. Cum de-i trecuse prin minte că el, un amărât de fiu de țăran, putea s-o ia de nevestă pe domnișoara Es, doar pentru că devenise ofițer? Cum de fusese într-atât de naiv, încât să-și imagineze că puteau să se ia? Corbeanu îi dăduse de toate: școală, cărți, burse – cum să-i mai dea și fiica? Adevărul e că dragostea lui pentru domnișoara Es era, prin ea însăși, ceva necurat, care n-avea nicio legătură cu endogamia inerentă unui sat izolat, precum Corbii-de-Piatră: Vasile Canta, de pildă, țăranul care-l crescuse, avusese nenorocul să se îndrăgostească de nevasta boierului Corbeanu cu mult *înainte* ca aceasta să-l aducă pe Teo pe lume, așa că fiul lui adoptiv nu făcuse altceva decât să cadă în plasa unei sorți batjocoritoare, care-i obliga pe purtătorii numelui Canta să înnebunească după purtătoarele numelui Corbeanu, lucru care, după cum am văzut, se întâmplă și azi – nimeni nu știe de ce.

Dar asta e altă poveste. Revenind la ale noastre, după ce Corbeanu auzise că fiul lui voia să plece pe front, se făcuse luntre și punte ca să-l împiedice: scrisese memorii, își pusese relațiile în mișcare – dar ce să faci pe timp de război cu un voluntar care voia cu orice preț în linia întâi? Văzând că n-o scoate la capăt, Corbeanu îi scrisese lui Teo vreo douăzeci de scrisori, rugându-l să lase prostiile, lucru care-l puse pe tânăr pe gânduri, căci prea-i scria boierul cu foc, cu mult mai multă patimă decât Vasile, taică-său prezumtiv. Poate că tata, fiind necitit, își zicea Teo, nu poate

să se exprime cum trebuie: e un analfabet, e un țăranoi – de unde să știe să scrie scrisori?

Nimeni nu se gândise la Es, însă, care se dusesse furioasă la taică-său, făcându-l cu ou și cu oțet: „Ești un ipocrit, scrii toate eseurile alea doar ca să *faci* pe liberalul, dar tu ești un închistat, un habotnic și-un om de nimic. Îți bați joc de Teo, crezi că, dacă i-ai plătit școala și l-ai îmbrăcat, l-ai făcut sluga ta – tu vrei doar să se *audă* de tine, să zică lumea ce persoană deosebită ești... Nu vreau să te mai văd, *papa*, nu vreau, și-o să plec cu Teo, să știi.“

Abia atunci a realizat Corbeanu că vorbele, chiar și cele mai trăsnete, nu rămân pe hârtie, că nu sunt doar niște *bon mots* bune de spus în saloane, și că, în niciun caz, n-au cum să dea naștere, exclusiv, unui banal experiment de laborator (pus la cale cu binecuvântarea baronului Löwinger), care laborator, întâmplător, avea forma casei țărancești a lui Vasile Canta.

Până la urmă, cel ce-a descurcat ițele a fost însuși Vasile Canta. Înainte de toate s-a dus la Corbeanu și i-a zis că dă adevărul pe față, c-așa nu se mai poate, că prea multă lume s-a ținut din cauză că *el*, Vasile, îl crescuse pe Teo ca pe fiul lui natural și că o dragoste ca cea dintre Es și Teo, chiar dacă avea precedente (făcea aluzie la starea de fapt din sat), nu fusese nicicând într-atât de blestemată, încât să lege un frate de-o soră – doi veri, mai mergea, că trăiau în pustietate, un unchi c-o nepoată, se mai auzise, dar așa... „Eu mă duc și-i spun lui Teo ce și cum, să știi de bine că mă-mpușc“, zisese Vasile. Boierul nu-l rugase decât să nu facă zaveră: „...căci greșeala este a mea. Sunt un... sunt un *tâmpit*.“ „Ba suntem doi, boierule. Dacă-ți spuneam *nu*, bărbătește, după război, n-ajungeam noi aici.“

Și s-a dus pe front, dracu' știe cu ce hârtii și pe ce căi, și l-a găsit pe Teo tocmai la Odesa. Era început de noiembrie, ai noștri bombardau ceva de speriat, dar lui Vasile nu i-a păsat, a mers fără teamă la Teo și i-a zis tot, în timpul unui contraatac rusesc: simțea că nu mai era de pierdut nicio clipă.

Așa a aflat Teo Canta că nu se trage din aventurierul întors de la Praga, ci că-n venele lui curge sângele unuia care se duelase de 13 ori și căruia tații fetelor pe care puneă ochii îi spuneau: „Așază-te unde vrei, c-acolo unde stai tu e capul mesei.“ Bunicul lui adevărat făcuse bani din procese jucate pe muchie de cuțit, pierduse și câștigase la cărți cirezi și pământuri, iar taică-său îl făcuse cadou când era nou-născut – deci Teo n-a avut de ales și s-a dus până la Stalingrad, iar despre numele Corbeanu n-a mai vrut să audă nicicând.

Prin urmare, a rămas un Canta, neștiind că taică-său a continuat să-l ajute: a vorbit cu ministrul Argetoianu, iar acesta a vorbit cu Neubacher, consilierul economic al celui de-Al III-lea Reich la București, și cu prințesa Rosetti-Solescu (Coco), soția generalului Friedrich Paulus, viitor mareșal și mare înfrânt la

Stalingrad. În urma acestor manevre de culise, Teo a fost numit ofițer de legătură între comandamentul Grupului de Armate Sud și Armata a 3-a Română, situație care l-a scăpat de urgie, căci la 19 noiembrie 1942, când rușii au spart frontul, Teo era în misiune la Rostov pe Don și n-a fost prins în încercuire. După 23 August, a intrat în Garda Regală Călare – tot taică-său cel adevărat l-a aranjat: vorbise cu Argetoianu, iar acesta intervenise pe lângă Sănătescu, mareșalul palatului, care-l solicitase expres pe Teo pentru Regimentul de Gardă.

Es, care aflase de toată tărașenia (mai puțin de intervențiile boierului pentru Teo), n-a vrut să-și mai vadă tatăl în ochi. N-a trecut să-l vadă decât după ce un activist de partid l-a împușcat în fața primăriei din Corbii-de-Piatră. Lucru curios, activistul îi lăsase pe săteni să-l ducă pe boier acasă și să-l cheme pe chirurgul din Câmpulung ca să-l doftoricească – era în toamna lui 1947, când încă nu le luaseră comuniștii cula.

„N-am făcut ce-am făcut din prostie, scumpa mea Es“, i se umplură Corbeanului ochii de lacrimi, văzând-o pe fiică-sa. „Știam ce furtună va veni de la Răsărit, cercul nostru aflase tot...

De-aia i l-am dat pe Teo lui Canta... Am făcut-o cu un scop cinstit, dragă Es, dar am scăpat hăturile. Iartă-mă, dacă poți, și roagă-l pe Teo să mă ierte și el... Zi-i să vină aici, rogu-te, că nu mai am mult și nu i-am arătat cartea care-l așteaptă de când s-a născut... N-am cum să-ți spun mai multe, căci el, Teo, e cheia, crede-mă...”

Teo, însă, n-a apucat să-l vadă: Corbeanu s-a stins în urma unei septicemii, în 31 decembrie 1947. La ora aceea, Teo era ofițer de serviciu pe Regiment și încasa ultimatumul Diviziei Tudor Vladimirescu: rușii, pentru care taică-său îl pregătise în acel fel nemaiauzit, îi înconjuraseră unitatea.

29
ORGASMUL

Altă gardă pe răboj. Am văzut atât de mulți pacienți, c-am ajuns să cred că se îmbolnăvesc doar ca să-mi facă în ciudă. Când să plec, dau nas în nas cu Stalin – ieșea din WC.

– Iar te-ai căcat? îl întreb.

– Iar! Mă scoate din minți Maștera. E o vită.

Îl întreb dacă s-a căutat, dacă n-are vreo boală, dar el îmi zice că-i doar de la cap, se cacă apă și-atât. Are nervi, vrea să fumăm, intrăm în cabinet. Cică Maștera, care de ani de zile nu mai face treabă de medic ¹⁶, a făcut tărăboi după ce Stalin a internat-o pe mama unui coleg fără să ceară voie, deși pacienta era o urgență. Bineînțeles că sclavii l-au dat în gât, așa că Maștera l-a zăpăcit în gardă, cu telefoanele: De ce-ai internat-o? De ce nu m-ai

întrebat? Eu am *nevoie* de patul în care ai pus-o, pentru un pacient aflat în studiu cu firma Iz. Ce dac-au venit cu elicopterul?

Trebuia să-i pui să dea ture deasupra orașului, cu pacienta la bord, până se săturau. Stalin i-a zis că s-a descurcat, c-a rămas și-un pat liber pentru studiu și că femeia n-ar fi scăpat dac-o amâna.

Dar Maștera: Ce dacă te-ai descurcat? Trebuia să-mi ceri voie! De-acum o să zică toți că *am* locuri și-o să *mă* încarce cu cazuri. Stalin a înghițit în sec, n-a avut tupeu să-i zică de salonul pe care ea însăși îl dezafectase, ca să aibă motiv să nu aprobe transferuri.

– Nici n-a interesat-o că era mama unui coleg. Azi-dimineață, însă, mi-a luat cazul. L-a chemat pe doctor la ea și i-a zis că noroc că are insomnia și c-a văzut totul pe camere: „Mama dumneavoastră nu mai era în viață, dacă nu mă ocupam *eu* de ea, peste noapte.“

Stalin dă fuga iar la WC. Zici că se pișă, așa se aude. E atât de plin de draci, încât dă din gură și de pe tron: cică s-a apucat să-i scrie doctoratul logodnicei lui P, o să-i redacteze o lucrare *bec*,

inatacabilă, fiindcă P a promis că-i face gagică-sii clinică separată. Stalin voia să se mute în clinica ei, o dădea naibii pe Mașteră, n-o mai suporta... „Eu o să muncesc, iar gagica lui P o să huzurească, ăsta e *deal*-ul“, îmi zice, după care, ciudat, supărarea îi trece și-mi citește știrile de pe mobil: moslemii proclamaseră Califatul de Husby, la Stockholm. Ridicaseră baricade și arboraseră steagul negru pe o sală de sport, în care organizau judecăți după preceptele *shariei*.

– Dă-i naibii, mor de somn, zic eu și mă car.

Ies din spital de parc-aș pleca din detenție. Plouă de rupe și n-am chef de nimic. Ajung acasă și, când intru, mă ia cu frig... Ce dracu'? Lăsasem deschis? Mă călcaseră hoții? Îmi pusese Mesneraș tehnică în apartament?

Pe naiba – a venit Ali. E pe canapea, se dă pe net. E doar în chiloți și sutien: se uită în ecran, râde, iar din laptop se ridică un găfâit femeiesc.

– Te-am uluit, face Ali, între două hohote de râs, întrerupte de gemetele alea muieresti. Hai c-a venit Sahib, îi zice Ali cuiva.

„Sahiiib, bine-ai venit“, face Mara din laptop, după care continuă să-i povestească lui Ali: „...eu i-am zis: la drrracu, dă-ți jos părul din cur cu mașina, dar ea nu și nu, și-a lăsat plete de puteai să-ți faci cozi... Ei, și cum se depila ea în cabina alăturată, deodată începe să geamă. Mă uit la depilatoarea mea, aia ridică din umeri: Pricepi de ce noi, nemțoaicele, nu ne băgăm la d-astea? Așa pățești când epilezi între buci, numai *aussländerițele* se bagă... Între timp, amica găfâia tot mai tare, ziceai că și-o pune, se opriseră toate coafezele din treabă – râdeau, cu mâna la gură. Deodată, aia trage un urlet (Mara o imită, mă trece un fior) și dă buzna afară, în curul gol: Nu mai pot, zice, *m-a rupt la găoz...* Plecăm noi de-acolo: aia mergea de parcă făcuse pe ea. Mi-au ieșit ochii din cap, zice, și nu mi-am făcut decât juma' de cur. Cum, doar juma'? mă mir. Uite-așa, n-am rezistat. Mă ustură găozul de mor, să văd cum scap de-al meu, la noapte... Of, mai bine mă opresc“, face Mara deodată. „Te enervez, Sahib?“

– Stai liniștită, e chiar hazliu.

– Hazliu pe drrracu! N-ai râs deloc.

Mă uit în laptop. Cocoțată în vârful patului, Mara își face unghiile de la picioare. Poartă un capot mai mult desfăcut, n-o deranjează c-o văd așa.

– Și ce mai faceți dumneavoastră, domnule Sahib? mă întreabă. Cum mai e vremea la București?

Cum să fie? De câteva zile plouă de rupe.

– Serios? face Mara.

Se apleacă, ridică un pahar de bere de pe covor și-mi urează:

– *Prosit!*

Ali scoate și ea un țoi cu coniac dintre picioare și dă noroc cu Mara, ciocnind ușor în ecranul laptopului. Le apucă râsul.

– Nu ți-e frig? o întreb pe Ali.

– Din contră, mi-e cald.

– Ți-am încins-o, ce credeai? îmi face Mara cu ochiul.

– Stai că-mi torn și eu niște coniac, zic.

– Ia sticla, mă îmbie Ali.

O ține la picior și e aproape plină, semn că Ali n-a prea băut.

– Ai avut gardă grea? mă întreabă Mara.

- Îi spun cum a fost. Iar Mara, privind-o pe Ali:
- Ești norocoasă, *liebling*... Păcat că nu stați aici! Poate ieșeam undeva. Nemții se pricep la de toate, numai la distracție nu.
 - Ei fac BMW-uri, la ce le trebuie distracție? face Ali.
- Vorbește tare, iar când râde, i se văd gingiile – zici c-a înnebunit. Brusc, îi face cu ochiul Marei. Mara îi face cu ochiul înapoi și dă berea peste cap.
- De ce nu emigrezi, Sahib? face Mara.
 - 's prea bătrân ca s-o iau de la capăt.
 - Ali zice că nu ești. Mai bine-ai emigra.

Iar Ali:

- Se fandosește, fată. (*Fată?! I-e frică de disciplina nemțească.*
 - Nemțească?! Zi-i turcească, africană, poloneză... Ieși pe stradă și vezi la nații de parc-ai fi la *all inclusive*, plus c-acum au apărut vikingii, jihadiștii, comuniștii... E bâlci! Ați auzit c-au făcut califat la Stockholm?
 - Califat? râde Ali, dând capul pe spate. Ce califat, fată?
 - Califat d-ăla, cu basmale-n cap... Noroc că s-au dus peste ei Motocentaurii din Norrköping. I-am văzut la televizor, s-a lăsat cu bătaie, cu sticle incendiare, la voi n-au arătat?
- Ali zice că nu și se apucă amândouă să-i înjure pe politici. Mara speră să se întărească, naibii, Crucile Întreșesute și să pună lucrurile la punct (cică Motocentaurii sunt o facțiune a Crucilor), iar Ali îi laudă pe studenții Sovietelor. Se înfurie amândouă (*prosit*), vorbesc pe întrecute de o Europă cancerizată, visează la lagăre pentru refugiați și politici: să doarmă și să mănânce împreună, dacă se iubesc atât. Ali se ambalează, nu-mi vine să cred că discută asemenea lucruri cu Mara, stând doar în sutien și chiloți.
- Poate că vă rețin, face Mara cu ochiul, deodată. Ai grijă, scumpo, mai zice ea și-și ia la revedere, dispărând în cortegiul de fluierături al Skype-ului.

Zâmbetul lui Ali se șterge pe loc:

- Nu te supăra c-am vorbit cu curva asta, bine?
- Dau să-i răspund, dar Ali îmi face semn să tac:
- Nu mă întreba ce și cum, că ne stricăm ziua.

Se uită la mine nu știu cum – vrea s-o îmbrățișez, așa c-o fac. Ali se încălzește, iar eu îi zic că trebuie să mă spăl: sunt împruțit după gardă. Cât timp te speli, zice ea, eu o să comand mâncare chinezească, vrei? Vreau, dar să nu fie prea iute. Ba, zice ea, eu vreau foarte iute.

- Am chef să ne schimbăm viața, îmi spune.

Când ies din baie, o găsesc pe Ali în bucătărie, cu laptopul în brațe. Țoiul ei e gol. Nu văd sticla de coniac.

– Curva de Mara... mă bombardează cu poze, știi?
– Altminteri, sunteți prietene, văd. Vorbiți, faceți bancuri...
– Bancuri, da. Vrei să vezi ce poze îmi trimite? Deschide un e-mail și-mi arată. Ți place? mă întreabă, dar nu mă lasă să răspund, mă pune s-o examinez pe Mara îndeaproape, mă iscodește, deschide apoi alte poze, găsește unele cu Mara în costum de baie – mi le arată și pe alea, le mărește, le face cât tot ecranul.

Sună la ușă. E mâncarea chinezească. Ali, tot cu ochii în pozele Marei, se încruntă, le ia la rând, se plimbă înapoi și-ncolo, își examinează fesele, picioarele, se compară cu ce vede în poze.

– La sâni mă ia, cred. Ca să fiu sigură, însă, îmi trebuie o poză topless de-a ei. Ce zici? Mă ia?

– Și dacă te ia, ce?

– Cum, ce? face Ali buzele pungă. Ai habar câte știe Mara despre tine?

– Și, dacă știe, ce?

Pun mâncarea pe masă. Ali se înfoaie, își suge burta, se privește dintr-o parte, din nou se uită la pozele Marei.

– Arată bine, vaca, zice. Ce zici? E mai mișto ca mine?

– Ce ai, domnule?

– Spune-mi, e mai mișto ca mine?

Se ridică, se uită în oglinda din hol, se uită în ecran:

– La picioare cred c-o iau, ce zici?

– O iei, cum să nu... Ia-uite ce picioare lungi ai...

– Cică astea cu picioare scurte se regulează mai bine. Tu ce crezi?

– Nu mi se pare că Mara are picioarele așa de scurte.

– Sunt mai scurte decât ale mele... La cur, însă, mă ia! O urăsc pentru curul ăsta al ei. Dar e și vina mea: nu mai ajung la fitness...

Își mai toarnă un coniac, pitise sticla în spatele aragazului. I se încordează mușchii, gâtul îi joacă în ritmul înghițiturilor. De afară se aude un elicopter. E SMURD-ul, vine dinspre Autostrada Soarelui. Și-au spart ăia capetele, le-au bufnit creierii pe carosabil. În depărtare se zărește Fosa Septică, zici că-i un zигurat avortat.

– Dar eu sunt mai deșteaptă ca ea, face Ali. Trăiesc pe picioarele mele, am un ONG, am o firmă, fac decorațiuni exterioare și interioare, fac bani mulți, cunosc tot soiul de oameni... Ce zici, ajunge?

– Pentru ce să ajungă?

Se posomorăște. Gustă din mâncarea chinezească, îmi drege orezul, îmi toarnă sos iute cu ghiotura:

– Hai, mănâncă! Ți-am zis că vreau să ne schimbăm viața. Mă gândeam că, dacă Mesneraș o place pe curva asta, s-ar putea s-o plăci și tu.

Mănânc. Ea se gudură. E tristă, cic-a făcut burtă, i se pare că Mara n-are burtă deloc. Terminăm de înfulecat, Ali strânge masa, se pricepe cu vesela de unică folosință. Eu intru pe net. N-am mai deschis e-mailul de două zile, iar mesajele de la Cixi dau pe afară. E la Amsterdam, cic-o tratează ăia în forță, îmi zice ceva de *rehab*. „Poate că scap, deși, *should I really drop it? There's nothing like it, but I have no choice, I have to get rid of all this brain chemistry!*“

– Cine e? face Ali.

Îi spun de Cixi, iar Ali o invidiază că e la Amsterdam.

– E bine să fii în partide, zice.

Vrea să afle mai multe, dar nu-i răspund, trec la alt mesaj: „Cum plec, cum se duce totul de râpă. De ce nu vorbești cu Dana? Vezi că ea e sfioasă, du-te peste ea, nu-i da timp să cugete. Apropie-te de Minion! *Can't stay all day long next to you, I have my own fucking life... BTW, d'ye miss me, hun?*“

Îi răspund, mitraliez în tastatură. Iar Ali:

– Cixi asta e mai *bună* ca Mara?

Pronunțase *bună* de parc-ar fi fost bărbat. Îi zic că n-am văzut-o în viața mea și că nici pe Mara n-o știu decât din poze.

– Îmi vine să-ți trag o *palmă*, se lipește Ali de mine. De unde știe Mara ce-ți place, de unde, de unde?

Și începe să se unduiască, să mă înțepe cu unghiile:

– Mergem? face semn cu bărbia spre dormitor.

E lumină, Ali n-o face decât pe întuneric, dar îi zic că da, mergem.

– Lasă-mă puțin, zice, vreau să-ți fac o surpriză.

Rămân în bucătărie. După o vreme, Ali mă strigă. Hai că vin, zic.

În dormitor e beznă, draperiile erau trase. Când să intru, Ali aprinde două lumânările. Răspândise petale pe pat și dăduse cu spray în așternut. E tot în soutien și chiloți.

Mă ia cu mâncărimi. Ali mă cheamă, trupul mi-o ia înainte, se vâra în pat, o atinge – îl las să-și vadă de treabă, deși Ali (o simt) pare să mă cheme din altă lume. Se aude sirena îndepărtată a unei locomotive, nu știu cum de bate până-n apartament, iar din Ali nu mai rămâne decât un sân, apoi un sfârc, după care se transformă într-o ființă *nevăzută* și dispare de tot – e înlocuită de un miros de *transpirație*, de parcă un străin nevăzut ne-ar da târcoale. În locul ei răsar niște imagini vechi, în sepia, și-mi cad ochii pe-o fetiță (să tot aibă doișpe' ani, abia-i mijesc sânii), care se uită la un televizor alb-negru, la un film despre Mallory și Irvine, morți la datorie, pe Everest. Deodată, fetița aude ceva despre Nanga

Parbat, iar lângă ea răsare o femeie înaltă, cu buze pline: are
mutră de evreică, are părul numai inele – ea n-o să dea niciodată
cu spray și petale în pat. Miroase tot mai tare a transpirația *aia*,
Ali nu simte nimic, geme doar, dar cum să fiu atent la ea, cum?
când o văd pe femeia aceea că-i lasă fetei semne prin casă: simt
c-o îndârjește s-ajungă, măcar ea (?), pe Nanga Parbat. Fetița se
înfofolește în hanorac, își saltă rucsacul în spate, se leagă cu o
cordelină scoasă din debara, se ghemuiește pe covor și se bagă în
pături, printre jucării, visând că e la Tabăra IV și că se apropie de
culmea Mazeno, în timp ce maică-sa îi pune suc în termos, ca să
aibă de băut ceva proaspăt la altitudinea apartamentului lor, în
timp ce escaladează versantul Rupal, privind când și când la
ciresii din fața blocului de parc-ar fi pădurea din Poiana Zânelor,
de peste mări și țări, de peste mări și țări, de peste mări și țări...

Ali? Habar n-are de astea... În ultimele trei săptămâni a ornat
grădina unui politic din Mogoșoaia, a pus tapet într-o casă de pe
Căderea Bastiliei, a instalat boxe Amontillado în mașina unui
australopitec financiar și a vorbit cu Mara, pe Skype.

– Ali, taie-mi capul, aruncă-mă pe geam – nu sunt în stare, dau
eu glas cumplitei vești.

Ea, însă, își dorește orgasmul și mă palpează procedural:
doamne, cum o să supraviețuiesc între picioarele ei? Nu vreau s-o
jignesc, arabii ne învață că bărbatul adevărat o face și între
țambrele unui gard, iar ceilalți, yoghinii, sunt și mai tari: pun
puța într-o găleată cu apă și aspiră apa-n vezică prin puterile
minții. De-așa ceva am nevoie acum și, până la urmă, zgomotul,
frecarea, curenții electrici, mă pun pe calea cea bună: uite c-o
scot la capăt, mă cufund în Alzheimer-ul pasager, finalizez, iar
Ali face ce poate și ea, tresaltă, zvâcnește, icnește – icnește cum
icnea Mara pe Skype.

Stop. Afară plouă. Îmi vine un gând năstrușnic, cu Mesneraș și
cu Mara, mai bine-l alung. Trec două minute. Gata: respirăm
omenește.

– Ești la fel ca Mesneraș, oftează Ali. Mi-a povestit Mara cum
face.

– Ai vorbit cu ea despre *asta*?

– De ce nu? Ai văzut c-ai scos-o la capăt până la urmă?

Aprinde țigara, vrea s-o poștim. Am strivit, naibii, petalele din
așternut. Iar Ali: „Știi că la turci, la Belek, e un hotel pentru
swingeri?” Trag din țigară. „Swingeri?” Ali respiră adânc. „Da,
swingeri. Mi-a zis soția lui Roșu, acum două zile. Cică swinging-
ul îmbunătățește viața de cuplu. Soția lui Roșu are o prietenă care
a fost la hotelul ăla, se pare că e nemaipomenit, numai lume
bună.” „Belek? Unde naiba e Belek?” Ali se întoarce pe burtă, îi
curge scrumul în pat. „În Turcia. Nu-mi spune că te jenezi.” „Dă-
o naibii de jenă! Dacă iei cine știe ce boli? Și la curve e mai
sigur, p-alea le trimit peștii la ginecolog...” Dar Ali: „Dar dac-am

merge cu niște cunoscuți?“ „Cu Roșu? Cu nevastă-sa?! Cum să faci swinging cu ei? Sunt adipoși, discută politică.“ „Doar nu crezi că-s singurii care fac swinging!“ se răscoală Ali. „Mara face?“ întreb. Iar Ali, înfoiată: „Tu ai face cu ea?“

Rahat, cum să fiu sincer? De fapt, Ali e disperată să se așeze la casa ei, chestia cu swinging-ul e doar o provocare. Ali e cineva, ea face *bani*, are clienți, o caută până și boschetarii la ONG-ul ăla al ei, dar are *și-o* vârstă, așa că vrea nume de familie nou, vrea să fie căutată *și acasă*, pe fix, și să răspundă un bărbat cu glas tunător, căci ăsta e mersul, chiar și pentru gay – noi de ce să nu ne căsătorim? Mi-e teamă de cuvântul *familie*? Ce, nu m-am maturizat?

– E complicat, zic. Spui *familie* – spui *copil*, iar noi suntem prea în vârstă ca să facem copii.

– Păi, adoptăm unul! Am fi și noi... cum să spun... sunt mulți copii fără părinți. Putem să adoptăm un Massai, un negrișor din ăla micuț. Toată lumea adoptă vietnamezi și indieni – ei bine, noi am adopta un Massai.

– Un Massai?!

– Un Massai! Ai fi tatăl unui potențial vânător de lei. Știi că Massaiul adolescent trebuie să ucidă un leu ca să devină bărbat?

Trag din țigară: dacă tot e să am un copil, mai bine să fie al meu, căci uite ce-a pățit Vasile Canta... Ali e încolțită, însă, ea vrea familie *și* copil, așa că mă încântă cu nenorocitul ei de Massai, care vânează lei – dă-ți seama, la pubertate o să trebuiască să-l ducem pe micuț în Kenya, să-și doboare leul, cine-o să mai fie ca noi?...

– Timpul trece, Sahib, coboară ea ochii. Pe Nanga Parbat când pleci?

– La anul.

Mai aprinde o țigară. Zâmbește din colțul gurii:

– Voi doi o să vă duceți pe munte, iar eu și cu Mara o să vă așteptăm. O să stăm împreună, o să depănăm una-alta și-o să ne așteptăm bărbații plecați să cucerească muntele ucigaș, ar fi ca într-un film...

– Mă lași? Când a trăit lumea ca-n filme?

– Cândva. Cândva, oamenii au trăit ca în filme.

Se întoarce pe burtă. E epilată, dar tot se vede că e mamifer – are firișoare de păr pe spinare, rare și fine. În clipa aceea îmi cad ochii pe hainele ei. Ușa șifonierului e întredeschisă, iar înăuntru zac cizmele ei negre, înalte, iar deasupra lor, pe umeraș, atârnă veșmântul ei de fărșerotă: ilicul cel negru, rochia albastră, înflorată, centura prinsă cu fibule de argint. Hainele alea sunt ea, cutele lor păstrează sufletul ei ascuns – văzându-le cum o așteaptă, gata să-i dea viață în lume, îmi vine s-o îmbrățișez,

numai că atunci piue faxul, iar imprimanta începe să descarce pagini întregi.

Mă duc să văd care-i treaba. Ce chestie – sunt benzi desenate, ies cu zecile din imprimantă. Recunosc tușa lui Hergé, numai că nu-mi dau seama despre ce episod de-al lui Tintin e vorba. La sfârșit, faxul scuipă un mesaj: „Îl cunoști pe un oarecare Buraq?”

Mesajul e semnat (cum altfel?) de Iașa Litvak-Uriniferul, Rege al Falansterelor Sabra și Shatila, Stăpânitor al Taberelor de Refugiați.

30
EVREII

N-am cum să-mi amintesc de acel episod cu Tintin, fiindcă n-a fost publicat niciodată. Dacă e să-i dau crezare lui Iaşa, originalele planşelor sunt ținute la loc sigur, în muzeul *Hergé* din Louvain-la-Neuve, într-o încăpere cu temperatură constantă. Ce-am primit eu pe fax, nu sunt planşe în adevăratul sens al cuvântului – sunt nişte studii de personaje şi ale unor locuri din Syldavia, ţara imaginară în care se petrec două-trei aventuri de ale lui Tintin, despre care fanii lui Hergé cred că e România. Din notele lui Hergé de pe marginea desenelor reiese că Tintin fusese chemat în munţii Syldaviei de doi alpinişti, pe nume Buraq şi Sahib, şi că mobilul acţiunii (atenţie!) era legat de un manuscris vechi, referitor la ultimele zile din viaţa profetului Mahomed.

Bineînţeles că descoperirea l-a făcut pe Iaşa să lase repetiţiile pe mâna asistenţilor de regie şi să dea fuga în Belgia, la muzeul Hergé. „Wagner să facă bine să aştepte!“ îmi scrie el. „Toată viaţa lui, a avut impresia că restul lumii, de la creditorii care i-au ținut casa în spinare (vezi Liszt şi Otto Wesendonck), trecând prin amante şi ajungând până la regele Bavariei, îi sunt datori prin definiţie, aşa că să mă lase! Nu-mi arde de el, pe bune, căci am credinţa că munţii pe care urcă cei doi alpinişti în aşteptarea lui Tintin sunt Bucegii noştri“, mai scrie Iaşa, care, pe lângă planşe, găsise numeroase fotografii vechi folosite de Hergé pentru documentare. Printre ele erau două duzini de ilustrate interbelice din Buşteni şi de pe văile estice ale Bucegilor (cel puţin aşa menţionează notele autorului), numai că, mărturisesc că nici în poze şi nici în schiţele lui Hergé n-am recunoscut locurile pe care, altminteri, le-am străbătut de atâtea ori.

Asta nu era tot, însă. Printre notele lui Hergé, Iaşa descoperise şi trei referiri la *cartea* lui Barzillai, iar în acestea apărea numele lui Sahib, care, lucru bizar, se referea la munţi ca la „regatul său“. Uluiala lui Iaşa fusese atât de mare, încât, de la muzeu, se dusesese aşă în Alsacia, la biblioteca mănăstirii Mont Sainte-Odile, unde, spuneau curatorii din Louvain-la-Neuve, Hergé avusese prilejul să citească fragmente din cartea lui Barzillai. Din păcate, biblioteca mănăstirii fusese spartă cu două luni în urmă, iar copia cărţii dispăruse. Exista, însă, o fotocopie a ei la biblioteca Clubului Alpin din Golden, Colorado, realizată de un jurnalist specializat în expediţii montane. Iaşa obţinuse fotocopia şi mi-o

trimisese la pachet cu planșele, numai că textul era scris în latină, așa că n-am priceput nimic.

„Am început să-l traduc“, scrie Iașa, „dar în afara faptului că în varianta asta nu e vorba de doi gemeni, ci de un singur bărbat, pe nume Sahib, nu cred c-o să aflu lucruri noi, căci textul de la Mont Sainte-Odile e cel mai sumar dintre toate: povestește o escaladă, discută despre călătoriile celui ce caută cartea în zilele noastre (e vorba de mine, îți dai seama), apoi ne arată că Sahib, adică tu, intră în viteză datorită unor pățanii necunoscute, cuprinse în fragmentele lipsă, și cam asta-i tot. Din ce-am apucat să înțeleg până acum, Barzillai amintește în episodul escaladei de un așa-zis *observator de urși* și de o *Râpă a Zăpezii*. Dacă lucrurile astea îți spun ceva, dă-mi de știre“, își încheie Iașa mesajul.

Bineînțeles că lucrurile astea îmi spun ceva, căci atât observatorul de urși, cât și Râpa Zăpezii sunt pe Valea Morarului, din Bucegi – dar pot să fiu sigur că Iașa nu se joacă? E regizor: e-n stare să se documenteze la sânge doar ca să-ți picure în minte două-trei detalii sugestive, astfel încât să te târască într-o călătorie al cărei scop îl știe doar el.

Iașa se trage dintr-o familie de evrei stabilită în Moldova în 1653, după ce Bogdan Hlemnițki trecuse Ucraina prin foc și sabie. Ai fi tentat să crezi că niște comuniști ilegaliști nu țin la tradiții, dar nu e așa, pentru că bunica lui Iașa, tovarășa Marta, povestea cu nesaț despre originea ei, pe care o putea urmări cale de trei sute de ani, precum o familie cu sânge abastru. Strămoșii lui Iașa din Moldova fuseseră *orândari*, adică se ocupaseră cu distilarea băuturilor – cu alte cuvinte, făcuseră *răchie*, motiv pentru care câștigaseră bani frumoși, deși nu cât să se îmbogățească. Pe de altă parte, fuseseră arătați cu degetul de maimarii țării, pentru că „luau pâinea de la gura omului și făceau băutură din ea“, după cum scrisese domnitorul care-i alungase pe orândari din Moldova, în cursul războiului „bucate vs. alcool“, care cuprinsese Europa secolului al XVIII-lea.

Prin urmare, strămoșii lui Iașa coborâseră la București și-și ridicaseră o casă pe o ulicioară îngustă, lângă biserica Bradului, peste gârlă de mahalaua Tabacilor, cam pe unde e Biblioteca Națională în zilele noastre. Era o casă cu curte, cu acareturi, grajd și grădină de zarzavat, dar strămoșii lui Iașa se ocupaseră tot de rachiuri, ei fiind cei ce introduseseră absintul în București – fusese o lovitură îndelung chibzuită, după ce băgaseră de seamă că vinul pelin își avea deja consumatori lui în mahalale. În 1866, în urma unor articole scrise de Cezar Bolliac în *Trompeta Carpaților* (îi acuza pe evrei că îi otrăvesc pe bucureșteni, punând acid sulfuric în băuturi), casa le fusese devastată, mai ales de cei cărora Litvak le dădea să bea pe veresie – alambicurile fuseseră făcute bucăți și azvârlite în Dâmbovița, dimpreună cu butoaie sparte, tablouri rupte și mobilă fărâmată, dar și cu

nenumărate orătănii: câini, găște, găini, dar mai ales pisici, căci neamul Litvak avea nebunia creșterii pisicilor persane. Ca fapt divers, vandalizarea se isprăvisese în același loc în care primul Canta ajuns în Muntenia, în 1818, finalizase o bătaie cumplită, cu niște pehlivani stârniți împotriva lui de un indian din Pondicherry, ajuns, dracu' știe cum, la București. Să ne întoarcem la familia Litvak, însă, care și-a revenit după scandalul provocat de Bolliac și s-a reapucat de afaceri: în 1880 îi găsim într-o casă cu etaj, pe viitoarea stradă Avram Goldfaden, colț cu ulița Olteni, la doi pași de biserica Udricani.

Tovarășa Marta, bunica lui Iașa, s-a născut în 1907 – pe atunci, familia Litvak nu se mai ocupa de distilate, ci de comerțul mult mai bănos cu delicatese și coloniale. Marta Litvak, însă, simțea doar silă când auzea de afaceri – ei îi plăceau artele plastice, motiv pentru care tatăl ei a cheltuit o grămadă ca s-o trimită la studii. La 16 ani, Marta s-a înscris în partidul comunist, iar după numai un an a intrat în ilegalitate, dar asta n-a împiedicat-o să plece la Paris și să-și continue studiile de arte plastice.

„Primele comuniste sunt niște Karenine care nu s-au aruncat în fața trenului“, a zis ea odată, ceea ce m-a făcut mereu să mă întreb dacă tovarășa Marta visase cu adevărat la o lume „mai bună“ sau dacă nu se făcuse comunistă din cauza unei dezamăgiri amoroase. Iașa pretindea, însă, că bunică-sa intrase în partid după ce aflase de Alexandra Kollontai (o mândrețe de femeie, cu ochi mari, visători), propagandista alfa a relațiilor libere dintre bărbați și femei. Alexandra spunea, încă dinainte de Revoluția din

Octombrie, că măritișul era o capcană, motiv pentru care-și abandonase soțul (deși se căsătorise cu el contrar voinței familiei) și că sexul nu era decât o pulsione, un fel de foame sau sete mai elaborată. Altminteri, familia era o povară burgheză, pe care comunismul avea s-o șteargă (cu necesitate!) după ce avea să se înstăpânească peste omenire, conform legității istorice, ca un fel de creștinism, dar mai carnivor. Mama-muncitoare, mai spunea Kollontai, trebuie să uite să facă deosebirea dintre copiii ei și copiii altor femei, ea trebuie să deprindă concepția sănătoasă că toată progenitura e a muncitorimii. Așa gândea și tovarășa Marta, zicea Iașa, dar tocmai pentru c-o spunea el, eram tentat să fim sceptic.

Cum-necum, după ce a intrat în legătură cu cominterniștii de la Paris, Martei i s-a părut că partidul comunist din România nu se ridică la înălțimea visurilor ei revoluționare – de fapt, nimic nu se compara cu țintele politice zugrăvite de agitpropii de la Kremlin, așa c-a dat naibii studiile și pisicile persane care o așteptau la București, a uitat de artă, a uitat de tot și s-a dus la Moscova, unde l-a cunoscut pe viitorul ei partener, secretarul general al comuniștilor basarabeni (ilegalist și el), un oarecare Popov. Nu s-au căsătorit niciodată, căci Popov susținea, la rându-i, ideile

tovarăsei Kollontai. Fiind amândoi nerăbdători să trăiască după regulile societății perfecte (era doar o problemă de timp până ca aceasta să fie înfăptuită, ireversibil), și-au asezonat relația cu zbuciumul unei vieți petrecute în excесе revoluționare. Încă de pe atunci, tovarășii din Comintern au remarcat asemănarea izbitoare dintre Marta Litvak și Ana Pauker – de altfel, există mărturii care atestă că tovarășa Marta a avut misiuni în România doar pentru a atrage Siguranța pe piste false și a-i permite Anei Pauker să-și vadă de treabă, nestingherită.

Începutul celui de-Al Doilea Război Mondial a prins-o pe Marta la București, unde înființase o tipografie ilegală. A fost arestată (*a căzut*, în jargon comunist) la scurt timp după rebeliunea legionară și a fost închisă la Doftana, unde l-a născut pe Lexu, tatăl lui Iașa. La 23 august a fost eliberată și după aceea a ocupat o poziție importantă în Partidul Muncitoresc Român, într-un birou temut: se ocupa de controlul intern al cadrelor ocupate cu electrificarea, cooperativizarea și industrializarea patriei socialiste. O sprijinea Ana Pauker, bineînțeles. Fiind o comunistă cu state vechi de serviciu, a primit casă pe strada Rabat: un apartament luminos, cu cinci camere, cu balcon uriaș și dependințe (inclusiv o încăpere dedicată pisicilor persane), cu mașină de serviciu (un Zil negru), cu telefon, radio, abonament la gospodăria partidului etc. Apartamentul cu pricina se află într-un imobil art deco cu două etaje, cu ziduri albe – n-aveți cum să-l ratați dacă o luați dinspre Piața Confederației spre Ministerul de Externe.

Iașa a văzut lumina zilei în acea casă, pentru că tovarășa Marta era o persoană cu convingeri nestrămutate: comuniștii adevărați aveau obligația de a se naște *acasă*, nu în spitale, nașterea fiind primul examen revoluționar pe care trebuiau să-l parcurgă. Prin urmare, familia Litvak a adus o moașă de la spitalul Elias, iar moașa a stat cu mama lui Iașa pe tot parcursul travaliului. Se pare că mama lui Iașa a strigat de câteva ori, numai că tovarășa Marta i-a atras atenția că nu dă dovadă de comportament demn, așa că restul nașterii s-a desfășurat într-o liniște desăvârșită, întreruptă doar când și când de gemete înăbușite.

„Pe mine m-au torturat burghezii și iată-mă: sunt vie și nevătămată“, o încuraja tovarășa Marta pe noră-sa. După mulți ani, însă, într-o discuție cu maică-mea, avea să recunoască: „Nu știu cum sunt torturile, draga mea... Sunt criminale, te fac să zici tot – cine zice c-a rezistat sau și-a vândut tovarășii, sau n-a fost torturat. Noroc că șefii și-au dat seama că Siguranța tot afla ce voia, până la urmă, așa că ne-au permis să urlăm, că la început n-aveam voie. A fost un pas înainte, un semn de maturitate revoluționară, fiindcă era mai ușor să încasăm bătaie așa.“

Comunismul a murit, crede lumea, dar nu e adevărat. Odată am fost cu Iașa la un concert rock și ne-am făcut praf, după cum

era obiceiul. N-aveam droguri, dar, importând Occidentul de-a valma, inventaserăm și noi psihotropole noastre: o sticlă de Pepsi și zece comprimate de aspirină, pentru început, iar după aia votcă la greu. Ne-am îmbătat în asemenea hal, încât am vorbit vrute și nevrute – trupa Iris bubuia, răcnea și intra în microfonie, iar Iașa, la un moment dat, a adus vorba despre fuga în Occident. Țin minte că basistul, Hașiaș, se trântise în mijlocul arenei (concertul era la Circ), susținând un solo de se cutremurau podelele, și, chiar atunci, printre zbierete, chiote și trosneli, Iașa m-a întrebat: „Nu-i așa că dac-o să fugi din țară, o să faci politică comunistă?”

În 1983, când am fost noi la concert, comunismul era cea mai infectă lume posibilă – însăși tovarășa Marta îl critica, când se rețrăgea cu mama în camera ei din spate: „S-a ales praful“, zicea, „muncitorii trăiesc prost și nu țin nimeni cont de ei. Partidul, în schimb – uită-te la mine! – o duce ca-n sânul lui Avram... Lenin ne-a avertizat de acest pericol, dar degeaba.“

Nu știu ce-a fost în mintea mea când am auzit întrebarea răcnită în ureche, abia acoperindu-l pe Hașiaș. Ar fi trebuit să-l bag pe Iașa în paștele mă-sii – aveam tot dreptul, căci uram comunismul. În loc de asta, însă, am început să cuget și, sau de la votcă, sau de la aspirina aia care ar fi omorât și-un cal, mi-a venit în minte chipul lui Che Guevara, după care, fără avertisment, prin fața ochilor mi-au defilat tarele despre care citisem în *Scânteia*, dar și în presa occidentală: crahuri, colonialism mascat, șomaj, bombardamentul Hanoiului, lovituri de stat date de AT&T, răpiri, grupul Baader-Meinhof, extorcări de bani. Cred că atunci mi-am dat seama pentru prima oară că libertatea cuvântului e doar o mască pentru o mai bună împilare a popoarelor, așa c-am urlat în urechea lui Iașa:

„Acolo, în Occident, o să facem comunismul adevărat!”

Jur că așa i-am urlat, ajutat și de faptul că, din cauza tămbălăului, nu mă auzea nimeni. Apoi ne-am îmbrățișat, căci abia ne țineam pe picioare.

După două zile, Iașa avea să facă o prostie. Era student la Arhitectură și mai câștiga ceva bani lucrând la negru pentru Anderco, îl știți, marele afacerist, actualul stâlp al partidului liberal. Anderco era o jigodie – odată, la 2 Mai, aflase că-i venise ciclul tipei pe care o luase cu el, așa c-o întrebase, de față cu toți: „Și tu ce vrei să fac cu tine, dacă ai ciclu?” După o oră o suia în tren, la Mangalia, și-o trimitea pachet la București.

În același an, Anderco s-a căsătorit cu una care i-a adus zestre un apartament pe Calea Victoriei, în care nemernicul (cadru universitar la *arhitengura* lui Iașa) a pus pe picioare un atelier în care lucra proiecte personale: vile, decorațiuni, urbanism – făcea de toate, nu era prost. Apartamentul era lângă facultate, iar studenții pe care Anderco îi folosea ca *ghostarchitects* făceau doar cinci minute pe jos, când veneau la lucru. La început îi

plătea binișor, dar după o vreme îi amâna cu plata, pentru ca apoi să nu le mai dea bani deloc, ținându-i în șah datorită poziției lui în corpul profesoral al facultății.

Iașa s-a înfuriat când a văzut în ce hal îl țepuia Anderco. Știa, însă, că parte din banii câștigați în atelierul din apartament luau calea Securității, așa că-i era clar că n-o să-l reclame. Prin urmare, la două zile după concertul cu Iris l-a așteptat în pasajul Majestic, și, de cum l-a văzut, l-a luat de guler și l-a întrebat de bani.

„N-am bani, pe cuvânt că n-am“, i-a zis Anderco, gătit. Dar Iașa: „Ți-am dat patru proiecte, cum spui că n-ai bani?“ „N-am, zău. Știu c-am întârziat, îmi pare rău, pe bune, dar n-am bani.“

Iașa l-a înghesuit mai tare: „Te joci cu mine, dom' profesor...“ „Nu mă joc, Iașa, nu mă joc... În trei săptămâni îți dau banii, îți jur.“ Iașa a slăbit strânsoarea: „Așa să faci, că nu mai pupi ceasul ăsta“, i-a zis el și i-a smuls Rolexul de la mână. „Îți dau ceasul înapoi când îmi dai banii.“

A doua zi, Iașa i-a dus Rolexul tovarășei Marta: „Ți-l fac cadou“, i-a spus, „dar nu-s sigur că ți-l las de tot.“

Tovarășa Marta a întors ceasul pe toate fețele. Îi plăcea, căci ea purta doar ceasuri masive, dar l-a întrebat pe Iașa cum de-a făcut rost de el, că nu înțelegea cum venea cu „nu-s sigur că ți-l las de tot.“

„Iașa, Iașa“, i-a zis ea după ce l-a ascultat, „ți-ai făcut un dușman pe tot restul vieții. În fine, o să am grijă de ceas“, i-a promis ea, cu glas scăzut.

După câteva zile, Anderco i-a zis lui Iașa că are bani să-l plătească, iar tovarășa Marta s-a despărțit de Rolex cam fără tragere de inimă: „Dacă un profesor universitar, care e și membru de partid, te fură la bani e rău. Dar, dacă unul ca el ajunge să asculte de un țâști-bâști ca tine, află că nu mai e de stat în țara asta... N-am visat decât prostii“, a rămas ea pe gânduri. Apoi: „Vezi, nu-i da ceasul până nu te vezi cu banii în buzunar“, l-a învățat ea pe Iașa, amintindu-și de tinerețe.

În vara următoare, Iașa trecea Dunărea înot, plecând în lumea largă. Din câte mi-a zis, nu numai vorbele tovarășei Marta l-au împins să fugă, ci și planul Bucureștiului nou, văzut în atelier la

Anderco, pe șest: Fosa Septică, Bulevardul Victoria Socialismului, noua Piață a Unirii, trasate cu rotringul pe un calc ce acoperea cartierul Uranus, grădinile, străduțele, casele vechi... „Arhitectura e arheologia de peste o mie de ani“, mi-a scris Iașa, „iar eu n-am vrut să trag nici o singură linie în contul blocurilor ălor infecte... Până și Wagner compunea mai bine decât făceau ei urbanism, ca să nu mai vorbesc de Barzillai ben Zakai, care-și imagina niște clădiri năucitoare...“

31
PLAGA

– Ai făcut ce-ai făcut, îi zise Sahib lui Jalal, și tot ai intrat peste Zamira.

– Iertare, preacinstite, dar așa mi-a cerut Bilha.

Iar Bilha, privind la Sahib:

– Te pomenești c-oi fi gelos!

Simha dădu să se bage și ea, însă Sahib i-o tăie:

– Cu tine o să am ceva de vorbit! Cum se simte ebionita?

Fierbințeala îi mai trecuse, dar nu de tot. Simha și Bilha o spălaseră, trăsese ră *basti* afară și nu păstrasera decât intestinul vârât în stomac. Urina se limpezise și cursese din belșug, ceea ce era un semn bun, dar, după ce scosese ră încă o bucată de săgeată din rană, febra crescuse din nou.

– A mai rămas ceva înăuntru, zise Simha, de acolo face febră.

– Mare e puterea lui Allah! își plesni Jalal palmele. Simha e doar un copil (și nici măcar nu-i băiat!), dar zici că e *tabib* în toată regula...

– Dacă era băiat, poate că nu mai vorbea atât, se burzului Sahib, aplecându-se asupra Zamirei.

Chipul i se dezumflase, iar Sahib simți un tremur în inimă: oare cât de mari i-or fi ochii? se trezi el că se întrebă. Deodată, o boare ciudată stârni rotocoale în fumul de muștar din odaie, iar Zamira suflă mai iute și scoase mâna de sub pătură – avea degete lungi și subțiri. Fir-ar să fie, e o bolnavă ca oricare alta, își zise Sahib, întorcând privirea spre Bilha, de parc-ar fi căutat o scăpare. De câți ani sunt cu Bilha? Câte mii de parasange am mers prin lume cu ea? Domnul, dacă există, mi-a oferit cel mai mare dar când mi-a trimis-o.

Îi zâmbi. Bilha îi zâmbi și ea, iar el simți că se înduioșează. Îmbătrânesc, își zise, uită-te la mine, mă tulbur din orice... Dădu s-o examineze pe Zamira ca un *tabib* ce era, numai că nu se putu abține să nu stăruie cu privirea asupra genelor ei lungi și a gurii întredeschise: dinții îi erau albi precum perlele, iar dincolo de dinți, îi trecu lui Sahib prin minte un gând neliniștitor, era cerul gurii, nevăzut, ascuns, așteptând.

Din nou se iscă boarea aceea stranie. Mai bine nu-i mai privesc chipul, își zise Sahib, dar în clipa aceea ebionita întredeschise ochii. Sunt triști, crezu el, dar se dezmetici, dându-și seama că

tânăra n-avea cum să fie veselă sau mâhnită: ea nu putea să vadă nimic, doar ieșea și se cufunda în somnul născut din boală și din prafurile pe care el însuși, Sahib, i le vâra în trup.

Ce scria în *Samhita* despre întâlnirile dintre medici și pacientele zguduitor de frumoase? În primul rând, medicii n-aveau voie să se lase pradă emoțiilor, dar dacă pacientele, totuși, erau din cale-afară de bine croite, medicii erau îndemnați să le găsească cusururi, ceea ce nu trebuia să fie prea greu, căci exercițiul examinării bolnavilor se solda cu o putere de înțelegere a formelor trupești care altora le era refuzată. De pildă, la o privire atentă, Zamira avea sânii prea mari și gambele prea subțiri, ca să nu mai vorbim de șoldurile cam lătărețe; cât despre chip, ah, chipul acela, cu ochi mari, cu trăsături precise, cu bărbie pătrată și cu frunte înaltă – chipul acela nu putea să se alcătuiască *astfel* decât în jurul unui suflet meschin, practic, ba chiar înclinat spre negoț.

Ce altceva mai scria în poem? Mai scria că legătura nepotrivită dintre medic și o bolnavă frumoasă tulbura vindecarea, asta când nu tulbura de-a dreptul, curgerea clipelor, lucru pe care lui Sahib i-l adevărase și maestrul Yogendra, prin viu grai. Asemenea necazuri se petreceau fiindcă medicul era silit, prin natura lucrurilor, să-și atingă pacienta, să-i vorbească și s-o descoasă, aceasta fiind esența artei îngrijirii bolnavilor, drept care femeia își deschidea sufletul, spunea de toate și se lăsa în puterea lui, nepricepând că felul lui de a fi era o trebuință firească, ba chiar imaginându-și că poziția ei de supusă, dată de boală, era totuna cu afecțiunea, făcând-o să-și imagineze cine știe ce miracole, din cele ce iau naștere între bărbați și femei, în plină sănătate. Cu alte cuvinte, femeia nu-și dădea seama că însăși situația ei nefericită o dădea pe mâna lecuitorului, oferindu-i explicații pe care, altminteri, nu le împărtășea nici bărbatului ei. „Ea o să creadă că-i dragoste, căci boala dă alt înțeles vorbelor, din pricina compasiunii lui,” zicea Yogendra, „dar tu, dragul meu Barzillai, să nu încurajezi așa ceva, nu care cumva să rupi balamalele puse de zei între oameni. Dacă vezi, însă, că puterea frumuseții e prea mare, iată ce ai de făcut: închipuiește-ți-o că sforăie, că se screme în latrină, că bârfește, că se scobește în nas sau că dă gaze pe jos, căci nici măcar femeia cea mai frumoasă nu e ferită de fiziologie.”

Mai bine nu mă mai gândesc *deloc* la ea, își zise Sahib, neîndrăznind să și-o închipuie pe ebionită chircită deasupra haznalei. Să uit c-o cheamă Zamira, să nu mă gândesc c-o să-i vorbesc sau c-o s-o întâlnesc într-un loc unde-o să fim doar noi doi – asta trebuie să fac, căci sunt în stare să mă îndrăgostesc doar dacă visez prea mult la ea sau dacă-i pun în gură cuvinte, care nici n-au cum să-i treacă prin cap.

Dar mintea îl luă pe sus. Îi veni să-i treacă mâna prin păr, să-i aranjeze şuvițele, iar în suflet i se învâlmășiră imagini ce-i dădeau viață: e din Hadramaut, a plecat de acasă cu caravana, a scăpat de tâlhari, s-a chinuit într-un ascunziș și a auzit de bărbatul care urcă pe Nanga Parbat...

– Ia s-o mai consultăm, zise, dând la o parte cearșaful ce o acoperea.

Coapsa era încă umflată, iar rana din care Bilha și Simha scosese rădăcina de săgeată lăsa să se scurgă un puroi cenușiu, gros. Sahib îl luă pe deget, văzu că-i lipicios, îl mirosi, îl gustă.

– Ai dreptate, istețo! De aici vine fierbințeala, îi spuse fiică-sii. Ia dă-mi o sondă moale!

Simha se repezi să-i aducă oala cu sonde, pusă la fiert într-un colț.

– Ține-i coapsa ridicată, fără s-o miști, îi zise Sahib lui Jalal, trăgând de piciorul Zamirei într-o parte și-n sus, de parcă tânăra s-ar fi împreunat pe jumătate. Iar tu dă-mi *suvasti yantra*! îi ceru Simhei.

Suvasti yantra semăna cu o pară și era făcută dintr-o vezică de bou, prevăzută la capăt cu un oscior de rândunică, scobit pe dinăuntru. Sahib depărta marginile plăgii. Zamira mormăi, dând să-și retragă piciorul, și din nou se simți boarea aceea care de acum părea că răcorește odaia.

– Pulbere de mac în nări, se uită Sahib la Bilha, dar ebionita începu să se zvârcolească. Jalal, ți-am zis s-o ții bine!

– Ebioniții obișnuiesc să bea vin, zise Bilha. De-aia n-o ia somnul.

– Nu e de la băutură, clătină Sahib din cap. O doare... Ține-o și de șolduri, Jalal! Simha, hai, ia tu *suvasti yantra* și dă-i drumul.

Bilha își drese glasul, însă nu zise nimic. S-a supărat mami că lucrez prea aproape de părțile femeiești, îi spuse Simha, înghițind în sec și se căzni să vâre osciorul în rană. Osciorul lunecă înăuntru, păru să se proptească în ceva, dar Simha îl răsuci și pătrunse adânc. Un val de puroi bufni, revărsându-se pe pielea de bivoliță ce acoperea pedestalul. Noroc că nu-i sânge, se gândi Simha, simțind c-o trec toate apele. Strânse vezica de bou, aerul pătrunse în rană, gâlgâind, și un nou val de puroi ieși pe lângă oscior, răspândind o duhoare ce te pișca în nări.

– Gata, lasă-mă pe mine! zise Sahib și, vârând capul între picioarele Zamirei, scoase vezica de pe oscior, puse buzele în jurul osciorului și supse. Apoi scuipă pe jos o gură de puroi și potrive *suvasti yantra* la loc pe oscior.

Femeia icni.

– Macul! o rugă Sahib pe Bilha și împinse brusc osciorul, mai adânc.

Curse sânge, iar Sahib blestemă, căci încă nu simțea vârful săgeții.

– A dispărut, nenorocitul! Se plimbă prin carnea femeii, așa cum face orice corp străin... Ei, ce facem acum, Simha?

– Îi pui în rană pâine mucegăită? Îi pui miere? Îi pui și una, și alta.

– Tu ce alegi?

Simha aduse pâine mucegăită, o frământă în cocoloașe mici și le îndesă în rană, una câte una, cu ajutorul unei sonde înguste, din argint, cu tălpică în capăt. Luă apoi *suvasti yantra*, umplu vezica de bou cu miere și cu vin de curmale, și-o strânse cu putere, împingând clisa dulceagă înăuntru.

– Panseaz-o, isteăto! zise Sahib. Să știi că, dacă n-o operăm, moare... Ți-am spus de Rajiv, chirurgul din Pataliputra, care și-a tăiat un deget de la picior, după ce a pierdut un pacient sărac, pe care nu-l știa nimeni?

32
FRICA

– Trebuie să plec, zise Jalal îngândurat, după ce isprăviră cu Zamira.

– Nu stai la masă? îl întrebă Bilha.

– Nu pot să mănânc, o, Bilha. Mă duc la moschee să fac *witr*, rugăciunea nepereche.

– Te mai întorci sau pleci din nou unde vezi cu ochii? dădu Sahib să-l întrebe, dar, ca de obicei, își înghiți vorbele.

Jalal își luă rămas-bun și ieși. Încă simțea în nări mirosul puroiului – noroc cu boarea care adia în odaie, stingând cât de cât duhoarea.

Sahib se așeză, se aplecă deasupra mesei, rupse pâinea, îi dădu o bucată nevestei, una fetei, iar una o opri pentru el, după care îi servi pe Rabab, slujitoarea, pe Naghib, soțul ei, și pe ceilalți doi slujitori. Era frig – era rece ca iarna, iar deasupra muntelui Ayra fulgera.

– Ia spune, Simha, cu cine ai vorbit despre cartea mea? întrebă deodată Sahib.

– Of, Simha, ce-ai mai făcut? își dădu Bilha ochii peste cap.

Fetița puse pâinea la loc pe masă:

– Pe cuvânt că n-am vrut, tati, dar copiii râdeau de tine. Asim, mai ales, zice c-o să te mistuie focul Gheenei, pentru că nu crezi în Domnul. Eu le-am zis, însă, că tu crezi în Domnul mai mult decât moslemii, căci scrii o carte pe care numai El putea să ți-o dăruiască. Le-am povestit cum îți amintești viitorul, din *reshimoturile* lui Abraham – nu mi-ai spus c-așa faci?

– Simha, tu nu pricepi ce e cu *reshimoturile* și cu... Of, asta nu e o poveste pentru copii.

– Am văzut, se pleoști Simha. Ceilalți n-au înțeles nimic: cum adică să ne amintim ce o să fie? m-au întrebat. O prostie de ovrei, au zis toți, mai ales răul ăla de Asim. M-a făcut neghioabă și blestemată, era să ne și batem.

– Asim ibn Umar? întrebă Sahib.

Simha încuviință. Iar Bilha:

– Ți-am zis să nu te mai joci cu el! Umar, taică-său e om rău.

– Asim zice că nu e fiul lui Umar, făcu Simha, ci al bunicii lui Umar dinspre mamă, care a rămas văduvă. Cică d-aia n-are el tată.

- Ba e fiul lui Umar, zise Sahib. Fir-ar să fie, de ce a trebuit să-
i povestești tocmai *lui* ce scriu?
- Ca să-i închid gura, că tace dacă-i spun de bărbatul care
înfruntă zăpezi mai mari decât casa. Mă mai întrerupe doar ca să
afle de ce n-are aer când ajunge sus de tot, pe munte, iar eu îi zic
că, pe măsură ce te apropii de cer, e din ce în ce mai puțin aer,
fiindcă Dumnezeu s-a scârbit de aerul pe care-l stricăm cu
păcatele noastre.
- Asta e o prostie, Simha. De unde ai scos-o?
- Simha se uită la Bilha.
- Nu te uita la mine, că n-o să-ți țin partea! îi zise maică-sa.
- Of, tati, începu Simha, așa am înțeles din ce ai scris.
- Ai înțeles prost, Simha. Că ai înțeles prost, e una – ce nu
pricep e de ce-a trebuit să-i povestești toate astea și lui Asim.
- Păi, când nu e rău cu mine, îi spun tot soiul de lucruri... El nu
e *mereu* rău și când nu e îmi place să stau cu el. Și lui îi plac
poveștile, numai că vrea să-mi arate că e mai cu moț și atunci ne
certăm.
- Nu trebuia să-i spui ce-a scris tati, făcu Bilha. Ți-am zis de
nu știi câte ori să nu spui nimănui ce facem acasă!
- Și ce vrei să fac, dacă el mă stârnește? Nici nu știți ce mult îl
place pe Sahib acela, care merge pe munte... Mereu mă întreabă
dacă el n-o să audă, cumva, și de el, de Asim adică, iar eu i-am
spus că sigur o să audă, pentru că Domnul pune la loc sigur
fiecare fir de praf din lume.
- Simha, zise Bilha, nu mai vorbi cu Asim! El nu e ca noi.
- Of, bombăni fetița, oare când o să fiu mare o să fiu și eu ca
voi?
- Nu fi necioplită. Nu înțelegi că greșești când îi spui de toate
lui Asim? Taică-său nu ne place – pe unii de-ai noștri, care n-au
făcut altceva decât să scrie poeme, Umar i-a ucis.
- Asim n-o să mă ucidă. Mă place, crezi că nu știu? Mereu mă
face neghioabă, dar, dacă mă uit la el când nu se așteaptă, îl prind
cum mă soarbe din ochi, iar după aia se uită grăbit în altă parte.
- El poate că te place. Tatăl lui, în schimb, ne urăște.
- Posibil, dar... ce legătură are cartea ta, tati, cu ura lui Umar?
E doar o poveste. Ai putea s-o mai înflorești, râse ea, eu așa fac,
că *nu rezist* altfel.
- Lui Umar nu-i plac poveștile, zise Sahib.
- De ce să nu-i placă? Profetului îi plac.
- Doar nu i-ai povestit și lui Mahomed despre carte? căscă
Sahib ochii.
- Eu nu, dar Asim i-a povestit. Și, a doua zi, când am fost cu
mami la Aișa, Mahomed m-a chemat să-mi vorbească. Mi-a zis
că și el a fost în cer, într-o noapte – l-a dus un fel de armăsar,

Buraq. Și mi-a mai spus că ai dreptate, tati: cică în cer nu prea ai cum să răsuflă.

Mai vorbiră ce mai vorbiră, dar Simha nu se lăsă. Văzând că n-o scot la capăt cu ea, Bilha și Sahib o speriară, amintindu-i de neamurile lor care pieriseră la asediul Madinei și la Kaibar. Simha, însă, o ținu tot pe-a ei și-i întrebă de ce Banu Quraiza, ultimul clan evreiesc din Madina, își încălcase cuvântul dat profetului pe timp de război.

– Eu ți-am zis că-i prea devreme ca s-o înveți *atâtea*, îi reproșă Bilha lui Sahib, după ce se vârâră în pat. Ai văzut ce i-ai băgat în cap? Tu și numai tu i-ai spus că Banu Quraiza au trădat.

– Simha trebuie să știe cum s-au petrecut lucrurile cu adevărat. Nu vreau să fie un copil ca oricare altul.

– O să uite că e evreică, Sahib. O să ne uite și pe noi, părinții ei, dac-o mai înveți așa. O să-i usuci sufletul.

– Să ne uite, să aibă sufletul sterp, dar să nu fie ca ceilalți! Nu vreau să meargă cu turma, nu vreau să se plece în fața celor puternici.

– Și tu te pleci, Sahib, crezi că nu știi?

– Ea nu trebuie să fie ca mine, făcu Sahib, și brusc îl năpădi gândul fioros ce-i dădea ghes câteodată: o boală necruțătoare o izbea pe Simha, iar el, Sahib, nu putea decât s-o privească neputincios cum se stinge. Noroc cu Jalal, care se întorsese de la moschee și cotrobăia prin grădină, căci zgomotul pe care-l făcea spulberă vedenia. S-a întors, ticălosul, zise Sahib, ușurat.

– O place pe ebionită, făcu Bilha. Și tu o placi.

– E o femeie frumoasă, dar tu-mi ești nevastă, zise Sahib, bucurându-se că, fiind întuneric, Bilha nu-i zărea chipul. O să mai stau de vorbă cu Simha. Nu-și dă seama ce-o paște, dacă vorbește vrute și nevrute.

– Mai bine nu ne întorceam la Madina. Mai bine rămâneam la Basra. Samuel ne-a zis ce fac moslemii, dar tu ai stăruit să venim încoace.

– Ai noștri erau aici, cum să nu ne întoarcem?

– Între timp, ai noștri au murit sau au plecat unde-au văzut cu ochii. Hai să plecăm și noi, avem rude la Jaffa, la Alexandria, ba chiar și-n Kerala, în India. Acolo nu sunt moslemi.

– Și crezi că ai noștri, de acolo, n-ar întreba de ce nu calc pe la sinagogă? Nu-ți amintești cum s-a supărat Samuel pe mine? M-a făcut nebun, mi-au sărit toți în cap, cu rabbi din Basra în frunte.

– Da, dar nimeni nu te-a ucis pentru asta.

– Nici Mahomed n-a făcut-o și suntem aici de atâta vreme.

– Mahomed nu mai are mult de trăit. Dacă-i ia locul Umar?

– Umar are pietre la rinichi. Are nevoie de mine, n-o să ne ucidă.

– Pe noi, poate că nu. Dar pe Abdullah ben Samam l-ar ucide, ca și pe Huay ben al Ashraf... Am rămâne singuri, Sahib. Cum te-ai simți dacă i-ai vedea pe toți ai noștri descăpățanați de nemernicul de Umar?

– Și noi i-am ucis pe-ai lor.

– Ai înnebunit? Cum vorbești așa? Eu iau foc când îl văd pe Umar, iar tu faci pe logicianul, te crezi în Nalanda, la școala lui Carvaka... Mi-e frică de Umar, nu pricepi? Mi-e groază, iar tu doar vorbești și scrii... Cât crezi că mai trăiește profetul?

– Habar n-am, nu știu nici ce boală are, măcar. La minte, însă, e mai întreg ca oricând: azi și-a dat *pe loc* seama că Umar m-a adus să-l examinez, deși Aișa i-a spus că *ea* avea nevoie de mine. „De ce n-a venit Bilha, dacă Aișa nu se simte bine?” m-a întrebat. I-am spus că nu era vorba de o boală femeiască, ci de altceva, dar profetul mi-a râs în nas: „Asta a fost vicleșugul lui Umar, nu-i așa?” Bineînțeles că am tăcut, iar Mahomed a continuat, zicându-mi pentru a nu știu câta oară că n-a văzut un mincinos mai prost decât mine. Apoi mi-a mărturisit că-i e teamă: „Dacă pier înainte ca *umma* să se țină singură pe picioare?” „Asta numai Allah știe”, i-am zis. „Tu vorbești de Allah? Tu nu crezi în El, iar când Îi rostești numele, o faci doar ca să nu te râdă ceilalți. Eu, însă, te știu, o, Sahib, tu ești trufaș, tu vrei să-ți trimită Domnul dovezi... Câte să mai trimită? Câți profeți, câte Scripturi, câte mesaje? Sau vrei de-a dreptul minuni?” „Nu vreau minuni”, i-am zis, „căci nu mă *pricep* să le văd. Mi-e ciudă, zău, o, Mahomed, dar pentru mine Domnul e doar furia că greșesc.”

„Bună și asta, e oricum mai bună decât ce-mi spun unii: să facă Allah o minune, să te țină în viață, *rasul*... Dar, de ce-ar face Allah o minune de dragul meu? Sunt unealta Lui, nimic altceva.

După ce mi-a zis asta, l-am rugat să se întindă ca să-l examinez și mi-au sărit în ochi urmele pe unde se scărpinase. „Ce cauți?” m-a întrebat. L-am întrebat dacă nu-i apăruseră, cumva, pete roșii pe piele. Mi-a zis că nu, numai c-au început să-l ardă picioarele. „Tot nu știi ce boală am, nu-i așa?” s-a uitat el la mine. „Până la urmă, aflu eu”, m-am lăudat. Dar el, râzând: „Ce-ți mai face fetița? E frumușică, îi merge mintea.” I-am spus: „Sunt trist, azi-dimineață, când a zâmbit, i-am ghicit primul rid, la colțul gurii. Abia se vede și știu c-așa trebuie să se întâmple, dar tot m-am supărat.” „Bag de seamă”, a făcut Mahomed, „că ți-ar plăcea un Allah pentru tine și pentru familia ta, care să țină bătrânețea departe.”

„M-aș mulțumi cu un Domn ca acesta doar pentru Simha.”

„Dar ea e nemuritoare deja, o, Sahib, iată alinarea pe care ți-am adus-o și ție. Dacă nu-l supărăm pe Domnul, vom trăi de-a pururi, în paradis.”

„Știi”, am început eu atunci, „pe Simha voiam s-o fac credincioasă. E mai ușor să trăiești, știind că te așteaptă viața de

apoi. Plus că, dacă ar fi credincioasă, atunci și Domnul, dacă ar...
admițând că El... ei... mai bine tac!“ Profetul, pacea fie cu el, a
râs: „Ai fi în stare s-o faci credincioasă pe Simha doar așa, pentru
orice eventualitate. Cu adevărat ești evreu, Sahib.“

După care s-a întors din nou la spaimile lui. Se teme că după
moartea sa o să se dea o luptă cumplită, care o să-i spulbere pe
moslemi la fel ca pe creștinii preschimbați în nestorieni,
paulicieni, arieni, ebioniți, care se ceartă mereu între ei: „Din
pricina lor L-a trimis Allah pe Djibrail, ca să-mi recite Coranul,
căci Allah a dorit o Scriptură mai scurtă, mai limpede, pe care s-o
înțeleagă oricine, fără să fie nevoie de lămuririle celor cu minte
răsărită, dar cu suflet uscat, care scriu pravile peste pravile, doar
ca să-i zăpăcească pe credincioși. Ce să înțeleagă *umma*, o,
Sahib, din vorbele acelor rabini, care îl văd pe Allah cioplin
Tablele Legii, doar pentru că El vrea să-i facă pe plac, pasămite,
unui rabin nenăscut? Ce crezi *tu* despre alți rabini, care-i pun în
gură lui Allah cuvinte blasfemiatoare și care-L privesc ca pe un
moșneag nătâng, fericit că oamenii L-au bătut cu puterea minții?“

17

– Odată ajuns aici, recunosc Sahib, ar fi trebuit să-l întreb
dacă asta era un motiv suficient ca să-i omoare pe unii de-ai
noștri, dar mi-am zis că sunt doar un *tabib* venit să vadă un
suferind, așa că n-am făcut-o.

– Ba trebuia să-l întreb, se aprinse Bilha, ce dacă-i bolnav?

– Mi-a fost rușine.

– Să-ți pară rău că ți-a fost rușine!

– Mi-am spus că era război când i-a ucis pe ai noștri.

– Război e tot timpul, făcu Bilha și brusc tresări – ca la un
semn, se stărnise un vânt rece, iar un fulger străbătu cerul. Nici
vremea nu mai e ce-a fost, izbucni ea. Ascultă, de ce nu-l iei pe
profet cu binișorul, de ce nu-l rogi să ne ajute pe noi, pe evrei,
dacă tot are încredere în tine, ca *tabib*?

– Degeaba are încredere, dacă eu nu-l vindec.

– Nu-l vindec, dar de ajutat, îl ajuți. Îl scapi de dureri, de
febră... Și? Te plătește?

Sahib mormăi, dar Bilha nu se lăsă:

– Te-a plătit măcar o dată?

Sahib zise că nu, iar Bilha se năpusti asupra lui:

– Măcar să te ajute, dacă de plătit, nu plătește! Amintește-i că
ești evreu, zi-i că ne temem de cei ce-o să-i ia locul, de ce ți-e
frică să-i ceri ceva?

Noroc că din odaia de tratament se auziră gemetele Zamirei,
așa că Sahib scăpă de răspuns. Se duse împreună cu Bilha să
vadă ce e cu ebionita – fierbințelea îi trecuse, dar era lac de
sudoare și aiura:

– O să plec... bâiguia Zamira, întretăiat. Cât să mai... aștept? O să las războiul ăsta... care nici nu e un război cinstit, și-o să plec sus... pe munte...

Sahib își apropie urechea de gura ei. Dădu s-o întrebe ce vede, ce aude, dar Zamira o ținea înaintea cu bâiguielile ei de neînțeles.

Iar Bilha:

– Ce blestem... Pe de-o parte, moslemii, iar pe de alta, iată, cartea ta... De la bun început mi-a fost frică de cartea asta, Sahib, dar ție nu ți-a păsat.

Și se întoarse în pat, cătrănită. El o mai iscodi pe Zamira, dar bâiguiala ei nu-l lămuri nicicum, drept care se duse în odaia ce dădea spre uliță, aprinse un opaiț și desfăcu sulul pe care scria noapte de noapte.

33
MIRAJ

Alif, Lam, Mim...

Ziua era așa cum și-o dorise Sahib: viscolea, nu se vedea la doi pași, era ger. Lângă el, Buraq chiuia și râdea ca un nesocotit. Se afundaseră în omăt până la brâu, iar undeva în față, Sahib știa, îi aștepta urcușul abrupt, plin de gheață și stânci.

Erau lângă observatorul de urși, după cum o să i se spună, iar Sahib se bucura de zăpada grea și de vijelie. Lăsase deoparte războiul și târgul cel mare, cu mulțimi de oameni, cu case mai înalte decât *qasabele* din cetatea Shibamului, cu ulițe largi, bătute în piatră, cu cerul doldora de păsări cu cioc de oțel ce lăsau prelungi trene albe, cu căruțe ce mergeau singure, umplând văzduhul cu fumurile iadului. Lăsase totul în urmă – nu-și dorea decât să urce pe muntele său.

– O, Buraq, cum ți se pare urcușul? întrebă Sahib.

– Îmi place! Noroc că-i mai mult aer decât la mine, pe Nanga Parbat.

Am văzut și eu muntele Nanga Parbat, dar asta v-am zis deja. Nu v-am zis, însă, cine *va da* numele poienii de la poalele lui Nanga, căci pe vremea când am fost eu acolo, împreună cu Bilha și Simha, poiana cu pricina n-avea nume. Ei bine, o să i se spună Poiana Zânelor, iar cei ce-i vor spune așa vor fi niște bărbați veniți de departe, dintr-o țară al cărei nume nu-l pot ghici, chiar dacă pe oamenii acelei țări i-am văzut în câteva rânduri, la târgurile de sclavi din Petra și Daws. Vorbesc despre un neam înalt, cu păr blond – sunt cei ce în zilele noastre îl apără pe împăratul romeu din Bizanț, noaptea, când doarme. Acum, când scriu aceste rânduri, cei din neamul cu pricina cred într-un Zeu cu un singur Ochi, dar, când va ajunge la poalele lui Nanga Parbat, același neam va crede într-un păianjen cu picioarele frânte. Am văzut și eu semnul păianjenului la mănăstirile din India de miazănoapte. De ce vor crede ei în acel semn? Păi, din pricină că vor fi avut timp să-l uite și pe Cel cu un Ochi, dar și pe Abraham, cel ce ne-a dăruit un Dumnezeu la fel de gelos și trufaș ca noi. Ei bine, blonzii aceia vor fi cei dintâi ce-l vor încerca pe Nanga Parbat, muntele ucigaș, după cum o să i se spună. Și, tot la acel munte o să viseze și Sahib. În ziua pe care v-o povestesc, însă, Sahib urca pe un munticel mai mic, împreună cu un prieten din Karakoram, pe nume Buraq.

Vreau să știți că Sahib, dar și Buraq și la fel ca ei și blonzii aceia nu-s îmbrăcați ca noi, căci vremurile lor vor fi de-a dreptul tulburătoare. De pildă, meșteșugarii lor, cizmarii să zicem, n-o să mai lucreze fiecare la casa lui, ci se vor duce în niște *qasaba* mari cât niște fortărețe, numai că vor fi sărăcicioase, ca niște bordeie uriașe și reci. Cizmarii aceia se vor duce câte două-trei sute deodată ca să facă încălțările trebuincioase tuturor oamenilor din lume, care oameni, trăind pe un pământ cu mult mai mare decât cel pe care trăim noi (vă spun doar că Africa va fi mai uriașă decât e acum, întinzându-se dincolo de Izvoarele Nilului, pe care noi nici măcar nu le știm), trăind deci pe un pământ atât de întins, oamenii vor fi mult mai mulți decât în zilele noastre.

Revenind la cizmari, vă mai spun că ei nici măcar n-o să facă o *singură* pereche de încălțări de la cap la coadă – unii vor lipi tălpi, alții vor da găuri, iar alții vor croi fețe sau carâmbi, astfel că niciunul n-o să poată spune că a făcut de capul lui nici măcar un singur papuc. Așa, însă, ei vor face sute, dacă nu mii, de perechi de încălțări într-o singură zi, ca să încalțe toată acea lume nenumărată, trăitoare înaintea Ceașului din Urmă.

Și, cum să fie cineva în stare să facă o pereche de încălțări de la cap la coadă, dacă Sahib și Buraq, de pildă, vor purta un fel de cizme prinse cu șireturi subțiri, dar într-atât de zdravene, încât vor putea struni telegarii? Cizmele acelea vor avea tălpi de fier ce nu ruginesc niciodată, iar de pe margini li se vor iți gheare de oțel, astfel încât vor putea pași și pe ghețurile cele mai lucioase.

Ce cizmar de-ai noștri, fie și din Hubasha, s-ar pricepe să facă asemenea cizme? De unde să facă el rost de fier din acela, căci ar trebui să-l ia din Dhofar, cât despre oțel, ar trebui să-l aducă tocmai de la Damasc. Ei bine, în vremea lui Sahib, așa vor sta lucrurile, iar eu nu v-aș fi spus ce și cum dacă n-aș fi dorit să aflați ce fel de război încurcat dorea să poarte Sahib, căci nici războaiele lor nu vor fi ca cele pe care le știm. Nu că nu vor mai fi morți, schilodiți și răniți, dar zăzania de dinaintea Ceașului din Urmă (prevestită de molime, de un Ierusalim înconjurat de arme, de cutremure și de falși profeți) va fi într-atât de mare, încât oamenii aceluiași oraș, ba chiar și din aceeași familie, se vor lupta între ei, lucru despre care Bilha zice că se petrece și-n Madina zilelor noastre, numai că eu n-o prea cred.

În ceea ce privește războiul, cizmarii din vremea aceea (că tot vorbeam de cizmari) se vor lupta cu stăpânii lor, căci, deși nu vor fi sclavi, ei tot vor simți batjocura stăpânilor, iar unii vor ajunge să spună că până și simbriile sunt un furt, pentru că însăși munca va putea să-ți fie furată. Cine stăpânește munca? se vor întreba ei și din cauza asta vor face război – asta-i războiul la care se va duce Sahib, chit că nu va fi încredințat că trebuie să-l poarte, dar așa va fi el, cu greu le va spune *nu* celor din jur.

– Pe ce parte vrei să urcăm stânca? îl întreabă Sahib pe Buraq.

Buraq o privi – nu era înaltă, dar era plină de cornișe de zăpadă, așezate unele peste altele, ca niște trepte din zahăr.

– Hai să încercăm prin stânga!

Și așa făcură, iar după ce trecură de stâncă, auziră de undeva, de sus, râsetele unor copii, strecurându-se prin palele viscolului.

– Copii?! se miră Buraq.

– Copii, zise Sahib. Ce i-o fi apucat să plece pe furtuna asta?

Ciuliră urechile, dar nu mai auziră nimic. Cine știe, poate că li se păruse... Când plecaseră de la poale, aflaseră numai vești rele: era ger, vremea se înăsprise, iar mulți dintre cei de pe munte se pierduseră în urgie. Cu doar o zi înainte, patru bărbați ajunseseră cu chiu cu vai înapoi de pe culmi, la hanurile din vale. Erau înghețați, iar pe unul îl răzbise gerul în asemenea hal, încât *tabibii* voiau să-i taie trei degete de la o mână și patru de la picioare.

Așadar, ce căutau țâncii ăia, dacă țânci erau, prin viscol?

– Sunt niște stâne sus, o, Buraq, zise Sahib. Ciobanii mai lasă talângi pe gard, câteodată... Poate că alea au clinchetit, iar noi am zis că-s râsete.

– O, Sahib, las-o baltă, făcu Buraq. Știu cum fac talângile.

Porniră din nou, cățărându-se precum cărăbușii. Colțari! – așa se vor numi ghearele din oțel, ițite din încălțările celor doi.

– Poposim? întrebă Sahib după o vreme.

Și se opri lângă un copac din acela, cu ace în loc de frunze. Buraq scoase un fel de burduf lucios ce ținea ceaiul cald – chiar așa va fi, nu vă mint. Băură pe rând. Vântul parcă se mai potolise, dar Sahib spuse că nici pomeneală: când se pornea o furtună ca asta, ținea pe puțin o săptămână.

– Aș aprinde o țigară, rămase el pe gânduri.

Eu nu știu ce va fi aceea o țigară, dar așa se vede în *reshimot*.

– M-au răzbit dușmanii, o, Buraq, zise Sahib, trist, privind în pământ.

– Las' că plecăm pe Nanga și-o să uiți tot. Oricum, nu era războiul tău.

Sahib se posomorî: ba al lui fusese războiul, dar, dacă tot îl pierduse, de ce nu s-ar preface că Buraq are dreptate? Dădu să se ridice, dar se auzi un foc de armă, apoi încă unul și încă unul. Eu am văzut asemenea arme la negustorii din Youzhou, veniți la Benares – ele trăsesc precum fulgerul și fac zgomot de tunet.

Apoi din viscol răzbătură niște strigăte asurzite.

– Să vezi că-s niște pribegi sus, pe munte, făcu Buraq.

– Pribegi? râse Sahib. Noi îi numim moslemi venetici.

– Și dacă-s creștini de-ai voștri? se supără Buraq.

– Vorbești de varegi? Nu, nu-s ei, ei n-au drum pe aici.

– Cum-necum, tot oameni sunt.

– Barem să nu fie copii, zise Sahib, în doi peri.

Mai așteptară câteva clipe, dar nu mai auziră nimic, așa că porniră din nou. Viscolul se înăsprise și se vâră sub haine, iar pulberea de zăpadă le biciuia ochii și le fura aerul de sub nări. O chingă ieșită din săcoteiul ce-l căra în spinare îl plesnea pe Sahib peste obraz, făcându-l să înjure. Se opri, prinse chinga în cheotoare, apoi croi potecă în zăpadă, pășind apăsător, precum cămila ce cară în spinare o *howdah* uriașă. După o vreme, coti orbește la stânga, urmat de Buraq, și se afundă în valurile ninsorii. Ajunse la un perete de stâncă, mai-mai să se lovească de el, se strecurară de-a lungul lui până ce găsi o crăpătură îngustă, pătrunse în ea, după care se trezi pe un fir de vale ce urca drept în sus.

– Râpa Zăpezii, zise Sahib.

Îi râdea fața. Dar Buraq:

– Să știi că ăia au fost copii, totuși... Uite, îi arată el un potop de urme, înșirate în zăpadă.

Sahib se holbă pe jos. Lui i se părea că vede niște urme ca toate urmele, dar Buraq o ținu pe-a lui: cică le făcuseră niște copii.

– Sunt șaisprezece copii și doi oameni mari, zise.

– Iar tu ești ultimul mohican, râse Sahib. Nici mort n-aș fi văzut urmele astea.

– Păi... tocmai ca să *nu* fiu omorât am învățat să le citesc. Indienii își înfășau bocancii în fâșii de lână când veneau pe ghețar, pe Baltoro, ca să ne prindă în ambuscadă, dar eu tot reușeam să le citesc urmele.

Cuvintele astea, să știți, vor fi înțelese de toată lumea, chiar și de țânci.

– Niște proști, indienii ăia! Dacă nu erau ei, ai tăi rămâneau acasă.

– Indienii n-au făcut-o de capul lor. I-au zădărnicit varegii.

– Iar pe varegi i-au zădărnicit prietenii noștri... ăia mari se zădărnesc între ei, iar ăia mici încasează pribegii, zise Sahib, scuipând într-o parte. Privi la Buraq cu ochi lucitori și întrebă:
Fugim?

– Fugim, înflori chipul lui Buraq, dar până s-o ia din loc zise:
Ai avut zile tare urâte, o, Sahib. Să nu îndrăznești să uiți, însă, de Nanga Parbat!

– O, Buraq, hai s-o luăm din loc, că ne ia frigul, făcu Sahib.

Se repeziră prin zăpadă, țopăind precum leoparzii de Himalaya, luând urcușul în piept, strecurându-se prin palele șuierătoare ale furtunii. Muntele acela, vă spun, e într-un ținut care are ca port minunatul Argamum, cel prin care săbiile, bumbacul și vinurile noastre se revarsă în ținuturile împădurite de dincolo de Bizanț. Acolo iarna e lungă, iar soarele apune vara mai târziu decât la noi. Pământul e mănos, e acoperit de iarbă,

sunt multe râuri și lacuri, iar nisip nu vezi mai deloc. Când Sahib
va trăi acolo, creștinii vor fi mai mulți decât moslemii, iar
moslemii mai mulți decât evreii.

Ajunseră sub o stâncă care semăna cu o copită răsturnată și se
opriră.

– Gustăm ceva? întrebă Buraq.

– Nu mi-e foame, zise Sahib și adulmecă vântul, precum un
prepelicar. Nu simți miros de fum?

– Nu e miros de fum, clătină Buraq din cap. Cineva a ars
pulbere dintr-un cartuș ca să aprindă un foc. Mai așteaptă nițel și-
o să simți și focul.

Așa au vorbit, iar eu vă transcriu întocmai vorbele lor,
reamintindu-vă că Iağub, cel ce-mi va căuta cartea, va fi în acea
zi la poalele unui alt munte, citind aceste rânduri, cu ochii
câșcați.

34
UNCHIUL

Ta, Sin, Mim – deși Minionul și P se au ca sarea-n ochi, liberalii vor să-i așeze la aceeași masă, așa că se folosesc de Sahib, via Cixi. Cixi îl momeste pe Sahib, îi zice că e dependentă de droguri și că s-a dus la *rehab* tocmai în Noua Zeelandă, dar, după trei-patru e-mailuri în care se plânge (*I had enough of this fucking life*), trăneste o periută (o să ai o scamă, Sahib) și-l pune să le facă liberalilor treaba murdară.

De gura ei, Sahib se întâlnește cu Dana la cafeneaua franțuzească de lângă Teatrul Excelsior, vizavi de Ministerul Sănătății. Acolo, la cafenea, e plin de tehnică de-a noastră, iar eu mă iau cu mâinile de cap când îl aud pe Sahib: îi propune Danei, nici mai mult, nici mai puțin, ca Minionul să iasă pe sticlă de mână cu P, căci P e iubit, are imagine publică – sute de bizoni au urlat în stradă, demonstrând pentru el.

„Minionul cu P?” se miră Dana. „Împreună, pe sticlă?! Păi, se urâsc, de ani de zile se sapă... Nu mai spun că P e un nenorocit, zice că părinții lui i-au condus pe părinții noștri înainte de '89, așa c-acum e firesc să ne conducă și el pe noi.” Sahib știe că, pentru P, comunismul e transmisibil din tată-n fiu, dar, cu toate astea, insistă: „Nenorocit sau nu, dacă Minionul vrea reformă, are nevoie de P, căci el (recunoaște!) e un șmecheraș cu imagine.” Dana se schimbă la față: „Nu mai scăpăm de *ăștia* odată.” Dar Sahib: „Ei, lasă, ai tăi au mai avut legături spurcate – uite și-acum, guvernează cu socialiștii.”

Se despart prieteni, dar Sahib degeaba așteaptă răspuns de la liberali – ăia doar îl tatonaseră, nu voiseră decât să afle dacă se putea deschide o cale spre P. Momentan, însă, îi interesa mai mult Moșbătrân, așa că-l puseră pe Anderco să-l contacteze, chit că Anderco îi ștersese de doi ani numărul de telefon din agendă. În ce-l privea pe Moșbătrân, el se lăuda că e prieten cu Anderco (deși Anderco nu-i răspundea la apeluri) – zicea că e un intelectual fin, că realizase lucrări arhitectonice de neuitat (Fosa Septică, inclusiv) și că mai rar găseai un om cu asemenea viziune în zilele noastre.

Cam ăsta-i contextul în care dom' colonel m-a luat la o întâlnire de taină. Nu m-a dus acolo de florile mărilor, dorea să aud cu urechile mele ce se vorbește, croindu-și astfel un alibi: eu n-am nimic cu tine sau cu Sahib – asta îmi transmitea, fără

cuvinte, în timp ce degustam *hors d'oeuvres* într-o casă retrasă, pe Kiseleff.

„E nevoie de sindicatul medicilor“, susținea Anderco. „Păcat că sindicatul ăsta n-are putere“, a intervenit un general. „Ei, și? Pe noi ne interesează doar să facă scandal“, a zâmbit Anderco.

Dar generalul: „Doar cu scandalul, nu dăm jos Ministerul.“

Anderco a strâmbat din nas: „Mai bine un sindicat fără forță. Dacă sindicatul latră, nu mușcă, deci n-o să pună mâna pe bani, ca să facă din ei salarii... Păi, de salarii mărite avem noi nevoie acum? Salarii mărite înseamnă o populație incontrollabilă, iar noi, iertați-mă c-o spun, n-am ajuns încă în stadiul în care să lăsăm societatea să se miște de capul ei... Ce, suntem americani, să lăsăm lumea să cârâie? Așadar, e *foarte* bun un sindicat fără forță: dă din gură doar cât să discrediteze Ministerul. Însă, ca să fim siguri că nu dăm greș, hai să inventăm o coaliție, cooptăm sindicatele și Conclavul în ea, dar noi le controlăm șefii... Și nu mă luați cu aspecte morale, vă rog, căci noi suntem cei ce se chinuie să pună țara pe picioare. Vă dați seama ce oportunități se deschid acum, cu refugiații? Vă dați seama ce spitale, ce policlinici și cabinete – ce operă de sănătate putem să clădim, cu toată lumea asta care se perindă pe la noi? Cruci Întreșute, Sovietei, Martiri ai Apusului – ca să avem grijă de ei, Europa o să răstoarne o mină de aur peste noi, numai că sistemul public o s-o toace, ca de obicei... Avem nevoie de o administrare *privată* a banilor cu pricina, domnilor, uite de ce e necesară coaliția de care v-am zis. În ce mă privește, am un om care așteaptă doar un semn de la mine – are planul făcut, știe cum și pe cine să lovească. Îl pregătesc de un an, discutăm de binele public, ce Dumnezeu...”

În timp ce vorbeau, își făcu apariția Macu – îl eliberaseră din arest cu o zi în urmă. Macu intră, îi salută pe convivi, se îmbrățișă cu Anderco, iar mie îmi zâmbi. Chestia asta a picat prost, căci privirile tuturor se întoarseră spre mine, iar generalul, care îl știa pe Sahib de la TV, se holbă, crezând că însuși Sahib *era* acolo și-i auzise. Dădu să-i zică ceva lui Anderco, dar dom' colonel se băgă între ei: „E cu mine“, zise el scurt, dovedind că era mai priceput la politică decât mulți alții, pentru că, din clipa aceea, se schimbă tonul discuției: Anderco zâmbi larg, generalul râsuflă ușurat, iar Macu veni să-mi strângă mâna. Nu le-am spus că *nu* sunt Sahib, i-am lăsat să creadă ce poftea dom' colonel, iar Macu nu comentă nici el, doar se amuza de situație.

Conversația s-a relaxat. Erau de față toți cei ce contau în oraș, mai puțin P, Moșbătrân și Minionul, pe care, însă, îi menționa toată lumea. Anderco, de pildă, povestea cu mult haz o fază cu niște chitanțe de 20 de bani bucata, pe care Minionul i le-a tipărit cu bani ministeriali, deși nimeni n-avea nevoie de ele. Gheșeftul nu-l costase decât o masă la un restaurant finlandez, unde, ca să împuște doi iepuri, Anderco l-a chemat și pe Moșbătrân, cu gând

să i-l bage pe gât pe Minion, lucru ce i-a reușit de minune: cei doi au mâncat pești vechi, putrezi, pâinici necrescute, pastramă de ren și s-au dat în spectacol (votca! votca!), de-a fost obligat Anderco să-i scoată de-acolo târâș – gata, Conclavul se aliase cu Ministerul, dă-l naibii pe P, comunistul ocult! Ei, și mai o vorbă de duh, mai un banc porcos (eram un *männerbund* acolo, pe Kiseleff), iată că pe la zece noaptea, complexul politic-financiar a pus de-un așa-zis Forum al Reformei Sanitare, drept care s-a încheiat o minută. Primul articol al minutei (a redactat-o Macu însuși) era o clauză de confidențialitate: niciunui membru nu i se permitea să discute în afară subiectele dezbătute în Forum. Al doilea articol preciza că întâlnirile aveau să se țină mereu în alt loc, iar alegerea locului avea să cadă în sarcina generalului și a doi președinți de case de asigurări, neîntrați încă pe piața noastră, dar susținuți de inși de încredere, în special de Macu. Al treilea articol îi dădea mână liberă lui Anderco să-și lanseze printre noi omul îndelung pregătit, un popă catolic, de care aveam să auzim la momentul potrivit.

„O să vă placă, vă garantez“, mi se adresă el, făcându-mi cu ochiul.

Toți au semnat minuta, chiar și eu și dom' colonel. Când am semnat, habar n-aveam că documentul avea să pice sub ochii lui Sahib peste câteva zile și, chiar de-aș fi știut, nu mi-ar fi păsat, fiindcă ceilalți invitați îmi vorbeau pe un ton prevenitor – cu alte cuvinte îl *apreciau* pe Sahib, îl considerau cumva unul de-ai lor și nu cred că se purtau astfel doar pentru că mâncam împreună somon și vită Kobe.

– Ai văzut? m-a întrebat dom' colonel la plecare. Cu puțină atenție, Sahib poate să facă o carieră frumoasă – Macu o să fie primul care-l susține. Iar, dacă nu e-n stare, se încruntă el, îi rămâne Nanga Parbat, nu-i așa?

Eu am problemele mele cu Sahib și într-o bună zi o să i le spun verde-n față, dar asta nu-i treaba lui dom' colonel, așa că i-am retezat-o:

– Nanga Parbat *ne* rămâne oricum. Cât despre Sahib...

– Cât despre Sahib, îmi luă el vorba din gură, totul e să te prinzi cum să te folosești de bunele lui intenții. Iar despre astea...

Despre astea avea rezerve. De când Sahib reluase legătura cu unchiul Teo, o luaseră amândoi într-un sens greu de evaluat – mai rău de-atât nu se putea pentru noi, pentru mine și dom' colonel, adică.

– ...și asta nu pentru că Sahib ar fi rău intenționat, bagă la cap ce-ți spun, îmi atrase atenția dom' colonel. Dar e ca argintul viu, fir-ar să fie, e un coșmar pentru oamenii de bună credință. Nu poți să construiești nimic așa.

În clipa aia ar fi trebuit să mă recuz: dac-aș fi avut *cojones*, ar fi trebuit să profit că mașina oprise la stop, în Piața Victoriei, și

să cobor, trântind portiera. La cum mă luase dom' colonel, puteam să-i trimit demisia prin SMS și să dispar la dracu' cu cărți, în Nepal, în Karakoram, n-avea importanță unde. Din păcate, m-am purtat și eu ca Sahib: n-am avut curaj să merg până la capăt. Ce-i drept, îmi imaginam că, menținându-mi poziția, puteam să-i ajut pe Sahib și pe unchiul Teo, plus că, la ora aceea târzie din noapte, aveam înțelegere pentru mârlnăria lui dom' colonel. În fond, suntem o țară de mitocani – de ce să se poarte dom' colonel cu mânuși *und so weiter*, cu trei inși din familia Canta, dacă unchiul Teo se comportă incontrollabil? Lăsând la o parte trecutul lui de ofițer în garda regală, Teo e (aidoma lui Sahib) un scandalagiu. Spre deosebire de Sahib, însă, unchiul Teo nu despică firul în patru: el e prompt și te ia prin surprindere. De pildă, ne furase de-acasă, pe mine și pe Sahib, când împliniserăm un an, ca să ne boteze, iar asta nu pentru c-ar fi fost credincios, ci doar ca să le dea peste nas mamei și tatei, care, comuniști practicanți, n-aveau chef să ne creștineze. Unchiul ne luase în scutece, cu o mașină ministerială, după care ne debarcase direct în cristelniță, la Stavropoleos, nepăsându-i nici cât negru sub unghie că partidul știa de odiseea noastră ilegală. Ăsta era el, un *jemanfișist* – o dovedise și când făcuse pârnaie, în 1987: îl băgase la zdup Securitatea, după ce tot ea îi băgase ardei în cur ca să dea drumul unei afaceri *private*. Despre asta, însă, altă dată.

Din toate aceste pricini, dar și din cauza cărții pe care o caută Iașa, tata nu-l place pe Teo. Ce-i drept, unchiul e fițos, e ciudat, și face pe dracu-n patru ca să atragă atenția: bea doar cafea indoneziană Celebes Toraja, își dă cu parfumuri englezești de care n-a auzit nici dracu' (*Springs of Madurai*, mai ales), adoră să converseze în franceză (are un accent remarcabil), poartă costume de croială britanică și cu lavalieră, și aduce în discuție *sans rancoeur* cei doi ani petrecuți la Jilava, între 1987 și 1989 ¹⁸.

Odată, pe la finele anilor '90, unchiul a participat la vernisajul unei expoziții ținute de Antreprenur Lamarr, neoexpresionistul, la galeriile Funciar Underground din Amsterdam. Lamarr și-a făcut o reclamă perversă, lansând pe sub mână zvonul că-și făcuse lucrările din oase, piei argăsite și smocuri de păr, cumpărate pe bani grei de la un nostalgic al regimului nazist. Firește, informația era falsă și, mai ales, neverificabilă, dar așa procedase mereu Lamarr. Când Teo Canta a pătruns în galeria de artă, activiștii de la Amnesty International, care behăiau la intrare, au tăbărit pe el, cerându-i socoteală (erau acolo câteva *activiste* care îl știau): „Cum vi se pare că oasele și părul recoltate la Treblinka și Bergen-Belsen au ajuns să fie expuse la Amsterdam, la numai doi pași de monumentul Holocaustului?”

„Dacă Lamarr a făcut mizeria asta“, a mormăit Teo, „o să-i spun câteva de-o să mă țină minte... Trăim în plin

fundamentalism democratic, cum să faci așa ceva?“ a întrebat el, sumbru, punându-i pe gânduri pe activiști.

După o oră, însă, o activistă l-a descoperit pe o terasă dosită: unchiul fuma și sorbea guri mici de Celebes Toraja, discutând prietenește cu însuși Lamarr. Pufnind, activista se postă în fața lui Teo, fulgerându-l din ochi: „Așadar, nu numai c-ați mințit că-l trageți de urechi pe Lamarr, ci mai și fumați.“ Dar unchiul: „Dragă, sunt misogin, sunt antisemit, nu suport homosexualii și ador să fumez.“ Femeia căscă ochii, însă Teo n-o lăsă să râsufle: „Desfă și tu picioarele mai des, dacă vrei o lume suportabilă!“

Ăsta era unchiul. Din păcate, acum n-o făcea lată de unul singur, ci-l târa și pe Sahib după el. Totul începuse cu un an în urmă, când Teo organizase o întâlnire a academiei lui de buzunar, la Sorbona. Franțujii se purtaseră infect: nu numai că-l trimiseseră să-și țină lucrările într-un subsol, dar îl mai și dăduseră afară înainte să isprăvească ședința, chit că printre participanți erau și rectorii unor universități europene, franțuzești inclusiv, iar asta, în condițiile în care unchiul Teo aranjase mereu conferințe *di granda* în Republica Sărbătorească Română: casa-casă, chiolhanul-chiolhan – totul gratis, cu femei tăcute, viței la proțap și beții crunte. Treaba mergea ca unsă, căci o organizau politici, procurori și generali – oameni cu greutate, iubitori de străini, care făceau rost de vile la adăpost de ochii lumii și care puneau la dispoziție autocare de lux, ca să-i plimbe pe membrii Academiei (nemți, englezi, francezi, italieni) pe unde poșteau.

La Paris, însă, franțujii nu scosese un euro din buzunar: nu tu casă, nu tu crăpelniță, nimic. Descurcăreți, românașii se cazaseră ieftin, într-un arondisment pe cale să instituie *sharia*, privind uimiți cum franțujii îi tratează cu curul și cum, după ședință, au șters-o la treburile lor, abandonându-i ca pe niște popândăi în fața

Sorbonei, într-o piațetă prin care, ca să pună capac la toate, trebuia să treacă François Hollande. Beretele Verzi patrulau cu ochii cât cepele, așa că nu trecu mult până ce șefii lor să se întrebe: cine naiba erau fraierii ăia cu valize în mâini, care îmbucau *casse-croûtes* anacronice, sub forma unor sendvișuri scoase din șervețele?

Și se duseră peste ei. Dar unchiul Teo:

– *S'il vous plaît, messieurs*, plecăm imediat, aveți puținică răbdare, stăm, doar, la umbră. E caniculă, nu vedeți?

– *Allez, les empifrés, du vent!* ziseră Beretele Verzi, privind în scârbă la pantofii alor noștri.

Oftând, unchiul Teodor a debarasat piațeta. Românii, însetați, se buluciră într-un *bistrot*, dar nu găsiră loc la umbră. Pe de altă parte, nici înapoi la hotel n-aveau chef să se ducă, de sila integriștilor care-i percheziționau la intrarea în arondisment. Neavând încotro, comandară *des glaces*, dar soarele bătea ceva de speriat, plus că ospătărițele (niște asiatice) trăsneau a usturoi.

Mai mult, în timp ce înghețata li se topea în cupe, un angajat al Sorbonei ieși în grabă și, văzându-i, se repezi la ei de-a curmezișul piațetei (pe el, Beretele Verzi nu-l băgară în seamă), strigând din mers:

– Madame Cutare vă solicită *immédiatement* în sala de conferințe!

– *Comment?* Ce s-a întâmplat?

– *Je suis désolé, mais dépêchez vous.* Madame Cutare se grăbește.

– Cine p...a mă-sii e *madame* asta? întrebă unul de-ai noștri.

– Las' că văd eu, se ridică unchiul Teo, înalt, cu chelia lucind de transpirație în soarele prânzului parizian. Studenții chirăiau pe scările Sorbonei, Hollande întârzia, trupele antitero asudau în uniforme lor de kevlar, iar niște guinezi cântau la marimba, la colțul străzii.

De-al naibii, unchiul o luă prin mijlocul piațetei. Nici nu se uită la militarii care dădură să-l legitimeze, coborî scările și se năpusti în subsolul Universității, ajungând în sala de conferințe. Acolo, tărahoi – o grămadă de oameni în uniforme de politici își plesneau palmele și spuneau că *ce n'est pas possible*, plini de nervi. Viața le jucase un renghi: niște români susținuseră lucrări științifice în sala *lor* de ședințe.

– N-au fost numai români, au fost și francezi, se răsculă unchiul, dar șefa găștii, una mică și slabă, la vreo 50 de ani, se îndreptă pe dată – ziceai că e în Parlament, *prête à emmerder l'opposition*.

– Au fost și francezi, dar responsabil de această... *session scientifique* sunteți dumneavoastră. Ați stricat instalația de sonorizare, *monsieur*...

Teo se prezentă, sărutându-i mâna cu dichis. Aia avu un moment de incertitudine, dar își reveni: nu se lăsa cu una cu două, era senatoare, era obișnuită cu scandalurile din *banlieues* și din *territoires d'Outre-Mer*:

– Instalația... Sonorizarea, *monsieur*... *Ce n'est pas admissible!*

Teo nu se pricepea la electronică, dar ceva-ceva știa despre prize și comutatoare. Îi explică franțuzoaicei că ei nu făcuseră decât să apese pe butoane ca să-și prezinte articolele, ca să nu mai spună că cel ce se ocupase de instalație fusese un angajat al universității.

– *Des pa-piers scien-ti-fiques*, pufni cucoana, pe un ton nesigur.

N-avea verighetă și se dăduse cu un parfum banal: *merde*, își zise unchiul, ticăloasa asta nu e decât o eretică *dans le tout flamboyant Paris*.

– Unde e angajatul universității? încercă unchiul s-o potolească.

Angajatul dispăruse. Să vezi c-a plecat să-și ia cușcuș, remarcă unchiul, *car, apparemment, c'était un Maghrébin... Son visage, sa démarche – c'était sûrement un Maghrébin.*

– *Vous connaissez, donc, le Maghreb?!* se miră cucoana.

– *Bien sûr, j'ai quand même travaillé là-bas*, observă Teo, cu parapon. *J'ai aidé monsieur Bourguiba, la président de la Tunisie... on a redacté la Constitution de son pays, Son Excellence et moi, il y a vingt ans, déjà.*

– Serios?! se clătină doamna senator. Ați absolvit Dreptul?

– *Eh oui, et vous?*

– *Oh, moi aussi, le droit constitutionnel*, se uită ea de jur împrejur.

– Ah, să înțeleg că ați absolvit tot aici, la Sorbona?

– *Ouiii*, se înmuie franțuzoaica. Dumneavoastră...

– Când ați terminat? atacă unchiul.

– În 198... , răspunse cucoana, încremenind.

Restul franțuzoilor înghețaseră în scaune. N-auzeau nimic, căci cei doi discutau în șoaptă, dar *the body language* e transfrontalieră.

– Înseamnă că ați fost studenta lui *Monsieur X* și-a lui *Monsieur Y*, zâmbi unchiul. Primul mi-a fost coleg de doctorat aici, la Sorbona, iar cel de-al doilea la Amsterdam.

Cucoana se ascuți la față:

– Cu toate astea, instalația de sonorizare era responsabilitatea dumneavoastră, *monsieur*. Eu sunt senatoare a statului francez. Voi face o plângere la rectorat, încheie ea, răsucindu-se pe tocuri: clop-clop, clop-clop.

Unchiul ieșise din Universitate negru de supărare. Să-i sune pe X și pe Y? Mai bine nu... Era furios, era cazul să recurgă *aux grands moyens*: se duse la ambasadă și adresă o scrisoare cu antetul și armoariile republicii de la București, direct la *Affaires Étrangères*, pe Quai d'Orsay.

– Și-au bătut joc de noi, îi spuse ambasadorului. Au văzut că suntem români și și-au bătut joc de noi.

– Domnule Canta, domnule Canta, vă rog! îl luă ambasadorul.

Sunt sigur că nu-i decât o eroare umană (tocmai văzuse un documentar despre catastrofe aviatice pe Nat Geo)... Francezii...

– Lasă-mă, domnule, că-i știu dinainte să fi terminat mata grădinița! I-am cunoscut și pe-ăia din *maquis*, și pe-ăia din OAS, dacă vrei să știi.

– *Maquis?!* OAS?! căscă gura ambasadorul.

Unchiul îl cântări din ochi:

– Dumneata măcar vorbești franceza?

– Domnule Canta, se froasă ambasadorul, vă rog foarte mult...

– *Va t'faire foutre alors! Moi, j'me casse!*

Și ieși din birou. Zburând spre București, furia îl cuprinse și mai și. Stewardesa de la Air France îi vărsase vinul pe sacou și-și ceruse scuze doar cu jumătate de gură, iar pilotul intrase în toate golurile de aer de peste Europa, așa că, odată coborât la Otopeni, hotărârea lui Teo era luată.

Când organizase ultima întâlnire a academiei sale de buzunar în România, cunoscuse un rector din Chișinău. Tipul mărturisise că avea legături strânse cu Moscova, ba, mai mult, se lăudase la beție că fusese balul de informații și, în plus, îi dezvăluise unchiului Teo că universitarii de la Moscova nu mai știau ce să facă cu banii și că umblau cu limba scoasă după programe europene, după recunoaștere universitară etc.

– Au bani mulți? întrebuse Teo, simțind că-i rost de pradă.

– Cu ghiotura, întărise proful din Chișinău.

Deodată, totul se așternu limpede în fața ochilor lui Teo: academia lui n-avea bani, francezii erau niște scârțani, englezii se dădeau mereu ocupați, numai cu nemții făceau treabă – dar nemții n-aveau bani. În schimb, rușii aveau, așa că-i spuse profului din Chișinău că poftea să discute cu ăia de la Moscova, ca să pună de-un *joint venture* universitar.

– Sunteți sigur? se miră moldoveanul. N-o faceți la nervi?

– În viața mea n-am fost atât de sigur. Vreau să le trag o palmă nesimțitorilor de francezi! Viața universitară n-are culoare politică.

– Nici că se putea mai bine! zise moldoveanul.

Cică tocmai se pregătea să plece la Moscova, așa că unchiul trebuia să-i trimită *iute* o adresă prin care-și prezenta academia, ce țeluri avea, ce programe își propusese etc. El, moldoveanul, avea să se întâlnească acolo cu rectorul Universității Lomonosov, care, chit că era prof universitar, era și general cu trei stele, căci Putin nu lăsa treburile serioase pe mâna oricui.

– Din partea mea, să fie și mareșal! făcu unchiul. Măine aveți adresa.

– Bine. N-ar strica să-i faceți o invitație și rectorului, la următoarele lucrări ale Academiei... Dați-i un semn de bunăvoință, îi place nespus.

– Al dracu' să fiu dacă nu-l invit! tună unchiul.

A doua zi, își chemă sluga (ăla era șofer, spăla geamuri, scria e-mailuri, făcea piața, ducea servieta, făcea cafele) și-i porunci să trimită *naibii* adresa și invitația la Chișinău.

Zis și făcut. După trei zile, pe la prânz, în mijlocul unei discuții de afaceri, sluga aduse telefonul fix pe o tavă, ca la restaurantele mari de odinioară, și-i puse receptorul la ureche lui Teo.

Sunase Moscova.

– I-am dat adresa rectorului de la Lomonosov, se auzi glasul profului din Chișinău. I-am dat și invitația la lucrările dumneavoastră.

În jurul lui Teo erau prea mulți martori, așa că râse zglobiu și se lansă într-o discuție de bonton: ce mai faceți, cum e vremea pe-acolo...

– Să știți că nu-i bună invitația, continuă moldoveanul, prinzându-se imediat de situație. Domnul rector a fost neplăcut surprins.

Praful se alege și de aranjamentul ăsta, îi căzu fața unchiului Teo.

– Eh, făcu el, am încercat și noi...

– Nu vă grăbiți... nu vă grăbiți... Rectorul a dedus că-i vorba de Academia Română, iar el n-are *cum* să intre în legături cu Academia Română. Momentul politic nu-i bun.

Unchiul se uită la oaspeții săi. Băuseră ei whisky, dar nu suficient.

– Scuzați-mă, le zise și se duse în încăperea alăturată. Sclavul lui Teo – după el, cu telefonul în brațe. Adică ce nu e bine în adresă? făcu unchiul, odată rămas singur.

– Nu se înțelege că Academia dumneavoastră *n-are* treabă cu România. Rectorul a zis că nu poate să întrețină legături cu structuri ale statului român, fiindcă rușii sunt supărați pe voi, de la o vreme încoace... Prin urmare, prezentarea dumneavoastră trebuie să fie mai precisă, înțelegeți? Sunt lucruri pe care nu le putem lăsa la voia întâmplării.

– O să mai trimit o prezentare...

– Vă rog s-o trimiteți chiar acum, și-i dădu un număr de fax.

Unchiul intră în vrie. Își chemă sluga, îi dictă în șoaptă noua adresă, îl puse s-o trimită la Moscova și se întoarse la invitați. De bucurie, rupse gâtul încă unei sticle de whisky.

A doua zi, primea răspuns: Aici e Moscova, lumea e-a noastră! Rectorul îi scrisese, politicos, că era dispus să colaboreze pe orice fel de temă, dar făcea remarca subtilă că, în contextul relațiilor bilaterale, n-avea *cum* să vină la o ședință în România.

Oare nu era dispus domnul Canta să organizeze următoarea ședință a academiei sale la Chișinău?

Unchiul i-a răspuns pe loc: Da. Trimise încă o adresă amicului de la Chișinău, vorbiră la telefon și gata, puseră de-o întâlnire academică fulger, numai programul trebuiau să-l detalieze. După două zile, suna iar telefonul. De astă dată era un funcționar al Ministerului Român de Externe.

– Domnule Canta, înțelegem că v-au nemulțumit anumite aspecte în timpul ultimei dumneavoastră vizite la Paris.

– Serios?! La ce vă referiți?

– Ați avut niște probleme la Sorbona și v-ați exprimat nemulțumirea apropo de...

– Nu vă supărați, cine sunteți?

Funcționarul își spuse din nou numele. Iar unchiul:

– Lucrați pe Quai d'Orsay, la numărul 47?

Liniște. Apoi:

– Domnule Canta, eu nu știu cum să interpretez...

– Ce vreți să interpretați? Lucrați, cumva, la *Affaires Étrangères*?

– Nu, nu, eu sun din partea Ministerului *Român* de Externe...

– Și ce treabă am eu cu Ministerul *Român* de Externe? Eu am trimis o adresă Ministerului *Francez* de Externe.

– Domnule Canta, am putea să rezolvăm acest mic diferend pe cale amiabilă...

– Dar nu e treaba dumneavoastră, eu aștept răspuns de la Paris.

– Am crea o situație delicată... Știți, în aceste momente, România...

– Domnule, i-o reteză unchiul, eu am trimis adresa către *Affaires Étrangères*, în nume propriu. România n-are de-a face cu reclamația mea. Eu, Teo Canta, solicit un răspuns de la Paris, iar răspunsul trebuie să mi-l dea dumnealor, respectând toate cerințele de protocol. Am onoarea să vă salut, *cher monsieur*!

A doua zi, sună cineva de la Ambasada Franceză. Își ceru scuze în numele domnului ambasador, dar, *hélas*, Excelența Sa era extrem de ocupat – acesta fiind motivul pentru care el, funcționarul adică, își permisesese să-l deranjeze pe domnul Canta.

– Domnul ambasador ar dori să vă invite la cină, în oraș.

– De ce?! făcu unchiul pe miratul.

– Domnul ambasador se teme că a survenit o neînțelegere...

– Să înțeleg că aveți să-mi remiteți un răspuns din partea ministerului dumneavoastră de Externe?

– *Mais non, mais non, pas du tout*... Să zicem că domnul ambasador dorește să vă cunoașteți mai bine.

– În cazul acesta, îl aștept la mine la birou. E oricând bine-venit.

Liniște. Apoi:

– E o situație ciudată, *cher monsieur*. Sunt convins că v-ați simți mai bine undeva în oraș, aveți niște *restaurants remarquables*, Excelența-Sa este un *fin connaisseur* al bucătăriei românești. Nu vreți să cinați împreună?

– Sunt un om ocupat, *monsieur*. Dacă domnul ambasador dorește să mă cunoască, îl aștept la mine. Am onoarea să vă salut, *monsieur*.

În aceeași seară sosiră hârtiile de la Chișinău, cu programul întâlnirii Academiei, iar Teo își trimise sluga în oraș, după un vin bun – îi plăcea Tămâioasa de Drăgășani și, dracu' știe cum, n-avea niciosticlă în casă.

– Gata. Mergem la Chișinău, îl sună unchiul Teo pe Sahib.

Era vesel ca un cintezo și-l contamină și pe frate-meu, care avea senzația că la Chișinău era o oază cu femei superbe, unde vinul curgea valuri. Deîndată ce unchiul Teo i-a zis de plecare, în mintea lui Sahib au răsărit secvențe din reportajele despre capitala Basarabiei, plămădindu-i imaginea unei urbe cu clădiri albe, cu grădini mari și umbroase, ca un fel de București împădurit, cu bulevarde largi și fără claxoane la ora de vârf. Ca să fim cinstiți, Sahib avea chef de-o pauză, cu atât mai mult cu cât și Cixi o lăsase mai moale – n-o mai interesa decât tetrahidrocanabinolul, care, de la o vreme, era apă de ploaie pentru ea. Viața ei era de rahat, căci se întorsese din Noua Zeelandă fără să fi scăpat de sevraj. „Mi-am găsit alt doctor, un român“, i-a scris ea lui Sahib. „Ți-e prieten, semn că, oriunde aș privi, dau de tine. *It looks like you've surrounded me for good* J. Prietenul tău (nu-ți spui cine!) zice că n-a avut o pacientă mai ticăloasă ca mine, așa că m-am mutat la el...”

Ia mai dă-o naibii, și-a zis Sahib, ăștea nu-i iese nimic, doar gura-i de ea.

BANCHETUL

E seară, orașul miroase a asfalt încins, iar eu am ochi și urechi peste tot. La Teatrul Mic, în spatele Cercului Militar, medicii dau banchetul lor anual. Lumea se adună, fumează, discută.

Apare Geamala, apare Sahib, mai apare și unul, Sensei, coleg cu Sahib – acesta din urmă e nervos, cică nu i-au dat ăia, la Minister, certificatul ca să poată emigra. Apar și geambașii de presă, iar organizatorii se sperie de Sensei: vorbește, în gura mare, despre toate jigodiile din Minister, care ce a făcut, câți bani a luat, de la cine. Minionul e cap de listă.

– Liniștiți-vă, dom' doctor! îl ia Geamala. Nu vreți să serviți ceva?

Îl trage după ea în foaier, la sendvișuri, pateuri, cafele – Sensei nu pofteste nimic? Nu, el pofteste doar sânge. Organizatorii se uită, încurcați, la agitpropii de presă, numai că ei nu-s în exercițiul funcțiunii, veniseră doar să-și ridice premiile – 11 luni și 30 de zile pe an înjură doctori, acum, însă, iau premii oferite de doctori: e *une trêve de Dieu*, până și pe ei îi irită Sensei: cine dracu' e grăsanul ăsta nefericit?

Dar iată-l pe Moșbătrân! Lumea dă buzna, iar el proclamă, pe nas: „E o zi măreață: medicii se împacă azi cu România.“ Jurnaliștii se caută de pixuri, vor să noteze vorba de duh. Sahib se bagă și el printre ei – vai, frate, nu zâmbi ca-n reclame, te rog! El mă simte și-l umflă râsul. Se uită după mine, dar eu mă ascund îndărătul unor medici tineri.

– Uite, bă, la Sahib ăsta, ce *freză*! zice unul cu papion și pantofi de lac.

– Atâta-l taie capul, mai dă-l în puii mei!

– E un încrezut, așa mi-a zis una – cred că Sahib i-a și pus-o pe vremuri.

– Cine-i aia?

– I-a fost asistentă, acum lucrează cu mine.

– Aha. Tu i-ai pus-o?

– Normal – ce, tu-n gardă nu regulezi asistente?

Celălalt tace. E mai mic, mai pufos, mai roșu-n obraji. Cei doi o iau prin foaier, vor să-i remarce vreun prof mai bătrân, mai cu influență, dar nu-i bagă nimeni în seamă. În acest timp, Moșbătrân ia o cafea. Discută cu Sahib, dar e cu ochii pe stradă,

după Minion. „Mi-a zis că vine“, se îngrijorează el când, în locul Minionului apare Borcan, fostul ministru. Apare apoi și Del Toro, ba chiar și Anderco (își ia limba-n gură cu Moșbătrân, cum zice Sensei), iar lumea șoptește c-o să vină și P.

– De ce n-ai adus-o pe doamna ta? îl întreabă Moșbătrân pe Sahib.

– E ocupată, decorează casa ambasadorului american.

Lumea înghite în sec: al *dracu'* Sahib, ce relații... În fine, vine Minionul, e într-o mașină de rahat, se dă om de rând. Desface brațele, Moșbătrân îi iese în întâmpinare, se întâlnesc pe carosabil, zici că-s americanii cu rușii la Torgau, pe Elba, după ce i-au tocat pe naziști.

– Dom' profesohr! graseiază Minionul.

– Dom' ministru! se bucură Moșbătrân.

Se îmbrățișează. Aghiotanții din Minister și vorbeții din societatea civilă își strâng mâinile, iar prostul de Sahib se ține după Dana, care aleargă dintr-o parte în alta, strigând la lume.

Se intră în sală. Începe o „Cântare a României“ refurbișată – unul declamă, altul spune bancuri de cămin cultural, al treilea recită o satiră. Invitații se îmbulzesc în jurul camerelor, habar n-au că televiziunile mari s-au cărat – ăștia care filmează acum sunt trepădușii Conclavului. Apoi se dau premii. Le primesc agitpropii de presă, transnaționalele, medicii, ONG-urile și pacienții – curând o să-și posteze, cu toții, diplomele pe FB.

Minionul și Moșbătrân urcă pe scenă. Se îmbrățișează, recunosc că-i așteaptă vremuri grele, își înmânează diplome unul celuilalt. Sunt potopiți de blițuri și ridică brațele ca Brad Pitt, ca Mike Tyson, ca Fidel Castro. Pe urmă se apucă unul să cânte la pian, bate în clape ca bolovanul, iar Sahib sare din scaun, căci Minionul se pregătește să plece. Dana o ia și ea spre ieșire, dar Sahib o prinde de cot și ies amândoi în foaier.

În foaier, geambași de presă tabără pe Minion, îl întreabă de reformă, de pacienți, de Europa... Apoi Minionul dă să plece, dar Sahib îi răsare în față.

– Deloc nu mă ajutați, domnule doctohr, face Minionul. Am nevoie de ajutohrul dumneavoastră, adaugă el, în timp ce Dana dă din cap, excedată: „Vezi, Sahib? Ce-ți scrie Cixi și ce faci tu?“

Geambașii trag cu ochiul, doi înregistrează pe blat, oamenii mei prind ocazia și înregistrează ambiantal, mă informează că sunt și alții pe fir: trag cu urechea la Minion, la Sahib, ba chiar și la mine.

– Și eu am nevoie de dumneavoastră, face Sahib. Trebuie să ne vedem.

– Stabiliți voi, tinehrii, când, râde Minionul, ducându-se spre mașină.

Iar Dana, grăbită:

– Vorbim la telefon. În cel mult trei zile, *vreau* să vă vedeți, că după aia șeful pleacă la Dublin, strigă ea peste umăr.

Reușește să nu cadă de pe tocuri și se repede în mașină, după ministru.

Sahib rămâne ca fraierul în mijlocul străzii. Aprinde o țigară, face doi pași și îi cade fața: vizavi e Mirela – se plimbă (ce chestie!) cu ăla pe care l-am cunoscut în tren. Insul nu mai poartă suman, în schimb are ie, chimir, blugi, și-o ține pe Mirela de mână. Sahib le zâmbește și-o ia, grăbit, către ei. „Vezi că nu știu ce hram poartă ăla“, îl avertizez pe Sahib. „Ce hram să poarte? O regulează și el pe Mirela“, îmi răspunde frate-meu, țâfnos.

36
ARTISTUL

- Și tu ce mai faci? o întreb pe Mirela zglobiu.
O sărut pe obraz – miroase ca pe vremuri. Pielea, însă, i s-a înăsprit.
- Uite, ne plimbam. Tu?
- Le arăt teatrul, lumea ieșită la fumat. Îi strâng mâna bărbatului, dar el nu se prezintă. În schimb, îmi face cu ochiul, zâmbindu-mi complice.
- Nu v-ați plictisit? mă întreabă, făcând semn cu bărbia spre teatru.
- Ba da, dar n-am cum să scap, îi răspund eu, râzând.
- Mai bine ați scăpa, zice el. Vremurile sunt tulburi.
- Mirela dă ochii peste cap:
- Uite-așa vorbește mereu. Niciodată nu știi la ce se referă.
- Îi privesc. Zici că-s doi simbioți, zâmbesc la fel. Iar el:
- Totul e greșit, de-aia n-aveți cum să scăpați... De vină e orașul, Bucureștiul nu are un *trademark*, asta-i problema. A luat-o pe căi greșite în secolul XX, iar acum nu mai are putere să-și croiască fasonul. Erau mai bune străzile podite și curțile de odinioară – alea, da, alea *erau* un *trademark*, iar *trademark*-ul, iertați-mă că insist, v-ar ajuta să luați hotărârile ce se impun.
- Ți-am zis că e un ciudat, face Mesneraș, pe calea blestemului nostru. Sensei iese din foaier, mă caută din priviri:
- Vor ăștia să le spui două-trei vorbe, strigă el la mine.
- Vin imediat. Mă întorc spre dobitocul Mirelei. *Trademark*, spuneți?
- Cabluri, răspunde el, bizar. Frânghii și odgoane. Văd monumente gigantice din odgoane, știu câteva locuri în oraș unde se potrivesc.
- Mai ține-l de vorbă, face golanul de Mesneraș. Mai ține-l de vorbă, că vreau să-i pun o coadă pe urme.
- Ce idee aiurea pe fratele dumneavoastră! face insul, zâmbind.
- Vrei să-ți trimit niște schițe de-ale lui prin e-mail? intervine Mirela.
- Vreau, cum să nu? Ne luăm la revedere. Îi petrec cu privirea și câteva clipe am gânduri porcoase: îi văd zbuciumându-se într-o

garsonieră confort III, într-un pat deșelat. Mirela găfâie, azvârle din coapse și-și ațintește tălpile spre tavan – dar nu, nu ajută.

Mă întorc în sală. Urc pe scenă și iau microfonul. Deodată simt un miros de sudoare – e cel pe care-l simțisem în dormitor, când a pus Ali petale în pat. Fetița de-atunci își face din nou loc în mintea mea, dar nu se mai joacă de-a Nanga Parbat, e într-o curte, printre niște plante de leac – așa-mi vine să le zic, nu știu de ce. „Ce faci, tati?” mă întreabă, căci și eu sunt în curtea aceea, alături de ea: am draci, îmi înjur meseria și pacienții. Dar fetița: „Nu vorbi urât despre meseria ta, că nu-i alta mai frumoasă.”

Mirosul de sudoare se șterge. Lumea mormăie: de ce nu zice asta nimic? Fetița dispare, se dizolvă în aerul sălii, iar eu inventez o poveste ca s-ajung la replica ei. Mă inspiră un tânăr din primul rând: are papion, iar pantofii de lac îi sclipesc. Privirea lui îmi dă glas, ochii lui încep să lucească.

– ...căci nu-i meserie mai frumoasă decât cea de medic, închei.

Aplauze, a vorbit robotul cu gură, minaveta: pune-l în priză, și-o să eructeze discursuri. Tânărul cu papion aplaudă cu brațele ridicate deasupra capului.

Isprăvim seara în foaier, printre mese întinse. Aduseseră curcani cu portocale, salate tremurătoare, cartofi țărănești, cârnați doldora de colesterol... Trecătorii salivează în grup pe trotuar, întreabă ce se întâmplă, li se spune că-i un bufet suedez dat de medici, ne înjură, se cară. Între timp, noi îngurgitim de parcă vine sfârșitul lumii – nu lăsăm resturi. Mâine, potolul o să ia calea budei, a canalelor de sub București, și-o să se reverse în Dâmbovița, mistuit și defecat. Patria se mișcă, are mațe ghiorăitoare, un asemenea festin intră în circuitele financiare, dă de lucru la sute de prăpădiți.

Apare și Ali. Moșbătrân îi sărută mâna, *le p'tit Paris, quoi...*

– Ce succes! constată el. Păcat că n-ați venit de la început!

Ali spune că-i pare rău, dar a avut treabă până peste cap. Viața e grea, iar concurența tot mai acerbă. „Ei, da“, o aprobă Moșbătrân.

– Ne vedem mâine, da? mă întreabă Geamala.

Habar n-am ce vrea. Dar Moșbătrân, făcându-mi cu ochiul:

– Avem o întâlnire importantă. Nu care cumva să nu vii!

– Vino neapărat! îmi strecoară Geamala, privind cu înțeles la Moșbătrân, care prea-i strânge mâna cu foc lui Borcan, consilierul lui Garfield-vomit și dușmanul de moarte al Minionului.

Plecăm. Ali vine la mine, e bucuroasă că i-a ieșit un contract. Cât timp face baie, deschid e-mailul. Cixi mi-a scris din nou.

„Bravo! O alianță cu voi – Minionul de asta are nevoie!” Îmi zice apoi că-i e greu cu sevrul: fusese cât pe ce să se ducă la dealeri, noroc c-o oprise colegul meu (tot nu-mi spune cine e). Îi

textez c-o să-i fac eu un program de *rehab*, într-o tabără de supraviețuire: ei n-o să-i mai ardă de droguri, iar eu n-o să mai fumez. Iar ea: „Eu și cu tine?! La supraviețuire?! *Damned, I'd do it for free.*“ Mă simt obligat să-i spun câți ani am, ea zice *I don't care*, cică e un pic gerontofilă, plus că eu vreau pe Nanga Parbat, iar asta e suficient pentru ea. „Am o prietenă,“ încerc eu să scap. Dar ea: „*Is she with you?*“ Da. Face baie. Cixi îmi bagă un *lol* nesfârșit: „Tu nu m-ai văzut *face 2 face. I can make you sooo happy.*“ Nu-i răspund, dar ea nu se lasă: „Mai bine ai lua computerul în dormitor și-ai aținti camera spre pat.“ Tot nu-i răspund. Iar ea: „*OK*, o să dispar în electroni, *dear*, dar te voi veghea.“

Abia apuc să șterg conversația, că Ali se vâra lângă mine, trăgând cu ochiul la căsuța de e-mail, în care se revarsă un alt mesaj. E de la Mirela. Pe ecran se aștern schițele unor monumente gigantice, alcătuite din catarge și odgoane, sub care scrie: *București – Trademark.*

Dom' colonel mă sună cu noaptea-n cap – îl obsedează Iaşa, care i-a trimis lui Sahib un mesaj de la Alep, din miezul războiului civil: „Spune-mi tot ce ştii despre el, spune-mi tot!“ Buimac, i-l povestesc pe Iaşa pe scurt. Dar dom' colonel: „Şi tu vrei să cred că Litvak e un regizor care aleargă după o carte?“ Îi mai dau câteva detalii. „Wagner?!“ mă întrerupe dom' colonel. „Wagner“, zic, „Iaşa montează *Parsifal* la Neuschwanstein.“ Pe dom' colonel îl apucă râsul: „Litvak nu e la niciun Neuschwanstein, e la Alep. I-a trimis azi-noapte lui frate-tău un mesaj cu care se chinuie trei decriptori. Dacă ție ți se pare normal ca frate-tău să primească mesaje din Siria, în care e vorba despre un doctor pe nume Sahib, iar asta, chiar înainte să plece la Chişinău ca să se vadă cu ruşii, eu înghit hârtia cu transcriptul.“

Şi-mi trimite transcriptul. Iaşa îl lăsase şef peste şantierul de la Neuschwanstein (ridicau decoruri, lângă lacul Alpsee) pe asistentul său de regie şi dăduse fuga în Siria „pentru documentare“. Eu nu mă pricep la operă, căci nu ascult muzică de dinainte de Celentano (*♪mi amava, mi odiava, era contro di me♪...*), dar, cu toate astea, mi-e clar că n-ai ce căuta în Siria ca să te documentezi despre *Parsifal*, lucru pe care Iaşa îl confirmă, de altfel, în mesajul trimis lui Sahib: „...le-am explicat finanţatorilor despre potirul Graalului, le-am spus despre templieri şi despre cruciade, iar fraierii mi-au dat dreptate: du-te în Siria, Iaşa, du-te, că *acolo* vei afla cum trebuie să-i îmbraci pe Amfortas şi pe Titurel, ca şi pe toată gaşca aia de cavaleri de la Monsalvat, care-l aşteaptă pe Parsifal cu lebăda lui moartă... Tâmpiţii! De când spectacolele au devenit *asset*-uri economice, ne-am trezit cu producători care habar n-au cu ce se mănâncă opera. Wagner se prinsese de asta şi i-a scris lui Liszt să-i lase de izbelişte, pe COMERCIANȚI (majusculele le-a pus Wagner), chiar dacă sunt *umani* şi apreciază arta, căci pentru ei arta nu e decât profit. Norocul meu, însă, că lucrurile stau așa – pe un afacerist îl păcălești cât ai clipi cu argumente artistice ce n-au legătură cu realitatea.“

După ce termină cu finanţatorii, îl toacă pe Wagner: „Idiotul pretinde că fiecare măsură muzicală dramatică e justificată *doar* dacă explică acţiunile şi/sau trăsăturile de caracter ale personajelor... Ce trufie! El îşi imagina că poate să controleze

creația până la ultima consecință – uite de ce ne torturează cu compoziții infernal de lungi, în care zici că ară pământul, nu că așterne note pe portativ. Seamănă cu o vită înjugată, n-are plutirea lui Debussy, nici explozia lui Stravinski, nici fluența lui Brahms. Dar, lasă că mă *ocup* eu de el, lasă că-i demonstrez eu inconsistența!“ promite Iașa, nefăcând altceva decât să arate că e un cretin – ce rost are să ridice un monument de mucava, doar ca să distrugă un compozitor mort? În fond, despre Wagner nu discută decât niște fete bătrâne și doi-trei masculi impotenți, cu pampersi între picioare și ochelari pe nas.

Una peste alta, însă, Iașa a dat naibii spectacolul și a plecat la Marea Moschee din Alep, cu gând să „violetze“ biblioteca Sufiyya (mai bine zis, rămășițele ei), în care se află manuscrisul „aproape necunoscutei cărți, *Zamira, la femme Djinn du Rêve qui n'a jamais commencé, ou le magnifique Voyage des deux Frères Jumeaux à travers l'Himalaya*“. Îl înțeleg, așadar, pe dom' colonel că a ridicat sprânceana la citirea unui mesaj în care se amestecă păreri despre Wagner, aranjamente la limita legalității (Iașa fusese dus la Marea Moschee de un ofițer sirian sub acoperire), îndemnuri adresate lui Sahib de a escalada Nanga Parbat și rezumatul textului copiat de Iașa, în care-l menționează pe *celălalt* Sahib, adică pe medicul care l-a îngrijit pe profet, pacea fie asupra lui.

„I-a scris lui frate-tău că a transcris textul pe genunchi, lângă cavoul cu moaștele lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul. Ție ți se pare că ăsta e lucru curat, măi, Mesneraș?“ m-a bruftuluit dom' colonel.

În ceea ce-l privește pe Sahib, s-a prins că eram cu ochii pe mesajul de la Iașa, dar era prea tulburat ca să mă bage în seamă. Ca de obicei în atari situații, am văzut prin ochii lui și l-am simțit că se sperie sau că se emoționează (nu-mi era clar ce simțea), citind în textul primit din Siria despre o fetiță pe nume Simha, fiica *celuilalt* Sahib, care fetiță îl tot întreba pe taică-său cum se simte profetul. Din ce comenta Iașa, *celălalt* Sahib nu știa de ce boală suferea Mahomed, care era chinuit de o febră prelungită și de cumplite dureri de cap, survenite, ca în orice basm arab, într-un moment cât se poate de nepotrivit, adică la începutul unui război cu bizantinii, în pline urzeli ce împărțiseră orașul Madina în facțiuni.

„Vii să mă filezi și azi?“ m-a întrebat Sahib, în felul nostru. I-am dat a înțelege că da, la care el s-a interesat, sec, dacă nu vreau să mă duc la conferința Conclavului în locul lui, căci povestea din Madina îl zăpăcise de tot. Nesimțind vreun răspuns din partea-mi, mi-a atras atenția că se face târziu și că trebuie să plece. Cu acea ocazie, am văzut, fugăr, brațul pistriuat al lui Ali: ieșea de sub cuvertură, îmbrățișând un pui de pernă.

Înainte să plec, l-am sunat pe dom' colonel: „Să știți că povestea cu cartea e veche, Iașa vorbește de ea din copilărie.“ Dom' colonel, însă, nu m-a crezut: cică îl fișase pe Iașa maximal și aflate și ce supsesse de la țâța mă-sii. De pildă, pe lângă faptul că descoperise că tovarășa Marta fusese ani buni în vizorul Securității, era la curent și cu ce se întâmplase la arderea de tot care fusese înmormântarea ei. Știa, de pildă, că în timp ce bunică-sa ardea în focul gheenic al Crematoriului Cenușa, Iașa ne-a dus pe mine și pe Sahib în columbriu, ca să ne arate numele de pe urnele celor dintâi comuniști ilegaliști. „Numai evrei și unguri“, ne-a zis el, iar eu n-am putut să-mi dau seama de unde aflate Securitatea povestea asta, căci nu fuseserăm decât noi trei pe culoarele reci și umede, în care comuniștii erau păstrați sub formă de grafit – sau, mă rog, de carbon aproape pur.

Când am ieșit din columbriu, Iașa a zărit fumul negricios, care, ridicându-se din coșul Crematoriului, se răsuca în volute grave deasupra Parcului Tineretului. „Uite-o pe bunica“, ne-a atras el atenția, fapt reprodus de dom' colonel la telefon, după atâția ani. „Vedeți că pe noi, evreii, ne urmăresc cuptoarele, orice-am face?“ ne-a mai întrebat Iașa atunci.

După aceea ne-am dus la el acasă. Dom' colonel știa că mama s-a retras în camera tovarășei Marta ca să se reculeagă, înconjurată de cele patru pisici persane care-i supraviețuiseră bătrânei ilegaliste, dar cred că mi-a dat acest amănunt doar ca să-mi arate ce puteri avea, căci mai mult îl interesaseră discuțiile din casă, când șleahța aia de bătrâni croncănitori ce aduseseră comunismul în țară s-a apucat să critice societatea pe care ei înșiși o clădiseră. Îmi amintesc că părinții lui Iașa, gazde desăvârșite, au pus pe masă niște mere roșii, străpunse de scobitori în vârful cărora se aflau cubulețe de cașcaval, de negăsit pe vremea aceea în comerțul socialist. De la cubulețele alea de cașcaval, prohibite marelui public a pornit discuția despre eșecul comunismului. Era acolo, mai ales, o colegă de-a tovarășei Marta din biroul de control intern al partidului, din anii '50, secolul XX – nepotul ei e liberal și ocupă azi poziția patru sau cinci în ierarhia Băncii Naționale. Ei bine, acea colegă era cea mai pornită: „Am greșit“, se plângea ea, „nu trebuia să desființăm mica proprietate. Trebuia să-i lăsăm țăranului un lot de pământ, trebuia să-i dăm voie micului meșteșugar să-și păstreze atelierul.

I-ați văzut pe tovii chinezi cum au schimbat foaia?“

Dar un moș, coșcovit de ani, un ăla slab, cu ochi negri: „Dar ăsta-i NEP-ul, Gizi dragă, e NEP-ul lui Lenin! Tu totdeauna ai suferit de o deviație de dreapta.“ „De-aia ai depus mărturie împotriva mea în '55?“ îi sări bătrânei muștarul. „Aș face-o și acum“, se zburli moșul. Iar Gizi: „De ce? Ți se pare că mizeria asta din jur e comunism? Pentru asta ai înfundat tu pușcăria? Pentru asta te-a bătut Siguranța la tălpi? Pentru asta ai tras cu

tunul în Spania?“ Țăla se cam fâstâci și răspunse, oftând: „N-am crezut c-o să te pună ai noștri pe liber, Gizi dragă, de-aia am depus mărturie împotriva ta.“ „Dă-o dracu' de mărturie! Asta discutăm noi acum? Eu zic că mai bine nu desființăm mica proprietate. N-am fi ajuns în sărăcia asta, dacă păstrăm mica proprietate. Tu ce crezi?“

„Nu știu“, privi bătrânul în pământ, „nu știu, nu pot să cred că mi-am greșit viața... Oricum, când am depus mărturie împotriva ta, nu era vorba despre așa ceva.“ „Fir-ar a *dracului* de mărturie!“ se enervă bunica banksterului. „Te-ai sclerozat, Șmil! Așa a fost perioada aia – crezi că eu n-aș fi mărturisit despre tine dacă mă chemau la tribunal? Toți am făcut așa, până și eu mi-am făcut autocritica. Comunismul era ca un cuirasat, ai uitat? Comunismul avea o țință clară, bazată pe disciplina de oțel a partidului. Nu mergea bine un tun, îl schimbai, punct!... Treaba e, însă“, se întoarse ea la subiect, „era comunismul mai bun, dacă lăsam mica proprietate?“

Ceilalți erau buimaci. Nu le convenea cum ieșise, dar cum să recunoști așa ceva la 80 de ani? Gizi i-a luat din nou cu chinezii, cu noua politică a tovarășului Deng, iar Șmil a întrebat-o cine e Deng ăsta – ea nu știa că la putere e tovarășul Hua Guofeng? Gizi și-a dat ochii peste cap și a strigat la ei: „Voi nu mai ascultați Radio Moscova? Ce naiba, ați murit deja? Sau te pomenești c-ați bătut palma cu zgripturoii de social-democrați? Nu-mi spuneți că v-ați făcut eurocomuniști!“

Nu, nici vorbă, se apărară ceilalți – social-democrații și eurocomuniștii nu erau decât niște neterminați, erau aripa impotentă a stângii, aici Stalin avusese dreptate. Gizi era furioasă, însă, și nu i-a slăbit până nu i-a auzit cum zic cu gura lor că greșiseră în ceea ce privește mica proprietate. Acum, însă, ce să facă: dăduseră cu comunismul de pământ pentru totdeauna și nici Gorbaciov sau Deng n-aveau s-o scoată la capăt – în ceea ce privește România, cel puțin. Aveau o bătrânețe idioată, asta era.

„Am înțeles din hârtiile alea vechi“, se hlizi dom' colonel, „că tovarășa Marta a intrat în partid din cauza unui amor neîmplinit... O poveste din aia rusească, cu morți, sinuciși și disperați, care te lasă sleit pe viață... Tu înțelegi cum vine asta?“ „Cred că pe atunci erau toți cam isterici“, i-am zis. „Isterici pe dracu'!“ mormăi dom' colonel. „Uite-i că tot nu se lasă. Au murit, nu mai știe nimeni de ei, dar Iașa, urmașul lor de sămânță, tot de spionaj se ține. Și-l trage și pe Sahib după el.“

S-a făcut ora să plec. Pe drum, aflu de atentatul din Piața Amzei – n-a fost cine știe ce, iar ai noștri au pus mâna deja pe trei Martiri, care o ardeau prin zonă. Sun la Centru, întreb dacă e nevoie de mine în Amzei, dar dom' colonel îmi zice că situația e sub control. „Vezi-ți de misiune! Nu-s decât niște amatori: n-au

găsit nici măcar sinagoga din apropiere. Sunt din Alep, dacă vrei să știi“, pufnește el la finele convorbirii, trântindu-mi telefonul în nas.

Ajung la întâlnirea Conclavului, la un hotel, lângă Hala Traian. Sahib mă simte din prima. Vorbește cu lumea, dar e cu mintea tot la povestea lui Iașa, mai precis la fetița aceea (Simha, parcă) și la maică-sa. Dacă i-aș spune lui dom' colonel ce-i trece prin cap lui Sahib, ar zice că-mi bat joc de el, numai că Sahib e în *stare* de asemenea trăsnăi: dacă are chef să se îndrăgostească, păi se îndrăgostește chiar dacă la mijloc sunt două necunoscute, mamă și fiică. Momentan, însă, vorbește cu Moșbătrân. Ăla îl întreabă: bați palma cu Dexter, vă uniți syndicatele? Sahib îi zice, pentru a nu știu câta oară, că Dexter nu vrea decât să-i ia banii, c-așa îl învâța porcul de Pulpy, obezul.

– Dă-i încolo de bani! scrâșnește Moșbătrân. Noi vorbim de putere.

– Dacă-i vorba de putere, să preia Conclavul prerogativele syndicale.

– Ai o fixă, Sahib. Conclavul o să facă ce trebuie – tu o să faci?

– Nu-i dau lui Pulpy niciun leu. Oamenii mei n-au intrat în syndicat ca să se laude Pulpy că-i ține în mână pe *toți* angajații din sănătate.

– Mai vedem, zice Moșbătrân, suflând fum pe nări. Mai vedem.

Apare Geamala, se apropie de Sahib:

– Fii atent, că ne ardem, îi zice în șoaptă.

Lumea se bulucește în sală. Femeile mă înfioară: după ani de zile de purtat *balerini*, merg crăcănate și se poticnesc când se urcă pe tocuri. Bizar, Minionul nu e de față. Nici ai lui nu-s prezenți. Mă interesez la Centru, aflu că tot ministerul plecase la Bruxelles pe nepusă masă, cică la ora asta sunt în avion, deasupra

Ungariei. În schimb, lângă Moșbătrân îl văd pe Borcan, dușmanul Minionului și consilierul lui Garfield-vomit. Îi văd și pe emisarii lui Pulpy, îl văd și pe Dexter.

Moșbătrân ia cuvântul. Sare la gât, se ia de premier, dar Borcan nu zice nimic, frunzărește hârtii. Moșbătrân se ambalează – mai-mai că-l înjură pe Garfield-vomit:

– ...am încercat să dialogăm cu premierul, dar ni s-a răspuns prin tăcere – premierul, pesemne, o fi uitat de noi. L-am ajutat în campania electorală, dar el tace, tace, tace, iar presa pe care o controlează ne zugrăvește în culori îngrozitoare, după cum a învățat din manualul NKVD.

Lui Borcan nu i se clintește niciun mușchi, iar Moșbătrân îi dă înainte:

– Suntem acuzați că suntem șpagari și că luăm pielea de pe oameni. Dar oare politiciii nu iau sute de piei de pe noi? De ce doar medicii sunt vinovați? Ori de câte ori survine o problemă politică, de îndată se găsesc tovarăși din presă, *dintre care pe mulți i-am premiat*, care încep campanii împotriva noastră. Aceasta, însă, nu e decât o manieră de a abate atenția de la adevăratele neazuri ale țării.

Și zice de case date pe sub mână, de flote vândute, de fabrici oferite gratis... Erau vorbe mult-așteptate – îi ținteau pe Cocârț-Teodolitul, președintele țării, și pe hotentota lui blondă. Lumea explodează: așa e, așa e, iar cei de la prezidiu se îndreaptă în scaune și-și rostogolesc ochii.

Sahib e chemat la tribună, iar el, nici una, nici două, se ia de sindicate – zice de salinele și hotelurile marilor șefi de centrale, zice de negocierile salariale spulberate de Pulpy, care, în pline discuții, citase (incorect) din Platon, sub ochii siderați ai sindicaliștilor, mai zice cum a vorbit pe blat pentru salarii cu ministrul Muncii (îi făcuse cu ochiul, ca și cum se pregătea să-i dea șpagă), mai spune că se întrebase chiar și *cât* să-i dea ca să susțină salariile medicilor în fața ministrului de Finanțe: 3% din salariile corpului medical? 5%? Toți banii din conturile sindicatului, adică ăia pe care nu voia să-i dea lui Dexter? Un salvconduct pentru el și familia lui, până la finele veacurilor, valabil în toate spitalele românești? O excursie în Bali?

Cei din sală sunt numai ochi și urechi, așa că Sahib proclamă, sinucigaș, că sindicatele sunt minate și că singurul organ care-i poate reprezenta pe medici e Conclavul lui Moșbătrân.

– Câtă vreme mergem la remorca sindicală, n-avem sorti de izbândă, Conclavul e singurul care ne poate da forța să-i izbim și să...

Voia să spună „să-i luăm de ciuf“, dar izbucnesc aplauze – sunt prea puternice, îl enervează pe Moșbătrân, iar ai mei, de la tehnic, îmi strecoară pe canale private: „Frati-tu și-a dat foc la valiză, asta e instigare pe față.“

Adevărul e că Sahib m-a încins și pe mine. Are el darul ăsta (așa mi-a făcut și cu Nanga Parbat), că el nu cu vorbele are probleme, ci cu punerea lor în practică: e un revoluționar avortat. Tâmpitul! L-a înfuriat pe Moșbătrân, care ia cuvântul și-l fulgeră: sindicatul e sindicat, iar conclavul e conclav! În plus, Moșbătrân n-are timp acum să modifice atribuțiile Conclavului, fiindcă are o treabă importantă (!) de rezolvat.

– Să revenim la ordinea de zi, zice și-i dă cuvântul unui chel.

– Ți-am spus că nu mai e om de înțeles, face Geamala în șoaptă.

– Poate scap de mizeria asta, zice Sahib. Poate plec naibii pe munte.

– Pleacă, și-n două zile te întorci. Crezi că nu te cunosc?

Între timp, chelul (poreclit Nozo de la *nozocomiale*) își începe discursul. Vorbește ca un rus, aplecat peste masă, proptindu-se în pumni. Îi reprezintă pe asistenți, știe și el că mulți sindicaliști nu-și fac treaba – uite, până și pe fostul lui șef l-au săltat mascații, dar, adaugă Nozo, arestarea cu pricina a fost doar o mizerie politică, șeful lui a fost închis fără dovezi, iar acum putrezește, nevinovat, în închisoare:

– Am venit aici pentru ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple. Suntem călcați în picioare!

Deodată Geamala se repede la prezidiu. Moșbătrân uită să închidă microfonul, iar noi auzim tot ce-i zice Geamala: cuvântările durează prea mult și între timp au apărut agitpropii TV. Sunt turbați și întreabă: Când începe conferința de presă? Mai așteptăm mult? Amorțiseră cu camerele pe umeri și băuseră toată cafeaua. „Mai ia-le cafea“, face Moșbătrân, furios, „eu n-am tras concluziile, iar fără concluzii...“ Geamala se apleacă cu totul peste masa prezidiului, ne arată buclele ei mărețe (o ia chiar și pe Mara) și închide microfonul – dar ghinion, noi tot o auzim: „Dați-le *naibii* de concluzii“, zice, „de ce v-ați întins atât?“

– Ridicăm ședința, vă invităm la o țigară, îl întrerupe Moșbătrân, hieratic, pe Nozo și se ridică din scaun.

Lumea atât așteaptă, se bulucește afară. Într-adevăr, nu mai e cafea. Își aprind cu toții țigări, fumează pe uscat.

– A încurcat Moșbătrân programul! zice Geamala cu năduf. La ora asta, *lucrurile* trebuiau să fie clare, ca s-avem ce zice la conferința de presă.

Sahib o întreabă ce e așa de important de spus la conferința de presă, însă, în loc de răspuns, Geamala îl ia de cot și-l trage într-un salon dosit. Ai mei îmi transmit să nu-mi fac probleme: cică avem oameni peste tot, iar salonul în care s-a dus Sahib e pardosit cu tehnică – n-o să ne scape nimic.

Și-n salon e o masă de prezidiu, s-au așezat la ea numai necunoscuți – doar pe Moșbătrân îl știam. Apare Nozo, apar reprezentanții pacienților, se aduc scaune, pahare cu apă, se cablează toți, agitpropii pornesc sculăria lor, a noastră e gata pornită.

– Du-te și tu la prezidiu! îl îndeamnă Geamala pe Sahib.

– Nu mai e loc, face Sahib.

– Ba ți-e ciudă că s-a luat Moșbătrân de tine. Du-te, că ne ia dracu'!

Dar Sahib nu se duce – of, ți-a dat Dumnezeu mintea de pe urmă, mă gândesc. Sahib întoarce privirea, mă caută. Îl umflă râsul când mă ghicește.

– Vă anunțăm, începe Moșbătrân, că azi s-a înființat Forumul pentru Sănătate din România (hopa, asta-i Anderco!). Din Forum fac parte atât angajații din sistem, medici, farmaciști și asistente,

cât și pacienții pe care-i îngrijim cu devotament. Suntem cu toții la această masă...

„Te-a făcut frate-tău, te-a făcut“, urlă în cască dom' colonel, „nu ți-a zis nimic, te-a fraierit!“ Sahib îmi simte debusolarea și-mi dă de știre că habar n-are ce se petrece. Între timp, se năpustesc geambașii de presă: Când s-a înființat Forumul? Iar Moșbătrân: Chiar acum, iată câtă lume supărată e-n sală, politicieni-au mințit, ne-a ajuns cuțitul la os.

– Vom începe cu demonstrații și pichetări, iar, dacă doleanțele noastre nu vor fi satisfăcute, vom recurge la dreptul nostru consfințit prin Constituție: greva generală.

Geamala îi trimite SMS lui Sahib (ai mei îl citesc imediat): „Ce zici, ne facem de căcat?“ Sahib îi răspunde că el, unul, se face, fiindcă le spusese tuturor că n-o să fie nicio grevă. Și eu mă fac de căcat, căci dom' colonel zbiară ca leul în cușcă: „Cum de s-a întâmplat asta fără să aflu? Ce se *petrece* acolo?“ „Asta-i Anderco, ați uitat?“ îi amintesc. Dar dom' colonel, răcnind: „Anderco și Macu, prietenii lui frate-tău și-ai lui Iașa Litvak!“

Agitpropii, ca de obicei, vor chestii clare:

– Deci vă pregătiți de grevă?

Moșbătrân înghite în sec. Până la urmă, își ia inima în dinți:

– Am zis că vom face demonstrații și pichetări, am zis că vom negocia. Nu declanșăm greva decât dacă revendicările noastre pașnice vor fi ignorate.

Conferința de presă continuă, iar Moșbătrân și Nozo răspund pe rând, ca doi vechi prieteni. „Dacă nu noi, atunci cine, dacă nu acum, atunci când?“ zice Moșbătrân la un moment dat. Auzindu-l, dom' colonel mă înjură de-a dreptul: paști, dumnezei, mame...

Eu de ce nu *prevăzusem* chestia asta?

Ies din sală. În fumoaar sunt mai multe televizoare, care anunță Breaking News: *Medicii în grevă, Medici la capătul răbdării, Grevă în sănătate...* Medicii din fumoaar se holbează în ecrane. Grevă? De când? Când s-a discutat? Vor s-o facem acum? Păi, intrăm în concedii...

– Chiar s-a vorbit despre grevă? se miră unul.

– Când s-a hotărât? Cine a stabilit asta?

Sahib ridică din umeri, dă semn că nici el nu pricepe nimic. Între timp, agitpropii îl prind pe Minion la telefon: poftim, dă declarații în zbor. Nu-i vede nimeni fața, doar îi defilează cuvintele pe burtiere: „Sunt consternat, aseară ne-am despărțit prieteni și am stabilit un program de acțiune pentru lunile care vin.“ Concomitent, în ecrane rulează imagini de aici, din hotel, și e citat Moșbătrân, care a spus că în iunie medicii intră în grevă generală.

– Când s-a luat hotărârea asta? îl întreabă o doctoriță pe Sahib.
Pe noi de ce nu ne-ați întrebat?

Sahib zice că exagerează mass-media, ocazie cu care se face din nou de rahat, căci mass-media e aici, emite în direct: Moșbătrân și Nozo sunt pe toate canalele, vorbesc despre grevă. Dom' colonel urlă în căști, ai noștri se fâțâie, Sahib mă privește:

Voi ați pus asta la cale?

Îi fac semn că nu, dar el nu mă crede. Un coleg de-ai lui îi zice că el nu se bagă, că-i pute, altul spune că nu e decât un joc plănuit de Moșbătrân și de Minion, la o cină de taină. Colac peste pupăză, în clipa aia, Stalin sună la Sahib – era în WC, defeca și avea chef de bârfă: o dădea pe Mașteră în gât, cică se dusesse peste o doctoriță, care o trata pe mama primului bankster al țării, chiar când ăla venise s-o viziteze. „Dacă nu-i schimbam *eu* tratamentul la timp, mama dumneavoastră nu mai era“, zisese Maștera, luându-l pe bankster deoparte și lăsând-o pe doctorița curantă încremenită, la căpătâiul mamei. Dar Sahib: „Las-o pe Mașteră, idiotule, uită-te la TV!“

Și închide. Apare unul lângă el, întreabă dacă greva e pe bune, iar Sahib îi zice că, dacă-i pune dracu' să facă grevă în halul de dezorganizare în care sunt, îi ia mama naibii.

– Dar tu le-ai spus chestia asta? se holbează ăla la Sahib.

– Ce să mai spun? Deodată m-am trezit că vorbeau despre grevă.

– Cin'te crede, Sahib? Toată ziua ești bot în bot cu Moșbătrân... Puteai să ne zici și nouă ce ai de gând, îi bate ăla obrazul.

Geamala aprinde o țigară. Respiră repede, îi saltă sânii ăia de uriașă.

– Cum naiba dreg eu busuiocul acum? îi suflă ea fumul în nas lui Sahib. Trebuie să redactez o declarație oficială.

– Scrie că greva e ultima opțiune, că dăm doar un semnal de alarmă.

Apare și Dexter. E vesel:

– Ei, fuzionăm? Uniunea face puterea, Sahib.

– Un ban nu vezi de la mine.

– M-ai înnebunit cu banii... Fuzionăm, împărțim cheltuielile, ne achităm de datorii. Așa scrie la lege.

– Înseamnă că nu fuzionăm.

– Adică nu ieși cu noi la luptă?! cască Dexter ochii.

– Tu nu înțelegi că nu vezi banii noștri? face Sahib, după care se cară într-un colț, ca un câine bătut.

Ce să-i fac? El a vrut-o – vede pe aici vreun alt om de munte? Crede că știe vreunul din ăștia ce-i aia o morișcă de rugăciuni, ce e un *lungta*, calul de vânt, fluturând în aerul Himalayei? A auzit vreunul din ei de dinastiile noastre de pe creste, de Mallory, care, mort, i-a lăsat pioletul lui Hillary, iar acesta lui Messner, iar Messner lui Ueli Steck, cel cu inimă de oțel? Ne știu ei morții,

degerații, dispăruții? Ce cauți cu *ăștia*, Sahib? Nu era mai bine să
fim pe fața Rupal?

Se uită la mine cu ochi micșorați. Lângă el răsare Geamala:
cheamă lumea la lucrările întrerupte de conferința de presă.
Plebea se bulucește în sală. Unii sunt sceptici, dar alții au chef de
răscoală. Câțiva zic de concedii – cum să faci grevă când ești
plecat? Moșbătrân, însă, le spune să-și vadă de treburi, căci
tărăboiul începe abia în septembrie.
Se votează. Unanimitate.

Cobor în hol. Colegii o șterg din hotel. „Ne-ai mințit, ai zis că nu putem face grevă“, îmi lansează unul. Iar altul: „Lasă, bă, greva, că nu iese nimic.“ Apare și Dexter, se prăbușește într-o canapea. Moșbătrân vine și el.

– Gata? ne întreabă. Fuzionați?

– Nu mai e cazul, zic. V-ați asumat asumat prerogative sindicale și-ați declarat grevă. Eu, unul, vă mulțumesc: m-ați scăpat de-o grijă.

– Mă enervezi, se încruntă Moșbătrân. Te bagi sau nu?

– Mă bag, dar sper să n-ajungem la grevă.

Furios, Moșbătrân se ridică, o conduce pe una afară. Apare și Nozo, trece prin hol ca năluca, vorbește cu Moșbătrân peste umăr. Mă sună Ali: „Faci grevă?“ Îi zic că presa exagerează, dar ea-mi spune că lumea e speriată, au auzit toți că începe greva și că sistemul e-n colaps – cică sumedenie de grăsani și schiloade anunță apocalipsa din fața carelor de reportaj. „Dă-o dracu' de grevă!“ zic. Dar ea: „Cum, nu te bucuri?“ – după care devine practică și mă întreabă ce-i de făcut. Când vine foametea, golim rafturile, când vine viscolul, tăiem lemne, dar când pun doctorii de-o grevă, ce-i de făcut? Ea ce să le spună prietenilor?

„Zi-le că-i operez preventiv.“ Dar Ali: „Asta e o glumă, nu?“ „Zi-le să-și facă stocuri de medicamente, na, ce știi eu?“ Iar Ali, îngrijorată: „Da-i mai consulți... nu-i lași de izbeliște, în caz că...“ „N-o să fie nicio grevă“, o asigur, dar ea nu mă crede: „Nu mai pricep nimic... E pe toate canalele... Vreau doar să-i încredințez pe ai noștri că n-o să pățească nimic. În fond, tu conduci greva asta, nu?“ „Și dac-aș conduce-o, ce-ai vrea, s-o sparg?“ Ali își drege glasul: „Sahib, vorbim despre prietenii noștri, de ce te superi așa?“ Iar eu: „N-o să fie nicio grevă. Hai, vorbim mai încolo.“

Închid. Ies din hotel, mă duc acasă. În bloc, dau peste Vorbălungă:

– Sunt alături de tine, Sahib! De când așteptam! Ai tăcut tot timpul, n-ai zis nimic... Ai fost conspirativ, înțeleg, și Căpitanul spunea...

Îi zic că n-o să fie nicio grevă. Vorbălungă îmi face cu ochiul: pricepe, pricepe, n-o să zică nimic, are gura cusută. Apoi:

- Bine, dar le punem piciorul pe cap, da?
– O să-i împuşcăm pe toți în genunchi, îl bat eu pe umăr.
Vorbălungă se uită într-o parte și-n alta.
– Ah, filozofia rafalei, șoptește el. Ții minte discursul
Căpitanului, ăla de ți l-am pus zilele trecute?

Îl țin minte, cum să nu? Vorbălungă se bucură, mă pupă, ne despărțim. Intru în casă. La TV e vorba doar despre grevă, iar Cixi a înnebunit: „Ce fel de oameni sunteți? Ieri ați bătut palma cu Minionul – iar azi?! De ce l-ați mai invitat la banchet, de ce ați mai dat mâna cu el? Mai bine plecați cu toții din țară. N-avem nevoie de doctori, și-așa medicina nu-i bună de nimic: uite cum își bate joc de *rehab*-ul meu imbecilul ăla de prieten al tău!“

Nu numai că-și bătuse joc, dar o și *penetrase*, ba chiar (s-a lăudat ea) între ei se crease o chimie subtilă... Aș putea să-i zic toate astea, dar mai bine o potolesc: n-o să fie niciun scandal, iar cu Minionul n-avem nimic – iată, până și Moșbătrân se delimitează de grevă. Dar ea: „Porcul ăla? Se *delimitează*?! Cu demonstrații și cu pichete?!“ Îi scriu că vrem doar să atragem atenția asupra problemelor de sistem și-i amintesc că până și Minionul mi-a reproșat aseară, la banchet, că nu-l ajut. „Ne-am gândit că are nevoie de tărașoi ca să-și justifice reforma, ne-am gândit că nu-l crede Garfield-vomit că sistemul e varză, câtă vreme noi suntem liniștiți și nu facem gură.“

Cixi se dă bătută cu greu. Între timp, dau interviuri pe mobil și încep să-mi cred și eu minciunile: n-o să fie nicio grevă, așa le zic tuturor. Termin cu presa, revin la Cixi. Iar ea: „Minionul e dispus să-și dea demisia, dar unde mai găsești unul ca el? De ce nu-i ții *tu* partea? De ce nu spui public ce-ai convenit *tu* cu el?“

Sună și mama, e plină de draci. Pensionarii ce fac dacă începe greva? Cică vorbise cu o vecină, în piață: „Șpăgarii naibii, au depus un jurământ“, zicea aia, „de unde și până unde-și *permit* ei să facă grevă?“ „Spune-i că-i o cretină!“ o sfătuiesc pe mama, dar ea îmi zice că i se ridică glicemia când mă aude – chiar așa, la pensionari nu mă gândesc când fac greve?

Și-mi trăneste telefonul în nas. Sună madam Y, de la CroTV, îmi cere o declarație, eu bag metafora cu semnalul de alarmă, dar madam Y nu mă crede, mă vrea în platou: spectatorii ei vor răspunsuri clare. Îi scriu lui Cixi că mă duc la CroTV ca să restabilesc adevărul – nu-l las pe Minion cu curu-n baltă, am promis că-l ajut (pentru reformă, țară și cetățean), deci așa am să fac: las' că-l împac eu cu măgarul de Moșbătrân. „Dacă faci asta“, îmi scrie Cixi, „îți fac tot ce vrei, cum vrei, când vrei. Vrei o poză de-a mea, topless?“

Nu, mulțumesc, mai bine mă concentrez. Când să ies, sună Ristache: „Iar faci prostii? Fii atent că-i groasă, lasă-l pe Moșbătrân să vorbească, nu te băga!“ Îi zic că n-am cum să tac, fiindcă Moșbătrân ne aruncă într-o bătaie fără sorți de izbândă.

Dar Ristache: „Tu crezi că Moșbătrân nu știe unde vă duce? Ția care-l mână de la spate, însă, vor altceva. Vezi c-a intrat un tip nou în peisaj – e un popă periculos, așa că mai bine vezi-ți de treabă. Hotărârea s-a luat de *foarte* sus, nimic nu e întâmplător, înțelegi?” Fir-ar a dracului de teorie a conspirației, eu vreau doar să fac pace, zic. „Corect“, se frichinește Ristache. „Fii pașnic, futu-i în gură, fii pașnic!“

Plec. Ajung la CroTV, mă bagă la machiaj. Alături de mine e Crăcănata, vedeta lor. Vațki, de la Giganews, se lăuda c-a pupat-o de-a rupt-o în adolescență, pe monzolodromul de la Izvorul Mureșului. Erau amândoi șefi UTC și-si petreceau vara în tabăra pentru propagandiști. „Tot timpul a fost crăcănată“, saliva Vațki, „dar, de la brâu în sus, îți lua mințile.“

Dă-o naibii, apare madam Y, mă duce în studio. E numai lapte și miere, deși de regulă e zgripturoaica orelor de *prime time*. Vrea să înțeleagă cum vine treaba asta, uite greva, nu e greva, ieri ne pupam, azi ne-njurăm. Nu-i dau apă la moară: mai bine bat câmpii despre securitatea pacienților, după care îi torn pe boii de la casa de asigurări, care, în loc să dea bani spitalelor, îi varsă naiba știe unde, deturnând fonduri – una peste alta, zic că nu vrem să ajungem la grevă. În fond, comunicăm cu Minionul fără opreliști, ținem toate canalele deschise.

– Of, Sahib, face madam Y după emisiune, treaba se încurcă, iar tu tocmai azi te-ai trezit să devii un politic în carne și oase. N-ai zis nimic.

Mi se face rușine, dar nici ea nu e-n apele ei: e clar c-a făcut un interviu la comandă. Ne uităm unul la altul, stânjeniți, noroc că apare Drujba lui Dumnezeu – tocmai ieșea de la șeful cel mare de la CroTV. Y ne face cunoștință, Drujba îi zice că ne știm foarte bine, fiindcă, recunoaște el deschis, l-am operat cândva, iar acum e viu și nevătămat. „Medicii vor să intre în grevă“, îi zice Y. „Nu mă mir“, face Drujba, „numai în București avem de trei ori mai mulți ofițeri acoperiți decât pe vremea lui Ceașcă: uite unde e salariul dumneavoastră, dom’ doctor.“

Ies din studio. Mă opresc deasupra intrării într-un pasaj, aprind o țigară și mă uit la mașinile ce se reped în adâncul pământului, claxonând și făcând semn din faruri. La pensie o să fac *carspotting*: un bulevard urmărit de pe o băncuță e tao curat.

Drujba vine după mine: „Atenție mare, dom’ doctor, presa e plină de acoperiți.“ Dăm să înnodăm o discuție, l-aș întreba de ce s-a făcut că nu mă cunoaște atunci, pe munte, dar sună mobilul – sunt ăia de la HTV, mă vor și ei în platou, cică tărașoiul crește din oră în oră. Iar Drujba:

– E mai rău ca înainte de ’89, dom’ doctor. Vedeți ce faceți, că... Uite, eu am noroc. Am pus mâna pe toate dosarele acoperiților, mi-a luat două săptămâni ca să le scanez, așa că pot să mă iau de oricine. Știți că domnul de-*aici*, îmi face el semn

spre biroul patronului, e tot un acoperit? Dacă vreau, îl înjur de mamă de față cu lumea și el n-o să se supere... Mai stați?

Îi zic că trebuie să plec. Apare și madam Y, îmi face cu ochiul.

Iar Drujba lui Dumnezeu, în șoaptă:

– Fiți bun, apropiați-vă de Dexter! E prietenul meu, e un om rafinat.

După care își ia rămas-bun.

– Unde vă las? mă întreabă madam Y, poftindu-mă în mașina ei.

– La concurență, la HTV.

– Dumnezeule! face ea. Să mergeți la HTV pe întuneric – aveți curaj.

– Ei, am promis cuiva că fac un pelerinaj în seara asta.

– Corect, vidanșorii ăia au audiență... Ia ziceți-mi, vă rog, ce fel de manager e Del Toro?

Nu știam că-l cunoaște. Îi spun că nu e rău, dar c-avem păreri diferite. Sare în sus una-două și e finul lui Cocârț, dar altminteri, are *idei*... Se trage dintr-o familie de conservatori de pe vremuri – străbunicul lui semnase Dictatul de la Viena și leșinase în fața lui Ribbentrop¹⁹. Ciudat e că, în ciuda ascendenței cu care se laudă, și contrar apartenenței politice a lui Cocârț-Teodolitul, care e ultraliberal, Del Toro are aranjamente cu P, care e socialist. Mă rog, Y e hârșită, se face că n-o prea interesează ce-i spun, zici că m-a întrebat de Del Toro doar ca s-avem ce vorbi. La un moment dat, schimbă vorba și-mi spune că Drujba lui Dumnezeu are o firmă de suport al amantlâcului – tu zici că te duci la Tokio, în delegație, dar te cari cu amanta în Deltă, iar după cinci zile, când te întorci, Drujba te așteaptă cu valizele pe care i le-ai lăsat la plecare: hainele sunt șifonate, pașapoartele sunt vizate, pe valize sunt etichetele aeroporturilor pe unde, chipurile, ai făcut escală, iar printre haine ai săpunuri cu sigla hotelului la care, vezi doamne, ai stat. Dacă plătești bine, Drujba îți dă și un suvenir de la Tokio, ca să ai un alibi de oferit soției.

– Așa își menține relațiile, îmi mai zice Y și mă lasă la HTV.

Vedeți că ăștia o să vă calce-n picioare... Aveți o batistă parfumată la îndemână?

Mă prind care e treaba cu batista: pe culoare la HTV miroase a igrasie, a țevi, a apă cursă pe dușumea. Sună telefonul. E însuși Del Toro. Mă întreabă de grevă. Îl liniștesc, dar el nu e sigur că trebuie să se liniștească – oare-l sunase Y, după ce ne despărțiserăm?

Intru în emisiune. Moderatoarea e încălțată în platforme albastre, poartă ciorapi cu sclipici și pantaloni cafenii, strânși cât să scoată la iveală un *cameltoe*. Are o bluză lălâie, zici c-o să-i zboare sânii afară din clipă în clipă. Când se concentrează, depărtează picioarele, plus că mișcă din buze ceva de speriat:

parc-ar avea două râme grăسune în jurul gurii. Începem, cuvintele-cheie curg: *prieteşug cu decidenţii, cuţitul la os, nu vrem grevă, dar nu mai sunt bani, casa de asigurări deturnează fonduri etc.*

Se lasă cu ceartă: moderatoarea îmi zice de şpăgi şi de furturi, eu îi zic de salariile infecte şi de greva prin emigraţie – ea nu s-a prins că-s tot mai puţini medici în spitale? Ea înnebuneşte, face urât: medicina e praf, intri cu o boală-n spital şi pleci cu zece.

– Voi vreţi Mercedes, dar n-aveţi bani decât de-un Trabant, îi răspund.

Se înfurie: cum adică, *ea n-are bani*? Are salariu bun, plăteşte o grămadă la asigurări.

– Ba plătiţi prea puţin. Cu ce daţi dumneavoastră la asigurări într-un an, nu acoperiţi decât două operaţii de amplexare.

Dă din buze în felul ăla, şerpesc: cumva, o iau peste picior? Ea are salariu OK, o invidiază lumea, până şi Crăcănata se uită cu jind la contul ei.

– De ce sunt operaţiile atât de scumpe? Spuneţi-mi, că nu pricep...

Îi povestesc păţania cu Drujba lui Dumnezeu, care, după ce l-am operat, a vrut să ne sponsorizeze. L-am rugat să ne ia nişte agrafe de *sutură mecanică*, iar Drujba fusese de acord, aşa c-am sunat la o firmă. Ştiam cât costă agrafele în Occident şi-mi făcusem un calcul: puteam să rezolv zece pacienţi cu banii cu care ne sponsoriza Drujba. Când sun la firmă, însă, stupoare: banii abia dacă ajung pentru un pacient sau doi, „hai trei, că ne ştim!“ Sun la altă firmă – acelaşi rezultat. La a treia, la fel.

Moderatoarea se încruntă – depărtează picioarele şi vermiculează din buze: deci se fură, conchide ea, medicina e scumpă pentru că *cineva* fură, drept care mă înghesuie cu greva lui Moşbătrân – mai-mai că-i blestemă pe toţi doctorii. Profit şi-mi transmit iarăşi mesajul: n-am întors spatele politicilor, o să mai discutăm cu ei, medicina n-are culoare politică.

Isprăvim. Ies să fumez, vine şi moderatoarea. Buzele i se unduiesc – Sensei ar fi dus-o acasă, să le testeze: n-aveai cum să le vezi şi să nu te întrebi dacă nu fac minuni. Cât timp fumăm, îmi zice că are un frate bolnav – poate să-l aducă la Marele Mall Medical, ca să-l examinez?

Poate, de ce nu? Chestia asta o relaxează şi depărtează picioarele:

– Chiar aşa de rău e? întreabă. Cu preţurile şi cu celelalte?

O întreb cât costă telefonul ei, ce haine îi plac, ce maşină are etc. Îmi răspunde fără ezitare, are bani mulţi – nu-i convine, însă, când află că din banii ăia trebuie să plătească *şi sănătatea*: ce dracu', accesul la medic e gratuit, trăim într-o lume care se apropie de perfecţiune, cum să ne coste *tocmai* sănătatea?

Fir-ar a dracului de democrație, îi zic. Dacă nu era Declarația de la Helsinki, se tratau numai ăia cu bani, așa însă, toți au dreptul la sănătate, fie că muncesc, fie că taie frunză la câini – uite de ce costă atât sănătatea.

– Și Ali ce mai face? sare geambașa la altceva, făcându-mi cu ochiul.

O știe pe Ali? Da, cum să nu, i-a decorat casa din Corbeanca și, când spune asta, îmi dau seama că e partenera de viață a patronului de la HTV.

Stingem țigările. Speră s-o ajut, la nevoie, dacă se lasă cu grevă – cică Ali îi promisese *omului* ei că n-o să-i las netratați în caz de forță majoră.

– Noi putem să mergem la Viena, dar dacă avem vreo urgență? Al meu e meticulos, nu lasă nimic la voia întâmplării. Să vă chem un taxi?

Să-mi cheme. Nu, nu vreau bon de decont. De bucurie, geambașa se crăcănează din nou: știam că bagă bonurile în buzunar, că-mi spusese Y că majoritatea invitațiilor le refuzau.

Vine taxiul. Mă scoate în Calea Victoriei, iar acolo cobor – am chef să mă plimb. S-a înnoptat și orașul miroase a asfalt umed.

Deasupra unei bălți roiesc țânțarii: bâzâie, lucind în lumina neoanelor. Sună telefonul. E Ali:

„Te-am văzut la HTV, te-a smotocit Matrioșa.“ Cine naiba e Matrioșa, întreb. „Cum cine? Moderatoarea. E din Tulcea, e lipoveancă.“ „Ba e o proastă“, îi zic. „Ei, ești tu supărat că te-a încolțit. Ce vrei? Nu-ți sunt toate jurnalistele prietene, ca Y.“ Iar eu: „Nu m-aș fi supărat dacă Y mă făcea praf. Aia știe meserie.“ Dar Ali: „Știe pe naiba... E genul tău, d-aia o placi. Seamănă cu mine.“ Se hlizește. Cică data viitoare o să-mi pună o vorbă bună, să nu mi-o mai tragă Matrioșa așa de tare. Când să închidă, îmi zice: „Ți-a zis Mesneraș că vine Mara mâine la București? Vine cu câțel, cu purcel, îl aduce și pe unul, Buraq. Ieșim cu ei în oraș, am pus totul la cale.“

Ce chestie, nu m-am prins, mi-a luat ziua de azi mințile. În fine, Ali închide, primesc SMS de la Cixi: „*Thank you, my precious!* Ai fost admirabil, te-au bălăcărit alea, dar ai spus ce trebuia să spui... N-o să te uit niciodată!“ Îi zic să nu mă mai laude, căci numai eu știu ce mizerii am făcut în viață. Dar ea: „Indiferent ce-ai fi făcut, pentru mine contează doar ce-ai făcut azi.“

Ajung la Cercul Militar, fac stânga spre Universitate. Aurolacii ies din canale, se strecoară pe lângă pereți, respiră din pungi. Trec de librăria „Mihai Eminescu“, un țigănuș mă întreabă dacă nu vreau o fată. Îi zic că nu. Atunci, un băiat? Avem epilați, grăsuți, slăbuți, de care vrei. Avem și fete care fac ca băieții, avem și pitice, hai, că trece noaptea și rămâi singur!

Până la urmă mă înjură, cic-a mai văzut el labagii. Trec prin fața Universității – văd un ciulin crescut dintr-o crăpătură. Se clatină ritmic, îl lovesc stropii căzuți dintr-un furtun de aer condiționat. Dintr-o mașină se aude Vivaldi, iar Mihai Viteazu ne amenință pe toți cu securea, de sus de pe soclu. O iau prin pasaj, ies la Colțea, am chef să lungesc plimbarea.

– Sahib! Oprise o mașină în dreptul meu. E Roșu, e vesel. Ultima oară tot noaptea ne-am văzut, se amuză el. Nu vii acasă?

Urc în mașină. Bordul miroase a parfumul atârnat de retrovizoare – e un copăcel cu portretul lui Arsenie Boca. Era mai bine la A, face Roșu, îmbufnat. Și zi așa, faci grevă! Foarte bine, liberalii ăștia nenorociți nu merită altceva... Știi că-s gata să bată palma cu ungurii?

Nu-i răspund. Oricum, de a doua zi n-avea să mai discute nimeni despre grevă timp de trei luni, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tav, Shin, Mem...

Rugăciunea de dimineață se isprăvisese, cerul era plin de nori, iar vântul rece stârnea frunzișul sicomorilor. Sahib o examinează pe

Zamira, strâmbând din nas: ebionita era leoaică de sudoare. Auzind zgomot, Sahib se uită în grădină și o zărește pe Simha cum culegea plante de leac. Jalal schimbă apa din ulcelele lipitorilor, dar, după cum se uita Bilha la el, din ușa bucătăriei, dădea rasol.

– Bună, tati, începu Simha. Ai scris mult azi-noapte.

– Iar vorbește gura fără tine, zise Sahib, privind la Jalal cu înțeles.

Acesta, însă, își acoperi urechile cu mâinile:

– Pe cuvânt că nu știu despre ce e vorba, râse el.

– Jalal ne-a zis, începu Bilha, că până și beduinii din Aar au aflat că scrii o poveste. Cic-așa spuneau azi-noapte, la moschee.

– Vezi cum zboară vorba, istețo? făcu Sahib.

– Nu te teme, preacinstite, zise Jalal. Mahomed spune că ești un *tabib* milos, dar nebun – cu alte cuvinte, cic-ai fi un fel de sfânt. Lumea din târg te vorbește de bine, să știi, o, Sahib.

– Așa o fi, dar gura Simhei tot a vorbit fără ea.

– Domnia ta, nu e Simha de vină. Cel ce te-a dat în faptă e Walid, păstorul de pe Jebel Ohod, cel ce-ți aduce pielicele pentru pergament. Umar l-a întrebat câte pielicele ai cumpărat de la el, iar după aia a făcut o socoteală ca să vadă cât de mare e scriptura la care scrii. Cică profetul, pacea fie cu el, a râs de Umar: „Ei, lasă, că nu scrie Sahib ditamai Coranul pentru evrei.“

– Cu un dușman ca Umar, degeaba mă vorbește lumea de bine, zise Sahib.

– O, Sahib, nu vorbi așa! Umar e curios ca o pisică, dar, altminteri, e om drept, poate prea drept – altfel, de ce i s-ar spune Faruk?

Sahib se uită în coșulețul Simhei. Culesese douăzeci de bulbi de mac de Sindh, un săculeț de pedicuță și un altul de gălbenele proaspete.

– E frig, zise el. Dacă diseară o să fie la fel, băgăm lipitorile în casă.

– De ce, preacinstite? se miră Jalal. Mie mi se par grășane. Îs tocmai bune, chiar dacă le e frig, le laudă el.

Sahib se zgribuli și se duse cu Simha în farmacia de lângă odaia de tratament. Deșertară plantele pe o măsuță joasă, din lemn. Fetița le împărți pe căprării și le vârî în mojar din bambus, fiecare plantă în mojarul ei – căci, după cum stă scris în *Samhita*, „un vas odată folosit pentru un leac anume, va fi folosit mereu pentru același leac“.

– Ce-a mai făcut bărbatul acela, tati? A ajuns pe muntele lui înzăpezit?

– Nu încă. Acum e supărat pentru c-a trebuit să renunțe la luptă.

– Îl cheamă Sahib pentru că așa ți se zice și ție?

– Nu, îl cheamă Sahib pentru că și el e *tabib*.

– Vrei să spui că *tabib*-ii sunt un fel de stăpâni pentru că sunt *tabib*-i?

– Nu, *tabib*-ii sunt tovarășii ²⁰ celor în suferință, zise Sahib, dar iarăși simți cum amintirile *reshimot*-urilor sau, mă rog, ale lui Kundry îl luau pe sus: asta n-o să mai fie așa, n-o să mai fie așa, n-o să mai fie așa.

– Dar *tabib*-ii din ce-ar trăi, dac-ar fi doar tovarășii cu pacienții? întrebă Simha.

– Tovarăși-tovarăși, dar nici chiar așa, râse Sahib. Tu crezi că *tabib*-ii trăiesc cu aer?

– Posibil, zise Simha, după cum spunea de la o vreme încoace. Dar, ia zi-mi, celălalt Sahib trebuie s-o vindece și el pe o femeie ca Zamira?

– Posibil, o imită Sahib pe fiică-sa. Ia să vedem ce-ai cules! schimbă el vorba.

Simha strivise bulbii de mac, iar mirosul lor, amărui și prăfos, se răspândea în farmacie. Iar Sahib: Grăbește-te cu pedicuța, că, dacă n-o zdrobești acum, nu mai e bună de nimic.

Spunând asta, dădu la o parte velința ce despărțea farmacia de odaia de tratament și se duse la Zamira. Ebionita se trezise.

– Doamne... Cui să-i mulțumesc? întrebă ea.

– Lui Jalal, zise Sahib. Erai mai mult moartă decât vie când te-a adus.

– Domnia ta cine ești? întrebă ea.

– Oh, zâmbi Sahib, eu nu-s decât *tabib*-ul tău. Să știi că ai un vârful de săgeată în coapsă și că până diseară trebuie să-l scot.

– O să mă tai?

– Da.

– Se poate să mor?

– Dacă nu te tai, o să fie rău.

Se aplecă asupra ei, simțind din nou boarea aceea ciudată, fluturându-i prin păr:

– N-o să te doară. Simha, fiica mea, îți pregătește poțiuni ca să te adoarmă.

– Nu de durere mi-e frică, zise Zamira.

Dădu să se ridice, dar o fulgeră un junghi și căzu la loc. Cearșaful îi lunecă într-o parte, dezgolind-o pe jumătate. Dori să se acopere, dar încremeni de durere.

– Oh... m-ai văzut așa, îngăimă ea, înroșindu-se, în timp ce Sahib îi trăgea cearșaful până sub bărbie.

– Un *tabib* vede de toate.

– *Tabib*, da, făcu tânăra, privind în tavan. Familia mea e bogată. Eu sunt Zamira bint Levi din Shibam.

– Și ești ebionită, știu.

Ea zâmbi, dar n-o ținu decât o clipă, căci junghiul o săgetă ca un fier înroșit. Iar Sahib:

– Eu sunt Barzillai ben Zakai, dar mi se spune Sahib. O să trimit vorbă la ai tăi, în Shibam, că te afli aici.

Din față se auziră saluturi, iar Bilha băgă capul în odaie. Preț de câteva clipe îl privi pe Sahib fără o vorbă. Apoi:

– Au venit Hasan, Auda și Mustafa ca să se caute. Te-ai trezit, fetițo? se apropie ea de Zamira.

– O s-o operez, zise Sahib. Cât timp îi văd pe cei trei, Simha s-o pregătească. O supraveghezi tu, te rog?

Bilha zise că da, o s-o supravegheze, dar nu prea mult, ca să n-o enerveze. Apoi îl trimise pe Sahib să îmbuce ceva înainte să vadă de pacienți.

40
PACIENȚII

Hasan venise la *tabib* din pricina pietrelor din bășica udului. Îl înnebuneau de durere când se ușura. Sahib îi prescrise ierburi de mare și-l învăță să bea măcar o *saa* de apă pe zi. Dacă avea să piardă sânge sau dacă durerile aveau să-l mai încerce, atunci o să-i facă o *esana*, adică o să-i vâre o sondă în bășică și să picure prin ea lapte, scrum de cochilii arse și suc de lămâie. Dacă nici așa n-avea să-i treacă, Sahib o să-l opereze, tăind între rădăcina boșelor și anus, ca să ajungă în bășică și să-i scoată pietrele.

Aflând pe unde voia să-l taie, Hasan plecă spre casă,
bombănind.

Lui Auda îi plăcea mâncarea iute și se alesese cu niște hemoroizi vineți precum ciorchinii de Shiraz. Sahib îi făcu o dilatație cu *arsho yantra*, după care îi unse anusul cu cremă din semințe de cânepă și de busuioc, sfătuindu-l să mănânce smochine cât cuprinde și să bea multă apă.

Auda plecă acasă mai fericit decât Hasan.

Mustafa era cel mai bătrân dintre cei trei bolnavi și iar făcuse un furuncul. Sahib o chemă pe Simha să i-l arate.

– De ce crezi, isteato, că Mustafa face mereu furuncule?

– Are *madhumeha*?

– Nu știu, spune-mi tu: are sau n-are?

– Păi, zise Simha, pentru început ar trebui să-i miroso
răsuflarea.

– Și ce mai stai?

Simha se dădu aproape de bătrân și-l adulmecă. Mustafa pufni
în râs:

– Te-ai făcut mare, Simha, iar eu sunt un moș: dacă-mi sucești
mințile?

– Asta n-o să vedem decât după ce isprăvesc cu tine, glumi
Simha. Nu miroase a *madhumeha*, se întoarse ea spre Sahib.

– Și-atunci, de ce face furuncule? se încruntă Sahib.

Simha îl luă pe Mustafa la întrebări. Ce anume mânca? De câte ori mânca pe zi? Câtă apă bea? De câte ori se ușura peste noapte? Transpira mult? Îi slăbise vederea? Furunculele îl dureau? Simțea nevoia să meargă cu picioarele depărtate, cumva?

– Preacinstite, căscă Mustafa ochii, Simha vorbește la fel ca
tine...

- Află că la vorbit mă întrece... Ia zi, Simha, are Mustafa *madhumeha*?
 - Posibil. Ca să fiu sigură, însă, ar trebui să-i gust... *mutra*.
 - Ce vrea? se încruntă Mustafa.
 - Să-ți ia puțină urină pe buricul degetului și s-o guste.
 - În numele lui Allah! N-o lăsa! Preacinstite... nu fi nebun...
 - Bine, n-o las... Ia zi, Simha, ce mai poți să faci ca să afli de ce boală suferă Mustafa? Fetița tăcu. Iar Sahib: Tocmai *acum* ai uitat să vorbești?
 - Și ce se mai întâmplă prin târg, o, Mustafa? întrebă Simha pe nepusă masă, făcându-l pe bătrân să pufnească în râs.
 - La fel faci și tu, o, Sahib, zise Mustafa. Vreți să mă tăiați, nu-i așa? Mă duceți cu vorba ca să-mi tăiați furunculul...
 - Și dacă n-o să-l tai? făcu Simha, repezindu-se în farmacie.
- Adușe bolurile cu leșie și cu infuzie de busuioc, îl spălă pe Mustafa pe picioare, și-apoi îl zgârie pe tălpi, ca din nebagare de seamă. Bătrânul nu dădu semn c-ar simți ceva, așa că Simha îl înțepă cu un ac. Nimic.
- Fetița se uită la Sahib. Iar Sahib:
- O, Mustafa, ce-ai mai auzit de profet, Allah să-l aibă în pază?
 - Of, i s-a făcut rău azi-noapte, bietul de el! se mohorî Mustafa.
 - Am fost aseară la el și era binișor, se miră Sahib.
 - Ei, peste noapte i-a venit rău. Lumea zice, coborî Mustafa glasul, că l-a căznit Aișa prea mult... Profetul e și el om, iar Aișa e frumoasă și-l năucește cu vorbele – e femeie, ce vreți... Vouă pot să v-o spun, că sunteți evrei: eu cred că Aișa i-a scurtat viața cu mutrița aia a ei.
 - Domnia ta, nu e frumos să vorbești așa despre cea dintâi nevastă a profetului, făcu Simha pe supărata.
 - Ești sămânță femeiască, de-aia îi ții partea, râse Mustafa. Cum-necum, umblă vorba că profetul a căzut azi-noapte la pat și că azi-dimineață abia a avut putere să se roage la *fajr*.
 - Așa ceva numai Umar ibn al Khattab putea să zică, spuse Simha, făcându-l pe Sahib să tresară.
 - De unde știi tu, copilă, ce zice Umar?
 - De la Asim, fiul lui. Și tot de la Asim știu că Umar se uită cu ochi răi la Aișa, dar și la Fatima, fiica profetului, pacea fie cu el.
 - Ei, ce să aibă Umar cu niște femei?
 - Cu Aișa n-aș ști să spun, dar Fatima a născut singurii doi băieți os din osul profetului. Pe deasupra, ei sunt fiii lui Ali, iar Umar îl urăște pe Ali, căci el a primit islamul înaintea lui, a lui Umar.
 - Fetițo, despre asemenea lucruri să nu mai vorbești nicio...

Nu termină ce avea de zis, căci Simha deodată îi spintecă
buboiul, din care curse un puroi alb-gălbui.

– Poftim! făcu Simha, râzând. N-a durut, nu-i așa?

Mustafa rămase cu gura căscată. Măinile Simhei zburau pe
deasupra inciziei, curătau, tăiau marginile de piele moartă, după
care presărară cu iuțeală o pulbere albă peste plagă. La sfârșit luă
un pic de puroi pe deget.

– N-ai simțit nimic, nu-i așa? îl întrebă pe bătrân.

– Nu știu ce să zic, că m-ai zăpăcit de cap.

Mustafa mișcă piciorul, puse mâna pe pansament: nu-l durea
deloc. Simha puse picătura de puroi pe vârful limbii:

– Are *madhumeha*, zise ea plină de sine și plecă să se spele.

Se clăti în gură cu leșie slabă, scuipă, din nou se clăti. Apoi
zise, în treacăt parcă, după cum făcea și Sahib după o operație
grea:

– Are *madhumeha*, tati, căci puroiul lui e mai dulce decât
vanilia de Kerala.

În clipa aceea se auziră glasuri în odaia din față. Venise însăși
frumoasa Aișa, de parc-ar fi simțit că se vorbise despre ea. O
însoțea Hafsa, altă nevestă de-ale profetului, și totodată fiica lui
Umar: o scundacă umflată, tunsă scurt, o bârfitoare care iscodea
lumea cu ochii ei ca de broască. Sahib le ieși în întâmpinare,
schimbă cu ele câteva vorbe în șoaptă, după care cele două
plecară în liniște. Nu stătuseră decât câteva clipe.

Sahib se duse în farmacie, luă lădița cu prafuri, o puse într-o
tășcălie din piele și porni după soțiile lui Mahomed. Ieșind din
casă, zise peste umăr:

– Să fie totul pregătit când mă întorc! O operăm pe ebionită.

41
DJINNII

Mahomed se simțea mai bine și-l chemase pe Sahib dintr-un singur motiv: urma ziua de vineri, ziua de *jumah*, iar profetul dorea să le țină credincioșilor o *khutbah* ²¹ de despărțire.

– Allah, fie-i numele slăvit, te-a adus lângă mine, o, Sahib. Ți place sau nu, iată c-ai ajuns unealta Lui, zise profetul, șugubăț.

– Voi fi unealta Lui, dar numai în ce te privește, zâmbi Sahib, cercetând pulsul profetului – era, ca întotdeauna, prea domol pentru ce febră avea. O să-ți dau pe piept cu unsoare de Benares, reluă el, iar diseară o să trec să te văd. S-ar putea să-ți las sânge.

Sahib se ridică, gata să plece. Dar Mahomed:

– Tu nu le spui niciodată bolnavilor că li se apropie moartea?

Sahib rămase nițel pe gânduri. Apoi:

– Sunt *tabib*, moartea începe de acolo de unde nu mai pot eu lucra.

– Aha, deci când e de murit, voi, *tabib*-ii, dați vina pe Allah, nu?

– Nu, nu, nu – poemele medicinei sunt pline de semnele morții... Le învățăm de când ne începem ucenicia, numai că eu am văzut de prea multe ori cum au scăpat oameni împănati cu semnele morții, în timp ce alții, care n-aveau nici cel mai mic semn, s-au prăpădit.

– Ce vorbe înțelepte! pufni profetul. Mai-mai că-mi vine să cred că minți într-un fel plăcut lui Allah... Tu nu-mi spui că mor, ca să nu... off! i se umplură lui Mahomed ochii de lacrimi. Bine că nu te-ai întors la Madina înainte de Hegira, căci n-aș fi avut putere să mă lupt cu ai tăi.

Sahib nu cuteză să-l privească. Se întrebă: Oare se scuză? Țasta să fie felul în care profetul își cere iertare pentru că i-a omorât pe ai mei?

– Domnia ta ai de ținut o *khutbah*, iar eu o să te ajut s-o ții, zise Sahib, într-un târziu.

Profetul îi strânse mâna. Lui Sahib îi trecu prin minte să-l întrebe dacă nu se putea alege cu un salvconduct, care să-i pună familia la adăpost, dar teama de a nu strica acea clipă de pace îl făcu să tacă. Plecă. Odată ajuns acasă, nimeri într-o vânzoleală – slujitorii așezau peste tot oale pline ochi cu apă: în jurul

cuptorului, între iaz și hulubărie, pe sub sicomorii ce ascundeau vederii grădina de pepeni a lui Khalil.

– Ce se întâmplă? căscă ochii Sahib.

– Stăpâna cea mică ne-a rugat să punem oalele astea în grădină, zise Jalal, scoțând un ciubăr cu apă din puțul de lângă iaz.

– O cheamă Simha și nu e stăpâna nimănui, făcu Sahib.

– Ce-o fi, ce n-o fi, n-a fost chip să ne înțelegem cu ea, zise Bilha, ieșind din farmacie. Voi ce vă mișcați așa de încet? Dezmorțiți-vă! strigă ea la Rabab și la Naghib, care trebăluiau în jurul cuptorului, bombănind.

– Ce v-a apucat? întrebă Sahib. Iar o să facă gură Ibrahim, iar o să spună că punem la cale vrăjitorii...

Ibrahim era celălalt vecin al lor, un evreu trecut la islam. Era cârcotaș și, din pricina lui, Sahib mutase lipitorile lângă casă, într-un loc neprielnic. Cu toate astea, Ibrahim tot făcea tămbălău: cică numai gândul că lângă casa lui viermuiau blestemele de lipitori îi întorcea stomacul pe dos.

– Sunt doar niște oale cu apă, de ce să facă gură? se sumeți Bilha. Ce crede el, c-am avut de ales? Simha a vorbit cu Zamira și după aia a umplut grădina cu oale.

– Și tu te-ai coborât la mintea ei? făcu Sahib.

Bilha îi strecură la ureche:

– Tu nu știi în ce hal i-a îngrozit pe slujitori: voiau să fugă încotro văd cu ochii... Cică grădina și casa sunt bântuite de un djinn și că oalele astea cu apă o să ne ajute să-l vedem.

– Un djinn? căscă ochii Sahib.

– Un djinn, așa zice ebionita, iar *fata lui tata* îi ține hangul cum știe mai bine. Zi mersi că mai avem slujitori, zi mersi că nu și-au luat toți tălpășița!

Continuă în limba de Benares, ca să n-o priceapă ceilalți, amintindu-i lui Sahib (pentru a câta oară?) că ea, una, voia să plece. Se săturase de târgul ăsta ținut în viață de urzeli și războaie, și-n care, ca să pună capac la toate, se aciuase și un profet. Acesta, după ce stârnise toată Arabia, găsisse de cuviință să se îmbolnăvească de moarte, motiv pentru care zevzecii lui de moslemi complotau ca năucii, în timp ce Sahib nu găsea nimic mai bun de făcut decât să scrie o carte. Cartea, să fie clar, avea să le aducă *numai* ponoase, căci ticălosul de Umar (un negustor parvenit!) credea că Sahib ține cronica intrigilor din Madina. Colac peste pupăză, tot din pricina cărții, casa lor se alesese cu un djinn tulburător, nevăzut și, mai ales, ticălos, după cum susținea Zamira, care găsisse de cuviință să-i povestească Simhei visele ei din vizuina tâlharilor de la Wahat, scoase la iveală de fierbințeala și de puroiul ei blestemat.

Era vorba (cum altfel?) de Isus, care era totuna cu Isa al moslemilor, pe care tânăra îl zărise, chipurile, pe povârnișurile Wahat-ului. Isus, dacă ne luam după spusele ebionitei, avusese o întânire de taină cu alți morți de seamă, cu Musa (Moșe sau Moise), cu Abraham (Avraam sau Ibrahim), cu Noe (Noah sau Nuh) și cu Suleiman (sau Solomon), căci Zamira iarăși făcuse febră și le spunea când pe arăbește, când pe evreiește, când pe grecește, după cum auzise de la episcopul din Najran (un impostor fără rușine!). Ei bine, îi dădu Bilha înainte cu visul ebionitei, toată lumea aia minunată sporovăise o noapte întreagă pe coasta muntelui, crezându-se la adăpost de urechile omeniești, ceea ce îi spunea Bilhei câte ceva despre starea minții Zamirei, dar și despre adevărata putere a acelor patriarhi, care nu fuseseră în stare s-o simtă pe fetișcana aflată la doar doi pași de ei.

– Și ce legătură are asta cu apa din grădină? se enervă Sahib.

Bilha îi zise că ajunge ea și acolo, numai că făcuse o introducere lungă fiindcă voia ca Sahib (prea afundat, poate, în povestea cu bărbatul ce urca pe munte) să priceapă cu *cine* are de-a face: în primul rând, cu o ebionită nebună, care vedea prooroci morți, apoi cu o fată de 12 ani (zbuciumata de fiică-sa), care mințea de înghețau apele, la care se adăuga un *tabib* năuc (însuși Sahib), care nu deosebea lumea din jur de fantezmele sale bezmetice.

– Apa din oale o să-l oglindească pe djinnul care ne bântuie, încheie Bilha, cu ochi scăpărători. De-asta a zis Simha să punem apă în grădină.

– Ce prostie! Trebuia s-o oprești.

Cum s-o oprească, dacă Zamira îi povestise și despre bărbatul care se urcă pe munte? Ebionita îl zărise, vezi Doamne, într-o cetate nespus de mare, cu ulițe acoperite cu un fel de smoală cenușie, cu case înalte și cu căruțe care merg singure, făcând un vacarm diavolesc. În plus, îi zisese Simhei și de Nanga Parbat...

Cică bărbatul acela care purta numele de Sahib tocmise o călăuză, Buraq pre numele său, ca să-l ducă pe Nanga Parbat, numai că acel Sahib (ce blestem, ce potriveală!) era prins într-un fel de război în care nu curgea sânge, așa că Buraq aștepta după el (când o mai fi și asta), visând la plecare.

– Lucrurile astea, se înnegri Sahib, numai Simha putea să le știe.

– Uite că le știe și Zamira.

– Simha e de vină! A citit ce-am scris și i-a povestit ebionitei.

– Nu mai da vina pe ea, căci cartea o scrii *tu*. De ce scrii așa ceva, Sahib? Ce vrei să ne arăți?

– Nu vreau să arăt nimic nimănui – ce să arăt?

– Halal bărbat! Nici n-ai curaj să-mi spui de ce scrii! Crezi că am uitat cum te-ai dus la Nalanda, la școala lui Carvaka, unde i-

ai ascultat pe toți nemâncații ăia care-și râdeau de Domnul? Tu scrii pentru că ți-a intrat în minte că poți să-L instigi pe Dumnezeu, de-aia scrii... Blestemată Madina! V-ați dat aici întâlnire toți vorbeții, nu v-ajungea Ierusalimul: Dumnezeu e acesta – ba nu, e Celălalt; Dumnezeu e mai mulți – ba nu, Dumnezeu nici nu există, zici tu... Ne înconjoară dușmanii, Sahib, iar tu nu numai că scrii o carte, dar ți-ai mai pus în minte și să-l provoci pe Domnul în care nu crezi.

– Mă duc la Zamira, se înfurie Sahib.

Îi ieșise din minte că Zamira aștepta operația și-o întrebă, necruțător, de unde știa de Sahib și Buraq. Ebionita îi răspunse în doi peri, căci ei, firește, îi era de operație, nu de vedenii, plus c-o luase din nou fierbințeala. Până la urmă, zise cu jumătate de gură că-i visase pe cei doi, iar la întrebările lui Sahib, se apucă să-i descrie, stăruind mai ales asupra straielor.

Sahib înlemni. Din spusele ebionitei, cei doi erau înveșmântați așa cum și-i închipuise, iar asta nici Simha n-avea de unde s-o știe, căci Sahib n-apucase să scrie despre hainele lor. Dar asta nu era tot: Zamira îi zise cum îl văzuse pe *celălalt* Sahib, care, de-abia coborât de pe un munte, se pomenise într-un caravanserai, de unde porneau niște care ce umblau pe drugi de fier nesfârșiți. Ei bine, în timp ce aștepta să ia un asemenea car, celălalt Sahib se trezise cu un sol, care-i dăduse o epistolă trimisă de un oarecare Iașa.

Doamne, își zise Sahib, am gândul acesta de când l-am închipuit pe Iașub, ca să-l am martor că-i cartea adevărată, numai că *nu l-am scris*! Pe de altă parte, de ce-i spune ea, Iașa? Buimac, o chemă pe fiică-sa și-o întrebă cât de mult îi povestise ebionitei despre carte. Ce-i zisese? Despre cine-i vorbise?

Iar Simha:

– Tati, îți jur, nu i-am povestit nimic. Ea știe tot, însă, știe și ce ai scris azi-noapte: celălalt Sahib era cu Buraq pe un munte. Ajunseseră într-un loc care se chema... ah, nu-mi amintesc...

– Râpa Zăpezii, zise Zamira, în locul fetei, care Râpa Zăpezii e mai plină de zăpadă decât crestele din Hadramaut și unde, când e furtună, aerul se face alb și nu vezi la doi pași.

Cine ești? se întrebă Sahib, privind la ebionită, năuc. Cum de-ai ajuns aici? Cu toate astea, nu zise decât:

– Zamira, tu i-ai spus Simhei că djinnii se văd în ape, nu-i așa?

Ebionita oftă. Dar Simha:

– Nu, tati, asta mi-a spus-o bunica lui Asim. Ea se mai roagă, în ascuns, la momâi de nisip și știe că djinnii nevăzuți se oglindesc în ape. Cică djinnii se sperie când își văd oglindirea și atunci strigă – nu mai spun că din pricina spaimei se reped în frunziș și se lovesc de pereți... Să știi, tati, c-aș vrea să-l pândesc

- pe djinnul nostru. L-aș chema pe Asim și am pândi împreună.
Când o să audă ceilalți copii...
- Nu-l aduci aici pe niciun Asim! se împotrivi Bilha.
 - Atunci, o să pândesc singură.
 - Poate te vede ticălosul de Malik din *qasaba* lui cea înaltă și ne părăște la Umar că facem vrăjitorii. Sau poate c-o să ne pârască însuși Jalal, sau Naghib, sau Rabab... Sau Ibrahim, apostatul.
 - Pe Jalal l-am plătit deja, făcu Simha. N-o să ne pârască.
 - Cum adică l-ai plătit? căscă Sahib ochii.
 - L-am plătit ca să păstreze taina. I-am promis cerceii pe care mi i-ai adus din târg, de la Ukaz.
- Auzind-o, Bilha făcu stânga-mprejur și ieși în grădină, iar Simha abia atunci își dădu seama ce greșală făcuse.
- Of, îi zise ea lui Sahib, mami o să-l certe pe Jalal.
 - Mereu vorbește gura fără tine, pufni Sahib în răs. Să știi, însă, că mami are dreptate să se îngrijoreze. Malik e rău, abia așteaptă să ne pârască.
 - *Posibil*, dar, dacă-l salvezi pe Mahomed de la moarte, pacea fie cu el, degeaba ne mai părăște Malik.
 - Până la Mahomed, trebuie s-o salvăm pe ebionită. Ai pregătit-o?

OPERAȚIA

Simha pregătise tot – numai decoctul de *binj-daturah* i-l lăsase lui Sahib, fiindcă n-avea voie să umble cu ciumăfaia, după cum o să-i spuneți voi. O măsură în plus omoară pacientul, iar una în minus nu-l mai adoarme, zicea Sahib, așa că prepară decoctul cu mâna lui, după care-i arătă ebionitei, pe îndelete, ce voia să-i facă. Nu rosti cuvinte ca *moarte* sau *amputație*, dar lăsă să se înțeleagă, ca o bănuială abia simțită, că se puteau petrece și asemenea nenorociri. După ce isprăvi, o întrebă pe Zamira dacă are *încredere* în el, căci, fără *încredere*, scrisese Susruta, nu e cu putință reușita deplină a operației. Zamira îi zise că are, dar adăugă că n-avea de ales, ceea ce-l supără pe Sahib, fiindcă pacientul cârtitor atrage piaza rea. Pe de altă parte, nu era mai puțin adevărat că disputa pe care o avuseseră mai devreme o împovărase pe ebionită.

– Nu vreau să mor, mai zise ea.

Iar Sahib, ducând-o de nas, ca orice *tabib*:

– Nu-ți fie teamă, n-o să simți nimic, o să te adormim.

Zamira râse mânzește, căci simțea că moartea îi dădea târcoale, lucru pe care i-l zise, de altfel, lui Sahib, dar el știa că pacienții iscodesc în fel și chip înainte de operație, ca să prindă curaj. În asemenea situații, mai bine era să stai de vorbă cu rudele lor, căci acestora le puteai spune *întreg* adevărul. Zamira, însă, era singură.

– Începem? întrebă Sahib.

Începură. Mai întâi pipăiră rana – nu se mai simțea vârful săgeții, dar în *Samhita* scria că un corp străin nu stă niciodată pe loc. Spălară rana cu leșie și clăbuc, după care unseră coapsa cu unt și se puseră pe așteptat, căci locul în care se afla vârful săgeții era mai fierbinte decât pielea din jur, și-ar fi trebuit să usuce grăsimea mai repede. Coapsa ebionitei, însă, dogorea de jur împrejur, așa că untul se uscă precum o cingătoare, până la plintă.

– Ridică-te, Zamira! porunci Sahib.

Blestem! Îi rostise numele, chemând tot ceea ce voia să nu cheme. Tânăra îl simți și-i zâmbi astfel încât s-o vadă doar el, chit că durerea o zăpăcea, dar Sahib n-o privi. Îi zise să facă doi pași, sperând ca durerea să-i arate unde e vârful săgeții, iar Zamira simți un junghi fioros arzând-o de-a lungul coapsei, spre

șold. Atunci Sahib îi porunci lui Jalal s-o țină de șale, iar pe ea o puse să se aplece în față. Durerea o străpunse ca un fulger, ațintit spre *yoni*, după cum era denumită partea femeiască în *Samhita*. O aplecară apoi în spate, iar junghiul, deși încă puternic, se ostoi și o luă spre buric.

– Să fi urcat vârful săgeții spre plintă? se uită Sahib la Simha.

În loc de răspuns, Simha se uită cu coada ochiului în colțul odăii. Sahib o surprinse și-i făcu semn să tacă, după care îi puse întrebarea și lui Jalal, numai că hoțul văzuse încotro se uitase fetița, așa că-n loc de-un răspuns cinstit, întrebă:

– S-aduc căruțul, o, Sahib?

– M-ai văzut, tâlharule! se supără Simha.

– Și dacă te-a văzut, ce? făcu Sahib. V-am spus că boala e o cățea turbată: aliați-vă și cu diavolul împotriva ei. Adu căruțul, Jalal!

Jalal se duse în colț și scoase de sub o pătură un car cu niște roți ce nu-și meritau numele, fiindcă erau pătrate. O așezară pe Zamira pe el, avură grijă s-o întindă cât era de lungă și-o învățară să se țină de cele două mânere zdravene puse de-o parte și de alta. Era speriată, dar Simha îi puse mâna pe frunte și-o liniști.

– Ia să vedem cât de vânjos ești, Jalal, zise Sahib.

Jalal trase carul în grădină, opintindu-se din răspuțeri. Roțile pătrate abia se învăteau, zdruncinând-o pe Zamira, care, strigând, duse mâna spre plintă, după care se încovoie și întinse cealaltă mână spre genunchi.

– Gata, făcu Sahib. Ați văzut? Simha și Jalal încuviințară.

Încotro s-a dus durerea? o întrebă Sahib pe Zamira.

– La început s-a dus în sus, dar după aia m-a săgetat spre genunchi.

– Să vezi că vârful săgeții s-a înfipt în os, făcu Simha.

O mutară pe ebionită înapoi pe pedestal, iar Simha se duse în farmacie. Aduse bolul cu *binj-daturah*, pentru somn, împreună cu doi săculeți cu praf din capere (*shafallah*) și cu un altul cu pulbere cenușie de floarea-păianjenului, ca să curețe rana. Apoi, cât timp Sahib trase masa cu instrumente la dreapta pedestalului, Simha aduse câteva fâșii din scoarță de *adnah*, din cele ce ajută osul să se prindă mai repede.

– O să-ți dăm să bei o poțiune, Zamira, și preț de un ceas o să fim stăpânii trupului tău, glumi Sahib. E amară, dar tu nu scuipa nicio picătură.

Între timp, Jalal puse într-o tăviță un pumn de boabe de muștar amestecate cu frunze de *shala* și le dădu foc. Un fum amăru cuprinse odaia.

– Ești gata? o întrebă Sahib pe Zamira.

Tânăra clipi mai des, iar Sahib îi dădu să bea decoctul de ciumăfaie. Nu trecu mult și inima Zamirei prinse a bate mai rar.

Ochii i se umplură de lacrimi, iar saliva i se strânse la colțul gurii.

– Și-acum, praful de mac, zise Sahib.

Simha luă o măsură și-o presără, în părți egale, în fiecare nară.

– Ochii, Simha, urmărește-i ochii! ridică Sahib glasul, în timp ce spăla încă o dată coapsa Zamirei cu clăbuc.

– Acum, tati, zise fetița după ce pupila ebionitei se micșoră, făcându-se cât o gămlie de ac de Damasc.

– Tăvița! porunci Sahib, desfăcând coapsele Zamirei.

Jalal așeză tăvița între picioarele ebionitei, iar Sahib luă scalpelul cu vârf bont, *ardhadhara sastra*, și făcu incizia: de-o palmă lungime, cobora de la plintă spre partea dinăuntru a coapsei, de-a lungul acelor mușchi despre care Galen, romeul, a scris că sunt paznicii fecioriei.

– Ne pândesc două primejdii, zise Sahib, îndesând în rană scamă amestecată cu scrum. Le știi, Simha? Unu, doi! ridică el două degete.

– Un vas gros cu sânge negru și unul cu sânge roșu.

Sahib luă o sondă metalică și-o vârî de-a lungul tunelului săpat de săgeată în carne. Luă apoi un foarfece curb, o puse pe Simha să tragă marginile plăgii în lături, vârî arătătorul prin tunelul deschis cu sonda, își făcu loc printre mușchii apoși, semn că inflamația își făcea de cap, și, în sfârșit, băgă foarfecul, disecând mușchii în lung.

Se revărsă un val de sânge, după care bufni puroiul cremos, cenușiu. Picături de grăsime se amestecară cu mocirla aceea trupească, iar odaia începu să duhnească a murături putrede.

– Preacinstite, începu Jalal, eu... mai bine...

– Dacă ieși acum, pleci pentru totdeauna! Bilha, vezi c-o doare!

Bilha îi mai presără Zamirei o măsură de mac în nări.

– Iată vasele de care mi-e frică, le arată Sahib două tuburi palpitânde. Fata e de familie bună, are mușchi fragezi... N-a muncit în viața ei, doar s-a plimbat, precum prințesele.

Își croi o cale cu foarfecul pe sub cele două vase, vârî arătătorul îndărătul lor, îl mișcă în sus și-n jos ca să-și facă loc, găsi două-trei vase subțiri, o puse pe Simha să le lege cu ață de în, le tăie între ațe. Apoi trase în sus cele două vase groase, de parcă întindea coarda unui arc. Zamira avea noroc: puroiul nu le atacase, doar le îmbrăcase într-o cămașă sângerândă.

– Trebuie să-mi fac mai mult loc, spuse Sahib.

Vârî iar foarfecul între mușchi și-l căscă de câteva ori, până ce se trezi în plagă cu o maree de sânge, care nu lăsă vederii nimic.

Simha îngheță:

– Vasele alea mici... le-am legat bine, tati...

– Nu te speria! E *sotha*, inflamația, așa sângerează mereu. *Sotha* naște vase atât de mici, că n-ai cum să le vezi nici dacă ai ochi de șoim... Hai, dă scamă și scrum, ca să oprim sângerea.

Îndesară scama în rană, apăsă cu podul palmei, pe rând, dar sângele tot dădea pe afară, năclăind pielea ebionitei.

– Pune de foc, fir-ar să fie! se uită Sahib la Bilha.

Bilha aprinse tăciunii, puse în ei capătul unei sonde și, după ce aceasta se încinse, îi înveli mânerul în bumbac și i-l dădu lui Sahib, care se apucă să prăjească tot ce sângera în jurul vaselor groase. Simha închise ochii. „Deschide-i, că, dacă nu te uiți și plesnește vasul, o pierdem!“ scrâșni Sahib, arzând încoace și încolo, până ce opri sângerea. Se ridica miros de carne prăjită – miros de friptură omenească.

– Mai dă foc la niște muștar, porunci Sahib.

Disecă mai adânc și dădu de un strat de mușchi care nu mai erau roșii, ci cenușii, ca niște mortăciuni pline de mîzgă.

Undeva, în adânc, lipit de os, se simțea vârful săgeții.

– Bilha, dă-mi pulbere de cânepă și scamă.

Presăra pulberea în rană și îndesă scama înăuntru. Așteptă. Scoase scama, dădu mușchii la o parte, spălă rana cu lapte fiert și răcit. Ceru oțet și mai spălă rana o dată.

– Uite, Simha, pe aici s-a înfipt... Tu vezi, Jalal? se dădu el deoparte. Vezi mușchii? – zici că-s tăiați de cuțit... Simha, împinge mușchiul în sus și strânge-l între degete! Strânge-l cât de tare poți!

Simha ridică mușchiul cu totul, iar Sahib îl tăie până la os. Striviră între degete capetele mușchilor tăiați, trecură în jurul lor fire de in și le înnodară din răputeri. Apoi așteptară.

Nu curse decât puțin sânge. Sahib luă o răzușă cu vârf curb, ca o rindea mititică, și-o propti în os. Răzui în sus și-n jos, osul scârțâi, din nou curse sânge, din nou puse Sahib scrum și scamă.

– Foc, Bilha!

– Sahib... Domnia ta... eu... se bâlbâi Jalal.

– Nu te mișca de aici!

Sahib palpă osul orbește până ce buricul degetului întâlni un cioc ascuțit. Încercă să-l zărească și depărtă încă un mușchi – era „grațiosul“ aceluiași Galen, de la Roma – trase de el cât de tare putu, dar nenorocitul de vârf de săgeată nu se zărea: se înfipsea undeva *îndărătul* osului.

– Nu-l văd, fir-ar să fie! pufni Sahib.

– Vrei să tai eu mușchii? îl privi Simha. Sahib se încruntă. Era lac de sudoare. Dar Simha: Îi tai și-ți fac loc să vezi.

– Dă-i drumul!

– Te ajut? întrebă Bilha.

– Stai p-aproape.

Simha luă alt foarfec, îl apucă apoi cu o cârpă și-l vârî în tăciuni.

– Ce faci? zbieră Sahib. Îl decălești, netoato, ai habar cât de scump e?

Fetița chicoti și, fără o vorbă, scoase foarfecul din tăciuni și tăie mușchiul ce cobora de-a lungul osului.

– Uite, nu curge sânge. Ce zici, tati? se uită ea la Sahib.

– E bine, făcu el, dar foarfecul nu mai e bun de nimic, fir-ar să fie!

– Ai zis că Zamira e din familie de bogătani, las' că-l plătesc ei.

– Dacă m-am înșelat, m-ai lăsat fără foarfec.

Se uitară în rană și găsiră, în sfârșit, vârful săgeții, înfipt în partea din spate a osului. Cum de-a ajuns *acolo*? se întrebă Sahib și trase de vârful, dar nu reuși să-l miște din loc. Îl prinse într-o pensă cu „cioc de hienă“, îl strânse cu putere și trase din nou – nimic.

– Jalal, apucă pensa și trage din răputeri!

Iar nimic. Mai încercară de câteva ori, dar nu izbutiră, căci săgeata se proptea în os cu unul din colțuri.

– „Gura de leu“, ceru Sahib.

Pensa cu „gura de leu“ semăna cu un clește cu dinți săpați de-a curmezișul. Sahib se forță să răsucescă vârful săgeții, dar tăblia osului pârâi, așa că se lăsă păgubaș. Îl chemă pe Jalal în ajutor, iar acesta trase cu zvâcnete puternice; Zamira gemu, tresări, însă vârful de săgeată nu se clinti.

– Încercăm cu arcul, zise Sahib, prinzând vârful cu „gura de leu“.

Strânse „gura de leu“, îi trecu în jurul mânerelor un inel din fier și-l smuci. Zamira se cutremură din tot trupul, dar pensa nu alunecă de pe vârful.

– Jalal, Jalal, râse Sahib. Te și văd cum o să te lauzi c-ai scos un vârful de săgeată dintr-o femeie frumoasă... Hai, adu arcul!

Arcul, din lemn tare, de *sar'a*, i-l făcuse Shukri, fiul Rudainei din Dhofar, cea mai aprigă meșteșugăreasă de arme din Arabia: făcea sulițele cele mai căutate de beduini. Ei bine, fiul ei îi făcuse lui Sahib un arc pe care nu-l puteau întinde decât doi bărbați voinici.

O răsuciră pe Zamira pe o parte, legară de „gura de leu“ o vână din piele subțire, legară vâna de coarda arcului și se chinuiră să-l încordeze.

– Ajută-ne, Bilha!

– Vai de voi, prăpădiților! râse Bilha și se opinti și ea.

– Simha! Pregătește scamă, scrum și trei „ciocuri de corb“ încinse. Dacă vârful săgeții sfâșie vreun vas, o să ne uităm la femeie cum moare.

– Ai căutat-o tu și-ai văzut că-i femeie? se încruntă Bilha.

Dacă mai zice ceva, o reped, își spuse Sahib. Trecu patru șnururi de piele în jurul vaselor, le trase deoparte, le înveli în scamă și-o puse pe Simha să le țină pe loc. Așeză la îndemână „ciocurile de corb“ încinse și se căzni din nou să încordeze arcul.

– Treci în partea cealaltă, Simha. Mai repede! Și ține de vase, cum ți-am arătat, să nu le sfâșie vârful săgeții... Bilha, tu ține-i coapsa!

Întinseră arcul. În odaie se stârni boarea aceea ciudată. Iar Sahib:

– Acum!

Arcul zbârnâi. Se auzi un zgomot ca un plesnet de bici. „Ciocul de leu“ țâșni din plagă și smulse vârful săgeții.

– Sângerează?

– Curge, curge, curge, strigă fetița. *Curge*, tati!

Nu, nu se sfâșiaseră vasele cele groase, dar „ciocul de leu“ sfârtecăse mușchii. Îi cauterizară cu „ciocurile de corb“ încinse și, cât timp mirosul de friptură se răspândi în odaie, îndesară în plagă scrum și scamă. Apoi Bilha turnă clăbuc și leșie din belșug, spălând rana precum o rufă.

– Bine c-a mers cu arcul, că altfel trebuia să aducem armăsarul lui Khalil ²².

Turnară lapte în rană, îndesară în ea o cârpă înmuiată în suc de *shae*, o scoaseră, presărară praf de floarea-păianjenului peste mușchi și peste os, după care închiseră pielea cu colți de coropișniță puși rar, ca să nu facă puroi, și acoperiră totul cu un pansament strâns cu benzi de *adnah*.

– Aș bea niște vin, zise Sahib. Simha, tu pândește-o pe ebionită – ți se pare că, dac-am închis-o, s-a terminat operația?

Vii? se uită el apoi la Jalal. Bei cu mine o cupă cu vin?

Jalal rămase pe gânduri câteva clipe, după care se grăbi să-l urmeze:

– Beau, preacinstite, zise el, dându-și seama că degeaba fugise de la Sahib: aripa rubinie încă îl bântuia, iar Simha... Oh, Simha crescuse și se făcuse și mai femeie.

Sahib îi umplu o cupă cu vin. Iar Jalal:

– De ce te porți atât de bine cu mine, o, Sahib? După ce c-am fugit...

– Cum de ce? Sângele leagă oamenii, iar azi am sângerat-o împreună pe ebionită... După ce bei vinul, du-te și păzește-o și tu! Of, mai bine mă făceam djinn, nu *tabib*! râse apoi Sahib și dădu paharul de vin peste cap.

43
PERUCA

E dis-de-dimineată și plouă. Sunt în bucătărie, geamul e deschis, iar stropii tropotesc în pervaz. Mă uit peste bulevard, spre fostul cartier CFR – case solide, curți mititele, cu nalbe și trandafiri, acoperite de bolte de viță. Într-o casă ca aia a crescut tata, iar puțin mai departe, dincolo de cireșii aceia cu crengile lăsate până-n pământ, e liceul în care tata i-a făcut curte mamei: erau copii de ceferiști. Când eram mici, eu și Sahib am fi vrut să *nu* ne tragem din ceferiști, ci din boieri, ca unchiul Teo, căci lui i se rupea de orice.

Mara doarme în sufragerie. Talpa îi iese de sub pătura subțire, de vară, iar vedenia asta face cât greutatea ei în aur – dacă Mara doarme la mine acasă înseamnă că-s om ca toți oamenii, iar dacă piciorul îi tresaltă discret e semn de viață așezată.

Plouă de rupe. Are Bucureștiul o miasmă specială când plouă în iunie: carosabilul miroase dulceag-amărui, ca mușcatele, iar pe deasupra se simte o aromă grețosă de tei înflorit. Mă uit spre Piața Chibrit – tramvaiele se strecoară printre cortine de apă, un câine caută prin tomberoane, iar o băbuță se uită la mașini în timp ce-o spală potopul.

Pe măsuța din sufragerie, peruca Marei – e neagră ca pana corbului. A cumpărat-o pe ascuns din aeroport, la Maastricht, și a pitit-o în bagajul de mână, să n-o vadă Sipi. N-a scos-o decât după cinci-șase ore, în WC-ul din acceleratul București – Constanța, după ce garnitura s-a pus în mișcare. Sipi i-a făcut cu mâna până-n ultima clipă, de pe peron, după care a șters-o la ai lui, în Berceni, iar Mara a intrat în WC și s-a deghizat. La Ciulnița, când a coborât din tren, avea peruca pe cap și niște ochelari de soare albaștri trântiți peste ochi. Am scos-o din gară prin birt. Niște țărani frecau menta printre halbe de bere trezită, nu pricepeau de ce femeia venise din București și-acum pleca înapoi – s-au uitat lung după ea. Am urcat în mașină și-am pornit pe Autostrada Soarelui, ea era cu peruca aia idioată pe cap, îi era frică să n-o vadă careva – cine naiba să te vadă, o întrebam, ohoo, habar n-ai câtă lume mă știe, dacă-i zice vreunul lui Sipi? Plănuise totul în amănunt, cică Sipi n-avea s-o sune acasă, la Corbu, căci se ura din adâncul rărunchilor cu taică-său. Pe vremuri, Mara și Sipi se vedeau pe blat, cum mă văd eu cu ea acum, pentru că tatăl Marei nu-l înghițea pe Sipi, zicea că-i un

cocârjat care umblă după banii fiică-sii. O dată pusese mâna pe el, în parcare pensiunii lor de familie: ieșise în trening și-n papuci și-l luase la palme sub ochii turiștilor care se întorceau de la plajă. Sipi nu dăduse, cum să dea în tata socru, era om în etate, plus că el, Sipi, se ocupa de IT, nu era în stare să tragă un pumn ca lumea, obosea ușor, cădea din picioare.

Rămăsesem, însă, pe Autostrada Soarelui. N-apucasem să schimb decât două-trei vorbe cu Mara, căci Sipi o tot suna. Nici măcar nu ne priveam, fiindcă ei îi era teamă să n-o prindă Sipi că minte: Ce faci? Mă iubești? – Te iubesc. Cilindrii motorului vibrau, peisajul defila în viteză, eram una cu metalul, cu cauciucul sintetic, mașina înghițea kilometri, ascultam *house* și ne bubuia gonadele: dum-dum-dum! Deodată, Mara băgă de seamă câmpurile de rapiță de pe marginea autostrăzii – erau nesfârșite și galbene sub cerul mohorât. Mi-a făcut semn să opresc. A coborât din mașină și a luat-o pe câmp. Abia atunci a vorbit:

– Țară frumoasă: pământul mai pârlă, casele mai șui, oamenii mai trași la față... Unde-s Bucegii?

I-am arătat. S-a uitat într-acolo – normal că nu i-a zărit. Și-atunci i-a trimis SMS lui Sipi: *Sunt cu tata în mașină, nu mai am cum să-ți răspund*. Apoi a închis telefonul, dar până acasă tot n-a vorbit. Încremenise pe locul mortului și transpira sub peruca aia, că-i era teamă să dăm drumul la climă: în Germania fusese scandal după o epidemie de legioneloză pornită din aerul condiționat al automobilelor – se lăsase cu morți, răniți și demisii.

Și-a revenit doar după ce am ajuns acasă. A dat buzna, azvârlindu-și țoalele din mers – avea principii, însă: nu accepta coitul standard, cic-ar fi fost totuna cu oficializarea relației, iar ea n-avea chef să amestece lucrurile.

– Nu în mine, spunea, facem orice, dar nu în mine.

Altfel, n-o deranja nimic, puteam să ne-o tragem pe *webcam*, să ne postăm pe pornhub-uri, să ne privească masele populare și să ne dea *like* – totul era să *nu* ne cunoaștem la modul pur creștinesc.

– Te rog, nu-mi lăsa semne! Măritișul nu-i vorbă goală. Ce-i al lui e pus deoparte.

Adică lui Sipi. Și, ca și cum asta nu era de ajuns, Mara se occidentalizase: a luat-o cu fureala după ce-a băut o cană de apă de-a noastră. Of, unde erau mațele ei de odinioară, trecute prin ciur și dârmon?

– Nemții nici varză n-au. Zici că-i carton, n-ai cum să faci sarmale.

După ce-mi spunea una ca asta, fugea în baie, se reacomoda cu România, purja alimentele din spațiul Schengen, după care aerisea, se băga sub duș, se șampona, se crema și se întorcea în

sufragerie, unde aveam o canapea extensibilă – patul din dormitor era prea mic, nu făcea față, căci Mara avea nevoie de *lebensraum*, i-l impunea statusul ei marital.

– Știi că tataie a murit privind la munții Bucegi? Săracul... Îl luase tata și pe el în excursie, prin țară, cu noi... Era frig la munte, dar tataie mergea tot în șlapii cu care se ducea la taliene, în larg... Își lua votca, își punea pălăria de soare pe genunchi și se uita la Bucegi. Munții îl mirau, îi privea fără o vorbă, cică erau *prea înalți*. Așa a murit, săracul – la o masă, la Gura Diham, pe când eu jucam fotbal cu niște băieți. Cred că de-aia te plac, isprăvi ea, te plac datorită Bucegilor la care se uita tataie când a murit.

...fac cafeaua. Mara se întinde, dă să mai fure câteva minute de somn, dar până la urmă vine în bucătărie, goală cum a făcut-o mă-sa. Târâie picioarele, cade într-un taburet, țâțele îi joacă. Bine că tace – pot să mă uit la ea pe îndelete. Venele i se întind ca o plasă haotică între glezne și degetele de la picioare, e ca o iapă, are coapse solide, brațele îi sunt numai fibră... Te scoală din morți când se apleacă, are o bombă de cur, plesnește carnea pe el, zici că-i făcut din două ghiulele somptuoase, iar spinarea parcă-i emite scânteii, pârlind. Mara are ceva sovietic în ea, poate din cauza părului roșu, poate din cauza dinților: zici că-s prea mulți, ca la știucă. Tresare, se pisicește și geme în orice situație, în timp ce Ali (o știu!) e tăcută chiar și în pat – ea face sex *by the book*...

Sahib se prinsese de voyeurismul meu și-mi spusese: ești un stricat, Mesneraș, tu vrei valkirii, nu femeii omeneste.

– Și-acum, proclamă Mara după ce bea cafeaua, eu rămân închisă cu trei lacăte în castelul tău de la etajul zece. Se întinde de-i trosnesc oasele, îmi arată toate alea: și ea știe că sunt un stricat. Când te întorci?

– Nu știu, nu depinde de mine.

– Aha, îți faci programul după dușmani.

– Nu-mi sunt dușmani, îi filez și atât.

– Ei, na – tu nu-ți urăști dușmanii de țară?

– Nici nu-i cunosc. De cele mai multe ori, habar n-am cine sunt.

– Ba-s dușmani: din cauza lor o să te aștept ca o proastă.

Clipește des, găfâie ostentativ, *latră*. Degeaba faci așa, zic, că nu-mi dai voie peste tot. Iar ea: Nici mie nu-mi dau. Să nu ne întindem mai mult decât ne e plapuma.

Și iese la atac, umblă cu mâinile, cu gura, cică nu-i sigură c-o iubesc, dacă-i doar un foc de paie, dacă vreau doar să i-o pun, dacă urmăresc doar orgasmul? Se încruntă, ochii îi scapără, pentru ea, alcovurile sunt surori de sânge cu războaiele, iar în ce-i privește țâțele, nu știi dacă stochează laptele dulce al Țării Canaanului sau praful de pușcă din care se hrănesc ISIS și al-

Qaeda. Sahib are dreptate, sunt un stricat: ce vrei tu nu există,
aşa-mi zice, nicicând n-o să-ţi găseşti o femeie pe plac, eşti
blestemat.

Ba, blestemaţi suntem amândoi, că n-ajungem odată pe Nanga
Parbat.

Deodată, Mara se opreşte – ca orice nemţoaică, chit că-i de
pripas, a învăţat disciplina: cum să-i întârzie bărbatul la muncă?
Mă goneşte, se transformă subit în nevestă, eu îi zic că-şi încalcă
principiile legate de Sipi, ea zice că nu se pune, doar vrea să-mi
aleagă ţoalele cu care să plec la serviciu. Le inspectează, strâmbă
din nas, cică nu-s călcate cum trebuie, se bagă în şifonier,
răscoleşte, nu-i place nimic.

– Mi-am făcut de lucru cu tine, spune şi-mi întinde hainele pe
pat.

Se apucă să calce. Se apleacă, se încordează, carnea-i tresare –
văd tot. Mă îmbrac, dar n-am chef să plec. Mara mă îmbrânţeşte
spre ieşire. Şi-a pus peruca şi ochelarii de soare, dar tot goală a
rămas, mă sărută din prag, mă atacă din nou, se aşază în
genunchi, de rămas-bun, se mişcă de zici că-i o sondă, nu-i pasă
că s-ar putea uita careva prin vizetele uşilor de pe palier.

– Ups, nu ţi-am dat cadoul, tresare ea şi dispăre în casă.

Fuge, muşchii îi vibrează, peruca i se umflă în alergare, se
întoarce cu o carabinieră incrustată cu numele meu. Când mi-o
dă, însă, chipul îi devine inert: Mara e o *überfräulein*, nu se dă ea
de gol, ea nu face daruri mâţâindu-se. O sărut peste prag. Ea dă
ochii peste cap şi îmi zice:

– Abia aştept să stau faţă-n faţă cu Ali. O pândesc de mult. Îţi
place când îţi zic asta, nu?

Şi-mi trănţeşte uşa în nas.

Nu dorm mai deloc. Mesneraş e atât de pornit cu Mara, că văd şi simt tot, fir-ar al naibii de blestem de fraţi gemeni! E mai rău ca-ntr-un *threesome*, îmi pun perna în cap şi beau votcă, dar n-am scăpare, parcă sunt lângă mine. La un moment dat, mă ia furia, căci, simţindu-i în halul ăla, ajung să mă întreb dacă frate-meu nu mă forţează la un fel de incest voyeuristic.

Colac peste pupăză, n-apuc nici să dorm cât poftesc, căci Ali mă scoală cu noaptea-n cap: vrea să afle cum merge pila ei (îi e văr), un tânăr care s-a făcut praf cu maşina în Muntenegru. Cum să meargă? E în ATI de trei săptămâni – e infectat şi insuficient, nu-l desprinde nici dracu' de aparate.

„Of, o dată te rog şi eu ceva, iar tu...” Facem ce putem, zic.

Dar ea: „Maică-sa mi-a spus că nu te ocupi *tu* de el. Cică l-ai lăsat pe mâna *unuia*... Cine e *ăla*?” „*Ăla* e colegul care a fost de gardă când s-a internat văr-tu – el l-a scăpat. Nu-i el de vină că văr-tu conduce ca dementul pe serpentine.”

Ali închide cam brusc. Nu-i vine să creadă că nu-i lipim la loc ruda, că nu-i schimbăm garniturile, că nu-l facem să pornească la cheie.

Plouă cu spume. Intru în baie şi mă apucă dracii, apa e mocirloasă ca Gangele la Benares, mâine-poimâine o să pun în cadă lampioane plutitoare şi lotuşi – îmi spun asta pentru că aseară am recitat textul trimis de Iaşa de la Alep. Să fie cartea adevărată? Prea se brodesc lucruri şi nume, aşa că într-o bună zi o să-l sun pe Iaşa şi-o să-l întreb: „Băi, tu ce urmăreşti cu basmul ăsta pe care mi-l tot trimiţi?”

Beau cafea în bucătărie. E răcoare. Peste noapte fusese furtună, Mara şi Mesneraş se acuplaseră în plin uragan, căzuseră copacii pe străzi, pe maşini... Acum, şoferii inspectează parcul auto din spatele blocului. Printre ei, moş Agraru, chiar aşa îl cheamă – e fost colonel de Securitate. Se duce să-şi ia în primire postul, îl cunoşti după geanta veche de pe umăr. Agraru mă îndeamnă mereu să fiu agresiv, îi place iureşul, caftul... Nu mi-e frică de nimeni, se laudă el, sunt Zorro, sunt Iancu Jianu: aşa te vreau şi pe tine!

Deşi merge pe optzeci de ani, Agraru şi-a luat de pe net o praştie pricopsită: trage la o sută de metri cu bile de oţel. E taman bună pentru moşul ăsta nebun, care şi-a stabilit postul de luptă

într-un gang ce miroase a urină, la doi pași de stația de metrou Titan. Îi pândește pe șoferii ce trec pe roșu, claxonând și zburătăcind pietonii: „Degeaba au pus *dobitocii* camere de supraveghere“, zice el, „că nu-i belesc p-ăștia cu BMW-uri. Ai auzit că Școlici, ăla care-a scris despre mine la ziar, are un BMW cu nume de om? Îi zice Parsifal... Ăsta ce nume e?“

Nervos pe Școlici, Agraru a luat problema în mână și-i pedepsește de-acum pe *toți* cei cu BMW-uri și cu 4 x 4: pune bila de oțel în praștie și zbang! – în parbriz. Până să-și dea ăia seama ce și cum, moș Agraru o șterge. „Căcăcioșilor“, mă bate el pe umăr, „puneți și voi la cale un atentat, ceva, până nu învață ai noștri să se uite în camere. Mai încolo, n-o să mai puteți, globalizarea ne mănâncă.“ E la curent cu toate. Colegii lui mai tineri i-au dăruit o traducere de uz intern a manualului 2093 al lui Anders, norvegianul care a omorât social-democrați pe o insulă, acum câțiva ani. „Carte bună“, m-a asigurat Agraru, „ți-o dau dacă vrei.“

Am citit-o. E bine scrisă, cu condiția să ai un *penchant* pentru genocid: orice politic trebuie s-o țină pe noptieră, ca să afle ce riscă. Agraru, însă, știe mai mult *urban warfare* decât templierul de Anders. Pe lângă praștie, are și niște arici din oțel cu care sparge cauciucuri, bașca niște punguțe nemțești, cu care umple mașinile de vopsea. „Sunt îngerul intersecției!“ râde el. Lovitura lui de maestru a fost un Maseratti. L-a pândit o lună, i-a reconstituit programul, a luat măsuri ca să-și asigure retragerea și, într-o bună zi, i-a azvârlit aricii sub roți: trei pene dintr-o lovitură. Apoi, în timp ce cocalarul de la volan înjura, blocând intersecția, Agraru l-a plesnit cu o bilă în parbriz – numai ăla costa șase mii de lei, pe puțin.

Mă uit la timpul probabil pe CroTV – fundalul sonor îmi amintește de Mirela. Ar fi momentul să vă spun despre ea, cum ne-am dat seama că n-avem de ales, cum ea mi-a zis, la început, că tot ce-i rău o să se întâmple din pricina mea și cum m-am rugat de ea, la despărțire, să nu mă părăsească – mai aveam puțin și cădeam în genunchi... Mai bine tac, însă, căci ea încă mă hăituiește din fundaluri sonore, iar ăsta nu-i lucru de șagă când e vorba de o Corbeancă. O face și acum, noroc că, deodată, simt mirosul de sudoare pe care-l simțisem în dormitor și la serata Conclavului. O clipă cred că-i din cauza cafelei (mi s-a părut că-i ușor afumată), dar nu, nu e cafeaua, mirosul cuprinde bucătăria, se răspândește în casă, mă ia pe sus.

Și-atunci o văd pe femeia *cealaltă*. Se mișcă, vorbește, parcă și ea m-ar vedea, dar nu vrea s-o arate. Mă prefac că-i ofer o cafea. I-o pregătesc, aprind o țigară și-o chem încoace. Ciudat: iese pe furiș din locul în care se află (o curte cu un mic iaz), se așază la masă și soarbe din ceașcă, în timp ce de afară, din spatele

blocului, se aud mașinile: vecinii pleacă la muncă. Să nu spui c-am fost aici, face femeia. N-o să te creadă nimeni.

N-o zice cu vorbele astea, dar o înțeleg. Vorbește într-o limbă grunjoasă, cu multe consoane, dar zău c-o pricep. Se întreabă ce să mai gătească, iar asta îmi dă fiori. Se uită împrejur, privește pe geam. Unde se grăbesc oamenii ăștia? întreabă. Se duc la lucru, îi zic. Toți deodată? se miră ea. Păi, da, sunt un fel de sclavi. Iar ea: De ce vorbești urât despre ei, o, Sahib? Se ridică, se duce în hol, examinează ușa de la intrare, apoi se ghemuiește, îmi atinge pantofii, se uită peste umăr, spre sufragerie... Aha, face ea. Se întoarce, se așază din nou, mai soarbe o gură de cafea. Deci asta e casa ta, zice. Deci așa vor fi casele. Sunt mari, se miră ea, după care se apleacă peste masă, adulmecându-mă: Știi că ți s-a schimbat mirosul? Miroși altfel, o, Sahib, constată ea și dispare *treptat*, ca fumul de țigară luat de o boare. Mă uit la ceașca din care băuse – e neatinsă. Să nu spui nimănui c-am fost aici, căci despre asta n-ai scris niciodată, se aude glasul ei, de undeva de departe. Ai scris despre oamenii care muncesc precum sclavii, ai scris despre casele astea mari – dar n-ai scris niciodată că noi doi ne-am văzut și aici.

Și dispare de tot. Îmi mai fac o cafea. Mai fumez o țigară. Pornesc radioul, televizorul, deschid computerul, sun la spital. Las să mă împresoare ziua de azi, abia apoi mă îmbrac.

Ies. Agraru e în gang, scanează intersecția, îmi face semn să traversez liniștit, cică are el grijă de tot. Cobor la metrou. Aglomerație. O insă cu călcâie crăpate și geantă maro, pe care scrie Dolce & Gabanna, zbiară la un băiat în șlapi, dar ăla n-ascultă, îi urlă căștile în urechi: *Pula, pizda, coaiele/ Așa-ncep războaiele/ Pula-n sus, gura în jos/ Ca să iei muie frumos!*

Când să intru în spital, aud pași grăbiți în spate.

– Sahib, mă strigă o femeie, stai așa! Ce noroc!

E o așchie de muiere, cu păr grizonant, cu fustă cenușie, cămașă albă și pantofi negri. E nemachiată. Te face să vrei să-i privești gamele, ca să vezi dacă s-a epilat. Vorbisem cu ea de curând, dar nu știam de unde s-o iau.

– Mă duc la proful ăla, la Negus, cum îi spuneți voi, zice. Tu n-ai făcut nimic cu banii ăia?

Asta era: îmi ceruse bani pentru o biserică, ar fi trebuit să vorbesc cu niște bogătani s-o ajute. O mint și-i spun c-am uitat să vorbesc.

– Of, ce să fac ca să nu mai uiți? mă întreabă.

– Hai să vorbim altă dată. Am o operație încurcată, mă grăbesc.

Nu mă lasă, însă. Măresc pasul, ea se ține după mine ca un câțeluș. Mi se face rușine, dar ea nu pricepe că n-am cui să-i cer bani pentru o biserică dintr-un sat de care n-a auzit nimeni. La un

moment dat, prinde un moment în care las privirea în jos și se repede la mine, ca hultanca:

– A căzut turla, Sahib! A căzut turla!

Nu înțeleg ce e cu turla și o iau spre lifturi, încerc să scap. N-am cum, însă, că se ține scai după mine, în lift.

– E singura turlă de stuf din județ. Ajută-mă, dă-mi niște bani, dă-mi niște nume! Aici, în București se învârt alți bani decât la țară.

Mă gândesc la Ristache, el e cu bisericile, el dă bani, cică apare și pe tabloul cu ctitori de la o mănăstire din Vâlcea: ține macheta bisericii în palmă și se uită pios, la ceruri, îmbrăcat în costumul lui italianesc, cu dungi fine.

– Hai că încerc să rezolv, îi spun. Zici că te duci la Negus?

– Las' că vin cu tine până sus.

– Păi, Negusul lucrează la unșpe', ce să cauți la mine?

– Vin cu tine, că vreau să vorbim. Nu mă mai uita, caută niște oameni cu bani, te implor! Aici, la voi, se învârt alți bani. Trebuie să mă ajuți, avem pereții pictați de Ciobanu, se duc pe apa sâmbetei, nu mă lăsa! Nici n-am avut curaj să-i spun lui Tavi că vin să vorbesc cu tine. El nu înțelege chestiile astea, dar tu ești altfel.

Aha, mă luminez, Tavi îmi fusese coleg în școala primară. Zic:

– Fii serioasă, nici eu nu-s altfel.

– Ba ești! Te-am văzut la TV. Cade biserica, Sahib! Sătenii sunt amărâți, am fost din poartă-n poartă, dar lumea n-are un sfânt... Aici, la București, sunt alți bani, trebuie să mă fac luntre și punte ca să scot fonduri de la voi, din capitală. Pe Negus l-am convins să vină să vadă biserica, el e dintr-un sat de lângă noi...

Negusul? La biserică? El e un taliban – n-are clinică, are un *fief*: nu-i lasă pe ăia tineri să facă mai nimic. Ieșim din lift. Mă uit la ceas.

– Hai că mai vorbim, zic.

– Nu-s călugăriță, că te-aș binecuvânta pe loc! Dar, stai liniștit, te trec pe listă, o să dăm acatiste pentru tine și-ai tăi, numai nu mă lăsa!

Intru în cabinet. Ea, după mine.

– Sună-mă, zic. Ai numărul?

Îl are, dar se asigură, mă caută în agendă, mă sună, țârâie mobilul.

– Vezi? zic. Nu trebuie decât să mă suni.

– Rămânem fără biserică, Sahib! Plouă în ea, se duce zugrăveala, cade tencuiala... Dă-mi mie numerele ălor cu banii, că-i sun eu dacă n-ai timp.

– N-am cum să-ți dau numerele lor. Iartă-mă, vreau să mă schimb.

– Ah, nici măcar o sticlută cu mir nu ți-am adus!

Până și ochii îi sunt cenușii. Abia acum îi văd cămașa țărănească, albă, imaculată, fără model: e închisă până-n gât.

– Gata, se liniștește ea deodată, mă duc la Negus, nu mă uita, voi aveți altfel de bani aici, la București.

Dispare. Mă reped pe secție. Blestem: programul s-a dat peste cap – sosise o urgență, fusese un accident cu un camion militar, iar un subofițer ajunsese la noi făcut praf. Deja îi amputaseră un picior, iar acum îl repeziseră la noi în sală că sângera în torace.

Nu-i timp decât de o vizită scurtă. Stalin răcnește, înjură, vrea să-i dăm bice. Îl trimitem pe Puștan să pregătească sala, îi vedem repede pe ai noștri pe secție și, fuga, la blocul operator. Nu vine liftul, însă. E aglomerație, e ora la care vin doctorii, bașca aparținătorii cu sufertașe, sacoșe, plicuri. În fine, prindem un lift.

Înăuntru, nevasta lui Tavi.

– Dumnezeu mi te-a scos iar în cale! E semn, Sahib, semn de Sus! Crezi și tu în Domnul nostru, Isus, nu? „Cred, cum să nu?” Ea ne iscodește, vede că avem privirile alea băgate în viteză, se prinde că-i groasă. Ochii îi sticlesc. „Spuneți după mine”, zice, „spuneți așa: Am păcătuțit, Doamne, Isuse! Am păcătuțit, dar Tu ești bun, Tu Te înduri de toată suflarea, Tu ai să-mi vii în ajutor din Slava Slăvilor Tale, ajută-mă să-mi duc lucrarea la bun sfârșit, că-n Slava Ta o săvârșesc!”

Liftul oprește la parter.

– Repetați după mine, rugăciunea asta nu dă greș niciodată... O știu de la părintele... de ce crezi că vreau bani pentru biserică?

Părintele nostru are har, îl știu zece sate din jur.

– Sângerează unul în sală, îi zic.

– Zi rugăciunea, zi rugăciunea! strigă ea în urma mea, cu glas ascuțit.

Pe hol e multă lume, dar ei nu-i pasă și lansează pe deasupra tuturor:

– Am păcătuțit, Doamne, Isuse! Am păcătuțit, dar Tu ești bun, Tu Te înduri de toată suflarea, Tu ai să-mi vii în ajutor din Slava Slăvilor Tale, ajută-mă să-mi duc lucrarea la bun sfârșit, că-n Slava Ta o săvârșesc!

– Am păcătuțit, Doamne, Isuse Dumnezeule, începe specialistă noastră cea tânără, alergând spre sală, dar uită restul și se enervează.

Mă enervez și eu: sunt superstițios, cu binecuvântarea bigoților nu te joci.

Ajungem în sală. Puștanul fusese eficient, era dat naibii, se pregătea să emigreze. Pacientul e pe masă, sângerează și e intubat, doarme dus, somnul îi pogoară în sânge din flacoane. Stalin îi lipește pe frunte plasturi de citit gândurile și zbiară ca un

holtei. „I-a intrat sperma-n sânge“, se strâmbă specialistă cea tânără.

Ne năpustim în toracele militarului, coborâm pe valea dintre plămân și cord, facem rafting până pe diafragmă, lunecăm pe sub coaste, totul se mișcă, inima se clatină, pacientul sughite, penetrăm defileele dintre vasele mari – gesturile noastre sunt vechi, au mii de ani, le-am primit zălog de la Susruta, Galen și Avicena, ne tragem din înțelepți dați dracului, nu știu cum de-a ajuns să ne înjure toată lumea sănătoasă și jumătate din cei pe care i-am vindecat. Operăm. N-avem trup, n-avem mâini, n-avem degete, ochi – găsim artera ruptă, e îngustă cât un băț de chibrit:

Pirogoff, Hua Tuo și Gavriliu ne-au arătat cum să reparăm dezastrul, ne bârâie la cap cum s-o facem, pândind din tratate.

Artera ruptă se cheamă mamara internă și stropește precum aspersorul, încă două-trei minute și l-ar fi azvârlit pe militar printre martiri. O ligaturăm, dăm din mâini, Stalin strigă la noi: mormolocilor!

Pacientul nu mai sângerează. Ne relaxăm, ne reîntoarcem în trupuri, asistentele ne șterg de sudoare, punem muzică la maxim (*Kashmir* cu Led Zeppelin, *live*), povestim găinării... Deodată se aud strigăte de pe culoar.

– E un militar, îl caută pe pacient, bagă o asistentă capul pe ușă.

– A intrat în blocul operator?

– Era cât pe ce să dea buzna în sală, dobitocul.

– Paștele mă-sii... Zi-i să se care, zi-i că omul lui e bine.

– Păi, nu pacientul îl interesează, el caută un bocanc.

– Ce bocanc?

– Bocancul din piciorul pacientului, se înfurie asistenta.

– Ce pizda mă-sii? Dă-l, naibii, afară!

Asistenta dispăre, uităm de ea, dar iar se face hărmălaie.

– Eu am un opis, domn'e, un opis! se aude de pe culoar.

Apare și nebunul de Stalin. Zice că-i nașpa, cică venise plutonierul de companie după efectele pacientului: era foc și pară că nu găsea un bocanc.

– Am fost și-n Afganistan, nu mă lua pe mine cu de-astea! strigă plutonierul.

– Sunteți într-un bloc operator, răcnește una de-a noastră. Marș afară!

– Nu mă retrag fără ordin! Trebuie să-i duc efectele la unitate, iar eu nu-i găsesc un bocanc. Ce-ați făcut cu bocancul? Nu plec de-aici fără bocanc!

Ies din sală și dau ochi cu plutonierul – NATO n-a schimbat mai nimic: plutonierul e mic, gras, și are ochi spălăciți.

– Hai să mergem alături, nu puteți sta aici, îi zic.

– Pe mine să nu mă luați așa, eu trebuie să găsesc bocancul lui Ghiță! Îl am pe inventar, mă omoară șeful dacă nu-l duc la unitate.

Îmi arată un sac plin de efecte militare. Sângele încă nu se închegase pe bluză, pe pantaloni. La fundul sacului, un bocanc.

– Pacienții nu intră cu bocancii în sală.

– Ba eu am aflat c-aveți niște saci în care puneți efectele bolnavilor. Bocancul ăla de-l caut o fi în sacul dumneavoastră.

Mă întorc în sală. Scot sacul cu pricina pe culoar. Îl desfac, ne uităm, găsim doar un maiou plin de sânge și o șosetă.

– Maioul ăsta e al lui, personal – nu-l am pe opis, remarcă plutonierul. Ce chestie! se miră el. Ghiță nu purta șosete regulamentare...

Ne mai uităm prin sac, bocancul nicăieri.

– Ce picior i-ați tăiat? întreabă plutonierul.

– Noi nu i-am tăiat niciun picior, ăia de la ortopedie i l-au tăiat – dreptul.

– Vedeți? îi sclipesc ochii plutonierului. Eu am în sac bocancul stâng. Bocancul drept voi l-ați pierdut! Ia spuneți: unde-i piciorul lui Ghiță?

– La noi a venit fără picior. O fi rămas la ortopedie.

– ăia de la ortopedie m-au trimis la dumneavoastră.

– Stai așa!

Sun la ortopedie. ăia spun, însă, că pacientul ajunsese la ei fără picior, că-i fusese smuls de la mijlocul coapsei, ei doar îi croiseră bontul.

– Piciorul nu-i nici la ortopedie, zic.

– Ghiță, Ghiță, ce mama *dracului* ai făcut? se lamentează plutonierul. Unde ți-e piciorul?

– La UPU ați încercat?

Nu, nu fusese la UPU, el doar luase urma lui Ghiță, bătuse două etaje pe urmele lui, că-l duseseră tâmpiții ăia de doctori direct în sală, îi duruse în cot de efectele militare.

– Și eu sunt doctor, zic.

– Mă scuzați, da' nu știți ce șef pizdos am! M-a sunat de șapte ori să mă întrebe de efecte. Cum ajung la UPU ăsta? O fi piciorul lui Ghiță acolo?

– Hai că am și eu treabă în UPU, zic. Mă schimb și mergem împreună.

– Nu cumva ați greșit operația, de vă dați bine pe lângă mine?

– Auzi? Ia du-te tu singur să-ți cauți piciorul! Și ia-l și pe pizdosul ăla de șef cu tine!

Dau să mă car, dar plutonierul mă prinde din urmă:

– Vă rog, sunt tulburat... Eram cu Ghiță când s-a ciocnit camionul...

În fine, o luăm spre UPU. Colegii sunt veseli, culoarele sunt pline de strikere doldora de pacienți, dar ei se bucură c-a scăpat militarul – cică cursese la sânge din el, de lăsase dără prin lifturi, prin cabinete și la CT.

– ...nu știu încă dacă scapă, fac eu pe plictisitul, dar colegul lui – li-l arăt pe plutonier – are o problemă. Nu-i găsește piciorul.

– Piciorul?! Ce picior?

– Piciorul tăiat. De fapt, îl interesează bocancul, trebuie să-l ducă la unitate.

– Îl am pe opis, nu plec din spital până nu-l găsesc. Mă omoară șeful dacă nu-l duc. Bocancul e pe inventar.

Și începe discuția. Cică piciorul lui Ghiță se mai ținea în piele și în câteva firicele de mușchi, iar urgențiștii îl trimiseseră pe militar la ortopedie *fără* picior. Făcuseră toaleta plăgii, hemostaza primară și scăpaseră de picior cât ai zice pește – era zdrobit, nu mai aveai ce face cu el.

– Și unde l-ați pus? face plutonierul. Și-așa pantalonii lui Ghiță sunt rupți și-o să am probleme cu ei la predare... Îmi trebuie bocancul ăla cu orice preț, șefii fac spume, facem economii la sânge.

– Păi, să-ți găsim piciorul, zice un asistent mai bătrân. Dai și tu o bere?

– Dau, fir-ar să fie! mormăie plutonierul, resemnat.

Asistentul face ce face, îi strânge pe brancardieri, ține sfat cu ei, aflăm cine-l cărase pe Ghiță de colo-colo.

– ...dar știam c-am lăsat piciorul aici, după perdea, se scuză brancardierul cu pricina. Voi nu l-ați văzut?

– Cine s-a mai uitat după piciorul lui? L-ai văzut cum sângera...

Începe căutarea, nu găsim nimic.

– Mă, unde e piciorul creștinului? îl ia asistenta șefă pe brancardier.

– L-am pus bine, șefa, l-am pus după perdea, fir-ar al dracu' de picior!

– Vorbește frumos, animalule!

– Da' de ce să vorbesc frumos? Ce voiăți să fac, a fost nebunie... M-au pus să duc omul la ortopedie și mi-a fost nu știu cum să-i car și piciorul. L-am lăsat frumușel lângă pat și-am tras perdeaua, să nu se sperie lumea.

– Mă, care-ai luat piciorul de-aici? se răstește asistenta-șefă. Apar îngrijitoarele. Una are ochii beliți de frică, îți dai seama pe loc că ea a fost capul răutăților.

– Am zis că-i gunoi și l-am dus la ghenă... Cum să-l las aici?

– 'ri-a dracu' de idioată! Adu-l înapoi imediat! Așa proastă ești? Cum să duci piciorul omului la gunoi?

– Da' nu mi-a zis nimeni ce să fac cu picioarele tăiate...

– Da' tu n-ai creier?

– Păi, m-am gândit că și-așa n-avea ce face cu el...

– Te-ai *gândit*?! *Tu*?! face șefa. Era picior de om, tâmpito, cum l-ai dus la gunoi. Ce-o să zică acum domnul? îl arată ea pe plutonier.

Dar plutonierul:

– Hei, lăsați, lăsați! Ia spune-mi tu, o ia el pe îngrijitoare cu binișorul, era piciorul ăla încălțat c-un bocanc? Unul kaki, așa, cu șireturi...

Îngrijitoarea nu-și amintește, așa c-o iau cu toții spre ghenă, în timp ce eu mă duc în holul mare, la lift – o vizită cumsecade tot trebuie să fac pe secție. Pacienții sunt în stare de orice când îi scapi din ochi.

Și-atunci sună Ali, mă bârâie la cap cu vărul ei. Îi promit c-o să-l văd. Mă vezi ce fraier sunt? o întreb în gând pe cea cu care băusem cafeaua. Uită-te la mine cum mă aleargă toată lumea, așa-i zic. Dar ea: Ești răutăcios.

Intru în lift. În lift e ca-n saună, transpiri pe loc, liftiera râde și-mi face vânt cu evantaiul. Zice:

– Și cică-i ușor să lucrezi la lifturi...

În clipa aia, însă, îl simt pe Mesneraș.

„S-au strâns toți, Mesneraș, tu ce faci?“ mă ia dom' colonel.

Nu știi de ce-mi vorbește așa, că vede că nu stau degeaba.

Sunt lângă cafeneaua din fața Ministerului Sănătății
(*boulangerie, croissants, cafés corsés*) și stau cu ochii pe
prieteniile lui Sahib. Plouă cu spume.

„Îi aud, șefu“, zic, „îi văd și-i aud.“ Dom' colonel știe că nu suport să zic *șefu* și râde. Fac o probă de microfon – ăia din cafenea se aud perfect, deși urletele refugiaților strânși în fața Guvernului stârnesc ecouri: sunt nemulțumiți de pachetele cu mâncare date de guvern, cică nu sunt *halal*. Risc o privire în cafenea, sunt curios dacă Ristache s-a prins că suntem cu ochii pe el. Deocamdată, discută, e cu un mascul și cu două femele, se întreabă ce să comande: cafea? ceai? ceva mai puternic? După cum vorbește, cred că știe că cineva e cu ochii pe el – nu știe, însă, că acel cineva sunt chiar eu, dar o s-o afle curând. O să-i zică cineva, asta e regula.

Sahib mă simte. Ce porcărie, îmi zice pe calea blestemului nostru. Îi cer iertare, dar Sahib face un semn de lehamite: văzuse el și mai și.

Deodată, mașina Minionului trage la scară, iar consiliera aia a lui din cafenea, o blonduță, nu mai e atentă nici la Ristache, nici la Geamala: se uită după ministru de parc-ar da să-i alerge în întâmpinare. Măi, să fie, i se schimbă vocea și-o ia cu tremur, în timp ce ministrul intră în clădire preocupat, vorbind la mobil. Și pe el stă cineva cu urechea, dar nu-i treaba mea – treaba mea e să nu mă fac de rahat, luând urma lui frate-meu.

Iartă-mă, Sahib! Iar el: Ți-am spus că înțeleg.

Nu-i mai zic nimic, doar trag cu urechea la cunoștințele lui. Nu se înțeleg: Ristache are pretenții prea mari, iar Sensei face fițe – tocmai ce zice că Minionul și P sunt două lichele și că n-au cum să cadă la pace... Ce idee pe tine, mă gândesc, să vrei să-i aduci pe P și pe Minion la aceeași masă: crezi c-așa obțineți salarii? Nu știi că mahării au agenda lor și că se pișă pe medici, ca pe noi toți? Dar Sahib: Ești în servicii, ai conspirativită. Oricum, P vrea să se împace cu Minionul, că de-aia l-a trimis pe Ristache. Mai zice ceva, dar nu-l înțeleg, căci în căști îmi răsună o microfonie teribilă: răcnise Sensei, iar chelnerul *nostru* se cutremurase, cât pe ce să scape tava din mână. Iar Ristache, ridicând degetul: „Vă

rog, nu suport tonul ridicat! Eu am venit aici pentru P, vreau să-l împac cu dușmanii lui de moarte.“ „Mulțumim de favor“, mormăie Dana, iar Ristache aprinde o țigară: „Nu-i nevoie să ne plăcem, duduie. E suficient să cădem la pace, conflictele sunt *bad for business*.“ Iar Sensei: „Știu clar că P o să cadă la pace, dar n-o să facă decât ce-i trăsnește prin minte.“ Ristache dă ochii peste cap: „De ce ne-am mai întâlnit, dacă n-aveți încredere?“ „Pentru c-așa m-a rugat Sahib. Eu i-am zis că se îmbată cu apă rece.“ „Vă rog, încetați!“ se bagă Geamala.

Ristache e roșu la față, Sensei pufnește, ochii Danei scapără. Până la urmă, unul din ei, nu contează cine, comandă *long drinks* și *pretzels kocher*, zici că pun de circumcizia unui evreu mititel.

Ăștia nu se înțeleg, Sahib, ți-am zis că mai bine ne vedeam de munții noștri. Iar Sahib: Să știi c-așa e, îmi vine să mă duc dracului... Știi că tâmpitul de Sensei vrea să i-o pună Geamalei?

Mi-a trimis SMS, ca să mă întrebe dacă pică ușor la pat...

46
ARMÂNUL

Sensei e un idiot: după ce că mi-a torpilat planul de a-i împăca pe P și pe Minion, acum vrea să știe dac-am probat-o pe Geamala la așternut. Îi închid telefonul în nas și plec pe secție. E jale, pacienții sunt vraște. Pe vremuri aveau boli precise, nici prea grave, nici prea multe; acum nu știi de unde să-i apuci, n-ai curaj nici să strănuți lângă ei, darămite să-i operezi.

E după-amiază și plouă. O sun pe Geamala – nu îmi răspunde: s-o fi dus cu Sensei? Nici Dana nu-mi mai dă semn. Cixi tace și ea. Deodată apare Cap, ăla care s-a ocupat de vărul lui Ali.

– Băi, zice, hai să-l vedem p-ăla din Muntenegru, că-i nașpa.

Uitasem de el. O luăm spre reanimare. În lift sunt 50 de grade. Intrăm în buncăr, în ATI: piuituri, alarme, clopoței, sonerii – zici că ascultăm *Time*, cu Pink Floyd. Dăm peste Stalin. Și el are chef de un consiliu.

Ajungem la rezerva pilei lui Ali. Maică-sa e la intrare, mă privește ca o fiară bătută. Mă grăbesc s-o salut.

Vărul lui Ali. E afișat pe monitoare în patru culori, n-au rămas din el decât grafice, cifre, tensiune și puls. Stă într-un pat cu geometrie variabilă: zace și transpiră de zor, deși în rezervă sunt 21 de grade. Urinează într-o pungă, iar coloana de lichid din bateria toracică îi joacă repede și e cenușie – puroiul e mult mai bun decât lichidul ăsta care iese din el. Are ochii închiși, tresare, e respirat de ventilator. Când și când, se luptă cu aparatul, așa că Stalin cere lăptic, ca să-l liniștească.

Vărul lui Ali s-a împuținat: circumferința coapsei îi scade cu doi centimetri pe zi – așa e când zaci nemișcat. Primește mâncare pe sondă, e brășat la senzori, puiue, semnalizează în ecrane, sufletul îi băntuie prin monitoare, gura îi gâlgâie de secreții precum aspicul. Defechează – mirosul acrid umple rezerva. Dă să se miște, deschide ochii, nu vede decât tavanul și asta numai o clipă, căci Stalin îi mai bagă o doză de lăptic și-l aspiră în gură, în faringe, în trahee.

Ne uităm pe foaie, pe CT-uri, pe analize. Ne chiorâm unii la alții. Maică-sa e pe culoar, ne soarbe din ochi, dar ușa e închisă, nu ne aude.

– *El* ne aude? îl întreb pe Stalin.

Stalin pocnește din degete. O rezidentă aduce ceva mai puternic și, *vuuum*, pe venă! Pila lui Ali se înmoaie: trei sferturi din medicină înseamnă somn, somn, somn.

– E lemn, face Stalin. Nu mai aude nimic!

47
CORBUL

„E lemn. Nu mai aude nimic!“

S-o creadă ei! De o lună îi aud non-stop – număr zilele adormit pe trei sferturi, trag de aerul ce nu-mi intră în piept, hârâi și aud tot ce-și spun: cică mă zbat, cică nu fac frumos, cică nu țin cont de moleculele lor deștepte, drept care îmi vâra alte și alte molecule în trup. Păcat c-a trebuit să mă fac praf ca să aflu de moleculele astea, păcat că durerea nu mă lasă o clipă: însoțește nemaipomenitul *trip* de reanimare, precum umbra prelungă, nedezlipită de chiparoși, la apus.

Chiparoșii! Chiparoși văzusem atunci, tocmai urcasem ultimul val al Alpilor Dinarici, iar chiparoșii pândeau, parșivi, de pe povârnișuri. Forjam decapotabila, lăsasem lacul Skadar în urmă, știam c-o să urmeze un *crac*: Adriatica, precum o halucinație, întinsă cât vezi cu ochii – cu panorama asta voiam s-o uluiesc, pentru a câta oară, pe Anca.

Crac-ul din mințile noastre a durat doar o clipă – atât am apucat să ne bucurăm de dantela țărmlui și de insulițele ce spuzeug marea, că dintr-o tufă s-a ridicat corbul care-mi tot dădea ghes și a urmat *crac*-ul adevărat: direcția m-a lăsat la 150 pe oră. Scăpasem de jihadiști bosniaci, de albanezi integriști, de trupe KFOR, de poliția din Balcani; scăpasem chiar și de porcii de la Burka Broadcasting Company, pentru ca ML-ul să mi-o tragă când mi-era lumea mai dragă – corbul meu nu-mi dă ghes niciodată degeaba. Când au venit ambulanțele să ne scoată din răpă, i-am auzit pe salvatori: înjurau mașina de mamă, căci lumea mă iubea între Kotor și Ulcinje, mă știau toți ca pe-un cal breaz. Cât despre Anca, ea horcăia de parcă avea orgasm, iar asta, știam, era semn rău: „...ți-am spus... că... mi-e frică...“ zicea.

N-am mai auzit-o de atunci și nici n-am cum să întreb ce-a pățit, căci am o țeavă în gură, îi fac o nesfârșită felație, dar țeava, nimic: îmi varsă oxigen în beregată, se umple de muci, sfârâie, mă arde pe gât. Îmi vine să borăsc mai mereu, sunt ca Jenny Depthroat, numai că am *cojones*.

Muntenegrenii m-au urcat în elicopter. „Ianis“, striga șeful echipei la mine, „sunt eu, Slobo. Hai că scapi, tu ești de-ai noștri, *momak*, nu pleca!“

Când au aflat de la Slobo cine făcuse praf ML-ul, piloții i-au dat bice. Am vrut să-i întreb ce-i cu Anca, dar n-am apucat, c-au

săltat elicopterul (ziceai că eram la Srebrenica, pe când lucram pentru BBC) – au săltat elicopterul într-o rână și-am mai văzut o dată întinderea aia de ape și munți... Nu-i loc mai frumos decât Muntenegru, cât despre muntenegreni, n-ai văzut oameni ca ei: nu umblă cu șoalda, de speriat, nu se sperie, discuți fără grijă cu ei. Dacă nu le convine ceva, zic doar atât: „Las-o mai moale,

Ianis, nu vrei și tu o bere?”

Of, nu m-au tratat la Podgorica, fiindcă m-au adus ai mei la București. Dacă tot e să moară, ziceau, măcar să moară pe pământul natal. Asta a fost o prostie, căci toți Balcanii erau ai mei, eu eram armânul rătăcitor, eu eram jidanul local, de la Moscopol până la Salonic le-am stat tuturor în coastă. Noi, armânii, suntem ca ghimpii: venețienii ne-au înjurat, turcii și grecii la fel – din noi o să se trezească România, dac-o s-o facă vreodată.

Ziceam că Balcanii erau ai mei? Ce prostie! Toată lumea era a mea. Acum, doar patul de ATI mi-a rămas. Bălesc în sudoare, dar am fost cînșpe' ani vultur, așa că-mi permit – doar durerile le-aș da, fără vorbă. Dac-o fi să rămân cioară, mai bine-aș muri, numai că doctorii nu mă lasă, bagă în mine moleculele alea de care abia aici am aflat – cred că-s mult mai ușor de găsit decât marfa pe care-o băgam în mine pe vremuri. Că nu mor e rău, dar și mai rău e că nu prea deschid ochii, iar când îi deschid nu văd decât un sfert din blestemata asta de rezervă, eu, care vedeam și șoimul în zbor, că de-aia rămăsesem în Muntenegru, priveam la nesfârșit țara, oamenii și fotografiam tot: golful Kotor, canionul Tarei, muntele Durmitor, țărmul la Budva, târgușorul Perast – fotografiam fără dorința de a vinde ceva vreunei agenții de știri, fotografiam doar pentru c-așa aveam chef. Altminteri, bani-i făceam ușor, doar ai mei erau furioși că-i câștigam pe căi sumbre, dar ei habar n-au ce e necinstit și ce nu, plus că ei nici nu știu că lumea e în mișcare perpetuă – peste ani, oamenii o să-mi prescrie păcatele, iar unii o să spună c-am fost profet, artist, geniu al vieții de zi cu zi.

Până atunci, însă, iată, transpir. Am o țevă în beregată, am sonde în trup și nu văd decât tavanul rezervei, ceea ce e un ultraj pentru un corespondent de război reconvertit în contrabandist – sunt un viețăș liber de contract. Mă mișcă un ins semiorb, îmi face masaj, mă îndoaie, trage de mine. Câteodată mă atinge în locuri nepermise, dar nu cârâie când mă scap pe mine, știe că totul are un preț.

„Plămânul drept e varză, are cangrenă“, zice ăla care m-a operat.

Mi-l amintesc. E înalt și miroase a acetonă. Aș vrea să-i spun mai mult despre mine – uite, doctore, ce pățesc: mă umplu de muci una-două, mă ia cu arsuri când încerc să tușesc și atunci, aparatele astea, mai scumpe decât ML-ul meu făcut praf (v-am

auzit comentând), aparatele astea, așadar, nu mai fac față, doar îmi bagă mizeria la loc, în plămâni, mă împănă cu puroi, cu aer șuierător, iar eu mă usuc și-mi plesnește capul. Când pătesc una ca asta, mă sperii, doctore, îmi iau zborul, mă ia cu lungoare, mă cac pe mine, pampersii mi se încing și încep să duhnesc. Dau să-mi scot țeava din gât, căci mă împiedică să respir, dar tăbărâți voi pe mine, mi-o scoateți și-mi vârâți alta la loc, ca la Formula I,

la *pit stop*: mă injectați contracronometru, îmi schimbați pampersii, mă mutați ca pe un sac. În clipele alea mă cufund într-o umbră, după care, treptat, totul se ușurează, trupul mi se face evanescent, ca o pânză de păianjen 3D, numai durerea mă mai ține în viață. Atunci o aud pe mama: se roagă de voi, la intrarea în rezervă, dar voi o goniți, plecați, doamnă, nu-l mai priviți, nu-l vedeți ce intim e cu putreziciunea?

„Nu poți să-l aspi mai cu nădejde? O fi doar plin cu secreții.“

„Asta e ăla la care mi-au pus pilă ai mei, are un nume ciudat,

Sahib. O regulează pe una de-a noastră, s-a întors lumea cu fundu-n sus, se culcă armâncele cu muntenii, dar, nu-i vorbă, și mie-mi plac muntencele – muntencele și muntenegrencele sunt cele mai frumoase femei de pe pământ, iar eu nu le mai văd.

Pentru asta, Doamne, aș vrea să mai deschid ochii: să zăresc apele Kotorului din casa mea, de la Rose, iar lângă mine să fie un hibrid de munteancă cu muntenegreancă, brunetă, falnică, netunată, care să stea picior peste picior și să se uite la mine cu coada ochiului.

„Îl aspir de două-trei ori pe zi, dar are plămânul varză.“

„Asta mă examinează mereu. E nebun, dar se pricepe la mașini, de la el am auzit că scula care mă ține în viață face cât două ML-uri.

„Și? Scoți ceva la aspirație?“ întreabă ăla de-o regulează pe Ali. „Scot pe dracu’, e un sac fără fund! E *full* de secreții“, răspunde nebunul. „Ce scoți tu“, întreabă metresul lui Ali, „e totuna cu ce curge din pleură?“

Și tot așa – bat câmpii despre puroiul din mine, care, cică, nici n-ar fi puroi: asta îi sperie cel mai tare, că nu fac puroi. Ce-o fi mai rău decât puroiul? i-aș întreba, dar n-am cum.

Nebunul începe să bată în ecrane – îi arată lui Sahib ce mai face Ianis Vraca. Ține un discurs despre pișatul meu, cic-ar vrea să mă facă să urinez ca un tigr, după care Sahib se întreabă (din nou) dacă nu-i aud cumva, iar nebunul zice că-s ca și mort. „Mort pe dracu’!“ vreau să le spun. „Hackeri de oameni ce sunteți, credeți că Ianis Vraca e standard?“

„Iar acum“, zice nebunul, „îl lasă și cordul. N-ai cum să-i scoți plămânul ăla putred?“ Iar Sahib: „Vrei să-l omor?“ Nebunul pufnește, zice că atâta timp cât am în mine un plămân de rahat, el, unul, n-are ce-mi face. „Eu n-am curaj nici măcar să trec să-l

mai văd“, face ăla care m-a operat, „mi-e rușine când dau ochi cu mă-sa.“

Încep să se certe. Ăla de-o fute pe Ali zice să se mai aducă o sculă din aia, care face cât două ML-uri, să mă respire cu câte una pe fiecare plămân. Nebunul îi spune să facă bine să-mi scoată plămânul, nu să-i dea lui sfaturi la treburile la care nu se pricepe. Sahib îi zice atunci că e idiot, cică n-aș rezista să-mi scoată plămânul, la care nebunul răspunde că n-are ventilatoare nici pentru ăia care au nevoie de un *singur* aparat, cum să-mi dea mie două? Iar Sahib: „Poate-ți moare vreun pacient, poate se eliberează vreo sculă.“

Se face liniște. Cred că se uită unii la alții. Tâmpiților, sunt viu! Dau să mișc mâna – nu pot, dau să mișc piciorul – simt o căldură între buci.

„S-a căcat“, zice nebunul, „asta nu v-am mai spus: se cacă pe el ca la Vadu Lat.“ Iarăși se face liniște. Iar nebunul, după câteva clipe: „Se chinuie, proștilor. Îl doare de-l zăpăcește, face febră și se sufocă... Mai bine-l operăm și... Adică eu mă gândeam că, dacă tot n-avem soluție...“ Nu termină, bestia, dar îl *înțeleg*. Piuitul care îmi înregistrează bătăile inimii o ia la galop, mă străduiesc să deschid ochii, măcar să-și dea seama că-i aud.

„Ăsta ne-aude“, face Sahib. Dar nebunul: „Aude pe dracu’... Se chinuie, amărâțul. Mi-e ciudă de el.“ „Și de-aia vrei să-l operezi? Ca s-o isprăvească pe masă?“ Nebunul oftează: „O isprăvește oricum. De o lună trag de el și nu iese nimic.“ „E tânărlă.“ „Degeaba: e la capătul puterilor și costă două mii de euro pe zi, ai lui au băgat o mașină în medicamente, iar el *doar* se chinuie.“

„Ascultă, de ce m-ai chemat?“ îl întreabă Sahib pe nebun.

Ăla care m-a operat pufnește. Mai pufnește unul – pe ăsta nu-l știu. „Știi“, începe ăla care m-a operat, „eu m-am gândit că... hm... ne batem joc de el dacă-l mai... dacă încercăm să... hai că înțelegi, Sahib, înțelegi.“ Iar nebunul: „Ne batem joc de om și de banii lui. Aș putea, la fel de bine, să fiu popă – barem ar da ai lui banii pe cinstite.“

„Lăsați-mă să mă gândesc“, face Sahib, dar îi sună telefonul. „Of, e tata“, exclamă el, „mereu pică prost.“ Se răstește: „Zi repede, că-s ocupat!“

Pufăie, are draci... Și pe mine mă înfuriau ai mei, dar uite că acum stau nedezipiți de mine, deși i-am flituit toată viața. „De ce trebuie să vin neapărat *azi*?“ face Sahib. „Lasă-l, mă, e bătrân“, zice ăla care m-a operat. Dar Sahib: „Mesneraș e băiat mare, se descurcă, hai s-o lăsăm pe-altă dată.“

Trec câteva clipe. Dacă mă iau după piuiturile din jur, inima mi s-a mai potolit, dar simt din nou cum se adună mizeria în mine, încep să gâlgâi, să sfârâi... Nebunul se repede la mine – Doamne, Dumnezeule, uit de Kotor, uit de toate, nu mai intră aer

în mine și mi se scoală, am ditamai erecția, nu știu de ce pătesc așa când n-am aer... Mă înspăimânt, mi se face pielea de găină, ăia zic că am nu știu ce reacție, că adrenalina, că vasopresoarele, îi aud cum respiră iute, doar Sahib îi dă înainte la telefon, cu taică-său: „Ai adus-o și pe mama?! Fir-ar să fie! De ce v-ați întors, domn'e, de la Corbii-de-Piatră?”

„Lasă-l, mă, în *pula* mea pe tac-tu, și ajută-mă și pe mine“, urlă nebunul. „Bine, tată, hai c-o să trec“, se înduplecă Sahib. „Ai picat prost, tată, de fiecare dată pici prost, așa să știi, pa!“

Și închide. Dă să spună ceva, dar telefonul îi sună din nou. Sahib îl lasă să sune, se aferează și el în jurul meu, alături de ceilalți. Niciunul nu mă cunoaște, niciunul nu mi-a vorbit vreodată – îmi dau lacrimile, ca atunci, la Sarajevo, când l-am văzut pe musulmanul ăla fugind în brațe cu un copil creștin, urlând la ai lui să nu tragă. Dar musulmanul nu era mujahedin, așa că ai lui l-au omorât cu copil cu tot.

Mobilul lui Sahib nu se oprește din sunat, noroc că am aer de-acum. „Răspunde, în pizda mă-sii“, urlă nebunul, „nu vezi că nu mai are răbdare?“ Sahib, însă, închide telefonul. Iar nebunul: „Deci. Ce facem? L-ai văzut cum se zvârcolește, da?“ Iar Sahib: „Ce să facem? Nu suntem în Olanda, ca să oprim aparatele...”

Cum naiba vreți voi să...”

„Suntem numai noi patru și cu amărâtul ăsta. Nu ne știe nimeni“, zice nebunul – pe el nu l-am zărit decât o singură dată. E unul care strânge din dinți, e mic, e rotund, e iute de mână și-i merge gura. Zici că-i pitbull.

„OK, cine trage heblul?“ întreabă ăla pe care nu-l știam.

Nu mai spune nimeni nimic. Unul plescăie, altul se răsucesc, al treilea își drege glasul. Apoi ies din rezervă. Sahib îi zice maică-mii:

„Doamnă, nu-l operăm...” O simt pe mama cum zâmbește: „Păi, e bine dacă nu trebuie operat, nu-i așa?“ Amicul lui Ali face o pauză, își caută cuvintele, le găsește: „Nu pot să zic că e bine... Noroc cu vârsta, doamnă, noroc cu vârsta! Iar anestezistul... ei bine, anestezistul o să încerce o manieră deosebită de ventilație. Sperăm să-i fie de folos. Înțelegeți, însă... trebuie să ne sprijiniți... Ali mi-a spus că banii nu-s o problemă.“

Și-i zice că are nevoie de două aparate din alea, scumpe, doar pentru mine. Mama rămâne mută – ah, n-am putere să mă dau jos să-i spun ce le trecuse prin cap ticăloșilor... Doamne, ce Ți-am făcut de mă urăști așa? Și pentru Tine am luptat în Kosovo, și pentru Tine am dat de pământ cu poziția mea de la Burka Broadcasting Company, și pentru Tine m-am împrietenit cu sârbi și muntenegreni când îi blestema toată lumea, și pentru Tine am fugărit mujahedini și-n gaură de șarpe, și pentru Tine i-am filmat pe toți teroriștii mânați de jihad, chit că știam că ani de zile n-o să

se uite nimeni la înregistrările mele... Iar Tu? Tu? – Tu-i lași pe ăștia să-și bată joc de mama, asta faci... Ce fel de om ești, Iisuse?

„Uitați“, se căciulește mama, „asta e pentru dumneavoastră, dom’ doctor... Mi-a spus Ali că sunteți priceput, plus că v-am văzut la TV. Știu că-i foarte puțin față de ce faceți pentru Ianis...”

Sahib refuză. Mama se sperie, zice că dacă nu ia banii înseamnă că eu... Nu termină fraza, doar îl roagă să primească plicul, cică nu e mult. Ăla-i spune că nu e cazul, că i-ar da Ali una-n cap dac-ar face așa ceva, după care adaugă că nu trebuie să disperăm, că nu e cazul să ne speriem prea tare etc. Noroc că-i sună mobilul și pleacă, iar mama, fraieră, îl crede pe cuvânt c-aș mai avea șanse. Se duce după el, săraca, îi aud pașii târșâiți și grei și obosiți, cum se amestecă cu zgomotul pașilor lui de bărbat sănătos, sigur pe el.

48
PĂRINȚII

Mă duc la ai mei. Ei o să mă umple de nervi, iar mama o să-mi dea ciorbă acră ca să mă împace – așa pendulăm, între draci și împăcări parțiale, de când am început să schimb idei coerente cu ei. Ce-ar fi dacă părinții mei ar fi *alții*? m-am întrebat cândva, în copilărie. Ce-ar fi dac-ar fi mai frumoși, mai bine îmbrăcați? Văzusem niște modele în Neckermann, manechine între două vârste, care făceau reclamă la țeale. Zâmbeau, răspândeau un șarm tăcut, bărbații erau drepți și înalți, iar femeile erau *curvy* și emanau înțelegere: oare n-ar fi fost ei mai potriviți să-mi fie părinți?

Adevărul e că tata era greșit: pe lângă nemaipomenita cicatrice care-i brăzda chipul, mă scotea din minți și relația lui cu Corbeanca – dispărea nopțile cu ea, în oraș, iar când ajungea acasă îmi ținea lecții de curățenie sufletească. În ce o privește pe mama, ei bine, cu ea era și mai și – fiecă clipă trăită alături de ea a fost o povară: mama mi-a fost închisoare.

Acum, ce să fac, mă duc la ai mei. Intru în bloc. Pe scări, mă sună Ristache, e plin de draci: „Ce naiba mi-ai trimis-o pe *pizda* aia? E consiliera Minionului sau doar îl fute? *Pizdele* n-au ce să caute, mă, la discuții... N-a ieșit nimic, P e foc și pară.“ O înjură pe Dana, temeinic, și-mi zice că nu mai merge așa, că trebuie să ne vedem față în față: „Ai intrat în horă, acum joacă, Sahib... Auzi?“ schimbă el vorba. „Știi cine-a stat cu ochii pe mine la cafenea? Frac-to, bă, Mesneraș.“ „Nu e vina lui, așa a primit ordin“, zic. Pe Ristache îl umflă râsul: „Crezi că nu știu? Ți-am spus doar așa... L-a băgat dom' colonel la înaintare, dar las' pe mine, c-o rezolv eu.“

Termin cu el, bat la ușă, deschide mama: e neagră la față și mă privește urât. Nu se mai îngrijește, poartă un capot vechi și umblă în picioarele goale. Pe vremuri era fărchezuită, coafată, își dădea cu Givenchy, apartamentul lucea, iar ea știa de soarta fiecărui leuț: brânza = atât, ziarele = atât, biletele de troleu = atât. Acum, pe carnețelul pe care ținea cheltuielile apare o intrare sinistră: 9000 de lei = banditul, c-o fraierise unul, îi zisese noaptea la telefon că Mesneraș e pe moarte, la spital, iar mama îi dăduse toți banii din casă. A fost ultima intrare contabilă, mama n-a mai scris nimic după aia – de-atunci nu mai aerisește în casă și umblă în capotul ăla infect.

– Bună, zic.

Abia-mi răspunde: calci pe bec, Sahib, ăsta-i semnalul pe care mi-l dă. Se duce în dormitor, acolo urlă televizorul – niște imbecili analizează situația din Belgia: Imamatul de Moellenbeck fusese luat cu asalt de Crucile Întreșesute, se luptau de două zile încheiate pe străzi, la Bruxelles. Azi, bătălia se mutase pe câmp, către Waterloo – Waterloo II, ziceau geambașii de presă, fericiți că aveau *breaking news*. Mai vorbeau de Imamatul din Stockholm, cu care Imamatul de Moellenbeck avea legături strânse, mai ziceau de marșul forțat al Motocentaurilor din Norköpping, spre Belgia, în ajutorul Întreșesuților, și tot așa.

Mama era numai ochi și urechi.

– Tata unde e? o întreb.

– E-n sufragerie, nu-l auzi cum gâfâie?

Vrea să mai zică ceva, dar se răzgândește, se întinde în pat și dă televizorul mai tare. Așa-mi trânteste ea cu ușa în nas: cu mine ai terminat-o, băiatule, nu te mai bag în seamă zece-cinșpe minute. Suflă din greu, urcatul în pat a extenuat-o.

În tinerețe fusese plină de viață, iar colegii de facultate puseseră o poză cu sâni ei într-un colaj, dorind să creeze femeia perfectă. Mama nu era memorabilă doar pentru sâni, însă: talentul ei cel mai mare era să te bage în situații delicate. Dacă avea vreo dispută și te nimereai prin preajmă, intrai în pământ de rușine. Prima oară am pățit-o pe la cinci ani. Eram cu ea și cu Mesneraș în troleibuz, era îmbulzeală, se circula pe scări, dar mama ne găsisse loc și ne înghesuisse pe un scaun. La un moment dat, s-a luat la harță cu unul pe care nu îl vedeam, căci în troleibuz era beznă, ziceai că-l furaseră cu tot cu trolee. „Se spune: *băieții pot să stea în picioare*, nu *băieții poa' să stea-n picior*“, îl punea ea la punct pe necunoscut. Lumea din jur sorbea fiecare cuvânt. „*Cocoană*, ești prea *apropitară* pe dumneata – te plesnesc“, a zis insul după câteva clipe, dar atât i-a trebuit, că i-a sărit lumea în cap: „Nesimțitul, așa se vorbește?... Ești beat... Porcule!“ – așa strigau toți, în timp ce mama se făcea că se uită pe geam, savurând roadele gurii ei mari.

Nu trecea săptămână fără să ne crape obrazul: mama se lua de șoferi, de vânzători, de doctori, de prieteni, de copii și părinți, până și lui tata i-o trântea cu străini de față – toți trebuiau să facă doar ce voia ea.

Mama crescuse în Giulești, într-o casă vagon, care mirosea a CFR, pe strada Gării, a Mării sau a Sării, niciodată n-am știut clar care-i era numele – cert e doar că strada cu pricina era pavată cu piatră rotundă, de râu. Bunicul fusese cârciumar, ținuse un bufet lângă podul Grant, dar îl vânduse ca să n-aibă belele cu comuniștii. „Ai mare curaj s-o iei pe fiică-mea de nevastă!“ îl căina el pe tata. „De mică îi sare țăndăra din principiu!“

Habar n-am dac-a fost vorba *doar* de curaj, căci le-am văzut pozele din ziua căsătoriei – le râdeau fețele, erau fericiți, deși, altminteri, te prindeai după hainele boțite și după obrajii supti că erau săraci lipiți. M-am tot întrebat: de unde atâta bucurie în mizeria aia? Nici mașini nu vedeai pe stradă, iar vitrinele erau goale. Adevărul e că se căsătoriseră în perioada marilor procese politice, pe când presa vuia de epurări și execuții – asta să-i fi făcut fericiți? Îi amăgise, oare, viitorul luminos despre care scriau ziarele sau viața le era mai *precisă*? Mamei îi luceau ochii, n-ai fi zis că după ceremonie avea să se ducă la căsuța de lângă calea ferată, unde avea să-i facă tatei un borș, sub bolta de viță din curte, lângă cele trei parceluțe cu ceapă, mărar și sparanghel din curte: ăsta le-a fost cheful de nuntă. „Am plecat de la lingură și două castroane“, se lăuda ea. Acum nu mai are putere decât să se uite la televizor. Face tensiune și o ia cu durere de cap când vreun favorit politic (de stânga, bineînțeles) e călcat în picioare.

Tata e în sufragerie, îl simt după mirosul de transpirație: e întins lângă vitrina pe care a umplut-o cu amintiri din călătoriile lui sovietice, de la Taşkent, la Irkutsk și Alma-Ata – păpușele, cutii de lemn, incrustate cu fildeș, cuțite și păhărele. Pe tata nu-l văd din cauza mesei acoperite cu un *macrame* uriaș, lucrat de bunica. Pe *macrame*, un bilet îngrijorător: *Azi e joi*, așa scrie pe el. Pare-a fi scrisul mamei.

Tata face gimnastică – l-au păcălit medicii că devine nemuritor dacă se menține în formă. Gimnastica, însă, îi permite să facă fițe: când află că Lexu sau Teo vor să-l viziteze, se apucă de exerciții, umple apartamentul cu miros de sudoare și-i lasă să aștepte până-și termină el programul. Nu-i mai înghite – pe Lexu nu-l scoate din „spion evreu“, iar pe Teo îl consideră un zevzec:

„Nu știe decât să dea din gură. A avut noroc că i-a plăcut tovarășei Marta povestea lui de copil crescut în vecini.“ Nu era chiar așa, dar tata nu mai e om de înțeles. De fapt, niciodată n-a fost, că-l moștenea pe Vasile Canta, taică-său – și ăla fusese dement, căci altfel cum să accepte să crească în casă un pui de cuc omenesc?

Cum de se ajunsese aici? Ce-l legase pe Vasile Canta de boierul Corbeanu? Nu se știa clar, căci Vasile plecase din Corbiide-Piatră cu mult înainte să se nască Teo – cu alte cuvinte, întrerupsese de ani de zile legătura cu boierul. Se spune că bunicul plecase din cauza boieroaicei, a Corbencei adică, de care fusese legat printr-o relație nepotrivită, tipică încuscririlor Canta/Corbeanu. La scurt timp după ce-a plecat, bunicul s-a însurat, dar mulți ani n-a avut copii, ceea ce era ciudat pentru vremea aia.

Bunica nu se născuse în România – văzuse lumina zilei în *Ion Stan, Ohaio* (așa scria-n buletin), fiindcă ai ei emigraseră în State la finele secolului al XIX-lea, stabilindu-se în Youngstown, Ohio.

Nici pân-acum n-am aflat de ce s-au întors, știu doar că Primul Război Mondial a prins-o pe bunica măritată cu bunicul, la Cernavodă. Mai știu că în timpul Ocupației germane, când trupele Kaiserului invadaseră Dobrogea, bunicii ascuseseră porcii și orătăniile în bălțile din lunca Dunării, în labirintul de stuf de la Seimeni, ca să scape de rechiziții. „Șaptezeci-optzeci de porci, cinșpe’-douăj’ de vite și sute de păsări“, se lăuda bunica, adăugând că-i turnaseră unii că-s pricopsiți, fiindcă nemții și bulgarii aduseseră un fel de țepușe, cu care foraseră după lada cu bani și cu giuvaieruri, pitită de bunicul în curte.

Al dracu’, bunicul: se uita la soldați cum se dădeau de ceasul morții, negăsind ascunzătoarea, și zâmbea șmecherește. Până la urmă, pe soldați i-au apucat dracii, cât erau ei de nemți, și l-au luat la bătaie. „Unde-ai pus, *schweinhund*, bănetul? Unde-ai ascuns banii, *arschloch*?“ Cel mai rău, însă, fusese un bulgar, cică, unul, Gheorghiev, un locotenent cu rude în Cernavodă – bunica zicea că rudele ăluia îi turnaseră că-s avuți.

Văzând nemții că n-o scot la capăt cu bunicul, l-au dus la comandatură și l-au dat pe mâna bulgarilor, care l-au bătut măr, dar el n-a scos o vorbă. Cică doar zâmbea, iar între bătăi ba cioplea, ba cosea, ba le repara bocancii ălor de-l bătuseră.

Prizonieratul i-a fost de folos, căci nemții, văzându-l îndemânatic, l-au dus să lucreze la calea ferată, iar bunicul a ajuns în două luni să-l ajute pe un neamț care conducea o locomotivă. Cică pricepea deîndată ce are de făcut cu mâinile – și azi mai avem, la Corbii-de-Piatră, un pat meșterit de el: e un pat înalt, masiv, din care te dai jos direct în picioare și care nu scârțâie nici acum. N-avea stare nici când mânca: făcea păsări din hârtie de ziar și împletea ciucurașii de la fața de masă între felul unu și doi.

După ce nemții au pierdut războiul, bunicul a rămas la CFR, iar CFR-ul, văzându-l că știe nemțește, l-a trimis la școala de mecanici, la Berlin. A nimerit în plină mișcare spartachistă, iar nemții l-au spurcat cum au știut ei mai bine: noroc, însă, că n-au scos din el un comunist sadea. Cum-necum, bunicul s-a întors în țară cu capsă pusă și atunci a semnat, nu se știe cum și de ce, pactul blestemat cu boierul Corbeanu, luându-l pe Teo în casa lui.

Pe vremea aia, nu-i convenea nimic: îl nemulțumea salariul, îl înfuriau șefii, făcea gură mereu – nu-l dăduseră afară doar datorită mânilor lui: demonta și monta la loc o locomotivă într-o singură zi. În plus, n-avea chef să schimbe lumea cu *totul*, n-a intrat nici la comuniști, nici la legionari, așa că șefii l-au lăsat în pace după ce și-a găsit un cerc socialist călduț, unde urla cât poftea. Bunicului, însă, nu i-au plăcut nici socialiștii, că s-a certat și cu ei, motiv pentru care s-a mutat la partidul lui Iorga – pe ăștia, însă, i-a înjurat de la prima ședință.

Nu-și găsea locul, săracul, nu pricepea de ce alții nu văd ceea ce lui îi sărea în ochi: i se părea că lumea toată e clădită pe furt și că oamenii se trag pe sfoară unii pe alții doar ca să arate cât sunt de deștepți. Nu-l liniștea decât boierul Corbeanu, dar cred că erau amândoi anarhiști. Se vedeau des, căci bunicul tot timpul trecea pe la casa din Corbii-de-Piatră: pesemne, zicea lumea, voia să mai dea ochi cu Corbeanca.

După o vreme, a prins și bunica rod, iar unchiul Teo s-a trezit cu doi frați, din care unul era tata, și o soră – erau copiii adevărați ai lui Vasile Canta, dar nici măcar ei nu l-au potolit, căci în 1933 bunicul a participat la greva CFR, oprind garnitura lângă Videle, după cum fusese instruit. A fugit în cea mai apropiată pădure cu ajutorul mecanic și au stat ascunși două zile, îndurând frigul, căci era un februarie geros. Apoi au ieșit la lumină, încrezători în succesul mișcării.

Ghinion, însă: jandarmii i-au arestat. Le-au întocmit procese-verbale, i-au bătut și i-au amendat, pentru ca în final să-i ducă la București, la tribunal. „Bunică-tu își luase avânt, gata să se certe cu judecătorii“, zicea bunica, „dar când i-a văzut pe ceilalți că-și cer iertare și că pleacă ochii, s-a jurat că-n veci nu mai face politică și așa i-a învățat și pe ăia mici“, adică pe tata, pe unchiul Teo și pe ceilalți doi copii ai săi.

Prin urmare, la proces bunicul și-a recunoscut vina și a scăpat cu o pedeapsă ușoară. „Noroc că îmbătrânise“, spunea unchiul Teo, „căci, altfel, se făcea comunist sau fascist. Depășise, însă, vârsta scandalului, avea peste 40 de ani și simțul social îl lăsa – și pe tine o să te lase, ce crezi?“ „Eu am peste 40 de ani și tot fac scandal“, i-am zis, dar Teo mi-a râs în nas: „Vezi să n-o iei pe urmele lui tac-tu, că el s-a făcut comunist.“ Nu, comunist, niciodată, i-am spus – dar pe-atunci eram mult mai prost.

Un nebun, tata. Încercase bunicul să-i pună frână, dar n-avusese cu cine. Nici măcar faptul că boierul Corbeanu a fost împușcat fără motiv nu i-a schimbat opțiunea, deși moartea lui l-a mâhnit din cale afară. Unchiul Teo îl justifică, însă, prin sărăcia cu care a dat piept în război, după ce americanii au bombardat Bucureștiul și i-au făcut casa praf. Bunicul era la depou, iar când s-a întors de la muncă a albit pe loc, văzând ruinele casei: a crezut că muriseră toți ai lui. După o oră, însă, și-a găsit familia toată la spitalul CFR: erau strânși în jurul tatei, care avea chipul înfășurat într-un pansament plin de sânge. „Ne pare rău, băiatul o să rămână însemnat“ i-au spus doctorii bunicului.

A urmat o perioadă de foamete și de somn prin vecini, iar bunica și copiii s-au refugiat la Cernavodă. Colac peste pupăză, după câteva luni, au intrat rușii în țară, iar câinele de Gheorghiev, bulgarul care sondase în curtea alor mei, i-a călcat din nou, numai că de astă dată purta uniforma Armatei Roșii. Rușii, mai hămesiți decât nemții, nu s-au mulțumit să foreze, ci au răscolit

curtea cu excavatorul, scoțând din pământ lada ascunsă încă din primul război. Bunicul a înnebunit: de ce n-am dus lada la Corbii-de-Piatră? își smulgea el părul din cap. Nu l-a ostoit nici măcar vestea că politrucii l-au împușcat pe Gheorghiev în fața geamiei din Cernavodă – bunica, în schimb, cu frică de Dumnezeu, s-a dus la biserică și a dat acatiste pentru militarii Armatei Roșii, care-l omorâseră pe bulgar.

De-acum erau săraci lipiți și așa au rămas, iar după câțiva ani de mizerie tata n-a găsit nimic mai bun de făcut decât să se înscrie la comuniști, ceea ce l-a schimbat dintr-odată, de parcă blestematul ăla de carnet roșu l-a descotorosit de toată viața lui dinainte. Era fericit, le spunea tuturor că nu mai avea motiv să-l invidieze pe Elefterescu, bogătașul cartierului, că-i meditase băiatul, în școală, iar ce văzuse în casa lor îl zăpăcise... De-acum sunt ca el, se lauda tata, de-acum țin și eu capul sus – nu-i mai păsa nici măcar de nenorocita aia de cicatrice, cică până și chipul lui strâmb îl umplea de mândrie, fiindcă cei ce-l desfiguraseră fuseseră americanii, noii noștri dușmani de împrumut.

L-am întrebat pe unchiul Teo dacă n-avea, cumva, și el legătură cu transformarea tatei – mă gândeam la cula Corbenilor din Corbii-de-Piatră, la bogăția lor, la ciudățenia că boierul îl ajuta doar pe unul dintre copiii lui Canta, în timp ce de ceilalți nu-i păsa nici cât negru sub unghie: dacă tatei i se trăgea de aici?

„Revoluțiile“, a oftat unchiul, „fac fiară din oricine. Nu zic că tac-tu a fost, propriu-zis, o fiară, dar, ca să înțelegi ce fel de om e, află că l-a acuzat pe bunică-tu în față: de ce nu te-ai băgat, tată, la comuniști, dacă nu ți-a plăcut cum merg lucrurile?“ „Și bunicul ce-a zis?“ am întrebat. „Bunică-tu l-a făcut dobitoc și i-a amintit cum crescuse sub ăia pe care-i dăduseră jos comuniștii... Of, Sahib, tu nu știi cum e să fii sărac. Când s-au căsătorit, ai tăi s-au mutat într-o odaie adăugată în pripă, cu două zile înainte de nuntă, în capătul casei din Giulești. Era o chițimie cu geamlăc spre calea ferată – vara îl acopereau cu hârtie indigo, ca să aibă umbră în casă. N-aveau loc nici să se învârtă, mai ales după ce tu și Mesneraș ați venit pe lume.“

Cu toate astea, ai mei au locuit acolo opt ani fără să *vrea* să se mute, că-i apucase un fel de lăudăroșenie a sărăciei, o principialitate bezmetică, întoarsă pe dos, înrudită cu pustniciile urbane din zilele noastre. Tata urcase în ierarhia de partid și primise oferte de la raion pentru casă nouă, numai că el și cu mama țineau morțiș să locuiască în coșmelia aia – ziceau că-s alții mai săraci decât ei, că nici măcar nu erau muncitori, motiv pentru care nu se simțeau îndrituiți să primească spațiu locativ de la stat: revoluția socialistă n-avusese loc ca să le dea *lor* locuință.

Nebunia lor nu s-a oprit aici, însă. În 1955, partidul i-a trimis mamei vorbă că-i gata s-o primească în rândurile sale, dar ea a pretins că nu e suficient de matură ca să merite asemenea cinste.

„N-aș putea să rezist la tortură precum eroii din *Tânăra Gardă*“, s-a explicat ea în fața raionalei. Alora, la prezidiu, nu le venea să-și creadă urechilor – pe atunci, toată lumea se îmbulzea să intre în partid, numai mama nu. S-au gândit că are ceva de ascuns, ceva rubedenii legionare sau prin partidele istorice, au căutat-o la sânge, au fost să-i vadă și căscioara, iar tatăl ei s-a speriat, îi era frică să nu-l găsească ăia cu cârciuma de la Podul Grant. Și Teo s-a speriat: dacă-l scoteau comuniștii din scripte pe boierul Corbeanu? Noroc că partidul s-a potolit și i-a lăsat dracului în pace. Nu vor casă, iar ea nu vrea în partid – sunt căzuți în cap, așa ziceau. După opt ani, însă, părinții mei s-au dat pe brazdă: *și ei* depășiseră vârsta idealului social, așa că s-au mutat în centru, la Sala Palatului. Au început să invite prieteni la masă, să iasă la spectacole, să meargă în concedii, ziceai că s-au împăcat cu lumea. Apoi tata a plecat să-și continue studiile la Moscova, care era un fel de New York comunist, iar ai mei au uitat de casa din Giulești, de cea de la Cernavodă, au uitat de toate casele în care locuiseră, mai puțin de cea din Corbii-de-Piatră, căci de acolo vine blestemul neamului nostru. Ce să zic, au început să trăiască omeneste – mama își făcea pedichiura, iar tata se tunde la *Athenée Palace*.

Asta a fost demult, însă. Acum, tata suflă din greu și face abdomene. Trunchiul îi pendulează: sus-jos, sus-jos. Ce chestie!

Poartă chiloți tetra, socialiști.

– Te așteptam, se ridică el de pe covor. Pe unde mi-ai umblat?

– Am avut treabă la spital.

– Meserie bună, medicina! Voi, medicii, vă dați seama imediat dacă rezolvați problema: omul scapă sau crapă. În meseria mea n-ai norocul ăsta... Medicina e inginerie rapidă: în câte zile te prinzi că omul scapă?

– De regulă, în cel mult o săptămână, dar medicina nu-i inginerie.

– Știu, știu, m-ai mai pus tu la colț... Ia zi, schimbă el vorba, ce se *întâmplă* cu Mesneraș?

– Ce să se *întâmpile*? Nimic.

– Cum nimic? Eu am auzit că l-ai băgat la apă.

– Eu? La apă?

– Tot fricos ai rămas. Așa ai făcut și când a murit bunică-tu din Giulești. Te-a sunat golanul de Teo, ți-a spus c-a murit, dar tu ți-ai văzut de treabă, n-ai zis nimic. Ascultai muzică la Europa Liberă.

– Ți-am zis de nu-știi-câte ori: când a sunat unchiul Teo, voi dormeați. Mi-a fost frică să n-o sperii pe mama dac-o trezeam cu vestea asta.

– Frică, da. Păi, eu ce-am spus?

– De-asta m-ai chemat? Ca să-mi spui că-s fricos?

- Nu, vreau doar să-mi zici ce-ai de gând cu Mesneraş.
- Nimic. Ce să am de gând cu el?
- Cum ştii tu să faci pe prostul... Agraru mi-a spus că Mesneraş are probleme din cauza ta. Cică şefii lui îl *obligă* să te urmărească.
- De când ţii tu cont de ce spune securistul de Agraru?
- De când îmi spune ce fac băieţii mei. Când vine vorba de familie, țin cont de oricine.
- Aha... Buni, securiştii, veghează asupra familiilor...
- Ai tu ce ai cu securiştii şi cu comuniştii... Ehei, din cauza lor eşti ce eşti, băieţică! Dacă nu erau ei, mai făceai tu şcoală înaltă doar dacă-ţi vedeai ceafa. Dar ce ştii tu – tu ai fost mereu egoist.
- Aprind o ţigară. Apare şi mama. Se uită la mine cu ochi scăpărători. De mult n-a mai ținut ea cu tata.
- Cum adică, egoist? întreb.
- Adică tu-ţi vezi de-ale tale şi Mesneraş plăteşte oalele sparte. Ai uitat cât ne-am chinuit cu el? Îşi făcuse şi el un rost, şi-acu îl dai *tu* peste cap.
- Peste cap? Eu?
- Tu! Baţi câmpii la televizor şi băstăcăni în ape tulburi. De ce nu-ţi vezi de meserie? Îţi place că te vede lumea la televizor?
- Eu credeam că fac scandal pentru c-aşa-i tradiţia în familie. Şi tu te-ai certat cu şefii tăi, împreună cu Lexu, când lucrai la Institut.
- Ia mai dă-l naibii pe Lexu! A fost şi e un spion ordinar.
- Ți-a fost cel mai bun prieten.
- Nu-mi spune *tu* cine a fost Lexu! îşi rostogoleşte tata ochii.
- De ce? Te deranjează că te-ai împrietenit cu un spion?
- Sahib! face mama.
- Lasă-l! pufneşte tata. Nu vrei să vezi ce fel de om e? De mic îi sufli în fund. Lasă-l să-şi bată joc de frac-so, de mine...
- Domnul ştie mai bine, domnul îl place pe Teo, îi pute că e nepot de ceferiştii – domnul vrea palate, titluri... Ştii tu cât am tras din cauza neterminatului de Teo? Ştii tu cum m-am dus cu căciula în mână la tovarăşa Marta ca s-o rog să-l scape?
- Deci comuniştii n-au fost chiar îngeri, era nevoie de pile şi la ei.
- Era! Era, că s-au făcut şi greşeli. Da, trebuia să mănânci rahat – cu polonicul l-am mâncat. Da, se puneau pile – i-am pus pile lui Teo, i-am pus lui Mesneraş – şi *ție* ți-am pus, numai că porniserăm şi noi pe-o direcţie, fir-ar al dracu' să fie, ca tăvălugul porniserăm... Acum, însă, stăm pe loc şi nu mai e nevoie de pile, fiindcă vine unul ca tine şi face scandal la TV...
- Şi-ai vrea să tac?

– Da, că-i frac-to la mijloc! Numai eu știu cu câtă lume am vorbit, în epoca asta în care *nu mai e nevoie* de pile... De ce-ți bați joc de nervii mei?

– Hei, îl ia mama, ai făcut ce-ai făcut pentru că Mesneraș e copilul tău. Iar tu, se întoarce ea la mine, nu uita că Mesneraș e fratele tău.

– Adică voi vreți să tac pentru că șefii lui Mesneraș îi fac zile fripte? Nu pot să cred... Fii corect, nu te lăsa călcat în picioare – așa-mi ziceați! Voiai să scrii o carte, tată, pe vremea comuniștilor, mai ții minte? *Labirintul Revoluției*, așa voiai să-i spui.

– Și nu te-ai întrebat de ce n-am scris-o? Ridic din umeri. Iar tata: Vă băgam la apă, fraierule, dac-o scriam.

– Recunoști, deci, că era o societate de rahat.

– Bine c-ați făcut voi o societate mai bună! Nu vă mai paște Canalul, nu vă mai paște Poarta Albă – așa că dați din gură. Tu, ai tăi și revoluțiile *voastre* de catifea... Băi, voi mai aveți coaie?

– Parc-ai fi Agraru, doar el vorbește așa.

– Sahib, nu ți-e rușine? mă ia mama.

– Lasă-l, domn'e! se înfurie tata. Lasă-l să zică ce are pe suflet. Lasă-l, că dacă nu, o să spună că-i iei libertatea cuvântului și tot noi picăm prost... El vede că lucrurile merg rău, că de-aia face scandal, dar îi dă înainte, c-așa scrie în cărțile *lui*. Noi i-am avut pe Marx și pe Lenin, voi îi aveți pe Soros și pe Merkel. Gașcă de fătălăi ce sunteți: săriți la bătaie fiindcă știți că n-o s-o încasați... Ai făcut sindicat – ce acțiuni sindicale faci tu, mă, că doar la TV te vād?

Trag aer în piept, știu să-i țin piept lui tata. Dar mama:

– Nu mănânci ceva, Sahib? Ți-am făcut ciorbă acră, cum îți place.

– Așa, pufnește tata, dă-i ciorbă lu' săracu' Sahib – al naibii, c-am zis că nu-i mai zic așa... Sahib și Mesneraș: două nume deștepte... Maică-ta și cu mine am fost doi proști când v-am botezat cu nume neaoșe.

– Nu voi ne-ați botezat. Unchiul Teo ne-a dus la biserică.

– Fir-ar al dracu', Teo, cu popii lui cu tot! Ce treabă are Teo? Ce treabă au popii? Eu și cu maică-ta v-am dat nume, lasă-mă-n pace cu popii.

– Gata, gata, face mama. Ți-au plăcut și ție poreclele astea.

– Mi-au plăcut pe dracu'. Am vrut liniște în familie. Iar acum... Ce fel de om ești, mă? Ți-a zis Mesneraș prin ce trece din cauza ta?

– Mi-a zis.

– Și?

– Mi-a spus să nu mă las. Mi-a spus că nu-i pasă.

– Păi, da – cum să-i pese? *De ce* să-i pese când știe că tu o ții pe-a ta? Tu nu greșești niciodată, tu n-ai păcate, tu ai doar

justificări. De ce nu recunoști, mă, când greșești? Sunt taică-tău, mă, taică-tău! – mie poți să-mi spui tot, fir-ar al naibii... Iar Mesneraș... Mesneraș... alt neterminat! Mai bine și-ar găsi și el o cucoană...

– Păi, și-a găsit.

– Aia?! Aia e căsătorită, băiețică... Uite în ce lume trăiești: familia nu mai înseamnă *nimic* pentru voi.

Mama se uită într-o parte, iar mie mi se suie sângele la cap: tâmpitul de tata... *el* se lua de chestii d-astea?

– Mamă, adu-mi ciorba, te rog!

Tata își dă seama c-a sărit calul și-și drege glasul – sunt mai bine de douăj' de ani de când l-am prins cu mâța-n sac. Eram cu Mesneraș la Predeal și, deodată, l-am zărit pe tata în mulțimea turiștilor coborâți din tren. Când să ne ducem la el, s-a repezit într-o cabină telefonică, iar în cabină, ce să vezi, Corbeanca zâmbea larg – ne-a luat amețeala când i-am văzut cum se îmbrățișează. O boare rece, nesățioasă, cobora de pe munte, iar lumina prânzului preschimbase casele, mașinile, oamenii, florile (tot!), într-un mâl huruitor, vibrând odată cu sirena unui tren ce ieșea din gară. Am vrut să plecăm, numai c-am dat nas în nas cu un coleg de-ai tatei. Și ăla era voios, era la munte, avea chef de Elvis, de Paul Anka, pofta să danseze, voia fripturi, femei, vin. „Pfuai, ce mai faceți?” ne-a luat el și, om cu școala vieții, a făcut ce-a făcut și s-a interpus între noi și cabina telefonică. „E și Bill aici, am venit în delegație”, ne-a făcut el cu ochiul. Vorbea tare, făcea pe prostul, se tot răsucea, doar-doar s-ar fi prins tata că situația era albastră. Gara răsuna de glasul idioatei care anunța trenurile de Cluj, de Iași, de Oradea – România venea la munte, proletariatul lua cu asalt stațiunile, căra bagaje în pungi, în valize, în sacoșe: pe atunci fericirea era sarcină de partid, iar syndicatele se ocupau de *loisir* forțat. Iar colegul tatei: „Unde naiba s-a băgat Bill? Îl știți cum dispăre, ha, ha.”

Nu ne mai ardea de nimic. Dacă fraierul de tata n-avea să se prindă de manevrele colegului? Dac-o să dea peste noi, cu distrusa aia la braț? Numai mama mai lipsea, ca să punem de-o scenetă cretină. Îl subestimam pe tata, însă, căci ne-a picat în spate ca un leu, căscând ochii a uimire: „Ia-uite, ce faceți aici?” Ne-a pupat, ne-a îmbrățișat, niciodată nu mai făcuse așa. L-am pupat și noi, el s-a uitat de la unul la altul, ne-a cântărit, nu ne văzuse de mult. „V-ați făcut oameni în toată firea și n-ați mai trecut pe la noi. *Lui* mami îi e dor de voi...”

...și-acum îi e: mi-a făcut ciorbă acrită cu zeamă de varză și mă ceartă din cauza lui Mesneraș.

– Îți place? mă întreabă.

Nu-i ciorba de odinioară, dar cândva o să-mi pară rău după mama, așa că-i zic că e bună.

- Tu ai o problemă, reia tata. Mă iei pe mine-n balon că-s inginer, că-s mecanicist, dar tu ești mai rău decât mine. Așa sunteți toți.
- Ce vrei să zici?
- Terminați! face mama. E bună ciorba? mă mai întreabă o dată.
- E excelentă. Ceapă verde n-ai?
- Of, am uitat că vrei ceapă, zice, grăbindu-se să-mi facă pe plac.
- Vezi cât de nesimțit ești, Sahib? mă ia femeia din gând. Iar tata:
- Ce vreau să zic? Vreau să zic că voi credeți că viața e un computer: bagi datele într-o parte și pe partea ailaltă iese rezultatul – unul singur, c-așa vreți voi. De ce-oți fi făcând atâta caz de pluripartitism, nu știu, că tot timpul vorbiți de soluții tehnice, ați inventat și-un termen pentru asta: *Realpolitik*, ca să nu vă angajați cu nimic.
- *Realpolitik* pe dracu'! Tu de ce crezi că fac tărăboi?
- Tărăboi?! Nici vocabular nu aveți – se cheamă revoluție, băiețică, iar tu doar o mimezi. Află, mi-a zis el pe numele adevărat, află că nu degeaba ți-am spus că ești fricos... Uite, și cu muntele ăla, Nanga Parbat...
- Ah, îl întrerupe mama, ați auzit ce-au zis azi la știri?
- Cum ți-l înghesui, cum schimbi vorba, se încruntă tata.
- Nu schimb vorba, voi chiar n-ați auzit? Niște teroriști au ucis zece alpiniști pe Nanga Parbat.
- Occidentul o merită, se bucură tata. Anii de colonialism se răzbună.
- Dar taci, domn'e, odată! îl fulgeră mama. Serios, se întoarce ea la mine, au zis la televizor c-au fost uciși zece alpiniști pe Nanga Parbat. La tine și la Mesneraș m-am gândit când am auzit de ei.
- Fii serioasă, *fetițo*, face tata, ăștia nu se duc nicăieri! Auzi, mă ia el din nou, ia zi-mi, că tot a venit vorba: cu musulmanul ăla care-i treaba?
- Mă uit la el. Mustăcește. Îmi arată că are situația sub control.
- Ți-a spus multe Agraru, zic.
- Agraru vă place, pe tine și pe Mesneraș, sare mama în apărarea moșului. Își face și el probleme, că vă știe de mici.
- Și-a auzit el de pakistanez?
- I-au zis oamenii lui, rânjește tata. Tu crezi că faci vreun pas fără să te știe *ăia*? Șefii lui Mesneraș se întreabă dacă pakistanezul nu vine aici ca să-ți arate cum să pui de-un jihad... Asta vrei? Să iei meditații de la un negrotei de pakistanez? Să te-nvețe *ăla* cum să scoți lumea în stradă?

- E alpinist, nu pune bombe.
- Alpinistul e subversiv prin definiție. În plus, al tău e și musulman.
- Și dacă-i musulman, ce?
- Uită-te la el! face tata. Se omoară Martirii Apusului ca chiorii, iar el mă întreabă: *și ce dacă-i musulman?* Te pomenești că nici cu rușii n-ai probleme... Ne sunt prieteni de-o viață, ce naiba... Ia zi: la ruși de ce te duci?
- Agraru o mai dă și-n bară, râd eu. Mă duc la Chișinău, nu la ruși.
- Serios? Nu ți-a spus Teo că la întâlnirea voastră *științifică* vine și-un consilier de-al lui Putin?
- Unchiul Teo mi-a zis doar de-un prof de la Moscova, mint eu fără să clipesc. E unul care a scris un capitol în biblia noastră de chirurgie. Vreau să-l cunosc, cică e amabil, explică...
- Păi, așa-i la început, se leagă prieteșug...
- Mă lași? Și tu ai fost la ședințe CAER.
- Am fost, numai că eu mă *certam* cu rușii, nu schimbam amabilități cu ei. Nu mă trezeam la masă cu consilierii lui Brejnev și nici n-aveam un unchi cum e Teo, care să vrea să mă cumpere: te plătește, băiețică, te plătește ca să-ți bage pe gât mizeria aia de carte, pricepi? De-aia trage de tine... Are gărgăunii lui... I-ar plăcea să te transforme într-un Corbeanu, tâlharul.
- Și-și ia avânt, fiindcă oricând aduce vorba despre blestemata aia de carte, dă-n clocot – niciodată n-am înțeles de ce. Noroc că în clipa aia mă sună P: e nervos, iar eu îi vorbesc cu glas *excesiv* de politicos – mi se face silă de mine. „L-ai trimis pe Sensei să discute“, îmi reproșează, „credeam c-ai înțeles ce fel de om e.“ Îl apăr pe Sensei, spun că-i deștept, dar pe P nu-l aburești cu una, cu două: „Am zis eu că-i prost? Din contră, ți-am zis că e *prea* deștept, dar eu nu de deștepți am nevoie... Era important să cad la pace cu Minionul, de ce nu te-ai dus *tu* la întâlnire? Sensei e un combinator de excepție, dar nu-l interesează decât persoana lui...“ „Nu știți ce pramatie sunt și *eu*“, zic. P tace preț de câteva clipe. Apoi: „Ai și tu o fixă, îți faci complexe pentru beleaua aia din tinerețe... Tu chiar crezi că ieși în evidență dintre *noi*? Lasă prostiile! Mai bine fă cumva să dregi povestea cu Minionul.“
- Și închide, dar nu înainte să mă pupe și să întrebe ce fac ai mei – P nu lasă dușmani în urmă. Mama întreabă cine era, eu îi spun de P, ea cascadează ochii, încântată: E adevărat, mă întreabă, că apa de la robinet, în Marele Mall Medical, e trasă dintr-un izvor pe care l-a săpat P în curtea spitalului, când a fost director? Îi spun că așa se zice. Dar tata, înfuriindu-se:
- Și mai zici de mine că vorbesc cu Agraru... Păi, tatăl lui P a fost securist mai mare decât Agraru... Prieten la cataramă cu tovarășa Marta, amic cu Lexu... Cu ce oameni te înhați,

băiețică... Vezi de ce-am draci? N-am știut să-ți arăt cum să fii dintr-o bucată, de-aia am draci. Am crezut că școala e totul, că învățătura ține loc de orice.

– Și s-a făcut doctor, se răscoală mama, ce mai vrei?

– Fir-ar a naibii de doctorie! L-am învățat ce-i trebuie ca să facă o facultate, dar nu l-am învățat... nu i-am arătat... of, nici nu știu ce trebuia să-i arăt, iar acum e prea târziu ca să mai repar ceva... Noi... Of, noi nu l-am învățat cum trebuie să fie ca *om*, că nici noi... Auzi, se întoarce el la mine, la Corbii-de-Piatră de ce nu mai vii?

Îi atarnă buza de jos. Ochii îi sunt umezi și-i iese un testicol din chiloți.

– Sunt prins ca naiba, când să mai vin și la Corbii-de-Piatră?

– Ia-l pe Mesneraș și hai să stăm de vorbă în cerdac, la masa de unde a auzit tata rafala care l-a băgat în pământ pe boierul Corbeanu. Acolo aerul e altfel, lumina e altfel – asta trebuia să vă arăt, ție și lui Mesneraș. Voi parcă nici n-ați fi frați... Vă mai vedeți?

– Cum să nu? Uite, ne întâlnim și diseară.

Dar mama:

– Bill are dreptate. Ia-l pe Mesneraș și hai la Corbii-de-Piatră!

Și numai ce-mi spune asta, că-l simt pe frate-meu: e încurcat ca naiba, parcă i-a căzut cerul în cap. Mă fac că nu se întâmplă nimic, dar trag cu ochiul la el – oh, mă trec fiorii, până și femeia necunoscută lansează un *vai* oripilat, din adâncul minții mele. Ce ghinion, zice ea, ah, bietul de el!

– Ce-i? tresare mama.

– Nimic. Uite, promit că diseară vorbesc pe îndelete cu Mesneraș.

– E frac-to, mă, e frac-to, se înduioșează tata. Nimic altceva nu contează, familia înainte de orice. Familia și *prietenii*, se uită el la mine, cu înțeles, căci altfel pățești ca ticălosul de Teo, care și-a turnat prietenul cel mai bun la Securitate – este că pe-asta n-o știai? mă străpunge el cu privirea. L-a turnat pentru că ăla i-a suflat-o de sub nas pe Corbeancă, adică pe soru-sa, pe domnișoara Es, pe care lepra de Teo nici n-avea cum s-o aibă. Porcul! Nu mi-a zis c-așa și-a *plătit* rămânerea în partid, iar eu, idiot, am tras un glonț în vânt la tovarășa Marta, ca să-l scap. Îți spun toate astea ca să nu crezi că-l înjur degeaba... Nici la taică-său nu s-a dus să-l vadă când a murit. Țsta e Teo, băiețică, încheie el, făcându-mă să mă întreb, pentru a mia oară, cum de se împăcase tata la pat cu Corbeanca, fiica lui Teo, adică.

Ceea ce nici tata, nici Sahib nu știu e că unchiul Teo a reluat legătura cu prietenul lui din tinerețe: acum patru ani s-au revăzut în Bavaria, la Hohenschwangau. Am fost de față. Dom' colonel îl pusese pe Teo pe urma unui tablou de Renoir, ascuns în seiful unei bănci müncheneze, iar pe mine mă pusese să stau cu ochii pe Teo. Seiful cu pricina avea un cod, iar cel care-l știa era Barbi, colegul de liceu al unchiului. Barbi, însă, lucra de mult pentru noi, așa că nu mi-a fost greu să-l împac cu unchiul, cu atât mai mult cu cât trecuseră șase decenii de la delațiune. Cu acea ocazie am cunoscut-o pe Es, o bătrânică înțeleaptă, care le-a netezit celor doi împăcarea – cei trei au stat mult de vorbă, la adăpost de priviri, căci Barbi a ținut morțiș să-i arate unchiului Teo un document vechi, pe care Es însăși îl luase din culă, la moartea boierului. După ce-au isprăvit, Es a venit ață la mine și m-a atins pe obraz, de parc-ar fi vrut să verifice dacă-s aievea.

Tot atunci l-am cunoscut și pe Vațki, de la GigaNews, agenția de știri despre care Geamala spune că e unitate militară, nu organ de presă. Vațki prinsese un fir al afacerii și a riscat un interviu cu candidații pentru Primăria Capitalei (cel dinaintea turului final), doar ca să asiste la întrevvedereea dintre Teo și Barbi. Pe Vațki l-am întâlnit lângă vârful Tegelberg, la capătul unei poteci asigurate cu lanțuri, sub un cer albastru, plin de parapantiști. Vațki venise cu Ristache – habar n-am cum de-a reușit Ristache să urce, fiindcă plesnea de gras ce era și schiopăta urât de tot.

Pe seară, la Es și la Barbi acasă, am stabilit cum să ducem tabloul în țară. Eram încântați, mai ales Ristache, care se pregătea să ciugulească un comision baban din afacere. Îmi amintesc că-n acea zi mi-a dat târcoale un corb: nu știu dacă era cel ce mi-a dat târcoale dintotdeauna, dar sunt sigur că din cauza lui unchiul a încercat să-mi zică ceva despre cartea celor doi gemeni. Nu l-am lăsat. Nu *vreau* să cred chestia asta – nici tata n-a vrut, niciodată n-a vrut. Adevărul e că povestea cărții și/sau corbul ne-au purtat ghinion, căci după ce-am expediat tabloul în țară cineva l-a schimbat cu o copie, undeva pe drum, iar Ristache a rămas fără comision.

Asta a fost demult, însă. Acum plouă, iar misiunea de azi a fost un fiasco. A început cu demonstrația refugiaților, supărați că guvernul nu le dă rații *halal*: urlau ca bezmeticii și abia dac-am

putut să trag cu urechea la întâlnirea din cafenea (*boulangerie, croissants, cafés corsés*). Spre prânz aveam să aflu că scandalul fusese pus la cale de hipsterii din ONG-ul lui Ali (strigau și ei, cot la cot cu refugiații), ceea ce a șubrezit și mai mult poziția lui Sahib în fața lui dom' colonel. În ceea ce privește discuția din cafenea, s-a lăsat doar cu scrâșnete: n-am aflat nimic serios. În plus, după ce preopinienții s-au despărțit (nici la revedere nu și-au luat), Ristache a venit după mine, la intrarea în Teatrul Excelsior, unde mă adăpostisem de ploaie: „Băi, Mesneraș, frac-to se chinuie să facă din rahat bici, iar dom' colonel te pune să mă înregistrezi. Am o rugămintă: când îi dai raportul, zi-i că vremurile-s tulburi, băga-l-aș în pizda mă-sii. Toți tâmpiții au idei, d-aia nu iese nimic în țara asta.“ Am bălmăjit ceva, iar Ristache a devenit brusc prietenos: „N-o pune la suflet, te iubeesc“, mi-a mai zis el, și-a plecat, șchiopătând demn.

A intrat în mașina lui neagră (parcase ilegal, în fața ministerului) și dus a fost. Mda – nu mi-ar fi fost mai bine să mă bată vântul pe fața Rupal decât să trag cu urechea în cafenea?

Zăpezi, cornișe, traseul lui Mummery, soarele defilând pe deasupra orașului Srinagar, peste Karakoram, peste Nanga Parbat... Eu și Sahib, suflând din greu, cu 35 de kile în spinare, cu colțarii scârțâind pe crusta de gheață... Acolo să-i văd pe P, pe Ristache, pe dom' colonel – pe ei nici *bocancii* nu i-aș lăsa să mi-i facă.

Între timp, partenerul meu ieșise din cafenea. Și el era sictirit.

Mi-a zis:

– S-au certat ca chiorii și de vreo două ori au urlat: m-ai văzut când era să scap pe jos tava cu cafele?

I-am zis să mă lase. Am intrat în mașină și-am luat-o pe Calea Victoriei. Când să trecem de Grand Hotel du Boulevard, partenerul a frânat brusc: un Țigan mort de beat se clătina pe carosabil, târând un copil după el.

– Morții mă-tii de cioroi! a urlat partenerul.

– 'ti-n pula meaaaaaa! a făcut Țiganul, jucând giamparalele în fața mașinii. Noi votăm cu Ion Ilieeee... Ne-a dat cocoșei înapoi, trăiască Ion Ilieeee... Tabarles, te fut în cuuur! Îl iubesc pe Ion Ilieeee...!

– Cine dracu-i Ion Ilie? s-a holbat partenerul la mine.

– Cred că Ion Iliescu.

– Păi, n-a murit?

În clipa aia am auzit la radio o știre care mi-a făcut părul măciucă: zece alpiniști fuseseră executați pe Nanga Parbat. Am dat radioul mai tare – niște talibani sau membri al-Qaeda (încă nu era clar) se strecuraseră în tabăra de bază, le luaseră alpiniștilor satfoanele și banii, după care-i puseseră în genunchi și-i împușcaseră, unul câte unul, în ceafă.

– Țsta nu-i muntele vostru? m-a întrebant partenerul.

I-am făcut semn să tacă. După ce-i omorâseră pe alpiniști în strigăte de *Allahu Akbar*; teroriștii proclamaseră: „Aceasta-i plata pentru șeicul bin Laden... Moarte Americii, moarte Europei, moarte cruciaților!“ În scurt timp, Radio Mullah-ul Fazlullah intrase peste lungimea de undă a postului național din Lahore și-și asumase responsabilitatea loviturii, dând o *fatwa* de condamnare la moarte a tuturor violatorilor din regiunea Gilgit Baltistan – oamenii lui Fazlullah aveau să-i decapiteze cât de curând, ceea ce nu era decât prefața Jihadului Sfânt. „America, pregătește-te!“ urlase Radio Mullah, la finele proclamației.

– Să nu-i fuți în cur? a făcut partenerul. Chiar vreți să vă duceți acolo?

– Vrem, da' uite că n-avem timp.

– Eh, ca mâine-l vedem pe Sahib ministru și nu mai plecați nicăieri. Ca mâine te văd că-l trimiți pe dom' colonel după țigări.

Până una-alta, m-am dus în birou și am scris raportul. La un moment dat, am sunat-o pe Mara. Era la cumpărături, se dusesse la mall, cică voia să-și ia un costum de baie, că pleca peste o lună cu Sipi în Sardinia, la Calgary. „La Cagliari“, am corectat-o. Ea a chicotit: „Cum e la Calgary, e frumos?“ „La Cagliari“, am corectat-o din nou. Dar ea, coborând glasul: „Vino mai repede, că-mi place cum spui Cagliari... Asta vreau să-mi spui la ureche – o oră întreagă, doar Cagliari vreau să-mi spui.“

Și a închis. Cagliari? Acum cinci ani Mara n-avea bani nici să ia rata, căci, deși ținea ditamai pensiunea, taică-său era îngrozitor de zgârcit: n-o plătea cumsecade, amăgind-o că-i lasă afacerea – ce mai voia? Mara voia bani pe loc, asta voia, așa c-a băgat mâna în casă și și-a tras partea luni de zile, drept care norocul ei șugubăț de găsiteare de lucruri scumpe (telefoane, portofele etc.) a părăsit-o. Cel mai rău i-a fost după ce-a plecat la muncă în Germania Felix, unde au tras unii de ea 16 ore pe zi: aduceau căpșuni *verzi*, naiba știe de unde, iar Mara și altele ca ea le puneau în pământ de la prima geană a zorilor. După-amiază, câmpul era roșu: căpșunele prindeau culoare în câteva ore, iar iobăgioaicele o luau de la capăt, culegând ce plantaseră cu noaptea-n cap.

Stăteau aplecate toată ziua, nici la WC n-aveau voie – purtase Mara și pampersii ca să se pișe-n ei și să-și facă norma. Alea mai vrednice se regulau cu șefii, ca să le ponteze în plus, dar Mara n-a făcut-o, deși a primit oferte. Pacostea era că nu puteai să le pontezi în plus pe unele fără să tai din munca altora, așa că Mara le-a caftit pe câteva, numai că nici alea n-au stat cu mâinile-n sân și-au vorbit cu una care *putea* s-o trosnească: doar aștepta ocazia ca s-o înghesuie într-un colț și s-o pună cu botul pe labe.

„Era mai tare ca mine“, a recunoscut Mara, „mi-era frică de ea... Într-o seară m-am dus la un club de noapte, iar scroafa a

venit după mine-n WC. Mă *face*, mi-am zis, așa c-am fugit... Când să ies din club, însă, ce să vezi? – Sipi tocmai intra (?!), habar n-am cum de era acolo, că nu mai știam nimic de el după ce ne-am certat. Am fugit cu el, ce să fac, ca mă spărgea aia.“

Mda, îl *găsise* din nou pe Sipi, așa cum găsisese dintotdeauna telefoane, portofele, bani și bijuterii, iar asta a fost semnul că i s-a întors norocul: a scăpat de blestemul furtului din banii lui taică-său, a scăpat de căpșuni, de căminul de nefamiliste din câmpiile

Baden-Württemberg-ului și s-a măritat.

50
BOLNAVII

Bunicul lui Sahib alesese locul de casă pentru că-i plăcuseră sicomorii falnici, care acum dădeau umbră în grădina din spatele farmaciei și a odăii de tratament. Sicomorii aceia înconjurau un iaz răcoros, așa că, după ce bunicul lui Sahib ridicase casa, veniseră și alții, atrași de apa rece a pârâiașelor izvorâte din iaz – Khalil, de pildă, își făcuse ditamai grădina, iar vinetele, bostanii și pepenii pe care-i creștea îi duseseră faima în toate satele din jur. Lângă Khalil își clădise o casă Ibrahim, cârcotașul trecut la islam, care era giuvaiergiu. Și el se folosea de izvoare, dar uitase de mult cât îi datora bunicului lui Sahib, care curățase iazul, îi întărise malurile și sădise sălcii umbroase, de care acum se bucura și el, Ibrahim. Avea mult de lucru: din atelierul lui se auzeau mereu pocnete și hârâituri. Cu puțin timp în urmă, Umar îl plătise să facă cinci mii de vârfuri de săgeată, căci Ibrahim era priceput și la d-astea.

După prânz, când căldura amiezii alunga lumea din case, toți îl invidiau pe Sahib pentru răcoarea grădinilor sale. Trandafirii de la intrare răspândeau miresme plăcute, în timp ce din spatele casei se ridica susurul pârâiașelor. Acelea erau cele mai bune ore ca să vadă de bolnavi, căci lumina era blândă și-ți îngăduia să ghicești fără greș semnele înscrise în *Susruta Samhita*, asta ca să nu mai spunem că, tot atunci, *tabib*-ul era cu mintea mai ageră decât în restul zilei, fiind mâncat, băut și iscoditor.

După-amiaza despre care vorbim a început așa: primul bolnav pe care l-a văzut Sahib era un beduin din Tharb. Îl chema Ahed, era bolnav cu pieptul și slăbea pe zi ce trece, iar de câteva săptămâni îi apăruse și scrofula gâtului. Sahib îi dădu suc de *asaf* pentru poftă de mâncare, îl îndemnă să bea lapte de capră și-l mai învăță să mănânce ficat proaspăt și să ia picături dintr-un decoct de spinul-diavolului, *hambaz*, care era cumplit de amar. Îl trecu în sulurile sale pentru bolnavi permanenți, căci boala lui (era lucru sigur) se chema *balasa*, în poemul din Benares, și *ftisis*, în cărțile lui Hipocrat, ceea ce însemna că Ahed avea să mai treacă pe la Sahib.

După aceea a venit un negustor bogat din Madina, care nu mai vedea cu un ochi. Avea cataractă. Sahib îl așeză pe un scaun, îi dădu să bea vin de Carmel, îi dădu praf de cânepă și-i puse în ochi picături de *kool*, după care-l rugă pe Jalal să-l țină de cap. Îi

spuse vrute și nevrute, îl întrebă cum merge sticla de Tyr, căci asta vindea el mai mult, iar apoi, pe nepusă masă, îi înțepă ochiul cu un scalpел îngust, pe nume *vaktra*, în locul în care irisul întâlnea albul ochiului. Se auzi un sfârâit umed, iar din ochi se scurse o apă limpede, semn că Sahib înțepase unde trebuie.

Stropi ochiul cu lapte fiert și răcit și-l puse pe negustor să-și strângă nara din dreptul ochiului sănătos și să-și sufle nasul, după care tăie capsula ce acoperea irisul precum cupola unei biserici minuscule, iar cristalinul, ca o pietricică netezită de ape, prinse a ieși pe lângă *vaktra*.

– Începi să vezi? îl întrebă Sahib.

– Parc-aș ghici o lumină...

– Tușește!

Negustorul tuși, iar pietricica țâșni din ochi ca un sâmbure de vișină.

– Văd, o, Sahib! Zău că văd!

– Câte degete am aici? îi puse Sahib patru degete în fața ochiului. Negustorul zise că vede patru degete. Atunci Sahib îl întrebă ce face cu ele, iar negustorul îi zise: „Îmi dai cu cu tifla, o, Sahib“, ceea ce era adevărat, așa că Sahib îi scoase scalpелul din ochi.

Îi puse un bandaj cu gălbenele și cu frunze de cânepă spălate în trei ape și-l trimise să se întindă în altă odăiță, cea în care stăteau cei cu operații simple, poruncindu-i să nu tușească și să nu strănute. Spre seară avea să plece acasă, iar a doua zi avea să treacă din nou pe la Sahib, ca să-i vadă pansamentul. Îi puse pietricica din ochi într-o oliță cu ulei, pe care s-o ia acasă, ca să aibă cu ce se lăuda la rude.

Apoi veni un sărăcan din Shufra, căruia, pentru că nu putea să urineze, i se umflase bășica-udului. Sahib luă un tubușor dintr-o rășină moale, pe nume *shellac*, îl cufundă în ulei de măsline și i-l vârî pe uretră, numai că tubușorul înțepeni la jumătatea penisului, nefiind chip să lungească mai departe. Sahib îl răsuci, îl trase și-l vârî la loc, ba chiar suflă în el aer, apoi ulei, dar tubul de *shellac* nu trecea mai departe. Atunci, Sahib îl duse pe sărăcan în odaia din spate și-l întinse pe pat. Îi dădu să mestece frunze de cânepă și-i turnă și o pulbere, tot de cânepă, prin tubușorul vârât în uretră.

– Ia uite, Jalal, ce voinicie! îi arată Sahib comoara sărăcanului.

– Voinicie-voinicie, făcu Jalal, dar are unde s-o pitească noaptea?

– Ai unde s-o pitești noaptea? se hlizi Sahib la amărât.

– N-am, zise sărăcanul, cam trist.

– Cum n-ai? Orice femeie s-ar da în vânt după așa ceva.

– A mea nu. I-au băgat creștinii prostii în cap. Cică prea multă dragoste e semn de păcat.

– Creștinii de care vorbești nu-s călugării de lângă Marhah, cumva? se interesă Sahib.

Sărăcanul zise că da. Iar Sahib:

– Dragostea o fi păcătoasă pentru ei, fiindcă n-au voie să vadă muieri.

– Ba văd, da-n ascuns, când se duc în satul creștinilor, de partea cealaltă a muntelui.

Tot vorbindu-i, Sahib îl trăgea de mădular încoace și-ncolo, ba chiar îl încercă și cu unghia, și, când văzu că sărăcanul nu mai clipește, luă *vridhipatra sastra*, scalpul cel subțire, ridică ștremeleagul și i-l culcă pe burtă, după care făcu o incizie în dreptul locului în care se înțepenise *shellac*-ul. Curse sânge, Sahib apăsă pe rădăcina penisului cu putere, apoi tăie mai adânc, dar nu mai mult de un lat de crăcuță de *ishil*, din cele din care se fac scobitori, și gata, găsi tubușorul de *shellac*. Simți mai sus de tubușor, spre bășică, un fel de gâlmă ce strâmta uretra. Tăie uretra – *fruuuf* – și zări zona îngustată; presără praf de cânepă în ea, o chiuretă, apoi vârî tubul de *shellac* mai adânc, trecând de locul pe care-l chiuretase. Tubul ajunsese în bășica udului, iar urina prinse a curge afară, lenevos.

Cât timp îl pansă, Sahib îi spuse beduinului că e un nătâng, dacă nu-și trânteste femeia cu picioarele în sus măcar o dată la două nopți: după operație trebuia să-și desfunde nevasta cu vârful și, mai ales, îndesat, dacă voia să nu-i apară boala din nou.

Isprăvi cu el și-l așeză lângă negustor. Cât timp îl întinseră în pat, din odaia de tratament se auzi Simha: o întreba pe Zamira dacă mai are dureri. Sahib se duse la ebionită, îi puse mâna pe frunte și văzu că fierbințeala îi trecuse. Își dădu seama că e prea tăcut, ceea ce nu-i stătea în obicei, așa că dădu să zică ceva, numai că ochii îi căzură pe piciorul Zamirei, ieșit de sub pătură. Era subțire, lung și avea degete fine... Sahib își dresă glasul și o întrebă dacă-i e foame, dar cu glas străin, de parcă el însuși ar fi fost o păpușă, pe care tot el, Sahib, o mânua de departe. E frumoasă ca o dimineată însoțită de toamnă, se trezi el că-și zice, uluit de el însuși, căci nu văzuse toamna nicicând. Atunci o zări pe Bilha în odaia din față: mușca dintr-o piersică și privea, dusă pe gânduri, în grădină. Lui Sahib i se ivi în minte chipul ei peste douăzeci de ani, cu obraji căzuți și plini de riduri, cu părul cărunț și ochi lacrimoși, mestecând în gol.

Plecă de la Zamira și se întoarse la sărăcan, făcându-și de lucru cu el, deși nu era nevoie. Peste acoperișuri răsună glasul lui Bilal, vestind rugăciunea de după-amiază. Apoi se porni un vânt rece și cerul se acoperi. Sahib se duse în farmacie, numără săculeții cu prafuri și pulberi, puse uleiurile în ordine, văzu de unsori, de florile și frunzele uscate, după care ieși în grădină. Se uită la lipitori – frigul le amorțise.

– Ei? o întrebă deodată pe Simha, a mai trecut djinnul pe-aici?

Fetița, ascunsă în întunericul odăii de tratament, făcu semn că nu, dar nu se putu abține să nu zică: „Posibil.“ Zamira își mișcă picioarele și tuși, iar Sahib se gândi că poate într-o zi, când lumea avea să fie plecată de acasă, o să discute verzi și uscate cu ea. Iar

Simha:

– Djinnul n-a mai venit, dar Zamira l-a zărit pe prietenul acela al lui, călăuza de munte, Buraq. Eu cred că e tot djinn și el.

Sahib râse cam strâmb și o întrebă pe ebionită:

– L-ai văzut pe Buraq, zici? Ce făcea?

– Era într-un târg, cu un prieten, treceau pe lângă o biserică mai mare decât Al Qulaish, din Sanaa. Nu era o biserică ebionită, căci era plină de cruci și avea ziduri negre și dantelărie din piatră. Era frig, oamenii erau îmbrăcați gros, iar lumea era stricată, căci lângă biserică locuiau multe femei ușoare. Tovarășul lui Buraq se gândea la ceva, dar eu îl auzeam, știi cum e-n vis: Dar evreica?

Oare ce face evreica? – așa se întreba, iar în minte îi umblau gânduri necurate cu acea ea.

– Ai văzut tu asta în vis? căscă ochii Sahib, întrebându-se cât timp trecuse de când scrisese întâmplarea cu pricina: o lună? poate mai mult?

– Am văzut, da, făcu Zamira. Iar pe prietenul lui Buraq îl cheamă Mesnah și seamănă cu djinnul. Pe tustrei îi visez – și-n Shibam îi visam.

Mesnah?! se miră Sahib. El nu scrisese nicicând de vreun Mesnah, cât despre prietenul lui Buraq, ei bine, acesta era celălalt Sahib, nu altcineva – ei doi treceau pe lângă biserică, nicidecum alții. Uimit, *tabib*-ul intră în odaie și-o descusu pe ebionită: cum arăta Mesnah? Cică era potrivit de înălțime, purta părul strâns în coadă de cal, avea un cercel din piatră neagră și semăna mult cu djinnul, cu celălalt Sahib, adică. Cât despre Buraq, era înalt, slab, bărbos, măsliniu.

– Bine, îi zise Sahib, luându-i pulsul. Acum odihnește-te. Vreau să bei multă apă.

– Poți să-mi dai *tu*, preacinstite, un pocal mare de tot, chiar acum?

– Jalal, strigă Sahib, adu-i *ebionitei* o carafă cu apă rece.

Și se duse înapoi în grădină. Ibrahim bătea pe nicovala lui cea mică din atelier: tiiing, tiiing, tiiing. Khalil se certa cu nevastă-sa, dar nu foarte tare. Deodată Sahib simți că cineva îl urmărește cu privirea. Nu putea fi decât Malik, habotnicul – se uita la el de pe terasa de sus a *qasabei* sale înalte, care arăta ca o cetate. Sahib se întoarse și-i făcu semn cu mâna.

Malik îi făcu semn înapoi. Un arc și-o săgeată dac-aș avea... se gândi Sahib. O strigă pe Simha:

– N-o să vezi niciun djinn în oalele astea, mai bine am dăruia apa. Avem vecini care se chinuie să facă rost de apă.

– Și dacă vine djinnul? Ai văzut că n-am mințit, ți-a zis și Zamira de el.

– Ai o minte bogată, istețo, o luă Sahib, iar oamenii cu mintea bogată se plictisesc ușor și-și închipuie întâmplări nemaivăzute.

– Doar nu vrei să spui că eu și Zamira *nu* l-am văzut?

– Hai, las-o baltă... Tu l-ai văzut pentru că ai citit despre el, iar Zamira a avut fierbințeală și a primit *binj-datturah* – uite de ce l-a visat.

De pe uliță se auzi un glas de copil. O striga pe Simha.

– E Asim, îi sticliră ei ochii. M-aș duce cu el la joacă, la casa părăsită.

– Iar te joci cu Asim? sări Bilha de-un cot.

Simha strânse din dinți, se codi nițeluș, dar în fine zise ce avea de zis:

– Măcar Asim nu e prost. Cu el nu mă plictisesc niciodată.

– Te cred și eu! Cum să te plictisești cu unul cu care te cerți mereu?

– Ba nu ne certăm mereu.

– De-aia spuneai ieri că nu vrei să-l mai vezi în ochi?

– Uite că m-am răzgândit.

Iar Sahib:

– Du-te, dar vezi ce vorbești! Uită de djinn și de prietenii lui, bine?

Sahib se întoarse în casă. Se învârti prin odaia din față, se mai uită în grădină să fie sigur că Bilha nu-i cu ochii pe el, după care se repezi în odăița în care scria, trase scara ce ducea pe acoperiș și se urcă iute pe casă. Malik îl văzu, dar se prefăcu a nu-l băga în seamă, iar Sahib se duse la marginea terasei, căutând-o pe Simha din ochi.

Glasul ei vesel răsună peste case. Era în *hosh*-ul de peste uliță ce ducea la casa lui Ibrahim, apostatul – un *hosh* de care n-avea nimeni grijă, plin de buruieni și arbuști de *arak*, crescuți anapoda.

Simha râdea și chiuia cu Asim și cu alți băieți, însă ei, cine știe de ce, se purtau de parcă voiau să scape de ea: se piteau printre bălării, chicoteau și-o chemau, ademenind-o departe de casa părăsită. Poate că se joacă de-a v-ați ascunselea, se gândi Sahib,

numai că-i văzu pe băieți cum își dădeau coate, râzând pe înfundate ori de câte ori Simha trecea pe lângă ei fără să-i vadă, iar după ce ajunse în celălalt capăt al *hosh*-ului se furișară înapoi, lăsând-o singură. „Asim, Mundir, unde v-ați ascuns?” îi strigă ea, dar băieții se strecurară spre casa părăsită, fără a-i da niciun semn.

– Unde sunteți? strigă Simha mai tare.

Niciun răspuns. De ce au chemat-o, dacă nu se joacă cu ea? se întrebă Sahib, cu obidă. După o vreme, Simha rămase locului: privea în jur, sperând că băieții vor ieși la iveală. Apoi, însă,

pricepu că fugiseră de ea și încremeni cu privirea în pământ, cu brațele căzute pe lângă trup. De ce nu pleacă, de ce nu vine acasă? i se rupse inima lui Sahib. Fu cât pe ce s-o strige, numai c-o auzi pe Bilha că întreabă de el.

Coborî în odaie, puse scara la loc. Parcă-l apucase ceva de gât și nu-i mai dădea drumul. Și-au bătut joc de ea, își spuse, și mai-mai că-i dădură lacrimile. Dori să se ducă la bolnavi val-vârtej, dar în ușa dădu peste Bilha, așa că făcu pe nepăsătorul. Bilha îl întreabă unde a fost, iar el o minți – cică aruncase un ochi peste sulurile pe care scria.

– Ce-i cu tine? îl simți Bilha.

– Nimic, zise el, intrând în odaia bolnavilor.

Cum s-o cresc ca să nu mai pătească așa? Oare-ar fi bine s-o înrăiesc? Se opri în mijlocul odăii, strângând din dinți. Sărăcanul din Shufra se zvârcolea de durere, așa că se grăbi să-i presare pulbere de mac în nări. Nu termină bine cu el, că negustorul operat de cataractă se plânse că simte ace în ochi. Ca de obicei, cum îl apuca durerea pe unul, cum îi lua și pe cei din jur.

– E timpul să mergi acasă, Abdul, îi zise Sahib negustorului. Vino mâine, după *dhuhr*, să te văd. Nu te duce la rugăciune sau, dacă te duci, nu te apleca, nu te screme, nu tuși și nu strănuta. Îți scot ochiul cu mâna mea dacă-mi strici operația.

– Nu râde de mine, preacinstite!

– Nu râd deloc. Hai că ți-l dau pe Naghib să te însoțească. Ne vedem mâine, după *dhuhr*.

Deîndată ce plecă Abdul, apăru alt bolnav. Cu două zile în urmă, cămila lui o luase razna și dăduse cu el de pământ, iar acum îl dureau șalele de nu mai putea. Sahib îl puse să se ghemuiască, trase de el, îl întinse în pat și-i îndoi picioarele, i le ridică, îl ciupi de sus până jos, îl puse să miște degetele, îl crăcăna – n-avea nimic rupt. Îl trecu în sulul cel mare al suferinzilor veniți din alte părți. Habar n-avea dac-o să-l mai vadă vreodată, dar, dacă o să se întoarcă la el, trebuia să și-l amintească cu toate cele.

Îi dădu prafuri pentru durere și-l trimise înapoi la Monakh, pe maidanul din afara Madinei, unde poposeau caravanele.

Apoi scoase sulul pe care trecea plățile. Beduinul din Tharb îi dăduse doar doi dirhami, căci n-avea mai mult, drept care Sahib îi înapoiase unul, dar nu trecu acest lucru în sul. Apoi îl văzuse pe Abdul, care era putred de bogat – el plătise douăzeci de dirhami pentru operația de cataractă și avea să-i mai trimită și laptele de la două oi preț de trei săptămâni. Sărăcanul din Shufra, cel ce nu putea să se ușureze, n-avusese bani (să fie primit!), iar călătorul trântit de cămilă îi dăduse doi dirhami și-i rămăsese dator, dar făgăduise c-o să-i plătească pe drumul de întoarcere de la târgul din Ukaz, căci avea de vândut sute de *saa* de ulei de susan.

La sfârșit o trecu pe Zamira – în dreptul ei trase o linie. Cum venea vorba de bani, cum apărea și Bilha. Se uită pe plăți și strâmbă din nas: nu fusese o zi bună, iar cu amărățul din Shufra făcuseră *ei* cheltuieli, unde mai pui că, de-acum, trebuiau să-i facă și porție de mâncare. Cât despre Zamira, cu ea cheltuiseră cel mai mult și-aveau să cheltuiască și mai mult în zilele ce urmau.

– Bine măcar că rămânem în câștig, zise ea după ce termină de citit.

– Știi cum se spune, zise Sahib. Zece nu-ți dau nimic, dar vine al unsprezecelea și dă pentru toți.

Ce-ar fi să facem și-aici ca-n Benares? se întrebă. Să ridicăm un spital, iar *tabib*-ii să nu mai fie plătiți de bolnavi, ci de întreg orașul din dări, căci sănătatea nu se vinde la târg. Sănătatea...

– Dacă tot vorbim de cei ce plătesc în contul săracilor, îl aduse Bilha cu picioarele pe pământ, mă întreb dacă Mahomed te va plăti.

– Nu știi să-l scap de boală, așa că nu-mi datorează nimic.

– Te-ai pus rău, însă, cu *tabib*-ul lui, cu Haret ben Kaladah, armeanul. Fie și numai pentru asta, Mahomed ar trebui să te răsplătească. L-ai întrebat, măcar, dacă vrea să ne ajute?

– N-am apucat.

– Mda... Și el n-a zis nimic? I se pare firesc să-l îngrijești fără plată?

– Știi că Mahomed nu e avut.

– Ei, nu e avut... În sfârșit, nu țin morțiș să-ți dea bani. La câți ai tratat pe degeaba, unul în plus nu se pune. Sunt doar curioasă dacă el crede că totul i se cuvine, după ce i-a tocat pe ai noștri.

– El... cum să spun... Cu mine se poartă drept.

– S-o purta el drept, dar ce ne facem după ce moare? Of, Sahib, hai să plecăm! Hai la Basra, la Jaffa sau chiar la Constantinopol...

– Și să lăsăm tot? Casa? Grădina? Oamenii?

– Câți prieteni ai tu în Madina, Sahib? Cât despre case și grădini, găsim oriunde... De ce nu vrei să vezi câți de-ai noștri pleacă din oraș?

Sahib mormăi ceva, după care, ca să scape de Bilha o trimise pe Rabab după Simha și ieși în grădină. Ibrahim încă bătea în nicovala lui mică, Khalil râdea cu nevastă-sa, iar în oale nu se zărea niciun djinn.

Să plecăm? se întrebă Sahib. Cum ar fi să vină bolnavii într-o dimineață și să găsească ușa ferecată? Cum ar fi să mă strige, iar eu să nu le răspund? Iar copiii? Copiii o s-o cheme pe Simha la joacă, iar ea, nimic! E ca și cum am fi morți. Deîndată ce-și spuse asta, în minte îi apărură vedenia ce-l îngrozea: Simha bolnavă, și el privind-o neputincios. Se gândi la nenorocirea aia până ce simți

că-l ia cu leșin, dar cum altfel să alungi piaza rea? Apoi se întreabă: Unde e Simha? De ce nu se întoarce Rabab?

Se urcă pe casă, pășind cu grijă, să nu-l audă Bilha. Se uită de jur-împrejur, dădu s-o strige pe fiică-sa, dar se răzgândi, simțindu-l pe Ibrahim cum se uită la el din ușa atelierului. Îl privi și el, dându-i binețe, dar Ibrahim pufni și se întoarse pe călcâie. Ibrahim era neînduplecat, nu venea nici măcar să se caute, deși o tuse cumplită îl chinuia de luni de zile.

Unde e Simha? se întreabă iarăși Sahib, privind peste *hosh*-uri. Se uită spre casa părăsită – nici fiică-sa, nici Rabab nu erau de văzut.

Coborî. O vreme stătu nemișcat, trăgând cu urechea la Bilha – vorbea cu Naghib și cu Jalal. Pesemne că era ceva hazliu, căci râdeau toți trei. Dacă Bilha râde înseamnă că degeaba îmi fac gânduri negre, își zise Sahib, proteste, și se duse apoi la Zamira. O privi cum respiră: era mai bine. De astă dată nu-i mai trecu prin minte să-i vorbească dacă rămân singuri.

Ieși. Intră în vorbă cu Bilha, cu Jalal, cu Naghib. Se strădui să rădă cu ei – nu putu. După un timp întreabă dacă Rabab nu se întorsese cu Simha.

– A plecat cam demult după ea.

Se iscă oarece vânzoleală, Bilha se supără („Fata asta a noastră și-a luat-o în cap!“), iar Jalal plecă după ele să vadă ce și cum.

Sahib rămase în grădină. Unde *naiba* s-a dus, unde? se întreba. Îi veni să răstoarne blestematele de oale, își făcu de lucru cu lipitorile, iar până la urmă se duse pe malul iazului și se așeză pe un pietroi. Se uită la apă, încercă să se liniștească, după cum îl învățase maestrul Yogendra, dar nu reuși. Soarele se apropia de asfințit.

– Barzillai, ia vino încoa’! se auzi Bilha deodată.

Nu era a bună când zicea „Barzillai“. Sahib intră în casă și răsuflă ușurat: Simha venise, numai că era mânjită de sus până jos și se smiorcăia.

– Nu-i treaba ta, mami, zicea ea. Și nici a lui tati!

– Ce s-a întâmplat? făcu Sahib.

Slavă Domnului, slavă Domnului, își tot spunea, slavă Domnului!

– A bătut-o Asim, zise Rabab.

– Ți-am spus, Barzillai, ți-am spus! scăpărau ochii Bilhei. Așa a fost și-n Babilon, și-n Misr, și la Ierusalim: mai întâi cei puternici i-au bătut pe cei slabi. Apoi cei puternici i-au *omorât* pe cei slabi.

– Bilha, copiii se bat între ei de când lumea.

– Și nici nu suntem slabi, mami, suspină Simha. Oh, îl urăsc pe Asim.

– De ce v-ați bătut? o întreabă Sahib.

– Nu-i treaba voastră. Nu-i nici treaba ta, Jalal, zise fetița, văzându-l cum strânge pumnii. Îl urăsc pe Asim, îl urăsc, îl urăsc.

– Hai să mâncăm, zise Sahib. Iar tu spală-te, îi zise Simhei.

Bilha îi aruncă o privire tăioasă. Crezând că se lasă cu scandal, Rabab fugi în bucătărie, dar nu se întâmplă nimic. După o vreme, cei doi soți se așezară la masă și-i chemară și pe servitori. De ce-a bătut-o Asim? se întrebă Sahib, dar se căzni să nu se mai gândească la asta, căci simțea cum crește furia în el, iar când creștea furia în el nu mai dormea noaptea, iar când nu dormea noaptea se gândea cum să le vină de hac lui Umar, lui Malik și lui Ibrahim, apostatul. Ca să scape de gândul rău, își aminti de ziua când Simha, având doar o lună, fusese adusă la masă, în fața prietenilor din Benares. Sahib o ridicase deasupra mesei și se fălise cu ea, iar Simha făcuse pișu în supa lui. Bilha a vrut să azvârle supa, dar Sahib i-a zis s-o lase și a mâncat-o pe toată. Iubea pățania asta, așa c-o scrisese în povestirea bărbatului care se va urca pe munte, când istorisise copilăria lui Iaqub.

Simha veni și ea la masă, dar mai mult ciuguli. Jalal era furios, Bilha era supărată, iar Rabab mânca cu guri mici. Dac-am fugi din Madina, măcar am mânca omeneste? se întrebă Sahib.

După ce isprăviră, Sahib dădu să plece la Mahomed, dar nu apucă: Fatima, fiica profetului, tocmai intrase în casă, împreună cu sclava ei. Simha profită de foială și o șterse în grădină, iar Jalal fugi după ea. Ce naiba? se miră Sahib, urmărindu-i cu privirea, dar nu se mai gândi la nimic, căci se grăbi să iasă cu

Bilha în întâmpinarea Fatimei.

– *Salaam aleikum*, zise fiica profetului.

– *Aleikum salaam*, răspunseră cei doi soți.

Vorbiră de una, de alta, codindu-se, după cum au obiceiul femeile când au de vorbit ceva important, dar e și un bărbat de față. Sahib dădu să le lase singure, dar Fatima îl rugă să mai stea, că voia să afle și el de ce venise la ei, chit că se încălca buna cuviință. Pe scurt, Fatima nu mai avusese *haidh* de câteva luni și credea că este însărcinată.

Sahib ieși, lăsând-o pe Bilha s-o consulte. Nu trecu mult și Bilha dădu vestea cea mare: Fatima avea să aibă un copil. Sahib îi ură Fatimei să aibă un copil norocos, dar nu se putu abține și-o luă la întrebări. De ce venise la ei? Își avea moașa ei, cu care-i născuse pe ceilalți copii, asta ca să nu amintim de Haret, armeanul, care, fiind prieten cu Ali, soțul Fatimei, n-avea cum să nu fie la curent cu situația.

Fatima era frumoasă, avea pielea albă și ochi vii, iscoditori. Era o femeie iute și pricepu de îndată ce-i trecea prin minte lui Sahib:

– O, Sahib, ai dreptate, nu de soarta mea mi-e acum... Vreau să aflu dacă tata o să scape. L-am întrebat pe Haret, dar el n-a știut ce să-mi spună.

Sahib se înnegură. Fatima îl iubea mult pe Mahomed: dacă vestea cea rea o să-i facă rău? se întrebă. Dacă o să-și piardă pruncul de supărare? Haret, șiret cum era, scăpase de explicații.

– O, Fatima, tatăl tău, Domnul să-l aibă în pază, e bolnav de mult timp, iar eu nu sunt Allah și n-am puterea să le știu pe toate.

– Voi, *tabib*-ii, parc-ați fi vorbiți, se posomorî fiica profetului.

Sahib privi cu înțeles la sclava Fatimei, dar Fatima spuse că femeia îi era credincioasă și că n-avea să vorbească, indiferent ce-ar auzi.

– Vreau adevărul, o, Sahib. Nu mă minți, căci nu vreau să-mi fie ușor. Ce se întâmplă cu tata?

– Îl pierd printre degete, o, Fatima. Boala lui nu e-n puterea mea. Lasă-mă să-l mai văd o dată, din cap până-n picioare, poate c-o să-ți dau vești mai bune.

– Oh, dacă el moare... Fără el, sunt pierdută. N-o să-mi sângereze doar sufletul... Voi nu știți ce urzeală se țese în jurul meu.

– N-are cum să fie așa de rău, o, Fatima. Ești fiica profetului și soția celui ce l-a ajutat cel mai mult... Ali e drept și puternic.

... atât de drept, că i-a ucis pe-ai mei la Kaibar, se gândi Bilha, dar nu numai că n-o zise, ci nici n-o gândi prea mult, de teama ochilor Fatimei.

– Dreptatea nu e totuna cu puterea, o, Sahib, zise Fatima cu glas sfârșit. De când tata l-a uns pe Ali la Gadir Khum, Aîșa și Hafsa și-au pierdut mințile. Cum să *nu* mai facă parte ele, soțiile profetului, din familia celui dintâi moslem? Cum să rămână Abu Bakr și Umar, tații lor, pe dinafară? De ce se pune la socoteală, se întreabă ele, că singurii băieți din osul profetului sunt Hasan și Husein, copiii mei? Nu mai spun de Aîșa, care-și smulge părul din cap că n-are băieți. Ea e o... Nicio soție cinstită n-ar fi făcut ce a făcut ea când a rămas în urma caravanei, cu bărbatul acela.

– Allah l-a îndrumat atunci pe profet, îi atrase Sahib atenția. Cei ce au învinuit-o pe Aîșa de preacurvie au fost pedepsiți cu vârf și îndesat.

– O, Sahib, tata e doar un om – cine știe ce-a fost în mintea lui când a iertat-o pe Aîșa? Aîșa, însă, i-a simțit slăbiciunea, iar acum ea și Hafsa se țin de intrigă, știind că scapă nepedepsite. De ce crezi tu că Abu Bakr și Umar, tații lor, au ajuns să urzească împotriva lui Ali? Ei doi își doresc califatul, iar Aîșa și Hafsa pun paie pe foc, îmboldindu-i de dimineată până seara.

– Supărarea îți întunecă mintea, o, Fatima. Nu e treaba mea și nici a ta cine va lua califatul. *Umma* va stabili a cui va fi puterea în *shura* ²³.

– La Gadir Khum, ridică Fatima vocea, tata a spus cine va lua puterea! Ali îi va urma lui tata, iar lui Ali îi vor urma fiii mei, nepoții profetului.

- Se zice, se băgă Bilha în vorbă, că Mahomed n-a cerut la Gadir Khum decât respect pentru Ali, nu că l-ar fi lăsat urmaș.
- Of, sunteți evrei, de unde să știți voi că *umma* îl respectă pe Ali chiar și fără porunca tatei? De ce să ceară tata respect pentru Ali, când *umma* i se pleacă oricum la picioare?
- Ei, nici Mahomed n-a spus, limpede, că Ali îi va urma.
- O, Sahib, oi fi eu femeie, dar mă duce mintea... Am văzut cum Coranul, pe alocuri, nu spune lucrurilor pe nume – cu toate astea, lumea le pricepe așa cum se cuvine. La fel a făcut și tata la Gadir Khum: el n-a zis verde-n față că Ali va fi califul (niciun emir nu s-ar înjosi într-atât), dar, prin vorbele lui, l-a înscăunat pe Ali. Toată lumea cinstită a înțeles asta.
- Nu am căderea să judec *khutbah* profetului, dădu Sahib înapoi. Eu știu doar că Mahomed a vorbit atunci despre Dumnezeu Unul și că el, Mahomed, e trimisul Lui; a mai spus că raiul e adevărat și plin de ape răcoroase și că Ziua Judecății și Reînvierea ne așteaptă pe toți. E drept că a vorbit și despre Ali, dar nu toți au priceput că-l lasă urmaș.
- Și-atunci, de ce l-a felicitat însuși Umar pe Ali după *khutbah*?
- Adevărul e, interveni Bilha, cu ochi lucitori, că Ali e mai drept decât Umar și Abu Bakr. Cu el, măcar, vorba-i vorbă. Și nouă ne-ar fi mai bine cu el, recunoaște, Sahib! Aișa? făcu ea, pufnind. Ce-a făcut ea atunci cu Safad, în deșert, spune tot despre cinstea ei.
- Bilha! făcu Sahib.
- Las-o, o, Sahib! prinse Fatima aripi. Are dreptate: Aișa e o ticăloasă și, dacă până acum a fost nevasta profetului, de-acum înainte dorește să fie *fîica* urmașului profetului – ea-l vrea calif pe tatăl ei, Abu Bakr, zise Fatima în șoaptă. O, Sahib, salvează-l pe tata! Dacă vei reuși, vei avea mereu un prieten de nădejde în casa lui Ali. Voi, evreii, nu vreți să știți ce-o să fie, dacă Abu Bakr și Umar iau puterea... Ce-au pățit Banu Quraiza și Banu Nadir a fost un fleac, pe lângă ce și-au pus ei în minte.
- Glasul lui Bilal se revărsă peste oraș – chema lumea la *maghrib*, rugăciunea de seară. Bubuiturile din atelierul lui Ibrahim încetară cât ai bate din palme. Iar Sahib:
- O, Fatima, eu nu fac parte din *umma*, de ce-mi spui toate astea?
- Pentru că așterni cuvinte pe un pergament, preacinstite. Te rog din suflet, scrie și ce ți-am spus eu și mai scrie și ce-o să se întâmple în zilele următoare, căci tare mi-e teamă c-o să se piardă multe din cuvintele tatei. Pe de altă parte, tu ai habar, o, Sahib, ce teamă îi e lui Umar de ceea ce scrii?
- Bilha se cutremură, auzind-o, însă Sahib își îndreptă spinarea:

– Mă duc la tatăl tău, pacea fie asupra lui. Am înțeles tot ce mi-
ai spus și mai ales tot ce nu mi-ai spus, îmi zise el Fatimei și ieși,
lăsând-o cu Bilha.

51
DOJANA

Deîndată ce Sahib îi dădu drumul la sânge, Mahomed (pfal) îi zise așa:

– Umblă vorba că ebionita aceea i-a văzut pe profeți la Wahat.
– Avea fierbințeală, o, Mahomed, cum s-o crezi?

Mahomed își privi sângele. Era gros, negru și curgea mai molcom decât uleiul.

– Sânge de om bătrân, dădu el din cap. Să-l vezi cum era la Uhud, după ce m-au lovit *kafirii* cu pietre: era sânge de război, lucea, tresălta în soare... Și ce dacă ebionita avea fierbințeală? se întoarse el la ale lui.

– Când ai fierbințeală, mintea îți joacă feste.

– La fel a zis și Umar mai deunăzi, că am fierbințeală și că aiurez.

– Umar a vrut să te ferească de supărarea unei discuții aprinse, zise Sahib, făcându-i-se deîndată rușine – nu semăn deloc cu *acel* Sahib despre care scriu.

– Te-ai înroșit, o, Sahib, surâse profetul. Nu te prinde să fii curtean... Dar ia zi, ce altceva a mai spus ebionita?

Sahib răsuci lanțeta, căci sângele făcuse cheag și nu mai curgea.

– Ți-e mai bine? întrebă.

Iar Mahomed:

– Ți-e frică să vorbești despre tânăra din Shibam?

Sahib se codi, dar până la urmă spuse că nu pricepea cum de aflase Zamira de cartea pe care o scria.

– Poate c-o să aflu *eu* cum de-a aflat, râse Mahomed, după care sări la alta: Ascultă, mă tot întreb, tu cum de *știi* ce să scrii, dragă Sahib? Te gândești în amănunt, dinainte, sau inima te îmboldește ca focul, deodată?

– Nu știu, o, Mahomed, răspunse Sahib, zâmbind. Știu doar că atunci când încep să scriu vorbele se așază la locul lor, chemând personajele la viață. Câteodată cred că Domnul există și că El mă îndeamnă să aștern cuvinte pe pergament, dar nu-s sigur, căci am scris multe lucruri cumplite.

– Crezi că scrii despre *Jahannam*? ²⁴

– Mi-e teamă de asta, căci văd lucruri pe care nicio minte sănătoasă nu și le închipuie. Văd oameni care vorbesc între ei, deși nu se zăresc, în timp ce alții vorbesc din niște cufere cu fereastră din sticlă de Tyr. Nu mai spun că oamenii de pe ulițele din mintea mea sunt atât de mulți, încât nu se știu între ei, iar din pricina asta nu-și dau binețe, ceea ce mă înspăimântă. Să-ți mai zic că țâncii abia își văd părinții, căci părinții nu vin acasă decât la lăsarea serii, și că, din pricina asta, nu le e dor unii de alții? Să mai amintesc că lumea aceea e condusă de zarafii, care cumpără lucruri pe care nu le văd niciodată?

– Poate că Shaitan îți vâra în cap toate astea. Blestematul i-a făgăduit Domnului c-o să facă tot ce-i stă în puteri ca să-i ducă pe oameni pe căi greșite... Ei, dar ia spune, îți place lumea despre care scrii, o, Sahib?

– Mi-e silă de ea, dar cum să n-o povestesc? Sunt curios dacă Domnul o să-și facă loc în ea ca să-mi dea semn.

– N-o să-ți dea – nu *ție*. Credincioși mai sunt pe lumea aceea?

– Mai sunt. De-ai tăi, de-ai mei, creștini.

– Deci e și *umma*, nu-i așa?

Sahib se aplecă, privind cum curgea sângele profetului. Se strânsese destul în ulcică, iar, după vorbă, Mahomed (pfal) se simțea mai bine.

– Cartea mea nu e un Coran, preacinstite.

Mahomed luă un pic de sânge pe deget și-l privi în lumină.

Apoi:

– De ce nu vrei să-mi spui, o, Sahib, cum e *umma* din cartea ta?

– Ce să-ți spun? Că-s moslemi care beau până cad lați și înfulecă porci întregi, de le curge grăsimea pe bărbie? Că mint și-ai mei, și creștinii? Că dau toți bani cu camătă? Că preoții creștini vând te miri ce în biserici, că imamii tăi îndeamnă la măcel și că ai mei vând aer din Ierusalim în sticlute?

– Mai bine ai crede în Allah, preacinstite. Shaitan te momește, dar Allah, iată, îți arată lumea hidoasă la care visează îngerul blestemat, iar dacă lumea din cartea ta te înspăimântă înseamnă că Allah nu te-a părăsit, căci numai cine nu se înspăimântă nu crede. În necredința ta, ești mai credincios decât cine se închină cu gândul la camătă și la femeile altora. Spaima ta, ascultă ce-ți spun, e sfântă, dragă Sahib.

Vorbind astfel, Mahomed pufni în răs și zise că noroc că Umar nu era de față, căci din nou i-ar fi spus că aiurează.

– Mai spune-mi ceva, reluă el. Aspasia.. femeia lui Boutros... vă mai uitați unul la altul?

– N-a fost nimic între noi.

– N-a fost nimic *trupesc*, dar tu te mâhneai când n-o vedeai și la fel se mâhnea și ea când nu te zărea... Oare cum ar fi fost, dacă

aveați voie și voi să țineți mai multe neveste? Tu, Sahib, de pildă, te-ai fi apropiat de Domnul?

– Bilha îmi ajunge, o, Mahomed.

– Și nu te încearcă dorul după alte femei? Nu-ți place să le privești, să le vorbești?

– Nu cred că lui Dumnezeu îi pasă de asta.

– De ce nu? Nu e ceva omenesc?

– Vrei să mă cumperi cu poligamia ca să cred în Allah? zâmbi Sahib.

– Nu te face că nu pricepi! Ai tăi spun că moslemii sunt păcătoși pentru că au mai multe neveste deodată. Și voi, însă, aveți mai multe femei, numai că le țineți pe rând. Cu toate astea, ziceți că tot noi suntem păcătoșii.

– O, Mahomed, eu n-am vrut ca Aspasia să-mi fie nevestă.

– Dar de simțit... hai, recunoaște, ai simțit c-o vrei.

– Era nevasta altcuiva.

– Ascultă, o, Sahib, nu-l slăbi profetul, aud că și ebionita e tare frumoasă. Ai lua-o, dac-ai avea voie să ții mai multe neveste?

Sahib se foi. Ochii profetului luceau, plini de veselie.

– Nu-mi plac vorbele astea, zise Sahib.

– Iartă-mă, se încruntă Mahomed, ți-am arătat doar că Domnul e înțelept și că-L cunoaște prea bine pe păcătosul de om pe care L-a făcut din *alaq*, din sânge închegat... Uite de ce ne-a dat nouă voie s-avem mai multe neveste – ne-a iertat de-un păcat de care nu scapă niciun bărbat... Poate c-ar merita să crezi în El... În sfârșit, mai bine spune-mi ce-ai mai văzut în lumea despre care scrii: copacul Zaqqu²⁵ l-ai văzut?

– E plin de copaci Zaqqu, mărite profet. Și, cum să nu fie, din moment ce acolo sunt tați-femei și mame-bărbați? Și să mai vezi profeți de-o zi, și să mai vezi oameni care se duc dintr-un loc în altul fără să facă negoț, fără să vrea să-și vadă rudele sau prietenii și fără să vrea să învețe vreun meșteșug – merg doar ca să vadă alte locuri, dac-ai pomenit așa ceva.

– Or fi precum călătorii cei vechi, poate că deschid drumuri.

– Nici pomeneală! Doar merg de colo-colo și se uită la tot ce le iese în cale, așa, fără scop. Și încă ceva: știi că acolo cei răi sunt ținuți în cînste? Mahomed se încruntă. Da, da, urmă Sahib, toată lumea știe despre cutare că e om rău, dar nimeni n-are voie să-i spună că e rău.

– Or fi politicoși, precum dregătorii de la curțile cele mari.

– Nu știu cum sunt, dar la fel e și cu proștii: nimeni n-are curaj să le spună că n-au minte nici cât găina.

– Ce lume vezi tu! se zgribuli Mahomed. Și ce chin pe tine...

Bucură-te, însă, căci Cineva te mână cu bună știință pe calea asta... O, Sahib, dacă tot am vorbit de chin, află că de mult vreau

să-ți împărtășesc ceva. Eu sper că-mi ești prieten, nu doar *tabib*, și, din pricina asta, te rog, înțelege: i-am omorât pe unii de-ai tăi doar pentru că n-am avut încotro.

Sahib se uită la ulcica de sânge: păru mulțumit de ce vede.

– Nu ți-am cerut socoteală, zise.

– Și nici n-o să-mi ceri vreodată. Ți-e frică de mine?

– Mie nu. Alor mei, însă, da.

– Știi că Bilha nu poate să mă vadă în ochi. Cu Simha, însă, mă înțeleg de minune. Eu n-am nimic cu omul cinstit, să știi.

– Și de-aia ne-ai ucis când ți-a venit bine? De-aia ai pus la cale să ne fie ucis poetul? Ți-ai chemat tovarășii și le-ai zis că ești mâhnit din pricina lui Kaab ibn al Ashraf și i-ai întrebat: „Cine o să aibă grijă de Kaab?“, iar ibn Maslama a zis: „Eu. Eu o să-lucid.“ Iar tu: „Fă-o, dacă poți!“

Așa dădu să zică Sahib, dar se răzgândi și nu întrebă decât:

– Domnia ta, de ce mă chemi pe mine să te îngrijesc, când îl ai pe Haret?

– Haret nu mi-e prieten.

– Preacinstite, oare n-ai auzit că prietenii nu-s buni ca *tabib*-i?

– O, Sahib, de la Gadir Khum încoace Domnul nu mi-a mai vorbit. Nu de *tabib* am nevoie, căci liniștea asta de Sus îmi arată că timpul mi se apropie de sfârșit. Eu un prieten doresc și vreau să fie unul din neamul tău, căci poftesc să las un semn despre tine și evreii tăi. Pentru ca semnul să se împlinească, însă, nu-ți cer decât să crezi în Dumnezeu Unul.

Sahib se ridică. Putea să răspundă că da, o să creadă – un bolnav care nu mai avea mult de trăit merita orice făgăduială. Cu toate astea, tăcu.

– Totul e-n mâinile lui Allah cel preamilostiv, zise Mahomed și se ridică și el. Se uită în jur. Ridică brațele, clătină capul. Mă simt bine, spuse.

– Te mai doare capul?

– Nu.

– Ți-a trecut înainte sau după ce-ai băut suc de mac?

– După ce-am băut suc nu mi-a mai păsat de durere. După ce mi-ai lăsat sânge, însă, mi-a trecut și durere, și amețeală, și tot. O să dorm liniștit la noapte. Sahib dădu să plece. Dar Mahomed: N-o certa pe Simha.

– De ce s-o cert?

– Ai să vezi tu. Știi c-a trecut pe la mine înainte să se întoarcă acasă?

Sahib îngheță.

– Mie mi-a zis c-a fost la casa părăsită.

– A fost ea și-acolo, dar a trecut și pe la mine. Ea mi-a spus că în cartea ta sunt numai drept credincioși, care alcătuiesc o singură

umma. E crudă, mititica, și te iubește mult.
– Trec mâine, la primul ceas, să văd cum te simți, zise Sahib,
negru la față, după care își luă la revedere.

52
RISTACHE

- Și tu ce mai faci, Mesneraș? mă întreabă șeful.
- Scriam raportul, dom' colonel.
- Am ascultat înregistrările, așa, de sămânță... Ce idee pe Sahib, să-i pună la aceeași masă pe P și pe Minion... N-a reușit, însă. Următorul pas ar fi să-l caute pe Nozo, să se alieze *măcar* cu el, ce zici?
- Șeful pornește înregistrarea, se miră de supărarea lui Ristache, dă mai departe, se miră din nou: celelalte voci sunt și ele nervoase.
- Ce popor! Zice. Nu ne înțelegem deloc. Noroc că-n felul ăsta nimeni nu face planuri subversive. E bafta noastră, nu crezi?
- Ce ne facem, însă, dacă-i apucă nervii pe toți deodată?
- Se uită la mine neîncrezător. Apoi:
- Și Ristache ce ți-a mai spus? Mi-a zis partenerul matale c-ați stat de vorbă, așa, de sămânță.
- M-a întrebat ce mai fac.
- Eu știu ce-ți trece prin cap, zâmbește dom' colonel. Îți zici că unul ca Ristache poate să te protejeze... cum să spun... la nesfârșit, fiindcă-i știe pe toți. Azi e cu primul-ministru la Beijing și se vede cu patronii cauciucului din Indochina, mâine e la New York și se întâlnește cu șeful Bisericii Ortodoxe Grecești, poimâine e la Moscova și ia masa cu un general din vechea gardă sovietică... Acum, uite, bea cafea cu șeful Senatului, iar diseară se duce la Cotroceni, la dușmanul de moarte al șefului Senatului... Cum prinde câteva zile libere, cum se repede în Muntenegru, la Kotor – are camera lui, la Palatul Bizanti, în orașul vechi. Cică-i o cameră insonorizată, Ristache nu suportă gălăgia de la restaurante... Oare cu cine ține Ristache, tu știi?
- Habar n-am, dom' colonel.
- Dom' colonel mă privește dintr-o parte. Are sprâncene groase, lungi: îi priesc în zilele însorite, e numai bun de scos la coasă.
- Ce să zic, Mesneraș... Tu scrie raportul. Cu unul ca Ristache, mă văd obligat să aplic procedurile măcar așa, de sămânță... Vremurile-s tulburi, siguranța națională înainte de toate! Dacă Ristache ține cu rușii? Sau cu filipinezii? Dacă dă țara pe mâna francezilor, a albanezilor? Cică-i prieten și cu ăia de la Crucile Întreșesute... Asta ce ne spune nouă?

– Ei, n-ați zis că Ristache e prieten cu toată lumea?

– Mesneraș, micșoră el ochii, așa ceva nu există... Tu știi ce datorii are Ristache? (Habar n-am.) Bani mulți, Mesneraș, foarte mulți... O fi jucând cărți? Barbut? Ruletă?

– Zău că nu știu, zic.

– Dacă nici tu nu știi... Eu, unul, nu cred că Ristache joacă. Nici șefii nu cred. Oare ce-fa-ce-cu-ba-nii? se întreabă ei. Unde-i pune? În ce-i bagă? Ce vremuri... Un om cu relații atât de cumplite și cu datorii atât de mari... e de necrezut... Vezi tu, Mesneraș, cum o pilă se transformă în ghinion? Să-ți mai spun și de beleaua cu Sahib? Hai că-ți spun: știi că azi-noapte a fost în București *celălalt* prieten al vostru? Litvak a venit de la Alep și a făcut o escală prelungită, înainte să se ducă în Germania. N-a vorbit deloc cu Sahib, dar i-a lăsat un pachet gros, de sămânță – numai hârtii și dosare, îți vine să crezi?... Of, zilele astea ți-a mers ca naiba, Mesneraș: vezi, fă-ți și tu o astrogramă, ceva, mai zice el, făcându-mi semn să ies și să termin raportul.

Termin de scris raportul și plec acasă. Cum naiba de-a trecut lașă prin București fără să sune? Eu n-am pretenții, dar Sahib o să se înfurie.

Ies pe bulevard. Dintr-o cafenea aud din nou de alpiniștii omorâți pe Nanga Parbat. Presa face valuri, cică Radio Mullah a ținut o *khutbah* năprasnică, a înfierat obiceiurile sexuale ale cruciaților și i-a chemat pe dreptcredincioși la Jihad, căci urmărise un film tras la Cap d'Agde – neveste regulate de amanți în văzul lumii, printre cupluri în repaus, cu ochi umezi, încurajatori, care făceau galerie contrelor. Ultimul ajuns la orgasm căpăta un Curaçao rece ca gheața, blestemat fie alcoolul infidelilor, de la Rio la Moscova, trecând pe la porțile Vienei și prin medresele din Tombuctu!

Ajung în Piața Domenii. Plouă. Mai am nițel și ajung acasă.

– Mesneraș!

Încremenesc – e Sipi. O fi filat-o pe Mara? Venea dinspre mallul în care fusese Mara la cumpărături... O fi văzut-o pe acolo?

– Salut! îmi întinde el mâna, vesel. Ești neschimbat.

– Și tu la fel, zic. Arăți excelent.

Mă căznesc să-i zâmbesc, îi strâng mâna.

– Fii serios! zice. Eu sunt praf, mă pune jos munca, cu nemții nu te joci. Sunt stors, dar măcar e pe bani. La tine cum e?

– Tot cu munca, zic.

Îmi stau vorbele în gât. Sipi nu-mi dă drumul, îmi tot strânge mâna cu care acum douășpe' ore scotocisem prin trupul nevestii.

– Credeam că te-ai mutat de aici, zice.

– De unde bani? Statul doar se face că mă plătește.

– Mă lași? Păi voi, în servicii, sunteți bine plătiți. Am vrut și eu să mă bag, dar nu m-au primit, c-aveam platfus – crezi că mai plecam afară, dacă mă primeau?

– Când ai venit? sar eu la alta.

Nu-mi răspunde pe loc, parc-ar calcula ceva. Apoi:

– Am sosit aseară. (Minte, minte!) Mama lu' Mara e bolnavă, iar eu trebuia să-i văd pe-ai mei, c-au pus mâna pe o moștenire.

Plus că ne era dor de casă, noi nu s'tem de-ăia să uităm de unde-am plecat.

– Și Mara ce face? Ea unde e?

– E la Corbu. Sipi se înnegurează: Nu mă-nțeleg cu ta-su. E un bou.

– Am auzit. E un cretin.

– Aha, deci ai auzit și tu! mă privește el țință. Nu cobor privirea, dar recunosc clipitul Marei în felul lui de a clipi și mi se face ciudă. Și frac-to? mă întreabă. S-a auzit de el până-n Germania.

– Tot cum îl știi.

– Mara îl urmărește la TV. Câteodată m-apucă dracii, se uită la mine, iscoditor. Mara e puțin cam nebună, zice.

Râd cu el prea din scurt. Nu-i convine, dar nici eu nu-s în largul meu, căci îmi vine în minte Mara când spusese că ce-i al lui e pus deoparte.

– Și-acum? Te 'ci acasă? mă întreabă.

– Da, dar mai am treabă. Azi am program lung, fir-ar să fie.

– Măcar îți plătesc cheltuielile? Am auzit că ăștia ca tine se întâlnesc prin restaurante, prin baruri... Nota cine-o plătește?

– Păi, duc la contabilitate bonurile. Dar am un plafon... Nu pot să fac chef pe banii statului.

– Și dacă ai treabă cu vreun bețiv? Ce faci? Scoți banu' din buzunar?

– Ei, mă descurc.

– Te descurci, sunt sigur, rămâne el pe gânduri.

Se uită în jur. Hm, și dacă-i vine ideea să treacă pe la mine?

Dacă-mi zice: aș bea o cafea la tine, Mesneraș...

– Parcă nu stai prea departe, zice el, ca și cum mi-ar citi gândurile.

– Noo, la cinci minute.

Mă uit la ceas. Stăm de vorbă ca doi proști, în ploaie. Iar Sipi:

– Îmi pare bine că ne-am întâlnit.

– Și mie, zic. Ai tăi stau pe-aici?

– Nu, zice el, sumbru, privind țință spre blocul meu.

Mă ia cu frig. Mara mi-a spus că Sipi e dat naibii cu computerele și că are amici care lucrează în telefonie mobilă: cu asemenea cunoștințe, nu-i greu să faci trackingul unei neveste.

– Să treci pe la noi, dac-ai drum prin Germania, mă ia el brusc și-mi întinde mâna. Avem un apartament marfă, cu cameră de oaspeți, cu bucătărie Neckermann... Îmi face cu ochiul: Stăm în A, aproape de centru.

– Nu suport Germania, zic.

– Așa zicea și Mara, dar s-a obișnuit. Zău, fă-ne o vizită! Mara n-a uitat să facă sarmale. Sunt la fel de bune ca la Corbu.

Mara gătind sarmale la Corbu – parc-o văd, în bucătăria pensiunii: pe fereastra din spatele ei se zărește un crâng de sălcii, iar dincolo de crâng e marea. Amintindu-mi de chestia asta, mă ia cu un fel de tremur, mai jos de curea. Nu amețesc și nici inima nu-mi bate mai repede, dar Sahib spune că-i semn de maturitate să iubești pe cineva de sub curea.

– Te așteptăm. Mara o să se bucure, mai zice Sipi și-și ia rămas-bun.

Dăm mâna, iar el pleacă pășind apăsător. Nu privește înapoi.

54
EXODUL

Sipi nu-l ține minte pe tatăl lui adevărat: nu l-a mai văzut de la patru ani. După dispariția lui, mama lui Sipi s-a combinat cu ditamai țiganul – un rom mănăstiresc, după cum se spunea pe vremuri, dintr-o șatră aciuiată lângă mănăstirea Pasărea. Ai lui supseseră de pe urma călugărițelor, a enoriașilor și-a pelerinilor: când nu-i blagosloveau unii, le dădeau ceilalți – așa se făcuseră ei mari și frumoși. Tatăl țiganului, însă, fugise de la Pasărea – găsisese o țigancă de oraș, se mutase cu ea în Vitan și se angajase la Policolor muncitor necalificat. Descurcăreț, îl băgase pe fiu-său la liceul militar de la Breaza, sperând să scoată din el vreun ofițer, ceva, numai că anii petrecuți în Vitan îl învățaseră pe băiat cu alte trăsături. Era faimos, de pildă, că, vară sau iarnă, se urca într-un nuc uriaș, pe malul Dâmboviței, de unde se uita în zare ore-n șir, stând crăcănat pe două crăci groase, aproape de vârf. Era un uriaș, iar derbedeii îl probaseră de mic – dădea năprasnic cu pumnul. Odată intrase la sala de box de la Olimpia și urcase în ring cu un campion școlar, ca să se lupte în joacă. Partida fusese scurtă, căci viitorul tată adoptiv al lui Sipi dăduse o lovitură pregătitoare înainte să-și abată, năprasnic, croșeul de dreapta – ei bine, nu mai fusese nevoie de niciun croșeu, căci directa pregătitoare îl pusese în fund pe campion. Antrenorul se rugase de țigan să vină la club, se oferise să aibă grijă de el – voia să facă din el un mare boxeur. Când a adus vorba de bani, însă, pe viitorul tată adoptiv al lui Sipi l-a umflat râsul: dacă ținea de șase în nuc, scotea într-o săptămână mai mult decât îl plătea clubul pe lună, așa că s-a dus înapoi pe stradă, unde nu trebuia să asude ca să primească respect.

Și așa se face că la 13 ani a avut prima femeie și că la 14 făcea bani din poker, drept care liceul militar nu i-a pricinuit decât scârbă: nici clasa a noua n-a terminat-o, căci, după un chef (plecase în oraș fără voie) se bătuse cu santinela și, la final, vărsase pe ofițerul de gardă tot coniacul băut în oraș, într-un local care se numea, fără glumă, *Temperanța*. Cu greu l-au scăpat ai lui de școala de corecție – a fost o decizie proastă, căci astfel viitorul tată al lui Sipi, care între timp fusese poreclit Profetul, a intrat în banda derbedeilor din Vitan, cu drepturile depline ce i se cuveneau unui caftangiu ca el. Profetul n-avea decât 16 ani când gașca lui a avut război cu golanii din Dudești: complicități

Profetului au intrat peste dușmani în case, le-au distrus mobila și le-au spart geamurile, urmărindu-i din curte în curte. La sfârșit, Profetul a agățat stâlpul din capătul străzii de un camion și a tras de el până l-a dat jos, debranșând casele găștii adverse de la curent.

Profetul a scăpat de arestare, iar la anchetă n-a turnat pe nimeni. Cu toate astea, barosanii din Vitan tot au ajuns în zeghe, căci prea mulți martori asistaseră la devastare, așa că Profetul s-a trezit moștenitorul mult încercatei lor găști. Și-a dat seama, însă, că-i trebuia și-o ocupație, așa că decembrie '89 l-a prins angajat la punctul de termoficare de lângă Bobocica: se apropia

Crăciunul, iar el făcea bișniță cu carne de porc adusă pe sub mână de la Galați, cu țigări Kent din portul Constanța (el stabilea prețul țigărilor în sudul Bucureștiului), cu cafea adusă de tiriști din Belgia, ba chiar și cu fete pe care le dăruia milițienilor de la Secția 11.

Prima amintire pe care o avea Sipi cu malacul lui de tată adoptiv era de la șase ani. Pe vremea aia, locuiau într-un bloc cu vedere spre Dâmbovița, la doi pași de viitorul târg de mașini. Sipi nu mai ține minte dacă se jucase și prin mlaștinile de peste gârlă, acolo unde în zilele noastre ia naștere Delta Bucureștilor – nu mai ține minte decât că bătea mingea în baza sportivă a unei întreprinderi abandonate, că acolo se alesese cu un pumn în nas și că maică-sa îl dusesse la Vitan-Bârzești ca să-i oprească doctorii sângerarea. Asta s-a întâmplat, însă, înainte ca maică-sa să se încurce cu Profetul.

Dar rămăsesem la prima amintire a lui Sipi cu malacul de tac-su. Se strânsese o grămadă de lume la ei în apartament. Care, cum venea, trecea prin bucătărie și lăsa pe masă un pumn de bancnote (mărci, nu lei), pe care mama lui Sipi le netezea și le împărțea pe căprării.

– Să n-avem vorbe! zicea Profetul. Eu nu fac cale-ntoarsă după nimeni. Dacă nu vă simțiți în stare, mai bine stați acasă, clar?

Ăia au zis că da, clar. Țiganul i-a numărat pe îndelete, trecând de la unul la altul. Pe bătrâni îi scutura, să-i vadă dacă țin la tăvăleală, iar pe femei le puneă să sară în sus, mai ales pe alea tinere, fiindcă avea chef să vadă cum le joacă țâțele. Pe două mai nasoaie le-a gonit, că nu se încurca cu mortăciuni, și nici nu le-a dat banii înapoi. Alea s-au rugat de el în genunchi să le restituie măcar parte din bani, dar el le-a zis că le bagă *pagnosul* în cur.

– Eu sunt Lumina voastră, iar voi sunteți niște muieri de nimic, le-a spus. Dacă mă dați în gât, nu mai scot pe nimeni din iadul ăsta!

Și i-a numărat din nou, i-a întrebat dacă-și luaseră bilete (își luaseră), i-a întrebat unde-s biletele pentru el și pentru Sipi, iar ăia i le-au dat, c-așa le fusese învoiala. Atunci, Profetul le-a dat

poruncă să se vadă în două zile, la patru dimineața, pe peronul trei, în Gara de Nord.

– Te duc în Germania, pulică! i-a zis în seara aia lui Sipi.

În dimineața plecării, marea mirare a lui Sipi a fost că maicăsa n-a venit la gară.

– Mă-ta e dată dracului, n-are nevoie de noi, rânjise malacul. Ea merge la nemți când vrea, dar pe *amărății* ăștia trebuie să-i salvăm noi. S-a întors apoi spre amărăți, fulgerându-i: Ne-am înțeles, da? Nu-mi ieșiți din cuvânt!

Ăia au zis că da, fac orice, numai să scape.

Și-au plecat. Trecură două-trei granițe, nimeni nu știa câte, și ajunseră într-o gară, la mama dracului, într-un fel de triaj, între un câmp și-o pădure. Era noapte și mirosea a câini morți – totul era exact așa cum spusese Profetul. Acolo coborâră din tren și se ascunseră într-un șanț plin de noroi.

– Smirna! le-a poruncit țiganul, că știa el ce știa. Nu fumează nimeni!

N-au fumat, dar Profetul era stresat și, când și când, își alegea câte o tinerică și se ducea cu ea în pădure – pe vremea aia Sipi nu știa în ce scop. Cică nu lipsea mult și era vesel când se întorcea, în timp ce alea veneau deșelate în urma lui. Sastisit, Profetul le făcea cu ochiul bărbaților, dar ăia nici să zâmbească nu cutezau.

La un moment dat, în triaj a apărut o garnitură – pe-aia o aștepta Profetul. Le-a făcut semn tuturor să-l urmeze și s-au repezit furiș peste linii, voiau să urce în tren, numai că blestematele de vagoane nu s-au oprit nicioclipă, mergeau încet-încet, ale naibii, parcă-și luau avânt. Colac peste pupăză, dinspre pădure s-au auzit niște strigăte:

– Șprehen zi doici? Varum, varum, bum, țigoinăr aus Rumenien!

– Ce ne facem, șefu'? Ăștia ne-au pândit! se speriară bărbații.

– Bă, n-aveți sânge în trotinetă? Deschideți, dracu', ușile, că ăsta-i trenu' de Pământu' Făgăduinții! răcni el, amintindu-și vorbele de duh ale măicuțelor de la Pasărea, muieri blânde, care-l creștinaseră fără să știe ce fac. Mărturișiți-mă, că eu și numai eu vă scot din căcat!

Ăilalți nu prea l-au priceput – s-au prins doar că trebuia să deschidă ușile vagoanelor. S-au apucat să tragă de ele, dar țiganul sau uitase, sau, pur și simplu de-al naibii, nu le spusese cum se deschid ușile. De fapt, ușile alea aveau un buton special, dar fugarii nu se dedulciseră la butoane pe atunci, ei doar smuceau clanțele ca desperații.

Când trenul a prins viteză, țiganul s-a apucat să-i numere: doar nouă reușiseră să urce – pe restul îi alergau polițiștii pe miriște.

Pe polițiști îi conducea un lungan în blugi, care arăta la fel de țigan ca toți țiganii. Sipi n-avea să-l uite niciodată, nu pricepea de

ce întindea el degetul, nemțește, după fugari, zorindu-i pe polițiștii blonzi să pună mâna pe amărăți, să-i trântască și să-i plesnească până le mergeau fulgii.

– Săracii! ziseră unii.

– Haaa, mi-a rămas muierea jos!

– Copilul, copilul! își smulgea o mamă părul.

Dar Profetul:

– Mulțumiți Domnului nostru că v-a urcat în trenul ăsta! Sunteți aleșii Lui, a voastră-i lumea, ziceți toți după mine: aliluia, aliluiaaaa!

Ăia așa au făcut, iar el și-a băgat mâna în țâțele uneia, răsuflând ușurat. După patru luni, avea să-l abandoneze pe Sipi în gară la München. Îl giniseră gaborii, dar Profetul reușise să scape cu fuga și sărise într-un tren care tocmai pleca.

Polițiștii ce să facă? S-au mulțumit cu puștiul de șase ani, care se uita uimit, din fața unui chioșc de ziare, după tatăl lui adoptiv, pus pe fugă. Pe atunci, Sipi nu prea știa germana, nu învățase decât să fure ciocolate, mașinuțe, casete video și brelocuri; în schimb, de țiganul din triaj, ăla care-i pusese pe polițiști pe urmele fugarilor, ei bine, de ăla avea habar și se mirase că se știa atât de bine cu malacul de ta-su: țiganul era și el în gară, la München, și-i făcuse semn Profetului s-o șteargă exact când polițiștii blonzi ieșiseră din spatele chioșcului de ziare, *căci acesta îmi fusese dintru bun început planul pentru micuțul puștan din Vitan ajuns în Germania Felix.*

Dar iată-l pe Buraq – așteaptă lângă Biserica Albă. Îl știți: e înalt, slab, măsliniu, poartă șalvari cenușii și cămașă albă, fără guler, până la genunchi. Mai are o vestă la fel de lungă, maro, și fesul ăla al lor, *pakol*, cu bor răsucit într-un tub circular din lână bine bătută, peste care tronează un fel de capac, ca o farfurie, tot din lână. E încălțat în sandale de munte, stă nemișcat și-l plouă, iar lumea de pe Calea Victoriei se uită la el. Cred că are doi metri – de-acolo, de sus, se uită senin peste trecători. Aduce cu Osama bin Laden: e bărbos și are privirea la fel de blândă. Cască ochii când o vede pe Mara, nedumerit de peruca ei neagră. Ne salutăm. Buraq se tot chiorăște la peruca Marei. Nu pune întrebări, pare doar puțin preocupat, dar ce știu eu despre orientali?

– Hei, cum ai călătorit? îl întreabă Mara.

El zice că bine, chit că fuseseră turbulențe deasupra Slovaciei. Abia așteaptă să-l cunoască pe Sahib, iar eu îi zic că Sahib trebuie să apară, nu întârzie el, mai degrabă nu vine deloc. Buraq se uită la ceas – are un Ubot mare și negru, ca o pafta.

Apare Sahib. E cu Ali la braț. El e-n blugi, ea e-n port național armânesc, cu fustă albastră, înflorată, și ilic negru peste o ie cu mâneci largi, plisate. E încântată c-o vede lumea cu unul ca Buraq: gesticulează, râde – hm, ia să fiu mai atent la Mara... Sahib îmi aruncă o privire stăruitoare, mă uit și eu la el: am avut o zi de rahat amândoi. Iașa a stat o noapte în București, se plânge Sahib, a dat interviu la o revistă culturală, dar pe mine nu m-a sunat. Dă-l încolo, îi zic, pe calea blestemului nostru.

– Vai, ce mare te-ai făcut! o ia Ali pe Mara. Erai doar un chiștoc de fetiță când te-am văzut ultima oară la Corbu.

Se repede la ea, o ia în brațe, dar nici Mara nu se lasă mai prejos: o îmbrățișează cu foc, zici că-s la Alcoolicii Anonimi.

– El e Buraq, i-l prezint pe pakistanez lui Sahib.

– Doamne, dar lung mai ești! face Sahib în felul ăla al lui.

Buraq zâmbește. Își strâng mâna, se privesc în ochi, le lucesc privirile.

– Așadar, tu ești *șeful*, tu ești Sahib, râde Buraq. Vorbește engleza fluent, are doar un pic de accent. Sahib... de unde și până unde?

– El mi-a zis așa, dă Sahib vina pe mine. De când a aflat că sahibii conduceau expediții pe Nanga Parbat.

– E un restaurant marfă în apropiere, se bagă Ali. *Have you ever eaten at Va Piano restaurants?* se uită ea la Buraq.

El zice că merge oriunde, doar carne de porc să nu-i dăm. O luăm spre Piața Amzei. Plouă mărunț, e zăpușeală, nu pricep cum de rezistă Buraq cu atâtea haine pe el. Momentan vorbește cu Sahib, îl place, câteodată mai trage cu ochiul la Mara. E economic în gesturi, mereu m-a mirat asta la el, nu te aștepți la așa ceva de la un brunet. Ne vârm pe străduțe, trecem pe lângă un restaurant românesc, Sahib salivează la mirosul de mititei și de ciorbă de burtă. Dă s-o convingă pe Ali să intrăm (căruță în curte, tufe, o fântână *fake*), dar ea, nimic: vrea morțiș la *Va Piano*.

Bine, facem ca ea. Fetele se dau pe lângă Buraq, Ali îi arată clădirile din jur, Buraq zice că i-a plăcut Biserica Albă, cic-aduce cu o moschee din Chilas (mai puțin crucea), una de-o știa din copilărie, n-o mai văzuse de mult.

Rămân cu Sahib în urmă. Îi spun că nu i-a ieșit răstachea cu Ristache și cu Geamala, iar el ridică din umeri. Păcat că n-a ieșit, zice, era o chestie dacă P și Minionul se aliau.

– Ți-i ridici pe toți în cap, îi spun, dar el zice că vrea doar să evite greva. El crede că dacă P se aliază cu Minionul, o să scoată o lege bună uite-așa, pe nepusă masă, surprinzându-i pe toți.

– Și dacă ei *nu* vor s-o scoată?

– Nu știi tu toate dedesubturile.

– Nu le știu, pe naiba.... Îi doare-n cot de voi, bă, ei vor să-și rezolve interesele, și Minionul, și P, și Moșbătrân, iubitul tău care arată pisica cu greva doar ca să aibă cu ce să-și negocieze sentința.

Dar Sahib:

– Auzi, dom' colonel cum s-a purtat cu tine? Tata mi-a zis că ai încurcături din cauza mea.

Nu mă las, însă:

– Ești sigur că nu faci chestia asta doar din ambiție, Sahib?

– Las-o moartă! Face buzele pungă. Las-o moartă! mai zice o dată.

Are vocea aia de *loser*, o știu de când era puștan și-o încasa. Deodată îmi întinde o revistă: e un supliment cultural, abia a apărut. Pe copertă e Iașa (doamne, cât s-a îngrășat!) și un citat din interviul pe care l-a dat ieri: „Binecuvântat fie cel ce a mânuit cuțitul!” Așa zisese Wagner, referindu-se la castrați – nu ei erau răspunzători de propria lor voce, ci măcelarii care-i lipsiseră de podoabe, transformându-i în *instrumente* senzuale, căci, altminteri, viersul lor catifelat nu însemna nimic pentru arta interpretativă.

Ca de obicei, Iaşa a fost furibund: „Arta de azi e o eroare de care n-o să scăpăm până ce n-o să epuizeze toate căile imbecile pe care ea însăşi le-a deschis... Arta, să ştii, a luat-o pe poteci ipocrite ce nu duc nicăieri, dar *asta* le place criticilor. Ei, însă, ce să înţeleagă? Pe ei nu-i mână nimic divin, ei nu trăiesc *eşecul* actului de creaţie, ei n-au cum să desluşescă diferenţa dintre opera imaginată şi cea obţinută, ei sunt doar nişte *zombies* cârcotaşi. Cu toate astea, ei dirijează arta... Povestea a dispărut din arta «înaltă», căci criticului i se pare vulgară, figurativul s-a şters, căci imaginea e ceva oţios pentru el... Muzica zilelor noastre? E disonantă, aritmică, abstractă, fiindcă doar aşa are criticul motiv s-o explice... Asta să fie arta? Ceva ce trebuie explicat? Cui îi e ea necesară – doar mie şi dumneavoastră sau tuturor? Sunt manelele artă? Dar panourile publicitare? Putem pune semn egal între emoţia şoferului de taxi din Seul, care ascultă *Gangnam Style*, şi emoţia profesorului universitar din Ulm, care ascultă *Parsifal*?... Am doi prieteni aici, în oraş“, a zis Iaşa la un moment dat, făcându-mă să casc ochii, „am doi prieteni, care diseară vor ieşi pe Calea Victoriei – daţi-le interviul nostru şi puneţi-i să-l răspândească în centru ca pe un manifest: pe câţi trecători o să-i intereseze? Vor căuta ei trăiri artistice, bazându-se pe explicaţiile noastre? Aici ne-a dus arta contemporană: ne rupem de consumatorii ei şi-i minţim pe *degustători* cu vorbe ce din coadă au să sune... Vi se pare corect?“

Nu ştiu de ce s-a ambalat într-atât, căci el *produce* o astfel de artă, ca să nu mai spun că încă din adolescenţă prizase o muzică ce n-avea legătură nici cu programele Filarmonicii, nici cu rockul. Lui i-au plăcut dintotdeauna nişele – cu cât mai exclusiviste, cu atât mai bine.

În studenţie, fusesem la o audiţie la un amic care primea LP-uri din Occident pe sub mână. Pe atunci ne zăpăceau Tangerine Dream, Vangelis şi Kraftwerk – nu ne lipsea decât iarba ca s-o luăm în zbor peste acoperişurile Bucureştilor. Era februarie, iar Iaşa tocmai se întorsese cu Ali de la Corbu: stătuseră în gazdă în căsuţa care avea să devină pensiunea tatălui Marei şi aduseseră doi rucsaci cu pietricele şi scoici, ca să facă din ele măştişoare.

Îmi amintesc cu câtă milă ne privea Iaşa: râdea de Tangerine Dream (parveniţii ăştia ţin concerte la congresele Partidului Comunist Francez), pe Vangelis nu-l scotea din *uscătură îndrăgostită de efecte*, iar Kraftwerk nu meritau decât râgâitul îndelung, cu care le gratula piesele. „Se masturbează electronic, sunt nişte nemţi emasculaţi“, a zis Iaşa la final, slobozind o eructaţie sinistă, care a făcut-o pe mama gazdei să dea buzna în cameră: „Dumnezeule, am crezut că s-a spart ţeava!“ ne-a spus ea, îngrozită.

„De Steve Reich ați auzit?“ ne-a întrebat Iașa. Nu, n-auziserăm, deși erau acolo tot soiul de copii din nomenclatură, care aveau acces la New Musical Express și la Rolling Stone. „Păi, de unde să auziți, omul face muzică clasică, e compozitor cu acte în regulă... Ia stați!“ ne-a mai zis Iașa și a pus o casetă cu *Six Pianos* de Steve Reich. Am căscat cu toții urechile – oh, da, *suna* într-un mare fel... Iar Iașa, rânjind: „Nimic electronic, doar șase pianе reci. Vedeți de unde-și trag seva boii pe care îi ascultați?“

Bineînțeles că s-a lăsat cu o controversă care l-a încântat: fără scandal, adevărul moare în fașă, fără oprire, ne transformăm în stafii, a proclamat Iașa, după care ne-a pus *Music for a Large Ensemble* de același Steve Reich. „Iată unde se duce muzica... Și-acum, hai: scuipați-mă, înjurați-mă, blestemați-mă, căci eu – jur! –, eu o să vă spulber mințile. O să vă las fără idoli, o să vă arăt că arta e asuprire și că sclavagismul nu s-a încheiat. Unde-s doi, unul e șeful!“

Avea tot dreptul să vorbească așa. La patru ani, ai lui îl dăduseră la germană, dar tovarășa Marta îl spionase la ore și, după câteva lecții, poruncise ca Iașa să fie retras, căci nu-i plăcuse profa. Căutaseră altă profă – aceeași poveste. Până la urmă, tovarășa Marta găsisese o nemțoaică de 50 de ani, o exoftalmică lungă și slabă, care vorbea târăgănat: încolona copiii în Piața Victoriei și-i conducea în pas vioi (*Vorwärts!*) până la Expoflora, pe malul lacului Herăstrău, unde îi puneă să se dea cu unt pe față, pe brațe și pe picioare, după care îi lăsa la soare. „Am un televizor special“, le zicea, în timp ce le controla unghiile, urechile, batistele, „cu el văd tot ce faceți acasă. Văd când nu-i ascultați pe părinți, văd când dați rasol cu temele, văd când nu vă spălați pe dinți... Iașa, *diese abstehenden Ohren*, urechile astea clăpăuge, nu-s ale tale? Uite ce mizerie ai strâns îndărătul lor! Asta s-a întâmplat pentru că aseară te-ai băgat în pat fără să te speli, *böse junge!*“

Iașa a încremenit, cu gura căscată. Ceilalți copii au înțepenit și ei, în poziție de drepti, așteptându-și rândul: n-aveau scăpare în fața lui *fräulein* Kwendler. În acest timp, tovarășa Marta pândeă din spatele chioșcului aceluia, îl știți, de lângă podul ce duce la Muzeul Satului. După Iașa, a venit rândul unei fete – nepoata unui general de aviație. A urmat fiul secretarului cu propaganda din CC și tot așa până ce *fräulein* a isprăvit cu toți copiii ăia de comuniști patentăți. Unul nu scotea o vorbă, doar răspundea scurt, nu care cumva s-o stârnească. Tovarășa Marta era în al nouălea cer – iată că *fräulein* îi puneă pe copii să țină sub bărbie o coală de hârtie albă și să stea nemișcați preț de zece minute, cât dura cura solară pentru față, pe care ea însăși, *fräulein* Kwendler adică, o deprinsese la Baden Baden, alături de unchiul ei, înainte de război.

„*Iascha, sing mir das Sankt Martinslied, bitte!*“ Iar Iaşa, dând ochii peste cap şi rotunjind gura: „*Sankt Martin ritt durch Schnee und Wind...*“

„Cu profesoara asta rămâne“, a stabilit tovarăşa Marta. „*Fräulein* Kwendler are talent pedagogic, îl pregăteşte pentru o adevărată viaţă revoluţionară. Din ce fel de familie s-o fi trăgând?“

Nu i-a luat mult s-o afle, numai că n-a zis nimănui ce-a aflat, ba chiar a şi ajutat-o pe *fräulein* după ce alţii, care nu-şi trimiseseră copiii la germană, aflaseră cine fusese unchiul cu care se ducea Kwendler la Baden Baden, înainte de război ²⁶. Din câte am auzit, slăbănoaga de Kwendler încă trăieşte şi e bine mersi, deşi a trecut de suta de ani.

Revenind la interviu, Iaşa a mai spus că „filmul e cea mai distortionată formă de artă. Regizorii, în goana lor nemiloasă după Oscaruri, au pervertit filmul, care e doar un mijloc de expresie, în scop – iar drama, adevăratul scop al artei, a fost transformată în mijloc. Personajele s-au dizolvat, nu mai au individualitate, iar asta o datorăm corporaţiilor (!), care zdrobesc personalitatea umană. De altfel, la fel se întâmpă şi în viaţa publică: nu vedeţi că nu mai există discursuri politice? Au fost înlocuite de discursuri financiare, careucid pluralismul.“

Apoi Iaşa a explicat cum vedea el spectacolul de la Neuschwanstein: visa la un *Parsifal* nemaivăzut, în care spectatorii aveau să devină, fără ştirea lor, figuranţi, dacă nu chiar actori, căci voia să-i implice în tramă pe nesimţite, ca într-un show interactiv. De altfel, Iaşa se referea la ei, folosind termenul de „catalizatori scenografici“ ²⁷. „Ei, spectatorii, vor căuta, alături de interpreţi, Sfânta Lance, de care Klingsor l-a văduvit pe regele Amfortas. O să-i alerg ca pe ogari prin păduri, o să-i arunc în viroage şi-n noroaie, alături de Parsifal, în căutarea Lăncii, ba chiar am să ofer şi-un premiu celui ce va depista cel dintâi castelul şi grădinile vrăjite ale eunucului de Klingsor, pe care le voi ridica în adâncul codrului, într-un loc secret. Vă daţi seama ce va fi acolo? Front – front, vă jur! Mă gândesc foarte serios să le fac un temeinic control *medical* spectatorilor... O să le trebuiască inimi zdravene, picioare puternice şi ochi buni, căci se vor bate, domnule, se vor *bate* ca să ajungă primii la castelul lui Klingsor – recompensa va fi pe măsură, că am atras firma BMW în spectacol. De altfel, o să-i pun pe spectatori să semneze un *informed consent*: vreau să evit procesele, în caz că o să facă infarct sau dac-o să-şi rupă oasele, plus că unii, sper, îşi vor da şi viaţa, alergând alături de interpreţi... Credeţi că arta e o glumă? Credeţi că arta nu-şi are preţul ei de sânge? Îl are – e timpul ca degustătorii să plătească!“

– Nu s-a schimbat, i-am zis lui Sahib, după ce am terminat de citit.

– Nu, dar măcar un telefon putea să-mi dea. Mi-a lăsat peste trei sute de pagini acasă la ai lui. Povestea cu gemenii, îți dai seama.

– Băi, Sahib, Iașa își bate joc de noi. Vrea să fim ca spectatorii ăia.

Dar Sahib:

– Mesneraș, gemenii din carte au un prieten pe care îl cheamă Buraq, pricepi? Așa mi-a spus Lexu, că nu s-a putut abține și a citit din dosarele lăsate de Iașa... M-a sunat să mă întrebe cine e Buraq, înțelegi?

Ajungem în Piața Amzei. Într-o bună zi o să văd care e treaba cu Iașa – până atunci, însă, o dau pe glumă:

– Ce vesele sunt fetele! Zici că-s căprioare, așa zburdă pe lângă Buraq.

– Or fi intrat în călduri, nu-l vezi ce negru e? zice Sahib printre dinți.

Înlemnesc. *Tâmpit* ești, Sahib... Dac-am fi fost sus, pe munte, nu spuneai porcăria asta. O faci doar pentru că nu-ți iese ce-ai plănuțit?

– Nu mă lua ca tata! mi-o întoarce Sahib prin viu grai.

Intrăm la *Va Piano*. Mara clatină din fese, se uită împărătește pe deasupra meselor, iar Ali adulmecă și trage cu coada ochiului

la Buraq: nu-i așa că-ți place aici? Zice apoi *iami-iami*, americănește, și vorbește, naiba știe de ce, despre niște ședințe de *teambuilding*, chestie care o ia pe Mara pe nepregătite, făcând-o să recunoască (cu juma' de gură) că ea, una, nu știe ce-i aia. Ali devine *patronising*, îi explică Marei ce e *teambuilding*-ul – e de neoprit, vorbește de parc-am fi la muzeu: suntem într-un spațiu eminamente bio, gastronomia a atins aici culmi nebănuite, trageți aer în piept!

Oh, da, locanta e curată bec, e iluminată indirect și miroase a plastic: „Ăsta-i miros?” se încruntă Mara. Ali nu dezarmează însă, o ia pe Mara după umeri, Mara simte că pierde teren, dar se lasă condusă spre cuptoarele în care pizza se coace la vedere, se uită la pozele plastifiate cu salate, cu bruschette, gata, se bucură amândouă: ce local, ce mâncare, ce vin! E bine, femelele fac pace, ne așezăm la masă, iar din neant apare un chelner, un dobitoc tăcut, care ne pune în față un fel de telefoane mobile.

Apoi dispare.

– Ce-s astea? cască ochii Sahib.

– Ce știi tu, îl ia Ali. Dai comanda direct la *chef* și-ți treci *device*-ul (adică scula aia ca un mobil) prin fața senzorului de la tejghea. Apoi ne întoarcem la masă, așteptăm să sune *device*-ul și ne ducem să ne luăm porția.

– Vrei să spui că așa o să-mi comand eu mâncarea? se înfoaie Sahib.

– Hei, îl ia Ali micios, așa e *trendy*. Patronii de-aici sunt *open-minded*: eu le-am făcut decorațiunile interioare, iar ei n-au crâcnit, au fost de acord cu tot și-au plătit *cash*. Au niște salate extraordinare. Nu mai spun că avem de toate adaosurile (și sunt bio!), la fiecare masă: tarhon, oregano, busuioc, uite! – și ne arată niște ierburi sădite într-un ghiveci, în mijlocul mesei. Eu am avut ideea asta.

– Tu ai decorat *tot* restaurantul?! se miră Mara.

– Dar ce credeai?

Mara cascadează ochii – restaurantul e ca un abator aseptice.

– *Sehr nüchtern*, remarcă Buraq și le privește pe fete stânjenite, căci Ali tocmai îi sugera Marei să poarte un colier cu perle masive: „Se potrivesc mai bine cu pieptul tău mare, dragă!”

În fine. Apare chelnerul ăla mut, ne dă meniul fără o vorbă și se dizolvă în neant. Iar Sahib:

– Ai aranjat tare frumos, Ali, da' pe chelner de ce nu l-ai dat afară? Toată treaba o facem noi și *device*-ul.

Ali râde, dar ea nu-l știe pe Sahib așa cum îl știe eu. În mijlocul mesei e ghiveciul inventat de ea, iar din ghiveci se ridică fire de busuioc și tarhon, aliniate ca un pluton *Waffen SS*. Sahib se apleacă spre verdețea aia crescută nemțește, o miroase și se întoarce la mine:

– Ție ți se pare că brusturii ăștia miros a ceva?

– Sahib, las-o baltă!

Îi e imposibil:

– Nu, serios, vouă vi se pare că iarba asta miroase a ceva?

Ali nu știe cum s-o ia și râde din colțul gurii. Buraq se apleacă la urechea Marei și șoptește ceva. Iar Mara:

– Sahiiiiib, nu fii rău... Ali vrea doar să ne arate ce treabă bună a făcut.

– Păi, ne-a arătat, dar gata. Mă simt de parcă m-ar furaja careva.

– Sahib a avut o zi de rahat, încerc eu s-o înmoi.

– Tocmai de-aia, se răscoală Sahib. Cum fac eu să negociez cu senzorul o pizza mai cleioasă sau niște bruschette mai prăjite?

– Ei, și tu acum! zice Ali.

– Nu, pe bune: îți miroase a *ceva* tufa asta de pe masă? Ali se apleacă, adulmecă. Mă gândeam c-am venit să mâncăm, n-o slăbește Sahib.

– Păi, uită-te și tu la farfurii! face Ali cu jumătate de gură. Tu știi cât m-am chinuit să asortez vesela cu *look*-ul mâncării?

– Și-ți jur că ți-a ieșit, dar... Și iarba din parc miroase mai tare decât tarhonul din ghiveciul ăsta.

Iar Buraq, privind în meniu:

– *I hope you don't mind, but... They have pork dishes, mainly...*

Mara prinde ocazia și-l întrerupe:

– Pfuai, la asta nu ne-am gândit, așa e Ali?

Ali dă din cap, grăbită, pistruii îi strălucesc în obraji. Iar Buraq:

– *I'm really sorry, but, you know, I took an oath. Sometimes I eat pork, but now... I took an oath and pork is haram, you know what haram is?*

Știm, cum să nu? Lunganul se mai scuză o dată, e-n stare s-o facă la nesfârșit. Ne întreabă dacă la București nu se mănâncă decât porc. Sahib îi zice că nu, nici pomeneală.

– E tare frumos aici, Ali! mai spune Buraq, dar nici nu știi ce mult aș vrea să mănânc românește. Totul e să nu fie porc. E vina mea că n-am spus, am creat o situație delicată, iertați-mă.

Își tot cere scuze și ne privește cu ochii lui blânzi. Ali respiră adânc, Sahib dă s-aprindă o țigară, dar nu e voie, el insistă, are chef de scandal, vrea să le-arate patronilor ce părere are despre localul lor. Ne salvează un țârâit, vine de la masa alăturată – e *device*-ul comesenilor. Tânărul care-l ține în mână se ridică în picioare, e dezorientat, căci vorbește la telefon și duce și *device*-ul la ureche. Pizza lui a fost gata mai repede decât pizza prietenei lui, iar el pleacă s-o ridice, ca la cantină.

– Băi, se aprinde Sahib, mă cac pe ăștia! Știu un loc ca lumea, cu chelneri vii, care scriu comanda pe carnețele. Au și pixuri.

– Au și tulsama? întreabă Mara.

– Au de toate. Au vin la rece și pahare din sticlă... Au tot ce vrei.

– *Wine is also forbidden for me, sorry*, ridică Buraq din umeri. *It is also haram*. Dar e moslem, e șmecher, face imediat o concesie: În seara asta, însă, o să fac o excepție. Am auzit că vinul românesc e excelent. Treaba asta o să mă oblighe să fac un *witr* peste noapte, pufnește el în râs.

– *Witr?! se miră Mara. Buraaaq, ce prostie mai e și asta?*

Lunganul se schimbă la față și o țintuiește cu privirea:

– Bine-ar fi să faci și tu un *witr*! Ca să-ți speli păcatul ăsta, întinde el degetul spre peruca ei.

– Nu-i niciun păcat. Ce, femeile voastre nu se acoperă cu văluri?

– Tu ai făcut altceva: ți-ai schimbat înfățișarea. Ți-ai încălcat *fitrah* cu care te-a înzestrat Domnul. E un păcat mărunț, la fel ca băutul vinului, așa că o rugăciune suplimentară, un *witr*, o să-l îmbuneze pe Allah, zice el zâmbitor și se întoarce la Sahib: Iartă-mă. Din cauza mea plecăm de aici, dar am jurat pe Coran că nu pun porc în gură până după Ramadan.

– Au și mâncare *halal*, îi face Sahib cu ochiul.

Ne ridicăm. Sahib înflorește, face glume cu Mara. Apare și chelnerul ăla cretin, zici că-i un cowboy, cu toate *device*-urile

alea agățate la centură:

– Să nu plecați cu aparatele pentru comenzi! ne atrage atenția.

Sahib îl azvârle pe-al lui pe masă și-l întreabă pe Buraq:

– Auzi, de ce-ai jurat că nu mănânci porc?

– Cum de ce? Sunt un păcătos, iar noi avem de urcat un munte.

Auzind asta, Sahib se bucură ca un copil și-l îmbrățișează pe

Buraq: poate că-i vine mintea la cap, poate că uită de greve și poate c-o să pornim, în sfârșit, spre muntele nostru. Țara mea nu merită nicio reformă – țara mea doar mă vrea prost.

Buraq e din Astore, un târgușor aflat la 12-13 kilometri de Nanga Parbat. Că e din Astore e doar un fel de a spune, însă, căci ai lui sunt păstori și locuiesc în târgușorul cu pricina doar iarna – în rest bat munții cu turmele între Kahangrool, Gulchar și Tarshing, unde trag în funcție de vreme și de starea pășunilor. Una dintre casele lor e lângă Tarshing, pe un versant cu iarbă grasă, crescută printre bolovani acoperiți de licheni verzui.

E o locuință friguroasă, dar acolo își piteau turmele bunicii lui Buraq când se lăsa cu prădăciuni între șoseaua Karakoram și Câmpiile Deosai. Casa e acoperită cu piei argășite de capră și are doar o fereastră, prin care se zărește Nanga Parbat și cele patru turnuri de stâncă ce urcă spre vârf dinspre vest, ca niște trepte. Localnicii nu foloseau numele Nanga Parbat, mai mult le plăcea Diamir, ceea ce înseamnă „Sălașul Zânelor“. Se zice că zânele acelea trăiesc într-un palat de gheață păzit de broscoi grași și de șerpi de zăpadă. Nimeni nu le-a văzut niciodată, căci niciun sătean n-a ajuns pe culmi, însă lumea știa că erau tare chipeșe și că n-aveau bărbați.

Buraq a avut un străbunic pe nume Kurshid. Kurshid nu părăsise valea Astore – nici măcar până la Chilas nu ajunsese. Cu toate astea, a fost primul din familie care a auzit de sahibii albi, veniți de peste mări și țări ca să urce pe Nanga Parbat. Cică mai fuseseră unii odată, niște englezi, dar se știa că englezii fac doar trăsnași, așa că nimeni nu s-a mirat când doi dintre ei au murit pe țăncuri. Acum, însă, sosiseră mulți sahibi. Spre uluiala tuturor, nu numai că nu erau englezi, dar își făcuseră și o tabără de corturi, ca un iarmaroc, într-o poiană ferită de vânt, la poalele muntelui. Corturile erau mari și frumoase, iar sahibii se plimbau mai mult dezbrăcați printre ele, de parcă n-ar mai fi poftit să plece de acolo.

Curios din fire, Kurshid se duse să-i vadă: de ce-ar avea cineva chef să se cațere pe un munte pe care localnicii nu catadicsiseră să urce nicicând? Muntele, mai frumos ca oricare altul, se vedea limpede de jos, din vale, iar în zilele senine, puteai chiar să-ți închipui că pui mâna pe vârful lui acoperit de nămeți – atunci, la ce bun să te urci pe el?

Pe când se ducea spre tabără, Kurshid află și alte lucruri uimitoare: cică sahibii aveau atât de mulți bani, încât angajaseră

sumedenie de păstori ca să-i ajute să urce pe munte, iar păstorii lăsaseră de izbeliște caprele, vitele și oile, căci simbria pentru hamalâc era mult mai mare decât banii ce le ieșeau din pășunat. Se iscaseră neînțelegeri, certuri, chiar și bătăi – nimeni nu mai avea chef de turme, toți se treziseră că poșteau să lucreze pentru sahibi.

Odată ajuns în tabără, Kurshid se așează la foc să se încălzească. Aici, altă mirare: toată lumea râdea de sahibi. „Uite la ei, ce nebuni!“ ziceau păstorii, deși se călcau pe picioare în cortul în care se făceau angajările.

– Și dacă-s nebuni, ce? se supără Kurshid. Nebunii sunt plăcuți lui Allah. Merg și eu cu ei, mai zise el și se duse ață la șeful sahibilor.

– Ești cam șubred, Kurshid, îl luară ceilalți peste picior. Te pomenești că ți s-a făcut de zâne la bătrânețe!

– O să te încolăcească șerpii de zăpadă, moșneagule, și-o să-ți dea ei ție ce vrei tu să le dai zânelor! hohotiră ei.

Kurshid nu-i băgă în seamă, însă, și țup – intră în cortul sahibului.

Pe sahib îl chema Willy. Willy era potrivit de înălțime, era bărbos și avea fața rotundă. Era bătut de vânt și de soare și o rupea binișor în limba shina. Când nu-și găsea cuvintele, se făcea roșu la față și se umplea de broboane de sudoare. Atunci se întorcea la un bărbat (unul din neamul lui, un blond, care avea o casă de oaspeți în Gilgit) și-l ruga să traducă.

– Vreau să merg sus cu voi, zise străbunicul lui Buraq.

Willy îl cântări din ochi: cică avea căutătura aspră și sorbea dintr-un păhărel cu *schnapps*, ca să-i ție de cald. Kurshid se fâstâci și, ca să nu se facă de râs, se uită încoace și-ncolo prin cort. La un moment dat, văzu un semn binecunoscut, numai că sub semn se afla chipul unui om, ceea ce-l luă prin surprindere, căci semnul acela n-avea treabă cu chipurile omenești. Chipul se afla într-o fotografie – Kurshid știa ce e aia, dar pe om nu-l știa: era unul cu pielea albă și cap pătrătos, tuns cu cărare, precum negustorii indieni care făceau pe englezii. În plus, avea o mustăcioară nemaivăzută.

– Ți place maharajahul nostru? întrebă sahibul de lângă Willy.

– Bănuiam eu că-i maharajah, zise Kurshid, prefăcându-se copleșit. E om frumos, adăugă el iute, din interes, căci insul din poză nu-i plăcea: avea privirea mai sticloasă decât a Marelui Mehtar din Chitral, chit că nu se compara cu Mehtarul în ce privește mustața.

– Ți place, așadar, făcu Willy.

Kurshid încuviință, simțind că-l ia cu mâncărici – cică așa pătea când mințea. Celălalt sahib se apucă să-l descoasă, iar Kurshid răspunse cum se pricepu mai bine.

– Ești un musulman de ispravă, îl bătu sahibul pe umăr. Noi suntem germani, nu englezi, iar germanii sunt prietenii musulmanilor. Noi nu vă luăm pământurile și nici nu vă călcăm în picioare. În schimb, o să vă învățăm să faceți un nou califat, de care să asculte tot islamul. Ei, ce zici?

Kurshid zâmbi cu toată gura, ca la chef, iar Willy profită ca să-l caute de dinți – doar din priviri, însă. După ce mai schimbă câteva vorbe, Willy îi spuse:

– Nu ești ca ceilalți. De ce vrei să urci pe munte?

Kurshid ridică din umeri: habar n-avea de ce voia să urce pe Diamir, Nanga Parbat – numele nici nu conta, el știa doar că-i cel mai frumos munte, cel mai năprasnic, cel mai semeț. Avea până și un miros doar al lui și orbii-și dădeau seama când ajungeau la poalele sale.

Nemții îi așteptau răspunsul, iar Kurshid simțea că n-o să-i meargă cu vorbe în doi peri. Oi fi-n stare să mint din nou? se întreabă.

– Ei? De ce vrei să urci pe Nanga?

Răspunsul lui Kurshid țâșni limpede: uite că nu fusese nevoit să mintă.

– Am doi fii, începu el. Vreau să le povestesc seara, la foc, ce se vede de sus, de pe munte. Poate că se vede tot pământul, toți oamenii: sahibi feluriți, shina, musulmani, budiști, creștini, hinduși și sikh, poate chiar și oameni din aceia, negri, de care am auzit...

– Ești mai deștept decât ceilalți, îi zise Willy. Te angajăm. Ce zici, herr Kuhn?

Herr Kuhn îi strânse mâna lui Kurshid și-i făcu cu ochiul – de oriunde-ar fi venit, sahibii făceau cu ochiul.

– ... și așa se face că străbunicul a fost primul de pe Valea Astore care a învățat germana, ne zise Buraq, în timp ce taxiul parca în fața restaurantului. Mai știa germana doar câțiva din Gilgit, dar ăia lucrau pentru herr Kuhn. Străbunicul știa cel mai bine, însă, îi plăcea să ronțăie cuvinte nemțești: zicea că-n limba aia poruncești fără încetare: *raus, halt, komm...* Nemții se bucurau când îl auzeau și-l laudau, iar străbunicul îi lauda și el pe nemți, căci nu-l trăseseră nicicând pe sfoară. Mereu întreba nemții de el când veneau să mai încerce muntele o dată, și încă o dată, și încă o dată. Karl Wien, Paul Bauer, Heinrich Harrer – toți alpiști îi știa ca pe-un cal breaz. De la ei au învățat germana bunicul și tata, iar când a venit Herligkoffer, după război, bunicul a lăsat și el turmele și s-a dus pe munte: a urcat pe fața Rakhiot când a cucerit Hermann Buhl vârful. Și așa se face c-am ajuns în Germania – din cauză că bunicul a avut picioare tari și a dus provizii până la tabăra 5, unde l-a așteptat pe Buhl cu ceai fierbinte, la coborâre. Nemții erau așa de îmbătați de victorie, că l-au invitat pe bunicul în Germania, l-au făcut ghid în Alpii

Bavarezi, l-au plimbat peste tot. După o vreme, bunicul s-a întors acasă, dar fratele lui i-a zis c-a fost un prost, că nu trebuia să se întoarcă în Pakistan, motiv pentru care s-a folosit *el* de alpiniștii germani și s-a stabilit în A. Norocul meu, căci după ce-am terminat serviciul militar m-am dus la străunchiul ăsta al meu ca să-mi caut de lucru.

Coborâm din taxi. Buraq m-a încins: de ce m-am băgat cu Moșbătrân? Ce treabă am eu cu Geamala, cu Ristache, cu ceilalți? Nu-s nici chirurgi, nici alpiniști – ce știu ei cum e pe munte și-n operații? Au ei habar că în operație sau când te cațeri la liber ești sniper, cavaler, vânător? Știu ei că escalada e ca o operație încurcată, în care găsești soluția și mai urci un sfert de metru doar ca să te împotmolești din nou? Le-a suflat lor moartea în ceafă, i-au trecut pe ei apele, au strâns ei din buci, au înjurat printre dinți?

O luăm pe alea ce duce la restaurant. Ali mă întreabă de ce-am făcut circ la *Va Piano*. Îi cer iertare și o îmbrățișez, dar ea încă e supărată și se smulge din brațele mele. Nu e bine ce faci, mă ia atunci necunoscuta din gând, odată și-odată, va trebui s-o alegi doar pe una dintre noi. Strânge din dinți și mă fulgeră cu privirea, dar, când să urc scările spre restaurant, chipul i se șterge, se pierde printre imaginile versantului Rupal, cel plin de zăpezi.

Nici Bucureștiul nu e mai breaz: devine o umbră.

E zăpușeală, picură stropi calzi de ploaie. Transpirăm. S-a întunecat, iar nori grei s-au adunat peste tot Bărăganul. Îi arăt lui

Buraq gardul de sârmă ghimpată ce desparte restaurantul de curtea lui Cocârț-Teodolitul. El se miră: președintele locuiește lângă un local? N-apuc să-i răspund, căci de pe celălalt mal al lacului Floreasca se ridică o hărmălaie cumplită – pornesc artificii, se aprind reflectoare, iar un banner uriaș se înalță printre plop:

BASARABIA E ROMÂNIA!

– E sărbătoare? face Buraq.

Fac un semn aiurea din degete și scap de răspuns. Din restaurant se aude muzică R&B.

– Asta vrei tu să *ascultăm* la cină? se strâmbă Ali.

– Muzica asta e *haram*? mă uit la Buraq.

El izbucnește în râs:

– Profetul, pacea fie cu el, nu ne-a zis ce muzică să ascultăm la masă.

– Nu ține mult, o asigur pe Ali. Patronul schimbă muzica tot timpul.

Îl știam bine, c-o operasem pe maică-sa. Prăpăditului îi căzuse cu tronc o chelneriță, iar aia nu se lăsa, așa că patronul îi pune R&B ca s-o înmoaie. Și dacă îndrăgostitul ne pune manele, în schimb? pufnește Ali. Auzind-o, Mara se schimbă la față, ne zice

că ea i-a pus manele lui Buraq și că lui i-au plăcut – Florin Salam, mai ales. Cică Florin Salam cântă precum Nusrat Ali Fateh, un cântăreț de *qawwali* din Pakistan.

Qawwali?! Nusrat?! întrebăm. Buraq se zgâiește la noi: Cum?

Nu-l știți pe Nusrat? E faimos, a cântat cu Peter Gabriel, a câștigat Grammy-uri, a locuit la Londra, a fost gras și acoperea mai multe octave decât Pavarotti, chit că nu cânta decât stând turcește. Buraq îl văzuse *live* la Maastricht, cântase Nusrat de se clătinaseră vitraliile catedralei... *Când luna, soarele și cerul nu erau/ Când nimicul stăpânea/ Când nimeni nu aflase marele Secret/ Tu erai aici, Allah Hoo!*

– Ce glas frumos ai, Buraq! se fandosește Ali.

– Oh, nu, tu nu *știi* ce e acela un glas frumos, iartă-mă că-ți spun...

– Ba nu, zice Mara, Ali are dreptate, ai voce. Hai, mai cântă-ne ceva!

– Se uită lumea la mine, ni-l arată el pe un ins, care, ieșit pe terasă la o țigară, îl privea țință.

– Vrei să mă duc să-i scot un ochi? face Mara.

Apare patronul, ne întreabă de ce nu intrăm – nu vedem ce zăpușeală e afară? Zâmbește cu gura până la urechi, se repede la cucoane, le sărută mâna („Ce costumaș frumos, doamna Ali!“), apoi îi aruncă o privire lui Buraq.

– Domnul nu mănâncă porc, mi-ați spus... Nu face nimic, avem vacuță, mieluşel, momițe, măduvioare... Din ce țară vine?

– Din Pakistan.

– Hm, n-am mai avut pakistanezi la masă... Da' dânsul nu pare pretențios. O să se bată turcii la gura lui. Am schimbat clima, dom' doctor. Să vedeți ce plăcere, zici că ești pe malul mării! La voi, în Pakistan, e mai cald ca la noi? se aventurează patronul în engleză.

Buraq îi zice că e de la munte. Ierni lungi, veri răcoroase...

– Ei, da-n ploaie nu stați nici voi! îi face patronul cu ochiul. Hai înăuntru, nu vedeți ce furtună vine?

Păi da, se zăresc fulgerele, lumina străbate tot cerul. Înscrișul BASARABIA E ROMÂNIA se aprinde ca lovit de stroboscop, iar vântul începe să bată cu putere, îmbrâncind norii burtoși. „*It looks like the monsoon*“, face Buraq.

Intrăm. La masa din colț, un țigan mare cât un patriarh urlă în telefon, cică-l călcase Crima Organizată – e din cale afară de țănoș. Din difuzoare, lăcrimează un glas răgușit de negresă. Îi zic patronului că, din câte se vede, tot n-a pus mâna pe aleasa inimii sale.

– Nu vrea să stea, dă el ochii peste cap. Ia uitați-o!

E mică, e fâșneată, are o lăptărie feroce. Duce un platou aburind la masa țiganului. Așa îi dă înainte cu Crima

Organizată – îi închiseseră garajul și-l beliseră, dar era fericit.
Pițipoancele din jur îi sorb vorbele.

– Vă încurcă? face patronul ochii mici. Dacă vreți, îl fac să tacă.

– Nu e nevoie, zic.

– Ba da, ne enervează pe toți. Lăsați că mă ocup.

– Mai bine v-ați ocupa de fată...

– Of, îmi mănâncă zilele.

Ne așezăm. Mâncăm *halal*, să nu poftească Buraq. Luăm și vin. Ali iarăși se face șmecheră, îi povestește Marei cum s-a certat cu ăia de la Audi, de la reprezentanță, că-i ploua în mașină și nenorociții nu voiau să-i dea banii de asigurare.

– La noi, în Germania, nu se întâmplă așa ceva, se umflă Mara în pene și ne povestește cum a schimbat numerele mașinii cu care venise din România – cică rezolvase totul în cinci minute, cu radiere cu tot.

Ne mirăm cu toții: ce perfectă e Germania! La șapte seara intră lumea în case, se pune pe băut beri și pe făcut copii – treburile merg strună.

Băgăm în noi. Țiganul vorbea mai încet, îl pusese patronul la punct. Primesc un mesaj. E Cixi, plină de reproșuri. Îmi scrie c-am torpilat cu bună știință întâlnirea din cafenea, pentru că-l trimisese pe misoginul ăla de Ristache: porcul îi tăiasse non-stop macaroana Danei, o fată atât de fină, atât de bine crescută și toate celelalte. „*I can hardly believe you're friends* cu un asemenea măgar. *I can hardly believe such fucking blokes still exist...*“

Îi răspund, bat tare în ecran. Mara primește și ea un mesaj, zâmbește, tastează. Și Ali e ocupată cu telefonul, conversația se duce de râpă.

– Cine era? mă ia Ali când termin. Fetița cu chibrituri, liberala aia, nu? Mai bine lași baltă sindicatul, nu vezi că nu iese nimic?

Când ai început nici prin minte nu-mi dădea că n-o să răstorni țara cu fundu-n sus, dar uite că bați pasul pe loc. Doar vorbești.

Tu ce zici, Buraq?

Buraq habar n-are care e treaba, dar Ali îl pune la curent, criticându-mă. Mara o contrazice, însă, spune că de ce să mă las, ea vrea să sar la gât și de-aici înainte, dar n-o ține mult, iarăși îi puiue mobilul, iarăși primește mesaj, iarăși zâmbește. Mesneraș respiră adânc. Dar Ali:

– Sare la gât, așa e, dar lumea nu-l urmează. Mai bine o lasă baltă.

Buraq face ochii mari. Se întoarce spre Mesneraș:

– Nici ție nu-ți place ce face Sahib?

– Cum să-mi placă? De ce crezi că n-am ajuns pe Nanga Parbat?

- Eu țin cu Sahib, zice Mara. Cineva trebuie să mai sară și la bătaie.
- Să sară alții, se bagă Ali, *mie-mi* ajunge.
- De ce vorbești așa? Mie-mi place când îl văd că se ceartă.
- Eu zic că Sahib face ce trebuie, intervine Buraq. Cum să stai cu mâinile în sân? Chiar dacă pierzi, tot trebuie să ripostezi. Măcar cu vorba.
- Vorbești așa pentru că ești obișnuit cu jihadul, o trânteste Ali.
- Ei, nici chiar jihad! face Mara. M-am saturat de bombe... Chiar așa. Știe cineva cine a câștigat azi la Waterloo? Întrețesuții sau Martirii?
- Mesneraș spune că fusese meci nul, dar că se umpluseră spitalele din Bruxelles și Charleroi cu falangiști și musulmani integriști, care continuaseră bătălia în saloane. Noroc că Motocentaurii din Norköpping fuseseră opriți la granița de armata belgiană, fiindcă, altfel, se lăsa cu masacru.
- Să știți, începe Buraq, că jihadul nu înseamnă neapărat bombe. Unii scriu, fac jihadul penei, adică – nu toți fac un jihad sângeros, înțelegeți?
- Fii serios! zice Mara. *Mereu* faceți scandal,ăștia sunteți.
- Și-atunci, se încruntă Buraq, de ce mai vorbești cu mine?
- Fiindcă suntem prieteni. Recunoaște, însă: voi, moslemii, faceți mereu războaie.
- Mai bine ca noi, zic. Noi tăcem mâlc.
- Ce vorbești? sare Ali ca arsă. Ce, n-am avut și noi războaie, revoluții?
- Au fost de import. Tudor Vladimirescu a pornit la luptă din cauza Eteriei grecești, iar revoluția de la *paszopt* ni s-a tras de la Paris. Cât despre războala din 1907...
- Mesneraș își drege glasul: de ce nu taci? face el, în felul nostru. O simt și pe femeia din gând – îmi zice același lucru. Ca un făcut, patronul schimbă muzica, trece pe trance, iar Mirela îmi răsară în minte pe nesimțite. Iar ea? își micșorează ochii necunoscuta. De ce, Sahib, de ce? Dau să-i răspund, dar n-apuc, căci Mara începe cu fițele ei – ne spune că moare după trance, cică e-n stare să facă orice pe ritmurile astea: să calce, să spele, să facă fitness...
- ...mai pot și altele, adaugă ea, bătând din pleoape mai des.
- Ești în stare să ții un asemenea ritm? se miră Ali, făcând cu ochiul.
- Sunt tânără, cum să nu? rânjește Mara. E sănătate curată. Am auzit c-ajută și la insomnii. Tu ai insomnii? se uită ea la Ali, nevinovată.
- Normal: am probleme, am angajați... Știți că m-am apucat de un proiect vestimentar? Vreau să creez o linie de haine din hârtie.
- Din hârtie?! cască Mara ochii.

– Nu ți-ar fi dat prin cap, este? pufnește Ali. Am văzut la Sahib niște halate de unică folosință și m-au înnebunit... Poți să faci orice din hârtie, plus că e *îngrozitor* de ieftină. Nu mai zic că se pretează *perfect* la creație. Umblă în poșetă, scoate niște schițe, ni le arată: N-ar merge pe Broadway și pe Champs Élysées? Dar în periferii? Le-ar cumpăra oricine... Ia gândiți-vă, o mulțime de oameni veseli, seara, pe bulevarde, în haine cu modele *ciudate*, pe care dimineața le-ar arunca la coș, ca să cumpere altele... Poți chiar să le personalizezi, după cum te simți la o oră sau alta... Te duci la atelier, dai comanda, vreau o rochie așa și pe dincolo, și-o capeți pe loc, ți-o croiește computerul în două minute, îți pune ce imprimeuri poțestești... Nu mai vorbesc de beneficiul social: coșul zilnic ar deveni mai încăpător, foamea n-ar mai fi o problemă pentru săraci... Mai gândiți-vă și la locurile de muncă care s-ar crea astfel – ce zici, Mara, te bagi? Șefă te fac! M-am gândit să accesez niște fonduri europene... Bani pentru haine sociale, mda...

– N-ar merge la români, zic. Dacă-s ieftine, nu le ia nici dracu’.

– Ba bine că nu: la noi le-aș vinde scump. Noi ne dăm mari, așa că lumea s-ar bate pe ele.

– Cum adică, vă dați mari? se miră Buraq.

– Uite-așa! face Ali râzând.

– O fi din cauză că ne-am apucat târziu de scris, se bagă Mesneraș.

– Ce-are una cu alta? se strâmbă Ali. Tu ce părere ai, Mara? Ți se pare că ne-am apucat târziu de scris? Ia zi-ne *tu* ce crezi, că prea taci.

– Te-am supărat cu ceva? se bosumflă Mara.

Dar Ali n-o bagă în seamă, îl înghesuie pe Mesneraș:

– Nu, pe bune, cum vine asta? Cum adică ne-am apucat *târziu* de scris? Ce legătură are asta cu faptul că ne dăm mari?

– Nu prea pot să-ți explic... Când scrii e ca și cum te-ai uita în oglindă... E ca atunci când... of, noi nu ne-am uitat suficient în oglindă, ca să știm clar cine suntem. N-au trecut decât cinci sute de ani de la *Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung*, de-aia ne dăm mari.

– Pe cuvânt dacă înțeleg ce spui, face Ali. Zi și tu, Mara...

– Mesneraș, pe cuvânt dacă înțeleg ce spui, face Mara, prompt. Ne umflă râsul. Iar Mesneraș:

– E ca și cum te naști ca nație doar când începi să scrii, na... E ca și cum data de naștere a românilor e aia pe care-a pus-o Neacșu, dac-a pus-o, pe scrisoarea aia, în care turna pe nu știu cine... Națiile au și ele un metabolism, o dezvoltare, care încep doar odată cu scrisul – mă rog, așa cred... Of, mai bine vorbim despre hainele de hârtie ale lui Ali...

Dar Buraq:

– E o medresă în Afganistan, la Gozgan, unde-au trăit mulți învățați. Prin anul 800 au scris o carte despre hotarele lumii cunoscute – apăreau în ea și românii sau, mă rog, cine trăia pe aici... Pe atunci nu scriați?

– Ai fost tu acolo, la medresa aia? se bagă Ali.

– Nu, doar am învățat despre ea.

– La voi la școală, în Pakistan?

– Nu, la Göttingen, la facultate.

– Facultate?! se miră Ali.

– Management. Dacă vrei, îți fac planul de afaceri pentru hainele de hârtie. Am o disertație în business neconvențional.

– Serioooooo?!

Buraq încuviințează, se întoarce spre Mesneraș:

– Nouă, musulmanilor, povestea cu scrisul și cu metabolismul ne vine mânășă... Noi suntem în 1434, atât a trecut de când avem Nobilul Coran. Ei, ce făceau creștinii în 1434? Vă zic eu: erau la fel de bezmetici ca fundamentalistii mei, azi... Războaie, Inchiziție, ruguri – tot tacâmul.

– După tine, în ce an suntem noi, românii, Mesneraș? face Ali.

Nu-l las pe frate-meu să răspundă:

– Suntem într-un an în care n-am învățat să dăm de pământ cu politiciii. Englezii, francezii, nemții – au decapitat regi, au spânzurat duci și au împușcat prim-miniștri... Noi suntem mai retarzi, am rămas în urmă...

– Adică nu ne-am omorât politicienii? cască Ali ochii.

– Exact: politiciii noștri n-au aflat că rafala e ruptă din rai.

Ali se înfurie, îmi spune că-s frustrat, zici că ține un spici la ONG-ul ei. Mara, în schimb, îmi ține partea: o și văd, cu AKM-ul de gât, împărțind dreptate pe culoarele Parlamentului. Dar Buraq:

– Știu eu dacă ajută să-i ucizi pe politicieni? Din primii cinci califi, trei au fost asasinați... Ei, și? Ne-au adus asasinatela înapoi pe calea islamului adevărat, cel lăsat de profet, pacea fie cu el?

– Buraq, nu te lua după Sahib! o dă Ali pe glumă. A avut o zi proastă, de-aia vrea să ne omoare pe toți.

– Ba cu politiciii are dreptate, face Mara. Nici noi, în Germania, nu-i mai suportăm. La noi se discută mult despre...

– Să vă povestesc o chestie, i-o taie Ali. O știu de la amărâțul de văru-miu, ăla pe care *nu* l-ai operat tu, mă înțepă ea. S-a întâmplat pe când era reporter la BBC, în fosta Iugoslavie. Într-o bună zi, l-au trimis șefii lui să acopere o mizerie petrecută în Kosovo, într-un sat albanez. Albanezii ăia erau musulmani și porniseră în bejenie – cică-i alungaseră sârbii, le făcuseră satul praf, îi omorâseră pe bărbați și le violaseră femeile... Văru-miu, însă, era circumspect: n-auzise de probleme în zona aia, deși

bătea țara în lung și-n lat și avea legături la sârbi, la albanezi și la armânii noștri – îi turnau ăia tot. Știa că-n alte locuri cursese sânge, știa că sârbii și albanezii erau capsăți, dar de satul ăla n-auzise nimic. Colac peste pupăză, n-apucă *nici* să se documenteze ca lumea, pentru că ăia, în redacție, îl zoreau: du-te odată, Ianis, ce stai? Ei, și pornește el la drum, împreună cu alți jurnaliști, cu fotoreporteri, na, cum se întâmplă, și-i descoperă pe refugiați lângă granița cu Albania, la est de munții Prokletje: se îndreptau spre Bajram Curri, un târgușor albanez de pe valea Valbonei. Ianis era din ce în ce mai suspicios – făcuse presă în România și văzuse cum se montează o știre din nimic, fusese în Piața Universității, la mineriade, fusese chiar și atașat la Președinție, pe vremea lui Ilici... Ce i s-a părut lui ciudat era că refugiații se vedeau cu jurnaliștii doar la anumite ore și că-n rest presa n-avea acces la ei – așa fusese procedura și la București, la începutul anilor '90. Pentru Ianis, ăsta era semn că Belgradul făcea pe dracu-n patru ca să obstrucționeze presa, mai ales că zona era plină de trupe sârbești, care îi legitimau pe jurnaliști, îi întorceau din drum și tot așa. Pe de altă parte, însă, ori de câte ori ajungeau în preajma convoiului, cei ce le blocau accesul erau *albanezii*, care pretindeau ba că au drept la intimitate, ba că sunt la rugăciune, ba că-și trag sufletul. Occidentalii înghițeau gălușca pe nemestecate, dar lui Ianis toate astea îi aminteau de oamenii „de bine“ de la București, iar când l-a mai văzut și pe un observator britanic *under cover* că-i însoțea pe refugiați (ăla era bun prieten cu șeful lui, de la BBC) a intrat la bănuieli, fiindcă observatorul cu pricina dăduse sfară în țară că e la Viena. Lui Ianis nu i-a luat mult să afle că, de fapt, observatorul era *cel* ce administra contactele cu refugiații. Era un laburist, un grăsan somptuos – în niciun caz genul de om care să participe la un exod alături de refugiați musulmani...

În clipa aia s-a auzit un trăsnet atât de puternic, încât am crezut că fulgerul lovise restaurantul. Reflex, m-am uitat la ceas – era zece fără cinci. Ploaia se pornise într-un hal fără de hal.

– Ce potop! zice Buraq. Chiar că seamănă cu musonul. Se întoarce spre Ali: Să nu uit să te întreb ceva după ce termini.

– Păi, întreabă-mă acum.

– Nu, sunt curios cum se termină povestea. O să vedeți de ce.

Și Ali îi dă înainte:

– Ceilalți jurnaliști au șters-o la Belgrad și la Priștina, ca să-și redacteze materialele, dar Ianis a rămas în zonă pe șest. În scurt timp, un pluton de infanterie a apărut din neant, îngrijindu-se să le ridice albanezilor o tabără muc și sfârc. Aduseseră haine, păături, mâncare, apă, deși cu o zi în urmă observatorii occidentali se plânseseră că sârbii întorceau din drum convoaiele umanitare.

Văzând asta, Ianis și-a făcut urma pierdută de tot și n-a mai răspuns la telefon, chit că șeful îl suna în disperare de la Belgrad.

Ei, și s-a ținut văru-miu după musulmanii ăia până în Albania, la

Bajram Curri, care acum e stațiune turistică. Acolo era programată altă conferință de presă, că scăpaseră amărății din infern, chipurile, iar jivinele sârbești fuseseră puse cu botul pe labe... Ianis se scârbea din ce în ce, însă: așa-ziii refugiați n-aveau copii printre ei, după cum se zvonise, că-i urmărise și nu văzuse niciunul, dar, deîndată ce-au apărut jurnaliștii, femeile au prins să bocească și să-și smulgă părul din cap, îngropând, vezi Doamne, niște copilași morți pe drum – de fapt, aveau niște cârpe în care înveleau te miri ce momâi, iar un muftiu apărut nu se știe de unde s-a apucat să recite o slujbă de înmormântare ad-hoc. Jurnaliștii s-au apropiat să vadă mai bine, dar albanezii, muftiul și laburistul cel gras au făcut tărăboi: nu le era rușine? Muriseră niște țânci, cum să filmezi așa ceva? Ce nesimțire era și asta?

În fine, jurnaliștii s-au cărat înapoi în redacții, dar Ianis s-a ținut mai departe după convoi. Șeful lui intrase la bănuieli: îi trimisese vorbă printr-un francez de la Canal X să-i trimită materialele *odată*, că înnebuniseră ăia la Londra, în redacția mare. Ianis era foc, însă. După plecarea ziariștilor, refugiații o luaseră care încotro, liniștiți, îmbarcându-se în mașini de tot soiul. Ianis a dat atunci fuga la Girokaster, la rudele noastre, că de-acolo ne tragem. Ei, și când ajunge el la armânii noștri, i se dezvăluie tărășenia: mulți dintre așa-ziii refugiați erau din oraș, îi racolaseră doi inși și-i duseseră pe blat în Kosovo. Un recrutor era musulman și nu era din partea locului, iar celălalt era un jurnalist francez, de origine albaneză. Acum, după ce totul se isprăvise, cei plecați se lăudau prin frizerii și cafenele cu smecheria – cel mai mult le plăcuse cum îi aburiseră pe jurnaliști, cărând cârpe goale în brațe, pretinzând că-și scot copilașii din iad. Merseseră de la Mitovac, satul distrus de sârbi, după cum titrau agențiile de știri, până la Bajram Curri, cărând păpuși de lemn, învelite în cârpe.

Ianis nu-i înghițea pe sârbi (de fapt, nu-i înghițea pe *comuniștii* sârbi), dar din clipa aia a început să se întrebe: Câte din fotografiile pe care le-am făcut s-au născut din subiecte reale? Câte minciuni mi-au fost vârâte pe gât la conferințele de presă? Ce diferență e între redactorii de la BBC și cei de la TVR? Dar între fesenıştii lui Ilici și laburiștii lui Toni Blair?

Plin de draci, se duse la șeful lui și-i povesti peripeția. Țla îl aștepta ca pe-un măr copt – zâmbea el, englezește, dar tot englezește se pregătea să i-o tragă. Termină Ianis de povestit, iar șeful îl luă de gât, ca între prieteni, și-l întrebă: cum e să fii jurnalist BBC – e bine, e frumos? Ianis nu s-a prins din prima și s-a apucat să vorbească despre ăla care-l învățase la Bush House cum se face o știre: ce-o să zică Sir Nu-Știu-Cum despre elevul lui român, Ianis Vraca pre numele lui? Văzuse el, Ianis, că-n spațiul iugoslav nu merg regulile de la Londra, dar se gândise că-

i război, că e-n Balcani, că trebuie să se mulțumească mai bine cu ce are, dar de-aici și până la făcătura pe care fusese cât pe ce s-o înghită... Șeful i-a zis atunci una de i-a luat maul: cică ăla de la care învățase Ianis meserie era cam bătrâior și (oroare!) îi simpatiza pe conservatori. I-a zis-o la ureche („*Tories are gone forever, pal...*“), de parcă-l lua părtaș la un complot de birou. Și ce dacă? a întrebat Ianis în gura mare. Ce treabă are orientarea politică? Eu credeam că dacă șeful BBC-ului e mereu din opoziție înseamnă că democrația britanică...

Șeful a râs de s-a stricat la replica asta, întrebându-l pe Ianis dacă nu văzuse sârbi care răseseră sate kosovare de pe hartă, ceea ce Ianis văzuse, bineînțeles, numai că el văzuse și sate sârbești peste care musulmanii trecuseră cu excavatoarele. Atunci șeful l-a luat direct: Ianis, tu nu vrei un CV beton? Totul ține de recomandări, știi, nu? Oricine te angajează în presă e fie absolvent BBC, fie prieten bun cu BBC... Și ia mai zi: câți bani făceai tu în România înainte să te *luăm* noi la BBC?

„Bani?!“ s-a enervat văru-miu. „Bani, bă?“ Cică așa i-a zis, pe românește: *bă*... „Eu nu fac jurnalism pentru bani, *bă*! Eu am bani, îi întorc cu lopata, din familie îi am, ai mei se trag din Girokaster, orașul celor o mie de trepte, și au avut legături de negustorie de la Veneția până la Bagdad, cu mult înainte ca tac-tu să scoată cărbuni din mină în Țara Galilor! Păi, noi aveam casă în Girokaster acum trei sute de ani, casă frumoasă, cu trei etaje, tu crezi c-am stat ca voi, în condominiu-uri proletare, în *slums*-urile din Cardiff?... Bani?... Păi, bani știu să fac mai mulți decât faci tu cu ofițerul de presă al ambasadei când dați fuga cu comuniștii lui Miloșevici la granița cu Bulgaria! Și să-ți mai spun ceva: de unde crezi tu c-am aflat ce mizerie ați pus la cale? De la rudele mele, bă, de la armânii *mei* din Girokaster...”

Șeful, să-i tragă un pumn și alta nu, de față cu angajații, dar Ianis e armân din creștet până-n tălpi și bufff! – l-a îmbrâncit pe idiot, și-a scos legitimația BBC din buzunar și-a trântit-o pe birou. „*Stuff it in your asshole* și futu-te-n cur, pe românește! Bani... Păi, am scăpat de carnetul de partid ca să dau de carnetul tău de cecuri, papagalule?”

Nici măcar demisia nu și-a dat-o, iar banii de pe ultima lună nu i-a ridicat niciodată. Doar după ce s-a apucat de nebunii, cu amicii lui din Muntenegru, le-a trimis ăloră de la BBC niște fotografii făcute la Ulcinje. Îi surprinsese pe un ofițer MI6 și pe un înalt trimis american cu niște moldovence minore, aduse de o rețea albaneză de carne vie – erau într-o fostă casă de oaspeți a Partidului Comunist Iugoslav. Ianis făcuse pozele să arate ca niște ilustrate turistice și scrisese pe ele: „Salutări din Ulcinje! p.s. Trimit copiiile la *Bild* sau le urc direct pe internet?”

Fostul lui șef a înnebunit, a vorbit cu laburistul cel gras, ăla a dat sfară în servicii, iar serviciile i-au trimis pe unii pe urmele lui

văru-miu. Între timp, venise pacea, iar fostul șef al lui Ianis uitase
ce greu e să te pui cu muntenegrenii – nici americanii nu
îndrăzniseră să-i bombardeze prea tare... Bineînțeles că Ianis și
amicii lui au pus mâna pe trimișii laburistului. Nu le-au făcut
mare lucru, doar le-au vârat în buzunare vreo șase-șapte mii de
dolari, nu mai țin minte cât, după care le-au zis așa: „Vedeți că
am notat seriile bancnotelor. Spuneți-i șmecherului de la BBC că
ăștia-s banii pe care i-am făcut *doar* ieri dimineață.“

Eu nu zic că vărul meu e ușă de biserică, dar povestea lui cu
convoiul refugiaților musulmani, dragă Sahib, n-au pus-o la cale
politicienii români, ci tocmai ăia din țările care și-au *ucis* politiciii
la timp, după cum îi lauzi. Sunt politicieni din națiile alea pe care
le-au așteptat bunicii noștri după război, numai că armatele lor n-
au venit niciodată. Ne-au dus cu vorba, ne-au mângâiat pe frunte
și ne-au lăsat cu rușii în spinare. Acum îi iubim, deși ne-au uitat
la greu, îi luăm ca model, până și tu le găsești numai merite.

– Ce naționalistă te-ai făcut! Nu ți-e puțin rușine? o iau peste
picior.

– Eu cred, mă țintuiește Mesneraș cu privirea, că tot mai bine
pe partea cu Coca Cola decât pe aia cu samagon.

În clipa aia bubuie de zăngăne geamurile. Patronul vine la
masă, ne întreabă cum e mâncarea, e curios ce zice Buraq. Buraq
face *mmm*, dar am învățat să-l cunosc – la fel ar face și dacă i-ar
veni să vomite. Laudă „ciorbița de văcuță“ cu ardei iute și
„pâinica scoasă din cuptor“. Îi place și vinul. Îi plac și fetele,
după cum se uită la Ali și la Mara. O întreabă pe Ali:

– În ce an s-a petrecut povestea asta?

– În 1998.

– Aha, face Buraq. Și fratele meu era atunci în Kosovo. Cred
că și-acum e acolo. E mai mic decât mine cu cinci ani.

Mara se minunează. Ali oftează. Dar Mesneraș:

– Lipsește cam de mult.

– Tot timpul a lipsit așa.

Tăcem. Buraq gustă din pastrama de oaie, o stinge cu niscaiva
vin.

– Ce chestie ar fi, reia el privind la Ali, ca fratele meu să-l fi
cunoscut pe vărul tău. Unde e vărul tău acum?

– E la Sahib, la spital. A avut un accident groaznic.

– Allah să-l păzească, ridică Buraq ochii spre tavan.

– Știi, începe Mesneraș, ieri a avut loc o *crimă* pe Nanga
Parbat.

– Am auzit, zice Buraq, cu glas stins. Sunt cei de la Tehrik-i-
Taliban. Fratele meu e din altă grupare, însă – el e din Harkat ul-
Ansar, mai apropiată de al-Qaeda. Când a plecat din Yemen în
Bosnia, în 1995, Chumar făcea voluntariat, ducea ajutoare pentru
musulmanii din zonă. În Bosnia, însă, l-a cunoscut pe un imam

din valea Hunza, de lângă noi, care l-a convins să se înroleze în Harkat. Chumar a visat mereu să fie mujahedin.

– Și la noi e la fel, o dă Mesneraș pe glumă. Eu și Sahib facem parte din grupări diferite, la fel ca tine și fratele tău.

– Cum așa? se miră Buraq.

– Las' că-ți spunem pe munte. Hai, noroc! ridică Mesneraș paharul.

În clipa aia, difuzoarele restaurantului încep să vuiască – e muzică simfonică dată la maxim.

– *Fuck!* exclamă o pițipoancă de la masa țiganului.

– *Daphnis și Chloe*, cascade Ali ochii. Ai vrut să mă împaci, nu-i așa? mă strânge ea de mână. Ai vorbit cu patronul, este?

– Mi-ar fi plăcut, dar n-am nicio legătură, pe *bune!*

Muzica răsună din ce în ce mai tare, nu ne mai auzim. Clienții se uită unii la alții, nu pricepe nimeni nimic, tremură pereții: patronul are o stație suedeză *marfă*, dăduse mii de euro pe ea.

– Face nenorocita aia ce vrea din el, zice chelnerul nostru, cu furie.

Nu încapă îndoială cine e nenorocita. De altfel, o vedem cum iese din bucătărie, triumfătoare: are câte trei farfurii pe fiecare braț și se strecoară printre mese cu ochii întredeschiși. Parcă plutește.

– Ce p..a mea i-asta? răcnește țiganul, trântind șervetul de masă și se apucă să bată cu furculița în carafa de vin: Alo!
Alooooooooo!

Muzica se aude tot mai tare, devine insuportabilă, patronul apare și el – zâmbește, e fericit, trece pe la fiecare masă, ajunge și la noi:

– M-a rugat aia mică, știți, e studentă la... face *conservația*, școala de muzicanți, cântă la oboi, ne urlă el în urechi.

Clienții sunt siderați. Un chelner se bate cu degetul în tâmplă și dă din cap, scârbit. Altul se uită la *aia mică* cu ochi micșorați: ar mânca-o de vie.

– Ce muzică frumoasă! se îndreaptă patronul de spinare, ținând cu degetul o măsură aproximativă. Vă place, nu? ne întreabă, răcnind.

– E superb, zbiară Ali. Maurice Ravel, recunoști, nu? țipă ea la Mara.

– Parc-am fi într-un documentar cu scafandri și pești, urlă Mara.

Suflătorii lasă loc corzilor, dar nu trece mult și alămurile se năpustesc precum o șarjă de cavalerie peste violoncele, viole, viori, înșurubându-se într-un *crescendo* asurzitor. Mai e puțin și restaurantul o să se prăbușească.

– Ah, privește patronul pe deasupra clienților, ca popa la liturghie.

O femeie țâșnește în picioare la celălalt capăt al sălii. Un bărbat dă un pahar de vin peste cap. Buraq se ține de marginea mesei. În momentul acela, un trăsnet glorios se abate asupra restaurantului, zici că e din *Daphnis și Chloe*, se asortează cu timpanele, talgerele și gongurile. Ei, da, se ia lumina, se face beznă, muzica încetează pe loc, se face liniște de mormânt.

Până de curent.

– A dat Dumnezeu și Maica Precistă! exclamă țiganul.

Aprindem brichete, chibrituri, telefoane mobile. Afară – nicio lumină, se luase curentul în tot cartierul. Preventiv, doi chelneri se reped la uși, nu care cumva să dea țeapă vreun client. Se iscă oarece foială, mai toți poftesc să achite nota, doar țiganul cere lumânări la masă.

– De ce nu mai stați? ne întreabă patronul. Trăim clipe romantice.

Și iarăși trăsnește, iarăși se clatină vesela, iarăși zornăie tacâmurile – nu, nu mai stăm.

După câteva minute suntem în taxiuri, ne repezim spre casele noastre. Orașul Mall-urilor e în beznă, plouă de rupe. Sunt cu Ali, ne ducem la mine acasă. A băut cam mult, drăguța, se tot vâra în sufletul meu, dar mie îmi vin momițele înapoi – puseseam o tonă de piper pe ele. Mda, mâine după-amiază o să ne întâlnim în aceeași formație, să plănuim plecarea în Caucaz.

E beznă. Ali mormăie surd – de unde-a învățat să scoată sunetele astea? Dăm de lumină abia pe Ștefan cel Mare, dar tot plouă de ne îndoiaie. Străzile s-au transformat în râuri, ștergătoarele nu fac față. Din radioul taxiului se ridică piesa de la starea vremii, e tot cea de la CroTV – mă întreb dacă Mirela n-a călătorit și ea vreodată cu mașina asta care miroase a hotel de tranzit și a sute de mii de clienți.

– Cam curviștină, Mara, face Ali deodată.

– Ce te-a apucat?

– N-ai văzut c-a pus ochii pe Buraq, ticăloasa?

57
BELGRAD

Tavanul e bleu. Aș putea să-l privesc, dar țin ochii închiși: prefer să ascult pufăitoarele ce-mi bagă aer pe beregată. Sunt două scule deștepte: mă simt, nu se pun cu mine, doar mă ajută, sunt blânde – se cheamă ventilatoare. Noroc că *mă respiră* ele, căci mă dor coastele de-mi sar ochii. Mă arde un picior – stângul. Ieri mi l-au deschis fiindcă era plin de puroi. Îl mișc, vreau să văd dacă mai e bun de ceva, dar încetez imediat: parcă-l bag în smoală încinsă.

Aș putea să casc ochii, vă zic. Îmi place să mă uit la tavanul bleu, la ușa culisantă, cu storuri de plastic, îmi place să-mi văd patul, ventilatoarele, perfuziile, chiar și trupul – mereu mă întreb dacă, în somn, n-au scos doctorii ceva din el. Așa fac cu noi, mutanții din paturi: ne întreabă rudele dacă sunt de acord și harșt: ba un picior, ba o mână, ba un maț, ce nimeresc. Îi aud cum hotărâsc pentru mine și ce vorbesc pe culoare – dar cum să-i trag de mânecă? N-am cum, sunt într-o carcasă de ghips și m-au pus la frigare: trupul mi s-a îmbogățit cu țepușe, plăci, șuruburi, tije –
I'm the Iron Maaan.

Aș vrea să deschid ochii, dar n-o fac, fiindcă doi doftori stau de vorbă, în șoaptă, la doi pași de mine.
„Ascultă-mă, e mai bine așa“, zice unul. Îl știu, e un bărbos, l-am văzut odată cum se uita la mine din ușă. Bine că nu m-a adormit el. Stalin e nebun și vorbește ca un birjar, dar e om când nu vrea să te eutanaseze: să-l vezi cum se repede la noi, mutanții, când pui alarmele – tropăie de parc-ar fi nefutut. Bărbosul, în schimb, nu aleargă: el trece printre noi ca un rege. Nu știu de ce se uita atunci la mine, dar nu mi-a plăcut. Și-acum mi-e silă de el. „Fă ce-ți spun“, îi zice celuilalt.

Celălalt tace. A fost o dată la mine cu ăla care m-a tăiat pe burtă. S-au contrazis, dar ăla care m-a tăiat l-a pus la punct, căci el era șeful. Ăstălalt, un grăsan cu un cur ca de femeie obeză, îl ura – de moarte îl ura. „Ești sigur că merge?“ îl întreabă el acum pe bărbos. „Bineînțeles. Avem om care o să-i dea banii marcați...“ Iar obezul: „E ca naiba.“ „Ca *naiba*?! Nu-ți ajunge cât l-ai slugărit?“ „Nu-l suport, dar ce îmi ceri tu...“ „Nu-ți cer eu, *tu* mi-ai zis că ți-a ajuns până-n gât. Șeful tău e un porc, o să-ți pupe toți talpa dacă-i rupi capul.“ Dar obezul: „Da, și prin spate o să spună că-s dătător în gât.“ Bărbosul râde: „Tu n-o să faci nimic,

liniștește-te! Avem sprijin înalt, cine crezi c-a găsit persoana care să ne facă treaba?“ „Băi, nu e bine...“ Bărbosul se supără: „Dar e bine că vă ia vouă cazurile și le operează el? E bine că-i ia bani lui X și lui Y ca să le scoată post în clinică? E bine când operați voi, tineretul, și el le spune pacienților că, dacă-i opera el mergeau mai bine?“ „O să se prindă lumea c-am fost amestecat.“

Iar bărbosul: „Ei, și? Îi iei locul și gata.“ Pauză. Alfa, lambda, miu. Grăsanul tace, iar bărbosul se enervează: „Fă ce-ți spun, și-o să le fie *tuturor* frică de tine.“ „Dar eu nu vreau să le fie frică“, zice obezul. Iar celălalt: „Te pomenești că vrei să fii iubit!“

Iarăși tac, căci se apropie camaradul de așternut al lui Ali, după pași îl cunosc. Se salută toți trei, discuția se sparge, complotiștii pleacă agale. Sahib vine la mine și mă miroase – așa face mereu.

Deschid ochii brusc și mă uit la el. Sunt curios ce-o să facă.

Dă bună ziua. Mă întreabă cum merge, zâmbește fals... Se uită la radiografia. Apare și Stalin. Sahib îi zice că m-a găsit treaz, Stalin îi zice că n-aveam cum, atunci mă uit și la el – mă doare de înnebunesc, dar răsucesc capul și-l privesc în ochi.

– Vezi că-i treaz? râde Sahib. Îl doare-n cot de picăturile tale.

– Ia uite, s-a îmbarzotat băietanul! face Stalin. Bre, nu te repezi așa! zice și se apucă să mă aspire – îmi scoate mizeria din beregată.

Tușesc, mă sufoc, îmi ies ochii din cap. Iar Stalin:

– Bravo! A fost cât pe ce să pleci la loc de verdeță și răcoare... Ești dat naibii.

– Nu zâmbi! îmi spune Sahib.

Nu mă iau după el, iar fața mă arde pe loc.

– Ți-a zis să stai cuminte, mă amenință Stalin cu degetul. Ia să-ți oferim niște lăptic, că te văd cam iabraș.

Se apleacă, mă apucă de braț și vuuuf! – o chestie călduță urcă prin mine ca un șarpe năclăit de bale: se strecoară spre gât, spre creier, e mai tare ca narghileaua ameliorată de-o fumam la Kotor, după ce-am fugit de la BBC.

– Hai că te scoți, băietane, mă ia Stalin ca pe ăia mici.

Alhamdullilah!

Lăpticul mă cufundă în ape catifelate. Sahib îmi face cu ochiul:

– Vezi, fă-te bine, nu ne strica statistica!

Stalin îmi vâcă restul de lăptic pe venă – îi zic mersi.

– Să fie primit! face Stalin. Ai grijă, nu te obișnuie cu el! Ești bogat ca un stup, dar nu te pune cu Michael Michael.

„Nu mă obișnuiesc“, dau să răspund, dar nu sunt eu cel ce vorbește: e unul Zoran – un sârb. „Și tu ce mai faci, Zoran?“ întreb. „Ai venit“, zice el și se uită la ceas: „Credeam că nu mai apari.“ „Păi, sunt în spital“, dau să-i zic, dar Zoran nu mă bagă în

seamnă. Se tot uită la ceas și-mi spune: „Credeam că nu mai apari, credeam că nu mai apari, credeam că nu mai apari...”

Câteodată Zoran e idiot: „Cum *naiba* să nu apar?” îl întreb. „Sper să m-aleg cu un job în excursia asta.” Zoran îmi face cu ochiul: „Știu eu ce-ți trece *ție* prin cap? Eu știu doar că lăpticul lui Stalin e bun. Și mai știu că voi, românii, nu ne mai iubiți așa de tare... Pe Doru-l cunoști?”

Suntem pe peron în Gara de Nord și e seară. Piuitorii din salon se sting, iar mirosul de antiseptice se diluează. Gălăgia de pe peron mi se năpustește în urechi. Miroase a noiembrie, e aglomerație, e frig.

Doru e jurnalist, ca și mine. Auzisem unul de altul, dar nu ne-am văzut nicicând: când lucram eu la *Baricada*, el era la *Expres*, când m-am mutat eu la *Expres*, el a șters-o la *Zig Zag*, iar când am ajuns eu la *Zig Zag*, el s-a dus acasă și a scris un roman. Între timp, Zoran i-a tradus romanul în sârbă, iar acum merg amândoi la Belgrad, la târgul de carte, ca să-l lanseze. Îi însoțește editorul lui Doru, un magistrat (!) care are grijă de revista română de drept – îl cheamă Vlaicu, e gras și e judecător la Tribunalul din Ilfov. Eu sunt *freelancer*, dar vreau să lucrez la BBC, făcusem cursuri la Bush House, iar *the brits* m-au băgat în probe: vor să dau fuga la Belgrad și să acopăr un târg de carte supus embargoului occidental.

Până la Belgrad mai e. Aprindem țigări, stăm de vorbă, trenul n-a tras la peron. La un moment dat, Zoran strigă după un tip grăbit, ăla se repede la el, se îmbrățișează, încep o discuție însuflețită. Noi tăcem, căci Zoran e binecrescut: ne așteptăm să ne prezinte, numai că el, nimic. Se mai îmbrățișează o dată cu necunoscutul, iar ăla o șterge fără să se uite în urmă.

– Cine era? întreabă Doru.

– O, scuze, se îmbujorează Zoran. M-am pierdut. E un prieten din țara mea, nu ne-am văzut de mult... Se încruntă, se gândește nițel, apoi zice: Deși, parcă *nu mai e* din țara mea... Sau e?... Pur și simplu nu-mi amintesc dacă orașelul X a rămas în Iugoslavia, se încruntă el și mai și. În fine, îmi cer scuze, m-am purtat ca un mitocan.

Urcăm în tren. Pe drum, Zoran se ia de romanul lui Doru, cică prea îl scrisese ca un ziarist. Doru zice că asta poftise, dar Zoran nu și nu: literatura poate deveni jurnalism, dar jurnalismul nu se transformă nicicând în literatură – mă rog, subiectul e discutabil, cei doi se ceartă pe Hemingway, pe García Márquez... La Sibiu, deja jucăm șah. La Sebeș, tragem păturile pe noi. La frontieră, de partea sârbă, scandal: tropăituri, strigăte, pumni în ușă, priviri încruntate pe sub cozoaroace – sârbii ne arată cine-s șefii. În fine, trenul se urnește, iar adormim.

Răsăritul ne prinde pe malul Dunării. Vedem niște blocuri înalte, un fel de zgârie-nori comuniști. Sunt kitsch. Am ajuns la

Belgrad.

La gară ne așteaptă editorii lui Doru: oameni frumoși, falnici. Hm, și eu, care mă așteptam la niște burtoși cu capete rotunde, balcanice... N-apuc să mă mir din cale afară, căci deodată le *simt* pe femeile din jur: sunt mărețe, merg cu pieptul înainte și-și țin capul drept, își dau seama că sunt privite și nu le pasă – în plus, au ochii mari, adumbriți. Doamne, de ce n-am sute de ochi, ca să le văd pe toate deodată? Dar ele: Ai grijă unde te uiți!

Editorii se îmbrățișează cu Doru, cu Zoran, cu Vlaicu, se bat pe spate... Cu mine sunt reținuți: știu că m-a trimis BBC-ul. Ne instalează la hotel, îl lasă pe unul de-ai lor cu noi și ne dau întâlnire după-amiază.

Ieșim în oraș. Belgradul e bolnav, zici că e-n carantină. *Sunt* oameni pe străzi, sunt mașini, troleibuze, taxiuri – dar lipsește *ceva*, nu-mi e clar ce. Pe când ne plimbăm, Doru îmi zice că nu-i înghite pe sârbi din cauza conflictului lor cu Occidentul și c-a venit doar pentru că „s-a trezit cu cartea tradusă și publicată“.

Așa ceva n-ar fi fost posibil fără știrea lui, dar el așa lasă să se înțeleagă, susținând că cel ce i-a făcut trampa e unul, Canta, care le face și le desface în Justiție, la Camera de Comerț și nu numai. Ce interes are un ins precum Canta la cartea lui Doru (cică e cu legionari) n-am aflat niciodată, dar nici nu m-am străduit. Ca jurnalist, am avut prilejul să văd că Teo Canta are o particularitate bizară: deși nu-l vezi nici în ziare, nici la TV, toată lumea îl știe, iar mai devreme sau mai târziu, ajungi *și tu* să-l cunoști, de parcă ar păstori un club în care intri fără drept de apel. Dovada? Pe doctorul meu îl cheamă tot Canta – dacă mă fac bine, o să-l întreb dacă-s rude, iar dacă sunt înseamnă că Teo Canta e un adevărat Zelig, un Forrest Gump, cu care-și dau întâlnire toți cei pe care-i cunoști. Ce-o fi însemnând asta? De ce are un asemenea har? Se pare că lucrurile îi ies astfel fără efort, de parcă ar fi *însemnat* cu o putere ciudată, care nici măcar nu e o putere absolută, căci nu l-a pus la adăpost de nenorociri – una dintre fiicele lui (o chema Ana) a fost ucisă pe trecerea de pietoni cu ani în urmă, într-un accident provocat de fiul lui Ceașcă. Mereu m-am întrebat dacă acest dezastru n-are semnificația lui, din moment ce la mijloc e Teo Canta.

Mă rog. Sunt la Belgrad, mi-e foame și nu mă îmbie niciun restaurant. Deodată vedem un McDonald's. Iar Doru:

– Aici mâncăm, ia dă-i naibii pe sârbi cu zacusca lor!

Nici mie nu-mi plac pe sârbii. Spun „Iugoslavia“ și nu-mi vine în minte decât clipul cu Miss Sarajevo: Lady Di de gât cu un muftiu, Bono cu șapcă *à la Lenine*, chitariști cu ochelari de soare, descinși dintr-un elicopter de asalt și femei alergând spre blocuri transformate în moloz – lipsește doar bătrânica de la Berlin, din 1945, care cade pe burtă sub un zid prăbușit.

– Corect, zic. Hai să luăm niște cheeseburgeri.

Vlaicu și Zoran se schimbă la față, dar sârbul care ne însoțește nu comentează. Comandăm. Tragem de burgeri fără nicio plăcere, dar rolul lor e doar să ne exprime sila față de sârbi.

– Ce chestie! remarcă Doru. Au același gust ca la București.

– Păi, face Vlaicu, ăsta-i șpilul.

Ieșim. De-abia acum ne dăm seama că pe stradă își dau ghes două grafii: litere latine se înfruntă cu caractere slave pe ziduri, pe autobuze, pe afișe. Îl întreb pe Zoran care e treaba, el se uită la însoțitor, ăla aprobă din cap, iar Zoran îmi zice că și-au băgat coada naționalistii – ei au vrut să se revină la scrierea cu caractere slavone, chirilice, glagolitice sau cum naiba se cheamă.

– Croații au ales alfabetul latin, iar noi l-am ales pe cel slav. Opoziția noastră, în schimb, preferă tot alfabetul latin – liberalii, mai ales.

– Și n-aveți probleme? Nu scriați cu litere latine până acum?

Zoran se uită din nou la însoțitor. Ăla se preface că se uită după o cucoană: i-o arată, oftând, lui Doru. Iar Zoran:

– Orice învăț are și dezvăț, parc-așa spun românii.

Spre prânz, ne dăm seama ce boală cuprinsese orașul: de la *oameni* se trage – merg fără să se uite unii la alții, ca niște duhuri gata să fie împrăștiate de vânt. Ici-colo, la semafoare, încremenesc, deși s-a pus verde: privesc peste clădiri de parcă așteaptă o chemare. E o liniște de mormânt, rari sunt cei ce vorbesc, iar, dacă o fac, șușotesc, mai mult strecurându-se pe lângă ziduri decât mergând omeneste. Piețele nu zumzăie, vânzătorii nu strigă, claxoane nu se aud.

Ne ducem la târgul de carte. E ca la noi, la Romexpo, numai că e mai mare. Editorii sârbi sunt la fel de bucuroși ca atunci când ne-au întâmpinat la gară – doar cu mine sunt reci. Schimbă câteva vorbe cu cel ce ne-a însoțit, după care ne duc la standuri. Ne mirăm: sârbii, chiar înjumătățiți și cu arma la picior, au mai multe edituri decât noi. Caut o editură românească – nu e niciuna, nici măcar cea care l-a publicat pe Doru. Nu erau nici din alte țări, cu excepția Chinei, a Iranului și a Palestinei, ceea ce-l înfurie pe Doru: el își imaginase că romanul lui avea să fie lansat printre bestselleruri, c-avea să-și dea coate cu cei de la Gallimard, de la Plon, de la Bantam Books.

– Al naibii Canta! De ce m-a adus aici?

– Eu abia acum înțeleg de ce m-a trimis BBC-ul, zic.

Mergem din stand în stand: cărți, cărți, cărți... Mergem oriunde are Zoran prieteni, iar ăia, gazde perfecte, ne servesc cu țoiuri mărunte de rachiu de pere. Abia ne mai ținem pe picioare după jumătate de târg. E seară, iar editorii ne spun c-a sosit momentul să-l vizităm pe directorul manifestării.

– A fost prieten cu Tito, ne avertizează Zoran și ne duce într-un birou mititel, searbăd, zici că-i buncăr.

Directorul are 75 de ani, e înalt, slab și poartă costum din stofă lucioasă. E cărunt, are ochelari cu rame de baga și vorbește în șoaptă. E adus de spate, dar nu-i pasă. Cic-a fost rănit în bătălia de pe Neretva, fusese la doi pași de Tito când a căzut un obuz lângă ei.

Se fac prezentările. Omul nu bagă pe nimeni în seamă – fusese mahăr în Consiliul Federativ al Culturii, văzuse multe. Discutăm: afară plouă, o să fie o iarnă caldă, copii aveți? La un moment dat, bufff – rachiul! Fumăm, bem, dăm din gură. Directorul se uită la ceas – gata, trecuse timpul, hai să zicem săru' mâna și să plecăm.

În clipa aia, intră un ins în birou, se duce ață la director, se apleacă, îi șoptește ceva. Bătrânul rămâne ca sfinxul.

E clar, hai s-o ștergem! Ne ridicăm, dar directorul ne face semn să mai stăm. Ne uităm unii la alții, dar Zoran ne zorește să cădem în scaune. Buff! – încă un țoi, iar bem, iar fumăm, iar flecărăm. Isprăvim țoiul, ne ridicăm, dar moșul, nimic! – ne arată scaunele. Ne prăbușim la loc, iar țoiurile se umplu din nou.

Fumăm ca turcii, glăsuim, vorbim despre Sergiu Nicolaescu (directorul îl știa bine) și despre Nichita Stănescu, prietenul lui Vasko Popa: „după el au rămas cuvinte/ mai frumoase decât lumea“... Ne veselim, comentăm, bem, doar directorul e stană de piatră. E un boier, ne prezidează buna dispoziție.

Până la urmă ne cărăm. La ieșire, suntem gata-gata să ne prăvălim pe scări: răchia fusese tare, iar noi nu mâncaserăm decât prăpădiții ăia de burgeri.

– Ce naiba s-a întâmplat? întreabă Doru.

– Ei, venise prietenul cel mai bun al directorului, ne explică Zoran.

– Prietenul lui cel mai bun?! Și-atunci, de ce nu ne-a gonit mai repede?

– Păi, prietenul ăla e croat și șeful a vrut să-l facă să aștepte.

Și ne povestește Zoran cum au luptat cei doi alături de Tito – cu nemții, cu ustașii, cu cetnicii, cu Djilas, cu reformatorii de dreapta, de stânga, de centru. Cei doi fuseseră nedespărțiți până-n 1991, fuseseră tovarăși de chef, de gagici, de vânătoare, băuseră vagoane de vin și cenzuraseră mii de kilograme de scriitori în viu.

– De cinci ani încoace, însă, fratele lui de cruce zice că e croat pursânge. Așa ceva nu se iartă!

Ne cade fața. Îi zic lui Doru, prin spate:

– Ce idioți!

Iar Doru:

– Uite unde m-a trimis Canta să-mi lansez cartea... M-or mai primi ăia la NATO?, că-mi pregăteam CV-ul pentru delegație, la Madrid...

Colac peste pupăză, editorii îi zic lui Doru că n-au cum să-l plătească – în schimb, vor da în cinstea lui o masă sinistră la casa scriitorilor. Și, uite-așa, pe trei sferturi beți, Doru își lansează cartea, iar eu îmi fac reportajul.

– Măcar am văzut femeii mișto, face Doru haz de necaz, la plecare.

Afară se încălzise. Dăm să ne ducem la mașini, când, deodată, ne trezim lângă un șir de grătare: fleici, cârnați, murături, sosuri, ardei iuți lungi cât palma, verdeață, piper...

– Băi, zic, mi-e foame.

Dar Doru:

– Păstrează-te pentru casa scriitorilor, că fac *eu* cinste, fir-ar al naibii!

– Tu nu vezi cum miroase?

– E foarte bun, zice Zoran zâmbind și-și comandă o gustare cu costiță prăjită, garnisită cu ceva acritură.

Băgăm și noi – eu cu Vlaicu, fiindcă Doru stă deoparte. Îi spun că-i fraier și cer un cârnat, peste care grataragiul presară pătrunjel proaspăt, usturoi zdrobit cu un ciocănel de lemn, bașca un sos roșu, iute.

– E mai bun ca la McDonald's, face cu ochiul Vlaicu.

– Să nu vă ia diareea, ne zice Doru parșiv.

– Auzi? Ia arată-ne, domn'e, sticluța cu spirt, îl ia Vlaicu nemilos.

– Mă lași?

– Scoate, mă, sticluța!

Doru face fețe-fețe, iar Vlaicu ni-l toarnă: cică Doru nu se desparte niciodată de sticluța cu pricina, e cunoscut în toate redacțiile, se teme de infecții, dă cu spirt pe clanțe, pe robinete, pe tacâmuri...

– Ce-o să râd de voi când v-o lua cufureala! zice Doru.

Nu ne ia nicio cufureală, iar noaptea, la casa scriitorilor, zaiafet! Bem, mâncăm, urlăm, dar nu ne ajunge – plecăm, naibii, cu mașinile, beți, prin Belgradul întunecat, ieșim spre Novi Sad, ne trezim într-o casă de oaspeți. Doru se sperie, ne întreabă ce dracu' facem acolo, noi nu vedem că e beznă? Nu-l bagă nimeni în seamă, ne punem pe un chef și mai strașnic, curg litri de vin, apar balerci cu friptane, ciorbe acrite cu borș – vine apocalipsa. Apar și chelnerițele, sunt multe, sunt grijulii, ne ating ca din nebăgare de seamă, Doru se înverzește: ce ne facem? ați înnebunit? dacă ne filmează ăștia?

– Să ne filmezeeee! se ambalează grăsanul de Vlaicu. Uite, fraiere! Uite ce-njuri tu! Pe vremea comuniștilor, chefurile astea erau la liber!

Și ne omorâm cu băutura și cu mâncarea, le ciupim p-alea de fund, le băgăm mâna sub fuste, alea fac *ui-ui* doar cât trebuie,

sunt mironosițe numai până la un punct, nu vor să ne scadă elanul. Doru, însă, se poartă ca un hoț în custodie: nu le atinge, se ferește de ele, se cacă pe el, ce mai. Face circ, e supărat pe sârbi că nu putuse să sune la București, la iubita lui. Încercase de la recepția hotelului, apoi umblase ore în șir după o poștă, dar nu prinsese legătura cu Bucureștiul. Iubita, biata de ea, terminase Medicina și-și dăduse concursul de intrare în rezidențiat – oare știuse la examen? Se descurcase, se emoționase, ce naiba făcuse?

– Cum o cheamă pe iubită? îl întreabă editorul din Belgrad.

– Ce importanță are? se enervează Doru.

– Spune, domn'e, cum o cheamă! tună editorul.

Doru lasă de la el, îi spune numele iubitei, editorul notează, iese, se clatină, dar are picioare țapene: făcuse rugby în tinerețe.

Noi ne vedem de treabă, am vrea să cântăm împreună, dar n-avem repertoriu comun cu sârbii.

– Ia zi, n-a fost mai bun grătarul decât McDonaldul? mă ia Zoran.

– Zoran, eu vreau să mă angajez la BBC, iar ăia-s dușmanii voștri... ce vrei să-ți spun acum?

– Adevărul, adevărul! răcnește ăla care stătuse cu geana pe noi.

– Știi românește?! ne mirăm noi.

– Sunt din Vrșet, fraierilor! zbiară el. Sunt român sub acoperire... Spune adevărul, vecine, adevărul! mă îndeamnă el.

– Eram sigur, tresare Doru. Al dracu' să fiu dacă nu eram sigur că ne înțelege.

– Și dacă vă înțeleg, ce? Spune adevărul, Ianis, se întoarce el la mine. Ți-a plăcut *pleșcavița* de pe stradă sau ți-e frică să nu te afle ăia la BBC?

– Bă... mi-e nu știu cum...

– Spune, domn'e, odată! Spune adevărul!

– Vă spun, da'... să nu mă dați în gât! Au ăia, la BBC, o fișă a postului mai ceva ca la Securitate.

– A-de-vă-rul! A-de-vă-rul! răcnesc sârbii, râzând.

Se apucă toți să scandeze, mai puțin Doru: A-de-vă-rul! A-de-vă-rul!

– Fraților! *Pleșcavița* a fost mai bună și decât masa de-acum! Se lasă cu chiote, femeile râd și ele, or fi vorbind românește, or fi tot din Vrșet, le-or fi angajat special pentru noi.

– Tu tot nu mănânci? îl ia Zoran pe Doru.

– Am ulcer, se scuză Doru, dar nimănui nu-i mai pasă de el.

– Oricum, zic eu în gura mare, oricum nu-mi plăcea mâncarea de la... de la... *McDogland*! Mă piș pe mâncarea lor!

Sârbii răcnesc, închinăm pocale de vin, o femeie mi se aruncă în brațe, e una mai mare, ca pentru mine, mă pupă, are buze măiestre, ochi negri, carnea pietroi. O cuprind după umeri și zic:

- Să știți, însă, că am rezerve cu voi, sârbii! Am rezerve.
- Las' să înceapă războiul, face Zoran, vedem atunci ce rezerve ai!
- Vă felicit că scrieți cu litere slave, zic. În rest, am rezerve!
- Vraca! mă ia Doru, cu reproș. Vraca, potolește-te!
- Ce vrea? mă întreabă editorul, care tocmai se întorsese de afară.
- Cică să mă potolesc... dar eu sunt un om liber! Sunt liber și nu-mi place că la București, buticarii scriu în engleză. Peste tot scrie *Welcome*... Nu suport asta! Nu suport nici că mi i-au băgat pe gât pe *Halloween* și pe *Valentin*! Dar față de voi am rezerve, am rezerve mari!
- Ce rezerve ai, vecine? mă ia ăla din Vrșeț.
- Da' ce-s prost să spun? Sunt oaspetele vostru, cum să spun?
- Spune, domn'e, fii cinstit pân' la capăt!
- Nu-mi plac inscripțiile în engleză de la București! Vă respect – voi aveți doar inscripții în sârbă!... În rest, însă, am rezerve cu voi, mari rezerve!
- Eleonora, tună Zoran, fă-l să-i treacă rezervele!
- Eleonora, răcnesc și eu. Pe tine te iubesc fără rezerve!
- Și dă-i, priponește-o. Doru se sperie:
- Vraca, Vraca! Nu face vreo prostie!
- Ba fac! Vreau să mă dau în spectacol! Vă iubesc de nu mai pot, zbier eu la sârbi, dar *știu* ce-o să scriu despre voi la BBC! O să fiu corect! Co-rect!
- Fii corect, dar nu uita noaptea asta! chiuie Zoran.
- Iar editorul, ridicându-se maiestuos din scaun:
- Țin să vă anunț solemn că iubita autorului pe care-l bem acum, domnișoara (și-i zice numele), a luat examenul de rezidențiat în poziția 37!
- Poftim? sare Doru din scaun.
- Poziția 37, domnule scriitor! În numele editurii, vă felicit!
- Tăbărâm cu toții pe el, Doru se emoționează ca un cretin, vrea să-i dea iubitei telefon chiar atunci, sârbii-i zic că nu se poate, că s-a vorbit cu aprobare de la minister etc. Iar românul sub acoperire:
- Și-acum că v-ați liniștit cu iubita, domnule Doru, nu vreți să vă simțiți omeneste? Ia uite ce fete frumoase!
- Doru se îneacă, ne privește disperat:
- Peste o lună mă însor, încercă el să scape.
- Doar n-oi fi virgin! hăhăie Vlaicu.
- O iubesc sincer.
- Îl lăsăm, e scriitor, na – nu-i om întreg. Iar Zoran:
- Ești cinstit, Vraca, îmi plăci. Vorbești verde în față, parc-așa spuneți voi, românii...

– Așa spunem, așa... Nu pot să vă mint, Zoran... Cu voi sunt... nu știu cum să zic... E lucrul naibii cu certurile astea între țări... De voi îmi place de nu mai pot, dar când mă gândesc la... of, hai s-o lăsăm baltă, îmi place prea mult de voi. Am mai văzut chestia asta – oamenii, luați în parte, se înțeleg, dar când se lasă cu ceartă între țări, oamenii nu se mai plac între ei.

– Ce-o fi o fi, se înnegurează el. Să nu uiți, însă, că nici ție nu-ți place să-ți scrie ăia în alte limbi pe stradă.

– Nu-mi place, așa e, ne-au luat cu japca... Dar îmi place Thomas Jefferson, știi? De mic îmi place: orice om are dreptul la fericire, orice...

– Știu, știu, dar Thomas Jefferson e mort.

– O fi el mort, dar când îi simt pe ruși... Chiar și-acum, cu voi... Voi și cu rușii... prea v-ați aliat! Mă ia cu frig când simt ruși în preajmă.

– Și ce voiai? zice el, dus pe gânduri. Doar ei ne-au întins mâna.

– Zoran, mănânc din mâncarea voastră și beau din vinul vostru, așa că n-am cum să-ți spun tot ce-mi trece prin minte... Treaba e însă că, deîndată ce-i simt pe ruși, mi se face frig. Nu știu încotro merge lumea, dar rușii, chiar și când au dreptate, mă *îngrozesc*... Cum să pup unde-am scuiat...? Ei ne scuiă, noi îi scuiăm, așa facem de sute de ani.

– Ție ți-a rămas țara întreagă, ți-e ușor să vorbești... Ai să vezi, însă, peste niște ani, ce-o să plângi după lumea... cum îi zice? Bipolară, da, bipolară – cu americani și ruși care se ceartă între ei.

– Of, Zoran, tare rău îmi pare că-n război n-o să fim de aceeași parte.

– Ai înnebunit, Vraca! horcăie Doru. Are capul proptit de masă, dar tot glăsuiește. Ai înnebunit de tot. Ce vorbe-s astea?

– Toarnă-mă, bă, la BBC, dacă nu-ți place! Zău că-mi pare rău de voi, Zoran, mă întorc către sârb.

– Cum o da Domnul, face el. Cum o da Ăl de Sus.

Și atunci ne-au luat fetele în primire, că vorba lungă-i sărăcia omului. Numai Doru a rămas în salon, căzut printre scaune și învelit într-o față de masă.

Ajuns la București, scriu reportajul și-l trimit la Londra. Primesc răspuns a doua zi: e OK, fotografiile le-au plăcut cel mai mult. Materialul n-a apărut niciodată, dar ei m-au angajat, iar eu nu mi-am permis să întreb ce-au făcut cu munca mea de la Belgrad – știam, însă, că păstrează tot, în arhive.

După două luni, începea războiul, iar eu mă întorceam în Iugoslavia. Primul meu reportaj a fost despre un asasinat politic: directorul târgului de carte fusese împușcat pe când ieșea de acasă. Atentatul n-a fost revendicat nici până în ziua de azi – și

nici eu n-am aflat cine l-a ucis pe bătrânul prieten al lui Tito, deși
stau printre sârbi și muntenegreni de 18 ani.

În fine, patronii au fost mulțumiți de mine, iar proful meu de la
Bush House mi-a lăudat *footage*-ul, fotografiile, articolul, tot.

– Numai nu ți-o lua în cap! mi-a zis. Știai povestea omului
dinainte, nici nu-ți dai seama cât te-a ajutat... Fii totuna cu
subiecții care nu-ți plac, Vraca! Asta e diferența dintre un reportaj
bun și unul de duzină. Jurnalismul e fiul năbădăios al literaturii –
în rest, totul e comerț, *got that?*

58
ABU BAKR

Când ajunse la puțul lui Suleiman, Sahib dădu nas în nas cu Abu Bakr, care se oferă să-l însoțească. Era curios cum se mai simte Mahomed, iar Sahib îi zise că în noaptea aceea avea să se bucure de un somn bun.

– *Alhamdullilah*, ridică Abu Bakr palmele spre cer. Era frig, iar stelele parcă înghețaseră. Am auzit c-a fost Fatima pe la tine, a mai zis el.

– O căuta pe Bilha.

– Aha. Și Bilha ce-a spus?

– Ce să spună? Că totul e bine, slavă Celui de Sus, răspunse Sahib, zgribulindu-se. Ce frig e! A mai fost vreodată așa de frig vara?

– Niciodată, i-am spus și lui Umar că parc-ar fi un semn, zise Abu Bakr, gânditor, după care se întoarse la ale lui: Tare mult îmi dorește profetul, Allah să-l aibă în pază, un nepotel.

– Ai și aflat că Fatima o să aibă un băiat? râse Sahib.

– Vorba umblă ca gândul... Ce zici, apucă Mahomed să-l vadă?

– Asta doar Domnul o știe.

– O, Sahib, pufni Abu Bakr, tocmai tu aduci vorba despre Allah?

– În felul meu, minți Sahib, cred și eu în El.

– Și-atunci de ce nu te duci la sinagogă?

– Domnul n-are nevoie de case în care să te rogi.

– Așa spune și profetul, pacea fie cu el, zâmbi Abu Bakr, miiros, numai că el și-a dat seama că oamenii cred cu mai multă tărie dacă se roagă laolaltă, în case... Dar ia zi-mi: ce-a mai spus Fatima?

– Păi, ce era să mai spună? tresări Sahib.

– Știu eu? Aud că lumea se destăinuie ușor în fața domniei tale, iar Fatima, toți am văzut, e cam supărată de la o vreme. Nu ți-a zis chiar nimic?

– Îi e teamă pentru tatăl ei. Ție ți-e doar profet, dar ei îi e și...

– Să nu mai spui asta niciodată! i-o reteză Abu Bakr. Ce știi tu ce e Mahomed pentru mine? Eu nu-l iubesc doar pentru că e profet.

– Iartă-mă, o, Abu Bakr! Îmi ziceam, însă, că Fatima îi e fiică și că, prin urmare, suferă mai mult decât domnia ta.

– Fatima... N-are cumva niște gânduri *ciudate* acum, că Mahomed, Allah să-l aibă în pază, e atât de bolnav?

– Ce gânduri să aibă? E îngrijorată, ca noi toți.

– Și tu ești îngrijorat?

– Și eu.

– Sigur?

– Sigur.

Abu Bakr își dresese glasul. Ajunseră lângă Monakh. Mirosea a cămile, a oameni și se auzeau glasuri de peste tot. Aerul era proaspăt, semn că plouase în munți. În fața lor era o *qasaba* înaltă, singuratică, iar niște porumbei se ridicaseră în zbor acum, noaptea, și-i dădeau roată.

– Fatima e femeie, zise Abu Bakr, iar femeile se gândesc... cum să spun... la mărunțișuri. Profetul o iubește ca pe ochii din cap, dar ea nu e decât o femeie, pricepi? E cu mintea doar la ziua de mâine. Se întreabă ce să pună pe masă, e curioasă cum o privește lumea...

– N-aș zice că e ușuratică.

– Ei, nu – doar n-o fi bărbat! hohoti Abu Bakr. Bărbatul vede peste ani, bărbatul înțelege ce misiune a avut Mahomed, dar femeia... Uite, Aișa, fiică-mea, și Hafsa, fiica lui Umar, îl zăpăcesc pe profet, pacea fie cu el: de ce nu ne cumperi giuvaiericele din Sham? De ce nu ne aduci haine scumpe din Hadramaut? De ce nu întinzi mese îmbelșugate?... L-au amărât în asemenea hal, că nici n-a mai vrut să vorbească cu ele. Noroc că eu și Umar le-am smotocit: cum să-l cerți pe profet pentru asemenea fleacuri? Cum să-l amărăști cu aiurelile vieții de zi cu zi? Cu toate astea, ele așa au făcut, iar temerea mea e că și Fatimei îi trec prostii prin cap. Mă tem c-o roade gândul că n-o să fie Ali calif după moartea profetului.

– Păi, n-a spus însuși profetul la Gadir Khum, se violeni Sahib, că trebuie să-i dați ascultare lui Ali?

– El n-a spus decât că-i datorăm *respect* lui Ali, nu altceva, se înăspri Abu Bakr. Ne știi, însă: pentru noi, părerea contează mai mult decât adevărul, de-aia cred unii că Mahomed l-a lăsat pe Ali urmaș.

– Eu am auzit că profetul a vrut să vă lase scris ce să faceți, numai că nu l-a lăsat Umar.

Of, de ce a trebuit să zic asta? se trezi Sahib, dar era prea târziu.

– Și crezi că, dacă profetul voia să ne lase *ceva* scris, nu trecea peste Umar?

– Se spune că Umar i-a tăiat-o din scurt.

– Asta ți-a zis Fatima?

- Dumnezeuule, nu! Așa am auzit în târg.
- O, Sahib, iei în deșert numele Domnului, îl luă Abu Bakr în răs.
- Dar Sahib:
- Să nu mai spui asta niciodată, Abu Bakr. Niciodată!
- Ei, nu te supăra! Ca și tine, nu spun decât ce am auzit în târg.
- Lumea nu știe ce vorbește, o, Abu Bakr.
- Așa să fie, căci n-aș vrea să aflu că Fatima ți-a împărtășit dorințele ei și că tu ești gata să-l urmezi pe Ali. Califatul nu e moștenire de familie, așa cum vrea ea. Noi vom alege califul în *shura*, după cum e obiceiul.
- O, Abu Bakr, făcu Sahib încurcat, profetul e viu – de ce să vorbim despre califatul care va veni?
- Pentru că profetul nu-și aparține. Profetul, Allah să-l aibă în pază, e ca ploaia, ca vântul, ca soarele – ți-e milă de soare, de ploaie, de vânt?
- Profetul e bolnav, iar eu îl îngrijesc, zise Sahib, oprindu-se în fața casei. Mai mult ca orice, eu îmi doresc să trăiască.
- Ți-am zis că iei în deșert numele Domnului, căci doar El știe câte zile i-a hărăzit profetului. Abu Bakr dădu să plece, dar își aminti de ceva: O, Sahib, am auzit că scrii o carte.
- Am vorbit cu însuși Mahomed despre ea.
- Ciudat! Mahomed nu mi-a zis nimic... E adevărat că scrii un fel de proorocie?
- E doar o poveste, o, Abu Bakr.
- Și dacă tu crezi, totuși, că scrii o proorocie? Vreau să zic: dacă te crezi însuși Allah?
- Departe de mine gândul ăsta! se sperie Sahib.
- Așa sper și eu... Află că-s mulți care vor să pună mâna pe cartea ta. Ei cred că e o scriptură pentru necredincioși, îți dai seama ce necaz pe tine?
- Spune-le *tuturor* că niciodată nu mi-a dat prin minte să scriu o scriptură, se grăbi să răspundă Sahib.
- Mă umilesc, simți el că i se înroșesc urechile, însă se gândi la Simha și-și zise că făcuse bine să vorbească așa. Dar Abu Bakr:
- Nu de-o scriptură le e lor frică, ei se tem că scrii despre ei.
- Să stea liniștiți, nu scriu despre nimeni.
- Astea-s vorbe ovreiești – la ce bun să scrii, dacă nu scrii despre nimeni? Eu unul mă tem că scrii despre cine va fi calif după moartea profetului.
- Sahib făcu semn că nu și se încruntă – hm, cum de nu-i dăduse prin minte s-o facă? Dar Abu Bakr: Ești sigur că n-o să scrii despre asta? N-o să scrii cine va fi calif?
- De unde asemenea bănuială?

– Păi, aud că în cartea ta trăiesc și niște drept-credincioși. Ei trebuie să știe cine va fi califul nostru și mă gândeam că vorbesc între ei.

59
ȘOAPTA

Ce-or fi având cu mine? se întrebă Sahib în timp ce intra în casă. De ce mă iau toți părtaș? Se duse să-și vadă bolnavii. Zamira dormea, sforăind ușurel, ceea ce la vârsta ei era semn de odihnă adâncă. Sahib o lăsă și se apropie de beduinul din Shufra.

- Mă doare rău, preacinstite, oftă el în șoaptă.
- Vezi-ți de treabă, bășica udului s-a dezumflat... Ai pățit-o numai și numai pentru c-ai alergat după muieri.
- Pe cuvânt că n-am alergat după nicio muieră, o, Sahib.
- Tu vinzi castraveți la grădinar? îl luă Sahib, cu glas coborât. Ce crezi că-și spune Allah când te vede cum minți?

Beduinul se lăsă păgubaș:

- Am fost la nubience, în port, la Rabigh, o, Sahib, fiindcă femeia mea zicea c-o încălec prea des. Am păcătuit, știu... Nu asta ne învață profetul, pacea fie asupra lui... O, Sahib, ce se mai aude cu el?

Sahib îi făcu semn să aștepte. Se duse în farmacie, pregăti un degetar cu decoct de mac și, întorcându-se, i-l turnă beduinului pe gât.

- Ce ți-a venit să mă întrebi de profet? îl întrebă.
 - Mi-e teamă, o, Sahib. După ce-o să moară, o să fie război.
 - O să fie, fiindcă v-a lăsat prea liberi și vi s-a urcat la cap.
 - Tot mă mai doare, se schimonosi beduinul.
 - Te răsfeți. N-are cum să te doară atât de tare.
 - Eu vreau să nu mă mai doară deloc, căci m-a operat mărețul Sahib, se căzni beduinul să-i facă cu ochiul. De ce spui că profetul ne-a lăsat liberi?
 - Fiindcă vorbiți prea ușor despre moartea lui. Parc-ați fi nebuni.
 - El ne-a învățat așa. Dacă-L cinstim pe Allah, putem spune oricui, orice: slujitorul, stăpânului, stăpânul, emirului, ba chiar și ultimul vagabond, apostolului însuși.
- Sahib auzi pași și șoapte dinspre grădină – erau Bilha și Simha. Nu s-au culcat încă? se miră el.
- Ebionita are vedenii, șopti beduinul deodată. E adevărat că bolile cu vedenii sunt cele mai blestемate?

- Sunt, pentru că nimeni nu știe să opereze vedenii. Hai, culcă-te, las-o pe ebionită: e prea tânără pentru tine.
- Ești *tabib*-ul meu, poate c-am să te ascult.
- Sahib râse și se duse în grădină. Simha se învârtea încoace și încolo, iar Bilha încerca s-o împace.
- Credeam că v-ați culcat, zise Sahib.
- Cum să ne culcăm? făcu Bilha. Asim nu doar c-a bătut-o pe Simha, dar a mai băgat-o și-n sperieți.
- Nu *el* m-a speriat, de ce-mi răstălmăcești vorbele? se supără Simha. Ne-am dus după djinnul Makar în casa părăsită, dar, cum ne apropiam de el, cum luneca în altă odaie. Văzând că nu-l prindem, am vrut să ieșim, dar ușa era zăvorâtă pe dinafară, iar asta, v-o jur, n-o făcuse niciunul din noi. Atunci am sărit pe fereastră și ce să vezi? Semnul vechi, de pe ușă, cel pe care-l întrebăm noi, la joacă, ce-i de făcut, fusese schimbat.
- Cum adică *schimbat*?! căscă ochii Sahib.
- Așa bine, djinnul Makar l-a făcut să semene cu un chip de om.
- Simha, djinni nu există.
- Ba da, tati, există.
- Ai văzut tu vreunul vreodată?
- Tati, nici molime n-am văzut, dar molimele există, nu?
- Sahib dădu ochii peste cap, dar i se păru mai bine să schimbe vorba:
- Ia spune-mi, de ce te-a bătut Asim?
- El a zis că djinnul a ieșit din cartea ta, ca să aducă blestemul peste moslemi. Eu i-am spus că tu nu scrii ca să blestemi, dar el m-a făcut ovreică mincinoasă. Eu m-am enervat și l-am întrebat cine e mincinos mai mare, căci el spune ba că are tată, ba că n-are, și atunci el a sărit la bătaie.
- Hai la culcare, că e târziu, zise Sahib, oftând.
- Pe când se duceau în odaia ei, o întrebă:
- I-ai văzut pe pacienți? Ai spălat instrumentele?
- Am avut grijă de toate, zise fetița.
- Se vârî în pat. Iar Sahib:
- Să știi că djinnii sunt doar în mintea noastră.
- Tati, am văzut cu ochii mei semnul schimbat de Makar. Ți-o jur.
- Simha, acum câteva zile te gândeai ce nume să-i dai djinnului din casa părăsită. Tu l-ai botezat Makar, acum de ce ți-e teamă de el?
- Păi, ce să fac, dac-a prins viață? Face numai ce-i dă prin cap... Bine că nu ne-a intrat în casă, cum a făcut djinnul Zamirei, deși acesta din urmă, cred, e *tot* djinnul tău. Dacă Makar e totuna cu celălalt Sahib?

- Simha, celălalt Sahib nu bântuie case și nu face semne pe uși.
- Ei, nu... Nu spui tu că orice e scris ajunge să prindă viață? La fel zice și Zamira: cică ea nu visează vedeniile pe care le povestește, cică doar se gândește la ele, iar vedeniile prind viață, îți dai seama?
- Îmi dau seama că ne-am strâns cam mulți nebuni aici, în casă.
- Pentru noi doi nu pun mâna-n foc, râse fetița, dar mami nu e nebună.
- Păi, pe ea mă bizui c-o să ne scape. Hai, culcă-te – eu mă duc să văd cum ai aranjat instrumentele.
- Dădu s-o sărute de noapte bună, dar văzu că Simha nu prea-l privea în ochi.
- Ce e? Nu le-ai aranjat bine?
- Ba da, răspunse ea brusc și se acoperi cu cearșaful.
- Sahib se duse în odaia de tratament. Verifică bisturiile, pensele, răzușele, speculele, sondele... Avea 140 de instrumente, din care 124 le descrisese Susruta, cu veacuri în urmă. Timpul trece, iar noi tot cu instrumentele lui operăm, își zise Sahib. Se uită în sertare, verifică burdufurile cu uleiuri, lădița cu leșie, săculeții cu prafuri, arcul făcut de fiul Rudainei, carul cu roți pătrate, coropișnițele cu cleștii pentru sutură, seringile de bronz, tăvițele, grămăjoara de cărbuni din care făceau tăciuni, șorturile, pieile de bivoliță cu care acoperea pedestalul: totul era lună.
- E prea curat și prea ordonat, îi spuse Sahib Bilhei. Ce prostie o fi făcut Simha, de-a aranjat lucrurile atât de bine?
- În afară de faptul că i-a luat mințile lui Jalal, n-a făcut mai nimic.
- Cum adică i-a luat mințile lui Jalal?
- De când scrii la carte, nu mai vezi nimic în jur... Simha crește, iar tu nici nu-ți dai seama. Ei bine, află că face ce vrea din Jalal. L-a simțit c-o soarbe din ochi, așa că-l joacă pe degete.
- Hai, lasă, că prea le umfli.
- Ba nu le umflu deloc: Jalal se poartă ca un nătâng. De unde-o fi făcut rost de bani, ticălosul? Are bani cu nemiluita – a plătit pe cineva să dea fuga-n Shibam, să-i spună tatălui Zamirei că fiicăsa e aici. După aia, s-a dus la grecoteiul de Boutros și a cumpărat ditamai burduful cu vin.
- S-a îmbătat?
- N-a apucat. L-am trimis pe Naghib să-i ia burduful și i-am zis c-o să bea din el doar când i-oi da eu voie.
- Îmbucară niște smochine. Se lăsa frigul. Băură un vin ușor, se duseră în odaie. Nu mai erau tineri, dar căutară, din nou, plăcerea de care se rătăceau, încet-încet, odată cu trecerea anilor. Pe vremuri, simțeau că se cufundă în miere, dar acum plăcerea

venea *scârțâind*, de parcă se crăpa o gheață grunjoasă, plus că se termina prea din scurt. După ce isprăviră, Sahib se plânse că moslemii îl luau părtaș la uneltirile lor. Niște mișei, căci iată, profetul era viu, iar ei viermuiau după putere, ca șobolanii.

– Mahomed cum se simte? îi iscodi Bilha.

Sahib îi spuse că e mai bine, dar că se stinge, fir-ar să fie. Iar

Bilha:

– Oare câte o mai duce?

– Nu știu.

– Bine-ar fi să-l scapi, dar, din câte văd, nu ai sorți de izbândă... Ce ne facem dacă Umar pune mâna pe califat? Nouă, evreilor, ne-ar fi mai bine cu Ali. Sau și mai bine cu Saad.

Saad era șeicul *ansarilor* din Madina, cei ce-l adăpostiseră pe Mahomed, în anii în care rudele sale din Mecca îl împilau. Neamul lui Saad, Banu Khazraj, se luptase un veac cu neamul Aus – se omorâseră precum fiarele, dar, până la urmă, și unii și alții puseseră genunchiul jos în fața evreilor Banu Quraiza, din care se trăgea Bilha. Apoi venise Mahomed și Khazrajii i se închinaseră lui. Când zicea că l-ar fi dorit pe Saad calif, Bilha se gândea că neamul ei se avusese bine cu Khazrajii – în plus, Qusay, cel de la care se trăgea porecla lui Sahib, era nepotul cel mai iubit al lui Saad.

– Crezi că Saad vrea să fie calif? întrebă Sahib.

– Mulți *ansari* îl doresc. Se mai zice că *ansarii* l-ar sprijini și pe Ali, dar lui Umar și lui Abu Bakr le e teamă că, dacă-i lasă lui Ali puterea, nimeni în afara familiei profetului n-o să mai ajungă vreodată calif.

– Și ce treabă am eu cu uneltirile astea?

– Cum ce treabă ai? pufni Bilha. *Tu* o să dai semnalul ridicării la luptă, fiindcă o să fii primul care o să știe că Mahomed e pe moarte.

– Lumea mai bine l-ar iscodi pe Haret, căci el e *tabib*-ul moslemilor.

– Haret e un armean venetic, în timp ce tu ești de-aici, te știu toți. Nu mai spun că Haret umblă cu nasul pe sus.

– Și eu umblu cu nasul pe sus, râse Sahib. Sunt deștept, știu prea bine.

Se duse să se spele. Trecu apoi pe la Simha și-o mângâie, căci fetița tresărea în somn. Îi trecu prin minte să-l caute a doua zi pe Asim și să-i tragă o mamă de bătaie, dar gândul îi trecu deîndată: de fapt, la Umar ar fi trebuit să se ducă. Știa, însă, că n-avea s-o facă – nu-și spuse că îi e frică, dar asta simțea. M-am învățat prost, găsi el o justificare, m-am învățat prost pentru că a fost pace și pentru că ai mei au avut puterea în Madina. Ne-am înmuiat cu toții, asta s-a întâmplat.

Se strecură în odăița din față și se apucă să scrie. Se opri după câteva clipe, căci auzi pași *deasupra*, pe acoperiș. Trase cu urechea: pașii, mulți și grăbiți, păreau a fi ai unor copii care se fugăreau.

Puse scara și se urcă pe acoperiș, dar nu văzu nimic. Coborî la loc în odaie, se apucă iarăși de scris, dar atunci simți cum îi dă ghes boarea cea răcoroasă. Încercă să-i ia urma și auzi un glas șoptit venind dinspre odaia de tratament. Când se duse să vadă ce e, șoapta se transformă într-un chicotit: „Eu nu sunt tu“, se hlizi cineva din dulăpiorul cu instrumente, după care șoapta se stinse.

60
MIRAJ

După ce-o să termin de scris cartea, o să mă odihnesc un an încheiat, își zise Sahib când se trezi. Se simțea de parcă-i intrase praf sub pleoape, avea cârcei și era amețit. Visase un cuvânt nemaiauzit, *ezira*, ceea ce însemna că nu mai era nimic de făcut.

Apoi își aminti de șoapta ciudată și de pașii grăbiți ce se fugăriseră pe acoperiș. Am halucinații, sunt la fel ca Zamira, își spuse, parc-aș avea *jwara*.

Se spălă. Încă îi vedea pe celălalt Sahib și pe Buraq cum urcă printre pereții de stâncă izbiți de viscol. Se afundau în omăt și blestemau la fiecă pas, deși erau voinici și aveau veșminte nemaivăzute și încălțări minunate – erau din piele de bivoli, cu tălpi din lemn de teck indian, acoperit cu plăci din oțel de Damasc, iar pe margini aveau gheare ce spărgeau gheața. *Tabib*-ul văzuse în Karakoram niște leoparzi de zăpadă, alergând peste ghețuri – uite de ce hotărâse să-i încalțe așa pe celălalt Sahib și pe Buraq.

– Cum ți se pare? îl întreba Sahib pe Buraq.

– Să alergăm, frate Sahib! râse Buraq cu gura până la urechi.

O luară la fugă pe urcușul abrupt, chiuind ca doi proști, dar vloga îi părăsi iute – așa a scris Sahib din Madina, deci așa avea să se întâmple.

Ajunseră la o săritoare:

– Cățărăm la liber? făcu Sahib cu ochiul.

Buraq n-apucă să răspundă la aceste vorbe ciudate, căci se auzi din nou zgomotul lătrător al unei arme: venea de peste tot, rupt în ecouri.

– Nu-s de-ai mei, observă Buraq. La noi e război de mult, nimeni nu trage ca la nuntă.

– Ia taci! făcu Sahib. Parcă se aud iarăși copiii...

Buraq înclină capul, ciulind urechile. O, da, copiii erau, li se simțea frica în glasuri. Un bărbat încerca să-i potolească, dar vocea i se pierdu, acoperită de plesnetele unor țevi ce trăgeau foc cu foc. Se iscă un tărașoi cumplit, iar o cornișă de zăpadă se prăvăli de pe stânci. Se auziră porunci răzlețe.

– Angli? se miră Buraq, anglii fiind un popor trăitor pe o insulă, în marea cea rece de la miazănoapte.

– Angli or fi, zise Sahib. De când cu pribegii, ne-am trezit cu tot soiul de neamuri pe-aici.

– Lasă pribegii! Mie mi-e de copii, i-o tăie Buraq. Îi mai auzi? N-avea cum, căci iar se trăgea. Se ridicară strigăte, răcnete și blesteme. Apoi, liniște – se mai simțea doar mirosul pulberii de Youzhou. Deodată se auzi un şuierat și un ropot grăbit. Buraq se ghemui sub săritoare, dar pe Sahib îl pufni râsul:

– Sunt doar niște capre negre. Aleargă pe creastă, pe lângă Ace.

– Oare copiii pe care i-am auzit or fi tot pribegi? întrebă Buraq.

– Hai că vedem noi, zise Sahib. Urcăm?

Urcară. Ieșiră din săritoare și-i izbi din nou viscolul – cobora, netrebnicul, printre pereții de stâncă, spulberând zăpada. Iar Buraq:

– Dintre toți pribegii, esenienii îmi plac cel mai puțin. Prea-și împart între ei femeile și chiloții. Trăiesc ca animalele.

– Am un prieten pe nume Iaclub, începu Sahib. El zice că și Mahomed al vostru a fost așa: spunea că-i bine să împarți totul, chiar totul, cu ceilalți.

– Parcă Isa al vostru a fost altfel! se îmbufnă Buraq.

– Hai să nu ne certăm din atâta lucru. Trecutul s-a dus.

– Trecutul nu se duce nicicând, rămase Buraq pe gânduri. Tu nu vezi că-i un fel de război peste tot? Ce-i drept, nu mai e vâlvătaie, e doar război la foc mic, cât să nu uităm să ne omorâm între noi.

– Dă-l naibii de război! Hai să-i găsim pe copii, că se întunecă, zise Sahib, privind la găselnița care măsoara timpul: un cilindru de sticlă, cât un mâner de pumnal, care lucra cu ulei și cu apă, ca un *fenjaan* de Persia.

O luară de-a lungul văii înguste, prin vijelie. Se strecurară pe lângă o stâncă și, deodată, Buraq îi făcu semn lui Sahib să stea. Se ghemui, dădu un strat de zăpadă proaspătă la o parte, găsi o pungă cu merinde. Merindele erau împărțite în porții, iar pe fiecare porție era câte un bilețel din hârtie de China, pe care scria: PRÂNZ, MIC DEJUN, CINĂ. Tot în acea pungă găsiră și o păpușică mărunță, înfășurată într-un lăntișor.

– Copiii, zise Buraq.

Găsiră și alte pungi. Dintr-una scoaseră niște figuri din acelea micuțe, ștanțate pe plăcuțe de bronz, pe care puștanii le schimbau între ei.

– Și-au aruncat mâncarea, zise Sahib, strângând din dinți.

– Poate că n-au aruncat-o. Poate că-n timp ce mâncau s-au speriat și-au luat-o la sănătoasa.

Mai scotociră. Găsiră niște mânuși mici, desperecheate, o torță din aceea miraculoasă, care făcea lumină rece și o căciuliță de lână.

– Of, ce să caute niște copii pe munte, pe furtuna asta? întrebă
Buraq.
Cei doi se priviră. Războiul, își ziseră. Războiul îi adusese pe
munte.

61
LITERELE

Sahib se duse la masă. Simha dormise prost, o vedeai după ochi.

– Am auzit că-ți place să fii învățăcelul fiicei mele, îl luă Sahib pe Jalal.

Naghib tuși, iar Rabab își dresese glasul. Dar Jalal:

– Fiica ta o să fie un *tabib* priceput, o, Sahib. Am ce învăța de la ea.

– Ești sigur că vrei să devii *tabib*?

– Cinstit să fiu, n-ar trebui să devin nimic, căci sunt putred de bogat. Lui Allah, însă, nu-I place huzurul, așa că mai bine rămân aici, cu tine, să te ajut. N-o să-ți cer nicio simbrie.

– Dragă Jalal, răsese Sahib, ca să devii *tabib* trebuie să plătești *tu*. Arta lui Susruta nu se dă pe ochi frumoși.

– Nici dacă mă leg să nu cer bani de la bolnavi?

– E treaba ta cum îți oferi arta, dar învățătura costă.

Bilha căscă ochii, iar Simha se uită în jos, rușinată.

– O, Sahib, făcu Jalal, nu mi-a trecut prin minte așa ceva, dar, dacă mă gândesc bine, ai dreptate. Cât e plata pentru ucenicie?

– Ia să-ți văd mâinile!

Sahib îi privi palmele, le pipăi: numai noduri și băătăuri.

– Mai vedem, zise Sahib. Te mai întreb o dată: ești sigur că vrei să înveți arta lui Susruta?

Jalal rămase pe gânduri.

– Cam cât ți-ar lua, preacinstite, să scoți din mine un *tabib* destoinic?

– Eu am stat la Benares douăzeci și șase ani încheiați și n-am învățat tot.

– Douăzeci și șase ani... Asta e mult sau puțin?

– Nu mai face pe prostul! Douăzeci și șase ani sunt douăzeci și șase ani. După trei ani, însă, dacă te duce capul, poți să pleci, căci vei ști să faci câte *ceva*, iar eu o să-ți dau și-un zapis ca să întăresc ce știi.

– Mai bine trei ani, zise Jalal.

– Cum poștești. Ia zi: ai învățat să citești cât de cât?

– Ce nevoie mai e de citire? Văd cum faci și mă iau după domnia ta.

– Jalal, ce vezi la mine nu-ți ajunge ca să fii *tabib*. Nu cunosc toată arta, iar aici, la noi, nu vin toate bolile despre care scriu tratatele. Las la o parte c-o să mai și uiți din ce înveți – uite de ce trebuie să știi să citești.

– Pe cuvânt că n-o să uit nimic, mărite Sahib.

– De citit tot trebuie să citești, ridică Sahib vocea, căci altfel n-o să fii *tabib*, ci doar un fel de tâmplar... Vrei să-mi fii ucenic, da sau nu?

– Vreau.

– Atunci, o să înveți să citești. Simha! Îl înveți tu?

– O, Sahib, se înroși Jalal, Simha e o copilă, cum să țină ea în frâu un beduin liber, din neamul Banu Amer?

– Jalal, ascultarea e prima lecție pentru un *tabib*. Ceilalți oameni sunt pedepsiți doar dacă *zgârie* pe cineva, în timp ce chirurgul are voie să vâre orice cuțit în pacient – cum să faci așa ceva fără să înveți ce e ascultarea?

– Păi, dacă-mi arăți domnia-ta ce și cum, ce nevoie mai e de ascultare?

– Pentru că arta chirurgiei e precum credința în Allah, pe care trebuie să-L asculți, orice-ar fi. Dacă vrei, bine, dacă nu, nu.

– Jalal, apucă-te de citit! se băgă Simha. N-o să fiu rea cu tine. Se face femeie, își zise Sahib, în timp ce Bilha îl privi pe sub sprâncene: ți-am spus eu?

Jalal se topise tot, căci Simha îi zâmbea, iar dincolo de copilăria ce-i juca în ochi se ghicea un fel de încurcătură ce bătea cumva spre rușine. Mai bine nu mă întorceam, își zise Jalal.

Shaitan se joacă rău cu mine.

– Bine, lăsa Jalal de la el, o să învăț să citesc. O să stau trei ani, poate și mai mult. Cât îți datorez, o, Sahib?

– Pentru început, dă-i lui Naghib burduful cu vin pe care l-ai cumpărat aseară, iar tu, Naghib, ține burduful sub cheie... Acum, hai să vedem de pacienți, că parcă văd că nu terminăm cu ei și vin alții.

Se duseră în odaia de tratament. Zamira dormea adânc. Fierbințeala îi trecuse și prinsese culoare în obraji: nu se trezi decât când îi schimbă pansamentul, vârându-i o sondă de *shellac* printre cleștii coropișnițelor de la piele – era bine, nu făcuse puroi. Se duseră apoi la beduinul din Shufra. Durerile îl lăsaseră, nu avea febră, iar urina se limpezise. Sahib îi scoase sonda din vezică, o mirosi, o aruncă în tăviță, puse alta în loc. Îi schimbă pansamentul, vorbi cu el despre femei, râseră amândoi ca doi proști.

– Mă duc în față, să aștept pacienții, zise Sahib după ce isprăviră. Simha, tu apucă-te să-i arăți lui Jalal alfabetul...

– Dacă n-o ști Jalal să citească, făcu Bilha, să nu-mi spui pe nume.

Sahib ridică din umeri și dădu să iasă, dar Zamira îi șopti ceva, întorcându-l din drum. Îl rugă să se aplece, iar Sahib simți că... în fine, se căzni să nu simtă nimic. Iar Zamira, privindu-l speriată:

– Celălalt Sahib... E afară, ne iscodește.

– Unde e?

– E lângă zid, se uită la bolurile cu lipitori. Ne aude.

– Ce e, tati? se apropie Simha.

– Nimic, zise Sahib și se duse în odaia din față.

Dori să-i zică Bilhei ce și cum, dar nevastă-sa ieșise în grădină și-i spunea lui Naghib să facă focul în cuptorul de lângă iaz, căci voia să gătească turte din carne de miel. Între timp, apăruseră bolnavii. Oarecum stingherit, Sahib le dădu binețe și-i rugă să-l aștepte. Se duse în odăița lui, desfășură sulul și căută ce scrisese cu săptămâni în urmă. Găsi pasajul cu pricina, cel în care celălalt Sahib privea în grădină, urmărind-o pe Bilha cum prepara turtele.

Luă sulul cu el și se duse la nevastă-sa.

– Ai citit asta? o întrebă.

Bilha făcu semn că nu. Iar Sahib:

– Mai ții minte când erai gravidă, la Benares, și ne-am certat?

– Îmi amintesc. Ce-ți veni?

– Dacă-ți amintești de cearta aceea, ia citește ce-am scris aici!

Bilha parcurse rândurile, se albi la față și duse mâna la gură.

– De ce... de ce-ai scris așa despre mine? Iar Simha... nici nu se născuse când ne-am certat... Nu ți-a fost rușine să scrii așa ceva despre ea?

– Așa te-ai gândit, da sau nu?

Bilha micșoră ochii:

– *Tu* te joci cu vorbele, așa că răspunde-ți singur. Te așteaptă bolnavii, scrâșni ea și se duse să vadă de focul din cuptor.

62
HARTA

Azi-noapte, după ce-a adormit Mara, numai la Buraq și la frate-său mi-a stat mintea. Să-i *raportez* lui dom' colonel despre ei? Să-i spun că Buraq Prato, cetățean pakistanez, cu care am luat masa, are un frate taliban, jihadist, extremist? Pe de altă parte, cum să-l torn pe Buraq? O să-mi fie tovarăș de coardă, o să tragem unul de altul și-o să bem zăpadă topită pe același primus – cum să-l *pârăsc*?

Sau s-o fac? Are un frate terorist, pe nume Chumar – cum să ai încredere în cineva pe care-l cheamă Chumar? Cât despre Buraq, cât de bine îl cunosc? Nu mă pricep la pakistanezi, de unde să știu ce e-n sufletul lui?

M-am foit toată noaptea. Când și când, atingeam trupul Marei, care, nu știu de ce, tresărea neîncetat. Ea tresărea, mie îmi veneau în minte Cruci Întreșute, Soviete, Martiri ai Apusului – ei vă pândesc grătarele, ei trag cu ochiul la voi: cupluri puse la îngrășat în vreme de pace, cu copii cu tot.

– Nu prea ai dormit, mi-a zis Mara de dimineață.

Nu i-am răspuns. Când să plec, m-a îmbrățișat. Mi-a fost ciudă – la fel face și cu Sipi când iese din casă?

Ajuns la birou, dau raportul. Dom' colonel mă întreabă ce-i nou, îi zic c-am luat masa cu Buraq, el se zgâiește la mine, nu pare să știe prea multe. Îmi zic: păi, dacă numitul Chumar ar fi un bombardier în carne și oase, Buraq ar tăcea mâlc, s-ar preface că-i singur la părinți... Ia să mai socotesc, ia să chibzuiesc dacă-l dau în gât – cum să-i fac dosar pe neve? E tovarășul meu, cu el o să privesc răsărituri pe Nanga Parbat.

Cu toate astea, nu-s împăcat. Ce-ar păți Mara, ce-ar păți Sahib sau ai mei, dacă fratele lui Buraq ar fi cuprins de amoc? Sau tu – ce-ai păți tu? Închizi cartea, intri-n metrou și bum: aleluia!

Încep ziua. Mă abat asupra lui Pulpy – e cu Hamsterul, pe Lipscani, degustă cafea la nisip. Negociază, împart prada, bârfesc, îl toacă și pe Sahib. Pulpy întreabă: „Cam de ce-ar fi în stare Sahib?” Hamsterul zice că e imprevizibil, cică-l momise cu o funcție la niște saline, numai că Sahib refuzase. „Ai mei din Sănătate“, face Pulpy, „ar vrea să fuzioneze cu el, numai că el îi amână.“ Iar Hamsterul: „Așa face, niciodată nu e sigur pe el... Acu', însă, iartă-mă că-ți spun, și Dexter al tău e ciudat.“ „N-am altul. Sahib e mai bun, dă bine din gură.“ „Și cam atât, crede-

mă“, nechează Hamsterul. Iar Pulpy: „Și zi așa, n-a vrut la saline.“ „Nu. Om îl făceam.“

Hamsterul iscodește strada, dar n-are cum să ne vadă. Zice: „Știi, Sahib ăsta are o tinichea de coadă, n-are libertate de manevră.“ Iar Pulpy: „Și-atunci, cum de nu l-ai convins să ia salinele?“ Hamsterul scutură din cap a lehamite: „Parcă nu știi cum îs doctorii! ăsta mai face și pe sincerul.“

După ce termină, Pulpy dă fuga cu mașina la Hanul Voievozilor, la o ciorbă de burtă cu ăla care-l scosese pe Sahib basma curată – era omul lui, cu el pusese la cale debarcarea unui ministru care îl înfuriase pe Cocârț. Nici Hamsterul nu se lasă mai prejos: se vede cu Geamala în Cișmigiu. Îl sun pe Sahib, îi spun de Hamster și de Geamala, fug la birou. Pe drum o văd pe Mirela, e în Piața Kogălniceanu, cumpără țigări de la chioșc.

– Să știi că Buraq e de gașcă, îmi spune Mara când ajung acasă. N-ai pus la suflet destăinuirea lui de aseară, nu? întrebă ea, încruntată.

A naibii: se prinsese de ce nu dormisem.

Fac dreapta, intru pe strada lui Sahib. Parchez lângă mașina lui, intrăm în bloc – Mara, tot cu peruca și cu ochelarii de soare, zici că-i nebună. Pe la etajul unu, ne iese în cale Vorbălungă. Nu-

l mai văzusem de mult, se îngrășase ca naiba. I-o prezint pe Mara, el îi dă mâna, o iscodește... Ne interesăm de prieteni, ne amintim copilăria, apoi Vorbălungă mă întreabă care e treaba cu pașapoartele cu cipuri. Îi explic că-s OK, că uite, în cazuri gen fratele lui Buraq (nu dau nume), ar fi de folos. Dar Vorbălungă:

– Cipurile ucid Cuvântul Domnului, Mesneraș. Ai tăi, la serviciu, ce zic?

Ai mei abia le așteptau, dar lui Vorbălungă îi spun că sunt în fază de testare, că nu știam dacă vor fi aprobate, că sunt opinii pro și contra...

– Cipurile și codurile de bare sunt instrumentele lui Satana, o ține Vorbălungă pe-a lui. De ce vă uitați așa, domnișoară, nu credeți?

– Ba da, cum să nu? se grăbește Mara să-i facă pe plac.

El îi privește peruca, ochelarii de soare – nu știe cum să le ia. Îl prind că se uită la inelarele noastre.

– Nu sunteți căsătoriți, zice. Am un material despre Coca Cola consumată în timpul sarcinii. L-a scris părintele Arnăutu, sihastrul de lângă Secu, ați auzit de el, nu?

Auzisem, cum să nu, drept care Vorbălungă prinde aripi și-mi dă un xerox mototolit, care face vorbire despre cipuri și despre codurile de bare: „...în aceste bare blestемate, înșirate precum dungile pe zeghe, credinciosul va descoperi, dacă cercetează atent, numărul Fiarei, 666. Aceste bare sunt mârșava lucrare a

Antihristului împotriva ortodoxiei, ultima reductă ridicată în fața
Noii Ordini Mondiale...”

– Băi, îți mulțumesc din suflet, zic.

– Mai jos scrie și de Coca Cola, îmi atrage atenția Vorbălungă.
Iertați-mă, o ia el pe Mara, părul dumneavoastră, peruca, ce-o fi...

Am citit pe un site ortodox: cică vopseaua de păr intră în
organism și transmite defecte la copii. Atenție mare, doar nu vreți
să faceți șchiopi și peltici!

Ne despărțim. Nu bat la ușa alor mei: ce să le spun despre
Mara? Mai urcăm două etaje și intrăm la Sahib.

Buraq și Sahib ne așteaptă cu hărți, corzi și pitoane răspândite
în sufragerie. Ali nu venise – era ocupată la ONG-ul ăla al ei,
avea de hrănit copiii kurzi din tabăra de refugiați de la Glina.
Porțiile aveau un preț de speriat, costau mai ceva decât un biftec
în Canary Wharf, dar Ali nu se lăsa, era o mamă-surogat eroină.

Mara se tolănește pe canapea, îmbufnată: cred că-și pusese în
minte să i-o tragă lui Ali pentru fițele de aseară, dar aia i-a tras
clapa, așa că nu-i rămâne decât să deschidă telefonul și să
mitralieze în ecran. Nu știu cui îi scrie – mă apucă dracii, însă,
când îi văd zâmbetul.

Noroc că Buraq mă trage de mânecă. Așadar, în trei săptămâni
o să atacăm Caucazul, ne alegem vârful Dikh Tau. Ne aplecăm
peste hartă, privim la fotografii, facem traseul. Ar trebui s-
ajungem pe vârf în trei zile, făcând două bivuacuri: primul la
3700 de metri altitudine, iar al doilea la 4800. Ne așteaptă două
porțiuni riscante: un ghețar abrupt, plin de crevase, imediat după
ce trecem de peretele Bezengi, și o potecă înghețată, care urcă pe
sub niște cornișe, către Dikh Tau. Peste tot scrie că nenorocitele
alea de cornișe se prăbușesc ușor când e cald, iar noi vom fi
acolo în iulie, dar tocmai asta ne incită. Înainte de vârf e o
săritoare înaltă de zece metri (o vom cățăra direct sau o s-o
ocolim prin dreapta), după care urmează o cărare îngustă, care te
duce la vârf, fără greș. Una peste alta, nu e un traseu cu probleme
tehnice – e numai bun ca să ne sudăm echipa.

Dikh Tau e cel mai dificil vârf din Caucaz. A fost cucerit
pentru prima oară în 1888, de Cockin și de însuși Mummery, cel
dintâi ce atacase Nanga Parbat în 1895, unde murise, ucis de
avalanșă, alături de doi gorkha: Ragobir și Ghoman Singh. Pe
Dikh Tau poți să vezi focurile Sfântului Elm – muntele e plin de
zăcămintе de fier, care, în condiții de atmosferă electrizată,
provoacă descărcări în pioleți, pe degete, în firele de păr, ba chiar
și sub cort.

Cădem de acord asupra traseului, îl marcăm și gata cu harta.
Ne apucăm de lista de materiale: atâtea metri de coardă, pioleți
standard, pioleți de gheață, colțari, pitoane, spituri pentru gheață,
un cort de creastă, saci de dormit, primusuri, de-ale gurii...

– Încercăm cu mâncare puțină? întreabă Buraq. Îl cinstim pe zeu?

Zeul e Reinhold Messner: el a lansat moda asaltului alpin al vârfurilor de mare altitudine – în două-trei zile trebuie să ajungi pe un optmiliar cărând doar ce-i strict necesar, spre deosebire de atacul managerial, anglo-german, cu alpiniști rătăciți printre zeci de hamali ce duc în spinare tone de materiale.

– Hai să-l cinstim, zic.

Sahib e și el de acord. Dar Buraq:

– Și dacă ne-am rezuma, face el, la... *mai nimic*? O supă la plic, niște smochine și patru lingurițe de miere pe zi?

– Bagă și-o bucățică de jambon, zice Sahib. E nevoie și de proteine.

– Și cu Buraq ce facem? întreb. El nu mănâncă porc.

Buraq pufnește în râs: Ramadanul se termină până atacăm Dikh Tau, o să mănânce și porc, acolo, pe munte.

– Cam multă coardă, zice. Ne îngreunează, o să ne scadă viteza.

– Ei, măcar treizeci de metri tot ne trebuie, de siguranță.

– Treizeci de metri, nu mai mult, face Buraq, după care adaugă, cu ochi lucitori: Cu somnul cum facem? N-ați vrea să-l sărim?

Ne uităm unii la alții. Sahib respiră mai repede.

– Să nu dormim *deloc*? întreabă.

– Nu știu. Încercăm? face Buraq.

Râd, mă mănâncă palmele. Sahib se strâmbă ca un copil: hai s-o facem. Hai să nu dormim, hai să ne repezim dintr-o bucată, până sus. Cădem de acord, dar Buraq mai are ceva de spus. Sahib face pe speriatul, însă abia așteaptă să vadă ce-i trece prin minte:

– Ce-ați zice, începe Buraq, să ieșim din traseu, și s-o luăm direct de la bivuacul unu până pe creastă?

– O să fim acolo în iulie. O să fie cald, zic. E cald. Dacă pică zăpada cu noi?

– Păi, n-o luăm prin zăpadă. La dreapta văii e stâncă asta golașă, ne arată el în fotografii. Mă gândeam să traversăm valea de-a curmezișul, până la stâncă, s-o cățărăm, și să ne continuăm traversarea pe *deasupra* zonei înzăpezite. Am ieși direct în viroaga asta, care ne scoate sub bivuacul doi, ne explică Buraq, urmărind harta cu degetul.

– Ce *idei* ai, frate! se bucură Sahib. Ce *mână* ai avut cu el, Mesneraș!

Suntem trei caraghioși – ne îmbrățișăm, râdem, țopăim. Mara lasă telefonul și ne privește uimită. Ne dăm seama că ne purtăm ca niște copii și ne potolim, dar lui Buraq încă îi lucesc ochii. Se uită în tavan, ridică palmele spre cer și zice ceva, în șoaptă. Dar Mara:

– Mi-e foame.

Dispare în bucătărie, zici că-i la ea acasă. Buraq îmi aruncă o privire ciudată și se mișcă nu știu cum, cam prea gânditor, parcă. Mara ne strigă, întreabă dacă vrem sendvișuri, dar îi zicem că nu: ne-am propus să alergăm în pădure, la Cernica. După aceea ne despărțim, căci în seara asta o duc pe Mara la Corbu.

În fine, plecăm. Când să urcăm în mașini, văd că Buraq a rămas în urmă cu Mara: îi spune ceva, iar ea privește în pământ. El vede că i-am văzut, dar nu-i pasă, o tot bate la cap. Le ia o bucată de timp să isprăvească discuția, după care intrăm în mașini și plecăm.

– Ce ți-a zis Buraq? o întreb pe Mara.

– Vrea să știe de ce port perucă și ochelari.

– Și tu ce i-ai spus?

Nu-mi răspunde. S-a îngrămădit în portieră și se uită pe geam, în gol.

– Buraq vă place, zice. Și pe tine, și pe Sahib.

– Ce te-a apucat?

– Nimic. Își scoate peruca, ochelarii, le aruncă pe bancheta din spate. Apoi: Buraq nu e ca noi. Să nu râzi niciodată de el!

– Să râd de el? De ce?

– Pentru că-i pakistanez.

– Ce naiba ai? Știi că mă doare în cot de cheștiile astea.

– Doar *crezi* că te doare în cot. De fapt, ești mândru că ești alb, că ești de la oraș, că ești din Europa... Simt c-așa e – o simt pe pielea mea.

– Ce *dumnezeu* simți pe pielea ta?

– Că tu ești din București și eu din Corbu. Că tu n-ai mers desculț și că n-ai scos apă din fântână... Să nu te uiți niciodată de sus la Buraq!

– Ți-a zis el ceva?

– Nu. Brusc, râde și-mi zice, clipind des: Nu te obosi prea tare la alergare, c-avem drum lung pân' la Corbu.

Oprim lângă mănăstire. E vecernia, bat clopotele. Iar Mara:

– Cât o să fugiți?

– Nu mai mult de o oră.

– Bine. Mă duc să vizitez mănăstirea. Azi am chef să fiu turistă.

– Ascultă, ce ți-a mai zis Buraq?

– Ce să-mi zică? Cică abia așteaptă să plecați pe Nanga Parbat... Noroc că i-am găsit pe Mesneraș și pe Sahib, se bucura el, ca fraierul.

– Fii serioasă, nu ți-a zis așa ceva!

– Bineînțeles că nu. De-aia vreau să văd mănăstirea.

Dispare în ploaie. Mă duc spre mașina lui Sahib zâmbind.

– Ce evlavioasă s-a făcut Mara! râde Sahib.

O luăm pe o potecă, intrăm în noroaie, începem alergătura. Vorbim ca să ne treacă timpul mai ușor – mereu vorbim când alergăm. Aflăm că Buraq nu e căsătorit și că nici nu-l interesează. Afacerile îi merg, iar pe Mara a cunoscut-o la sărbătoarea berii. Părinții îl întrebaseră aseară la telefon dacă nu aflase nimic de Chumar, cică le era dor de rătăcitorul ăla de frate al lui. Ne afundăm în pădure. Codrii Vlăsiei, bălți, glod, ne facem ca dracu', ne clefăiesc adidașii, gata să ne iasă din picioare, aspirații de mocirlă. Sahib dă semne de oboseală. Buraq îl întreabă de ce fumează.

– Fumează fiindcă vrea grevă, îl iau eu pe Sahib la mișto. Mai bine și-ar vedea de treabă și-am pleca odată pe Nanga.

– Și după aia să-mi spui c-am stat cu mâinile-n sân? Să mă ia peste ani de zile, de mână...

Nu termină. Știu ce vrea să zică – nu-i ajunge femeia din gând, și-a găsit până și-un *copil* acolo, în minte. Într-o bună zi o să-l omor pe Iașa și-o să dau foc tuturor cărților găsite de el. Cu unchiul Teo, mai văd...

– Cine să te ia de mână? îl întreabă Buraq.

– Ei, mormăie Sahib, nu contează... Hai, hai, hai! ne îndeamnă el și bagă o gonetă infernală, nu știu de unde mai are putere.

Ne oprim în fața unui canton silvic. Sahib, tot cu mintea la fetița din gând – ea stă lângă mă-sa și se uită, amândouă, în altă parte, fără a-l vedea pe Sahib, așa că el își permite să se îndoiaie din șale și să tușească până-i curg balele.

– Mergem pe muntele ăla afurisit? îl întreb. Spune-mi, mergem?

Nemernicul tace. Dar Buraq, râzând:

– Nanga Parbat nu e afurisit, e plin de zâne frumoase.

– Bine, nu e afurisit, zic. Mai băgăm una la întoarcere?

Mai băgăm. O luăm la goană. De astă dată, pe Sahib îl lasă puterile. Uită-te la tine, îi zic, pe calea blestemului nostru. Mă zăpăcești din copilărie și-acum obosești ca fraierul, îți pierzi timpul cu toți birocrății, cu banksterii, cu politiciii, cu gubernatorii... Mă ții în loc, Sahib, hai odată pe Nanga!

Ajungem înapoi la mașini. Mara ne așteaptă, o plouă. Cum ne vede, cum ne adulmecă: cică de ani de zile visa la duhoare de masculi încinși, gata de sacrificiu. Intrăm în mașini, ne ștergem cu șervețele aromate, gata cu feromonii. S-a întunecat. Mașina lui Sahib lunecă în beznă, o ia spre București, clipind șmecher din avarii. Buraq ne face cu mâna pe geam. Eu o iau spre Autostrada Soarelui.

– Să știi că Ali e o borfetă, îmi spune Mara.

– Te-a enervat aseară, de-aia vorbești așa.

– Ei, m-a enervat... Tu n-ai văzut-o cum se uita la Buraq?

Intru pe autostradă. Plouă într-atât de tare, încât abia se văd marcajele. Un kilometru, doi, trei – alim, lam, mim.

Marei îi piuie telefonul. Dau drumul la radio. Atentate, Waterloo II, Nanga Parbat... Radio Mullah afirma că i-a executat pe alpiniști în contul lui Waliur Rehman, un comandant taliban cu vederi pacifiste (?!), ucis de o dronă americană în Waziristan.

„Prin uciderea acelor alpiniști, care sunt sarea pământului creștinesc, am transmis lumii un mesaj clar: luptați alături de noi!

Obligați-i pe infideli să înceteze atacurile cu drone!“

63
À REBOURS

– *Wo sind deine Eltern?*

Sipi ridică din umeri: nu-i vine să creadă c-a rămas singur. E gălăgie, lumea se zgâiește la el, iar reclamele luminoase îl plesnesc peste ochi.

– *Wo wohnst du?*

Sipi înghite în sec. Înțelege ce zic polițiștii, dar îi e rușine să spună că taică-său a sărit în tren și a șters-o. Își privește mâinile, hainele: măcar să nu fiu murdar, se gândește. Se simte de parcă l-ar strânge de gât cineva.

– Cum te cheamă?

Sipi răspunde în șoaptă. Cei din jur sunt bine îmbrăcați și miros frumos. O bătrână îl privește în silă și-l arată pe Sipi nepoțelului ei, dându-i un exemplu de ținut minte. Trenurile pleacă și vin, ca în cântecul auzit de Sipi acasă, la București, la radioul din bucătărie.

– *Komm mit uns, bitte!*

Polițiștii îl urcă în dubă. De ce-or fi pornit sirena? La secție, cineva îi oferă lui Sipi o prăjitură, dar el n-o gustă. Îl doare burta de foame, dar, dacă ar lua fie și numai o gură din prăjitură, ar fi ca și cum ar recunoaște că n-are părinți. El știe că toți copiii au părinți și vrea să fie ca ei.

Polițiștii îl întreabă: cum te cheamă, unde locuiești, cine-ți sunt părinții? Sipi nu răspunde decât la prima întrebare, în rest pune bot. Bine măcar că-s curat, își spune, privindu-și mâinile și blugii.

– *Bist du nicht hungrig, kindlein?*

Ba Sipi ar mânca și farfuria pe care zace prăjitura, dar se face că nu înțelege. Polițistul i-o împinge în față, cu blândețe. Sipi zice *viele danke*, dar n-o gustă. Îi plouă în gură, ei și?

După o oră, l-au dus la un centru de plasament. Pățania asta a avut loc în ziua în care Mara a găsit un carnet de cecuri pe plajă. I se părea că e un caieteț nemaipomenit de frumos și voia să se laude cu el la școală, dar taică-său i l-a luat și s-a dus la bancă, la Constanța. N-a putut, însă, să scoată niciun ban de pe el, așa că străvechiul carnet de cecuri a sfârșit-o într-o ladă cu vechituri.

Tatăl Marei n-aruncă nimic.

Pe vremea aceea, Mara nu auzise de Sipi, iar Sipi nu auzise de ea.

În centrul de plasament, Sipi s-a împrietenit cu trei puștani: un român și doi polonezi. Îi plăcea acolo, primea mâncare, dormea în așternuturi curate, dimineața învăța germana, după-amiaza avea voie în oraș, iar seara se juca într-un părculeț prin care alergau veverițe. Băieții primeau bani de buzunar, dar nu cât ar fi vrut ei, așa că ieșirile lor în oraș se lăsau și cu ceva furțișaguri. Sipi, de pildă, *adora* mașinuțele Matchbox și ciocolata cu lapte – pur și simplu nu se putea abține când le zărea în rafturi și galantare. Ceilalți l-au văzut că e iute de mână, așa că l-au rugat să le arate și lor cum să fure, iar Sipi le-a arătat. Tot el i-a învățat să nu se laude cu prada decât la loc sigur, în camerele din centrul de plasament, după ce se dădea stingerea.

Viața era frumoasă. Sipi avea tot ce-și dorea.

În vara aceea, Mesneraș pleca în prima lui misiune militară – taică-său, unchiul Teo și Agraru îi pusese rădăcină, iar el s-a dus în Angola în cadrul unei misiuni de observare a păcii, alături de 156 de infanteriști. Au urmat luni întregi în care Mesneraș nu s-a mai gândit la Nanga Parbat – mergea cu autoblindata în arșița africană și trăgea cu ochiul după insurgenți. Seara, la țigară, se mira: negrii ăștia sunt săraci lipiți, n-au nici măcar ce fura unii de la alții – de ce se omoară în halul ăsta?

Într-o bună zi, Mesneraș a ajuns într-un cătun izolat. Ei, și acolo, în satul acela alcătuit din case rotunde, cufureala i-a izbit din plin pe militari. Ofițerii au aplicat protocoalele pentru cufureală: latrine la nu știu câți metri de tabără, șanțuri deschise, var... Mesneraș, însă, s-a luat după negri și s-a dus în latrina făcută de ei – un perete din nuiele împletite, dispus în spirală, care ducea la groapa cu dejecte. Ce WC! Era septembrie, dăduse căldura, dar latrina sătenilor era răcoroasă și nu duhnea: Mesneraș n-a priceput niciodată cum de le reușise WC-ul perfect, s-a gândit la el ani de zile.

Tot cam pe atunci, lucrătorii sociali i-au găsit lui Sipi un cămin în Bavaria, în familia unui medic, pe nume Werner. În ziua în care Sipi ajungea la Oberammergau, în noua lui casă (era mai mult o fermă model), Mesneraș săpa un adăpost individual lângă un baobab, la două sute de metri de cătun, iar Sahib dădea o restanță la medicină internă cu un prof despre care umbla vorba că făcuse școala muncitorească, în anii '50. Profu i-a dat examenul fără să-l calce în picioare, căci se pregătea să devină secretar de stat și nu-i ardea de studenți.

În prima lună petrecută în familia medicului, Sipi n-a prea vorbit cu părinții lui adoptivi: nu înțelegea de ce au grijă de el și-i era teamă să n-aibă pretenții în schimbul zâmbetelor și al meselor întinse la ore fixe. Oare de ce se poartă frumos? se întreba Sipi. Mânca de rupea, dormea fără grijă, iar după micul dejun se ducea

cu nevasta medicului la grajd, la seră și în grădină – ea îi arăta cum se mulg vacile, cum se țesală caii, cum se pun ierbicide și îngrășăminte. O dată pe săptămână, îl lua în oraș și-l lăsa să-și cumpere câte mașinuțe și ciocolată poftea – în schimb, Sipi avea obligația să se trezească devreme, să se spele și să-și țină curat în cameră.

După o lună, Sipi și-a zis: să vezi că nu vor să-mi ceară nimic, ia să vorbesc eu cu ei. Și le-a spus de apartamentul de două camere din București, de blocurile din Vitan, de Dâmbovița cea cleioasă, de cât de gustoase erau florile de salcâm în luna mai, le-a spus și de bățile din cartier, și de taică-său vitreg, cum îl adusese pe blat în Germania, le-a zis tot – chiar și cum fusese abandonat în gara din München, după o tâlhărie mărunță, într-un chioșc.

Era noiembrie și soția medicului îl învăța să citească, să scrie, să numere. O chema Hannelore, avea părul strâns în cozi răsucite în jurul capului și umbla îmbrăcată de parcă se pregătea mereu să iasă la călărie. Sipi a început să se joace cu copiii vecinilor, să le dea o mână de ajutor când aveau treabă pe acasă și să iasă de unul singur prin târg. Apoi au venit frigul, Sfântul Nicolae, mirosul de cozonaci, *der Weihnachtsmann* și cadourile. În ianuarie, Sipi a ajuns la *kindergarten*, iar acolo și-a făcut alți prieteni. În februarie, Hannelore l-a învățat să călărească – pe calul lui îl chema Drakkar și era un murg scund, islandez, cu coama blondă și lungă. Lui Sipi i se părea că Drakkar îi zâmbește ori de câte ori îi dă cuburi de zahăr, iar Hannelore îi zicea că Drakkar e calul lui și numai al lui.

Venea vara de-acum. La Oberammergau nu erau salcâmi, dar Sipi n-a băgat de seamă lipsa lor. În vara aceea, Mesneraș și-a ucis primul om, într-un schimb de focuri lângă Loanda, motiv pentru care a completat zeci de acte. Ali s-a angajat la o firmă pe Calea Victoriei. Un vulcan a erupt în Filipine. Sipi a învățat să călărească în buiestru. Doi bărbați au înconjurat Pământul într-un balon cu aer cald, iar Buraq și-a dat seama că frate-său, Chumar, nu mai scrisese de un an de zile. Agraru a fost informat de P în persoană că politicianul internat în Marele Mall Medical (șeful opoziției) nu mai avea mult. „Are cancer la plămâni, blestematul!” i-a raportat Agraru șefului său, iar ăla a raportat mai sus, la Președinție. Sahib a ieșit din sesiunea de vară, iar Mara s-a trezit în spatele unei tejghele, într-un butic, pe șoseaua dintre Constanța și Corbu, dincolo de Năvodari. Avea 12 ani, iar tatăl ei o băgase la lucru cu publicul, așa că Mara vindea suc la dozator, bomboane și *ciungă*. În seara în care Mara, ieșind de la program, a găsit un portofel plin cu bani pe marginea drumului, Werner îi spunea lui Sipi că trebuie să se pregătească de școală – peste trei luni avea să intre la Grundschule, în satul Saulgrub, pe

Oberdorfstrasse, la numărul 24. Werner era tare mândru, iar Sipi și-a promis în sinea sa că n-o să-i dezamăgească pe cei doi soți.

După o săptămână, Mara își cumpăra primul mobil cu banii găsiți în portofel. Își plănuise mișcarea îndelung și-l pusese pe un prieten mai mare să-i facă rost de un Siemens antiacvatic. Nu i-a zis nimic tatălui ei, căci el i-ar fi luat banii și i-ar fi tras o bătaie doar ca să-i arate ce-i ăla respect. Ea nu prea avea cui să dea telefon, dar în seara aceea l-a sunat pe băiatul care-i făcuse rost de mobil: voia să fie și ea în rândul lumii. Băiatul a râs când i-a auzit vocea, căci, deși Mara n-avea decât 12 ani, începuse să arate cam femeiește – așa pătesc fetele crescute la țară.

Chiar în clipa în care Mara încheia convorbirea, Werner îl chema pe Sipi în sufragerie. Sipi s-a prins că ceva e-n neregulă: Hannelore privea în pământ, iar Werner întorcea o hârtie de pe-o parte pe alta.

– Sipi, a început Werner, te caută mama ta.

– Mama?!

– Da, e la Düsseldorf. A anunțat poliția că ai dispărut, iar poliția ne-a trimis scrisoarea asta. Werner a făcut o pauză și l-a privit pe băiețel în ochi: Sipi, îmi pare rău, nu mai ai cum să stai la noi.

Sipi a încremenit. I s-a părut că nu mai vede bine și s-a așezat pe un taburet. Învățase de la ceilalți copii să spună *scheisse!*, dar s-a abținut.

– Mama n-are cum să fie la Düsseldorf, a îngăimat el. E la București.

Werner i-a dat scrisoarea. Numele mamei lui Sipi era trecut, negru pe alb, pe hârtia oficială. Avea chiar și o adresă de contact. Venise în Germania de patru luni și o îngrijea la domiciliu pe o bătrână din Düsseldorf.

Lui Sipi i s-au împăienjenit ochii, dar știa că nu e frumos să plângi de față cu lumea. În plus, dacă și-ar fi dat frâu liber, cei care-i ținuseră loc de părinți aveau să se gândească la tot soiul de lucruri urâte: Cum adică să-ți pară rău că te-a găsit mama? Cum să nu te bucuri c-o s-o revezi?

Hannelore l-a luat de mână. Sipi s-a gândit la mirosul dimineților din casa cea nouă – arome de unt, de cacao cu lapte, de *brötchen* calde... Și-a amintit și de bucătăria de la etajul opt, din Vitan, care dădea spre târgul de mașini de peste gârlă.

Dimineța, maică-sa prăjea ceapă în untură, iar taică-său se așeza primul la masă. „Ce faci, pulică?“ hăhăia el la Sipi în timp ce-și muia un coltuc de pâine în tigaie. „Iar nu ți-a ieșit mâncarea, fă“, se încrunta apoi la mama lui Sipi, „poate-ți trag un șut în cur!“ Dacă mama îl îmbuna, Profetul o lăsa să trăncănească, dar, dacă îndrăzneă să tacă, se țacănea: „Proasto, tu n-auzi ce-ți spun? Vrei să mă urc pe tine?“

– Îmi pare atât de rău, Sipi, îl îmbrățișă Hannelore. Am încercat să găsim o soluție, poate venea mama ta aici, dar legea... legea nu ne permite.

Mama, aici! și-a zis Sipi. Dacă vine ea, vine și tata: mai bine nu! I-a dat prin cap c-ar fi bine să zâmbească, doar-doar i-ar liniști pe cei doi soți, dar n-avu putere – cum să-i mintă așa?

Drept care a făcut ce știa mai bine: a tăcut. A ieșit, s-a dus în grajd, s-a uitat la vaci cum rumegau cu privirile goale, s-a dus la caii de care Werner era atât de mândru, l-a îmbrățișat pe Drakkar și-a dat seama că nu-i adusese cubulețul de zahăr, dar Drakkar tot i-a dat ghes cu botul, a fornăit și a bătut cu piciorul din față.

Apoi Sipi s-a dus la culcare, dar n-a putut să adoarmă. Hannelore îi lăsase pe noptieră o cutie cu trufe. Tot timpul numai prostii am furat, s-a căinat Sipi, gustându-le pe îndelete. Nenorocitele se topeau în gură, dar el nu furase trufe niciodată: crezuse mereu că-s un fel de bomboane stricate.

Cât de multe aș fi *putut* să fur, și-a zis, și abia atunci i-au dat lacrimile. S-a străduit să nu facă zgomot, și-a mușcat buzele, a dat să fugă oriunde vedea cu ochii. Dacă mama e la Düsseldorf, sigur e și tata acolo, s-a gândit el. După o vreme s-a liniștit: trebuie să fac pe dracu-n patru ca să trăiesc aici, în Germania, departe de tatăl ăsta care nici măcar tată nu-mi e.

A doua zi, dis-de-dimineată, pleca la Düsseldorf. S-a urcat în tren exact la ora la care Iașa deschidea un ziar la New York – era ziarul comunității românești, iar Iașa nu-l cumpăraseră decât pentru că auzise că cineva scrisese despre el în ultimul număr: „Nepotul

Anei Pauker a fost angajat la *Clubul 3, 7, 12*, din Greenwich Village. Chiar nu s-a găsit niciun alt scenograf pentru *Romeo și Julieta* în afară de un nomenclaturist dintr-o familie criminală, crescut în Cartierul Primăverii?”

Oftând, Iașa l-a sunat pe regizorul spectacolului și i-a spus că are o problemă. Regizorul l-a ascultat cu atenție, dar n-a înțeles nimic: „*Ana Pauker?! Who gives a shit for her?*” Mirat de tărășenie, însă, l-a rugat pe Iașa să facă un banner cu Ana Pauker (unul care să semene a reclamă la detergenți), pe care să-l afișeze la loc de cinste pe parcursul spectacolului. „Barem arăta bine Pauker asta?” s-a interesat. Iar Iașa: „Semăna cu bunica.” „OK”, a zis regizorul, „atunci Julieta va avea chipul Anei Pauker, *no matter what*. Vezi, nu uita să-i inviți la premieră pe *those faggots* de la ziar. Suntem oameni civilizați, *what the fuck!*”

„Nu știu cum se face, dragă Sahib“, scria Iașa, „dar basmele trag la Levant ca musca la curul calului. Am fost la Alep: nu-ți dai seama ce mizerie e acolo! E război, nu glumă – partea de est a orașului a ajuns pe mâna insurgenților și, cât timp am umblat după carte, s-a tras cu de toate, de la pușcoace, grenade și mitraliere până la armament greu. Altminteri, orașul e marfă și are niște băi turcești excelente – eu am petrecut cel mai mult la Hammam al-Nahhasin, bând bere siriană Al-Shark, care are gust de rechin, ha, ha... Dă-o dracu' de bere, însă: am pus mâna pe niște informații *teribile*, pe care mă grăbesc să ți le împărtășesc chiar și în absența unei revederi în carne și oase. Din păcate, trebuie să dau fuga la Hohenschwangau (nu stau decât zece ore în București), așa că, rogu-te, nu te supăra că nu te-am căutat. În fond, sunt un jidan egoist, preocupat doar de el însuși, plus că mă simt mereu în criză de timp – mă enervează mâncatul, spălatul pe dinți, mă înfurii când trag țoale pe mine: mă îngrozește felul în care zboară secunde, mă disperă când văd că le pierd pe utilități imbecile... Sunt nebun, știi! Cândva, însă, sunt sigur, vom avea timp să vorbim pe îndelete.“

Lexu îl servise pe Sahib cu apă minerală și cu o savarină luată de la colț. L-a lăsat să parcurgă în liniște scrisoarea, dar când l-a văzut că deschide xeroxurile lăsate de Iașa, l-a oprit:

– Nu acum, te rog! Ia zi-mi: ce face Bill?

Sahib i-a spus că Bill face bine, dar Lexu s-a strâmbat: dacă e bine, de ce nu-l mai sună? El, unul, îl suna mereu, însă Bill îl expedia mereu. Sahib a zis că nu era supărat, ci că îmbătrânise, chit că făcea gimnastică o oră pe zi. Lexu s-a lăudat atunci – el se ducea la înot de trei ori pe săptămână, băga câte douăzeci de bazine: mai ținea Sahib minte cum se duceau vara la Snagov, să înoate? Se duceau la „Pacea“, la clubul cu circuit închis al CC-ului, unde făceau giumbușlucuri în apă, săreau de la trambulină și mâncau la iarbă verde – ehei, ce frumos fusese.

– Plus petrecerile, Sahib, petrecerile noastre, a devenit Lexu nostalgic.

Oh, da, petrecerile... Ultima oară ieșise prost, însă, căci a fost invitată și Corbeanca, metresa lui taică-său, împreună cu soțul ei, iar Bill s-a dat în stambă, dansând-o cu foc, pe muzică de Dalida și Boney M. Ceilalți priveau în lături, jenați, până și pisicile

persane ale tovarăsei Marta s-au zburlit ca niște arici. Mama lui Sahib se străduia să glumească, râdea din orice, dar tot a fost cât pe ce să facă o scenă. Noroc că tovarășa Marta, simțind-o, a solicitat atenția tuturor, povestindu-le cum s-a apucat de jocuri de noroc.

Dumneavoastră?! Jocuri de noroc?! Tovarășa Marta a izbucnit în râs și le-a povestit că s-a apucat de păcănele (nu altceva!) la complex, la „Pacea“, unde adusese partidul un automat de poker mecanic pentru activiștii destupați, care nu se dedulceau cu una cu două la capitalisme. Tovarășa Marta pândise, numărase tragerile, văzuse cum arătau asocierile de figuri ce prevesteau câștigul și nu s-a încumetat să se bage decât după ce calculele i-au arătat că are sorți de izbândă. Atunci a intrat peste rând și s-a năpustit „ca o bufniță“ asupra manetei, profitând că-i bătrână și c-o știa lumea de pe vremea când fusese la Comisia de Control a Partidului. Avea procedura ei, ca să nu bată la ochi: trăgea de două-trei ori în pierdere, după care gata, aparatul voma un kilogram de monede, iar ea fugea, fericită, cu potul.

Povestea i-a amuzat pe toți, iar stânjeneala, provocată de tatăl lui Sahib și de buzata lui cea nemernică, le ieși din minte. Dar, dacă tot trecuseră la povești, Bill le spuse și el una, căci tocmai se întorsese de la o ședință CAER, care avusese loc în Ucraina, la Vinița, unde-și avusese și Hitler un sediu de Stat Major:

Führerhauptquartier Werwolf.

Tatăl lui Sahib se bătuse ca un leu. Rușii voiau să ne bage pe gât un protocol energetic, dar Bill primise instrucțiuni precise: Refuzi tot! Situația îl jena, căci îi știa de mult pe colegii de la CAER – cooperaseră, avuseseră proiecte comune, schimburi de experiență etc. Acum, însă, PCR întorsese foaia și-l trimisese la ședință doar ca să spună NU.

Când să semneze protocolul, a fost cât pe ce ca poziția României să fie expediată într-o notă de subsol, dar instrucțiunile de la București erau clare: punctul de vedere al României trebuia să apară, *cât se poate de răspicat*, la fiecare articol în parte, așa că Bill s-a opus asupra formei finale a documentului, insistând să fie redactate din nou concluziile. Șeful comisiei, un ucrainean, a reluat discuțiile și a supus rezoluțiile la vot, după cum pretinsese

Bill, iar secretariatului nu i-a rămas altceva de făcut decât să rescrie documentul. „Știm“, zicea ucraineanul, „poziția României în problema cutare este un *nu* hotărât.“ Iar Bill: „Vă rog! Se încalcă procedura democratică. Mai bine supunem la vot.“

Și a făcut așa de treizeci de ori, pentru fiecare articol în parte. „Of, Bill“, l-au luat ceilalți, „las-o moartă, că ne așteaptă masa.“

Bill nu s-a lăsat, însă, și așa se face că, în documentul final, România se asocia de treizeci de ori cu cuvântul NU. La sfârșit, ucraineanul (fost artilerist, trăsesse cu tunul în Reichstag, în aprilie 1945) a venit la Bill și i-a spus așa: „Am făcut tot ce-ai

poftit, *Nicălai*, acum fă-mi și tu o plăcere: bea cu mine.“ Bill nu obișnuia să consume alcool și a încercat să scape, dar artileristul nu s-a lăsat: „*Nicălai*, fă-mi hatârul! Tu ai habar ce perdaf o să-mi tragă ai mei la Moscova?”

Bill a dat fuga în cameră. Odată ajuns sus, delegatul ceh i-a spus că artileristul îi mai pregătise o surpriză: un interviu la televiziune. „Dracu’ te-a pus să faci gât? O să șteargă presa cu tine pe jos, abia așteptau un român pe care să-l ia în târbacă.”

Auzind ce se pregătea, Bill s-a repezit la bucătăria complexului, căci auzise că, dacă torni în tine ulei înainte de o băută, ai șanse să nu te faci criță. Prin urmare, a dat peste cap un pahar întreg cu ulei, plus trei cești de cafea, după care s-a dus la chef. Artileristul îl aștepta: „Ia să văd, *Nicălai Vasilievici*: ce fel de om ești?” Artileristul spera să-l pună jos de la primele pahare, numai că Bill ținea al naibii de bine. „Ia-uite“, s-a bucurat ucraineanul, „de-aia ai avut snagă la negocieri. Încă un rând, Mașa!”

Încă un rând, și încă unul, și tot așa, până a apărut un delegat mărunț, spunând că sosise televiziunea la fața locului. Cică jurnaliștii erau conduși de Alla Nu-Știu-Cum, marea spicheriță de la Kiev. Acum e acum, și-a zis Bill și a dat fuga după încă o cafea. Cică plutea și alta nu – amestecul de votcă și cafea îl făcuse sagace ca un apaș: vedea cu mii de ochi și auzea cu sute de perechi de urechi, plus c-avea și-o erecție nemiloasă, pe care nu știa cum s-o ascundă mai bine.

Veni și rândul lui la interviu. Se așează el pe un scaun și încasă prima întrebare: „Are România, cumva, o altă poziție în problema cutare și, dacă da, care este această poziție?” Toți delegații îl priveau, așteptând răspunsul. Bill habar n-avea ce să zică, fiindcă instrucțiunile nu-l învățaseră decât să spună *nu*, *România nu este de acord cu problema ridicată*. Ar fi putut să-i ducă, e drept, cu vorba, numai că vorba asta, iată, avea să rămână pe peliculă, care peliculă avea să intre în vreo arhivă – putea să-i creeze probleme lui Bill, ba chiar și țării, căci rușii, se știa, erau campioni când se punea problema să-ți răstălmăcească vorbele. „Aș prefera să vă răspund afară“, încercă el să câștige timp, „aici e prea cald, nu mă pot concentra.“ „*Nicălai Vasilievici*, răspunde odată, că mai e mult de băut!“ îl luă artileristul. Dar Bill: „Nu, mai bine răspund afară.“

Ieșiră. Cât timp Alla căută loc pentru interviu, Bill se repezi în restaurant, luă o sticlă de votcă și se întoarse cu ea în mână la locul ales de jurnaliști – un chioșc la liziera pădurii. Iar încasă prima întrebare, iar nu știu ce să zică. Noroc cu niște țânțari, care roiau în jur: „Hai să ne mutăm, vă rog, că mă zăpăcesc țânțarii“, spuse Bill. „Sunt doar trei întrebări, terminăm repede“, încercă să-l grăbească spicherița, dar Bill n-a dat înapoi – cică-l mușcau țânțarii ceva de speriat. În plus, și-aici era cald.

Găsiră alt loc, se duseră acolo, iar pe drum, Bill se apucă să golească sticla de votcă. „Vă rog, *tavarischi*, vă rog“, se cutremură jurnalista, „hai să terminăm interviul, beți după aceea.“ Dar Bill: „Eu beau *acum*! Tovarășul Pastușenko, șeful delegației sovietice, pretinde că noi, românii, nu suntem în stare să bem ca niște artileriști. Eu trebuie să-i demonstrez contrariul.“

Între timp, delegații ieșiseră din restaurant, cu ochii după ei: ce naiba stăteau atât? Jurnalista îl întreabă iar pe Bill: „Are România, cumva, o altă poziție în problema cutare și, dacă da, care este această poziție?“ Bill se uită după sticla cu votcă (o pusese la umbră, în spatele unei tufe), se gândi ce naiba să răspundă, se chiorî la ceilalți delegați... „Doamne, ce cald!“ zise. „Am transpirat îngrozitor.“ Jurnalista se înfurie: „Eu v-am spus să nu mai beți.“ „Ce vreți să spuneți?“ se enervă Bill. Jurnalista oftă: „E normal să transpirați, dacă beți votcă pe căldura asta.“ „Vreți să spuneți că sunt beat? Nu admit!“ o luă Bill tare și porni în pas întins spre restaurant. „Vă rog, vă rog, n-am vrut să spun așa ceva“, se sperie Alla, repezindu-se după el. Iar Bill: „Aha, pe deasupra mai spuneți că sunt și prost și că nu vă pricep *alegațiile*!“ „*Tavarischi, tavarischi*... Nu mi-a trecut nimic rău prin minte. Hai să terminăm interviul, vă jur că n-am vrut să vă jignesc.“

Femeia era frumoasă (ucraineană, deh!) așa că Bill nu rezistă și se întoarce la locul stabilit, dar tot mai supse pe drum un gât de votcă. Se clătina deja. Iar ucraineanca, grăbindu-se: „Are România, cumva, o altă poziție în problema cutare și, dacă da, care este această poziție?“ Iar Bill: „Nu stau bine aici. E pantă și-mi alunecă picioarele.“

S-au mutat. „Hai, odată, *Nicălai*, că mi-e sete de mor“, urla artileristul din ușa restaurantului. „Acuș vin“, strigă Bill. Se uită la jurnalistă: „Ce voiati să vă spun?“ Aia a repetat întrebarea, dar chiar atunci din pădure se auziră niște câini – lătrau de mama focului. Iar Bill: „E cunoscut, îndeobște, că energia hidro e cea mai economică, numai că investiția într-o centrală de acest gen o depășește pe cea a unei centrale pe cărbune. De pildă, când s-a construit Hoover Dam, în Statele Unite...“ Jurnalista a dat ochii peste cap: „Stop, stop... Cum să vorbim despre centralele din Statele Unite, *tavarischi* Canta?“ Câinii din pădure se apucară să latre și mai abitir. Iar Bill: „Nu voiam decât să vă răspund la întrebare.“ „Eu știu, dar nu putem să menționăm Statele Unite.“ Bill făcu pe miratul: „De ce?“ Operatorul își aprinse o țigară și se holbă la Bill: „ăsta-i prost sau se face? Iar jurnalista, răbdătoare: „Ei, cum de ce? Știți bine de ce.“ „Zău dacă înțeleg, dar, în sfârșit... Vreți s-o luăm de la început?“

Jurnalista îi făcu semn că da și-i puse din nou întrebarea. Iar Bill: „Energia apelor se adună de-a lungul unui an întreg, e consecința circuitului apei în natură – ea coboară din munți și de

pe dealuri, se adună în lacuri și, având formula pe care o cunoaștem cu toții, H₂O adică, se evaporă, în special vara (dar și pe vreme rece!), acumulându-se sub forma norilor, motiv pentru care oamenii simt nevoia s-o zăgăzuiască, s-o pună la treabă în numele poporului, s-o transforme în electricitate bună de trimis la orașe și sate, în fabrici și uzine, adică exact în acele locuri în care centralele...”

Dar jurnalista: „Stop, stop... *Tavarisci* Canta, concentrați-vă, nu înțeleg nimic din ce-mi spuneți.” Bill dădu să întrebe: Cum adică, nu înțelegeți? – numai că atunci câinii se puseră pe un lătrat îngrozitor, iar Bill simți că sosise momentul să-i sară tandăra: „Dar dumneavoastră cum ați vrea să mă concentrez, cu hărmălaia asta?” începu el, înainte să se pună pe zbieat: Era normal să fie intervievat în felul *acela*, într-o căldură de cuptor? era normal să i se ceară răspunsuri într-un loc infestat cu țânțari? Era normal să se facă aluzie la starea lui de ebrietate? era normal să i se tot pună o întrebare tendențioasă, la care nici măcar nu putea să răspundă corect, căci i se sugerase să ignore niște realități științifice, care n-aveau *nicio* legătură, dar absolut *niciuna*, cu orânduirea socială în general sau cu socialismul în special? Acum, colac peste pupăză, fusese adus lângă o haită de dulăi care lătrau de mama focului – cum să se concentreze? cum să răspundă? „Poate că-s lupi!” se ambală Bill, „poate că-s turbați – vă bateți joc de mine, tovarășă, vă bateți joc, mi s-a spus mie că tovarășii din URSS au ceva cu noi, cu românii.” „Vă rog din suflet, *tavarisci* Canta, credeți-mă că...” „Ce să cred? Nu cred nimic, văd și singur!” se montă Bill din ce în ce. „Vă bateți joc de mine, o faceți *special* pentru că sunt român! Nu accept! Nu accept!”

Și-o luă spre restaurant. Jurnalista se ținu după el, dar Bill făcea un tărăboi infernal: pufnea și bătea din picior. Intră în sala de mese, dând ușa de perete, și se duse direct la artilerist: „M-au batjocorit, Mișa! M-ați invitat în casa voastră, iar jurnalista aia m-a călcat în picioare...” îi tremura lui glasul. „*Nicălai*, ai înnebunit?” făcu artileristul. Dar Bill: „Vreau să bem, Mișa, vreau să bem! N-am mai pățit așa ceva niciodată în toată cariera!”

– ...ce vremuri, a făcut Lexu, privindu-l pe Sahib în ochi. Dar nu-mi pare rău după ele: o luasem pe un drum închis – și tovarășa Marta era dezamăgită. Comunismul *acela* a fost o greșeală. Bill ce părere are?

– Ei, el e mai nostalgic, a evitat Sahib un răspuns clar.

– Bănuiam eu. De-aia nu mai vrea să vorbim?

– Nu știu. Mi-e greu să-l pricep.

– Uite, a schimbat Lexu vorba, Iașa te roagă să-l ierți. N-a avut timp să te caute, era îngrozitor de ocupat. E tare nervos, nu știu ce are...

– Nu e nicio problemă.

Iar Lexu, răsuflând ușurat:

- Interesantă povestea cu gemenii, m-am uitat și eu peste ea.
- Mesneraș crede că... lui nu-i vine să creadă că e adevărată.
- Nici eu n-am crezut, dar m-am interesat... De fapt, cică e o legendă care circulă în Orientul Apropiat. Pe maică-mea, a răs Lexu, ar fi apucat-o nervii dacă afla că mă interesez de asemenea *basme*. Ea nu credea în prostii.

Sahib a spus că era tentat să-i dea dreptate tovarăsei Marta: prea se brodeau multe în povestea gemenilor, ca să nu fie inventate. Oare Lexu credea că Iașa...? Lexu clătină din cap – cu zece-cinșpe’ ani în urmă ar fi crezut că e făcătura lui Iașa, fără discuție, dar acum îmbătrânise și devenise tolerant cu misterul, așa că nu putea decât să se mire că Sahib și Mesneraș chiar *aveau* un amic pe care-l chema Buraq. Pe de altă parte, mai era și chestia cu unchiul Teo, care dintotdeauna făcuse aluzie la carte, semn că ceva-ceva era adevărat în ea, numai că Bill i-o retezase mereu.

– Zi-i lui Bill c-aș vrea să ne mai vedem, i-a spus Lexu lui Sahib la despărțire. El tot nu crede în povestea asta, cu gemenii, nu-i așa?

– Nici nu îndrăznesc să deschid subiectul, a răspuns Sahib și a plecat.

Ajuns acasă, a desfăcut pachetul trimis de Iașa, descoperind, nici mai mult, nici mai puțin decât *patru* variante ale cărții – toate erau din Alep și niciuna nu era întreagă. Iașa se străduise să le combine între ele și cu celelalte variante pe care le avea, dar nici acum nu reușise să reconstituie povestea de la cap la coadă.

Lipseau fragmente întregi din capitolele în care Barzillai ben Zakai își imagina lumea în care trăiau gemenii, lumea cu pricina fiind mai mult ghicită din trimiteri. Totodată, numele personajelor variaua de la o versiune la alta – în carte exista, de pildă, o pacientă care ajunsese pe nepusă masă la Barzillai: ea apărea fie cu numele de Zamira, fie de Amira, fie de Imira, ba chiar și de Efroni. Pe soția lui Barzillai o chema Bilha, dar apărea și ca Belqis sau Ruth, în timp ce fiica lor, numită cel mai adesea Simha sau Simchah, purta în două variante și numele de Edna.

Iașa credea că numele asemănătoare se datorau greșelilor copiștilor ce studiaseră texte *scrise*, în timp ce numele diferite apăreau, cel mai probabil, în transcrierea variantelor transmise *oral*, căci Efroni și Zamira, de pildă, erau cuvintele evreiești pentru *privighetoare* și *ciocârlie*, de unde și confuzia celui ce transcrisese ceva *auzit*, lucru valabil și pentru *Edna* și *Simha*, care erau cuvintele evreiești pentru *fericire*, respectiv *veselie*.

În fine... Iașa mai scria că găsisese la Alep și pe *altcineva* care umbla după cartea cu gemenii: era un francez, pe nume Chaussu. Chaussu era dispus să schimbe informații și, ca semn de bună-

credință, îi oferise lui Iașa o versiune descoperită la Tașkent, în Uzbekistan. Fusesse și el la Chinguetti, în Sicilia, și în Iran și aflase că, în afară de el și de Iașa, mai era un puștan de 25 de ani, din Canada, care umbla după carte. „Am o fotografie cu el“, se lăudase Chaussu, „iar la Palermo, unde știu că n-a ajuns încă, i-am lăsat la Palazzo Isnello un mesaj în care l-am rugat să mă caute.“

Tot la Alep, Iașa îl cunoscuse și pe un oarecare Shukri ibn Walid, care, deși nu era interesat de povestea gemenilor, știa în ce fel ajunsese la Alep una din versiunile cărții. Shukri susținea că *aceea* era varianta princeps și că toate celelalte fuseseră doar copii – de una din ele știa cu certitudine că fusese transcrisă la Bagdad, pe vremea lui Harun al-Rașid, de un învățat grec, care o primise de la un rabin local.

Varianta princeps, pretindea Shukri, *se referea la un singur bărbat, nu la doi frați*, și ajunsese pentru prima oară la Alep la 33 de ani după moartea profetului Mahomed, pacea fie cu el, iar cel ce o adusesse era din neamul Khazraj, originar din Madina. Lucru ciudat, atât Khazrajii, cât și familia lui Barzillai (dacă nu cumva și Barzillai însuși) veniseră la Alep mai devreme, la doar câteva săptămâni după moartea profetului (Allah să-l aibă în pază), numai că nu atunci aduseseră sulurile pe care fusese scrisă povestea, semn că fugiseră în mare grabă din Madina. Paradoxal, sulurile fuseseră aduse din Sicilia (!) de un oarecare Cosma Călugărul, care fusese salvat de la moarte în anul 664 de un cadiu pe nume ibn Mansur. Se pare că acel Cosma, așteptându-și moartea prin decapitare, plângea de mama focului, iar cadiul l-a întrebat cum se face că un călugăr, care crede fără rezerve în viața de apoi, se speria de moarte în asemenea hal.

„Nu de viață îmi e, ci de toată știința din mintea mea. Cunosc aproape tot ce s-a scris pe pământ și am cărți în multe limbi, pe care știu să le citesc.“

Cadiul l-a salvat pe Cosma de la moarte și l-a dus la Damasc, dăruindu-l unui vechil al califului. Vechilul cu pricina era creștin, iar Cosma a devenit preceptorul fiilor săi, din care unul, în treacăt fie spus, avea să fie însuși Ioan Gură-de-Aur. Pe atunci, fiica lui Barzillai trăia la Alep. O chema Simha bint Barzillai și era *tabib*, adică medic. Simha l-a întâlnit pe Cosma de mai multe ori și l-a rugat să-i dea cartea, dar n-a primit-o decât după ce Cosma a copiat-o în întregime.

Cum de-a ajuns cartea originală, scrisă de Barzillai, la Cosma Călugărul, în Sicilia, e un mare mister. Cosma era un creștin arab, iar Shukri credea că intrase în posesia cărții la Ierusalim, după ce Khazrajii se stabiliseră definitiv în oraș, în timpul domniei califului Umar. Se știe că Umar fusese invitat de Sofronius, arhiepiscopul Ierusalimului, să se roage în Biserica Sfântului Mormânt, numai că Umar îl refuzase, de teamă că musulmanii

vor transforma Biserica Sfântului Mormânt în moschee (!). Prin urmare, Umar s-a rugat undeva în apropiere, într-un loc în care avea să se ridice moscheea ce-i poartă numele și azi. Cu aceea ocazie, i-a numit în funcția de păstrători ai cheilor Sfântului Mormânt pe membrii familiei Nusaybah, din clanul Khazraj, dintre care parte veniseră la Alep împreună cu familia doctorului Barzillai ben Zakai, după cum am văzut.

„Doar prin Khazrajii aceia, de la Ierusalim, putea să ajungă cartea lui Barzillai în mâna lui Cosma, căci Cosma, deși creștin, era neam cu ei. Se spune că Barzillai ar fi trecut în carte un mare secret, încredințat de însuși Mahomed, dar eu nu mi-am dat seama care ar putea fi acela.“

După ce a primit originalul, Simha a plecat spre răsărit, la Samarkand, unde a copiat și ea textul. Chaussu crede că versiunea de la Tașkent e o copie după cea adăugită a fiicei lui Barzillai, deoarece amândouă cuprind episoade ce nu se regăsesc în nicio altă variantă cunoscută. În ele, de pildă, e o descriere a muntelui Nanga Parbat, așa cum îl văzuse însăși Simha. Shukri n-avea de unde să știe că în secolul al VII-lea, pajiștea de la poalele muntelui *nu putea* să se numească Poiana Zânelor, căci cel ce avea să-i dea acest nume era Willy Merkl, alpinistul german care a condus prima expediție serioasă pe Nanga Parbat, în 1932. Totuși, numele apare *ca atare* în varianta cărții de la Tașkent, deși Chaussu susține cu tărie, pe de altă parte, că pajiștea nu avusese *niciun nume* înainte de venirea lui Merkl.

„Tu și cu Mesneraș“, scrisese Iașa în fugă pe ultima coală din pachet, „ar trebui să fiți atenți, căci Chaussu mi-a zis că nimic nu e întâmplător când vine vorba de cartea asta, chiar dacă nu pricepem cum și de ce a scris-o Barzillai ben Zakai, poreclit Sahib. Ca să înțeleg mai mult, însă, o să merg la Tașkent, căci varianta de acolo e plină de adnotări ale fiicei autorului. Dacă n-aș avea de montat spectacolul ăsta blestemat al ipocritului de Wagner, care pofta haine de mătase și căzi încălzite la fix 36 de grade Celsius (nici mai mult, nici mai puțin!), în timp ce pretindea că jinduieste după puritatea Völkisch și după gerul Niflheimului (era obsedat de arianism), îți jur, dragul meu, că acum eram în Uzbekistan. Of, lasă naibii greva aia nenorocită și du-te pe muntele la care visezi din copilărie – ăsta ești tu cu adevărat! Ești în stare să te duci pe muntele tău la fel cum caut eu cartea?“

Și-atunci, tu de ce mai regizezi Wagner, dacă trăiești doar pentru carte? l-a întrebat Sahib în sinea lui și s-a apucat să citească din prada cea nouă. Cunoștea cele mai multe fragmente, dar, la un moment dat, a găsit unul neștiut, care i-a înghețat sângele în vine: într-un paragraf de cinci rânduri, tradus din varianta originală a lui Barzillai, Sahib și un oarecare Buraq se pregăteau de drum spre Caucaz.

65
CANCERUL

– E doar o răceală, nu? mă iscodește pacientul. Avea cancer, îl operasem de două ori în ultimii ani. Să vă explic, zice. Eu iau metroul de la Dristor. La Dristor vin multe garnituri deodată și se face curent: mă trage *direct* aici, ne arată el cicatricea dintre coaste. Am răcit, nu?

Pacienții din salon se uită țință la mine: răspunsul, dă-i răspunsul odată, hai să-l auzim și noi!

– E o simplă răceală, nu? continuă pacientul. Metrourele alea, nu vă dați seama cu ce viteză intră-n stație... Fac un curent îngrozitor.

– Vedem CT-ul și vorbim după aia, bine?

Ies din salon. Pe culoar, soția pacientului. O chem în cabinet. Legal, ar trebui să-l chem pe bărbat-so și să-i zic așa: Cancerul a recidivat, nu mai am soluție chirurgicală.

– Luați loc, doamnă!

O iau pe departe. Îi spun că soțul ei are apă la plămâni.

– A făcut din nou cancer? mă întrerupe ea.

Da, zic, nu-mi lipsesc decât dovezile citologice, dar asta e: omul ei are cancer. Măinile femeii cad pe birou. O să mă întrebe dacă nu se mai poate face nimic – și chiar așa face. Nu, nu mai e nimic de făcut, pot doar să-l ajut să nu moară sufocat, o să-i punem o valvă, ca să scoatem apa din el pe măsură ce se acumulează... Valva nu e acoperită de asigurări, trebuie s-o cumpărați, costă doar 160 de lei. Nu contează banii, îmi zice, sunteți sigur că nu se mai face bine?

Sunt sigur. Măcar acum, când îi spun asta, s-o privesc în ochi. Apoi: după ce o să-i punem valva, o să-i facem pleurodeză, ca să stăvilim producerea lichidului pleural care-i ia aerul – dar nu e sigur c-o să avem succes. Cancerul e parșiv, spun, dar ea știe asta, căci cancerul i-a luat prin surprindere, bărbat-so era ditamai omul, nu-l durea nimic, mânca o găină întreagă la micul dejun.

– Cât mai are de trăit, dom' doctor?

– În mod normal, zic, ar trebui să-i spun toate astea dumnealui.

– Nu-i spuneți, vă rog! Vă rog din *suflet*!

Mai toți zic așa, dar, legal, *trebuie* să-i spun. Ea, însă, nu vrea asta, ea vrea să păstrăm tăcerea, îmi spune că nici el nu m-ar lăsa

să-i zic ei dacă ea ar avea cancer. Abia atunci îi dau lacrimile.

Zice:

– O să-și dea... o să-și dea seama că moare, dacă mă vede așa.
Îi zic să mai stăm și-o învăț să se ducă la toaletă, să se spele pe față. Ea îmi spune, însă, că el tot o să se prindă, că mereu a fost suspicios.

– O să se întrebe de ce-am întârziat atât de mult la dumneavoastră.

– Dați vina pe mine, spuneți c-am pierdut timp cu explicațiile.

– Tot o să-și dea seama.

– Vreți, atunci, să-i spun *acum* adevărul?

Mai bine nu, sunt căsătoriti de treizeci de ani, știe să-l păcălească.

– Dacă vreți să scăpați de povara asta, îi spun acum tot.

– Nu vreau să scap de nicio povară. Vreau să nu mai fie bolnav. Nu știți ce om bun este! N-a dat niciodată în mine.

Femeia pleacă. Mă sună Del Toro, mi-l dă în gât pe Moșbătrân, cică e incompatibil, are prea multe funcții, drept care, asocierea mea cu el e periculoasă. Îi zic că n-am cum să-l las, dar Del Toro oftează: „Măcar fii *atent*“, spune, adăugând c-a primit informații despre Moșbătrân de la SRI – Del Toro mereu capătă informații de la SRI, de la DNA, de la Președinție. Mai zice: „Știi că țin la tine – nu vreau să te ia *ăștia* în vizor.“ „Care *ăștia*?“ „Ziariștii. Parchetul. Nu face pe prostul... Suntem prieteni, nu vreau să te târască Moșbătrân după el, în noroi. Tu ești *altfel*, ce naiba!“

În fine, isprăvim discuția. E timpul să mă apuc de treabă, așa că sun pe secție, dar aflu că nu putem opera fiindcă nu mai sunt ventilatoare libere în ATI. Iau foc și trântesc telefonul. În clipa aia îl aud pe Stalin răcnind:

– De șase ani ne țin *ăștia* cu blocul operator neterminat, urlă el din WC.

Are draci, să vezi că iar l-a trăsnit Maștera. Îi zic:

– Taci din gură! *Voi* n-aveți ventilatoare libere, *voi* sunteți de vină, ce treabă are blocul operator?

– Și ce, ventilatoarele eu le cumpăr? Ăla cu care-ai stat de vorbă le cumpără, el, Del Toro, e ordonatorul de credite, zbiară Stalin.

– Și le cumpără din banii *lui*? Ce dracu' ai?

Trage apa. Se spală. Iese – e cu o falcă-n cer și una-n pământ.

– E finul lui Cocârț, zice. Nu-l suport pe Cocârț. Vreau să-l omor.

– Toți vrem să-l omorâm pe Cocârț, dar dă-l naibii, hai să vedem ce facem. Chiar n-ai niciun ventilator?

– N-am, pe bune că n-am... Dar s-ar putea să am, nu mi-e clar...

– Cum adică s-ar *putea* să ai? Ai sau n-ai?

– N-am, dar trag unii să moară și poate fac rost de unul... Treaba e dacă mor ăia prea târziu? Când să intrăm la sală, la douășpe' noaptea? Pe Del Toro îl doare-n cot de programul nostru, el are afacerile lui și ne-o plimbă prin gură, are dreptate Maștera...

– Maștera, zic.

– Maștera, da, face el, micșorând ochii.

Îl privesc lung:

– Parcă te căcai pe tine de cinci ori pe zi din cauza ei.

– Mă căcam, dar femeia are dreptate, mi-a luat timp să mă prind, dar are dreptate. În locul tău, zice, aș face un film cu prostul ăsta pe care n-ai cum să-l operezi azi și l-aș pune pe Youtube. Să vadă toți cum se așteaptă în Marele Mall Medical... Fă, bă, filmul ăsta, că ești șef de sindicat, și-l terminăm pe Del Toro. M-am săturat de el, Maștera are dreptate.

Și dispare din nou în WC. Ce naiba? Ieri i-ar fi luat gâtul țatei...

Maștera e protejată de P – și azi, de frica lui, lumea îi suflă în cur ticăloasei. Odată, demult, ea l-a chemat pe șeful analgeziei din State ca să învețe meserie de la el. Țăla era român (a crescut în Crângăși), așa c-a venit fără să ceară bani – doar cazarea voia să-i fie plătită. La finele cursului, Maștera s-a oferit să-l ducă la aeroport cu mașina. El i-a spus: Nu, mersi, mă descurc. Ea a insistat, însă, și-atunci el i-a zis că e de acord și i-a înmânat țidula care-i certifica *know-how-ul*. Când s-a făcut ora plecării, Maștera n-a apărut. Țăla a dat telefon după ea – Maștera n-a răspuns. I-a trimis el SMS-uri – nimic. În fine, omul a luat un taxi și-a plecat. Ajuns în State (locuia în Little Rock, Arkansas, și era vecin cu Clintonii), i-a trimis e-mailuri și a sunat-o, dar Maștera nu i-a mai răspuns niciodată. Nici cazarea nu i-o plătitise cu totul, că-i promisese că-i dă restul de bani la aeroport.

Oare ce i-a venit lui Stalin să-i dea dreptate cutrei? Maștera nu-i frumoasă, da-i bătrână – poate-și revine, tâmpitul.

– Cu ce te-a sedus, vita? îl întreb când se întoarce de la WC.

– Ești un prost! Iar tu, se uită el la Puștan, care tocmai intrase în cabinet, tu ești mai prost ca toți – tu poți să scapi de Cocârț, de Del Toro, de toți. Ești tânăr, pleacă! Anglia, Franța, Germania...

Te-așteaptă cu brațele deschise. Pleacă, bă, uită limba română, nici *la copii* nu le spune că te-ai născut în țara asta, învață-i direct engleza... Crezi că ăia, afară, rămân fără ventilatoare? Băi, Sahib, tu le spui ălor, la guvern, cum lucrăm?

– Te potolești? Mai vrei să operăm azi?

– Eu nu mai vreau să operăm niciodată!

– În regulă... Dar poți să faci rost de-un ventilator pentru ăsta pe care nu vrei să-l operăm niciodată?

- Poate că rezistă și fără.
- Ești tâmpit? Tumora e cât o sulă de cazac, ce știm noi cât durează operația... Ne trebuie ventilator!
- Hai să-l amânăm!
- Paștele mă-sii! E a doua oară când îl amânăm! Măcar mâine îl facem?
- Și eu cât să stau în spital? izbucnește Stalin. Mâine nu e ziua voastră de operații și trebuie să intrați *după* program, c-așa a stabilit Del Toro. Vreau și eu să mai ajung pe acasă, prostule... Are dreptate Maștera: la ce stai atât după *ăia*? N-ai ce-ți trebuie, amână-i! Amână-i *dracului*!
- Ne uităm pe lista pacienților, poate găsim un înlocuitor pentru cel pe care nu-l operăm azi. Găsim doi, sunt pe muchie de cuțit. Stalin se duce să-i vadă. Se întoarce. Sensei și Cap vin cu el.
- Țștia au niște fețe cum le place popii, face Stalin. De unde i-ați scos?
- Crezi că i-am adus de-acasă?
- Ce *vreți* să operați la ei? Îi băgați în pământ!
- Ești idiot? *Trebuie* să-i operăm, vine presa dacă-i refuzăm.
- Ia să-mi sugă pula presa asta! se înfoaie Stalin.
- Să ne-o sugă tuturor, dar tot trebuie să-i operăm.
- Fraierilor! V-ați învățat să trageți de mine – voi știți ce dezastru am jos? Mă chinui ca Isus pe cruce, Maștera are dreptate, ce dracu' nu înțelegeți?
- Auzi, dar de ce până azi se putea opera, și de azi nu se mai poate?
- Pentru că m-am săturat de voi! Trageți toți pe spinarea mea. Ultimii operați nu mi-au dat nimic, voi știți?
- Și crezi că nouă ne-au dat?
- Las' că schimb eu foaia... N-am înțeles eu de la bun început ce plan are Maștera... Are dreptate, are dreptate... Uite, ia el lista pacienților, îl faceți mai întâi pe-ăsta pe care l-am amânat acum și după aia pe boschetarul ăla cu TBC. Îi operăm mâine pe amândoi, după program, dac-om avea timp.
- Și azi ce facem? întreabă Sensei. Pierdem ziua?
- Azi o frecăm, stabilește Stalin. Eu n-am ventilator liber. Și iese.
- Mă cac în spitalul lor! zice Sensei și se cară și el.
- Mă cac în țara asta! strigă Cap și iese bombănind.
- Ies și eu. Băieții sunt pe balcon, la fumat. De unde dragostea subită a lui Stalin pentru Mașteră? ne întrebăm. După ce P o făcuse om, vita se încontrase chiar și cu el. P o rugase să-i scoată unuia post, dar ea îi găsisese pilei lui P numai bube-n cap: „Cere bani de la pacienți, cum să-i scot post?” făcuse ea și-i angajase pe niște sclavi de-ai ei, care ciupeau și mai abtira.

Apare și Stalin – vrea și el să fumeze.

– Auzi, îl întreb, dar cu gagică lui P ce faci?

– Ce treabă are gagică lui P? se încruntă el.

– Păi, nu-i mai scrii doctoratul? Nu ziceai c-abia aștepti să-i faci P secție, ca să te muți la ea și să scapi de Mașteră?

– Ei, drăcia dracului, pe mine să nu mă iei așa! aruncă Stalin țigara în gol, fără s-o termine, după care se cară, tropăind din saboți.

Poate-i trece, ne spunem. Fumăm. Ne uităm spre Cotroceni, spre Sfântul Elefterie... Ambulanțele vin de peste tot, le auzim sirenele. S-a făcut frumos, nu mai plouă, iar frunzele copacilor forfotesc de lumină. Niște copii de la școala 150 s-au luat la bătaie pe terenul de sport, își cară pumni și picioare, li se aud urletele până la noi. Deodată, un corb aterizează pe balustradă.

Ne privește fix – zici că trage cu urechea la conversație.

Sună Geamala – altă belea: Moșbătrân are draci că nu fuzionez cu Dexter, cică vrea să dăm un semnal puternic, să arătăm că sindicatele din medicină s-au unit. „Începem tărașoiul, Sahib“, face Geamala. „Nu merită să începem nimic“, zic. Iar ea: „Ce te-a apucat? Și tu aveai chef de scandal.“ Îi amintesc că-mi scrisese, mai deunăzi, că ne facem de cacao dacă vrem grevă – cu mâna ei scrisese că nu-i coaptă situația. „Eh“, zice, „uite că s-a copt și fără noi. Vii mâine la ședință?“ „Diseară plec la Chișinău“, zic. Iar ea: „Măcar de ți-ar băga rușii ardei în fund, că prea stai fără să faci nimic.“

66
PERONUL

Sahib se dă jos din taxi și se afundă în mulțimea Gării de Nord. Comunist sadea, își zice, cu mintea la taximetrist. De ani de zile nu mai auzise cuvântul *capitalism* pronunțat cu atâta năduf: *ca-pi-ta-lism!* Șoferul fusese mânios, înfierase – noroc c-o dăduse pe Atlantida la finele cursei: cică Atlantida existase și fusese *civilisatia magna*, iar spaima lui Sahib că taximetristul era un revoluționar clandestin s-a șters cât ai bate din palme.

Dar dacă devenim, la loc, comuniști? se întreabă, târând de troler printre papornițe și cărucioare. Doamne ferește, își răspunde, și gata, *îl simt* că ajunge pe peron – de-acum îl vede pe unchiu-său: Teo stă pe o bancă, iar în jurul lui sunt numai bărbați la costum.

– Ai venit, îl ia unchiul Teo. Îl știți pe dom' doctor?

Ăia îl știu de la TV. Sunt doi procurori, un general, un chestor, un jurnalist... Printre ei, Drujba lui Dumnezeu, care se laudă cu afacerea lui cea mai nouă: te pune la masă cu persoane influente.

Îl vrei pe șeful Senatului? Vrei un ministru? Îi dai Drujbei trei sute de euro, cinci sute, o mie, în funcție de rangul ăluia pe care-l dorești, iar Drujba îți rezervă un separeu la Athenée Palace sau la Inter și-ți trimite persoana cu care ai treabă.

Sahib dă mâna cu Drujba, dar bătrânul Teo se prinde c-o face de ochii lumii. „Hei“, îi șoptește, „măine pe vremea asta vreau să fiți prieteni.“

Se discută politică. Se dezvăluie aranjamente și se critică delicat, căci pe peron sunt inși de toate orientările. La un moment dat apare și-un judecător de la Curtea Supremă, e ditamai obezul, îl cheamă Vlaicu – e om de stânga, e-n funcție de pe vremea lui Ilici, dar îl însoțește un jurnalist de dreapta, unul, Doru, care face politică online pe o platformă neocon. Din clipa apariției lor, *mi-a fost clar* că Sahib și Mesneraș nu vor avea scăpare.

Sahib nu-i mai văzuse de mult pe Vlaicu și pe Doru. Teo rânjește când îi vede că-și dau mâna: „Cătinel, cătinel, ne așezăm la aceeași masă.“ Se uită la ei cu ochi mați: e bătrân, are diabet, nu mai e mult și-o să orbească, *știu*.

– Ce mai faci, domn'e? îl ia Vlaicu pe Sahib.

– M-a chemat unchiul Teo, face Sahib cu ochiul.

– Trenul ăsta merge încolo cumva? se protestește Doru, privind de-a lungul liniei, cu aerul că e îngrozit c-ar putea să ia trenul greșit.

Sahib îi știa din liceu, ascultaseră Yes, Genesis, fuseseră în vacanțe în Vamă, se îndrăgostiseră de aceleași tipe... Acum zece ani, într-o seară de iarnă, Vlaicu îl chemase pe Sahib la un chef, ca să-l revadă pe Doru, care emigrase în Canada și se lăsase de jurnalism: găsisese ceva în IT, chestie care-i uluise pe toți, căci habar n-avea de computere. „Dar eu nu mă ocup de computere“, se justifica el, „eu *vând* programe și programatori.“ Trecuseră anii, însă, iar Doru se întorsese la jurnalism. Deși să trăgea dintr-un general de securitate, avea opinii neocon, așa c-a creat o platformă online de dezbateri, în care l-a susținut pe Arik Bander, fondatorul Crucilor Întrețesute, înainte ca Arik să dea foc unui ferryboat plecat din Ostende spre Ramsgate. Site-ul lui Doru se numea Calea cea Dreaptă și avusese mulți vizitatori la început, pe când moderatorii nu se talibanizaseră încă. Într-o bună zi, atacaseră problematica femeii musulmane: violată și călcată în picioare, n-avea drepturi, era pusă la muncă și bătută non-stop. Subiectul a prins – sumedenie de sufragete, inclusiv Ali, s-au încins, iar Doru a profitat de trend: islamul înseamnă jihad, jihad la domiciliu, jihad pe stradă, jihad pe cinci continente... De la musulmani ni se trage pierzania – vor sânge de *kaffir* și poftesc să reguleze muieret arian. Concluzia? Islam = apocalipsă.

Ceilalți contraatacaseră cu Omar Khayyam, cu Ibn Sinna, cu algebra și cu Bagdadul medieval... Doru nu se lăsa, însă: la ce bun o pseudocultură care culminase cu bombardarea Pentagonului? Calea cea Dreaptă devenea ortodox-agresivă, iar cei ce nu erau de acord cu ea erau acuzați că au legături cu Sovietii: Când ai fost ultima oară la spovedanie? îți făcea Doru fișa de cadre. Ești familist sau libertin?

Sahib i-a scris lui Doru, întrebându-l ce se întâmplă, căci i se părea că devenise alt om. Doru i-a răspuns sec: „Ne pregătim de cruciadă, dragule, și ne obișnuim cititorii cu adevăruri spuse pe nume. Tu nu te-ai săturat de ciorba comunistă, în care toți fugeau de responsabilitate? Noi suntem altfel, noi suntem din plămada celor ce merită un limbaj curajos, direct, just!“

În scurt timp, Calea cea Dreaptă a atacat problema încălzirii globale. Săptămâni de-a rândul, Doru s-a dat de ceasul morții să demonstreze că poluarea n-are legătură cu topirea ghețarilor, dar, fiindcă demonstrația lui a avut loc imediat după ce SUA a refuzat să semneze Tratatul de la Kyoto, cititorii (sufragetele inclusiv) au strâmbat din nas. Doru a simțit că pierde teren (sufrageta cu pisici acasă e cel mai bun releu de propagandă), așa c-a băgat articole cu tradiția ortodoxă, cu Sfântul Andrei, ba chiar și cu pelerinaje la mormântul lui Arsenie Boca. Site-ul nu și-a

recuperat feministele, însă, decât după ce-a publicat un articol împotriva eutanasierii câinilor vagabonzi.

Sahib nu mai comenta la ei – nu mai era agreat. Ultima lor dispută pornise de la discrepanța dintre idealurile Părinților Fondatori ai SUA și actuala politică de la Casa Albă, la care i se spusese că pe vremea lui Benjamin Franklin, avioanele de pasageri nu intrau în World Trade Center. Sahib i-a scris lui Doru, acuzându-l de McCarthyism, iar Doru i-a răspuns că el, unul, *știe* care e esența răului pe pământ: stânga și tot ce decurge din ea. Ca să se facă mai bine înțeles, și-a încheiat mesajul așa: „Oricum, tu ești cam paranoic, Sahib. Îți explic totul când ne vedem.“

Acum Doru e cu Vlaicu la braț. Îi dă mâna lui Sahib, cu fereală, să nu ia microbi.

– Hei, Sahib, îi face Teo semn să se plece, nu văd bine, dar de simțit, simt: de ce faci fițe când vorbești cu Doru? Ce Dumnezeu, n-ai învățat pân-acum să înghiți broaște pe nemâncate?

– Unchiule, Doru îi *urăște* pe ruși. De ce vine cu noi?

– Măi, Sahib, îl privește Canta galeș, tu-i iubești?

Sahib nu răspunde. Se întoarce la Vlaicu, iar Vlaicu se repede să-i aprindă țigara cu un Zippo vechi, din oțel cenușiu, care i-a aparținut, se laudă Vlaicu, generalului Patton – cic-a costat o mie de euro.

Trenul trage la peron. În ușa vagonului, atârnată de o bară, o valkirie rusească. Are uniformă albă, buze roșii și pleoape violet – lasă o dără de parfum care ajunge până-n triaj. Poartă chipiu, iar țâțele-i patronează peisajul. Bătrânul Canta face un semn, iar sluga îl ajută să se proțăpească în cârje. Canta își începe periplul spre tren, iar țâțele se dau deoparte, îi fac loc să urce-n vagon.

Planul meu cu Teo Canta e vechi: în 31 decembrie 1947 a fost cât pe ce să fie împușcat în cazarma de la Malmaison, după ce l-a degradat un ofițer politic, protejat de tancurile diviziei Tudor Vladimirescu. Ofițerul acela îi fusese cel mai bun prieten în liceu, dar îi răpise femeia, pe domnișoara Es, fiindcă *așa am potrivit eu lucrurile* – știam bine că Teo Canta n-avea să lase afrontul neplătit, deși n-avea nicio bază, Es fiindu-i soră 100%. Răzbunările, însă, nu țin cont de nimic, iar când Gheorghiu-Dej a început epurările, Teo a dat de pământ cu ticălosul ²⁸.

La ani de zile după toate astea, Canta s-a dus pe banii lui la Aiud, ca să-și scoată comandantul de regiment din închisoare, *semn că planul meu mergea ca uns*. A ieșit ăla de acolo cu genele albe și mijind ochii – făcuse carceră și nu se obișnuia cu lumina zilei. În taverna gării din Aiud, Canta, tânăr jurist pe atunci, l-a dus pe fostul comandant la o ciorbă, că doar de atât mai avea bani. La masa alăturată, trei muncitori serveau una mică, privind lung la ofițerul proaspăt eliberat, care mijeia ochii chiar și în

penumbra localului. „Mergeți la București?” s-au interesat. Canta le-a zis că da și atunci muncitorii i-au invitat la masa lor. La un moment dat, unul s-a oferit să le facă cinste cu o cinzeacă, dar ofițerul s-a scuzat imediat: nu se simțea în stare să dea țuica pe gât. „Asta pentru că n-ați mâncat omeneste“, a zis muncitorul și i-a făcut semn chelnerului să aducă fripturi. Canta s-a înverzit, ofițerul la fel, dar muncitorii, nimic: „Fiți liniștiți, lucrăm la mina de plumb, azi am luat prima.“ Cei doi le-au zis că nu se poate, că nu le e foame – dar n-a fost chip să se înțeleagă: i-au omenit ăia cum au știut mai bine.

În sfârșit, le-a venit trenul. Muncitorii i-au petrecut pe peron și, când să urce în vagon, a scos unul o pungă cu de-ale gurii și două sticle de borviz. „E drum lung pân' la București,“ le-a zis, încruntat. N-avea chef de refuz.

Canta și comandantul au luat punga și sticlele, au dispărut în vagon, apoi au ieșit la geam ca să mulțumească. Trenul tocmai pleca. ăia, pe peron, s-au aliniat fără o vorbă și le-au urat drum bun într-un glas, militărește, numai de salutat nu i-au salutat, căci vremurile erau tulburi. „Nu i-am întrebat nici măcar cum îi cheamă“, se plângea Canta după ani și ani, neștiind că picase, fără drept de apel, *în plasa mea*.

Acum Canta urcă într-un tren al Căilor Ferate Moldovenești, care pleacă la Chișinău – planul meu nu se termină niciodată, o să vedeți.

Pleacă trenul, Bucureștiul rămâne în urmă, se deschid sticlele, curge coniacul. Canta e organizat, se vede c-a fost ofițer: adusese pahare de plastic pentru toată lumea, așa că, în scurt timp, vagonul se umple cu aromă de Henessey. Păcat că nu se fumează decât lângă WC!

Se întunecă. Trenul clănțâne pe șine, lunecă în beznă, satele României au tehnologie *stealth*, nici nu le vezi. Pe la Buzău, Moșbătrân îl sună pe Sahib. „Te duci la Chișinău?!“ face el pe miratul. „V-am spus că plec, sunt cu unchiul Teo. Am de prezentat o lucrare.“ Iar Moșbătrân: „Bravo, domnule... Auzi? Când te vezi cu Dexter?“ *Îl îndemn pe Sahib* să-i mai zică o dată lui Moșbătrân care e treaba cu Dexter, prietenul Drujbei lui Dumnezeu, ăla de taie copaci în Carpații Orientali, și care acum e cu Sahib în tren. „Sahib“, îl întrerupe Moșbătrân, nervos, „țara arde și baba se piaptână. Noi intrăm în focul luptei și tu te duci să chefuiești cu rușii. Împacă-te cu Dexter, pentru numele lui Dumnezeu... Fuzionati! Nu înțelegeți că *tu* o să fii șeful?“

Lui Sahib îi e silă de șefi, dar cum să i-o spună lui Moșbătrân, care e și el șef? Închide telefonul, se bagă în cușetă, vrea să doarmă, dar femeia din gând i se năpustește în minte: „Nu-mi mai vorbești“, zice ea, „ești mereu cu mintea aiurea. Tocmai acum ți-ai găsit să-ți începi blestematul de război?“ Și, întrebând asta, deodată îi ia mâna lui Sahib și și-o pune pe burtă, undeva

sub buric. Sahib simte un zvâcnet – vine din străfundul femeii, e un brânci surd, tăcut, izvorât de dincolo de carne. Și dac-o să fiu tată? își zice el. Îi e ciudă că nu simte cine știe ce, dar îi surâde femeii: „Te cheamă, cumva, Bilha?” o întreabă.

În clipa aia, Vlaicu bate la ușa compartimentului și-l invită la un pahar de vorbă. Sahib se ridică, dă să iasă. „Să crezi tu că scapi de mine!” îi zice femeia din gând, *după cum o învăț eu*, căci v-am spus, Sahib și Mesneraș n-o să aibă scăpare.

Mă trezește un cutremur teribil: scârțâituri, bubuieli, strigăte. Suntem la granița cu Basarabia. Ecartamentul șinelor e mai mare și vagoanele sunt mutate pe alte roți – *crash, boom, bang*. E trecut de miezul nopții.

Români, treceți Prutul! O luăm spre Răsărit, pe urmele Corpului 3 al Armatei Române, plecat la drum în 22 iunie 1941, cu noaptea-n cap. Mă dor tâmplele de înnebunesc: unchiul Teo nu se lăsase până nu dădusem pe gât două pahare cu Henessey, pline-ochi. Când se crapă de ziuă, sună telefonul. E Mirela. N-a mai sunat de mult – ce-o fi pățit?

Ies pe culoar, îi răspund. Zăresc pe geam o egretă, plutește peste o baltă, zici că-i o dronă. „Ce faci?” mă întreabă Mirela. Îi spun unde sunt și ce văd: o barieră și niște mașini cu vopseaua plesnită. Ea vrea să știe când mă întorc, îi spun că duminică dimineată, la șapte. „Te aștept la gară”, zice, „te încurc?” Nu mă încurcă, Ali doarme tun la ora aia, n-o să vină să mă aștepte. „S-a întâmplat ceva?” o întreb. Mirela spune că nu, vrea doar să mă vadă. „Mai bine leneveai în pat”, zic. Iar ea: „Mai bine vin să vorbim.”

Oprim într-o gară. Deasupra sălii de așteptare e Steaua în cinci colțuri a lui Lenin. Dincolo de gară: blocuri scorojite cu ferestre strâmbe. Oamenii merg pe ulițe fără grabă. Au haine gri, spălăcite și părul vâlvoi.

Sunt în fața compartimentului în care stau Vlaicu și Doru. Vlaicu e la marginea cușetei, netezește două șosete, se uită la ele, le aliniază. Se apleacă, le privește de la rasul cușetei, trage o șosetă câțiva milimetri, o verifică dacă e paralelă cu cealaltă, apoi le netezește încă o dată pe amândouă.

– E nebun, îl aud pe Doru. Vine de la toaletă, are trei prosoape pe braț și miroase proaspăt. Când ajungem?

Nu știu, el știe că nu știu, dar facem conversație. Azi noapte n-a vrut să-mi spună de ce se poartă urât online, a fost numai lapte și miere. Merg și eu la toaletă – e lună, robinetele lucesc, iar colacul de la WC miroase a șervețelele umede ale lui Doru. De acolo, din WC, zăresc Chișinăul: un pod peste o vale largă, blocuri, depozite, case, curți.

Ies din WC. Dau nas în nas cu Vlaicu:

– Un foc? mă ia el și-mi flutură pe sub nas bricheta lui Patton.

Gara Chișinău. Suntem așteptați. Se fac prezentările, nu țin minte niciun nume, înțeleg doar că sunt basarabeni, franțuzoi, nemțâlăi... Intrăm în sala de așteptare: e goală, are ecou. Pe tabela electronică văd destinații de care n-am auzit niciodată.

Femei de serviciu băstăcăne cu mopurile în găleți.

Ieșim, ne trezim pe un bulevard larg, printre blocuri joase, ca niște cazarme – mă simt ca într-o gubernie. Urcăm într-un microbuz. Bulevardul e gol, trecem pe lângă clădirea în care s-a ținut Sfatul Țării în 1918: e mică și are ziduri din cărămizi prea înguste, prea multe. Mă așteptam la un oraș alb, cu grădini, dar totul e cenușiu. Debușăm în alt bulevard, o luăm printre fabrici părăsite, ne strecurăm pe lângă blocuri ridicate în maidane ce prefăteză stepa. Chișinăul e o plăcintă urbană în prag de abandon.

În spatele meu, doi franțuzoi. Mai e unul care vorbește franceza, dar are chip de beduin. E la sacou și cravată, e din Emirate, e un slăbănog vesel, cu barbă, îl cheamă Khaled.

Alături, două tipe vorbesc românește: sunt năucite de poetica lui Komartin. Afară, un grafitto *Basarabia e România*, pictat pe o clădire cu pereți verzi, care găzduiește o transnațională. Dincolo de transnațională, niște salcâmi: cresc pe un câmp desfundat.

Oprim. Pe străzi, nicio femeie – la ora aia Chișinăul e populat doar de masculi. Ies. Aprind o țigară. Cică nu rămânem la Chișinău: mai avem de mers 60 de kilometri spre est. Apar niște chinezi, doi canadieni, bașca un musulman cu barbă roșcată, ras în cap, cu ochelari rotunzi, à la John Lennon. Mai vin câteva microbuze, un franțuzoi îmi zice ceva, dar nu-l aud bine. A făcut un banc, cred, așadar râd cu el.

Pe la jumătatea țigării, îmi dau seama cine e șeful – e unul voinic, la costum alb, ca un ginerică. Poartă ciocați, are cam 60 de ani și împarte porunci tuturor. Zâmbește larg când apare unchiul Teo (mai mult mort decât viu, cărat de slugă), îl prezintă bătrânetului din jur, ăia se înclină până le scârțâie vertebrele, și-l salută cu accent nemțesc, uigur, scit – ce știu eu. Ginerică e rectorul universității locale, el a organizat întâlnirea, el e colonelul de care mi-a zis unchiul (GRU, FSB, nu mai știu).

Ne încarcă ăia în microbuze și o luăm pe bulevarde, printre ateliere și bătături, prin sensuri giratorii uriașe, numai bune de traversat cu tancul, fără să te asiguri. MIG-uri nu văd, artileria-i pitită în curți. Zărim un bloc singuratic, din beton și sticlă: se înalță din bălării. Trecem peste un pod susținut de piloni igrasioși, cu balustrade ruginite, ne avântăm spre est, ne strecurăm printre clădiri industriale și locuințe desperecheate, ițite din glod.

Șoseaua e plină de gropi, dar microbuzul se repede înainte, tresaltă precum un barcaz, scârțâie, cloncăne, îi bate roata din

dreapta față. Lângă drum sunt măracini de trei-patru metri – dacă ai chef, poți să te cațeri în ei. Câmpurile sunt pârlăgă, satele sunt șui: o casă ici, alta colo, au ziduri violete sau prăzuluii, iar ferestrele, cu rame metalice și chedere negre, sunt smulse din autobuze și înfipite în pereți. Nu se deschid și nu-s două la fel.

Franțuzorii nu comentează, dar românii sunt dați dracului – se hlizesc, se iau de case, de măracini, de ferestre. Chicotesc, cârâie, își arată unul altuia mașinile strâmbe, se bucură că ăștia-s mai amărâți decât noi, fac pe uimiții când nu văd decât bătrâni pe priske, niște ăia cu pufoaice din care curge vata, cu gumari pe jumătate topiți – rād a proști, bucureștenește: vai steaua lor, prăpădiții, sunt cu zeci de ani în urmă... cum dracu' trăiesc în halul *ăsta*?

Numai unul tace. A pus capul în pământ, nu scoate o vorbă, nu e nici franțuzoi, nici nemțălău: e de-ai noștri, îl cunosc după pantofi – să vezi că-i basarabean! Fir-ar să fie, ai mei nu se lasă, îmi vine să intru în pământ, dau să schimb subiectul, n-apuc, căci o camionetă vine spre noi, suntem gata-gata să ne ciocnim, șoferul trage de volan, face o ambardee, roțile stârnesc colbul de pe marginea drumului – în fine, scăpăm.

Peisajul e deja mai prietenos, apar văi, păduri de stejar. Umblă vorba că ne ducem la o destinație de protocol de pe malul Nistrului: acolo au case politiciii și afaceriștii. Facem dreapta, ieșim din drumul de Tiraspol și ne afundăm într-un codru cu aer sovietic – numai copaci sumbri, printre care localnicii au dosit tonete și coșmelii din carton presat.

Mă sună Ali, întreabă cum am călătorit, unde am ajuns, sunt gata să-i spun că mai am nițel și ajung în Sovietul Suprem, dar ochii îmi cad pe însoțitorul tăcut – nu și-a schimbat poziția, tot în podea se uită. „Mai bine luai avionul“, zice Ali, după ce-i spun cum a fost în tren. Îmi lansează o invitație pentru duminică după-amiaza, vrea să ieșim în oraș. „Să văd în ce hal ajung acasă“, pregătesc eu un colac de salvare, după care închid.

– Mai e mult? îl întreb pe insul tăcut.

– Într-un sfert de oră ajungem.

Îi zâmbesc. El rămâne stană de piatră.

– Cum e acolo... Vadul lui Vodă, ziceați?

– Mie-mi place, îmi zice și plonjează din nou în muțenie.

Intrăm într-un crâng, microbuzul se furișează printre case ridicare pe piloni de lemn. Pământul e learcă, cic-ar fi din cauza revărsărilor Nistrului.

– Măcar de-o masă bună s-avem parte la *amărâții* ăștia, mormăie unul de-ai noștri, un uriaș cu buze groase.

Ceialți hăhăie. Mă uit la uriaș, mă uit și la cel ce privește în podea, îi fac cu ochiul uriașului, el se prinde (e chestor, ce

dracu’), se înverzește, le face semn celorlalți să-și bage mințile în cap.

Ieșim din crâng. În capătul unei șosele, o proprietate înconjurată de un zid alb. Intrăm. Ne păzesc unii solizi, cu veste de kevlar și căști negre. Bate un vânt rece, se aud mierlele. În jur sunt câteva bungalowuri, niște alei asfaltate, un pic de gazon, o magnolie plină de flori. Na, uite și o piscină.

Agitație. Moșbătrân ar fi fost în elementul lui: profesori, rectori, academicieni... Intrăm în camere. Linoleum, miros de dezinfectant, zici c-au dat pe jos cu Listerine. Ne schimbăm, trecem la cravate, ies să fumez. Ne pavoazăm, ne punem etichete: Toronto, Beijing, Emirate, Moscova, București, Paris, Babilon, Tenochtitlan. Printre noi, sclavii – cară valize, sonorizează, duc lumea de colo-colo, apar și muieri, se face cald. Khaled mă salută, la fel și franțuzoii: sunt degajați, pășesc agale pe urmele unui rector, *un gros bonnet* de la Facultatea de Drept din L. Rectorul e scund și grăsuț, e un bonom cu picioare mici, dar cu capul cât frapiera, are păr creț și râde tot timpul – e prieten la cataramă cu unchiul Teo.

Mă plimb, îmi sare-n ochi o femeie. E înaltă, brunetă, pe eticheta ei scrie Moscova. Merge pe 40 de ani, poate nițel peste, o fi prins menopauza, dar ce contează: pășește ca Atena Parthenos, are pielea ca spuma laptelui și ochi mari, ca-n frescele de la Abu Simbel. Încerc să-i prind privirea, dar ea nu mă vede – noroc că mă atinge cu poala rochiei, din greșeală. „*Excusez-moi*“, zic. „*S’il vous plaît*“, zice, și-și continuă drumul. În clipa aia se aud ai noștri, cu unchiul Teo în frunte: „Uite rusul, uite rusul!“ se șoptește. Lumea se strânge în jurul rusului, zici că-s găini care dau fuga la boabe, zâmbesc, se pleacă, târâie pantofii: i-a luat amețeala pe toți.

Rusnacul ăsta e *motivul* întâlnirii, mi-o spusese unchiul Teo. E consilierul lui Putin pe probleme juridice și e un tip voinic, șaten, cu piele rozalie și chip masiv. Calcă temeinic, cu mâinile la spate, privește pe deasupra noastră cu ochi siberieni – își vede de ale lui, la fel ca bruneta, care (o urmăresc) tocmai dispare pe ușa unui bungalow. Cât despre rusnac, el e orb și surd: o ia pe unde e mai aglomerat, iar lumea, cuviincioasă, îi face loc.

Se intră în sala de ședințe. Mai stau pe afară, poate o mai văd pe rusoaică, dar ea nu apare. În fine, intru în sală. Lume ca la urs: mai toți au căștile pe urechi și dau semne de academism.

Integristul cu barbă roșcată e la butoane, te dă mai tare sau mai încet, dirijează șleahta de traducători, pune imagini pe pereți... Îmi găsesc locul în haită – e-n spate. Îl zăresc pe primul astronaut român, cel care a debarcat pe cometa Keops: se întreține cu rusnacul de vază, vorbesc cu însuflețire, îi doare în cot de vorbitori, sunt pe altă lume.

O româncă prezintă un material despre poezia postdecembristă de la București: cică e jale, versurile sunt treptat exilate, le surghiunește cineva din mentalul colectiv. Urmează franțuzoiul glumeț, vorbește despre problemele de drept ale musulmanilor din *banlieues*, care recurg la sharia în locul codului lui Napoleon.

Bineînțeles că bărbosul îl dă mai tare, răsună sala de povestea revoltelor musulmane de la Toulon, se vorbește despre Imamatul de Lyon, despre cel de la Husby, despre cel din Asturias – ca de obicei, trebuie să găsim calea de mijloc și să nu uităm *nici* de misiunea socială a islamului originar. Urmează un chinez bogat, ne împărtășește rețeta succesului: niște eoliene gigantice, mai înalte decât Turnul Eiffel. Face aluzie la Tratatul de la Kyoto, la politica tamponardă a SUA și a Beijingului, ridicând (oh!) audiența în picioare.

Sala nu e mare, iar mobilierul seamănă cu cel dintr-o clasă, inclusiv tabla de pe perete, acoperită cu un ecran, manipulat cu *savoir faire* de bărbosul roșcat. Zăresc pe fereastră un rând de margarete: l-au plantat de-a lungul zidului alb, de incintă, și nu-l vezi decât de-aici, din sală.

Vorbesc și eu: tuberculoza în secolul XXI. Nu mă fac de râs, dar rusnacul de vază nu mă bagă în seamă – e imun la epidemii și explozii nucleare. După mine ia cuvântul un cazac, ne spune cum e viața șomerilor de dincolo de Urali: iau calea Siberiei, visează la autarhia energetică, vânează, caută aur, diamante, vanadiu și crom, nu mai vor să audă de stat. Pe urmă ia cuvântul un neamț.

Se ia de Wall Street, a scris un bestseller, în care a prezis criza din 2007. Consilierul lui Putin e liniștit, dar ceilalți se foiesc: țin cu neamțul, vor să-l urmeze și-n iad. Neamțul îi simte, se ambaleză, atacă politica de neo *new deal* de la Washington, numai de bombe și de grenade nu zice nimic, dar e teuton – e cu atât mai periculos.

După care, răsuflăm ușurați. Asta a fost tot. Ia cuvântul rectorul din L, amicul unchiului Teo, le mulțumește celor prezenți, în special lui ginerică, rectorul din Chișinău. Ginerică primește microfonul, se laudă cu vizita rusului, îi dă cuvântul unchiului Teo, unchiul Teo zice că n-are nimic de zis, îi dă cuvântul rusului de vază, ăla se ridică și ne mulțumește, privind *țintă* spre cuștile de sticlă ale traducătorilor: ăia încep să traducă mai repede, mai cu tragere de inimă, apoi rusnacul îi dă din nou cuvântul rectorului din L, cel cu capul cât frapiera – asta e fericit, zice că treaba s-a terminat. E momentul să dăm de-azvârlita cu cravatele și să ne pregătim de chef.

– Ne vedem peste o oră și jumătate, ne spune. Punct de reper: mesele pline cu mâncare și băutură, pe care gazdele noastre le întind afară, sub umbrele. O să bem votca Putinkaya, *à bon entendeur, salut!*

Merg în cameră, mă întind. Îl simt pe Mesneraș, vorbește pe mobil cu șeful lui, ăla îl bârâie, îl pune să ia urma lui Buraq prin București, numai că Mesneraș e la Corbu, se plimbă cu Mara pe malul mării, e ziua lui liberă și dăduse fuga la ea. Șeful e neînduplecat, însă. Colac peste pupăză, bietul Mesneraș e negru de supărare: Mara se plimbă cu el, dar privește aiurea, ține telefonul în mână ca și cum ar fi primit un mesaj pe care nu-l poate deschide pentru că Mesneraș e de față. Mi-e milă de el – deja văd prin ochii lui, iar ăsta e semn de draci. Marea Neagră e oglindă, pescărușii plutesc pe apă, în depărtare se ghicesc talienele. Mara mai mult tace, iar eu simt ce simte Mesneraș când îi privește picioarele, mijlocul, sânii, chipul îndârjit – are poftă de ea. Ciudat: dragostea o ia de la inimă în jos odată cu trecerea anilor.

Cineva bate la ușă. E Doru, e tot cu cele trei prosoape pe braț.

– Ce zici de prezentări? mă întreabă.

– Chinezul cu eolienele... Mi s-a părut *echo-friendly*.

– Fii serios! Proștii ăștia cu încălzirea globală găsesc mereu expediente: acum, orice imbecil se apucă de afaceri cu eoliene.

– Băi, fii atent, voiam mai de mult să-ți spun că...

– Încălzirea globală nu există, mi-o taie Doru. E o invenție de stânga.

Intră și Vlaicu. Poartă șosetele pe care le-a aranjat azi-dimineață în compartiment. Îmi oferă foc de la bricheta lui Patton. Abia așteaptă masa: s-a uitat pe geam și i-a lăsat gura apă.

– Te cred și eu, face Doru. Nu-i costă nimic, își permit s-o facă lată. Niște comuniști, cu toții!

– De ce-ai mai venit, dacă nu-i înghiți? pufnește Vlaicu.

– Fiindcă nu ne-am mai îmbătat de mult. Tu mai bei? mă întreabă.

– Mai beau, dar după o noapte pe tren...

– Ce dracu', vă știam mai vânjoși pe voi, ăștia de stânga.

– Nu-s de stânga.

– Ba ești, dar nu-ți dai seama. Știm noi, la Calea cea Dreaptă – despre toți știm, chiar dacă nu vă prindeți.

– ăsta ne împușcă dacă ia puterea, îi spun lui Vlaicu.

– La început o să ne reeduce, așa l-au învățat ai lui, în Ohio.

– Stai în Ohio? întreb. Bunica mea s-a născut în Ohio.

– Mda, Ohio, statul cartofilor. Covasna americană, ce credeai?

– Și se ocupă cartoforii ăia de IT? întreb.

– Ei, Doru câștigă și el o pâine, rânjește Vlaicu.

Doru ne amenință cu degetul, iese. Vlaicu mai stă puțin. Mă întreabă:

– Băi, tu-ți dai seama unde ne-a adus unchi-tu?

Abia apoi iese și el, clătinând din cap.

68
ORGIA

Mesele s-au îndoit de atâta mâncare: salate *à la russe*, crabi, cârnați, fleici, caviar, murături, nisetru... Pahare pline peste tot – îl lași pe al tău oriunde și găsești altul oricând. Mesele sunt aranjate în U, sub patru umbrele uriașe, ca niște parașute de tancuri. La loc de cinste, rusnăcii – omul lui Putin, în cămașă havaiană, conduce festinul, flancat de ginerică (el rămăsese în costum alb și-n ciocați) și de un fel de strungar, un ins zdravăn, în pantaloni gri-petrol și cămașă albă, cu mânecă scurtă. Atena Parthenos e și ea la prezidiu: mi se pare că aduce cu femeia din gând. E la fel de înaltă ca ea și are aceeași ținută, iar de când am văzut-o, cealaltă nu-mi mai dă ghes.

Se beau vin și votcă, se înfulecă, stomacurile amestecă bucatele, le storc, le transformă în decalitri de bol alimentară ce iau calea intestinelor, a vaselor de sânge, a rinichilor – depusesem deja primul sumar de urină, ne întovărășiserăm la WC, mormăind ușurați. Deodată, în fața meselor apare un ins în costum la două rânduri, cu revere late și brăcinarii mai jos de talie, reliefându-i curul bombat, campestru. E un poet, fără doar și poate.

– Zici că-i Vieru, face un procuror de-ai noștri, un oltean.

Poetul ne solicită atenția. Are păr creț, lung, dat pe spate, și chelie. Ține în mână un snop de hârtii.

– Doamnelor și domnilor, începe el săltând din buci, ca să-și ia avânt. După cum e obiceiul din străbuni, vom începe cu toasturi, cu atât mai mult cu cât printre noi se află o dulce doamnă ce-și sărbătorește ziua de naștere... Câți ani să aibă? Dacă-ș zice 25, i-aș jigni maturitatea, dacă-ș zice 45, i-aș jigni ținuta, așa că n-am să spun decât că e vorba de mama unor copii foc de deștepți, soția unui patriot strașnic, și că, fără de liniștea pe care dânsa o aduce în cămin, noi n-am fi aici... Vorbesc despre doamna X, frumusețe între frumuseți, mamă între mame, soție harnică a domnului X, cel ce ne-a adus la această agapă... La mulți ani, doamnă X!

Și jup! – rusnăcii și moldovenii țâșnesc în picioare și dau peste cap o votcă. Noi: jup – după ei. Bardul: jup – o poezie de dragoste. Ginerică și nevastă-sa primesc omagiul, iar rușii (omul lui Putin inclusiv) îi sorb din priviri cu ochi duioși, de familiști. Când se isprăvește poezia, ospătarii se revarsă printre noi și ne umplu paharele.

Iar Bardul:

– Acestei femei, de-o frumusețe de necuprins în cuvinte (are capul ca gutuia, glezne groase și sandale care o strâng), acestei mame strașnice, inteligentă cum alta nu mai vezi pe la noi (muieretul local nu tresare), doamnei X, soție și profesoară universitară – să-i mai închinăm un pahar!

Și jup! – în picioare. Jup! – încă o votcă. Jup! – încă o poezie. Poetul termină cu doamna și-l ia pe generică: bărbat falnic, înțelept, sânguincios etc. – el ridicase prima universitate cu adevărat moldovenească, adică un loc de *întărire a slovei românești*.

Cineva îi traduce omului lui Putin, iar acesta are o tresărire.

Dar bardul, scăpând metaforele de sub control:

– Familia lui X este universitatea, iar universitatea îi sunt nevasta preaiubită și copiii... Să închinăm în cinstea lui!

Iar noi, haț: votca! Poetul e încântat și ne recită o Oda a Familiei.

– *Mais qu'est-ce qu'il se passe?! întreabă rectorul din L.*

Îi explicăm că ăsta e obiceiul pământului.

Bardul e din ce în ce mai pornit. Oda Familiei amestecă dragostea de femeie cu cea de bărbat, de copii, de bunici: bate puțin spre incest. Traducătorul are dificultăți, căci versurile sunt moderne, iar el nu ține pasul cu strofele, numai că omul lui Putin e curios, vrea să afle tot, îi poruncește să traducă fără preget, să-i șoptească tot ce scoate bardul din el.

Se termină și oda asta, mai bem un pahar, iar poetul trece la alt poem.

– V-am arătat că sufletul nostru moldovenesc prețuiește femeia, familia, dragostea în general... Să fie, însă, dragostea față de apropiați singura de care e în stare un om cinstit?

Sună cam subversiv. Mă uit la amazoana de lângă rusnac – degetele ei sunt lungi și nervoase. Deodată tresar, căci bardul atacă tunător, o poezie patriotică: pământul, țara, râul, ramul... Generică și nevastă-sa stau smirnă, la fel și comesenii moldoveni și ruși – sunt în stare să asculte toasturi și poezii la nesfârșit. Numai omul lui Putin se încruntă, făcând semn traducătorului să nu piardă niciun sens, niciun simbol, nimic.

Rectorul din L, în schimb, cascadează ochii – se uită după unchiul Teo, vrea explicații, nu înțelege semnificația atâtor versuri. Se termină și poemul ăsta, mai bem o votcă, cădem la loc în scaune, dar n-apucăm să ne revenim, că bardul se lansează în alt poem: îl recită, privind la rusnaci cu ochi scăpărători. Iar poemul... Ne ținem respirația, e ceva cu o batistă înroșită de sânge, care batistă nu e altceva decât harta Basarabiei... E vorba de țări furate, de imperii nemiloase, de populații surghiunite în taiga, care păstrează la piept batista plină de sânge, cu forma Basarabiei.

Metaforele religioase se împletesc cu verbele tari – bardul se înfierbântă, devine vehement, omul lui Putin e din ce în ce mai interesat: încruntându-se, pleacă urechea la gura traducătorului. Ginerică și nevasta zâmbesc serafic, mesenii tac, doar rectorul din L se uită de la unul la altul, îngrijorat. Întreabă: *Quoi?*
Quoi? – și-l caută pe unchiul.

Chiar așa: el unde s-o fi băgat?

Dă-l încolo, bardul e de neoprit. Nu-i mai slăbește pe ruși din priviri – le scuipă în față vers după vers, nu mai sunt metafore, e de-a dreptul lexic de ziar: rapt, viol, furt, pumni, popoare călcate în picioare, memoria limbii etc. Poetul stropește cu salivă, ridică glasul, gesticulează, arabul cu barbă roșcată se prinde că-i rost de scandal și dă difuzoarele la maxim, bagă puțin ecou, răsună pădurea de versuri scandaloase, patriotice. Omul lui Putin face pe nepăsătorul preț de aproape un minut, dar nici chiar el nu-i obișnuit cu atâta mârână, așa că trece, plictisit, de cealaltă parte a mesei, așezându-se cu spatele la poet. Mă uit țintă la procurorul de lângă mine, iar el, fiind oltean fundamentalist, *lăcrimează*. Bardul isprăvește poezia pe un ton prelung, precum ultimul acord dintr-o simfonie, ca un *shred* după un solo de chitară de-al lui Frank Zappa: moldoveni și români sar în picioare, aplaudă, chiuie, se uită după vin, n-au chef de votcă, nu acum, mai încolo poate...

– Băi, îi zic procurorului, în timp ce ciocnim, habar nu mai avem ce e patriotismul... Noi *nu* mai simțim ce simt oamenii ăștia.

Abia îmi răspunde, i se îneacă glasul:

– Vai de ei... Trăiască România! îmi șoptește, furios.

– Trăiască! zic și mă podidește și pe mine un șuvoi de lacrimi.

Bardul, încurajat de reacție, bagă altă poezie, mai năprasnică. Traducătorul se trage lângă omul lui Putin, e responsabil, vrea să dea în gât mai departe, numai că bărbatul cu privire siberiană îi face semn să se ducă dracului: pricepe și singur care e treaba.

– *Mais, qu'est-ce qu'il a celui-là? Il va réciter comme ça toute la soirée?*

N-avem de ales, îl punem pe rector la curent cu relațiile ruso-române. Începem de la 1806, cu Napoleon, porcul ăla care ne-a vândul lui Alexandre I-er ca pe niște proști, și-n cinci minute terminăm două sute de ani de istorie. Ce-i drept, ne simțim cam jenați pentru ruși, care nu comentează, nu sparg vesela și nu părăsesc banchetul, deși bardul face aluzii la Stalin, la Brejnev, la revoluția din '89, la Podul de Flori – e un sac de poezie patriotică, nici până azi n-am aflat dacă era poet, actor sau nebun de pripas.

Franțuzul cu capul precum frapiera se prinde că treaba se împute. Se scoală de la masă, se uită după unchiul Teo, e agitat:

– *Mais, où est-il? C'est pas le moment de jouer les déguelasses... Il est trop vieux pour se permettre une pipe...*

– *Vous connaissez pas les femmes moldaves, professeur, zice olteanul.*

– *Oh... j'en ai bien entendu parler, cher monsieur.*

Rectorul, însă, e un raptor de simpozion, așa că prinde momentul când bardul, însetat, dă un pahar peste cap și cere cuvântul:

– *Puisqu'il y a cette tradition ici, începe el, permiteți-mi să intervin... A fost vorba de patrie, de popoare, ba chiar și de – și aici își atingește privirea asupra omului lui Putin, care se răsucise ca să-l asculte mai bine –, ba chiar și de greșelile care s-au comis de-a lungul istoriei noastre comune, européenne, subliniază el. Dați-mi voie, așadar, cu scuzele de rigoare adresate convivilor ruși, să recit câteva versuri dintr-un poem de Victor Hugo, notre poète national: „Il neigeait. On était vaincu par sa conquête./ Pour la première fois l'aigle baissait la tête./ Sombres jours! L'empereur revenait lentement,/ Laissant derrière lui brûler Moscou fumant./ Il neigeait. L'âpre hiver fondait en avalanche.“*

Traducătorul se vârâse cu totul în omul lui Putin, dar insul știa franceza: l-a izgonit ca pe o muscă și a ascultat versurile, închizând ochii. De îndată ce rectorul din L. și-a încheiat scurtul intermezzo, rusnacul s-a ridicat, l-a privit în ochi câteva clipe, după care și-a înclinat capul, militărește. Rectorul a tras aer în piept, a privit în jur, după care a avansat între mese și a glăsuțit:

– În aceste condiții, sper să nu mi-o luați în nume de rău că am să vă rog să cântăm împreună un cântec pe care-l știm bine cu toții. E un cântec despre libertate, despre revoluție... E imnul patriei mele, *La Marseillaise*!

Et, vlan! – ne bagă ardei în cur. Ne ridicăm, facem fiecare cum crede, care ducând mâna la piept, care luând poziția de drepți, și cântăm:

– *Allons enfaaants de la patriiiiie, le jour de gloire eeeeeest arrivé...*

Bardul se uită la franțuz încruntat, franțuzul îi susține privirea, rusnacul lui Putin cântă *La Marseillaise* mai tare ca toți, cred c-o învățase la școală, că tot de la francezi prinsese și Lenin *les petites astuces d'une révolution*: ghilotinele din Place de la Grève, proiectate de-un confrate de-ai mei, teroarea, războiul din Vendée, delațiunea, exproprierile, exilul – ba chiar și Imperiul post-revoluționar. Terminăm, urlăm, ne lăsăm manipulați de bucurie ca să trăim o clipă de fraternitate. Rectorul e learcă de sudoare.

– *Il a fallu moins d'une*, se uită el la noi, cu reproș. Unde naiba e Canta? Sunt chiar atât de profesioniste *les filles d'ici*?

Lucrurile nu se opresc aici, însă. Un dop de femeie se ridică de la masa rușilor și vine în față. Îi mulțumește rectorului și, cerându-și scuze că nu cunoaște limba lui Hugo, se apucă să cânte, în rusește, *Les feuilles mortes*. Ei, și se ridică și o româncă de-a noastră: se apropie de rusoaica cea grasă și-o însoțește (la terță!), cântând în franceză. Zici că totul a fost regizat – una cântă rusește, cealaltă, franțuzește, iar șansoneta curge fără cusur.

– *En voilà quelqu'un qui ne veut pas gâcher trois années de travail*, răsuflă rectorul ușurat. *Trois années!* ne spintecă el cu privirea. Cum zice nebunul de Canta? *Doamnă ajută*, pronunță el în română, în timp ce convivii le aplaudă pe cele două la scenă deschisă, iar rectorul: Nu mai vreau să-l văd pe poltronul ăla chel! Să fie dat afară! *Qu'on le met à la porte, l'imbécile!*

Și începe cheful. Dans, muzică, antren. Strungarul ăla sau ce-o fi (insul cu mânecă scurtă) se dă în spectacol, sare, dă din mâini, trece de la tangou la rock, țopăie cazacioc pe o melodie cu Al

Bano, invită femei de toate felurile pe ring... Grăsana care cântase șansoneta se aruncă și ea în foc, are ritm, se unduiește, bate din gene, îl ia pe omul lui Putin la zdupăială...

Ce de femei! Sunt de toate felurile. Înalte, scurte, pline, slabe – doar aia ca un dop e înfiorătoare: are curul teșit, ca ligheanul, dar se aude că pute de deșteaptă ce e. În rest, toate celelalte sunt *frumoase*, simți că, indiferent pe ce fel de picioare s-ar preumbla (subțiri, musculoase, scurte, lungi), indiferent ce fel de sâni ar avea (sferici, ovoidali, piriformi) și indiferent c-ar fi blonde, brune sau chele, tot ar răspândi o prospețime diavolească. În ce-o privește pe țarina mea, ea lunecă printre petrecăreți ca o corabie, se rotește în ritm de salsa, de vals: plutește, parcă s-a făcut de doi metri înălțime. Nu mă bagă în seamă, dar nu-mi pasă – rochia îi e străvezie și o pândesc când ajunge în dreptul felinarelor scunde de pe gazon ca să-i ghicesc silueta și să-i întrevăd tremurul mușchilor, forma genunchilor, balansul sânilor: vreau s-o decad la stadiul de carne, de osatură, de piele – atât și nimic mai mult.

– Să știți, mă ia Drujba lui Dumnezeu pe nepusă masă, că până și pe mine m-a cutremurat poetul. Are coaie, domnule, coaie! Nu vreau să-l supăr, așa că bat și eu câmpii despre patrie, însă nu excesiv. Iar el, deodată: De ce nu vă împrieteniți cu Dexter, domnule doctor? Unde-s doi, puterea crește... Dacă nu vă aliați, n-aveți sorți de izbândă...

La asta nu-i mai răspund. O caut din priviri pe țarină, o zăresc printre dansatori, se răsucesc, i se ridică rochia. Vlaicu e la picioarele ei, se cutremură din trupul lui de balenă – e lac de sudoare, criminalul.

– Ce v-a venit cu Dexter? îl întreb pe Drujbă, după o vreme.

– Cred în dumneavoastră, face el. Vreau să izbândiți, zice, după care mă înghesuie cu Dexter, cică vrea răspunsul pe loc. Mă

scapă procurorul, mă cheamă la el. Stă lângă un tânăr basarabean, unul pe care-l cheamă Iuri cu toate că e din familie de români.

– I-am spus lui Iuri că ne-a impresionat patriotismul lor, începe olteanul, cu glas stins.

Se uită la Iuri. Iuri se uită la mine. Are până în treizeci de ani.

– Poetul ăla e un extremist, mă ia el. Ne-a făcut de râs.

– Ei, zic, așa sunt poeții.

– Țsta e *extremist*, insistă Iuri. Noroc că-n țară nu-s mai mult de 20% care să gândească așa.

– Noroc?!

– Noroc... Extremiștii fac rău. Reflectează puțin, însă, și revine: De fapt, m-am exprimat greșit... Vorbeam de *patrioți*, când am spus 20%. Extremiștii, slavă Domnului, nu-s decât o mână de oameni. Restul, până la 20%, sunt oameni normali, dar care țin cu România.

– Și ceilalți 80%?

– Ceilalți țin cu rușii sau cu moldovenii.

– Păi, dacă țin cu moldovenii înseamnă că țin cu românii.

– Fiți serios: moldovenii țin cu moldovenii. Nu sunt unioniști.

– Ai văzut? se bosumflă olteanul. Țla a făcut circ și noi l-am crezut.

– Vreți să spuneți că mai sunt moldoveni care țin cu Rusia? întreb.

– Cum să nu! Toți rusofonii țin cu Rusia, plus românii sau ucrainenii din familiile care au capi rusofoni... Nu vreau să vă supăr, dar România e pentru noi... cum să spun... România e doar un pașaport pentru Europa.

– Ai văzut? mă ia procurorul, oftând din adâncul rărunchilor.

– Și cam câți moldoveni ar fi unioniști? casc eu ochii.

– Cel mult 20%. Restul vor doar în UE. Lui Iuri i se face milă de noi și adaugă: Cu toate astea, mulți *moldoveni* au învățat bine românește.

– Păi, nu știau?

– Ba da, dar cu caractere slave. Acum au învățat grafia latină. Țsta e un lucru bun.

– Că știu româna?

– Sigur că da... Să știți că nici românii născuți în familii de români nu știau bine românește – de zeci de ani nu mai știau limba. Dacă puneau mâna pe un post de conducere, se învăteau numai printre ruși, iar problemele serioase le discutau doar la Moscova – iată de ce-au ajuns să știe rusa mai bine decât româna. În plus, cine a fost șef pe vremea URSS-ului e șef și acum. Uite, domnul acela, ni-l arată el pe strungarul cu mânecă scurtă, el a fost procuror-șef până în 1991. Acum nu mai e procuror-șef, dar e secretar de stat la Justiție. El e român din familie de români,

dar, dacă stai de vorbă cu el, o să vezi că nu *gândește* românește – el traduce din rusă, de fapt. Lui i-a fost bine cu rușii, iar prietenii lui cei mai buni sunt ruși. Cum să zic... când ajungeai în aparatul sovietic, era ca și cum emigrai. Dacă mai erai și căsătorit cu o rusoaică... cum să fii unionist?

– Hei! aud un glas în spatele meu.

Mă întorc, e dopul ăla de femeie care cântase *Les feuilles mortes* în rusă: îmi spune ceva repede-repede.

– Vă invită la dans, îmi traduce Iuri.

– Nu știu să dansez, spun, dar rusoaica nu așteaptă traducerea, Iuri îmi spune că mă ceartă: cică toată seara doar am fumat și-am stat de vorbă, iar așa ceva nu e normal. De ce nu dansez?

Mă codesc, dar ea îmi ia țigara, mi-o strivește în scrumieră și mă apucă de braț. O urmez, mă privește peste umăr, șăgalnic, a îmbătrânit, dar se joacă, știind că eu știu că ea se joacă și că ea știe că eu știu că ea se joacă.

Dansăm. Muzică italiană, anii '60. Ne ținem de mână, ea îmi petrece brațul peste umeri, eu îi cuprind mijlocul mătăhălos, păstrăm distanța, e ideal pentru conversație, dar ea nu știe decât rusește. Mă tot întreabă ceva, bănuiește c-aș fi franțuz. Îi răspund mai mult din gesturi:

– *Niet... ia rumunski, ia Bukarest.*

Zâmbește. Cică știe un cântec despre București, îmi traduce cineva din apropiere, un cântec care făcuse valuri la Moscova în anii '60. Îi spun că tata a învățat la Moscova tot pe atunci – patru ani stătuse acolo. Ea se miră, se unduiește ca o anghilă obeză, mai vrea un dans. Melodia de acum e vijelioasă, zici că suntem la Buenos Aires, iar lumea se ambalează: chiuie, zdupăie, fac toți piruete și salturi. Ruși, nemți, chinezi și moldovlahi – aruncă din mâini, răsucesc din capete și bat din picioare. Vlaicu se pune în genunchi și se scâlâmbăie, iar amazoana aia în albastru s-a înălțat și mai și, e cu un metru mai lungă ca toți, se învârte, face pe țiganca, dă din țate și împrăștie feromoni. Vlaicu profită că e-n genunchi și trage cu ochiul la coapsele ei, noroc că totul e fugăr, femeia e un vârtej de penumbre, nu-mi pot lua ochii de la ea, grășana râde de mine, îmi face cu ochiul, cică să fiu atent unde mă holbez, că se prinde lumea, îmi traduc cei de lângă mine. Vlaicu nu se lasă, se dă în spectacol, se bălăngăne ca un picior de pod clătinat de cutremur, vibrează podeaua de beton când tresaltă el – acum se concentrează pe o moldoveancă, iar aia râde cu gura până la urechi când vede ditamai hipopotamul prăvălit la picioarele ei.

Se termină piesa – conduc dopul de grăsime înapoi la masă, mă întorc la locul meu, dau un pahar peste cap. Apare Doru, se clatină, îl ceartă pe tânărul care ne-a vorbit despre eșecul unionismului. Apare și unchiul Teo. Rectorul din L îl ia la rost:

– *Où diable t'es-tu planqué? Faut faire attention à ton âge...
Les garces, c'est bien, mais...*

– *M'en fous des garces, moi, face unchiul Teo.*

Se prăbușește în scaun, cere de băut, n-are chef de vin sau de votcă, *il veut son cognac*. Buf! Paharul îi aterizează în față, buf – paharul se umple, buf – Teo Canta îl dă peste cap, ca birjarii. Iar franțuzul:

– *On a dû dépasser quelque chose de terrible, mon cher... Ils sont fous ces moldaves...*

– *M'en fous des moldaves, moi...* Am dat lovitura! Am trecut peste capul lui Cocârț-Teodolitul și-al lui Garfield-vomit – am dat mâna cu rușii!

– *Comment?!* cască ochii franțuzul.

– Am bătut palma cu ei, omul lui Putin e încântat.

Vlaicu e vrăjit de veste, Doru e plouat, franțujii sunt curioși. Unchiul mă ia de gât, mă provoacă la *un cognac*. Cât timp ne umple unul paharele, se uită la franțujii cei tineri și la mine, după care mă bate pe umăr:

– Eu mi-am trăit traiul, mi-am mâncat mălaiul. De-acum e treaba voastră.

– Adică... ce să facem?

– Tu știi doi francezi, doi francezi știu patru italieni, patru italieni știu opt nemți și tot așa, îmi face unchiul cu ochiul.

– *Et voilà une toute petite maçonnerie*, exclamă franțuzul cel glumeț. Păi, eu cunosc din familie toate națiile: am un bunic francez, unul neamț, o bunică italiancă și una libaneză.

– Ești un muzeu genetic *à toi tout seul*, pufnește Doru, scârbit.

– Ciocu' mic! i-o retează chestorul cel uriaș. Ce ziceați, dom' profesor?

– *Il parlait d'une maçonnerie, voilà*, se bagă în vorbă rectorul din L și-i face unchiului Teo cu ochiul.

Unchiul oftează, e obosit – miroase a vechi, coniacul nu-l scapă de mirosul hainelor, mă abțin să nu strâmb din nas. El se prinde, însă:

– Las' c-o să fii și tu bătrân și-o să ți se schimbe mirosul! Ia: trage un tur, fă-ți prieteni... Dă-l naibii pe Dexter, lasă sindicatul – pe lume sunt lucruri mai importante.

Drujba îl aude, dă să spună ceva, dar Canta îl fulgeră cu privirea, zicându-mi:

– Vorbesc despre putere, Sahib, despre putere.

Mă ridic. Sunt amețit. Musulmanul cel miop bagă sârbe de-ale noastre, rușii sunt primii care se reped la dans, dar eu vreau să mă limpezesc și o iau spre piscină. Noaptea e răcoroasă. Pe alei e pustiu. Chiotele stârnesc ecouri în pădurea din jur. Aprind o țigară.

– *Nazdrovie!*

E amazoana, țarina, *la dauphine*. Se apropie, scoate și ea o țigară, i-o aprind.

– Păcat că Anastasia Spiridonova nu știe limbi străine, începe ea în franceză. Dansează minunat, însă. A fost balerină. V-a plăcut s-o dansați?

– M-am chinuit îngrozitor: habar n-am să dansez.

– Nu puneți la suflet. Nastia e obișnuită. Vă place aici?

Îi spun că da. Dar ea, râzând:

– Nici mie. Bieții de ei... Noi luăm de bune o grămadă de lucruri și nu pricepem cum pot alții să trăiască atât de... nu sunteți moldovean, nu?

– Nu. Sunt român din partea ailaltă.

– Adică... ei sunt români din partea *asta*? Râd cu jumătate de gură. Iar ea: Vreți să vă arăt ceva?

O luăm pe lângă piscină, intrăm pe gazon. Lângă zidul de incintă, câțiva trandafiri pleoștiți, cu frunze gata să cadă. Unul singur se ridică, mai înalt ca toți. Rusoaica îl luminează cu telefonul, îi dă roată, mi-l arată din toate unghiurile. Floarea e plină de culoare și propețime.

– Nu vi se pare frumos? mă întreabă.

– E mai degrabă ciudat, zic.

– Vedeți-vă de treabă – e doar frumos. Și eu sunt frumoasă. Nu mai sunt așa de tânără, dar sunt frumoasă, știu.

– Cum vă numiți? o întreb.

– Svetlana. Să știți c-o să ne pară rău dacă n-o să ne tutuim în următorul minut.

E-n regulă, o să ne tutuim, ea poate să-mi spună Sahib. Sahib, Sahib, Sahib – de unde vine? întreabă. Pornim înapoi spre banchet, tutuindu-ne, franceza se pretează la apropieri subite. Svetlana vrea să danseze, ne vârâm printre celelalte perechi. Apoi ne ducem la masă. Chefliii se amestecaseră, se înfrățiseră și vorbeau verzi și uscate.

Svetlana bea de rupe, dar nu se simte. Și omul lui Putin bea – e măsurat, e priceput, e ca unchiul Teo. Vlaicu face pe seriosul, îi explică unui neamț că globalizarea e o utopie, e totuna cu comunismul. Doru îl contrazice, pune suflet în argumente, dar rușii pufnesc în râs: „Și-n ce limbă să fie globalizarea asta?” întreabă unul. Franțuzul cu patru feluri de strămoși răspunde în locul lui Doru, spune că limba nu are importanță, doar moneda forte contează – moneda forte și clasa politică, bineînțeles.

Iar omul lui Putin:

– Aveți dreptate, politiciii sunt îngrozitori (chiar așa a spus: *politicii*). De îndată ce-i alegeți, intră în afaceri – atunci, de ce să-i mai alegeți?

Doru se ambalează, vorbește despre democrație, despre etica protestantă a afacerilor, dar rusnacul îl privește scurt. Iar Doru, amuzat:

– Ia uite, am băut cam mult.

– Ba mai aveți de băut, îi atrage rusnacul atenția, bizar, după care mă privește țintă. *Gaspadin* Canta, începe el, mi-a povestit despre dumneavoastră, domnule doctor... Ideile sunt bune, dar mijloacele sunt greșite. Nu pricep unde bate, iar el îmi pune o mână pe umăr: Partidele sunt pe moarte, tinere domn. Sindicatele o să mai zvâcnească o vreme, dar și ele se pregătesc să-și dea obștescul sfârșit. Lumea trebuie condusă cu cap, altfel o să ne trezim cu toții bolnavi de un TBC incurabil, înțelegeți?

După care mă lasă și-l ia pe rectorul din L – vorbește despre învățământ, despre educație: cic-ar trebui să inventăm (iarăși?) omul nou și să învățăm lecțiile pe care mama natură ni le dă gratis: Oare de ce n-o copiem? se întreabă rusnacul. De ce nu ținem cont de ecologia unei păduri, când avem viziuni politice? Ce fac urșii, mistreții, râșii, cârțițele și șoimii? Pădurea pare un sistem liniștit, dar ce iureș, ce agitație, în echilibrul acela fragil... Iar oamenii de azi? Priviți-i, sunt niște vorbeți, nici armata n-o fac, se pregătesc să se reproducă în eprubete. *Ei cred că sângele nu trebuie vărsat pentru nimic* și mai cred că vorbele-s suficiente – unde naiba ajungem în felul ăsta? Omenirea e speriată mai mult de nevroze decât de război, și-n plus, uită poveștile exemplare... Să-l luăm pe Lenin, de pildă (!), care a fost pentru Marx ceea ce Mahomed a fost pentru Isus: a simplificat ideile și ne-a dat ocazia să ne *răzbunăm*, că doar nu era să uităm gustul sângelui... Cât despre Stalin, pe care-l înjură toți, păi el a industrializat Mama Rusie – și-atunci, de ce să-i căinăm pe morții din Gulaguri? Milioanele alea de defuncți au avut rolul lor, au fost niște pierderi colaterale, ce, voi n-ați ucis incași, azteci și indieni? Fiecare popor cu genocidul lui, așa s-a clădit lumea... De Inchiziție, nu mai spun, iar de bani, nici atât: păi, ce?, banii stau cu mâinile-n sân, dacă mi-e permis? Nici pomeneală, banii au transformat criza de supraproducție din 1929 în consumerism și tot banii ne-au dat senzația c-avem putere de cumpărare, când, de fapt, ne-au speculat libertatea la bursă... Ce iluzie, libertatea! Suntem cumpărați pe mărgelă, dar mințile ne sunt, în continuare, înlănțuite în cursurile valutare...

Fir-ar să fie, ăsta e-n stare să mă convingă, dar nu-mi permit, nu vreau s-o iau pe urmele lui Bill, mai bine o șterg la ai mei decât să mă convingă rusnacul.

Când mă vede, Vlaicu îmi face cu ochiul: râde, stă lângă o nemțoaică la fel de uriașă ca el (o cheamă Gudula) și golește pahar după pahar. Khaled, franțuzul din Emirate, e beat praf.

Vlaicu strigă la unchiul Teo:

– Șefu', ia uitați la arab... Îmi pune mâna pe picior...

– Lasă-l! A băut. Se bucură și el.
 Se bucură, nu mai vorbește, doar cârâie.
 – Șefu', arabu' devine periculos, face Vlaicu. A pus mâna mai sus!
 Lui Khaled îi lucesc ochii, se prinde că vorbim despre el.
 – Crrrrr, crrrrr, face el, privind de la unul la altul.
 – Șefu', îl plesnesc! Cică ăștia-s cam homo.
 – Dar e de *bonton*, constată franco-italianul.
 – Atunci, ia-l lângă tine! bombăne Vlaicu.
 – Ei, sacrifică-te și tu, zice Drujba. Domnul Canta a făcut o treabă nemaipomenită în seara asta. Vin vremuri noi. Acceptă-l pe arab!
 – Crrrrrr, crrrrr.
 – Cum să-l accept? Eu o accept doar pe Gudula.
 – Liniștește-te! zice chestorul cel uriaș. Arăbetele e hetero.
 – Ai dovezi? se strâmbă Doru, privind în silă la Khaled.
 – Am, tună polițistul. Când ne-am instalat, Khaled a dispărut o juma' de oră cu Vera în camera lui. Așa e? se uită chestorul la franco-neamț.
 Italo-libanezul aprobă. Ceilalți se întreabă cine dracu' e Vera, iar chestorul le zice că e una care mișună în jurul lui Ginerică, e singura femeie nasoală de aici: e îngălată, deșelată și are păr igrasios.
 – Despre ce discutați? mă întreabă Svetlana.
 Îi spun că Vlaicu se teme de sexualitatea lui Khaled. Svetlana râde, îmi toarnă vin. Arabul se apleacă într-o parte, zâmbind tot mai larg.
 – Se lasă frigul, face Gudula, zgribulindu-se.
 Vibrația ei i se transmite lui Vlaicu, care-l dezechilibrează de tot pe Khaled: e gata-gata să cadă.
 – Crrrrr, crrrr, se sperie el.
 Doru îl prinde.
 – Crrr, mulțumește arabul.
 – Și zi așa, i-a pus-o lui Vera, face Doru. Cum naiba te-ai prins?
 – Dacă nici dom' general nu se prinde, râde unchiul Teo.
 – Chestor, dom' profesor, chestor, îl corectează uriașul. O juma' de oră, atâta au stat în cameră. Când au ieșit, el era roșu la față, iar ea era ciufulită.
 – Ce se întâmplă? se interesează Svetlana.
 Îi spun, ea râde din nou și, preț de-o clipă, îi zăresc dinții.
 Gudula se ridică, ne cheamă în bungalowul nemților, plecăm cu toții într-acolo, mai puțin bătrânul. Ei au alte plăceri, doar rectorul din L dă să vină cu noi, însă unchiul Teo îl apucă de umăr, forțându-l să stea lângă omul lui Putin, care tocmai explica

ce înțelege prin moartea partidelor: „Mă gândesc la stratificări sociale cu potențial de reprezentare directă, ca-n vechea Atenă...”

Dă-l încolo, plecăm. În bungalowul Gudulei e un salon uriaș.
Ne trântim în scaune și fotolii. Vlaicu îl zgâlțâie pe Doru:

– Boule! îi spune.

E fericit. La fel e și Gudula. Dar Doru:

– O vezi pe roșcata aia? Pun pariu că-i o futăcioasă.

Ne uităm la roșcată. Are pistrui, e poloneză, bea votca direct din sticlă.

Iar chestorul:

– Demonstrează-ne că e futăcioasă, marș peste ea!

Apare integristul cu barbă roșcată. Se uită la noi ca un belfer, ne cântărește din ochi și ne pune muzica pe care-o așteptam: anii '80. Apoi integristul dispăre, dar se întoarce după câteva minute cu două damigene cu vin.

– Vreau tărrrie, urlă Vlaicu, vreau tărrrie! se dă el mare în fața Gudulei.

Ea rânjește cu toată gura.

– Puilor, puilor, face chestorul, pe mine cui mă lăsați?

Dar Doru, dansând-o cu foc pe roșcată:

– Dom' chestor, lasă onania, apucă-te să înșeli!

Dintr-un colț se aud urlete. Franțuzul multinațional și neamțul anticorporatist dăduseră jos niște săbii de pe perete și se duelau.

– Vai, să nu se rănească! chiuie roșcata, dar ochii îi lucesc.

– Ba lasă-i să se omoare, face Doru. În două ore îi uiți.

– Ce rău ești! se hlizește roșcata. Mai e votcă?

Până la urmă, neamțul îl pune pe franco-libanez cu spatele la zid.

– *Pitié!* se protestește italo-germanul.

– *Accordée!* se amuză nemțâlăul, ca un adevărat junker.

– Erați atât de pornit, se amuză franco-libanezul. Am crezut că vă răzbunați pentru Alsacia și Lorena.

– *Komm schon*, ce treabă am eu cu Alsacia? Eu visez la Marele Ducat al Poloniei... Mama e din Lvov, dar nu-mi permit să fac caz... Să nu se supere gazdele, se înclină el în fața Svetei, care face o reverență cu schepsis.

Aplaudăm. Franțuzul și neamțul beau *bruderschaft*, iar Khaled dă buzna pe ușă, ținându-se de pereți. I se îndoaie genunchii.

– *Too much drink*, îi atrage atenția fundamentalistul cel miop.

Khaled se apropie de el și-l pupă pe gât.

– *I am a free man*, spune. Te-am văzut c-ai adus de băut, așa c-am făcut *witr*, rugăciunea de noapte: trei *rakkat*-uri de la cap la coadă.

– *Alhamdullilah*, se pleacă integristul cel miop.

Urmează câteva clipe de liniște. Khaled își drege glasul, ne face cu ochiul și, clătinându-se, cheamă pe cineva înăuntru: e Vera. Integristul se încruntă. Se dă lângă Vera, o adulmecă, dar ea îl îmbrânțește:

– Unde-ai pus vinul, bă? se răstește la el, în română.

Și iar turnăm în pahare. Miopul ne ține hangul, râde, pune muzică, parcă nici n-ar fi musulman.

– Cine-i ăsta? o întreb pe Svetlana.

– Cică-i cecen de-ai lui Kadârov, dar e mai mult gura de el...

Khaled simte ce discutăm. Mă întreabă:

– Te deranjează bărbosul? Vrei să-i tai beregata?

– Iartă-l, nu-l omorî! face Svetlana. E un dobitoc.

– S-a luat de mine. M-a întrebat de ce beau, se înfoaie Khaled.

– Și el bea, zice Svetlana. E mort după samagon.

– De unde știi? o întreb.

– Poate că sunt kaghebigistă, zâmbește ea, rostogolind ochii pe sub sprâncene. Continuă în șoaptă: Îmi promiți că nu-ți amintești de femeia cu care dansai în tinerețe pe muzica asta?

Îi promit. Dansăm. Svetlana cântă în șoaptă, știe versurile piesei – *Woman in Chains*, cu *Tears for Fears*, n-o mai ascultasem de mii de ani.

– Hei, ce face amicul tău? mi-l arată Sveta pe Vlaicu: își potrivea șosetele, le trăgea în sus în mod egal, la aceeași înălțime.

E nebun de legat, constată ea. De fapt, toți suntem – doar vânătorii de capete din Kalimantan au scaun la cap.

Se vâra în mine, se preface că-și pierde echilibrul, cădem într-un fotoliu, râdem ca fraierii. Iar Svetlana:

– Te deranjează că am un pic de burtă? Îi zic că nu, iar ea îmi ia mâna și și-o apasă pe burtă, undeva sub buric, după care mă privește lung, dintr-o parte. Casc ochii, ea râde și mai și:

– Sunt o kaghebigistă cu burtă frumoasă.

Ne vâram unul în altul, dar fotoliul e vechi, pârâie – se rupe, e cât pe ce să cădem jos. Iar Sveta, țâșnind în picioare:

– Ne trebuie o cameră liberă, una doar pentru noi.

Pornim în căutarea ei, împleticindu-ne. O găsim, e cât o debara și are un pat îngust, ne prăbușim în el. Să vezi că rușii ăștia mă fac, îmi zic, uitându-mă după camere video.

– Ce ai? face ea.

– Nimic, zic, dar mă uit peste tot.

Între timp o sărut, iar ea tresare ca o amazoană săgetată.

– Nu strica totul, zice. Și dacă ne filmează, ce?

Are dreptate, nu facem nimic necurat... Numai c-atunci apare femeia din gând – nu mult, doar câteva clipe. Pândește din spatele unei uși întredeschise, nu zice nimic, doar trage ușa încet, după ea. Apuc să-i ghicesc profilul: are nas drept și buze

cărnoase, iar în fața urechii i se răscoală un zulf mititel. Din spatele ei se aude un zgomot ca de hulubărie, iar pe jos e o dușumea din bârne uscate, scârțâitoare. Așa e *acolo*, la ea, plus că e tare cald, așa simt. O fetiță începe să plângă, iar femeia închide ușa de tot și dispare. Încerc și eu să închid ușa de aici, care dă pe culoar, dar nu pot – parchetul e umflat și ușa rămâne întredeschisă. O las așa. Sveta spune că nu contează, mai făcuse ea din astea în tinerețe.

– Numai nu mă întreba ce și cum, zice.

După zgomot, lumea din salon s-a rărit, cred că mai sunt debarale în bungalow. Sveta zice că nu mai vrea să vorbim în franceză, cică-n franceză am fi ipocriți, mai bine mârâim, da? Îi spun că eu, cum să zic, mai trebuie să spun câte ceva, nu pot doar să mârâi, dar Sveta nu se lasă: mai bine nu zicem nimic. „Putem să vorbim în engleză“, îi sugerez. Dar ea: „Fii serios! O să fim ca tâmpiții din filmele de la Hollywood... Germană știi?“

Nu, fir-ar să fie! Ea mă întreabă cum e posibil așa ceva, dar nu mai așteaptă răspunsul – devine febrilă, șerpuiește, nu-mi rămâne decât să mă țin după ea, suntem în ton cu scârțâiturile și gemetele ce se ridică din tot bungalowul. Sveta e ca un calmar, ca un boa, ca o călugăriță pe ultima sută, scoate doar interjecții, le simt că-s rusești, ce-i drept, și ea mă lasă să exclam în română. Iau calea pielii ei, ne lubrifiam, gata, locomotiva pornește, gonește, *break on through*, coborâm în străfunduri, ne preschimbăm în reptile, tresărim, ne încleștăm...

Oh, piuie telefonul: un SMS! „Deschide-l!“ oftează Sveta. O fac atentă c-a vorbit în franceză. Dar ea: „E o urgență, n-am avut de ales. Deschide-l!“ „N-am chef“, zic. Sveta se enervează: „Deschide-l, deschide-l!“

Mda, mi-a scris Ali... E două noaptea și ea îmi trimite mesaje. „O iubești?“ mă întreabă Sveta. Nu-i răspund, iar ea îmi smulge telefonul din mână, umblă prin el, dă de poza lui Ali: „Îi rup picioarele dacă-ți mai scrie în noaptea asta.“ Mă umflă râsul, dar Sveta nu glumește, îmi recită numărul de telefon al lui Ali și mă amenință că-i scrie de pe mobilul *ei*, al Svetei adică, dacă Ali îmi mai dă SMS. Dau să închid telefonul, dar Sveta mă amenință că-l fură și că se uită în el dacă îndrăznesc să-l închid – mai bine i-aș spune cine e Ali: o iubesc, suntem soți? Mi-am ascuns, cumva, verigheta? Cu ea, cu Sveta adică, cum de-am ajuns în patul ăsta îngust? Mă rog, știe c-o plac mai mult decât pe Ali, căci i-a văzut buzele, părul, ochii – femeile ca Ali sunt frigide, iar ea, Sveta, nu e frigidă, din contră... Pe de altă parte, ridică ea glasul, ei, Svetei, îi place să lase urme, iar în noaptea asta mi-a venit mie rândul să-i primesc semintele pe care le răspândește *à tout vent*. „O să-ți las semne în minte și-n trup“, se îndârjește, „vreau să-i dau de știre femeii tale că exist.“ Așa că zgârie, mușcă, nu ratează nimic, se

apropie pogorârea în miere, *ne dumayu chto na neye, ne dumayu, ya ub'yu yeye*, gâfâie Sveta. N-o pricep, nu-mi pasă, dau *sign out*.

...stăm unul lângă altul, înghesuiți în pătuțul ca de copil.

Privim în tavan. Sveta mă ia de mână, vrea să fumeze, suntem transpirați.

– N-o *iert* pe femeia din telefon, zice deodată. Cândva, o să vin la București și-o să-i spun tot ce-mi trece prin cap.

– Ei, Bucureștiul e departe.

– O fi. Dar eu vreau să aflu niște lucruri. De mică știu că trebuie să le aflu... Dac-aș ști că prețul vieții veșnice e să mă uit doar la reclame pentru credite, află că l-aș plăti, numai să mai văd un pic și să mai aud ceva... Se dă jos, abia încape între pat și perete, aprinde lampa: Ți-am lăsat semne, ea îți face la fel? Nu-i răspund. Înțelege că nu-i vorba de dragoste, se înfurie ea, vreau doar să fiu sigură că las urme... Eu, Sveta, sunt un stat major: trimit cercetași în toți cei pe care-i cunosc... Eu, Sveta, sunt o epidemie: vreau să contaminez lumea cu mine însămi, vreau să rămân în toți cei ce mă știu, iar ei să mă transmită copiilor lor, ca pe niște molecule mărunte pe care scrie Sveta, Sveta, Sveta... Sunt în stare să *ucid* ca să fiu sigură că las urme. De-aia o să vin la București – ca să fiu sigură că Ali a ta a înțeles că Sveta e vie...

Să nu îndrăznești să mă uiți, că-ți omor femeia, să știi.

Și stinge lumina. Se bagă la loc în pat. Acum vrea doar să respirăm împreună, mi-o spune cu accent rusesc, e încrâncenată.

În clipa aia zărim uriașa umbră a lui Vlaicu: se strecoară pe culoar ca un dirigibil, se duce la WC. Dă drumul la chiuvetă, se bălăcește, face gargară. Horcăie. Când și când, suflă nasul.

– Oh, oftează Sveta.

Îi place să tragă cu urechea la icnetele lui, se montează din nou, mă trage deasupra, încet – zici că-i o baliză radio la capăt de pistă: prinde avioanele în laț și le aduce la sol, vuf-vuf-vuf...

Ochii îi sticlesc: *Bitte, noch einmal*.

O luăm de la capăt. De pe culoar, însă, se ridică niște bubuituri – e Gudula, se duce după Vlaicu, merge din perete în perete: bum-bum-bum! E beată, bungalowul e șubred, iar pereții troznesc când îi izbește morsa aia tâmpă – mă mir că nu lasă dâre de seu pe podea.

– Vlaicu, zbiară ea, dând ușa de perete.

– Lasă-mă! strigă el.

– Vreau să te ajut! urlă ea.

– Mă descurc singur.

Sveta geme sub mine: *bitte, bitte, bitte*.

– Te rog! răcnește Gudula.

Se face liniște. După sunete, muierea aia vitelină îl doftoricește pe Vlaicu, îi dă cu apă pe față:

– Lasă-mă să te țin de cap, rostește ea.

– N-am nimic, face Vlaicu, dar în clipa aia Gudula alunecă, prăbușindu-se peste el. *Ja, ja, ja*, se încordează Sveta, trăgând cu urechea.

Vlaicu patinează sub nemțoaică, dă să se apuce de ceva, dar nu nimerește decât șampoanele și tuburile de pastă de dinți de deasupra chiuvetei, târându-le după el: *zbraang!* – zici că-i cutremur.

– Nenorocito! zbiară el.

– Vlaicu! răcnește valkiria cu glas ascutit, iar *SS-überfräulein* Svetlana tresare, înțepenind cu călcâiele proptite în saltea și cu fesele săltate în aer.

– Aaaaah! răcnește Vlaicu.

Se zvârcolește, e disperat, pune o contră, simțind că Gudula îi vâra capul în WC. Își proptește piciorul în podea, dar glezna lui nu rezistă: *frrrrr!* – îi pârâie osul ca un cearșaf putred. Un fier înroșit săgetează trupul lui Vlaicu:

– Mi-ai rupt piciorul, nenorocito!

Gudula n-are cum să răspundă: se zbate nemțește, dar nu-și găsește nici ea echilibrul. Zvâcnește, se proptește în ceafa lui Vlaicu și buf! – îi afundă căpățâna în WC. Grăsanul urlă, Gudula se agață de lanț, trage apa, iar urletul lui Vlaicu se preschimbă într-un bolborosit. Îl ia tusea, gata, moare. Sveta îl aude, se scutură, *ach, ach, ach...*

– Glezna, glezna! răcnește Vlaicu, răpus.

Tot bungalowul e în picioare. Sveta tresaltă, agitația o face să dea ochii peste cap și să gâfâie. Până la urmă își revine și ne repezim la baie, trăgând în grabă haine pe noi. Zici că Vlaicu e decapitat: deasupra WC-ului nu i se văd decât umerii. Lumea se repede să-l tragă de-acolo – Vlaicu e learcă, e roșu, firele lui rare de păr sunt lipite de țeastă. Pantalonii îi sunt despicați în cur și i se văd buclele grandioase: molfăie liber, neacoperite de chiloți.

– E beat praf, constată un rusnac.

– Bine măcar că i-a tras-o nemțoaicei! se bucură chestorul.

– Nu-s beat! zbiară Vlaicu.

Îl săltăm. Ne zice unul să-i dăm cu spumă de ras pe față, ca să-l trezim, dar Vlaicu îl îmbrânțește cât colo:

– Sunt judecător la Curtea Supremă! belește el ochii și începe să țopăie într-un picior, zguduind bungalowul.

– Aici, uite aici o cameră liberă! se aferează un moldovlah.

Între timp, apare și integristul, are o valijoară cu crucea roșie pe ea, intră în camera liberă, îi aranjează patul lui Vlaicu. Gudula își frânge mâinile. S-a făcut o îmbulzeală de nedescris.

– N-am aer! răcnește Vlaicu.

– *Ein artz, bitte, ein artz!* urlă Gudula.

– *Ich bin artz*, zbier eu, numai că, până una alta, nu pot decât să-l susțin pe Vlaicu, ceea ce e cumplit, mă înmoi sub el, plus că

mă opintesc de colo-colo doar în chiloți. Abia atunci îmi dau seama că-s zgâriat pe gât și pe spinare, că-mi curge sânge din buza de jos și că maniaca de Sveta îmi făcuse două *knutch-fläck-uri*: unul pe umăr și altul în piept.

– Cu cine te-ai bătut? scoate Doru capul dintr-o cameră.

– M-am bătut pe dracu’! Ajută-mă cu monstrul ăsta, nu vezi ce greu e?

Doru mă ajută, vin și alții, târâm de Vlaicu până la intrarea în cameră.

– Pot și singur! rage el, apucându-se de tocul ușii. Sunt judecător la Curtea Supremă!

Apare și unchiul Teo: „Băgați-l mai repede în cameră!” suflă el printre dinți. Integristul se repede să tragă de ușă, dar ușa e blocată: nu se deschide decât pe sfert. Vlaicu se înroșește, urlă ca din gură de șarpe. Integristul se prinde că-i groasă și trage de ușă din răputeri, dar ușa, nimic: se blochează la sfert de cursă. Cum să intre bivoul ăla de Vlaicu prin crăpăturica aia?

– Mama ei di ușă! face integristul și dă-i, și trage.

Vlaicu zbiară ascuțit – nu mai scoate o vorbă, doar chirăie și ne arată mâna cu care se ține de canat: își prinsese degetele în ușă, iar dobitocul de fundamentalist i le zdrobea când dădea să deschidă.

– Mă omorâââ! urlă Vlaicu. Mai întâi piciorul... acu’ mâna... Doamne, nu mai ajung acasă, mor aici!

Îl dezlipim de ușă, îl târâm în pat. Gudula îi aduce cafea, el o soarbe, recunoscător, dar în secunda doi urlă ca vierul sub cuțit:

– E clocotităăăă! I-ați pus saaaaaare!

– Mai bini bieți-o, face integristul, bieți-o ușuriel, vă fașie bini...

– Teroristuleee! Ai venit tu aici să faci ordine! Te omor, mă, te omor!

Ăla, nimic, se urcă peste copanele colosale ale lui Vlaicu. Gudula se repede și ea, dă să-i descleșteze gura, dar Vlaicu zvârle din cap ca un armăsar prins în laț. Se bagă și un rusnac, se asigură că s-a pus sare în cafea și, până la urmă, mi-l răzlesc ăia pe Vlaicu, îl încalecă, îi îndeasă cafeaua pe gât ca la găscani, numai că dom’ judecător se răscoală și suflă în ceașcă de parcă ar strănuta, împrăștiind-o peste toți cei din jur.

– *On dirait Samson et les philistins*, îl admiră franco-libanezul.

– Ia lăsați-l să-și revină și singur! tună unchiul Teo. Gata!

Ne retragem. Gudula se tânguie, ne ia martori că ea nu dorise decât să-l ajute, iar el, uite, o scuiase ca un descreierat.

– Ieșiți afaaaară! strigă Vlaicu, după care se apucă de gleznă cu amândouă mâinile, hăulind ca un lup.

E dis-de-dimineată, iar consemnul e: înapoi la costum. Ieșim pe alee, buimaci. „N-au zis c-am terminat treaba?” întreabă chestorul. Dar Doru: „Ăștia-s ruși, poate vor să ne-mpuște.”

Intrăm în sala de ședințe, nu suntem decât noi, rușii și franțujii. La prezidiu sunt unchiul Teo, rectorul din L, generică și omul lui Putin. La un moment dat, Vera o ia printre mese, se ciucește în fața fiecăruia și ne trage poze de față, ca pentru pașaport. Alfa, lambda, miu, o poză, două, trei și tot așa, până ne pozează pe toți. Se aude un avion: coboară la rasul copacilor – de când s-a crăpat de ziuă ne tot dă târcoale. Pe fereastră se zăresc margaretele crescute pe lângă zid, sunt pline de rouă.

Se ridică generică, se uită la nevastă-sa, galeș, ne spune că reuniunea a fost un succes, îl felicită pe unchiul Teo pentru idee, iar rușii aplaudă. Rectorul din L zice cam același lucru, îi dă cuvântul lui Canta, dar unchiul zice că n-are nimic de spus și-l lasă pe omul lui Putin să se desfășoare. Sveta îmi face un semn vesel de vizavi, iar Spiridonova (femeia-dop) mă amenință cu degetul. Consilierul de la Kremlin se ridică din scaun:

– Toate lucrurile au un început, proclamă el, iar cineva trebuie să facă posibil acel început.

Se oprește, ne examinează pe rând, după care continuă:

– În cosmos au zburat 156 de oameni, dar noi îl ținem minte mai ales pe cel dintâi, pe marele Iuri Gagarin... Așa și noi, aici, peste ani și ani vom putea să spunem că am fost *cei dintâi* care, într-o vreme în care lumea scârțâia din încheieturi, au pus bazele unei alianțe neașteptate.

Apare integristul, urmat de câțiva chelneri: aduc șampania. Omul lui Putin așteaptă să se umple paharele, se uită la spumă, la chelneri – ăia o șterg fără zgomot.

– Să bem, așadar, reia rusnacul, căci azi s-a împlinit un vis vechi: Academiiile noastre s-au înfrățit. Exemplul nostru va fi urmat de alți oameni, de alte structuri, de afaceriști și de politicieni... Nu mai e mult și vom da de pământ cu anarhiștii, cu Crucile Întreșute, cu Sovietele, cu ONG-urile și cu Imamatele, iar popoarele Europei își vor da mâna, după cum le e scris.

Mă trec fiorii când îl aud: dacă iau parte la o trădare de țară? Îmi amintesc de beleaua din tinerețe – o făcusem fiind sigur că

rușii sunt dușmanii noștri eterni. La fel crezuseră și fraierul de poet de aseară, și deportații, și morții de la Pitești, și cei duși la muncă forțată la Canal, la Sighet... Nu-i plac pe *toți* morții, deportații și arestații ăștia, dar n-am ce să fac, îi car în spinare, pe ei și pe restul strămoșilor mei, buni, răi, cum or fi – cum să mă bucur alături de vrăjmașii lor? Habar n-am ce-a semnat unchiul Teo cu cei din prezidiu, habar n-am ce are de gând Vera să facă cu fotografia mea... Pe de altă parte, îmi spun, privind-o pe Sveta, cât să ne mai urâm?

Iar rectorul din L:

– Pentru o Europă unită de la Atlantic până la Urali!

Și ridică paharul. Unchiul Teo zâmbește, iar omul lui Putin îi dă cuvântul grăsanei care cântase *Les Feuilles Mortes* – era șefa catedrei de drept constituțional de la Moscova. Ea nu spune nimic, doar ridică paharul, iar Sveta îmi face cu ochiul: ridic cupa și eu, mă bag printre ei, dau noroc.

mai apoi

Ajung pe malul Nistrului – e un râu mocirlos, cu meandre catifelate, plin de nisetri, carași și somni lucitori. Dincolo e Transnistria: malul e mai jos ca al nostru și e plin de sălcii, îndărătul lor ghicesc o lagună în care pescuiește un ins. Pe malul nostru se joacă niște copii, din copaci se aude un cuc, iar în jur sunt ciulini uriași. Puțin mai departe e o biserică cu pereți albaștri, din lemn. Îi aud pe câțiva dintre-ai noștri. Stau pe mal. Se uită spre Transnistria, la pescar – o fi român? O fi rus, găgăuz, cecen? Un sniper i-ar lua scăfărlia dintr-un foc: pleosc!

Merg la ai noștri. Nu prea ne uităm unii la alții. Chestorul zice că omul lui Putin făcuse parte din nomenclatură – fusese matrițer într-o fabrică de autobuze, intrase la facultate, la fără frecvență, și, după aia, poftim, ieșise mare procuror, organizase și o Convenție Mondială a Magistraților, la Moscova.

– O fi, totuși, om cinstit, face procurorul nostru, olteanul.

– Ei, ceva camioane cu cetățeni tot a trimis el în Siberia, observă chestorul cu năduf. Of, dom' profesor, dom' profesor...

– Las' că știe dom' Canta ce face, zice olteanul.

– Cum se simte Vlaicu? mă întreabă Doru.

– Are o entorsă. Dar nu de picior îi e: nu-și mai găsește bricheta.

– Bricheta lui Patton? cască ochii chestorul.

Fac semn că da. Iar Doru:

– Am vorbit cu Gudula azi-dimineață. Era disperată, zicea că din cauza ei și-a rupt Vlaicu piciorul, spunea că e doar vina ei.

– Nemții ăștia s-au cam rusificat! se strâmbă chestorul.

Ne întoarcem. N-o mai prind pe Sveta: rușii plecaseră în grabă, îi luase un autobuz cât timp fusesem la râu. Cică Sveta întrebase de mine, dar, văzând că n-apar, se cărase. Nici numerele de telefon nu le-am schimbat, parcă ne-am fi regulat la Woodstock sau la Vama Veche.

Pe la prânz o ștergem și noi. Vlaicu, Doru, chestorul și cu mine luăm un taxi – o Lada Niwa de vânătoare. Are un autocolant uriaș, lipit de lunetă, cu secera și ciocanul. Doru întreabă ce-i cu mizeria aia, iar șoferul îi zice că i-ar vota pe comuniști și mâine: pe vremea lor mai vindeai o fructă, un blug, un pachet de țigări, plus că nu vedeai pe stradă homosexuali și drogați. Europa?

România? Dă-le-ncolo, Rusia e mai aproape, ne-o trage șoferul: „Dacă mergem la ei, ne dau case, ne bagă copiii la școală, dau servicii la neveste... În plus, ne dau gaz ieftin. Voi vreți să ni-l vindeți cu de trei ori prețul de la Moscova. De la voi, iertare c-o spun, primim doar un pașaport.“

Ajungem în Chișinău. Primesc SMS de la Cixi, parcă vine din altă lume: „Ce-ar fi să te aliezi cu Dexter? L-ai pune în umbră *and I'd feel better if I knew you're the number one medical leader*. P.S. Aseară am fost în Parcul Ciumaților și m-am uitat după tine.“

Dexter, da. Dexter, îmi spun și închid.

Între timp, Doru se ia din nou de șofer – vorbește despre șoselele groaznice, *comunistoide*, din Basarabia. În loc de răspuns, șoferul îi arată unde a fost fabrica de mașini de spălat *Aurica*: cică praful se alesese din ea.

– ...acu' nu mai facem decât bomboane *Bucuria*, scrâșnește el și ia o curbă bruscă, trecând peste patru benzi în scrâșnet de roți.

Încremenim, dar șoferul ne spune, molcom, că ne duce să ne cumpărăm bomboane din alea. Ne bagă printre blocuri, nimerim la un butic rebegit, luăm bomboane *Bucuria* în euro. Nu știu de ce, dar când pun bomboanele în troler îmi trece prin minte că la noapte o să fie un cer înstelat: sigur o să-i placă Svetei, îmi zic.

Ne ducem apoi la un magazin universal. Îi cumpăr Mirelei o mantie din lână, lucrată manual în Tadjikistan, iar lui Ali îi iau o pereche de cercei. Când să plecăm, apare un ins, vrea să ne vândă vin vărsat – îl ține în pungi de șapte-opt litri, lipite cu letconul. Îl refuzăm și o ștergem: pe drum, șoferul ne zice cum îi bagă Putin în probe pe oligarhi – e o variantă, pe care, ciudat, mi-o vânduse și Ristache, la București (o știa de la Deripaska, pasămite). Cică la fiecare început de an pune Putin pe masă o găleată goală și le zice oligarhilor: „Mă, eu știu câți bani faceți, așa că, până se termină anul, umpleți găleata cu bani! Tu atât, ăla atât, celălalt atât... Ce faceți peste e al vostru, dar, atenție: nu vreau scandal, nu vreau oameni dați afară – vreau liniște socială, 'nțeles? Și, dacă vă dă Domnul gândul ăl bun, faceți și două-trei sute de kilometri de șoseluță, ce te uiți așa, Fuchs? Vezi că la tine, la Ekaterinburg, n-au oamenii pe ce merge când aduc samurul la târg, ha-ha-ha...“ Și, vânzându-ne și povestea asta, șoferul ne lasă la un restaurant găgăuz. Mâncăm. Pe Vlaicu îl arde glezna, așa că mai mult ne privește și plânge după bricheta lui Patton.

– Ți-o fi furat-o Gudula, rânjește chestorul. Măcar i-ai făcut un copil?

– Du-te dracu'!

Terminăm de mâncat și dăm fuga la gară. Urcăm în tren.

Chestorul ne povestește cum îi îmbolnăvise Drujba lui

Dumnezeu pe niște pacienți cu substanțe perfuzabile contaminate: adusese perfuzabilele de nu-știu-unde (chestorul

știa de unde, dar n-a dat nume), le depozitase în niște hale pentru îngurășămintă și apoi le livrase spitalelor. După primele cazuri de nozocomiale, ieșise scandal (îl declanșase Maștera, însăși), iar câțiva medici fuseseră băgați în penal, acuzați că *ei* îi contaminaseră pe pacienți. Până la urmă, însă, s-a aflat ce și cum – medicii au scăpat cu fața curată, iar ancheta s-a clasat, căci nu se lua nimeni de Drujba lui Dumnezeu. „Ce-ar fi să-l aruncăm din tren, futu-l în cap?” zic. „Ești copil?” face chestorul și-mi bate obrazul.

În clipa aia ne cheamă Doru: Vlaicu nu mai poate să stea încălțat – i s-a umflat piciorul într-un hal fără de hal. Se smiorcăie, are nevoie de ortoped. Până atunci, îi pun prișnițuri, îi dau de durere, îl doftoricesc cu ce-am la îndemână. Între două oblojeli, Doru mă ia deoparte:

– M-a sunat un prieten din State... Îl știi pe unul, Dexter?

– Ce treabă ai tu cu el?

– Niciuna, dar amicul meu (e popă catolic!) zice c-ar fi bine să vă aliați. Gândește-te bine: sunt mulți oameni bogați interesați de un sindicat *puternic* al medicilor, fiindcă la mijloc e vorba de o grămadă de bani... Amicul meu, ți-o spun ca să știi, nu se bagă pentru oricine.

71
CĂMILA

Pe Abdul, negustorul operat de cataractă, îl luase cu friguri și se speriasse îngrozitor: „Dacă mor, o, Sahib?” tot întreba el.

– Las’ că nu mori. Dacă văd că-i de rău, îți scot ochiul de tot, îi zise Sahib, râzând.

Acoperi ferestrele, aprinse un opaiț orb, dădu pansamentul jos și se chiorî la pleoapă. Urdorile erau curate, ochiul nu durea, nasul nu curgea.

– Ți-a fost teamă și ai luat mai multe picături decât ți-am zis eu, nu-i așa?

Așa fusese, iar Sahib îl dojeni cu măsură, căci negustorul era bun platnic. Îl spălă cu blândețe, îi puse alt pansament și-l rugă să trimită un slujitor, până-n prânz, ca să-i dea ceai de *arwa*, din care Abdul trebuia să bea patru măsuri seara, înainte de culcare.

– Ceaiul ți-l dau doar ca să-ți scot nebunia din cap. Peste două zile te întorci și dăm jos pansamentul.

– Vreau să deschid ochiul, o, Sahib.

Sahib îi zise că mai bine nu. Surpriza avea să fie cu atât mai mare dacă Abdul mai răbda două zile. La plecare, negustorul îi lăsă un săculeț cu galbeni. Sahib îi aminti că plătise cu o zi înainte, dar negustorul îi făcu cu ochiul întreg:

– Dacă văd că nu văd, te omor și-ți iau banii înapoi, o, Sahib.

Auda, cel cu hemoroizii, era bine. Îl lăsaseră durerile și putuse să doarmă, în sfârșit, mai ales că se ușurase fără să mai scoată flăcări pe fund. Apoi veni o mamă cu un copil care se cufurea, apoi o femeie care avea scurgeri precum zeama de carne (semn rău), apoi un grec care se alesese cu o boală lumească la Rabigh (tot de la nubience). Pe acesta din urmă, Sahib îl trată gratis, căci era verișorul Aspasiei, pistruiata roșcată a lui Boutros, grecoaica de care fugise acum câțiva ani, deși n-ar fi avut chef să fugă.

Ceea ce-i aminti de Zamira. Se duse s-o vadă, chit că n-avea motiv. Ce naiba fac, simți el că-l năpădește vina, în timp ce-o examina. Nu-mi ajunge că fug de-o grecoaică?

– Ești bine, îi zise cu glas înghețat. Zamira clipi ca un copil, iar *tabib*-ul se înmuie deîndată: Ce face celălalt Sahib? Ne mai dă târcoale?

– Acum nu e aici, dar vedem noi, la noapte, când totul se face mai limpede... Știi că citește din cartea pe care o scrii? I-o dă un

prieten de-ai lui, pe nume Iaşa. Iaşa asta are o slujbă ciudată: îi pune pe unii să trăiască mereu aceeaşi şi aceeaşi păţanie, ca s-o vadă alţi oameni. Tata mi-a zis că doar în Bizanţ a mai văzut o asemenea trăsnaie. Teatru, cică aşa se numeşte.

– Am auzit de teatru. Am şi văzut, când am fost la Benares.

Zamira dădu să mai zică ceva, dar Sahib se răsuci pe călcâie şi se duse în farmacie. Să fie acest Iaşa, însuşi Iaşub, martorul cărţii mele? Ebionita mi-a vorbit şi ieri despre el – ea să fie mesagerul lui? Prin ea mi-o fi dând Iaşub socoteală că povestea pe care am scris-o se întâmplă cu adevărat?

Privi la Zamira cu coada ochiului. Mai acum un ceas, Auda îi spusese că târgoveţii deja îl bârfeau, cică Malik, habotnicul, şi Ibrahim, convertitul, erau cei mai porniţi: spuneau că între *tabib* şi ebionită nu era lucru curat, fiindcă se priveau lung, se atingeau în ascuns, şi-şi vorbeau în şoaptă. Bârfa se întinsese într-o singură zi, o aflaseră mai întâi evreii, apoi Mahomed, ba ceva-ceva ajunsese şi la urechile Bilhei, iar tăraşenia asta, lucru ciudat, în loc să-l supere, îi umplu inima lui Sahib cu o amorţeală plăcută.

Ăsta să fie preţul pentru că l-am scris pe Iaşub? se întrebă. Ieşi în grădină. Trecu pe lângă hulubărie şi se duse la staul. Avea un ied cu care se juca mereu, dar de astă dată nici nu-l privi. Naghib făcuse jar în cuptor, iar Bilha stătea cu ochii pe el: se ghemuise, semăna cu o iapă voinică. Sahib simţi ce simţi, dar îşi aminti de gheaţa de azi-noapte, de cioburile din vintre – nici cu Zamira n-ar fi altfel, îşi zise, dar amorţeala din inimă tot nu-i trecu. Îşi dădu seama că-i râdeau ochii şi-l apucă teama: dacă-l vedea careva?

Apoi o auzi pe Simha cum citea cu Jalal sub un sicomor şi-şi dădu seama că putea să dea vina pe ei pentru zâmbetul de care nu reuşea să scape.

– Jalal, îl luă Sahib, cu glas vesel, am uitat să-ţi spun că, dacă vrei să-mi fii ucenic, trebuie să înveţi să citeşti *şi* în greceşte.

– O, preacinstite, în arabă n-ajunge?

– N-ajunge, căci nimeni n-a scris medicină în arabă. Poate c-o să scrii tu, dac-o să fii mare *tabib*. Parcă văd: Jalal ibn Musa, *Descrierea bolilor şi a molimelor din Arabia Felix*.

– Tati, cartea asta te-ai apucat tu s-o scrii.

– Când s-o mai scrie? pufni Bilha. El scrie despre un bărbat de care n-a auzit nimeni şi despre noi două.

Dar Sahib, schimbând repede vorba:

– Ascultă, Jalal, ce zic beduinii din deşert despre Mahomed?

– Moslemii îl cântă în poezii frumoase, o, Sahib, dar despre *kaffiri* mai bine nu-ţi spun, căci mi se face ruşine.

– Iar faci pe prostul, Jalal. Nu asta voiam să aflu.

– Aha, domnia ta vrea să ştie ce spun ai mei despre boala profetului?

– Păi, vezi că știi? Hai, dă-i drumul, povestește-mi...

Jalal n-apucă să vorbească, fiindcă Rabab apăru în grădină, anunțând că sosise însuși Saad ibn Ubada, șeicul clanului Banu Khazraj.

– Ce potriveală! zise Sahib, ciudat, și ieși în întâmpinarea celui de care ascultau *ansarii*.

Saad trecuse de floarea vârstei și suferea cu inima (picioarele i se umflau și sufla greu), iar după ce-i ascultă păsul, Sahib îl rugă s-o lase pe Simha să vină și ea să-l vadă, „căci boala domniei tale, iartă-mă c-o spun, e chiar ca-n *Samhita* și tare mult aș vrea s-o învețe și fiică-mea.“

– Eu sunt un om... nu o boală, găfâi Saad, dar fie... Simha e de-a noastră... din Madina... nu e venetică.

Până s-o cheme pe Simha, Sahib îl întrebă pe Saad de ce-a venit la el, căci știa că pe Saad îl avea în grijă Haret, medicul moslemilor.

– Dacă era doar *tabib*-ul nostru... și nu *altceva*, rânji Saad, m-aș fi dus la el... Zilele astea sunt încurcate, însă... așa că te-am ales... pe tine...

Se înecă într-o salvă de tuse, iar Sahib îi puse câteva perne sub cap. După ce-și mai recăpătă suflul, Saad mărturisi că n-avea nimic cu Haret, ca *tabib*, mai ales că el, Saad adică, știa că n-avea cum să se vindece, căci era ca un burduf vechi: era rupt peste tot, cum să-l mai peticești? Pe de altă parte, însă, Haret era prea bun prieten cu Abu Bakr, iar acum Saad numai de prietenii lui Abu Bakr n-avea nevoie, fie ei și cei mai destoinici *tabib*-i. Zicând asta, Saad trase o gură de aer șuierătoare și-l apucă pe Sahib de aba:

– Fă-mă bine pentru o jumătate de zi... Fă-mi farmece, fă-mi ce știi, numai... fă-mă bine un ceas, când ți-oi cere...

– Crezi că Haret nu și-ar fi dat toată silința ca să te facă bine?

– Eu nu cred nimic, făcu Saad și dădu capul pe spate, sugând aerul din încăpere. Eu știu doar că Abu Bakr... i-a promis lui Haret luna de pe cer... Nici *jizhia* n-o s-o plătească, fiindcă va fi... *tabib*-ul *ummei*. Mai știu, sticliră ochii bătrânului, mai știu că... Abu Bakr își dorește ca un meccan – el sau Umar – să fie noul... calif. Fă-mă bine, o, Sahib... fă-mă bine pentru un ceas... în ziua în care Allah o să-l cheme pe profet la El... Dă-mi putere să le țin piept meccanilor... căci n-am ochi să-i văd... că iau califatul.

– Ali e tot din Mecca, îl încercă Sahib. Crezi că n-ar fi un calif bun?

– Ba da, dar lui Umar și lui Abu Bakr... le e frică de el... Tu fă-mă bine, o, Sahib... nu-ți cer decât... un ceas. După aia, omoară-mă cu mâna... ta.

– O să mă străduiesc, dar ai boală grea. Nu pot să-ți promit nimic.

Bătrânul pufni, ostenit. Abia atunci își dădu seama că Simha venise între timp în odaie și că-l auzise. Îi zâmbi cu greu. Lăcrima și înghițea aerul de parcă îmbuca hălci de carne.

– Ce faci... fetițo? Uite ce urâtenii spune un... bătrân neputincios...

– Nu ești neputincios. Tati trebuie doar să-ți scoată apa din trup. Saad ibn Ubada e un viteaz, el scapă din toate necazurile, se știe.

– Of, fetițo, meșteră ești... cu vorbele... Să te ferească Allah să trăiești o ură... ca a mea. Află de la mine că Saad scapă doar... când are de-a face cu oameni... Boala a făcut din mine un... cățelandru. Asta-s acum: un cățelandru... O, Sahib... măcar un ceas fă-mă leu...

Sahib îi privi gâtul, ochii, îl puse să-și descopere pieptul, îi plimbă palmele pe spinare, îl puse să vorbească, o rugă pe Simha să facă tot ce făcea și el. Se puseră apoi în genunchi lângă el și-i priviră gleznele umflate butuc, îi ascultară inima care galopa mai abitir decât armăsarii din Dhofar, îi ascultară hârâiala din piept, îi observară pupilele cum se măreau și se micșorau cu fiecare bătaie a inimii.

– Când erai mic te durea des în gât, nu-i așa? Întrebă Sahib.

Saad încuviință, mai mult mort decât viu. Sahib îl puse să respire adânc și-i adulmecă răsuflarea, câinește, ceea ce făcu și Simha. La sfârșit, îl puseră să se aplece în față și-i priviră venele gâtului (acestea se umflară ca râmele după ploaie), după care Simha îl apăsă cu degetul pe glezna umflată, lăsând o gropiță decolorată în piele. Numără în minte până ce gropița se făcu la fel de vânătă ca pielea din jur și se ridică. Se aplecă la urechea lui

Sahib și-i puse o întrebare în șoaptă. Sahib dădu din cap și se aplecă și el la urechea lui Saad, sușotind ceva. Saad îi răspunse, neauzit, iar Sahib îi spuse Simhei:

– Nu, zice că așa ceva nu i se întâmplă.

– Bine, făcu fetița. Înseamnă că n-are decât niște vene prea slabe și o inimă istovită, care bate haihui. Din aceste pricini, plămânul i s-a umplut cu *rasa*. Îi dai drumul la sânge? îl întrebă pe Sahib.

– O să-i dau, dar numai după ce-i prepari... Ce trebuie să-i prepari?

– Pulbere de lânășoară, praf de Kaf și ceai de *dhurm*... Dar, să știi, preacinstite, îl luă ea pe Saad, că dacă nu postești, tratamentul n-ajută. Se apropie de el și-l întrebă: Nu-i așa că nici nu mă vezi prea bine?

– Așa e, mare e puterea lui... Allah. De la El ți se trag darurile... fetițo... Cine știe ce plan are cu tine...

– Cel mai mult și mai mult, Allah plănuiește să fim sănătoși, zise Simha. De ce crezi tu, o, Saad, că ne îndeamnă la post?

- Poftim, uite-o cum... vorbește... Ca din Carte...
 - N-o mai lăuda, precinstite, că n-ai auzit-o când o ia gura pe dinainte! zise Sahib și străpunse vena lui Saad cu lanțeta.
 - Sunt în palma Domnului, se schimonosi Saad.
 - Dar și-ntr-a noastră, un pic, surâse Sahib. Hai, Simha, du-te să-i prepari poțiunea!
 - Ce om ești... și tu! oftă Saad. Haret de ce nu mi-o fi tras... sânge?
 - Păi, cum să-ți tragă, dacă nu te-ai dus la el?
 - Nici când mă duceam... nu-mi trăgea...
 - Poate că atunci nu trebuia să-ți tragă.
- Saad nu mai zise nimic. Se liniști. Încet-încet, vâjâitul din urechi îl lăsă, iar bubuitul inimii se potoli. Se și miră de zgomotele de afară: păsări, glasuri pe uliță, foșnetul frunzelor, guguitul porumbeilor în hulubărie, trosnetul tăciunilor în cuptorul în care Bilha cocea turtele... Parcă m-aș naște din nou, își spuse Saad, simțind aroma trandafirilor și mirosul lemnelor arse.
- Nu mai lăcrima, iar lumina parcă era alta, ba chiar auzi de undeva, dintr-un sicomor, și-o pasăre *makaky*: fâlfâia din aripi și cânta. Trase aer adânc – zici că dăduse jos o armură din plumb. Mai respiră o dată: ei, da, Allah e mare, Sahib îi luase chinul cu mâna. Îi mulțumi din suflet și-l întrebă:
- Tu nici la sinagogă nu mergi, o, Sahib?
 - Domnul e peste tot și orice om își duce templul cu el.
 - Așa zice și profetul, pacea fie cu el, spuse Saad, făcându-l pe Sahib să tresară, căci schimbase aceleași cuvinte cu Abu Bakr mai deunăzi. Saad, însă, continuă în alt fel, ieșind din capcana vorbelor: Tu-mi zici așa, însă, o, Sahib, doar ca să nu mă superi. Eu știu că tu nu crezi în Allah.
 - Nu cred într-un Dumnezeu care face planuri. Puterile Lui au alte scopuri, nu să ne pună la treabă.
 - Haret zice că tu nu *vrei* să accepți puterile astea. Cic-ai fi trufaș.
 - Haret nu ți-a luat sânge. Din când în când, e nevoie și de trufie.
 - În cazul ăsta, păcat că nu crezi în Allah... Of, râse Saad, domnia ta m-a scăpat de chin, iar eu îți țin o predică în loc de răsplată... Sunt fericit că-s moslem, o, Sahib, așa că rogu-te, ascultă-mă, căci poate vei simți și tu bucuria mea... Sunt sute de ani de când Ibrahim a ridicat Kaaba și-n tot acest timp au murit regi și s-au spulberat împărății, dar lumea tot crede în Allah... De ce crezi tu că-l urmărim noi pe profet? Cum de-am ajuns noi, arabii, să ne punem cu romeii din Bizanț și cu persanii din Basra, căci bogați nu suntem și nici armate mari nu avem? N-avem decât Coranul – nu-i ăsta semn că Allah există?

- Dacă Allah există, de ce vă luptați între voi? De ce vrei să fii leu un ceas?
- De ce... de ce... De ce tatăl tău n-a trădat niciodată și de ce alții din neamul tău ne-au trădat? De ce unii de-ai tăi au fugit în Sham, de ce alții au trecut la islam și de ce alții au vrut să-l ucidă pe profet cu pietre? De ce ne-au ajutat creștinii din Abisinia, de ce n-a putut regele Abraha, creștinul din Hadramaut, să fărâme Mecca și de ce ne vrea pieirea împăratul Bizanțului?
- Simha se întoarse în odaie. Aducea trei cutiute din lemn și o cănuță.
- Bea din fiertura asta, Saad, cât e caldă, zise Sahib.
- Bătrânul sorbi din poțiune și se cutremură de amăreală. Apoi:
- Umar și Abu Bakr vor afla c-am fost la tine, o, Sahib.
- Sahib scoase capul pe fereastră și se uită spre *qasaba* înaltă de peste drum. Malik stătea pe acoperiș și trăgea cu ochiul la slujitorii lui Saad, care se foiau încoace și încolo, în mijlocul uliței.
- Au aflat deja, preacinstite, făcu Sahib.
- Și nu ți-e teamă?
- Și ei au nevoie de mine ca să-i lecuiesc.
- Dar dacă ei îți dăruiesc lui Haret tot ce pofteste, ca să nu mai aibă nevoie de tine?
- Ce vrei să spui, o, Saad? se băgă Simha.
- Ia uite la ea, râse bătrânul, dar se poticni într-o salvă de tuse. Ei, mi-e mai bine, totuși, își reveni el. Ești prea mică pentru asemenea întrebări.
- Mai ia o gură din poțiune! îl îndemnă Sahib. E scârboasă, dar bea-o!
- Mai vorbiră de una, de alta, până când, deodată, din uliță se ridicară amenințări și blesteme – era Malik, dădea să intre în curtea *tabib*-ului. Argații lui Sahib strigară la el, zicând că-l cheamă pe stăpân deîndată, dar Malik era de nestăpânit: urla tot mai tare. Simha încremeni.
- Ce se întâmplă? făcu Saad.
- Sahib ieși în curte. Iar Simha:
- O, Saad, am făcut o mare prostie. O mare, mare prostie.
- Ei, cât de mare să fie? se înveseli Saad. Ești o copilă frumoasă, oricine o să-ți ierte prostiile... Dacă erai moslemă, zău că-l trimiteam pe Qays al meu... să te ceară de nevastă la taică-tău.
- Simha! se auzi glasul lui Sahib. Ia vino încoace!
- Ți-am zis c-am făcut o prostie, o, Saad... Of, toți o să mă pedepsească.
- Dar ce Dumnezeu ai făcut?

Simha nu-i răspunse și dădu fuga afară. Saad trase cu urechea, răstignit pe perne. Din curtea din față se auzea glasul răstit al lui Malik – spunea că-i fusese batjocorită cea mai frumoasă cămilă: „I-a vopsit picioarele cu *henna*, i-a dat cu *kohl* la ochi, i-a înnodat coada, iar pe burtă i-a făcut cercuri mari, cu vopsea.“ Bilha ieși și ea în curte și tăbări pe Simha: „De ce-ai făcut așa ceva? De ce ți-ai bătut joc de cămilă?“

– Astea-s farmece de ovrei, se tânguia Malik. Nu mai pun c-a vrut s-o și vândă, căci am găsit-o tocmai în spatele colinei Sal, unde se întrec caii.

– De ce dai vina doar pe evrei? se oțări Bilha. Era și Asim cu Simha când ți-au vopsit cămila! Sau vrei să spui că și Umar e evreu?

– Asim s-a luat după fata voastră, ea a fost capul răutăților.

– Tu ce-ai de zis, Simha? întrebă Sahib.

– E din pricina djinnului din casa părăsită, se grăbi ea să răspundă. Am citit eu într-un sul vechi ce-i de făcut ca să alungi djinnii cei răi...

– Suluri! pufni Malik. Numai ovreii scriu pe suluri!

– Ți-am spus că nu există djinni, Simha, suflă Sahib printre dinți.

– Cum să nu existe? făcu Malik. În Coran e o sura întreagă a djinnilor.

– Cu djinni sau nu, scrâșni Sahib, de ce *naiba* ai făcut așa ceva, Simha?

– Scria pe sul că djinnilor le e frică de cămila vopsită și cu coada înnodată. Când dau ochi cu o asemenea cămilă, djinnii cred că au de-a face cu *buraq*-ul cu care profetul...

– Iei în deșert numele profetului, ovreico? se răsti Malik la Simha.

– N-am luat numele profetului în deșert, se apără fata.

– Simha, încetează! îi porunci Bilha.

– De ce să încetez? Nu spune chiar povestea lor, a moslemilor, că pe Mahomed l-a dus la cer un *buraq*? Nu înțelegeți că din pricina asta se sperie djinnii de cămilele vopsite?

– Idolatri, idolatri! tună Malik. *Shirk, shirk!* Nu mă mir, Sahib. Ce să zămislească un necredincios ca tine? Fata ta e *shirk*, fata lui Sahib e *shirk*.

– Ai grijă cum vorbești, Malik, ridică Sahib glasul. O să-ți plătesc cămila, dar ai grijă cum vorbești!

– Ce-o să-mi facă un ovreiaș prăpădit ca tine, Sahib? Ce?

– Malik! strigă Saad din odaie. Răsuflarea îl părăsi deîndată, dar nu ținu cont de nimic și strigă din nou: Malik!

Nu-i păsa că-i curge sângele. Scoase lanțeta, puse degetul capac peste venă și se dădu jos dintre perne, căznindu-se să iasă în curte.

- Mă auzi, Malik? strigă el încă o dată.
- O, Saad ibn Ubada, domnia ta ești?
- Nu sunt eu, dobitocule, sunt un djinn, nu vezi? șuieră el, ieșind între rândurile de trandafiri. Sahib ți-a zis că-ți plătește cămila, iar tu ești în casa lui... Ce fel de bărbat ești, Malik? Că-mi amintesc și-acum cum te piteai la Badr ²⁹.
- Mărite Saad, atunci, la Badr...
- Nu mă interesează vorbele tale, Malik. Sahib o să-ți plătească nenorocita aia de cămilă, așa că taci!
- Mărite Saad, preacinstite, domnia ta n-ai văzut cum și-a bătut joc ovreicuța asta de cămila mea cea frumoasă.
- Ce-a făcut? I-a tăiat picioarele? I-a scos ochii? Ți-a vopsit-o doar.
- Și dacă i-a făcut farmece?
- Ascultă, Malik, se apucă Saad de uscior, cu mână tremurătoare. Tu când furai cămile, nu le vopseai, ca să nu le recunoască stăpânii?
- Nu le dădeam cu *kohl* la ochi și nici pe burtă nu le făceam cercuri. N-ai auzit-o pe fată, o, Saad, cum a zis că...?
- Sunt șeicul tău, și-ți poruncesc să taci, Malik, scrâșni Saad. Îl luă de umăr și-l strânse cu putere: Zilele astea sunt blestemate pentru moslemi, iar ție-ți arde de prostii... Îți trimit eu două cămile, nu una... dar taci.
- Mărite Saad...
- Niciun mărite Saad! Ia zi-mi: pe Umar l-ai certat pentru că fiu-său ți-a vopsit cămila?
- Asim e moslem, el nu citește suluri ovreiești...
- Ești un prost, Malik! îl străpunse Saad cu privirea. Dă-i drumul de-aici, că-l trimit pe Qays să-ți dea foc. Marș la rugăciune, n-auzi că Bilal cântă *adhan*-ul? Prostule, prostule!
- Se făcu liniște. Malik încleștă dinții, dar nu-l lăsa inima să plece cu coada între picioare. În clipa aceea, însă, de pe uliță se ridică un glas binecunoscut. Era Zaid, scribul profetului, îl striga pe Sahib. Intră în curte și rămase cu gura căscată, văzându-l pe Saad cum se holba fioros la Malik. Malik, în schimb, rânji, sperând că Zaid venise cu vești rele pentru *tabib*.
- *Salaam aleikum*, începu Zaid cu glas dulceag. Profetul nostru, pacea fie cu el, te invită la rugăciune, preacinstite Sahib. O să țină o *khutbah* și dorește să fii de față... Tu ce-ai pățit de-ai venit aici, o, Saad?
- Eram în Monakh și m-a luat cu leșin... Sahib, însă, slavă lui Allah, mi-a luat lungoarea cu mâna.
- Așa, deci, zâmbi Zaid din colțul gurii. Te rog mult, o, Sahib, reluă el, vino la *zuhr*, căci profetul, Allah să-l aibă în pază, te așteaptă.

– Vin deîndată, numai să termin cu Saad. Sper că profetul e bine...

– E așa și așa, se posomorî Zaid. Vrea să-ți zică ceva despre cronica la care scrii. Te prețuiește mult, o, Sahib... Mai întârzii sau plecăm împreună?

Și atunci se simți iarăși vânticelul acela ciudat și îngust, ca un râșor din aer, care-și făcuse loc în Madina odată cu venirea Zamirei. Cei din curte, însă, se uitară spre munții Hejaz, crezând că era vorba doar de vremea friguroasă, care, de la o vreme încoace, îi mira pe toți.

72
QIBLA

Zaid nu pricepea de ce Sahib, odată ieșit pe uliță, se tot uita
înapoi.

– Ce-i cu tine, preacinstite? Nu-mi spune c-ai uitat ceva acasă.

– Parc-aș vedea un corb cum dă roată sicomorilor – tu nu-l
vezi?

Zaid micșoră ochii, dar nu zări nimic. I se păru doar că
frunzișul se scutura din răspuțuri, ca și cum copacii ar fi fost plini
de păsăret.

– Nu văd bine departe, își ceru el iertare. Și ce dacă zboară un
corb peste sicomorii tăi?

Sahib zise că n-avea nicio importanță, dar rămase cu ochii
ațintiți spre casă. I se părea că văzduhul de deasupra curții era
mai *des*, ca și cum ar fi fost din apă, și i se mai părea că în apa
aceea zbura corbul, căznindu-se să iasă înapoi, în văzduhul
obișnuit, din aer. De altfel, când o luară peste canal, spre puțul lui
Suleiman, pasărea ieși la lumină, dând din aripi din răspuțuri.

– Corb e! zise Sahib. Corb.

– Cu vremea asta rece, poți să te aștepți la orice, zise Zaid,
zgâindu-se peste grădină, dar nici acum nu văzu nimic. Să vezi că
nenorocitul de corb e doar plâsmuirea lui Sahib, își zise. I-o fi
frică de ceva? Te pomenesti că-i e teamă chiar de evreii lui, își
mai spuse când, ajunși printre casele evreilor, ușile se trântiră,
din spatele lor ridicându-se glasuri ce-l blestemau pe Sahib.
Dacă-i pe așa, poate că *tabib*-ul o să ne cânte în strună, se bucură
Zaid.

Când intrară pe ulița ce ducea la moschee, se treziră față-n față
cu Nuaym ibn Masud. Zaid, hoțoman, rămase în urmă și vorbi cu
o femeie ce-l aștepta dinadins, lăsându-l pe Nuaym singur cu
Sahib.

– S-a auzit prin târg că te duci la slujba *lor*, o, Sahib, începu
Nuaym.

– Slujba *lor*? se miră Sahib. Nu e și slujba ta?

– Eu încă țin de Al-lat, Uzza și al Manat ³⁰, se undui Nuaym.

– Asta e treaba ta. Oricum, nu te privește unde mă rog eu.

– Pe mine nu, dar pe ai tăi da. Continuă, în șoaptă: Rabbi
Nehemia vrea să te vadă. Are să-ți spună lucruri însemnate.

Sahib nu-i zise nici da, nici ba, căci Nuaym ducea vorba de la unul la altul: așa făcuse și când meccanii asediaseră Madina, de-i vârase pe evreii Banu Quraiza în gura lupului. Mai mult ca sigur că *nu* rabbi Nehemia îl trimisese la el – mai degrabă o făcuse Umar, ca să-l prindă cu cioara vopsită, așa că Sahib se trase deoparte și-l așteptă pe Zaid.

– Eu n-o să intru în moschee, zise Sahib când veni scribul. Mi-e rușine să stau nemișcat când voi vă rugați.

– Nu trebuie să intri. Profetul vrea doar să fii de față la *khutbah*. O să stai în odaia lui pe timpul rugăciunii, iar după aia te chem eu în moschee.

Zis și făcut. Zaid îl vârî pe Sahib în casa profetului și, preț de două *rakkat*-uri, Sahib nu se clinti din loc, dar murmurul din moschee, foșnetul hainelor stârnit de cei ce se închinău, corul repetat de *Allahu Akbar*, îl făcură să dea deoparte velința ce-l despărțea de adunarea moslemilor.

Trase cu ochiul la mulțimea plecată în fața *mihrab*-ului ce arăta *qibla* – calea spre Mecca. Îl cuprinse o neliniște, un tremur ce-l îndemna să li se alăture, chiar dacă Allah, Domnul, sau Elohim, îi erau străini. Mulțimea, însă, era ca un râu ce-l târa după ea; murmurele rugăciunii, palmele ce priveau către cer, frunțile ce atingeau podeaua deodată – toate îl îndemnau să li se alăture, de parcă ceva îl atrăgea să se facă totuna cu *umma*.

Nu sunt în stare să fac ca ei, i se făcu lui ciudă și lăsă velința să cadă, stingherit, de parcă ar fi iscodit niște trupuri tinere, asudate, găfâitoare, bucurându-se unele de altele. I se făcu rușine și de necuviința acestui gând, și, ca să scape de el, apropie urechea de velință. Îl auzi pe Mahomed: spunea că într-o noapte, pe când se ruga la cimitirul Al Baqi, înțeleșese că morților le era mai bine decât viilor, căci multe rele înfricoșătoare aveau să se abată asupra *ummei* după moartea sa... Oare nu așa prorocise Waraka ibn Nawfal? Waraka, vărul Khadijei, prima și cea mai iubită soție a profetului, își avusese misiunea sa, dată de Allah, încă de când Mahomed, țânc fiind, rămăsese singur în deșert în ziua în care-i murise mama. Waraka îl găsisese și-l dusesese acasă, scăpându-l cu viață, iar după mulți ani, când profetul auzise pentru prima oară glasul lui Djibrail, tot Waraka îi întărise credința.

Faptele s-au petrecut astfel: într-o noapte cu număr impar din ultima săptămână a lunii Ramadanului, fiind în peștera Hira, lui

Mahomed i se arătă îngerul Djibrail care-i porunci: „Iqra!“, adică, „Citește!“. Mahomed întrebă: „Ce să citesc?“, dar Djibrail îi spuse din nou: „Iqra!“ Mahomed iarăși întrebă ce să citească, iar schimbul acesta de replici se repetă de trei ori înainte ca Djibrail să-l strângă pe Mahomed la piept, cu putere, și să-i dăruiască prima revelație: „Citește, în numele Domnului care a creat, care l-a creat pe primul om dintr-un cheag de sânge.

Citește! Căci Domnul tău e generos, El, care i-a învățat pe ceilalți să folosească pana, El, care l-a învățat pe om ceea ce nu știa...”

De îndată ce ajunsese acasă, Mahomed se vârî în pat, tulburat. Doar Khadijei i-a povestit ce și cum, iar ea îl duse a doua zi la Waraka, sperând că acesta va desluși însemnătatea celor trăite în peșteră, căci el era ebionit, citise scripturile, ba chiar învățase și ebraica pentru a le pricepe mai bine. Din păcate, bătrânețea îl prinsese din urmă și orbise aproape de tot.

Când Mahomed i s-a înfățișat, Waraka i-a spus așa: „O, nepoate! Ce ai văzut?” Apostolul i-a povestit ce și cum, iar Waraka a zis: „Cel pe care l-ai văzut e cel ce păstrează tainele, iar Allah l-a trimis cândva și la Musa... Ți-a vorbit de citire și de pană, deci de Cuvânt, căci asta e Allah: Cuvânt, vorbă, gând, amintire, vis – El e singurul în măsură să dorească.” Waraka a zis apoi un lucru ciudat: „Mi-aș fi dorit să fiu tânăr, ca să apuc ziua în care poporul tău o să te vândă.” Iar apostolul, uluit: „O să mă vândă ai mei?” „Da”, i-a zis Waraka, „căci oricine a adus lumii asemenea vești a fost întâmpinat cu dușmănie. Dacă voi fi viu în ziua când vei păți această nenorocire, voi sta neclintit lângă tine, ca să-ți fiu de ajutor.”

Waraka a murit, însă, după câteva zile, iar îngerul Djibrail nu l-a mai vizitat pe Mahomed pentru o bună bucată de vreme.

Ei bine, ziceau *ansarii* din Madina, iată că veniseră zilele blestemate, iată că sosise dihonía pe care o proorocise Waraka: o stârnea Umar, iar profetul (pfal) o știa la fel bine. Ca dovadă, când Mahomed se simțise rău și-l trimisese pe Bilal după Abu Bakr ca să conducă rugăciunea, iar Bilal nu-l găsisese decât pe Umar, Mahomed se ridicase din așternut și strigase supărat:

„Doamne ferește, eu l-am chemat pe Abu Bakr, nu pe Umar!” Dihonía era ațâțată și de Aișa, fiica lui Abu Bakr, precum și de la

Hafsa, fiica lui Umar, căci se știa că Mahomed le ocolea, petrecându-și cea mai mare parte a timpului cu Miriam, copta, singura care-i dăruise un fiu, în afara Khadijei. Băiețelul coptei murise, însă, iar acum, Aișa și Hafsa spuneau că, dacă Mahomed ar fi fost cu adevărat profet, fiul său n-ar fi murit. Mai mult decât atât, Aișa îl repezise pe profet (pfal) cu o săptămână în urmă,

când l-a întâmpinat acasă, cu capul vârât în cârpe reci și tânguindu-se de mama focului, deși Mahomed o lăsase sănătoasă când plecase. „Capul, oh, ce mă doare capul”, se plângea ea. Iar Mahomed: „Capul *tău*, Aișa? Eu zic: capul meu, căci capul meu plesnește și zău că nu știu cât mai am de trăit.” „Ba eu am să mor înainte”, i-a zis ea, cu arțag, iar profetul încercă s-o ostoiască, spunându-i așa: „Dac-o fi să mori înaintea mea, măcar știi c-o să am grijă să te trec dincolo: o să te duc la groapă, o să mă rog pentru tine și o să te îmbrac în văluri albe.” Cuvintele lui au scos-o din minți pe Aișa, care i-a zis, zvârlindu-și cârpele de pe cap:

„Nici nu mă gândesc să mor înaintea ta, *cealaltă* să moară

înainte!“ (Se gândea la Miriam, copta.) „Cum să mă îngropi și, în aceeași seară, să te culci cu altă nevastă?“

– A început *khutbah*, ridică Zaid velința, poftindu-l pe Sahib în moschee.

Ochii lui Mahomed luceau ca în zilele bune, numai că, văzându-l în picioare, Sahib își dădu seama cât de mult se împuținase la trup. Profetul îi zâmbi și-i arătă din ochi un loc în față, lângă Haret. Măcar de n-ar mai zâmbi *așa*, își zise Sahib, măcar de-ar zâmbi ca rabbi Nehemia sau ca episcopul din Najran, care surâd doar ca să ciugulească ceva... După ce-și spuse asta, Sahib se înclină cu dichis, dar îi veni imediat să intre în pământ: dacă frica m-a făcut să mă înclin astfel? Dacă moslemii o să-și spună: L-ai văzut pe ovrei? Făcea pe el de spaimă... În clipa aceea, îl zări pe Haret – se zgâia la el, micșorând ochii. Apoi armeanul întoarse privirea (scârbit? îngrijorat?) și-l căută pe Nuaym în mulțime. Nuaym îl văzu și-i făcu un gest de încuviințare.

Tu l-ai trimis pe Nuaym după mine, confrate, înțelese Sahib.

Profetul își începu *khutbah* cu o aluzie la moartea sa apropiată. (Dar tocmai ce-a spus asta, se miră Sahib.) Mahomed nu stăruia prea mult asupra morții sale, după care zise de cimitirul Al Baqi și de relele ce-i așteptau pe moslemi, întocmai cum o făcuse cu câteva clipe în urmă, ceea ce-l făcu pe Sahib să caște ochii: vorbește cu aceleași cuvinte – ce semn e ăsta? Profetul spuse din nou că morții erau mai fericiți decât viii și îl privi pe *tabib* cu înțeles, de parc-ar fi știut ce minune trăiește. Apoi vraja se rupse, căci Abu Bakr, aflat la picioarele amvonului, făcu un gest care spulberă clipele: își acoperi chipul cu mâneca *djellabalei*, iar lumina din jur deveni așa cum era *de obicei*, adică mai încețoșată, mai potrivită cu ceea ce puteau vedea ochii cuiva de vârsta lui Sahib, care până atunci văzuse limpede, de parc-ar fi privit cu ochii lui de cleștar din copilărie. Se uită la Mahomed, uluit, dar profetul nu-l mai iscodea, căci se înclinase către Abu Bakr, care suspina ca un țânc:

– Îi sunt recunoscător lui Abu Bakr și-i mulțumesc pentru prietenie, pentru sprijinul în vite și cămile, dar, mai ales, pentru ajutorul dat în luptă. De-ar fi să aleg un singur prieten din *umma*, acela n-ar fi decât Abu Bakr, dar e oare nevoie să aleg un singur om? Nu, căci *umma* e, toată, tovarășa mea – *umma* e lucrarea pentru care m-a trimis Allah. Cu toate astea, vă zic așa: după ce-o să mor, toate ușile caselor care dau în moschee să fie închise cu șapte lacăte, numai ușa casei lui Abu Bakr să rămână mereu deschisă.

Le reaminti apoi să nu cadă în păcatul idolatriei, căci Domnul e unul singur, lucru pe care el, trimisul, avusese prilej să-l vadă când urcase în al șaptelea cer, împlinind *al Isra al Miraj*.

– Și nici nu știu Ce am văzut sau dacă glasul Lui chiar glas era, căci vorbele Lui nu mi se așterneau în urechi, ci de-a dreptul în suflet. Așadar, blestemul să cadă pe cei ce vor îndrăzni să-I facă chip cioplit, căci de la Musa încoace, aceasta e porunca Lui. Și, tot de aceea, vă zic: nu vă închinați la mormântul meu, căci toți cei ce s-au închinat la mormintele profeților s-au ales cu mânia lui Allah. Nu vă luați după ei, căci altminteri, de ce-aș mai fi fost trimis printre voi?

Le vorbi apoi despre *ansari*, cei ce le fuseseră sprijin după ce meccanii îi alungaseră pe moslemi. „V-au dat case și v-au adăpostit, v-au hrănit și au împărțit pâinea cu voi, deși erau săraci lipiți; *ansarii* v-au pus pe voi înaintea lor înșile – nu-i uitați niciodată, ei sunt moștenirea mea pentru voi și e rândul vostru să vă plătiți datoria față de ei.“

În clipa aceea, un bărbat oftă lângă Sahib. Era Abdul, negustorul.

– Și ce-o să facem, o, Mahomed, izbucni el, dacă vor curge nenorocirile asupra noastră, după cum tu însuși ne-ai spus?

– Păstrați-vă credința și prețuiți-i pe toți semenii voștri. Acum, însă, mi-aș dori să... – reluă profetul, dar se opri, încremenind, parcă.

Se stârni un murmur. Apostolul își reveni iute și ridică mâna, zicând:

– De ce nu plecați spre Sham, cu Osama? Mergeți cu el și răzbuțați-i pe-ai noștri, de ce zăboviți? Mergeți în acest jihad, arătați-le tuturor ce puteți și fără să-l aveți pe profet în frunte. Lumea trebuie să priceapă că *umma* e puternică – iată de ce chem blestemul peste cei ce nu vor să plece! Vreau să-I arăt Domnului că mi-am împlinit misiunea...

Se clătină. Țâșniră mai mulți să-l ajute, dar Mahomed le făcu semn să-l lase. Coborî din amvon, stăpân pe picioare, dar pentru cei ce-și aminteau de mersul lui ștregăresc, de parcă mai mereu cobora panta unei coline, umbletul lui de acum era doar un semn rău.

Mahomed o luă spre intrarea în casă. Aruncă o privire spre Sahib și dispăru îndărătul velinței. Haret se repezi deîndată după profet.

– Du-te și tu după el! auzi Sahib o șoaptă.

Dacă intru acum, Haret o să-mi fie dușman de moarte, își zise Sahib și rămase locului. Velința se dădu la o parte, însă, iar Zaid scoase capul:

– Ce faci, o, Sahib? Nu intri?

Mahomed (pfal) se întinsese pe pat. Abu Bakr, roșu la față, se pusese în genunchi, lângă el. Se uită la Sahib și strânse din dinți:

– Halal meșteșug, ovreiu! Uite-l cum suferă, uite-l!

- Potolește-te! făcu Mahomed. Crezi că misiunea lui Sahib e să-mi întârzie întâlnirea cu Allah?
- Dar nu e drept, preasfinte, nu e drept.
- Nu sunt sfânt.
- Eu simt că... eu simt că mai avem nevoie de tine.
- Predic cuvântul Domnului de ani de zile, o, Abu Bakr... Ce-am avut de făcut am făcut... Acum... eh... aş vrea...
- Abu Bakr îl ştia bine, așa că zise: „Plec deîndată, o, Mahomed“ şi ieşi, urmat de Haret.
- Haret o să se supere, o, Mahomed, spuse Sahib, privind în pământ.
- Ba n-o să se supere, căci el are zapis: va fi medicul *ummei*. Tu n-ai niciun zapis – nu te supără asta? Sahib ridică din umeri.
- Dar Mahomed: Ba te supără, dar e doar vina ta, căci tu nu rogi pe nimeni, nimic. Spune-mi, sări el la alta, să sper că mă vindec?
- Mă simt mai bine de când mi-ai luat sânge.
- Fac tot ce ştiu ca să te scap, ocoli Sahib răspunsul.
- Eşti evreu, râse Mahomed, nu-mi spui nici că mor, nici că scap. În sfârşit, uite de ce te-am chemat... Ai scris cumva în cartea aia a ta despre alegerea lui Osama în fruntea oştirii?
- Nu, n-am făcut-o.
- Fă-o, te rog! Scrie ce vrei, scrie despre certurile din Madina, scrie despre urzeli, numai scrie că l-am pus pe Osama în fruntea oştirii. Vreau ca cei ce-ţi vor citi cartea să ştie ce am hotărât eu, cu adevărat.
- Dar o s-o afle de la Zaid, preacinstite. El scrie cronica pentru *umma* voastră, nu eu.
- Crezi că *umma* e numai noastră? izbucni Mahomed. *Umma* e lumea toată, Sahib, iar eu poate că am nevoie de tine nu doar ca *tabib*. Crezi că degeaba l-am pus pe Osama în capul oştirii? Acesta e un mister, iar eu vreau ca tu să-l dai mai departe şi celor ce nu sunt moslemi. Pentru moslemi, însă, râse profetul, mai bine m-ai scăpa cu viaţă... Poţi s-o faci?
- Nu ştiu, mărite profet.
- Păcat! se mâhni Mahomed. Dacă m-ai scăpa, *umma* ar vedea în asta un semn: iată cât îl iubeşte Allah pe trimis, așa ar spune toţi, şi zavera din ultimele zile s-ar stinge... *Umma* ar ieşi întărită, iar cuvântul meu ar fi mult mai straşnic – cine ştie câtă lume aş aduce pe calea cea dreaptă? Mai puţin pe tine, Sahib, căci tu eşti ca Toma acela, al lui Isa, care vrea să vadă totul cu ochii lui. Of, Sahib, tu tot nu crezi că ebionita e un semn?
- O, Mahomed, râse Sahib, nu-mi spune c-ai aflat lucruri noi despre ea.
- Să-ţi spun? Să nu-ţi spun? se înveseli profetul. Ce-o fi însemnând că Isa, Nuh, Musa şi Ibrahim îşi spuneau că lucrurile

trebuie să iasă cumsecade de *astă* dată? Mă tot întreb: cum adică, de *astă* dată?

– Ți-am zis că fata avea fierbințeală.

– Aud că fierbințeala i-a trecut, dar ea tot are vedenii. Cică vede niște oameni din lumea aceea a ta. Nici ăsta nu-i semn, o, Sahib?

– Nu știu, își pierdu Sahib cumpătul. Ea vede tot soiul de lucruri... Ultima oară mi-a vorbit despre teatru.

– Teatru?

– Teatru. De altfel, cum să-i vadă ea pe Isa, pe Nuh și pe Ibrahim, dacă nu ca într-o piesă de teatru?

– În lumea aceea a ta sunt și piese de teatru?

– Sunt, o, Mahomed. E o lume clocotitoare, cum să-i lipsească teatrul?

– Iar eu plec de pe pământ atât de devreme, se posomori profetul. Plec fără să fi stârpit teatrul! Cum să-i pui pe oameni să trăiască fapte petrecute deja? Când se petrece ceva înseamnă c-așa voiește Allah, iar dacă cineva repetă faptele puse de El la cale înseamnă că uneltește împotriva puterii Lui.

– O, Mahomed, teatrul e doar un joc, iar actorii sunt precum muștele: ei n-au voință, ei fac doar ce-i scris. Eu cred că tocmai faptul că actorii trăiesc din nou și din nou niște pățanii anume e dovada că-L prăznuiesc pe Domnul.

– Și care, mă rog, sunt pățaniile acelea trăite din nou și din nou?

– N-am îndrăznit să mă gândesc la vreuna anume.

– Și dac-o să te gândești la vreo pățanie mincinoasă?

– Va fi doar un joc cu tâlc, o, Mahomed.

– Joc cu tâlc, spui? Ce tâlc poate să aibă un joc? Eu nici când vorbesc, n-am curaj să mă joc, căci mi-e teamă să nu greșesc...

Dacă mă abat de la adevăr? Dacă vorba mea e nepotrivită și îndrumă *umma* pe căi greșite? Dacă faptele mele tulbură balamalele lumii? De ce crezi tu c-am interzis jocurile?

– Concursurile de călărie nu le-ai interzis, îi atrase Sahib atenția.

– Călăria nu e un joc, e folositoare în război și, mai ales, nu depinde de noroc, nu te face că nu pricepi... Jocul cu mingea, însă, nu-i bun. Sunt și jocuri cu mingea în lumea din cartea ta?

– Sunt, mărite profet. Și mie-mi place unul, l-am văzut la Benares. *Pulu* se cheamă. Niște călăreți izbesc o minge din piele și încearcă...

– Te rog, îl opri profetul. Nu mai spune nimic, îmi ajunge că scrii o carte.

Își drese glasul și întrebă:

– O, Sahib, de ce a fost Saad azi pe la tine?

- Saad e bolnav.
- Nu doar boala l-a mânat să te vadă. Eu cred că, foarte curând, o să se îmbolnăvească și un evreu, doar ca să-ți vorbească între patru ochi.
- Asta ți-a spus-o Nuaym, sunt sigur.
- Nuaym îmi vorbește mereu și nu e singurul. Crezi că-i ușor să ții lucrurile în frâu? Eu nu reușesc, oricât m-aș căzni. Saad a avut dreptate când ți-a spus că tevatura nebunească din jur ar trebui să te facă să crezi în Allah.
- Mă sperii, o, Mahomed. Nu eram decât eu și Saad când am vorbit despre asta.
- Îmi place să-i pun pe evrei în încurcătură, pufni Mahomed în râs. Voi aveți mintea zglobie și despicați firul în patru – păcat că, până la tine, n-am dat decât peste evrei cârcotași. Mă și gândesc, câteodată... Dacă evreii de aici, din Madina, ar fi fost altfel și dac-ar fi înțeles de ce prima *qibla* a fost Ierusalimul, oare și *ayat*-urile Coranului ar fi fost altele? Cum ar fi fost să fie evreii toți precum rabbi Salam, care a trecut la islam, precum rabbi Muhariq, care a murit luptând la Uhud, sau ca tine, un necredincios de *tabib*, care îmi e prieten? Ai putea fi un bun moslem dacă ai spune *shahada* și dacă te-ai ruga la orele cuvenite.
- O, Mahomed, nu crede despre mine c-aș fi ceea ce n-am cum să fiu!
- Nu cred nimic, știu doar că ești o unealtă, prin care Allah îmi arată că nu-s decât om... Vii diseară să-mi iei sânge?
- Bineînțeles.
- Și-o să scrii că cel mai mare mister al acestor zile e că l-am pus pe Osama emir?
- Dar tu, o, Mahomed, o să-mi spui ce mister e acesta?
- Nu pot. Te rog din suflet, însă, fă astfel încât să se afle c-am pus un tinerel în capul oștirii, mai zise Mahomed și-l chemă pe Haret, îndemnându-i pe cei doi *tabib*-i să vorbească despre boala lui de față cu el.
- Sahib știa că Haret era un *tabib* bun, numai că n-avea curaj să opereze. De fapt, Haret, ca toți creștinii, lăsase chirurgia deoparte, considerând-o doar un meșteșug de război, nu medicină înaltă. Vorbind între ei, Haret mărturisi că și el găsea de cuvință să-i lase sânge profetului (pfal), ba chiar zise, plin de bun-simț, că tot pe Sahib l-ar fi rugat s-o facă, fiindcă era mai îndemânatic, frază frumoasă ce-l făcu pe profet să suradă, căci asta își propusese: să-i împace pe cei doi *tabib*-i.
- La plecare, Mahomed făcu un lucru ciudat: îi ceru lui Sahib să aibă grijă de „scriptura lui“ ca de ochii din cap, căci mulți erau cu ochii pe ea.

– Misterul ce ți l-am împărtășit e mai important ca orice, adăugă el, după care-l îmbrățișă pe Sahib, cerându-i să n-o certe pe Simha prea tare pentru povestea cu cămila lui Malik.

Sahib dădu să iasă, dar îl luă în primire Zaid, bucuros să-l dea de gol în fața profetului, în felul lui lănced, închizând ochii pe jumătate:

– Te așteaptă Aspasia, grecoaica. Boutros, bărbatul ei, e bolnav. Vrea să treci pe la ei.

Sahib se îngălbeni. Cum de-l chema Boutros tocmai pe el? Era creștin, ar fi fost mai de înțeles să-l cheme pe Haret. În plus, îl blestemase pentru că-i sucise capul Aspasiei, deși, să fim cinstiți, nimeni nu știa cine cui îi sucise capul mai tare.

– Voi, evreii, mereu mă uimiți, pufni Mahomed în râs. Uite că nu unul de-ai voștri s-a îmbolnăvit în seara asta.

73
PARCUL

La despărțire, în Gara de Nord, unchiul Teo mă roagă să-i zic lui Moșbătrân cum a fost la Vadul lui Vodă, cu cine ne-am întâlnit și ce-am pus la cale: „Vreau să afle *ce* a pierdut, vreau să priceapă că om îl făceam!”

Ne luăm rămas-bun și-o iau spre ieșire. O văd pe Mirela, mă așteaptă sub panoul care afișează mersul trenurilor – s-a ascuns să n-o vadă Teo, bunică-su. Îi dau bomboanele *Bucuria* și mantia din Tadjikistan. Ea cascadează ochii la mantie, iar mie mi-e ciudă că nu pot s-o scot la iveală *acum* pe femeia din gând. Azi-noapte, în tren, îi scrisesem câteva rânduri, iar ea a apărut, scurt de tot. Purta pelerina ei lungă – mi-a trecut prin minte că se numea *aba*, nu știu de ce. S-a uitat îndelung pe hârtie (nu înțelegea ce am scris), după care a dispărut, fără o vorbă.

Luăm un taxi, Mirela vrea în Herăstrău, cică dorește să verifice ceva. Ajungem în parc. Târâi trolerul după mine, iar ea, povestindu-mi verzi și uscate, ajunge la logodnicul ei, insul ăla înțolit în suman.

– Știi că-i artist?

Și mi-l toarnă. Îl cheamă Gabriel, pictează, sculptează, o să expună curând, la Căminul Artei. Creează niște așa-zise *ansambluri*: trupuri omenеști puse la uscat precum rufe, pe frânghii întinse între clădirile emblematice ale Bucureștiului. *Ansamblul* pe care Mirela îl iubește cel mai mult e un labirint de cabluri, care *originează* de pe Casa Republicii și ajunge la Tribunal, de unde se răspândește peste oraș: spre Inter, spre Mitropolie, spre CEC-ul Mare și Centrul Vechi – o rețea de cabluri de care atârnă aurolaci, politici, domnitori, Nadia Comăneci și Ivan Patzaichin, bașca un sobor de preoți ce fac echilibristică, îndreptându-se spre cupolele luminoase ale Băncii Naționale, sub privirea sumbră a lui Eugeniu Carada.

– Merită să-i vezi lucrările. Ce zici, vii la vernisaj?

– Aș veni, numai să nu fiu pe munte, în Caucaz.

– Tot mai vrei pe Nanga Parbat?

– Cum să nu mai vreau pe Nanga Parbat?

– Deci nu ți-a trecut... Of, m-aș bucura să vii, totuși. Aș vrea să-l cunoști pe Gabriel. El e ca un... pustnic. Cu toate astea, e la curent cu *orice*.

– Și-ți ajunge?

Nu știe. Se uită la mine și-mi zice că-i pare rău că nu m-a lăsat să mă duc direct acasă. Știa c-o să fiu obosit, numai că nu s-a putut abține să nu verifice ce avea de verificat.

– Și anume ce? o întreb.

Tace. Ne așezăm pe o bancă, lângă Clubul Diplomaților – diplomații icnesc, izbesc mingile de golf, zici că-s în WC-uri publice, nu pe *green*.

– Ia uite, răuștele! face Mirela, privind la o rață grăsană pe urmele căreia padelează cinci boboci fâșneți, se tot vâră pe sub crengile unei sălcii, intră și ies, intră și ies. Drăguțele de ele, n-am pâine la mine, zice ea, după care se ridică și o ia, fără o vorbă, spre ieșirea din parc.

– Ai verificat ce aveai de verificat?

Cică nu e sigură, dar că se lămurește ea. Îmi spune de neamul Canta, de neamul Corbeanu, de blestemul nostru: dacă, cumva, mama ei, fiica mai mare a unchiului Teo, și cu tata, care-și pierduse capul după ea... așadar, dacă tata, care se îndrăgostise lulea de mama Mirelei, din tinerețe, dacă tatăl meu și mama ei...? Mirela mi-o trânteste fără menajament, rostește ceea ce Mesneraș și cu mine nu numai că n-am cutezat s-o spunem, dar nici măcar s-o gândim. „Dacă suntem frați, veri sau amândouă deodată?” întreabă Mirela. „Poate doar frați”, zic, „căci unchiul Teo nu e frate bun cu tata.” Dar ea nu e sigură de nimic: am eu habar care-a fost treaba cu *bunicul*? De ce să-l crească, în casa lui, pe unchiul Teo, dacă nu-i era fiu, cu adevărat? Dacă blestemul ni se trage de la bunicul Vasile și de la bătrâna Corbeancă, cea din cula cu observator, de *dinainte* de Primul Război Mondial sau chiar de și mai demult – de pe vremea când primul Canta a trecut prin Corbii-de-Piatră?

Ne mai plimbăm, dar nu mai zicem nimic, căci ar trebui să vorbim de cartea lui Iașa, de care unchiul Teo știa, dar vorbea prea puțin – cartea după care venise cel dintâi Canta în Muntenia.

E un asemenea secret cu nenorocita aia de carte, încât nimeni altcineva din familie nu-l menționează: poveștile nu există, sunt moarte, distrug și dizolvă...

În fine, luăm un taxi, o duc pe Mirela acasă, șoferul trage cu ochiul la genunchii ei în retrovizoare. Pe urmă mă duc la mine. Taximetristul îmi spune că lucrează 13-14 ore pe zi, sâmbăta și duminica inclusiv. N-are încotro, are plan pentru patron și mai trebuie să-i iasă și lui ceva, fiindcă nevasta fumează, băiatul cel mare se duce la înot, cel mic are nevoie de caiete, iar el însuși, taximetristul adică, fumează și el...

– Nici să dorm nu mai pot. Cum mă bag în pat, cum mă ia frica: o să scot mâine bani? O să am clienți?

Și eu am probleme cu somnul, recunosc. Acum, însă, abia aștept să mă bag în pături, îmi cad ochii-n gură. Iar taximetristul:

– Păi, dac-ai dat la buci! prinde el glas. Bună femeie, am văzut-o după craci că e iepuroaică!

– Iepuroaică, iepuroaică, zic.

Mă pun în pielea taximetristului. Gândesc: Mirela, buci, Mirela, buci... Ea e o doamnă, cum să i-o dai la *buci*? Ea face sex cu perdea, se abține să nu geamă – cum s-o *iei la buci*?

Taximetristul, însă, are buze groase, nas borcănat, e păros – păi da, pentru el, toate sunt iepuroaice, el ar lua-o la *buci* chiar și pe Mirela, pe bancheta din spate, hop, hop, hop!

Acasă. Dau drumul la baie. Mesneraș (îl simt) o sună pe Mara, dar ea nu-i răspunde și, pentru că el se ocupă cu ce se ocupă, știe că ea are telefonul deschis, dar că nu vrea să-i vorbească. Aș vrea să adorm, ca să-l scap pe Mesneraș de grija că m-am prins prin ce trece, dar n-am cum, căci îi simt, de-a valma, furia, gândurile rele și discuțiile *vâscoase* cu Mara, care-au început așa, dintr-odată.

„E doar din cauza lui Buraq“, face el. Îl întreb dacă Mara și Buraq *are having an affair*, dar el îmi zice că e mai rău de-atât: Buraq îi băgase Marei în cap gânduri ciudate, iar Mesneraș turba, fiindcă nu știa cum s-o scoată la capăt cu gândurile ciudate din mintea unei femei.

Apare Ali. Și ea vrea în Herăstrău, așa că reiau traseul făcut cu Mirela, iar Ali se așază pe aceeași bancă, lângă Clubul Diplomaților. Imbecilii n-au terminat partida de golf, le-aș pune o bombă, căci le aud râsetele false și-i văd cum mestecă *chewing gum*, plescăind. Apar și miloagele de rațe – rața-mamă, grăšana, e ca diplomații care o ard pe *green*: dă din picioare cu furie, dar nu se vede nimic, în timp ce bobocii se țin după ea, vârandu-se pe sub salcia aia pletoasă.

– Ia uite, rășuștele! face Ali. Ce drăguțe sunt!

Se apropie de mal, se caută în poșetă, constată că n-are niciun covrigel, nicio sărățică, nimic, i-e ciudă că nu poate hrăni păsăretul. Lui Mesneraș îi trece supărarea și râde de mine: „Mai bine rămâneai cu rusoaica. Ai avut grijă să scapi de urmele ei?“

Chiar așa, îmi zic, în timp ce ne întoarcem acasă. Ce-o să spună Ali când m-o vedea cu vânătăi și zgârieturi? Cu rana de la buză scăpasem ușor – i-am zis c-am făcut herpes.

– Și ți-am zis să fii atent, mă ia Ali. Mâine-poimâine pleci în Caucaz, o să te bată ultravioletele, iar tu faci herpes...

Stau aproape o oră în baie, încerc să scap de dezastrul de pe piele, dar nu reușesc. Când intru în pat, casc, mă întind, dar Ali e plină de chef (o fi de la zăpușeală), așa că sting lumina, doar-doar n-o să-mi vadă urmele. E noapte înstelată. Încet-încet, mă regăsesc și caut unghiul sub care, privind-o pe Ali, ghicesc o fărâma din Sveta. Cât despre *cealaltă*, mai bine o uit.

La nici o lună după ce a ajuns la Düsseldorf, Sipi a început să se trezească din ce în ce mai greu dimineța. Avea gura uscată, îi cădea furculița din mână, se ciocnea de pereți... Îl ținea cam o oră, dar nici după aia nu era în apele lui: era împotmolit toată ziua, era buimac și-i dezamăgea pe prietenii cu care se juca pe malul Rinului. Sipi se pricepea cel mai bine să sape canale și bazine în nisip, iar ceilalți îl numiseră mai-mare peste porturile care noapte de noapte se mistuiau, transformându-se la loc în mocirlă. Uite, însă, că din cauza amețelii, Sipi nu mai făcea treabă bună.

– *Komm, Sipi, komm mit uns!* îl strigau copiii dimineța, numai că puștanul ieșea din casă ca beat, stârnindu-le râsul.

– La români se îmbată și copiii? l-au luat ei într-o zi, dar n-au îndrăznit să zică mai mult, căci aveau nevoie de el: uite, numai ieri, dacă era s-o luăm, Sipi săpase trei bazine, legate între ele prin canale adânci, iar azi avea de gând să construiască un port mai mare, fiindcă tocmai începuse războiul cu rușii. Rușii erau foarte periculoși și aveau baza navală la vreo optzeci–nouăzeci de metri depărtare, în spatele unei răgălii puturoase.

Sipi s-a achitat de sarcină, iar ziua a fost încununată de succes: puștanii au scufundat patru cuirasate, șapte crucișătoare și încă pe-atâtea distrugătoare rusești, iar gașca cealaltă a luat-o la sănătoasa, cărând vaporeșele și macaralele la subsuoară, cu gând să le pună la adăpost.

Când a ajuns acasă, Sipi tot buimac era. Să fie de la lapte? – s-a întrebat el, la cină. Maică-sa, care tocmai o adusese pe *frau* Mitzbach de afară și se pregătea s-o îmbăieze, pusese de-o cină frugală: două sendvișuri cu unt și nelipsitul pahar de lapte.

Și-a cam schimbat gustul laptele, și-a zis Sipi, dând paharul deoparte.

– Ce faci? Nu-l bei? s-a răstit mă-sa.

– N-am poftă.

– Ia uite la el! Ai habar ce scump e? Bea-l imediat, nu ți-e rușine?

Și Sipi l-a băut, iar a doua zi a fost și mai buimac. Porturile nu i-au ieșit bine, iar copiii s-au supărat pe el, pentru că rușii le-au

scufundat toate navele în urma unui raid aerian necrușător. Și, uite-așa, a fost rândul lor să fugă cu vapoarele la subsuoară.

– Sipi, l-a luat Helmuth, șeful găștii, de astăzi ești simplu soldat! Ire... Irespo... *iresponsabilitatea* ta ne-a costat războiul!

Te degradez în fața trupei!

Ale *dracu'* vapoare, s-a supărat Sipi, mai bine era când mă jucam cu caii, la Oberammergau! Cu toate astea, s-a supus degradării – știa că el e de vină, așa că, în seara aia a profitat de un moment de neatenție al maică-sii și a aruncat laptele la chiuvetă.

Ciudat! N-a mai putut să adoarmă *deloc*, dar, naiba știe de ce, nu s-a plâns, nici măcar nu s-a foit, de parcă simțea că la mijloc e ceva necurat.

Trecuse de miezul nopții, când a auzit o bătaie în geam. Maică-sa a țâșnit din pat, i-a aruncat o privire lui Sipi, după care s-a repezit la fereastră.

– Doarme? a întrebat un glas de-afară.

– Păi cum? a chicotit maică-sa, iar tatăl vitreg al lui Sipi, Țiganul cel mare (Profetul!), a sărit în cameră fără zgomot. Ziceai că-i ditamai motanul.

– Ei, ai făcut ce ți-am zis, fă? a întrebat-o pe mama lui Sipi.

– M-no... Are ochi și-n ceafă, hoasca!

– Oloaga dracu'! Da' de uitat, te-ai uitat? Se uitase, da' nimic. Iar Profetul: Fă, mori de foame! Ți-am dat de muncă, te-am adus aici pe blat, și tu...

– Și eu, nah! a chicotit mama lui Sipi, dându-se pe lângă Țigan.

Era jumătate cât el, dar se pricepea. Sipi a înlemnit și i-a părut rău că n-a băut laptele, căci Țiganul horcăia, maică-sa sorbecăia, iar hainele zburau vraiște. Deodată, Țiganul i-a dat brânci maică-sii în pat:

– Hai! La interes!

Lui Sipi i s-a urcat un nod în gât. Țiganul era păros și gras, dar maică-sa îl plăcea, îl trăgea de părul de pe piept, de pe spinare...

Ăla a plesnit-o:

– Mă doare, fă, te-ai tâmpit? Cine-i tac-to?

– Tu ești, mânca-ți-aș pulica!

– Păi, ce mai stai?

Și ea buf – în genunchi. Clefăia, ziceai c-a dat de-un grătar în sânge, făcea ca ursoaica. Țiganul s-a transformat și el în urs, s-au băgat amândoi în cearșafuri, iar lui Sipi i-a venit să vomite, l-au luat febra și tremuratul: numai de nu s-ar prinde că-s treaz, numai de nu s-ar prinde că-s treaz, își zicea.

– Fă! Sigur doarme ciutanul?

– I-am pus doză dublă, doarme dus. Vreau să-mi vină tare de tot...

- Ce faceee?! Nu-ți vine *tare* cu mine sau cum?
- Ba-mi vine, mânca-ți-aș, da' am poftă să-mi dau drumul *de tot*, d-aia l-am adormit buștean.
- Fii atentă, bulinele alea-s pentru cai. Să nu dea colțul.
- Las' că nu dă colțul, hai odată, că nu mai pot!

Și-atunci a văzut Sipi animalul cu două spinări, el nu știa că-i zice așa, dar asta i-a venit în minte, și s-a tot uitat – vedea bine de tot, nu se putea abține să nu se uite, chit că-l lua cu frig.

- Fă, ăsta-i treaz! a făcut Profetul și s-a dat jos din pat.

Mama lui Sipi a rămas deschisă precum cartea, guguind, miorlăind – ziceai că fată.

Profetul s-a apropiat de puștan, s-a aplecat asupra lui. Sipi abia respira, i se părea că țiganul duhnește a sudoare, a rahat de câine, a latrină, dar n-a strâns din nas, că-i era prea frică. A plecat țiganul de lângă el, cu bărbăția fluturând, iar maică-sa a mormăit preemptiv. Sipi, ce să facă, s-a gândit la caii de la Oberammergau, la plaiurile curate de la poalele munților – îi era ciudă, voia înapoi la doctorul Werner, îi era silă de Helmuth, de vapoare, de Rin, de tot. Ar fi vrut să întoarcă spatele, să-și pună mâinile la urechi, dar murea de frică: dacă-l vedea Profetul? Cum naiba face mama așa *ceva* cu unul atât de păros și de negru? se întreba. De câte zile se strecoară *ăsta* în casă fără știrea doamnei Mitzbach?

A doua zi, la joacă, Sipi a făcut pe dracu-n patru ca să uite tot: s-a mișcat ca argintul viu, iar porturile și șenalele, săpate cu dichis, au întors (pentru a câta oară?) cursul războiului. Rușii au fost obligați să se retragă dincolo de un pârâiaș care se vărsa în Rin ba, mai mult, niște fetițe veniseră cu zvonul că-s gata să facă pace.

Seara, la cină, Sipi a stat pe gânduri dacă să bea laptele sau nu – nu mai avea chef de animalul cu două spinări, dar, până la urmă, a aruncat din nou laptele la chiuvetă, numai că, înainte să se culce, și-a pus vată în urechi. De auzit, a auzit tot, dar și-n noaptea următoare tot la fel a făcut și tot așa, noapte de noapte, până ce a auzit-o pe maică-sa că prinsese un fir – cică-și dăduse seama unde ascundea băbăția banii.

- Păi, dă-i și ei lapte, a hăhăit Profetul. Pe toți vă scot la liman, *amărăților!* Eu sunt tat'al vostru, eu vă duc pe Tărâmul Făgăduinței!

- Hoașca nu bea lapte, a comentat mama lui Sipi.

- Ei, ceva-ceva *bea* ea... Dă-i *schnapps*.

Ba nu, *frau* Mitzbach bea numai apă plată și suc de trandafiri, îi oferea și lui Sipi suc – cu mâna ei îl servea, stând în fotoliul ei cu rotile. Îi plăcea să-i vorbească, îl corecta când greșea, cică-i găsisese și-o școală bună, ba chiar și-un club de echitație, că știa

că-i plac caii, dar la echitație n-avea să-l trimită decât dac-o să învețe bine.

Ce mă fac? s-a întrebat Sipi. Să-i zic doamnei Mitzbach? Mai bine nu, că mă fac de rușine... Atunci, să spun la poliție că Profetul stă în Germania fără forme legale? Asta i s-a părut mai cuminte, dar a doua zi, pe când se îndrepta spre secția de poliție, i s-a făcut frică și-a șters-o pe malul Rinului. Iar a făcut niște porturi de mântuială, iar le-au oprit rușii ofensiva, iar l-a degradat Helmuth...

Ajuns acasă, s-a gândit că mai bine îi spunea maică-sii – ce-ar fi s-o ia cu binișorul, să-i amintească ce bună fusese *frau* Mitzbach, cum îi vorbise, cum îi promisese că-l duce la școală, cum îl servea cu suc? Poate că mama avea să dea înapoi, numai că, ghinion, atunci l-ar fi întrebat de unde a auzit de bani și ar fi intrat la idei, mai ales că de la o vreme încoace îl tot întreba de ce are cearcăne, deși dormea dus noapte de noapte.

Sipi și-a scobit mințile până a doua zi dimineată, doar-doar și-or da seama ce-i de făcut. Nu i-a fost greu să rămână treaz, căci Profetul a venit beat praf și s-a prăbușit în pat. A sforăit ca un faraon, de-a trebuit maică-sa să-l trezească din zece-n zece minute – făcea o gălăgie atât de mare, c-a ridicat în picioare toată câinimea din vecini.

Pe la crăpatul zorilor, lui Sipi i-a venit ideea salvatoare – era atât de simplă, încât nu pricepea cum de n-o dibuise mai devreme. Era ideea perfectă, n-avea să-l prindă nimeni și nici n-avea de ce să i se facă rușine. În plus, *frau* Mitzbach avea să scape cu banii nefurați.

Pe atunci, Mesneraș era la zece mii de kilometri depărtare: ucisese alți trei oameni și se obișnuise cu băutura. O să am ce le spune nepoților, își zicea, dar, până una-alta, își puna cenușă-n cap, scriindu-i lui Bill epistole bine ticluite, în care-și descria ebrietatea permanentă. Vinovați erau, cum altfel, cei patru inși pe care îi ucisese și care-l bântuiau fără drept de apel. Cu alte cuvinte, Mesneraș suferea de o dependență de alcool, alimentată de privitul prin lunetă, de apăsatul pe trăgaci și de tresăritul unor trupuri ce răspândeau mărețe flori de sânge în aerul fierbinte al Angolei. Își împărtășea experiența cu zel, căci îi plăcea să creadă că misiunea lui africană îl preschimbă într-un erou obligat să decadă moral ca să mențină lumea în stare de funcționare. Nu mai avea nevoie decât de un *însemn*, care să-i accentueze degradarea, iar el a ales, după o matură chibzuință, un alambic în care distila țuică din banane și citrice.

Într-o noapte ploioasă, însă, *am intrat peste el și l-am făcut să viseze din nou Nanga Parbat*: o avalanșă se învoldura pe fața Rupal, luând pe sus corturi și alpiniști. Mai bine mă las de băut, și-a zis Mesneraș, trezindu-se lac de sudoare în cortul cu miros de cauciuc. Toate numele cu care-i dăduse ghes Sahib în

copilărie: Gașerbrum Kanchenjunga, Annapurna, Daulaghiri – l-au năpădit din nou, făcându-l să frisoneze, iar vestea că unitatea lor va fi dislocată într-o zonă muntoasă din sudul Angolei i s-a părut semn de Sus.

După două zile, batalionul lui ajungea în Oncocua, un cătun aflat la treizeci de kilometri de râul Cunene, cel ce marca granița cu Namibia. În Oncocua nu erau decât douăsprezece case cu un singur cat, un spital pavilionar cu opt corpuri de clădire (deservea întreaga regiune Curoca), un centru administrativ cu pereți proaspăt văruiți, un bar șui, un turn de apă și o piață de mărfuri cu amănuntul. Prin așezare trecea un singur drum, nepavat, care înmănunchea potecile ce traversau munții molcomi dinspre nord-est. Potecile veneau dinspre Humba și Fuzali, două localități uitate de Dumnezeu pe șoseaua dintre Santa Clara, un punct de frontieră, și Lubango, un târg aflat mai la nord. Misiunea unității lui Mesneraș era să împiedice luptele dintre grupările MPLA, de stânga, și anticomuniștii de la UNITA.

Deplasarea spre Oncocua n-a fost de bun augur, însă, căci Mesneraș a fost beat mai tot timpul. De fapt, și-a dat el seama, îi plăcea să trăiască așa. La ce bun să-l apuce gerul în bivuacuri suspendate? De ce să asude cu zeci de kile în spinare, de ce să i se umple antebrățele de cârcei când cățara un perete, de ce să i se facă inima cât un purice când ajungea în surplombe? Escalada era chin și nici n-aveai pe cine împușca dacă te apucau nervii. Numai Sahib era de vină pentru visele astea răsuflate – Sahib, care după ce-ți băga ardei în fund și te încingea, își vedea de ale lui... Sahib, care se căciulea când dădeau în el ăia mai tari și care se gândea că doar Nanga Parbat îi putea spăla umilințele... Sahib, care număra zilele până la sfârșitul trimestrului, zicând că nu suportă învățătura (mai avem patru săptămâni, trei zile și două ore – și gata: vacanța!), dar care, cu toate astea, tocea de rupea... Mereu l-am scos din rahat: el cu planurile, eu cu ponoasele – de mic împărțeam pumni pentru el când intra în belea.

Prin urmare, Mesneraș a răsuflat ușurat când a văzut că la Oncocua nu se înălțau piscuri îmbietoare: în jur nu erau decât niște munți bonți, acoperiți cu tufe țepoase. Mirosea a praf, aerul era fierbinte, iar arborii de acacia nu aduceau defel cu jnepenii sau cu pinii: dă-o naibii de escaladă, mai bine *beau*, și-a zis Mesneraș, și a făcut un alambic nou-nouț. S-a apucat să distileze țuică din magiunul primit ca rație, s-a împrietenit cu localnicii și după o săptămână a avut primii clienți. În scurt timp, n-a mai rămas bărbat din așezare care să nu treacă pe la el ca să-și ia tainul: țuica îi înnebunise pe toți, îi făcuse mai încrezători, mai strașnici... Cât despre camarazii lui Mesneraș, ei jucau cărți, pescuiau la cascadele Epupa, se îmbăiau și vânau căprioare. N-a trecut mult și Mesneraș a aflat că atât insurgenții, cât și militanții de stânga făceau trafic cu diamante din Namibia, deci aveau

mulți bani, așa că și-a dat silința să scoată o țuică *mai* bună, pe care a vândut-o cu succes tuturor răsculaților aflați în trecere prin Oncocua.

În rest, plictiseală. Nici măcar patrulele nu-i puneau pe jar, căci lumea era sătulă de război: bărbații lăsaseră armele și se apucaseră de chefuri, cu atât mai mult cu cât faima țuicii lui Mesneraș se întinsese în tot ținutul. Băutura curgea cu decalitrii și-i zăpăcise pe masculi, în timp ce pe femele le adusese la disperare. Și-așa nu prea munceau masculii, dar, de când cu țuica, umblau ca bezmetici, îi obișnuise Mesneraș și cu pufoaica: o îndulcea cu tablete efervescente de Calciu Sandoz, de ajunsese curtea în care trona alambicul să duhnească a găinaț amestecat cu chimicale. Între timp, Mesneraș își găsise o tovarășă de viață – o metisă slabă, țâțoasă, pe nume Mau. Câțiva colegi o luaseră pe urmele lui și își găsiseră și ei fete: nu le-a fost greu, căci masculii se împuținaseră după douăzeci de ani de război civil.

Cât despre războiul civil, ei bine, devenise simpatic, se umanizase – se scălda în bișniță cu diamante și în hectolitri de boască. Conducerea militară a regiunii fusese felicitată, scriseseră despre ei și-n *Frankfurter Allgemeine* și în *Jenmin-jibao*, așa că militarii își petreceau zilele chefuind și ducându-se la scaldă pe râul Cunene. Nu se mai întâmpla nimic în Curaco, era liniște la Oncocua, pacea se instaura în sudul Angolei. Viața devenise atât de liniștită, încât într-una din zile, fiind beat praf și dorind să plonjeze în râu, Mesneraș nu-și dăduse seama în ce parte sare și, stând cu spatele la apă, se aruncase în partea *opusă*, în nisip. Că râseseră angolezii, care se scăldau cu ai noștri, nu era nimic – se hohotise, însă, și pe celălalt mal, în Namibia: erau insurgenții de la UNITA, care asistaseră la picnic fără să tragă un foc de armă.

Lucrurile s-au schimbat după două luni, însă, când conducerile celor două grupări s-au radicalizat, iar focurile de armă s-au făcut din nou auzite. Într-o bună zi, la Oncocua a apărut o unitate ONU însoțită de niște observatori britanici, numai că prezența acestora din urmă, se zicea, era legată mai mult de un safari în Kaokoland, în Namibia, la care lua parte un membru al Casei de Windsor.

Cum-necum, plutonul lui Mesneraș a primit misiune să-i protejeze, iar englezii cu pricina și-au exprimat dorința de a examina zona din jurul cascadelor Epupa.

Prezența englezilor n-avea nicio legătură cu războiul civil, dar i-a scos din minți atât pe militanții MPLA, cât și pe rivalii lor de la UNITA, așa că au căzut de acord să amplaseze *împreună* explozibil pe drumeagul ce ducea la cascade. Erau atât de furioși pe britanici (se pare că-și băgaseră coada și niște cubanezi, care țineau aprinsă memoria trecerii lui Che prin Africa), încât n-au suflat nimănui nicio vorbă despre acțiune, nici chiar lui Mesneraș, care continua să-i aprovizioneze din plin cu „frunte“, după cum învățaseră să spună de-acum și băștinașii.

Militanții erau veterani ai gherilei, așa c-au lăsat să treacă jeepul din fruntea coloanei, aruncând în aer vehiculul în care, credeau ei, se aflau emisarii britanici. De fapt, în mașina cu pricina călătoreau doi ziariști din Africa de Sud, care au murit pe loc în explozie. Plutonul lui Mesneraș s-a desfășurat imediat, a asigurat protecția delegației, iar insurgenții din ambele tabere au început să tragă în ei la grămadă, astfel încât s-a lăsat cu morți și răniți, iar misiunea de extragere s-a desfășurat sub o ploaie de gloanțe.

Până la urmă, Mesneraș și ai săi i-au scos pe englezi din infern. Se deversase, însă, atât de multă adrenalină, încât Mesneraș i-a tratat pe englezi cu țuică de îndată ce-au ajuns la Oncocua, ocazie cu care un bețiv local i-a mărturisit că-l avusese în cătare și că doar gândul la băutura îl salvase de la moarte. Țuica din ziua aia a fost excelentă, căci tocmai primiseră magiun din România. Englezii au lăudat-o în fel și chip, de s-a dus vestea până la *Fuckingham Palace*, numai că șarja aceea a fost cea din urmă: după ce au plecat englezii, maiorul a dat ordin ca alambicul să fie mitraliat fără milă. Cică venise preotul cu plângeri din partea localnicilor, care ajunseseră să-și dorească un război cinstit în locul bețiilor: nu numai că bărbații începuseră să le bată din te miri ce, dar nici de vite nu mai aveau grijă – de beți ce erau, le scăpau tot mai des prin râpe.

După două zile, în Oncocua și-a făcut apariția un convoi de camioane sud-africane – niște TIR-uri uriașe, cu volanul pe dreapta, conduse de unii care susțineau că-s șoferi, numai că purtau la brâu colțuri. Vorbeau în *afrikaans*, erau masivi, erau tunși periuță și discutau prea răstit, chiar și pentru unii care vorbeau o limbă germanică.

Seara au venit la bar – de când alambicul își dăduse obștescul sfârșit, barul îi aduna din nou pe bărbații din zonă. Negrii, de cum i-au văzut, s-au vârat prin colțuri: li se mai vedeau doar ochii în bezna din bar, jucând speriați dintr-o parte în alta. Sud-africanii nu i-au bagat în seamă – în schimb, au comandat bere.

– Prost am fost c-am stricat alambicul! a oftat comandantul de batalion, un maior.

– Fac altul oricând, s-a sumețit Mesneraș.

– N-ai cum să-l faci atât de repede, s-a posomorât maiorul.

Între timp sud-africanii se puseseră pe băut. Vorbeau tare și sugeau halbă după halbă: n-avea barul câtă bere poșteau ei. Negrii s-au pregătit s-o șteargă, dar sud-africanii le-au făcut semn să stea:

– *Waar gaan jy?* Unde plecați? Nu vă place să beți cu albi?

Și și-au ațintit privirile asupra negrișorilor, care s-au întors la mese.

– Venim din țara lui Mandela, i-a încurajat cel ce părea șeful. Suntem frații voștri, uite, a zis el, încordându-și bicepsii umflați

cu anabolizante.

– Scârbele astea ne-ar omorî ca pe gândaci, i-a spus Mau lui Mesneraş.

– Fii serioasă, n-o să vă facă nimic.

Mau nu i-a răspuns. Tremura deja.

– Nu puneți și voi niște muzică? a întrebat un sud-african.

– N-am decât muzică angoleză, dar, dacă vreți, caut ceva la radio, a zis barmanul.

– Lasă radioul, pune muzică de-a voastră, a strigat șeful sud-africanilor. *Ons is broers, wat die hel...* Suntem frați, ce dracu'...

Așa că barmanul a pus muzică angoleză. Cam tristă, dar ritmată.

– Ce fete frumoase! s-a ridicat un sud-african.

A scanat încăperea, a ales-o pe una, a invitat-o la dans.

Ceilalți – după el. Negrișorii au pus capul în pământ, iar sud-africanii le-au luat fetele la dans. Alea se mișcau cam fără chef, dar sud-africanii le zgâlțâiră:

– Ce-aveți? Nu vă plac albi? Faceți segregatie?

– O să iasă nasol, a oftat maiorul.

– Oprește muzica! a strigat un sud-african. Nouă ne place să dansăm în tăcere. Tu știi să dansezi în tăcere? a întrebat-o pe partenera lui, care a făcut semn că da, mai mult moartă decât vie.

Barmanul a oprit muzica. Nu se mai auzeau decât pașii dansatorilor, care, lucru ciudat, se mișcau în același fel, ca la paradă – le răsuceau pe fete, se aplecau asupra lor la unison, le ridicau în aer... Negrii fremătau, se uitau de la unii la alții, dar încremeneau când vedeau colturile bălângănindu-se la șoldurile sud-africanilor.

Negrii au privit atunci spre militari, darăștia erau trași la față și nu ziceau nimic, doar se uitau la sud-africanii care dansau din ce în ce mai abitir în liniștea din local – doar tălpile le zdupăiau pe podeaua din lemn.

– Du-te și cheamă-i pe-ai noștri, i-a zis maiorul lui Mesneraş.

Dar șeful sud-africanilor:

– Hei, voi, românii... de ce nu dansați? Nu vă plac cioroaicele? Șeful sud-africanilor și-a ațintit privirea asupra lui Mesneraş, care tocmai se ridica de lângă Mau. Uite un om corect! Fute o cioroaică. Invit-o la dans, sergent!

Mesneraş a strâns pumnii, dar maiorul l-a apucat de mână:

– Ți-am dat un ordin, în pula mea, Mesneraş!

În clipa aia, șeful sud-africanilor a pufnit în râs și, aplecându-se, și-a înclinat partenera cu totul, ca într-o figură de *tango esitacion*. Camarazii lui s-au oprit. Unul a râs. Iar șeful sud-africanilor, privind-o pe fată în ochi:

– Te iubesc, cioroaico!

Și și-a desfăcut brațele, lăsând-o să cadă. Capul negresei a sunat ca un pepene, izbind podeaua. A rămas jos, încremenită, privind la sud-african cu ochi mari. Negrișorii au prins să mormăie, drăguța lui Mesneraș a suspinat.

– Morții mă-tii! a făcut Mesneraș.

– Du-te după ai noștri! i-a zis maiorul, ridicându-se de la masă.

A luat-o agale spre dansatori. Sud-africanii își dădeau coate – cel mai mic dintre ei era de două ori cât maiorul, plus că ei aveau colturile, în timp ce maiorul era cu mâinile goale. Ei, și? Maiorul a avansat spre fata căzută, aproape atingându-l pe cel ce-o trântise. Stând cu spatele la sud-african și simțindu-i respirația în ceafă, s-a aplecat și i-a întins brațul negresei:

– *Eu posso, por favor?*

Negresei îi alergau ochii de la sud-african la maior.

– *Por favor*, a repetat maiorul, cu glas blând.

Fata a întins mâna cu teamă, iar maiorul a săltat-o – era ușoară ca un fulg. A dus-o la masa lui. Dar sud-africanul:

– Scârbele astea mi-au ucis doi concetățeni, *Groot!* Tu aveai responsabilitatea lor, dar nu i-ai protejat decât pe albinoșii de englezi.

Maiorul nu i-a răspuns. În schimb, i-a cerut barmanului o bere.

– Nu mai am, au băut-o pe toată, i-a arătat barmanul pe sud-africani.

– Atunci, un ceai.

Barmanul s-a dus la teighea, după ceai. Se tot uita peste umăr la sud-africanii, care, lăsând fetele, se apropiaseră de masa maiorului.

– E război, le zise maiorul. Au murit și oameni de-ai mei în ziua aia.

– Ce mă interesează pe mine oamenii tăi?

– Ba ar trebui să te intereseze. În războaie mor tot felul de oameni. Vrei să ne împușcăm pentru asta?

– Cine-a vorbit de gloanțe? Hai să ne probăm fără, își dădu sud-africanul colțul jos. Ce zici?

– Eu te-am întrebat dacă vrei să ne împușcăm. Vrei?

Se uită pe geam. Ai noștri ridicau deja praful din fața barului, îi adusesese Mesneraș. Aveau puștile cu ei. Îi văzu și sud-africanul:

– N-o să tragi, *Groot*, râse el, sprijinindu-se cu mâinile pe masă.

– Dracu' știe? făcu maiorul.

Mesneraș dădu ușa de perete, ai noștri intrară: țineau AKM-urile la brâu. Erau mici, dar mulți.

– Ce mărunței! se amuză sud-africanul. De-aia vă plac cioroaicele?

– Ba de-aia ne place să dăm la coaie, zise maiorul și, fără să se ridice, îi repezi sud-africanului palma făcută căuș, între picioare.

AKM-urile tușiră (rafale scurte, ca la carte) și făcură podeaua ciur. De-ai dracu', unii traseră și în geamuri, fărâmând ferestrele și cercevelele.

– Acum e rândul vostru, se aplecă maiorul asupra sud-africanului, care se zvârcolea pe podea. Dă-le ordin alor tăi să tragă, ce mai aștepți?

Între timp apăruse și preotul din Oncocua – cel ce-l rugase pe maior să asasineze alambicul.

– Ești un om de nimic, românule, se schimonosi sud-africanul.

Ai lui se înroșiseră la față, se apropiară de ai noștri.

– Ia învățați-i sârba! făcu maiorul. Iarăși rafalele. Scurte. La jumătate de metru de picioarele sud-africanilor. Din dușumea zburară așchii. Iar maiorul, întorcându-se spre preot: Ați văzut cum ne-au provocat, monseniore, zise el și, scoțând o batistă, o puse în palmă, luă coltul sud-africanului și-i goli încărcătorul în perete, în jurul ușii de la intrare. Apoi: Mă tem că trebuie să-i băgăm la arest. Or fi mercenari?

– Habar n-am, rânji preotul, dar am văzut *cu ochii mei* c-au tras primii. Eu zic să-i închidem în biserică până se lămurește situația. Mă duc să sun la Loanda... ³¹

În timp ce preotul suna la Loanda, doi polițiști din Düsseldorf puneau mâna pe tatăl vitreg al lui Sipi, chiar când se strecura în casa doamnei Mitzbach. Tărăboiul a trezit-o pe bătrână din somn.

Au luat-o palpitațiile.

– Am primit un bilet anonim, îi explicară polițiștii, după ce-i duseră pe toți la secție. E scris cu litere de ziar și ne avertizează că acest individ se strecoară noapte de noapte în casa dumneavoastră.

– Nu pot să cred, căscă ochii *frau* Mitzbach. Erau ca din familie... Cum de-ai făcut așa ceva? o întrebă pe mama lui Sipi. Voiam să-ți ajut copilul, să-l dau la școală, să-i fac un rost...

N-a primit niciun răspuns. Polițiștii îi dădură o coală de hârtie, ca să scrie declarația, dar *frau* Mitzbach nu se mulțumi cu atât: ceru altă coală și altă coală, până ce-și așternu, nemțește, tot of-ul. Încheie așa: „Nu mai vreau să am de-a face cu asemenea persoane. Sunt niște oameni de nimic!”

Părăsi secția de poliție în căruțul ei cu roțile, însoțită de un consilier psihologic. Sipi dădu să-și ia la revedere, dar *frau* Mitzbach ridică bărbia, prefăcându-se că nu-l vede.

– *Aussländer*, pufni polițistul-șef printre dinți. Vă fac actele pe loc! Ai interdicție pentru Germania pe tot restul vieții, se uită el la tatăl lui Sipi.

– Cum?! Ne dau afară? simți Sipi un nod în gât.

– E numai mâna lu' Protopapa, albanezul, mormăi Profetul. El m-a dat în gât, da' las' că-l fac eu!

– Dar de ce ne trimit în România? îl luă pe Sipi amețea. Ce-am făcut?

Se duse la fereastră, o zări pe *frau* Mitzbach cum se pregătea să urce în mașina poliției. O strigă. Dar Profetul:

– Dă-o-n pizda mă-sii, nu te ruga de ea, Sipițule! Eu sunt tac-to și te aduc înapoi! Las' că vezi tu cum îi joc, albiturile naibii!

– *Was ist das*, „albiturile naibii“? se încruntă polițistul.

– *Frau* Mitzbach! mai strigă Sipi. *Bitte, frau Mitzbach...*

Îl lăsau picioarele. Cum adică – se ducea înapoi în Vitan? În apartamentul ăla de lângă târgul de mașini, lângă Dâmbovița aia cleioasă, unde puțea a pești descompuși și a ceapă prăjită în rântaș?

– Prea târziu, puștiule, rânji polițistul.

Sipi fu cât pe ce să mărturisească tot, cum scrisese biletul, de ce-l scrisese – numai să n-ajungă înapoi la București. I se făcu rușine, însă, și-l apucă plânsul.

– E numai vina ta, se uită la taică-său vitreg.

– Vezi că-ți smeiesc una de-ți sar ochii! Tu nu pricepi, Sipițule, că mă cac pe ei? Ne-ntoarcem noi! Pe toți vă scot la liman, știi că mereu vă duc unde curge lapte și miere! Așa e, fă? o luă el pe mama lui Sipi.

În dimineața următoare, pe când poliția îi ducea spre gară, la două mii de kilometri depărtare, la Cluj, Stalin chiulea pentru prima oară de la cursul de microbiologie. Cea despre care credea că-i va fi iubită îi pusese în vedere că nu e cazul să se forțeze: ei îi plăceau bărbații înalți, cu chipuri prelungi, în timp ce Stalin era scund, încruntat și avea capul rotund – ziceai că-i cuman. În plus, făcea mereu planuri, ca un boșorog. Ce să facă ea cu un hârciog ca el? Pe bietul Stalin îl luase tremurul, auzind-o, și urcase într-un tramvai din care nu mai coborâse toată dimineața, dând Clujului tură după tură, așezat pe un scaun de plastic și privind pe geam.

Se dădu jos abia după-amiaza. Încă simțea o slăbiciune în genunchi, dar supărarea lui se transformase în ceva înghețat, răspândind răutate – mai pățise asemenea rușine la școală, când îl prindeau colegii la WC și-i dădeau castane, numai că acum Stalin era adult și n-avea obligația să răspundă pumnilor tot cu pumni (pe care, oricum, nu știa să-i dea), cu atât mai mult cu cât avea de-a face cu o fată: un adult inteligent avea *alte* mijloace la dispoziție, așa că, odată ajuns la ora de anatomie, luă un marker și coloră unghiile cadavrului pe care îl diseca, *exact după cum îi arătasem*.

La aceeași oră, Iașa încasa prima întrebare a interviului după care alergase cu limba scoasă doi ani încheiați: *The New Yorker* îl

remarcase, în sfârșit, și-i trimisese acasă, în Greenwich Village, un cronicar muzical. Interviuul avea să fie publicat sub titlul *Forza Wagner!* și, deși i-a înfuriat pe wagneriți, avea să-l lanseze pe Iașa în linia întâi a regizorilor de operă. „Chiar aveți de gând“, l-a întrebat criticul, „să vă puneți interpreții să trăiască o lună într-o tabără de supraviețuire, doar ca să aflați cum să le *distribuiți* rolurile?“

Iașa a spus că da – în primul rând, interpreții de operă *meritau* un asemenea tratament, căci junii-primi erau prea grași, în timp ce prințesele și reginele aduceau cu niște capre dezosate: numai o tabără de supraviețuire ar fi scos din ei niște *überfrauen und übermenschen*, demni de rolurile ce-i așteptau. În al doilea rând, cum să-i distribui pe interpreți într-o operă precum *Parsifal* sau *Valkiria*, dacă între ei nu se stabileau, în mod natural, relații de dominant/dominat, de atracție, de ură, de dragoste? Cum să-l pui pe un ins lipsit de voință să-l joace pe Siegfried? Îți trebuia un bărbat cumplit pentru așa ceva – și cum să-l găsești, dacă nu-l chinuiai ca pe hoții de cai? Iar după ce găseai în interpret forța *înnăscută* impusă de rol, ce scoteai din el: un Siegfried eroic sau un Hagen netrebnic? Cum aflai dacă un ins, deprins cu buna-cuviință urbană, era bun sau malefic? Cum îi disecai sufletul, dacă nu-l puneai în situații limită? Cum scoteai la iveală buimăceala și naivitatea – cu alte cuvinte, cum dezvăluiai sufletul unui *adevărat* Parsifal? Sau: cum să descoperi o Kundry convingătoare? El, criticul, ce părere avea?

„De fapt“, a zis Iașa, „abia acum o lună am descoperit-o pe cea care ar putea fi *adevărata* Kundry. Rămâne de văzut, însă, dacă cea pe care am găsit-o va trece testul taberei de supraviețuire, iar, dacă-l va trece, în ce fel se va poziționa față de ceilalți, căci rolul ei e extrem de dificil: Kundry e femeia cu două fețe. Pe de-o parte, e frumoasa seducătoare ce-i dă lui Parsifal cunoașterea lucrurilor ascunse și care face din el un *bodhisattva*, dar tot ea e și zăluda hidoasă, care a fost cândva Irodiada și apoi Gundrigia – e un Ahasverus feminin care-și dorește *susupti*, somnul-moarte, căci vrea să scape de *samsara*, neîncetata reîntrupare: viața eternă e un chin pentru ea. Vă dați seama despre ce rol vorbim? Kundry e minunata regină din Pataliputra, din ținutul Maghada, care vorbește zeci de limbi, inclusiv păgâneasca – dar tot ea e urâta cu cap de câine și colți de mistreț. Ea e femeia ce-l trezește pe Fal Parsi, adică nebunul curat, din limba farsi... Și-atunci, mă întreb: dacă cea care mi-a plăcut n-o fi bună, cumva, decât să aducă scrisori, pe tavă? N-o testez, mai bine, în tabăra mea de supraviețuire?“ ³²

Criticul l-a întrebat atunci dacă-și imagina că e realist să pui niște interpreți obișnuiți cu un anumit fel de viață și cu un anumit *standing*, ba chiar și cu rețete de casă serioase, să trăiască o lună la cort, în sălbăticie, amenințați de geruri năprasnice și de

animale rapace (urși, lupi etc.). Iar Iașa: „Ați pronunțat cuvântul magic: rețete de casă, domnule, rețete de casă... Bani! Conturi! Sponsorizați-mă strașnic și voi monta cel mai teribil *Parsifal*, cel mai cumplit *Amurg al zeilor*... Se vor călca pe picioare sopranele, tenorii și bașii să intre în tabăra mea de supraviețuire, credeți-mă!

O să scot din ei oameni sănătoși și puri – fiecare își va ocupa locul pe care-l merită în distribuție, asta e cea mai bună metodă de casting.“ Criticul l-a privit lung: „În condițiile astea“, a reluat el, „poate c-ar fi mai bine să montați *Tristan și Isolda*... De fapt, asta credeam că veți face, după succesul cu *Romeo și Julieta*. E același motiv al dragostei împlinite prin moarte, plus c-ar fi un spectacol cu o epică mai blândă, care...“ „Mai blândă?“ a izbucnit Iașa, vehement, „*Tristan și Isolda*, o operă blândă?! De *Tristan și Isolda* mi-e cel mai teamă, căci moartea e rezolvarea dramei lor, moartea, nu altceva... În *Tristan și Isolda*, moartea e un scop; nu e nici întâmplare nefericită, ca în *Romeo și Julieta*, și nici dorința vagă a lui Kundry, ca-n *Parsifal*. Nu știu dac-o să montez *Tristan* vreodată, dar, dac-o voi face, voi merge la Auschwitz – doar acolo poți monta o asemenea dramă. Unde în altă parte poți simți, mai zguduitor, că dragostea se poate consuma doar în moarte? Văd“, a privit Iașa pe fereastră, spre tutungeria de la intersecția străzilor West 4th cu West 14th, „văd tăpșanele de la Auschwitz, văd hangarele din care oamenii erau trimiși la crematorii... Acolo voi monta *Tristan*, dacă va fi să fie, acolo o să-mi pun spectatorii să sufere cot la cot cu Tristan și Isolda, printre duhori mortale și volute înecăcioase de fum.“ Iar criticul: „Și cu orchestra ce veți face? O să-i alergați și pe instrumentiști?“

Iașa și-a aprins o țigară: „Vă bateți joc?“ a întrebat. „Nicidecum!“ s-a apărut criticul. „Atunci, de ce întrebați ce fac cu orchestra? Dacă asta vă preocupă, dați-mi voie să vă întreb și eu: dumneavoastră ce-ați prefera? Să aduc trei orchestre la Auschwitz sau să aduc sute de boxe *Björn&Sachs*, câte una pentru fiecare instrument, și să le ascund la rasul solului, în locurile unde va avea loc fiecărui act, în timp ce orchestra ar *performa* în camera de gazare? Wagner ar fi încântat să vadă că am făcut din orchestră ceva ocult, ca la Bayreuth. În plus, el ar merita desfășurarea asta de forțe... A iubit-o prea mult pe Mathilde Wesendock, s-a chinuit prea mult să trăiască în aceeași casă cu ea, rămânând *cast*, sunt sigur, ca să nu-i oferim o montare pe măsură. Sexul neconsumat dintre el și Mathilde se împlinește în moartea lui Tristan și a Isoldei.“ „În moarte, da“, a aprobat criticul, buimac. Iar Iașa: „Păi, da, în moarte... Sexul absent s-a transformat în acordul Tristan, cel ce cheamă un răspuns pe care Wagner nu-l dă nicăieri – acordul acela e jind, dor, n-are cum să fie urmat decât de *nimic*, pentru că moartea, însăși, în care acordul își caută rezolvarea, e *nimic*.“ Criticul și-a dres glasul: îl credea nebun pe Iașa, dar, în ciuda crezului său, avea să scrie o

analiză la fel de dementă a spectacolelor sale: „Să fie lagărul de concentrare de la Auschwitz răspunsul la acordul Tristan?“ avea criticul să-l citeze pe Ișa în *The New Yorker*. Pe moment, însă, n-a zis decât: „Wagner. Antisemitul de Wagner la Auschwitz.“ „Păi, unde altundeva? O asemenea asociere creează, prin ea însăși, o tensiune extremă.“

Pe când Ișa dădea interviul, la Corbu era caniculă – vara se prelungise în septembrie, iar tatăl Marei își freca mâinile: avea turiști cu nemiluita.

– Merge banda, zicea. Mișcați, mișcați, mișcați! Își îndemna angajații. Tu ce dracu’ ai? se uită el la Mara, care făcea pe amețita, într-un colț.

– Mi-e rău. Îmi vine să vomit.

Tatăl Marei se uită la maică-sa: fă, n-o fi asta gravidă? Mama ei vitregă (o scârbă!) făcu semn că nu crede – cică Mara doar se coțăia.

– Înseamnă că i s-a făcut de cățeleală, pufni taică-său. Auzi, fă, ia lasă prostiile, că te rup cu bătaia! Hai să facem bani!

Mara intră în sala de mese. Lumea era înfometată, voia omlete, cafea, ceai, pâine prăjită, unt. Mara se duse în spatele tejghelei.

Apăru și maică-sa și se apucară de treabă. Comenzi. Prăjește, învârte în ciorbă, du-te la masa cutare, spală farfuriile, vezi că iar au venit fițoșii ăia, schimbă fața aia de masă, țigări aveți?

– Ce naiba-ți tot piuie telefonul? o întrebă maică-sa.

– Dă-l naibii! făcu Mara, oftând.

O căuta ăla care-i făcuse rost de telefon. De câteva zile avea chef de ea, iar ea-l ducea cu vorba. Azi avusese ea chef, dar uite cum o luase tac-su.

– Ce? Tot ți-e rău? făcu maică-sa, cu toată vitregia ei.

– Mi-a trecut, zise Mara.

Ieși în spatele restaurantului, se ascunse după hambar, aprinse o țigară. Își privi sânii. Desfăcu picioarele, se uită între ele. Se strâmbă. Termină țigara, se întoarse în bucătărie.

– Tot mi-e rău, zise.

– Du-te să stai nițel! Hai că s-au mai rărit, s-au dus la plajă. De unde dracu’ or avea atâta timp liber? Nu mai lucrează chiar nimeni în țara asta?

– Las’ să nu lucreze, că facem noi bani! se auzi glasul tatălui. Mara se strâmbă. Dădu jos șorțul, se duse în casă. Își aminti că avusese chef să citească o carte, numai că boul de taică-său îi lipise paginile. O prietenă îi spusese că-n cartea aia se petreceau lucruri necurate cu femei și bărbați, iar Mara voise să vadă *ce anume se întâmpla*, c-aveau cărți în casă (maică-sa asta nouă avea obiceiul citaniei). Își luase un țoi cu lichior, aprinsese o țigară și se pregătise de citit, tremurând. Când colo, rahat! Deîndată ce se încingea acțiunea, dădea peste pagini lipite cu

superglue. Trecea de ele, acțiunea se liniștea, apoi iar se încălzea, și Mara dădea din nou peste pagini lipite.

– Cine a lipit paginile? o întrebase pe mă-sa cea nouă.

– Dar tu de ce citești cartea asta?

– Îmi trebuie la școală.

– S-a întors lumea cu fundu-n sus... *asta* vă dă să citiți? A avut dreptate tac-tu să-i lipească paginile.

Tâmpitul! își spuse Mara, intrând în cameră. Îl sună pe băiat, apoi se uită la ceas și se schimbă în grabă. Se mirosi la subsuoară, își dădu cu deodorant, o șterse spre crâng. Îl zări pe băiat, se repezi în brațele lui.

– Ce-i cu tine, fă?

Nu-i răspunse. Se uită la ceas. N-avea timp de pierdut, așa că-l trase peste ea și se apucă să-l pupe, hai, hai, hai, că trece timpul.

Bifă săruturile pe gât, pe ceafă, pe sâni, se uită iar la ceas (ce repede treceau minutele), dădu jos bluza, blugii, rămase în chiloți, o sună taică-său, nu-i răspunse, se întinse în verdeață, un spin i se înfipse într-o bucă, dădu jos și chiloții, îi păru rău că nu se dusesse să vadă filmele porno cu care se lăuda colega de la Constanța, în fine, timpul trecea, iar Marei îi era cam neclar ce-o să urmeze, dar văzuse ea cai, câini și vite, așa că se puse în patru labe – băiatul căscă ochii, dar lăsă natura să-și urmeze cursul. Pfuai, se întrebă Mara, ce naiba-i durerea *asta*? Mă rog, dacă așa trebuia, așa trebuia, numai c-o apucară dracii când își văzu sânii bălângănindu-se – i se păru că se face de râs și se apucă de ei, cu gând să-i țină locului, dar atunci căzu cu nasul în iarbă. După câteva clipe, își simți burta cum se clatină, plus c-o durea din ce în ce, dar ea tot avea *chef*, ea încă spera, voia și ea, un fel de explozie... Ce chestie, își zise, printre icnete, pentru asta a lipit tata paginile cărții?

Hai să mai stau nițel, poate urmează o surpriză, își spuse, dar surpriza nu era pentru ea, era pentru el, care gâfâia de parcă se țacănise, ea nu mai făcea nimic, doar se străduia să-l țină în spinare, îi tremurau coapsele de efort. Fir-ar să fie, uite de ce s-au apucat alea mai mari de fitness, își zise și în clipa aia băiatul începu să scâncească: zici că nici nu mai e bărbat, așa o fi făcând și tata, așa or face *toți*? se întrebă Mara. Ce fel de bărbați sunt, dacă fac așa? – să vezi că asta-i șmecheria: când e să ne-o punem, bărbații se transformă în femei și femeile în bărbați, bineeee!

În fine, se isprăvi. Băiatul își reveni, o luă în brațe, începu s-o sărute. Mara se uită la ceas. Se uită spre plajă – peste mulți ani avea să se plimbe pe plaja aia cu Mesneraș, în timp ce-o buimăceau niște telefoane tulburătoare.

– Fir-ar al naibii, zise, întârzii!

Trase hainele pe ea. O apucară dracii când simți cât de lipicioasă se făcuse, se uită la băiat, ăla încă avea ochii

împăienjeniți.

– Un’ te grăbești așa? o întrebă.

– Mi-e frică să nu mă prindă tata.

– Fir-ar al dracu’ tac-tu!

– Ia vezi! îi trase ea un șut, nici prea tare, nici prea încet, și o șterse.

Văzu cu groază că blugii i se înroșiseră între picioare. Se duse în cameră, înjurând.

După câteva minute, coborî în restaurant și-și trase șorțul pe ea. O să merg la fitness și-o să fac ce vreau din bărbăți, își zise, cu părere de rău că nu simțise și ea ce spuneau fetele mai mari că ar trebui să simtă. Să vezi că alea se prefac, își spuse. Ce naiba să simți în iureșul ăla? Nu trebuie decât să nu-ți pese că ți se bălângăne țâțele și să faci pe bărbata.

Așa am fasonat-o pe Mara pentru zilele ce o așteptau.

75
CAUCAZ

E ger, zăpada scârțâie sub plastici. Am făcut un singur popas, scurt de tot, la bivuacul de la 3700 de metri altitudine și am înfulecat o bucată de șuncă cu pâine, cât să nu macine stomacul în gol. Sahib a vrut o țigară, dar s-a uitat Buraq la el nu știu cum și Sahib n-a mai fumat.

Pe când ne pregăteam s-o luăm din loc, au apărut americanii *ăia*. Veneau din urmă ca lupii: repejor, săltăreț.

– Ia uite! se miră Sahib. Ăștia nu erau jos, la Bezengi?

Ba da. Îi lăsaserăm dând aghioase, la patru-cinci corturi depărtare de noi. Altminteri, râdeau mult și vorbeau tare – lumea era a lor.

– Ăștia au venit după tine, Buraq, zic. Ce rele ai mai făcut?

Lunganul nu-mi răspunde, doar se uită la americani în felul lui liniștit. Parcă s-a schimbat și el de când s-a schimbat Mara. Mara, de pildă, nu mi-a trimis decât un SMS de când am ajuns în Caucaz: m-a întrebat ce mai fac. I-am scris înapoi, i-am zis ce și cum, dar ea n-a răspuns.

– Îmi plac ochelarii lor, zice Buraq, privind la americani. Să vezi că *și ei* vor să facă vârful dintr-o bucată.

Așa e, merg pe o curbă de nivel prea joasă și se duc de-a dreptul peste ghețar – nu asta e traseul obișnuit spre Dikh Tau.

– O să ia în piept peretele ăla, ne arată Buraq un versant înșorit. Să vezi că ne-au auzit și s-au luat după noi.

– Salafistule, zic, de ce crezi că toată lumea se ia după tine?

Buraq nu-mi răspunde. Ce-o fi având?

– Pe mine mă enervează mersul *lor*, face Sahib.

– Ce-ai, mă, cu ei? îl întreb.

Nici el nu-mi răspunde. Își saltă rucsacul. Mă uit la americani:

– Cred c-o să *cațere* peretele pe unde e mai înalt, zic.

– Da, dar după aia o să le fie mai ușor, mormăie Buraq. Zăpada e mai mică pe unde ies ei din perete. O să ne-o ia înainte.

– Plecăm? face Sahib.

Plecăm. Nu-mi place – prea sunt încrâncenați Buraq și Sahib. Americanii ne văd, ridică pioleții spre noi în semn de salut. Îi salutăm și noi: alpiniști din toate țările, uniți-vă!

– Sunt mai tineri ca noi, constată Buraq.

– Tineri, dar nu le stă os pe os, face Sahib. Bagă-n ei doar colesterol.

O luăm spre firul văii. Mergem cu vreo sută de metri mai sus decât americanii. Au tupeu, se strecoară printre crevase, scurtează mult, dar o să nimerească pe o stâncărie împuțită, dracu' să-i ia... S-au prins că ne-au băgat ardei în cur. Lungesc pasul, icnesc, zici că-s SEALS. Iar Buraq, în șoaptă:

– Or fi militari?

– Salafistule, iar începi?

– Las' că știe el ce știe, face Sahib. Hai, măriți compasul!

Au draci amândoi. Pe Sahib îl înțeleg: e supărat din cauză că obosește prea tare – dar Buraq? El ce are? Să aibă legătură cu Mara? În sfârșit... O ținem pe la baza stâncilor, ieșim în firul văii. Ne cade soarele în cap, e cald, miroase a pajiște umedă. Și noi ne îndreptăm spre un perete, dar peretele nostru e mai scund decât cel pe care o *să cațere* americanii. Ne-au luat-o înainte, icnesc în felul ăla al lor: un-doi, un-doi. Iar Sahib:

– Mai repede, mai repede!

– Ce te-a apucat, Mugabe?

Nu-mi răspunde. Dac-o mai ține așa, o să-i iasă ochii din cap.

Noroc că Buraq îl simte și înmoaie pasul, pe nesimțite. Bun tovarăș de munte, Buraq, dar nu pricep de ce s-a îndârjit când i-a văzut pe americani.

Americanii ajung la perete, încep *să-l cațere*. Noi încă ne târâm pe ghețușul din vale. Ei ne fac un semn de încurajare, sunt *fairplay*. Ajungem și noi la perete, cu vreo două sute de metri mai sus decât ei. Aici, la umbră, e ger. Cățărăm. Avem mai puțin de escaladat decât americanii, dar ei au ieșit deja din perete și au pornit-o dincolo de el, nevăzuți.

– Oare intră pe traseul nostru? face Buraq. Or fi tras cu urechea la noi?

– Sunteți doi tâmpiți, zic. Suntem pe munte, ce-aveți cu oamenii?

Ei – nimic! Urcă cu furie. Buraq găsește un diedru spart, cațără în șpraiț, diedrul se împarte în două, Buraq o ia prin hornul din stânga, ramonează, e iute, e sigur pe el. Sahib, pe urmele lui. Se grăbesc, Sahib, mai ales. Îi simt inima cum îi bate, începe și-a mea s-o ia razna, ce *dracu'* au?

Bun, ieșim din perete. Îi vedem pe americani: merg repede-repede, sunt pe teren aproape plat, în timp ce noi luăm în piept un urcuș de 30 de grade. Ocolim un serac uriaș pe deasupra, în timp ce americanii se vâra sub el – e cam riscant, pe soarele ăsta. În fine, noi câștigăm înălțime, ei merg pe curba de nivel. Abia aștept să-i văd mai încolo, în zăpadă, acolo o să vedem cine a fost mai dibaci când a ales traseul: cu cât ești mai sus, cu atât e mai rece, iar riscul ca zăpada să se fărâme sub tine e mai scăzut.

Nu-i mai vedem. Sahib înjură, așa face când obosește. Buraq dă ochii peste cap: nu suportă vorba urâtă, chiar dacă n-o înțelege, numai că se enervează prea ușor, parcă. Măresc pasul și-l aud pe Sahib: suflă din greu.

– Hai c-am obosit, zic. Facem popas?

Buraq se prinde care e treaba și dă să se oprească. Dar Sahib:

– Nu te uita la el, Buraq! Se preface, n-are nici pe dracu’.

Mă uit la el, iar el îmi zice în felul nostru că nu, nu face pauză. Să știe de bine că moare acolo, pe muntele ăla, dar nu face pauză.

N-are chef să-i lase pe americani s-o ia înainte.

Ocolim seracul, intrăm în zăpadă. Crusta e solidă, cu puțin noroc o să mergem fără să blestemăm la fiecă pas. Americanii nu se mai văd. În schimb, se aud: sunt mult în față, dar foarte jos, îi acoperă un troian uriaș din care picură apa, se adună în spate, o ia la vale într-un torent zglobiu – soarele se reflectă în el și ne ia ochii, așa că nu mai privim în jos.

Adică *eu* nu mai privesc în jos, căci Sahib numai acolo se uită.

Vrea să-și dea seama unde sunt americanii, iar Buraq, la fel.

Depășim zăpada cu bine și intrăm într-o viroagă care o să ne scoată în creastă. Sahib a rămas în urmă, dar dă din el cât poate, mai ales că apar și americanii: răsar dindărătul troienelor, mult mai jos decât noi, zici că-s niște bondari beți – de-acum suflă din greu, căci trebuie să urce și ei.

– Parc-ai avea un băț înfipt în cur, Sahib, zic.

În clipa aia zăpada începe să se fărâme și ne afundăm până la genunchi, până la mijlocul coapsei. Dau să înjur, mă opresc, Sahib își înghite și el vorbele: ne e rușine de salafistul de Buraq – cică salafiștii sunt un fel de protestanți de-ai islamului, niște iconoclaști, niște sobri, care nu țin cont decât de ce e *scris* în Coran... Între timp, americanii ies din zăpadă și saltă ca îngerii, în plin soare, parcă merg pe trotuar. Nici nu se uită la noi, doar icnesc ca petroliștii, așa. Și-au dat jos polarele, au rămas în tricouri, urcă de parc-ar trage o plimbare pe plajă, în familie. Au mușchi și-și arată tatuajele.

– Sunt plini de anabolizante, pufnește Sahib.

– Ei, și? face Buraq. Crezi că-i ajută? Avem un Aliat cu mult mai puternic, căci am ținut o *khutbah* la moschee, în A, înainte să plec.

– Ce-ai ținut?!

Nu răspunde. E înverșunat, e ca Sahib, numai că nu se vede la fel de tare. Of, de-am ajunge odată în creastă!

Ajungem, dar nu-i mai vedem pe americani. Aici, sus, e zăpadă, sunt și niște stânci plate, ca niște pravile uriașe căzute dintr-o bibliotecă. Creasta e îngustă, o bate soarele, lucește. Dinspre apus se ridică ceața. Respirăm iute, dar nu din cauza

înălțimii – ne-am forțat prea tare cu americanii. Ei unde-or fi?
Nu-i vedem și nu-i auzim.

Dă-i naibii! Ne grăbim, traseul nu e mare scofală, doar zăpada e moale, ne afundăm în ea, dar numai puțin. Îi zic lui Sahib să poposim. „Nici să nu te gândești“, face. Începe urcușul. Îl bate un plastic. Cât despre Buraq, sunt din ce în ce mai convins că-i un bun tovarăș de munte, fiindcă înmoaie pasul pe nesimțite când îl simte pe Sahib că se chinuie. Mi-e ciudă, însă, că nu-mi dau seama ce-l leagă de Mara.

Deodată, îi vedem pe-ăia. S-au împotmolit în nămeți, sunt sub noi. Poate că e momentul să ne oprim, dar Buraq zice că nu, vrea să mai mergem un pic, ca să luăm avans. Americanii nu-s atât de departe, dacă ne despart 70 – 80 de metri, dar sunt mult mai jos și-i așteaptă un povârniș abrupt, înzăpezit. Se mișcă greu, ca niște broscoi azvârliți în mocirlă, asudă, le lucesc mușchii, sunt expuși la ultraviolete, mă mir că nu se cremuiesc femeiește, cum le fac ei pe toate, conform procedurii.

Mai mergem. Americanii rămân în urmă.

– Acu', putem să ne oprim, face Sahib.

– Ești dat naibii, Mugabe! Ai mers ca un Dumnezeu.

– Și încă n-ai văzut tot! zice.

Idiotul aprinde o țigară, o pufăie ostentativ, se uită la americani. Aia se atacă, pufnesc, comentează, fumatul s-a interzis de când lumea, semnalul l-au dat ei și *the surgeon general of the US*. Nu las lucrurile așa: iau binoclul și mă chiorăsc după ei de parcă aş căuta țărmul de pe gabia unei corăbii pierdute în ocean. Mă prefac că-i descopăr cu greu:

– *Welcome to Marlboro fucking country!* le strig și li-l arăt pe Sahib.

Ei iau fițele noastre drept *a practical joke* și râd cot la cot cu noi.

– Niște puștani! face Buraq. Uită-te la ei cum râd!

– Așa râd americanii, constată Sahib.

Are ce are cu ei. Stinge țigara în zăpadă (o fumase pe sfert), o bagă în buzunar, se apucă de tuse, cu seriozitate. Răsună valea de tusea lui, stârnește ecouri umede, bronsice, hârâie ca o oală sub presiune. Flegmează. Trage cu ochiul la americani – ăia merg ca niște cărăbuși rătăciți în smântână.

Bun. Avem timp să imbucăm. Slană. Pâine. Miere, două smochine, lapte condensat. Trei guri de apă – niciodată mai mult, sus pe munte. Buraq face la fel, îl doare în cot de manuale. Noi avem tradiția noastră, noi ținem cu Mallory și cu Irvine, ținem cu blestematul de Messner, facem ceva pe știința din cărți: e pusă la cale de burduhănoșii care fac teorie pe alergătura altora.

Buraq se uită la ceas. E trei și-un sfert, dar e iulie, ziua e lungă și afară e cald. Lumea se vede perfect de la 4700 de metri

altitudine – aerul e curat, ceața dă bine, soarele arde, e nesățios.

Sahib ne face semn să privim în vale. Americanii o luaseră în *biais*, se apropiau de creastă, o să ne iasă la două sute de metri în față. Iar țopăie, iepurii naibii – o să se aleagă cu arsuri, că le lucește pielea de sudoare, iar soarele îi plesnește în plin. Hop, hop, hop – sar ei prin nămeți.

– Hai! face Sahib și o luăm iar din loc.

Americanii ne văd. Măresc pasul, se întărită și ei, Caucazul miroase a testosteron. Ajungem pe o porțiune alunecoasă – să ne punem colțarii? Buraq ne face semn că nu și se apucă să bușească nu știu cum în gheață, sapă trepte *à la manière shina*: nu trebuie decât să călcăm cu atenție, ca să nu ne ducem de-a dura la vale.

– O să ne-o ia înainte, se ambalează Buraq.

Americanii prinseseră zăpadă solidă, nu alunecau, nu se afundau în omăt: să vezi c-o să ne iasă în față.

– Dă-le naibii de trepte! face Sahib.

– Da, pierdem timpul, recunoaște Buraq.

Nu mai face trepte, riscăm. Mă întreb: ce facem după ce ajung și americanii pe creastă? Cum o să ne depășim? Creasta e îngustă, nu e loc de două persoane – o să ne omorâm unii pe alții, ca să ieșim în față?

– Mergi, nu te mai gândești atât, îmi zice Sahib prin viu grai.

Americanii se prind că acum se joacă partida – se tot uită la un bolovan care se ridică în mijlocul cărării, ca o momâie: acolo vor ieși în creastă. Nu mai strigă ostășește, doar se grăbesc. Nici noi nu ne lăsăm: Buraq ne deschide calea, sărind din pietroi în pietroi, calcă pe muchiile de gresie, talpa de vibram îi scrâșnește, te aștepți să stârneasce scânteii.

Bolovanul ăla din mijlocul drumului... Momâia... Trebuie să ajungem la ea înaintea americanilor. Dar Buraq, făcând cu ochiul:

– Mai bine-i lăsăm să ajungă *primii* la bolovan. Ia fiți atenți!

Și ne arată o potecuță ce-o ia pe sub creastă, cu 15 metri mai jos, la rasul unor cornișe. Deasupra ei, creasta face o cocoasă, urcând și coborând, în timp ce potecuța o ține drept. Ce scurtătură!

– Bravo, Buraq! rânjește Sahib.

Mărim pasul, americanii sunt cu ochii pe noi, se năpustesc, urcă prin zăpadă ca excavatoarele, sunt *hummere* pe două picioare, le iese albumina pe nas, o să ajungă în creastă sleiți – așa-și zice Sahib, dar nici el nu mai poate, îi zvâcnește inima. O să mori, Sahib, ia-o ușor!

– Crezi că-s prost? îmi lansează el peste umăr, dar îl ia tusea.

Nu-i pasă, merge înainte. Totul e să-i forjăm pe musculoșii ăia, să-i lăsăm să ajungă primii la momâia de piatră, ca să-i chinuim ca pe hoții de cai. Ei n-au cum să vadă poteca lui Buraq – e

mascată, e-n umbră –, ceea ce înseamnă că trișăm, dar *à la guerre comme à la guerre*.

– Las' că și ei și-au dat cu hormoni în venă, comentează Sahib.

Aproape că alergăm. La fel și rivalii noștri, suflă ca locomotivele, zburdă, gata, ne trec în față, ies în creastă, au douăzeci de metri avans, nici nu fac pauză, bagă în continuare, nu care cumva să-i prindem. Nici acum n-au cum să vadă poteca ce coboară pe sub ei, căci e ascunsă în umbră.

– Punem colțarii? întreabă Buraq.

– Dă-i naibii! Ori noi, ori americanii, scrâșnește Sahib.

Mai avem cinci metri și gata: ieșim din creastă. Poteca lui Buraq coboară molcom, hoțește, americanii iau avans, zici c-au luat foc, vor să ne spargă definitiv, să ne trăsnească moralul, însă noi coborâm pe sub creastă precum stafiile, e lunecuș, dar ne descurcăm și fără colțari – dă-le naibii de reguli! Când se prind americanii, e prea târziu. Îi depășim, iar ei abia mai suflă pe bolovănișul de deasupra, se uită după noi, înghit în sec, siluetele li se decupează pe cer ca-n reclame, le lipsește doar o cămilă, un vultur, ceva. Luăm avans, unul dintre ei strigă, ăilalți pufnesc, se opresc în creastă precum maratonistii la finish, se îndoaie de mijloc, răsuflă cu zgomot, curge apa pe ei. Se acuză unii pe alții și se uită urât – uite așa încep războaiele, la nervi.

– Merge bine Sahib al tău, face Buraq. Ziceai că nu e antrenat.

– Vezi că ne aude, zic.

– Asta și vreau, chiuie Buraq. Hai, Sahib, dă din picioare!

– Nu te lăsa, Mugabe!

Așa. Le ieșim americanilor în față. Stau în fund, nici nu se uită la noi. Ce-i drept, și noi suntem sfârșiți, ne-am forțat prea tare, plus că panta devine abruptă, are cam 60 de grade... Fir-ar să fie, nu mai e mersul pe munte ce-a fost – dăm la gioale, ne ambalăm, provocăm: cine iese primul devine CEO, boss, șeic... În fine. Ajungem la bivuacul de la 4800 de metri. Risc o privire în urmă. Americanii o luaseră din loc și se chiorau la noi: poposim sau nu?

– Ai naibii! face Sahib. Mai vor.

– Vrei să ne oprim?

– Mai devreme sau mai târziu, tot o să ne oprim... și-o să le stăm în drum, ca mitocanii... Mai bine ne odihnim aici, să aibă loc să treacă.

Cădem în zăpadă, lângă un pietroi. Americanii se apropie, gâfâie. Răsar din spatele pietroiului, se uită la noi, zâmbesc – de fapt rânjesc, dar tot așa facem și noi, ne abținem să nu suflăm ca disperații. Sahib aprinde altă țigară, se face că-i place peisajul.

– *You've got some funny hat, man*, râd americanii la Buraq, admirând pakolul lui de pakistanez.

– *I'm in love with your sunglasses*, le dă Buraq replica.

Vorbele astea sunt schimbate din mers.

– *See you on top!* face unul dintre americani.

Facem semnul cu degetul mare, râdem, ne înfrățim... Sahib stinge țigara, se uită după ei. E cinci după-amiaza, e târziu. Pornim. Poteca se îngustează. Ne ținem după americani, dar ei măresc pasul deîndată ce ne aud răsuflarea. Suntem lac de sudoare. Se întunecă. E senin și se lasă gerul. Americanii se opresc, trag pe ei polare, hanorace. Am putea să-i depășim, dar mai bine ne oprim până se echipează: dacă e să le-o tragem, să fim *fairplay*. Ei ne zâmbesc – se prind care-i treaba. Buraq le face cu ochiul.

– *What a day!* strigă unul la noi și se pun în mișcare.

Pornim și noi.

Se lasă seara când ajungem la pietroiul cel mare – buba traseului spre Dikh Tau. E un bolovan negru, are zece metri înălțime, e crestat ca o spinare de balaur, iar lumina crepusculului bate în el. Zăpada a înghețat. Trecem la colțari, americanii ne văd, se opresc, trec și ei la colțari, se vâă printr-un hornuleț aflat la stânga stâncii (e cam expus pe acolo), noi ne băgăm direct pe stâncă, nebunul de Buraq e în frunte, face un traverseu, o ia direct spre culme, e sărit de pe fix... Păi, da, tehnică nemțească, *rotpunkt*, pricepeți? Nu e-n tabele, e chestie de *cojones*... Gata! – o luăm înainte. Nu mai e mult și-o să aprindem frontalele.

Ajungem pe Dikh Tau. Suntem sleiți și în jur, gata, e beznă. Ce rahat... Cică se vede frumos de pe vârful ăsta, dar noi ne băgăm degetele în ochi și luminăm cu frontalele: ne uităm unii la alții, suntem trași la față, avem ochii afundați în orbite – ne-am bătut joc de muntele ăsta, am dat fuga pe el de parcă l-am fi cățărat ilegal. Nu ne-am bucurat de stânca și gheața lui.

Simt gândul lui Sahib – oho, e gândul cu femeia... Dacă mă chinui nițel, o s-o văd: oh, da, e brunetă, are păr ondulat și e cam năsoasă. Poartă o *aba*, știu că-i zice *aba*, fiindcă așa-i spune Sahib. „Nu-i ăsta muntele tău“, îi zice ea cuiva (mă ia cu răcoare când o aud), „n-au ajuns decât în al patrulea cer.“ De-acum o văd bine. Stă în fața unui bărbat, leit cu Sahib, care scrie pe un pergament gălbui. „O s-ajungă ei și pe muntele meu“, zice ăla.

Până și glasul lui seamănă cu al lui Sahib, dar vorba îi e pietroasă, rârâită din cale-afară, ca-n vis: „Am vorbit aseară cu Mahomed despre munți, iar el m-a rugat să țin vineri o *khutbah*. I-am zis: sunt un câine necredincios, cum să țin eu o *khutbah*? – dar el a râs și mi-a spus că porțile Paradisului îmi sunt deschise și că cel ce-o să mă judece e Isa.“ „Adică Yeshuah?“ se miră femeia, iar gândul lui Sahib se șterge ca aburul, se topește pe Dikh Tau.

Să nu îndrăznești să vorbești despre asta, îmi aruncă Sahib o privire crâncenă. Crezi că eu nu te-am simțit când te gândeai la Mara?

Mara, da. Ce echipă de munte suntem și noi... Ne despart prea multe lucruri neclare, prea multe dorințe. Mă uit la Buraq:

– Ce ziceai c-ai ținut la moscheea din A? îl întreb.

– O *khutbah*.

– Ce-i aia?

– O predică, zice el, trăgând cu urechea după americani.

Sahib simte că vreau să aflu mai multe. Te joci cu focul, îmi zice, pe calea noastră. Dar Buraq:

La voi doar *preoții* țin predici... La noi, însă, ajunge să fii *khatib*, adică un bărbat care și-a făcut abluțiunea, ca să le vorbești credincioșilor. Eu le-am predicat despre munți... Mi-a fost teamă să nu se supere, să nu spună că-s încrezut, căci cine sunt eu, să aleg asemenea subiect de *khutbah*? M-au ascultat, însă, căci le-am vorbit despre Nanga Parbat și despre toți munții înalți pe care urcăm. Le-am spus că eu nu sunt profet, că n-am cum să fac marea călătorie, *al Isra wal Mi'raj*... Cum să zbor până la Ierusalim și cum să mă urc la ceruri, chiar dacă mă cheamă Buraq? Nu-s decât un om simplu, eu nu pot decât să urc pe munții cei mai înalți – e singurul lucru pe care-l pot face ca să mă apropiu de Allah. N-o să-i întâlnesc pe ceilalți profeți în călătorie, n-o să văd lotusul din al șaptelea cer și nici Allah n-o să mi se înfățișeze, dar măcar o să respir aerul din jurul Lui și-o să fac o călătorie nemaipomenită: o să simt cum e să te desparti de pământ și să ai în preajmă doar cerul, norii și doi-trei aleși pe sprânceană. Nu tu telefoane, nu tu parfumuri și magazine – nimic! Doar Allah, prietenii mei și cu mine... Să urci pe un munte ucigaș până în vârf e ca un jihad, așa am isprăvit *khutbah*... Of, vin americanii ăia!

Iar Sahib:

– Jihad, jihad – peste tot jihad. Singuri v-o trageți: prea mult jihad.

– Știu, se posomorăște Buraq. Până și profetul, pacea fie asupra lui, se temea de asta. Zicea c-o s-o luăm pe căi greșite și c-o să apară falși imami, care o să-și ia dorințele drept mesaje de la Allah... Mahomed a vorbit despre ei în ultima lui *khutbah*, iar acum îi văd, îi simt, sunt peste tot: 72 de secte vor apărea după mine, a zis profetul, dar numai una va intra în Rai, căci restul vor arde în focul Gheenei... Cu toate astea, lumea se uită la falșii imami ca la sfinți, iar asta e prima greșală, căci nici măcar Mahomed nu se credea sfânt. E o dovadă de lașitate, știi? Îi trimiți pe alții în jihad, nu-l faci tu, nu mori tu, nu suferi tu... Ai fost laș vreodată, Sahib?

Frate-meu încremenește. Se uită la mine și stinge frontala.

– Am fost, zice.

– Și eu, face Buraq.

- Dac-aș fi american, o dă Sahib pe glumă, aș face un imam biochimic.
- Biochimic?! se amuză Buraq.
- Exact. Un imam programat ca, după ce va fi ridicat în slăvi de toată lumea, să se facă apostat.
- Hei, asta nici în glumă să n-o mai spui, se întristează Buraq.
- De ce nu, ești prietenul meu... Eu așa aș face și-aș termina cu jihadul odată pentru totdeauna: aș virusa un musulman convingător cu germenii apostaziei și l-aș face bun și simpatic, ca să ne fraierească pe toți: liberalii l-ar iubi, conservatorii ar face spume, extremiștii n-ar mai înțelege nimic... Iar după zece ani, l-aș pune să se retragă pe plajă, în Cuba, și să ne dea cu tifla.
- Decât așa, mai bine un jihad ratat, se scutură Buraq.
- Gata, tăcem, apar americanii.
- *You're some helluva climbers, dudes*, strigă unul.
- *You too, man*, face Sahib, întinzându-i mâna.
- *It's getting damned cold*, face altul. *Aren't you freezing?*
- Le facem loc pe vârful îngust, ne strângem mâinile. Sahib, cum altfel, aprinde o țigară – se chinuie, însă, căci aerul e rarefiat.
- De unde sunteți? întreabă americanii.
- Le spunem de România, de Pakistan. Cu Pakistanul o nimeresc, întreabă de Islamabad, cu noi, însă, o dau în bară: cică ce se mai întâmplă la Buddhapesta?
- E la fel ca la voi în State, la Beijing D.C., se strâmbă Sahib. Americanii râd, n-o pun la suflet, nici măcar nu alungă fumul pe care Sahib îl suflă de jur-împrejur, spunând cu năduf:
- Ne-am grăbit ca tembelii. O să fim morți de oboseală, la coborâre.
- Doar nu era să dăm înapoi, râde un american. Facem poze împreună?
- Facem. Buraq e cam nesigur pe el, dar nu comentează. Blitz, flash, bum: cu puțin efort, o să ne trezim pe FB în două secunde. Apoi coborâm. Americanii deschid calea, ne luăm după ei, doar Buraq rămâne în urmă.
- E întuneric. Nu-l mai vedem. În schimb, îl auzim: mormăie, gungurește, scandează, oh, da – se roagă pe Dikh Tau.

76
KOSOVO

Zici că m-au scos din canalizare, cu așternuturi cu tot. Transpir, duhnesc, mă cutremură frigurile, aud ca prin vată și mă prăbușesc în lumea cealaltă: sunt Alice în Țara Frisoanelor. Așa păteam și când eram mic. Tremuram, mă furnica pielea, pluteam și mă făceam ghem sub plapumă – zici că mă întorceam în uter.

Pe atunci nu-mi era frică de febră, dar acum îmi e: odată cu fierbințeala, vine hârâiala din piept și nu-mi mai ajunge aerul.

Apoi inima o ia la galop și se face bucăți.

Când pătesc așa, mă încalecă doctorii. Îmi dau lăptic, îmi bagă țeava pe gât, țipă unii la alții, bufnesc, se supără, mă răsucesc.

Stalin face cel mai urât, dar *el* ține cu mine. N-aș vrea să-l dezamăgesc, numai că el nu-mi spune nicicând ce-am de făcut ca să-l ajut.

Azi mi-au adus un arab la pat. Arabul căra un șarpe negru, gros, cu leduri în loc de ochi, și voia să se uite în mațele mele: cică sunt pline de sânge. Stalin nu știa ce caută sângele acolo și asta-l enerva – de-aia îl chemase pe arab.

Lăptic. E iute lăpticul, așa că trebuie să fiu pe fază când mi-l bagă – fericirea intravenoasă e scurtă, dacă nu sunt atent, o ratez. Cu sau fără fericire, însă, n-am chef să mor. Am văzut morți cu duiumul, sunt de prost gust. Nici Ali nu vrea să mor. A fost ieri pe-acî, i-a făcut un cadou lui Stalin, Stalin n-a vrut să-l primească, noroc că până la urmă s-au înțeles: dacă el nu primea, era semn că dau colțul, iar eu poftesc să mă întorc acasă, la Rose, la intrarea în golful Kotor, să privesc apusul, bărcile, cheiurile mărunte, dintre chiparoși și tufe aromate de anason... La Rose, Anca mi-ar face ce știe mai bine – mi-e jenă să mă gândesc la ea, însă, căci sunt încă bărbat, iar arăbetele cu șarpele s-ar prinde pe unde-mi umblă mintea.

Arăbetele e chel, e simpatic – șarpele lui îmi regulează gâtlejul: e plata pentru cele două-trei clipe de zbor puse la cale de lăptuțul lui Stalin. Pe arab îl cheamă Ali, ca pe vară-mea. Am avut și-un coleg jurnalist pe care-l chema Ali – Ben Ali, de fapt – numai că nu era arab, ci evreu. Numele lui mic era Yoav, era *freelancer* și-și vindea materialele în presa anglo-saxonă. Pe când lucram la BBC, ne certam des – nu erau certuri rele, erau doar niște controverse înfocate, căci evreii, îi știți, despică mereu firul în patru.

Ultima oară ne-am întâlnit în Bosnia: abandonasem jurnalismul de un an încheiat și-am dat nas în nas cu Yoav pe nepusă masă. Eu coboram tiptil prin pădure, spre Neretva, și deodată am văzut un uriaș obiectiv foto ațintit spre baraca noastră. Aparatul foto al lui Yoav era faimos în toată Iugoslavia – după el l-am recunoscut, iar asta i-a fost norocul, căci tovarășii mei îl luaseră deja în cătare și aveau degetul pe trăgaci.

Yoav e om de înțelese – n-a mai fotografiat baraca. M-a rugat, în schimb, să-i explic de ce trecusem de partea sârbilor. Mai voia și niște contacte pentru situații de urgență, așa că ne-am dus la taverna din sat și-am băut o răchie de pere. Era toamnă. Era cald, anunțaseră c-avea s-o mai țină așa, iar Yoav îmi zicea: „Din ce-mi spui, ai treburi în Kosovo, spre Dečani. Eu n-am cum să ajung *singur* acolo – mă duci tu? Știi că plătesc.“ „N-am nevoie de banii tăi.“ Dar el, evreiește: „Tu nu, dar prietenii tăi?“ În clipa aia l-am repezit: „Merg eu cu tine, dă-i încolo de bani“, dar Yoav a dat cu palma în masă: „N-am chef să am obligații față de tine, fiindcă vreau să te cert, poate-ți mai schimb din opinii.“ I-am zis că mi-e bine cu opiniile mele, dar el mi-a zis că mi-e bine fiindcă-mi imaginez că sunt în război cu lumea. „Pardon“, i-am tăiat-o, „eu nu-s în război cu nimeni, eu doar duc lucruri de colo-colo, fără să am nevoie de pașaport.“ Dar Yoav: „Păi, asta-ți și spun: tu nici pașaport nu mai ai – tu nu mai ești Ianis Vraca. Tu nu mai ești tu.“

Cum să te pui cu Yoav la vorbe? E căpos, nu-l convingi, așa că le-am făcut semn prietenilor să-i ia banii. De-acum, trebuia doar să fiu atent și să *nu* mă las aburit de vorbăria lui evreiască, căci, altminteri, călătoriile cu el sunt plăcute: are lipici la necaz.

În fine, am sărit în mașină și ne-am cărat. Am intrat în Muntenegru pe drumeagurile din Parcul Național Durmitor, am coborât apoi spre Berane, mi-am luat omul de încredere din Rožaje și, în fine, am ajuns în Kosovo, prin munți. Yoav avea treabă în Sirovic, dar l-am amânat nițel, i-am pus cagula pe ochi și ne-am văzut de-ale noastre: am dat o raită prin cătunele de pe malul Beli Drimului. Yoav era antrenat la chestii d-astea, c-așa pune el mâna pe materialele ce-i aduceau bani din *United Queendom' & Mamerica* – ne-a rugat doar să facem o gaură în cagulă, ca să aibă pe unde fuma.

În fine, isprăvim noi treaba și-o luăm spre Sirovic, pe drumuri dezafectate. Știam bine locurile: acolo mă scârbisem de presă, în timp ce urmărisem un convoi de moslemi. Zona nu era sigură – mai ales pentru mine și Mirko, mâna mea dreaptă, care se uita încoace și încolo ca viezurele, ținând un pușcoci la îndemână. Kalașul meu iubit, așa-l dezmierda. La un moment dat, Yoav a pufnit în râs: „De-aici încolo ar trebui să vă pun *eu* cagule.“ Dar Mirko: „Vezi că ești prietenul lui Ianis, nu și-al meu.“

Adevărul e că ne cam împușcam cu localnicii. Cu ei ne-am mai fi înțeles, e drept, dar cu șefii lor, cu care ne ciocneam în toată Adriatica, din Corfu și până la Split, nu era cale de împăcare. Colac peste pupăză, șefii cu pricina ocupaseră fotolii politice la Pristina și se duceau toată ziua la Strasbourg și la Camp David, așa că Mirko avea toate motivele să-și pupe Kalașul în bot.

Ajungem noi într-un sat și Mirko se mai liniștește: de jur-împrejur sunt autoblindate sârbești, în jurul cărora roiesc militari cu patru C-uri la petlițe. Mă uit la Yoav – habar n-aveam că trupele sârbești ajunseseră până aici. El îmi face cu ochiul, dar nu comentează. Soldații ne opresc la un punct de control. Avem noroc, unul îl știe pe Mirko (sunt veri, ceva) și ne dă drumul, nici nu-l interesează Yoav, doar ne avertizează că mergem pe riscul nostru, căci n-apucaseră încă să *asigure* satul.

– Nu ieșiți din drum sub niciun motiv! Minează ăștia ceva de speriat.

Satul arată ca naiba: ziduri și acoperișuri rupte, grădini fumegânde, hambare sparte. Pe câmp: gropi pline cu apă de ploaie și mortăciuni. Doi câini se coțăie lângă un gard din tablă (căteaua e mișto), găște și găini aleargă bezmetic, de zici că se pregătesc s-o taie ca berzele, în zbor, spre țările calde. Fum, miros de șatră. Pe ulițe, niciun om.

– Aici, ne face Yoav semn să oprim.

Suntem la marginea satului. Pe dreapta, o casă mică – are pereți cenușii și geamlâcuri verzi. Dincolo de casă, în mijlocul câmpului, un minaret înclinat, gata să cadă, parc-ar fi turnul din Pisa. În față, un pod cu balustrade smulse, peste un pârau sec.

Te uiți la cer, zici c-o să plouă.

Yoav intră în curte ca la el acasă.

– Un' te duci? îl ia Mirko.

– Stai liniștit.

Yoav bate la ușă – nimic. Se duce în spate, strigă. Ne uităm spre vatra satului. Sârbii ambalau un autoblindat. Se aude o rafală, un bărbat râde gros, un cățelandru schelălăie.

Până la urmă se deschide ușa. Apare o babă. Are o schiță de burqa pe cap. Yoav intră-n vorbă cu ea.

– Nu știu nimic, pe-aici n-au fost, spune baba. Vedeți spre Slumač.

Mirko scuipe într-o parte. Îmi zice:

– O să ne omoare ăia din Slumač.

– N-o să ne omoare, spune Yoav și ne urcăm în mașină.

Slumač arată mai rău, numai că nu-s sârbi în sat. Câțiva bătrâni se uită după noi din spatele perdelelor. Tot nu plouă, deși cerul e din ce în ce mai închis. Yoav ne face semn să oprim, iarăși intră

într-o curte. Găsește un moș, stă de vorbă cu el. Moșul e ciung, n-are dinți, are albeață la un ochi.

– Habar n-am, spune moșul, n-am văzut, n-am auzit.

Nu se uită la noi. Îi e frică de Mirko, de mine, face orice ca să nu ne privească. În spatele lui e un copilandru. Are ochi răi și scrâșnește. Poartă un *khufiyeh* alb cu negru, la gât – cine i l-o fi dat? Yoav îl întreabă: Cine v-a dărmătat satul? Unde-s vecinii voștri? Copilul dă să răspundă, dar moșul îi trage un ghiont. Yoav se enervează, o ia pe jos prin sat.

– Băi, Ianis, mă ia Mirko, jidanul ăsta ne bagă-n belea.

– Nu ne bagă în nicio belea.

– Și dacă porcul ăla mic îi anunță pe-ai lui? Vin ăia după noi...

– N-o să vină.

Yoav găsește doi bătrâni, mai încolo. Nici ei nu vorbesc. Iar Mirko:

– Nu trebuia să-l aducem aici. ăsta o să scrie, o să facă poze...

– Taci odată! Yoav face poze peste tot, nu ține cu nimeni.

– Ba e jidan. Jidanul ține cu ăștia cu basmale.

– Jidanii au război cu ăștia cu basmale. De cincizeci de ani se bat cu ei.

– Ei, și? Știi tu ce vor jidanii? Mai bine nu-l aduceam. Hai să-l omorâm.

– Lasă-l în pace! Drago știe de el. Drago știe tot, n-ai încredere în el?

– Jidanu-i jidan, l-a mințit și pe Drago. V-a mințit pe amândoi.

Yoav e departe, pe uliță, nu ne aude. Ridică mâna, ne face semn s-o luăm după el. Urcăm în mașină, îl prindem din urmă, ieșim din sat, ne ducem spre liziera unei păduri. Dincolo de pădure se vede Djaravița cea pietroasă. Mirko dă ochii peste cap: jidanul ăsta ne bagă în gura lupului.

– Doar nu ți-e frică! îi zic.

– Hai că mai e puțin, spune Yoav, zâmbind la noi ca un prost.

Ne arată un drumeag, intrăm în pădure, mergem, mergem, mergem, ieșim din drumeag, ținem niște șleauri care se strecoară printre copaci, intrăm într-un luminiș. În luminiș, o baltă neagră.

Coborâm din mașină, duhoarea ne mută nasul din loc. Ne apropiem de baltă: e plină de cadavre despuiate, dar cadavrele n-au cap, căci capetele sunt aranjate într-o stivă, alături. Muierile moarte n-au sâni, bărbații zdrobiți n-au nici penisuri, nici testicule. Sâni și penisurile sunt și ele, stivă, lângă capete, câteva sfârcuri și glanduri sunt vârâte în gurile încleștate ale morților, după caz.

Mirko se proptește de-un copac, Yoav scoate aparatul foto.

– Acum mă crezi? mă întreabă.

Mirko se încovoiaie, își înăbușă un hohot stins. Pe mal se văd și niște copii descăpățânați. Broaștele și-au făcut cuib printre ei.

Mirko se smiorcăie.

– M-ai fi crezut, dacă nu-ți arătam? îl ia Yoav.

– Nenorocitul! se repede Mirko la el și începe să-i care pumni.

Mă bag între ei. Nu-i chip, însă, să-l opresc pe Mirko.

– Crezi că n-am mai văzut? se tânguiește el, cărându-i pumni lui Yoav. Tâmpitule! La fel au făcut și *ei!* – îi arată Mirko pe morți. Mama și tata au fost așa, ca ăștia d-aici, la fel și prietenii mei... Cine i-a adus aici pe blestemații ăștia cu basmale-n cap? Cine? Eu? Ai mei? Cine i-a adus, jidan împutit ce ești, spune tu: cine i-a adus!

– Gata, Mirko, gata! zic.

Yoav căzuse în fund. Îi curgea sânge din nas ca la robinet.

– Mi-a spart aparatul, se uită el la scula lui, afundată în noroi.

Mi-ai spart aparatul, imbecilule...

– Te omor, acu' te omor! își rostogolește Mirko ochii.

– Termină! Iar tu taci, Yoav!

– Ai venit *tu* să ne împarți în buni și răi, urlă Mirko. Pe-ai mei de ce nu i-ai fotografiat? Umblau viermii pe ei, îi năpădiseră muștele și-n ochi și-n gură... Pe ei de ce nu i-ai fotografiat? O să-i spun lui Drago, se întoarce el la mine, zău că-i spun! E numai vina ta, Ianis.

– Află că i-am fotografiat și pe-ai tăi, i-o taie Yoav. Eu fotografiez *tot!* Eu și cu Ianis... Of, am bătut drumul până aici degeaba, se lamentează el, ridicând din noroi bucăți din faimosul lui aparat foto, cel ce-l prinsese în cadru și pe primul-ministru al Serbiei, sângărând de zor pe treptele clădirii guvernului din Novi Beograd, la câteva clipe după atentat.

Yoav scoate alt aparat, un ăla turistic, pentru consumeriști. Se apucă să facă poze: clanc-clanc-clanc.

– Eu fotografiez tot! se oprește, deodată. Îi scapără ochii, se apropie de Mirko: Omoară-mă, dacă vrei, dar află că eu fotografiez tot! *Absolut* tot!

Se apleacă, ia de jos Kalașul, îl armează, i-l dă lui Mirko:

– Hai, împușcă un jidan împutit! Împușcă-mă!

Dar Mirko:

– Prostule! Dacă te împușc, ne trezim cu toți albanezii pe cap.

– Atunci, poftim! scoate Yoav un șis. Țsta nu face zgomot...

Taie-mă, dar nu-mi zice că nu fotografiez *tot!* Am fost la Srebrenica, unde i-ați omorât voi pe ei, dar și la Kravica, unde v-au spintecat ei pe voi, am fost la Klečka, unde le-ați dat voi foc, dar și la Račak, unde v-au mitraliat ei în depozite... Și-am fost și la Krajina și-am văzut cum v-au călcat croații în picioare, dar v-am fotografiat și pe voi când ați bombardat Dubrovnik-ul. Și am

fost și la briefingurile oficiale, în care erau acuzați sârbi de-ai tăi, a doua zi după ce le fuseseră ucise rudele, la Orahovac și la Peć...

Iar după aia m-am dus la cimitirele unde mame albaneze își îngropau copiii înfășați în cearșafuri albe ca laptele, boule! Iar la Vukovar... chiar așa, la Vukovar cine-a murit mai mult? Voi sau croații? Cine? Zi tu... Îmi spui că țin cu vrăjmașii tăi, idiotule, dar

eu am văzut morți de toate felurile: bosniaci, sârbi, croați, albanezi – tăceau cu toții, nu plângeau în nicio limbă! Am văzut generali de-ai voștri, bălăcăriți în conferințe de presă, dar am văzut și politicieni albanezi aplaudați la scenă deschisă, după ce făcuseră avere din trafic de carne vie... Și știu și de mujahedinii aduși în Bosnia, dobitocule, le-am și luat interviu la vreo doi – și află că nu i-am adus nici eu, nici Mossadul! Tot am văzut! Am scris tot, am fotografiat tot!

– Taci dracului! pufnește Mirko. Taci, că te împușcă albanezii și nu mai are cine să ne facă poze. Fă-ți treaba și hai s-o ștergem!

Apoi, privindu-mă: Eu tot îi spun lui Drago... De ce n-a făcut și el ca tine, dacă știe toate astea? De ce mai lucrează cu *ăia*, dacă îl cenzurează?

– Pentru că trebuie să fac pozele astea! Și alea care-ți convin, și alea care nu-ți convin, zice Yoav.

Isprăvește. Ne cărăm. Nu mai zicem nimic. Mai avem de mers undeva eu și Mirko. Ieșim în șoseaua spre Pristina, ajungem pe malul unui lac cu apă curată – ne oprim, bem cafea din termos printre flori de isop, frumos mirositoare. Mirko și Yoav încă tac.

I-aș împăca, dar cum naiba s-o fac? Pe de altă parte, de ce aș face-o? Oricum nu iese nimic: cu noi, cu armânii, n-a fost la fel? Ne-au tras-o când grecii, când bulgarii, când turcii – ba chiar și ai noștri, la București... Iar francezii? La fel au pățit, s-au războit când cu englezii, când cu nemții: cum scăpau de unii, îi luau ăilalți. Cât depre nemți, ei au încasat-o când de la francezi, când de la ruși, iar rușii au furat-o de la nemți, de la suedezi și de la polonezi, iar în ce-i privește pe polonezi, ei bine, rușii le-au plătit-o cu vârf și-ndesat, la Katyn – o viermuială plină de sânge ne leagă pe toți: refugii, lagăre, bătălii, case luate cu japca. Toate națiile au vulturi și lei pe drapele, toate familiile de viță veche au blazoane cu animale de pradă, n-a rămas neam pe pământ fără uciși și violați.

Plecăm. Ajungem în satul unde avem treabă – treaba e bună, ne umplem de bani, îndesăm portbagajul cu marfă și pe-aici ți-e drumul. Mirko trece la volan, ne duce până într-un sat, aici e un autobuz cu care o să-l duc pe Yoav în Serbia – atât cât a mai rămas din ea. Mirko o ia pe un drum de munte, n-are rost să riște marfa din mașină: o să iasă direct în Muntenegru. Ne luăm la revedere, Yoav îi întinde mâna, parcă se roagă de el să dea noroc. Până la urmă Mirko se înmoaie, de-mi și pare rău că se lasă: unde

dracu' ajungem dacă ne împăcăm atât de ușor? Dac-o ținem așa, războaiele n-o să se isprăvească nicicând.

În autobuz e aglomerație – e plin de sârbi porniți în bejenie: au lăzi, papornițe, geamantane, plus c-au tras pe ei toate țoalele de acasă, ca să facă loc în cufere și valize.

– Cam nebun, Mirko ăsta! zice Yoav.

– De ce te dai mare? Ție nu ți-au murit rude în Teritoriile Ocupate?

Yoav aprinde o țigară, suntem într-un autobuz liber, toată lumea fumează, până și copiii. Țigările tuturor sunt mamericane – bombe mamericane din cer, cuie mamericane în gură, industria mamericană duduie: Ben Franklin surâde din bancnote, iar Tommy Jefferson la fel.

– Și eu am omorât palestinieni, zice Yoav după o vreme. Ce porcărie...

– Porcărie, corect... Dar știi că te pricepi la teatru, schimb vorba. M-ai convins până și pe mine cu Kalașul și cu cuțitul.

– Ei... Mirko ăsta... nu prea e instruit. Puteam să-l omor: nu s-a prins că i-am blocat arma. În Makhtal înveți multe lucruri folositoare.

– Erai un idiot dac-o făceai. Mirko n-a vrut să te omoare.

– Asta e o problemă, rămâne Yoav pe gânduri. De ce n-a vrut să mă omoare? În locul lui, eu l-aș fi omorât. Se uită la mine, îmbătrânind deodată parcă. Îi dau lacrimile: Eu l-aș fi omorât, Ianis, l-aș fi omorât, fir-ar să fie!

Întoarce privirea, se uită pe geam. Ajungem în Mitrovica, mai urcă unii, se face o îngheșuală de nedescris, ieșim din oraș, o luăm spre Leshak, spre Jarinje, trecem de ele, aerul devine irespirabil, e plin de fum, de putoare, sunt și copii mici, poate că se scapă pe ei. Când ajungem la graniță, se lasă cu scandal, autobuzul încetinește. Pe drum apar militari. Oprim.

– Of, mă bate Yoav pe spinare, să vezi că înveți *toată* lecția!

Se deschid ușile. Militarii se năpustesc în autobuz, îmbrăncesc lumea, îi dau jos pe trei inși, merg printre șirurile de scaune, vin ață la noi.

– Pașapoartele!

Le dăm. Călătorii ne privesc cu ochi mari, de afară se aud urlete, lumea din autobuz se face mică, doar noi facem pe cocoșii.

– Tu! îl împunge un chelios pe Yoav. Vino cu mine!

– De ce? Ce s-a întâmplat?

– N-auzi ce spun? Marrș!

Mă ridic și eu, îi strecor cheliosului la ureche câteva chestii care ar trebui să-l îmbuneze. Cheliosul rânjește:

– Ce treabă am eu cu prietenii tăi? Pe autobuzul ăsta eu sunt șef.

Și-i dă un brânci lui Yoav. Dau să mă bag, cheliosul scoate pistolul:

– Vrei să mori?

– Stai liniștit, mă descurc, face Yoav.

Se descurcă pe dracu'. Cheliosul întreabă care sunt bagajele lui, Yoav îi dă rucsacul, dar un puștan îl face atent pe chelios că geanta de umăr, cea din plasa de deasupra scaunului, e tot a lui Yoav. Acolo e aparatul foto cel mic – cel cu care a tras poze la balta neagră de lângă Slumač.

– Ia dă-mi-o *tu*, îmi zice cheliosul, arătându-și gingiile. *Nice and easy*, îl imită el pe Clint Eastwood.

Yoav urmărește scena cu ochii goi. Mă moșmondesc, încerc să fac pierdut aparatul foto din geantă, dar n-am cum.

– Ești deștept, mă bate militarul pe umeri, se vede c-ai prieteni suspuși. Acum, stai jos! Nu mișca!

Strigă la unul de afară. Ăla, un șantaliu, vine sub geam, armează pușca, o ațintește spre mine. Lumea se sperie, strigă.

– Vă rog, nu vă puneți cu ei, îmi șoptește o femeie. Avem copii.

Cheliosul și Yoav coboară din autobuz. Noi, cei dinăuntru, ne punem pe așteptat. Trec zece minute, douăzeci, o jumătate de oră. Militarul de jos nu mă scapă din ochi, când și când se încruntă. Deodată, se aud bufnete în tabla autobuzului. Motorul pornește, cabina se umple cu gaz de eșapament, copiii tușesc. Boul ăla de jos pune pușca pe umăr, autobuzul pornește.

– Stați! strig.

– Ce-ai, mă? mă ia un bătrân. Ești nebun?

– Vreau să cobor! Prietenul meu nu s-a întors.

– Uită-l, e mort, chirăie un puștan.

Se trezește cu o scatoalcă după ceafă.

– Vreau să cobor, zic și-o iau spre ușă, prin înghesuială.

– Nu coborî, mamă, nu coborî, îmi strigă o bătrână.

Un moș mă privește dintr-o parte. Dar un bărbat în floarea vârstei:

– Cine v-a pus, mă, să veniți aici? Cine?

Iar șoferul:

– Lasă prostiile! Noi plecăm. S-ajungem la Kaznoviće și vezi tu de-acolo ce s-a întâmplat cu prietenul...

– Nu merg la niciun Kaznoviće. Sparg geamul și tot ies din autobuz.

– Prostul naibii! pufnește bărbatul în floarea vârstei.

– Lasă-l, e prietenul lui, se bagă femeia cu copiii.

– Proasto! Vezi tu după ce coboară dobitocul.

Mă apropiu de bărbat:

– Spune ce vrei despre mine, dar nu te lega de femeie!

Insul are ochiul format, citește prin hainele mele ca într-o carte, iar când îmi vede tatuajul mărunț din podul palmei, nu mai zice nimic: la război înveți multe. Cobor. Autobuzul pornește, huruie, țacăne, mă umple de gaze arse. Nu merge mult, însă, și militarii îl opresc.

– Tot tu? apare cheliosul care-l săltase pe Yoav.

– Unde e prietenul meu?

– E ocupat. Vorbește cu șeful de post.

– De ce nu-i dați drumul?

– De ce nu-i dăm drumul, de ce nu-i dăm drumul... Voi credeți că dacă-i război, suntem sat fără câini... Ei bine, nu-i așa. Prietenul tău a intrat în Kosovo ilegal. În plus, a făcut o grămadă de poze. Când avem de-a face cu chestii d-astea, nu stăm pe gânduri.

– Ce vrei să spui?

– Las' că vezi tu!

Îl cheamă pe șantaliu, ăla mă bagă într-un țarc, lângă cei trei călători dați jos din autobuz. Ne păzesc niște puștani, care mânuiesc Kalașuri în joacă. Dau să intru în vorbă cu ei. Puștanii ațintesc țevile spre mine:

– Gurr! Când ești în țarc ai voie doar să taci, hohotesc ei.

Mă duc într-un colț. Mă uit la autobuz – motorul scoate fum, dar autobuzul e nemișcat. Iar puștii:

– Plătește tot autobuzul pentru tine, spionule! Nu pleacă până nu vedem ce-i cu tine.

– Ția din autobuz sunt de-ai voștri, zic.

– Toți sunt de-ai noștri, dar acum e război.

Și zdraaf-zdraaf-zdraaf – o rafală în aer. Din spatele autobuzului se aude un râs și o rafală îi răspunde puștiului. Se lasă cu chiote.

– Gata, strigă șantaliul. Încetați!

Aprind o țigară. Îmi dau seama unde l-au dus pe Yoav – e o coșmelie cu zid din beton și cu acoperiș de tablă ruginită. Dau să-i întreb ceva pe puști – ei mai trag o rafală. Cei cu care împart țarcul îmi fac semn să tac... Ah, Yoav, de-asta m-ai adus aici? Ca să văd cu ochii mei ce fac sârbii? Mă cuprinde o bănuială urâtă și dau să sun la Mirko, dar puștanii îmi smulg telefonul și trag în aer. Din spatele autobuzului le răspunde foc de trăsoare.

Apare cheliosul. Cică mă cheamă șeful. Mă duc. În coșmelie, niște bărbați. Cei mai mulți sunt militari, stau în picioare. Șeful e gras și are ochi blânzi, numai că-i lipsește jumătate de falcă.

– Vraca? Ianis Vraca? mă ia el, sâsâind.

Îi spun că da, eu sunt. Nu mă invită să iau loc – în încăpere nu-s decât două scaune: pe unul stă șeful, pe celălalt stă un civil. Nu-l văd pe Yoav.

- Unde e prietenul meu?
- Sunt aici, aud dintr-un colț. De ce n-ai plecat?
- Nu-i răspund. Iar șeful:
- Am cunoscut și eu un Vraca. Era din Girokaster, dar trăia la Skopje.
- Și eu mă trag din Girokaster, zic.
- Foarte rău, rânjește șeful. Pe unde ați intrat în Kosovo?
- Îi spun adevărul. Ar trebui să priceapă din partea cui vin, iar el pricepe, îl văd după ochi, numai că treaba asta îl enervează:
- Noi cu gloanțele, voi cu banii. Pe mujahedinul ăsta de ce l-ai adus?
- Care mujahedin?
- Cum care? Prietenul tău. Nu-l cheamă Ben Ali?
- Yoav se uită la mine cu ochii mari. E speriat, dar tot îi vine să râdă.
- Nu e mujahedin, zic. Nu există mujahedin pe care să-l cheme Yoav.
- Yoav... și-a luat numele ăsta ca să ne inducă în eroare.
- Vă jur, e din Israel. Uitați-vă bine în pașaport!
- Haide, haide... Îți arăt pașapoartele mele? Pe care din ele îl vrei?
- Vă jur că Yoav e din Israel.
- Să mori tu! mă ia civilul. Păi, dacă-i jidan, de ce face poze cu musulmani morți?
- E jurnalist.
- Și de-aia face poze cu musulmani decapitați? Ce jurnalist e ăsta?
- Abia acum văd că Yoav are ochii umflați – nu-l bușiseră prea tare, doar cât să-i arate cine e la butoane.
- Și eu am fost jurnalist, zic. Și eu am făcut poze. Ca jurnalist, faci poze unde... cum...
- Știm cine ești, domnu' Vraca, știm tot, face civilul. Despre Ben Ali, însă, nu știm nimic. Să-ți iei un prenume evreiesc... ce găselniță... A făcut-o ca să ne încurce... Știi câți mujahedini vin zilnic în țara *noastră*? Zeci, domnu' Vraca, zeci. Vin de peste tot, la început fac voluntariat, iar după aia se înarmează *subit* și se apucă să ne omoare... Știi cine-i aduce aici?
- Știe că știu, mă întreabă doar ca să se afle în treabă. Îmi zice apoi de unul Chumar Prato, venit tocmai din Pakistan, cică seamănă cu Yoav la chip. Habar n-aveam cine era Chumar ăsta, erau musulmani de toate felurile în fosta Iugoslavie. Întreb:
- De ce nu sunați la redacții, în Anglia? Yoav e bine cunoscut acolo.
- Anglia e supărată pe noi, o să ne mintă, știm sigur.
- Ați putea măcar să încercați.

- Hm, domnul Ben Ali nu ne-a făcut sugestia asta. Oare de ce?
- Sunt *freelancer*, v-am spus, se bagă Yoav, nu foarte convins.
 - Poate francțiror, lansează civilul, fără să-l privească.
 - E cunoscut și la Belgrad, zic. Îl știu mulți politicieni.
- Politicienii ne-au băgat în rahatul ăsta, se rățoiește șeful cel fără de falcă. Habar n-au pe ce lume sunt.
- Las-o baltă, Ianis! zice Yoav. Las-o cum a căzut.

Se aude un ciocănit, e puștiul care-mi luase telefonul. Cică sună în draci, e plin de mesaje și cele mai multe sunt înjurături. Civilul ia telefonul, deschide mesageria, se amuză, îi arată SMS-urile și celui fără falcă. Iar ăla:

- Cum ți-am spus, domnu' Vraca... Unii cu banii, alții cu gloanțele...
- Să știți că Yoav nu le face poze *doar* musulmanilor decapitați. El...
- Las-o așa, Ianis, ridică Yoav glasul, nu te ruga de ei!

Pleosc – se alege cu o palmă după ceafă, ca un școlar. Dă să se răscoale, dar ăia îl pun jos imediat. Makhtalul e pentru tipi până-n 30 de ani, iar Yoav sărise de 50.

- Nu ne spui că facem o greșeală, domnu' Vraca? mă ia civilul.
- Nu mă lasă Yoav, zic.
- Țț, Țț, Țț, rânjește civilul.

Îmi sună telefonul din nou. Civilul răspunde, schimbă două-trei fraze, apoi face un semn scurt. ăia ne scot afară pe brânci, pe mine și pe Yoav, în timp ce civilul continuă să vorbească la telefon.

Se lăsase frigul. Autobuzul mormăie pe șosea, are geamurile aburite, asudă refugiații în dușmănie. Yoav mă strânge de umăr.

- Futu-te-n cur, îi zic, ai făcut pe dracu-n patru ca să-mi demonstrezi punctul tău de vedere.
- Ești idiot? Crezi că știam c-o să se ajungă aici?
- Hai să fumăm!

Fumăm. Trec câteva minute – sunt altfel de minute, nu-s două la fel. Deodată: zdraf, zdraf, zdraf – o rafală. Se aud hohote de râs, o zdupăială grăbită, iar o mătă țâșnește, mieunând îngrozită, de sub autobuz. Puștani din jurul țarcului încep să urle, iau pietre de jos, le aruncă după ea.

- Prindeți diavolița, prindeți-o! răcnesc ăia de lângă autobuz.
- Iar ăștia de lângă noi:
- Proștilor, n-ați nimerit-o!

Și încep să tragă: zdraaaf-zdraaaf! Mai apare și unul beat, ridică pistolul, trage foc cu foc, țiuie gloanțele în jurul pisicii. Pisica sare, zvârle din picioare, schiaună femeiește, se uită în jur. Aleargă încoace și-ncolo, alungată ba de puștani, ba de bețivul care, chiuind, trage în aer doar așa, ca să vadă ce face mătă –

chirăia și o tulea, chirăia și o tulea, învârtindu-se în parcare, năucă. Nu trece mult și-o cărămidă o ia în plin, răsucind-o ca pe-un titirez. Picioarele din spate i se zgârcesc – pisica o ia târâș spre zidul coșmeliei.

– Vreau să-i omor, suflă Yoav printre dinți. Vreau să-i omor păștia.

Și eu aș face-o, dar cum? Din coșmelie iese civilul, îl urmează șeful cel fără de falcă, un puștan și cheliosul care dăduse lumea jos din autobuz. Puștanul îl ia pe Yoav de cot, cheliosul mă ia pe mine, ne îmbrâncesc spre autobuz. La ușă ne mai fac o verificare – ne iau hainele groase, ne golesc buzunarele, ne lasă desculți, în pantaloni și bluză.

– E cald în autobuz, ne asigură șeful. Ștergeți-o!

Întreb de telefon, șeful îmi dă o carabă. Întreb de ceilalți trei călători, civilul rânjește:

– Ai scăpat, ce mai vrei... Iar tu, îi dă el lui Yoav un alt aparat foto, tu developează pozele *astea*, la Belgrad. Vreau să le văd pe sticlă și-n ziare, vreau să aud că le comentează la CNN. Vezi că știu cum să dau de tine!

Urcăm. Autobuzul se pune în mișcare, nu mergem mult și se aud câteva rafale urmate de strigăte de moarte. Ne ducem spre Kaznoviće.

– Voi doi... n-ați fost la Gnjlane? mă întreabă femeia cu copiii.

– Nici nu știu unde e.

– Te minte, nu vezi? face bărbatul în floarea vârstei.

– Dacă le-au dat voie să plece înseamnă că n-au fost acolo.

– Dobitoaco! face bărbatul și mă privește în ochi. Femeia asta e o dobitoacă. E femeia mea și e o dobitoacă.

Autobuzul ne hurducă în fel și chip. Puțim, duhnim, Yoav găsește un petic de hârtie, se joacă X și 0 de unul singur. Mă doare în gât, nu știu de ce. Aud un bubuit groaznic, dau să sar în picioare – să fie tir de artilerie? Ceilalți stau nemișcați, par să n-audă nimic. Răsună altă bubuitură, mă reped la Yoav și-l scutur, însă el e de piatră. Mă ia frica și încep să-l strig, dar nu-mi aud glasul, simt doar că mă clatin tot mai tare. Deodată, o duhoare îngrozitoare se răspândește în autobuz... „S-a căcat pe el, d-aia pute așa“, constată bărbatul în floarea vârstei, „se cacă păștia din ATI, ceva de speriat...“ „E teren minat“, râde altul. „Las’ că-i trece“, face ăla în floarea vârstei, „hai să plecăm de-aici, doamna doctor!“

Doamna doctor ar pleca, dar n-are cum, fiindcă mă ventilează cu un balon Ruben și dă telefoane: cică s-a stricat ventilatorul și trebuie să mă respire manual. Dar Yoav: „Vezi? Ți-am zis eu?“

Sau nu: nu el întreabă așa, doctorița întreabă chestia asta, făcându-l pe Yoav s-o ia la fugă pe culoarul spitalului și să se ciocnească de doctorul ăla cu barbă care complotase lângă

rezerva mea. Doctorul cu barbă (i se zice Vulvoi) se scutură, țipă la Yoav: „E femeia mea, nu-i treaba ta cum îi vorbesc“, după care se întoarce la muiere și-o ia tare: „Deci faci cum ți-am spus, da?”

Faci *exact* cum ți-am spus!“ Aia se sperie: „Așa fac, mânca ți-aș... Da-mi iese și mie ceva?“ Iar bărbosul de doctor: „Îți iese, fă! Dac-am zis că-ți iese, îți iese.“ Femeia, o țigancă, pufnește: „Păi, să-mi iasă, c-am copii mici, și popii s-a făcut niște beșnițe, nimic nu-mi mai dă!“ Iar doctorul: „Tu du-te și fă ce ți-am spus!“

Și-i dă un plic alb ca spuma laptelui. Țiganka îl bagă sub fustele ei înflorate. „I-l dau *direct* în mână, pupa-ți-aș piciorul! Da’ am și eu partea mea...” „Nu înțelegi că nu rămâi neplătită?“ Coloreza se ridică, îi dă un brânci lui Yoav, o ia printre scaune, se duce la șofer și-i poruncește: „Hai, bagă-l și pe slăbănog în cuptor.“

Și se deschid ușile larg, iar ăia mă duc pe brancard cu surle și trâmbițe, zici că-s pe năsălie, iar eu văd patru îngeri stând la cele patru unghiuri ale pământului, ăia mă vâă în cuptor, se aprind torțele și flăcările cele mari, ah, cum aș putea să dau de știre că țiganka aia a primit o misiune și un plic gros cu bani? Vreau să mă ridic, vreau să le spun tuturor că am dovada unui complot, dar Stalin răcnește: liniștește-l, nu-l vezi cum se înforțosează? Of, Yoav, Yoav, ai avut dreptate, banii n-au *parti-pris*! Duhoarea dispare, iar în jur răsare o lumină dumnezeiască – mă mătură razele de sus până jos, mă despică în cele mai mărunte felii, mă citesc cu forța electronilor lor, mă descompun, mă transformă în secțiuni, în desen, în iconostas alb-negru: sunt numai icoane cu Ianis Vraca în iconostasul ăla din CT, Ianis Vraca, Ianis Vraca, Ianis Vraca...

A fost pană de curent, apa de la robinet e neagră, pe holuri miroase a ars. Pila lui Ali e rău. Strig după Stalin – e în WC. După un minut, iese cu telefonul în mână: scrie de zor și-l înjură pe Del Toro:

– Nu știu cum de nu-l ia DNA-ul, nu-nțeleg cum de scapă mereu.

Îmi împărtășește ultima bârfă – cică rectorul îi dăduse Mașterei un manechin pentru practica manevrelor de resuscitare, iar ea făcuse un tărăboi monstru, cu telefoane și adrese oficiale: *ea* de ce mama naibii n-a fost consultată? de ce s-a achiziționat un manechin scump, când *ea* l-ar fi scos mai ieftin, de la firmele pentru care ținea conferințe? Del Toro sărise atunci la ea, luând partea rectorului, căci era mână-n mână cu el, furau de rupeau, iar rectorul o chemase la ordin, în cabinetul lui, dar Maștera îi dăduse cu tifla și-i trimisese doi avocați. Rectorul luase foc, fiindcă abia o făcuse conferențiară (la insistențele lui P), și-l sunase pe P, răcnind: „Tu ai inventat-o pe idioata asta! Ai făcut-o om, iar ea uite ce face! Îmi trimite avocați la rectorat!”

– Îi joacă, ai naibii derbedei, rânjește Stalin, îi joacă Maștera...

Îl întreb de ce se mai cacă atât, dacă s-a împrietenit cu ea. El stă puțin pe gânduri, după care-mi zice c-o urăsc prea tare și că de-aia nu tabără pe Del Toro: un sindicat ar trebui să sară la gâtul unui manager, nu?

– Hai să-l dăm jos! Nu fi prost, mai bine dă-te cu ea, face Stalin!

– Cu maoista asta? Ești prost.

– Măcar ea face ceva, tu doar pierzi timpul cu sindicatul.

Ne ducem în ATI, la Vraca. Amărâțul sfârâie ca o oală care-a dat în fier, iar Stalin ridică din umeri, cu ciudă: „Simt că-l pierd”, îi cade lui fața. Vraca are febră în platou, nu mai deschide ochii și varsă sânge în zaț de cafea... Și ce *zdravăn* fusese când ajunsese la noi! Înalt, cu mușchi prelungi, ziceai că e un motan sălbatic. O lună în ATI, însă, face cât un an afară. „N-am cum să-l ajut”, zic, iar Stalin se oftică, pleacă de-acolo, bodogănind.

O zi infectă: sălile de operație sunt din nou pline cu pacienți ventilați, iar noi stăm degeaba. Pe culoare, dăm peste familiile

celor ce zac, fără viitor, pe mesele noastre de operație. Sunt nervoși, amenință cu televiziunile:

– De ce să n-avem voie să-i vedem, mă? Ăilalți cum de-i văd pe-ai lor?

– Ai voștri sunt în blocul operator și acolo nu e voie să intrați, ridică Stalin vocea. Nu puteți intra în blocul operator în haine de stradă.

– Dă-ne tu, bă, alte haine.

– Nu se poate, nu e voie în blocul operator.

– De ce să nu fie voie? Avem drepturi, bă.

Și dă-i, trage-i, se lasă cu bodyguarzi, îmbrânceli, strigăte. O ștergem. Ajungem sus, aprindem țigări. Apare Cap, zice că e SRI-ul în spital. Foarte bine, ia să elibereze ei sălile ocupate, ca să putem să operăm. Aiurea, au venit după plicuri, rânjește Stalin. Apoi sună telefonul, cică e cod roșu în gardă. Azvârlim țigările, ne repezim la lift – asta mai lipsea, cu toți neresuscitabili ăia din blocul operator.

În lift, iureș, înghesuială de toate specialitățile, nimeni nu știe ce s-a întâmplat, nici măcar liftiera. Se vorbea și-n lift că e SRI-ul în spital: te pomenesti că era vreun exercițiu, poate ne cronometrau, să vadă cât de repede ajungem la urgențe.

Ajungem în UPU – acolo, omor! Bodyguarzi și-o grămadă de inși la costum, cu *hands-free*-uri și microfoane. Sunt tunși scurt, au cefe groase și târăsc de pantofi. Nu se văd strikere, nici SMURD-iști, în schimb recunosc niște fețe: „Uite-l pe Minion“, îi suflu lui Stalin. „Ce naiba?!“ se miră el.

Intrăm la urgențe majore, nu poți să arunci un ac, doctori, asistente, brancardieri, gură-cască... În fundal se vede premierul, preacinstitul Garfield-vomit, mai sunt și doi-trei miniștri, le citești în ochi disperarea: Minionul, de pildă, e gata să-și smulgă părul din cap. „Au adus-o pe mama lui Garfield“, ne strecoară o colegă. „A murit?“ întreabă un ins, radios. „Nu, o doare capul nițel... Chemăm neurologia.“ „A avut accident?“

Nu primim răspuns. Vine Del Toro, i se dă raportul, e preocupat, se sfătuiește cu Minionul. În jur se îmbulzesc demnitari – ăla de la Interne, cel de la Mediu, secretarul general al partidului de guvernământ, ba chiar și Anderco, din opoziția liberală: înfrigurați, primesc explicațiile medicului care preluase cazul. ăsta, însă, se împleticește, nu raportează ferm, exemplar, și nu-i sclipesc ochii – ce mai tura-vura: nu corespunde. Îi ia locul șeful de tură, dar nici ăsta nu face față, că-i bâlbâit. Până la urmă, iese în față șeful cel mare, bătrânul urgentist, el se știe cu toți, are antrenament, face debriefingul. Ne băgăm și noi printre decidenți, îi adulmecăm, îi și îmbrâncim nițel, dar lor nu le pasă, înghit orice în clipele astea cumplite, sunt trup și suflet alături de Garfield-vomit.

– ...o durere cumplită de cap, conchide bătrânul urgentist, întristându-se, preventiv: mai bine mimează dezastrul decât s-o dea în bară.

Minionul se scarpină în creștet, medicina la om e grea. Întreabă de CT, se găsește loc imediat: se dă drumul unui CT aflat în revizie.

– Mai stai, băietane? mă ia Stalin, glăsuind pe nas, ca țarcovnicii.

Dă să plece, dar îngheață, căci răsare Maștera, încruntată. „Cred că mama lui Garfield are sinuzită“, zice un coleg. ORL-ista șefă confirmă. Dacă ar fi fost după ea, nu i-ar fi făcut CT, dar, având în vedere că-i Garfield aici... ORL-ista venise din sală, își trăsese niște mănuși peste cele pe care, prin transparență, se ghicea sângele celui abandonat pe masă, așteptând adormit.

– Cum mehrge, dom' doctohr? se apropie Minionul de mine.

Îi spun că totul e-n regulă, dar el nu mă ascultă, că-i face Anderco un semn, iar Minionul dă fuga la el.

– V-au chemat degeaba, șoptește o colegă din UPU. E doar o sinuzită.

Mă uit după Stalin. Stă drepti lângă Mașteră – în fond, când îl sună ea, din telefonul lui se ridică Marșul de Întâmpinare, îl știți, îl cântă fanfara când Cocârț-Teodolitul trece în revistă regimentul de gardă. În fine, ATI-ul se cară. Maștera are picioare scurte, dar merge înfoiat, o ajută ochii de broască, tunsoarea bărbătească și trena de doftori condusă de Stalin. Dau și eu să plec, mă vede Del Toro.

– Du-te și tu la CT, zice, o scanăm de sus până jos, vrem să nu ne scape nimic. Mă uit cam strâmb. Iar el: Te rog, boss, o faci pentru spital!

Mă duc și eu să fac pe deșteptul. Mă uit la CT: prima mamă a țării n-are nici pe dracu', o iau ăia de-acolo în trombă. E un fel de sinuzită, conchide doctorița de la CT. Un fel?! se enervează bătrânul urgentist. Mda, o sinuzită cronică. Cu indulgență, putem spune că are o sinuzită...

Mă duc la UPU, dau și eu raportul, iar Del Toro face o plecăciune la mișto: „Mersi, boss.“ Miniștrii respiră mai ușurați – le urcă sângele la loc în obraji, apare și șeful lor de campanie, întârziase (traficul, știți...), e transpirat și își frânge mâinile, îl roagă pe Garfield-vomit să-i spună că prima mamă n-are nimic. „E doar o sinuzită, Mișule“, îl liniștește premierul, „se ocupă medicii, suntem în cel mai bun spital din țară.“

Chestia asta o zice cu glas tare, se aude până-n hol, ne îndreptăm cu toții de spinare, păcat că n-avem la îndemână niscaiva mâini de pupat. În fine, plecăm. Când ajung la noi pe etaj, apare Sensei:

– Sahiiib! hohotește el, încântat. Îl saltă procuratura pe Negus.

Negusul e șeful unei chirurgii. Nu vorbește cu nimeni, mănâncă și doarme operând. Acum șase ani, își lungise picioarele printr-o operație sinistră, fiindcă se îndrăgostise de una tânără și înaltă – de atunci, Negusul pășește nesigur. Cât despre iubita lui cea înaltă, ei bine, l-a părăsit.

– Procuratura, zic.

– Da, e la el. Îl saltă, licheaua! hohotește Sensei, ca tembelul. Ce-ar trebui să fac? Habar n-am. În fine, o iau spre secția Negusului.

La Negus, pe etaj, liniște. Mă duc la cabinetul lui. Când să deschid ușa, iese anestezistul Negusului, un bărbos, unul, Vulvoi. Nu salută (niciodată), dispare în grabă. Intru în anticameră, e aglomerație, nu-l recunosc decât pe Eunuc.

– Ce s-a întâmplat?

– Ce să se întâmple? Începe Eunucul abătut, dar atunci iese Negusul din birou, flancat de mascați și de procuror. Iar Eunucul, prinzând glas: Tu de ce n-ai *vilă* la Breaza, Sahib? Asta s-a întâmplat, zice el în gura mare.

Procurorul îl remarcă, zâmbește și vine spre mine. Se așteaptă să-i fac loc. Îi dau bună ziua.

– Vă știu, nu sunteți avocat, face procurorul, bizar.

Dau să mă prezint. Dar el:

– Nu înțelegeți că vă știu? Și nu de la TV... Cândva, ne-am intersectat. Atunci ați obstrucționat o anchetă.

Oh, mi-l amintesc. Între timp se împlinise și nu mai purta blugi.

– Voiam să știu ce s-a întâmplat cu dom' profesor, zic.

– Șpagă, dom' doctor, șpagă – ce, n-ați auzit?

Se uită la mascați, ăia râd gros. Negusul are ochii inerti, e în transă. Mă uit la mascații ăia voinici, iar procurorul pricepe ce-mi trece prin cap:

– Țsta e regulamentul, dom' doctor: dacă arestatul se opune?

V-am spus încă de-atunci, de când nu mi-ați dat *pe loc* documentele de care aveam nevoie: v-am spus că se întoarce roata. Nu m-ați crezut.

– N-ați spus nimic, dom' procuror. Poate că doar ați vrut s-o spuneți.

Se uită la mine și-și umflă obrazii, zici că se caută de carii cu limba.

– Ei, v-o spun acum. Credeți că mi-e greu să vă vâd un plic în buzunar? Râde, se uită în jur, ceilalți râd și ei. Oare ce-ați face dacă v-aș băga un plic în buzunar? O să pretindeți c-ați primit o sponsorizare pentru sindicat? Mai bine de Dexter, zice el, straniu, el nu e așa de expus ca dumneavoastră, la plicuri... Mereu m-am întrebat: oare de ce nu se unește guralivul ăsta de doctor cu Dexter? Îl știți pe Dexter?

– Da, dar nu ne înțelegem.

– Păcat... În sfârșit, trebuie să plec. Sunt așteptat la Parchet, nu-mi mai văd capul de treabă. Vedeți ce faceți cu Dexter, mai adaugă el. Dânsul nu e așa de rigid ca dumneavoastră.

În clipa aia mă sună Stalin. Cică murise ăla de pe masa noastră de operație, așa că puteam să trimitem un pacient la sală.

Cobor. Sala e cel mai potolit loc din spital. Vorbim despre Negus, întorcem problema pe toate fețele, numai Stalin nu comentează, fiindcă e lume multă, iar lui nu-i plac martorii. Iese din sală. Pe la mijlocul operației mă ia durerea de cap. Parcă nici nu văd bine. Deodată transpir și mă ia amețeala: să vezi că mi-a crescut tensiunea, să vezi că fac AVC, îmi zic.

Monitoarele piuie. E cald, aerul condiționat s-a stricat, e lipit cu leucoplast. Lampa scialitică e bușită de mult, de-abia mai luminează. La un moment dat, simt și un gust amar. Mă ia greața și-mi plesnesc tâmplele, dar cum să zic că mi-e rău? Chirurgical bate, fute și salvează, doar căcănarii de corporatiști fac pauze de Facebook, de masă, de pipi.

– Ce dracu' pute așa? se aude un răcnet.

E Stalin, se întorsese pe blat. Se repede la aparatul de anestezie și urlă:

– E sevofluran, idiotule!

Idiotul e junele anestezist, Stalin țipă la el, îl împulecă.

Aparatul de anestezie făcea: vuf-vuf, vuf-vuf!

– A crăpat valva de gaze, zbiară Stalin la rezident. Îi dă un brânci: Unde ți-e capul? Cât de nesimțit poți să fii? N-ai simțit, bă, mirosul?

– Care miros? bâiguie nesimțitul.

Stalin înnebunește, îl gonește pe idiot, ne anunță că în sală se descarcă opt litri de sevofluran pe minut, cum *dracu'* ne mai ținem pe picioare? Crăpase valva, era veche, Stalin o pândea de mult, căci Del Toro (băga-l-ar în mă-sa!) nu plătit *service*-ul de ani de zile, Marele Mall Medical se baza pe cretinii ca Stalin și pe hobby-urile lor tehnice: să schimbe *ei* prizele, se repare *ei* valvele, cablurile, aparatele, căci spitalul face economii.

– Faceți chetă, băietanilor, să schimbăm valva, fornăie Stalin, că altfel nu mai pupați sală. Și deschideți, dracului, ușile, că murim aici!

După vreo oră, îmi revin. După încă o oră, termin operația. Plec pe patru cărări, vorbesc cu familia pacientului. E șapte seara și vreau acasă.

N-am cum să plec, însă. Colegii mă pândesc în fața cabinetului. Cică vuiesc televiziunile, comentând șpaga Negusului. Intrăm în cabinet, deschidem televizorul. Procurorul e pe toate canalele: zâmbește ca-n reclame, vorbind despre cursa pe care i-a întins-o Negusului. Nu spune *întreaga* poveste, dar

noi, în spital, am aflat-o: cică o țigancă, veche pacientă de-a Negusului, venise la el cu un panarițiu, o unghie încarnată, ceva – un rahat, ce mai tura-vura. Îl știa bine, căci o scosese dintr-o peritonită urâtă pe când era doar un prăpădit de medic secundar.

Bătrânii din clinică îi ziseseră că țigancă nu avea șanse, dar Negusul nu s-a lăsat și a tras de ea trei zile și trei nopți încheiate, până ce-a scos-o vie. Apoi (ciudat, pentru el), i-a dat bani de buzunar, pentru că țigancă n-avea cum să ajungă acasă.

Trecuseră anii. Negusul a mai avut grijă de ea – era primul lui caz-limită rezolvat și se simțea dator s-o păstreze în viață. De câteva luni, însă, țigancă se pomenise cu un fiu anchetat pentru furt și, ca să pună capac la toate, nenorocita își luase și-un televizor în rate, pe care n-avea cum să-l plătească, fiindcă nu mai avea serviciu. Noroc cu chimia escaladei ierarhice, care a strâns laolaltă doctori ambițioși și procurori pricepuți la tainele omenești: procurorii i-au zis țigăncii de procesul fiului, iar ea, slabă de înger, a primit de la ei un plic cu bani însemnați și s-a dus la Negus. Negusul a programat-o la operație, ea i-a lăsat plicul pe colțul biroului și a ieșit. Procurorul (un imbecil) s-a *grăbit* să dea buzna în cabinet – a fost o mare greșală, căci proful n-apucase să se atingă de plic.

În cabinet s-a iscat hărmălaie: Negusul a făcut scandal (ce căutați aici?), iar procurorul a ridicat glasul, că uite plicul, șpaga, mita. Negusul s-a enervat, a zis că nu și-a dat seama că primise un plic, dar, ce să faci, graba procurorului îi ridicase mînea la fileu. Atunci procurorul l-a luat la mișto: al cui era cabinetul? Era cabinetul lui, de la Parchet, sau cabinetul Negusului, din spital? Negusul, om citit, i-a răspuns așa: „Da’ ce, și dumneavoastră vă treziți cu plicuri pe birou?” La asemenea afront, procurorul a pufnit într-un răs procedural și a ieșit din cabinet, dând, ca din întâmplare, peste Eunuc și peste Vulvoi. I-a chemat înăuntru, ca martori, dar ei n-au vrut să intre, pretextând c-au fost tot timpul afară și că n-au văzut nimic, ceea ce l-a făcut pe procuror să caște ochii: Ce paștele mă-sii? Nu porniseră umăr la umăr, *toți trei*, pe drumul încurcat al anchetei? Simțind breșa din urzeală, Negusul a profitat și a ieșit și el din cabinet, răcnind din răspuțeri că ăia voiau să-l aresteze fără dovezi. Chema în ajutor colegi, pacienți, aparținători, angajați.

„Și pe mine cine mă mai operează?” a urlat unul de pe culoar. „Eu am plătit, eu m-am împrumutat ca să mă operez!” „Dac-ai plătit”, a făcut procurorul, „vino să-mi dai declarație!” „Ție, mă? Ce, știi tu să mă operezi?”

Zavera l-a cam debusolat pe procuror. Nervos, le-a făcut semn celor să-l întrebuințeze forța și să-l bage pe Negus înapoi în cabinet, căci trebuia să redacteze procesul-verbal. Negusul nu s-a lăsat, însă (el a fost dintotdeauna catâr), și a cerut să se ridice amprente de pe plic în prezența unor martori, căci el, unul, nu

se atinsese de el. Procurorul a zis c-o să-i facă pe plac, numai că, până una-alta, trebuia să vadă ce era cu plicul, câți bani erau înăuntru ș.a.m.d. Au deschis ei plicul cu pensetele și... stupoare: din plic lipseau două sute de euro. Gata, și-a zis procurorul, al meu e, îl *fac!* „Unde-s banii, dom' profesor?“ Iar Negusul: „Ce bani? Eu nici măcar n-am văzut plicul.“ „Ia scotociți prin cabinet!“ s-a enervat procurorul, dând să aprindă o țigară. „Fumatul e interzis în spital“, l-a pus Negusul la punct, „stingeți țigara, căci altfel chem pompierii. Amenda pentru fumat e de cinci milioane.“

Procurorul a încremenit, dar n-a avut de ales.

Au răscolit oamenii lui cabinetul, dar banii, nicăieri. În sfârșit, s-au apucat de procesul-verbal, că nu știu câte tablouri, că atâtea vase (Negusul avea nebunia Gallé-urilor), că atâtea cărți, flori, bibelouri și statuete, numai că, în privința plicului, polițiștii dădeau din colț în colț.

„Unde-ați pus banii, dom' profesor?“

Profesorul, om dintr-o bucată, a început să se dezbrace – a dat jos cămașa, pantalonii, ciorapii, chiloții... Odată rămas gol, cum l-a făcut mă-sa, le-a zis polițiștilor să-l caute unde poftesc: el, unul, se pune la dispoziția lor. I-a întrebat doar dacă se pricepe la tușul rectal.

Ce-i de făcut? s-a întrebat procurorul. Cu doar cu o oră în urmă, *cu mâna lui* pusese trei sute de euro în plic și i-l pasase lui Vulvoi. Acum, din plic lipseau două sute... L-a avertizat pe prof că situația o să se agraveze dacă umblă cu șoalda, dar Negusul i-a râs în nas: „Poate c-ați luat dumneavoastră banii, la mine nu sunt!“ Procurorului i s-a bătut o venă pe frunte, moment în care Negusul a cerut voie să-și cheme avocatul. I s-a dat permisiunea, iar oamenii procurorului au răsturnat cabinetul cu fundul în sus – banii, nicăieri.

A venit și avocatul. Rânjea, că-l știa bine pe Negus: de ani de zile pierdeau nopțile la bridge. S-a redactat procesul-verbal (cu tot cu observația avocatului apropo de amprente și de lipsa celor două sute de euro), proful a semnat și, în fine, au ieșit cu toții din cabinet, dând nas în nas cu Sahib.

Firește, la televizor nu se discuta decât despre arestare și despre plicul incriminant – despre banii lipsă, nici pomeneală. Cât despre comentarii, erau cele obișnuite: un prof universitar prins în flagrant, cu plicul pe birou (treaba asta l-a făcut pe avocat să pufnească de față cu jurnaliștii), de la care se trecea la salariile mici ale medicilor, la jurământul lui Hipocrat, la condiționarea actului medical... Pe avocat îl tăiau din start, n-apuca să zică mai nimic, dar adevărul e că el *nici* nu se forța să iasă în față: doar se uita, în silă, la hainele procurorului – niște replici de pe tarabe, nimic serios. Procurorului, în schimb, nu-i

păsa că nu știe să se îmbrace: dăduse lovitura, făcea *breaking news*, îl filmau agitpropii pe o ploaie torențială.

La ora aia, la mai bine de 1600 de kilometri spre vest, Sipi ieșise de la serviciu. A luat-o pe lângă *Rathaus*, s-a amestecat cu trecătorii și a sunat la București de pe un telefon cu cartelă *fake*. Cumpărase telefonul la prima oră și n-avea să-l folosească decât pentru un singur apel. Veștile de la București erau bune: cel de care Sipi și ai lui avuseseră grijă ieșise, în sfârșit, din casă și se plimba prin Centrul Vechi. Mai mult ca sigur că nu se aflase că insul cu pricina se pitise în București – trecuseră trei săptămâni de când își pierduse urma, așa că putea să-și vadă de treabă, liniștit: mâine avea să ia legătura cu ceilalți camarazi.

La doar câteva minute depărtare de Sipi, Mara era pe messenger. Nu-i venea să creadă că i se întâmpla ce i se întâmpla și trăgea de timp, refuzând să deschidă camera și difuzoarele laptopului. Mesajele o dădeau peste cap, o îndemnau să *accepte* tot, dar Mara clătina din cap: Nu, mai bine nu, se ruga ea, deși i se umeziseră palmele. Când și când, dacă auzea vreo mașină, se repezea la fereastră, privind în parcare, prin ploaie: oare venise Sipi? „Hei, ești prea pudibondă“, se umplu cu litere căsuța de mess. „Cum adică pudibondă?“ a întrebat Mara. „Adică prea rușinoasă“, i s-a răspuns.

Mara a dat să scrie ceva, dar a sunat-o cineva pe mobil. Era Mesneraș – îl refuzase de trei ori în ultimele ore. La fel a făcut și acum, căci aștepta, încordată, următorul mesaj: „De ce ți-e frică să ne vedem pe cameră?“ a afișat căsuța, iar inima Marei a prins să bubuie. S-o fac? se întreba ea.

La aceeași oră, sluga lui Teo Canta suna în Germania, la un telefon fix aflat într-o încăpere sumbră, cu vedere spre Hohenschwangau. Într-un târziu, cineva a deschis telefonul. Da, *herr* Litvak este acasă. Nu, nu lucrează, căci plouă torențial. Da, sigur că da, poate să vorbească.

„Și tu ce mai faci, Iașa?“ l-a luat Teo. „Oh, domnule Canta, ce să fac? Azi am avut examenele medicale: toți interpreții le-au trecut. Mâine mă duc cu ei pe Tegelberg, în plimbare. Dumneavoastră ce faceți?“ Teo a tușit, s-a plâns de bătrânețe, i-a zis că spera că nu-l uitase cu invitațiile la premieră. Apoi a întrebat: „De omul ăla ai aflat ceva?“ Iașa a râs: „E o personalitate complexă... Sunt jidov, sunt rătăcitor, dar n-am mai văzut ins ca el. Îmi place damblaua lui, cu odgoane, corzi, cabluri și ființe atârinate...“ „Bine, bine“, i-a tăiat Teo avântul, „dar e de acord să lucrați împreună?“ Iașa a scos un fel de mormăit: „M-nu. Cică nu vrea să se pună în slujba unui proiect care-l transformă în artist secundar.“ „Dobitocul naibii“, exclamă Teo, „măcar i-ai aflat numele adevărat?“ Iar Iașa: „Nu, cică tocmai *absența* numelui îl definește – e adevărat că e logodnicul Mirelei?“

Teo Canta a evitat răspunsul și a trecut, cu schepsis, la altele: părinții lui Iașa ce mai făceau? Primise Iașa ajutor pentru spectacol de la amicii lui Teo, de la Bayerische Landesbank? Spera la mulți spectatori la premieră? Iașa i-a zis că impresarul vânduse toate biletele – avea să vină atât de multă lume, încât Garda de Mediu inspecta situl spectacolului în amănunt. În final, au stabilit că se vor vedea la premieră, iar după ce a închis, Teo și-a chemat sluga (pufnind, supărat) și i-a poruncit să scoată mașina. Voia să se ducă la chestorul cu care fusese la Chișinău.

78
NEGUSUL

Suntem în cabinet, ne uităm la meteo. Sunt 17°C, vântul bate cu 12 km/h, fulgeră și plouă cumplit. Începe un nou calup de știri, trec televizorul pe *mute*. Sună telefonul – toți vor să afle despre Negus, iar noi tot despre el vorbim: e o javră, ce-a căutat a găsit, Stalin chiar spune că Negusul nu operează oameni, ci portofele. Cap adaugă că nu-i lasă pe tineri să opereze, așa-s toți profii bătrâni – pe de altă parte, însă, se întreabă el, *unde-s* banii lipsă din plic? Cine i-a luat? Cap dă vina pe ȣigancă, Sensei crede

că i-au rătăcit procurorii, în timp ce pentru Stalin e clar că Negusul a pus bancnotele la loc sigur, drept care tânăra specialistă îl întreabă dacă știe pe câți i-a făcut Negusul bine și dacă-și dă seama că tot unii de-ai noștri l-au dat în gât, fiindcă noi, doctorii (e lucru notoriu), suntem niște lepădături. Ajungem să vorbim despre banii ceruți pacienților *înainte*, despre cei primiți *după*, despre liste de așteptare, șpăgi, mizerie salarială (și-n Africa am fi mai bine plătiți) și miniștri cretini. Revenim la Negus, Stalin zice că omul și-o merită, colega îl privește urât: Mi se face frică de tine, îi spune, vorbești de parcă *tu* l-ai fi turnat – ce, tu nu primești plicuri? Stalin zice că el *nu cere* nimic, dar că de primit, primește, ca noi toți: doctorii sunt ultimii ilegaliști ai patriei, sunt un fel de comuniști hăituiți, ceea ce denotă o idioțenie de stat, căci șpăgile (nu altceva!) țin în picioare sistemul: „Din cauza plicurilor operăm până noaptea târziu... Fără plicuri, poate c-am face și noi o grevă.“ Grevă, da, grevă, zic toți. Să facem o grevă, ce stăm așa?

Sună telefonul. E Del Toro, știe că ne-am strâns, vrea să vină și el. „Ne-a turnat careva“, se sperie colega, „eu mai bine plec.“ Iar

Stalin: „Ce sindicat de căcat... Ne zburătăcescăștia ca pe orătănii.“ „Del Toro mi-a scos post în spital, ce vrei să fac?“ se supără colega. Dar Sensei: „Cum dracu-a aflat că suntem aici?“ Stalin râde, cică Del Toro e cu ochii-n patru, îi e frică de tărăboi, vrea să se pună bine cu Garfield, că peste un an termină Cocârț mandatul și nu mai are cine să-l sprijine – aflase Maștera tot. „Hai să-l dăm jos pe Del Toro“, ne îndeamnă Stalin, „îl facem, dacă acționăm concertat!“ „Las' că vine aici și te *concertezi* cu el de față“, se hlizește Sensei. „Crezi că mi-e frică de el?“ se înnegrește Stalin, apoi adaugă: „Mi se rupe-n pașpe’.“

Și-atunci se deschide ușa, iar Del Toro intră în cabinet.

- Ați văzut ce s-a întâmplat? ne întreabă.
- E pe toate canalele, face Stalin, scârbit.
- Da, da, da, scandează Del Toro. Îl știm cu toții pe Negus... Chirurg ex-cep-ți-o-nal, dar om de nimic... Cu gura mea i-am zis: potoliți-vă, dom' profesor, stați cuminte, dom' profesor... Primisem adrese, știți? Ca manager, primești tot soiul de adrese... Tu știi despre ce vorbesc, boss, nu?
- Îi fac semn că știu. Dar Stalin:
- Spune-ne și nouă ce scrie în adresele alea! Să ne potolim și noi, dacă se apropie funia de par.
- Del Toro îl privește lung. Apoi:
- Măi... știți că-s alături de voi, totdeauna am fost... Ce-aș vrea eu e... cum să zic... Negusul a meritat-o! Nu vă inflamați, totul o să se aranjeze, vă promit, da, da, da – salariile, gărziile, orele suplimentare... O să vină lumină și pe strada noastră.
- Fii serios, nu vine nicio lumină, zic.
- Boss, te rog... *Știu* că ești prieten cu Minionul, *știi* că ți-a promis că ne ajută... El ține cu noi, doctorii, nu trebuie decât să avem răbdare.
- Tu nu vezi ce zic ăștia la televizor? Nu suflă o vorbă despre banii lipsă din plic. Nu zice nimeni că Negusul nu s-a atins de bani. Ne calcă în picioare pe toți.
- Boss, Negusul s-ar fi atins *oricum* de plic, despre ce vorbim?
- Vorbim despre faptul c-au început cu Negusul și c-acum ne bălăcăresc pe toți. Că doctorii fac, că doctorii dreg...
- Din cauza lui Moșbătrân o furăm, *el* ni-i ridică pe toți în cap, eu ți-am spus, se enervează Del Toro. În fine, venisem la voi să mă asigur că nu vă vine vreo idee aiurea... În două-trei zile, uită lumea de Negus – de ce să faceți scandal? Știu că sunteți supărați (credeți că eu nu sunt?), dar dacă tot e să ieșiți public, vă rog, nu pronunțați cuvântul *grevă*. Lăsați-l pe Moșbătrân să vorbească de *grevă*, lăsați-l pe *el* să-și rupă gâtul!
- Uite, îi zic, o să folosim chestia asta cu greva doar ca amenințare.
- Boss, una vorbim și alta ne înțelegem, se supără Del Toro. În fine, ai avut o zi grea... Hai să mai vorbim mâine. O să discut și eu cu Minionul.
- Și ce-o să facă Minionul? se răscoală Stalin. Minionul n-o să închidă nici gura presei și nici n-o să ne crească salariile.
- Tu nu ești niciodată de acord cu nimic. Habar n-ai cât mă chinuiesc să pun fabrica asta pe roate, face Del Toro un gest larg, îmbrățișând spitalul. De ce nu încerci să conduci și tu ceva, să vezi câte probleme sunt?
- Pe Stalin o să-l punem să conducă comitetul de *grevă*, râde Sensei.
- Te-ai țâcănit și tu, se strâmbă Del Toro.

– Hai, nu te șifona! se înmoaie Sensei. Știi că nu iese nimic până nu curge sângele valuri... Până când n-o să vedem pe sticlă salvări, așteptând în fața spitalelor închise n-o să iasă nimic, ce naiba...

– Ai căzut în cap? Suntem doctori, cum să-i lăsăm pe *oameni* așa?

– Dar pe *noi* cum să ne lăsăm așa? N-avem și noi tot o singură viață? Românul trebuie să afle pe pielea lui că medicina costă bani.

– Boss, fă ceva, liniștește-i... Uite, vă mai zic ceva: voi chiar credeți că *ăștia* o să ne salte pe toți? Ei *știu* care-i treaba, ei *știu* că nu toți suntem șpăgari... Dacă ne cresc salariile, însă, atunci nu mai... cum să zic... n-o să mai avem circumstanțe atenuante...

Gândiți-vă și așa!

– Adică n-o să mai avem motiv să primim șpagă? face Stalin.

– Da, da, da, se preface Del Toro c-a vorbit gura fără el. Voi nu știți ce echilibru subtil... Uf... Uite, eu mă văd cu procurori, cu acoperiți, cu miniștri – nimeni nu ne vrea răul, totul e să stăm în banca noastră. Statul n-are bani de salarii, dar acolo, sus, se știe că trebuie să *pupăm* și noi ceva.

– Până una-alta, pupăm cămila, face Sensei.

Dar Stalin, bătos:

– Îți spun eu care-i treaba cu statul: se folosește de jurământul lui Hipocrat ca să nu ne plătească. Eu, unul, m-am săturat să fiu sclav pe plantația statului.

– Hai, lasă-mă! pufnește Del Toro. Ție nu-ți convine nimic.

– Păi, vrei să-mi convină munca patriotică? Unde a scris Hipocrat că trebuie să lucrez gratis?

– N-a scris, știu, nu mă bate la cap! Statul nostru, însă... finanțele sunt cum sunt... a mai venit și criza...

– Păi, da, criza, dar lumea e supărată doar pe Negus, că cere bani... Dar statul nu cere tot timpul bani? Iar băncile – băncile nu fac camătă? Pe banksteri de ce nu-i critică presa? Pe ei de ce nu-i arestează la ore de maximă audiență? Băncile și statul sunt hoții mari, nu medicii!

– Voi vedeți cu cine stați de vorbă? ne ia Del Toro.

Dar Stalin, ambalându-se:

– Ție ți-e ușor să vorbești, că stai toată ziua nas în nas cu Cocârț. I-ai zis ceva când i-a invitat pe medici să se care din țară, fiindcă n-are statul bani să-i plătească? Lui i-a convenit s-o spună, că s-a operat afară.

– Fii atent cum vorbești!

– Sunt *foarte* atent. Dacă eu, medic, cer bani, mă înjură toți. Dar când băncile încheie contracte *asimetrice* cu noi, papagalii, le cere cineva socoteală? Îți oferă banksterul un consimțământ informat? E vreun bankster acuzat de malpraxis, după ce te face

la buzunar? Lumea se bucură că Negusul a fost prins cu bani însemnați, dar pe ăia de la Rasmussen Bank nu i-au prins cu uz de fals în creditele pentru case? Care-a furat mai mult?

– Alo, alo, o iei pe miriște! face Del Toro.

– Ia mai lasă-mă în pace! se sumește Stalin. (Hopaa...) Banksterii ne instigă la credite fără acoperire și singurii buni de plată sunt proștii... Așa și cu banii noștri din plic: vor să ni-i scoată din buzunar ca să și-i bage *ei* în conturi... Au evaluat masa șpagii medicale din România și vor să-i găsească un circuit oficial, de-asta se vorbește de privatizare în medicină. Lasă că vedeți voi, o să plângă toți după vremea când dădeau șpagă la doctori...

– Băi, *comunistule!* se înverzește Del Toro.

Îi fac semn lui Stalin să tacă. Dar el:

– De ce să tac, domn'e, de ce? Suntem la sindicat, ce, n-am voie să vorbesc? Păi, când banksterii fură și când politiciii țin cu banksterii, voi credeți c-ajunge o amărâtă de *grevă*? Ne trebuie altceva, bă, altceva...

– Te-ai făcut anarhist? se hlizește Sensei. De unde snaga asta pe tine?

În clipa aia bufnește televizorul, iese fum din el. Pocnesc și vreo două neoane, apoi se ia lumina. Înjurăm, aprindem brichete. E beznă, nici pe stradă nu se mai vede nimic, orașul e luminat doar de farurile automobilelor și de fulgerele ce despică cerul. Din spital se ridică o rumoare, dar nu durează mult: se face lumină la loc.

– Vedeți? ne ia Del Toro. Vedeți ce probleme am? Boss, fii atent cu cine lucrezi! Amicul nostru, se uită el la Stalin, e sărit de pe fix: ca mâine se ia de proprietate, de statul de drept...

– Și dacă mă iau de proprietate, ce? Ți se pare corect ca doar proprietatea *lor* să fie protejată, în timp ce a *mea* e ipotecată?

– Te plâng, Sahib, zâmbește Del Toro, amar.

Stalin e de neoprit, însă:

– Zi, Sahib, n-am dreptate? Hai, ai sindicat, te bagi la scandal sau ești *politically correct*? Ai curaj să spui că politiciii ne-au decăzut din indivizi și ne-au transformat în generatori de costuri? Ai curaj să spui că politiciii fură din fondurile de pensii? Ai curaj să spui că sănătatea publică se privatizează peste tot în lume?

Greva medicilor români – rahat! Greva impotenților români, greva gay-lor români, greva aurolacilor români... N-o să ducă la nimic – e nevoie de altceva.

– S-a țicnit, face Sensei.

– Vă e frică, vă e frică! se frichinește Stalin.

– Du-te, bă, în pana *mea*! îl ia Sensei. Du-te, lasă-ne... Iar tu, se uită la mine, dă, naibii, mai tare din picioare, că-ți ia ăsta locul și dă foc la tot.

Stalin, însă, cascadează nările și belește ochii. E palid și tremură tot.

– Te rog eu: *taci*, îl repede Sensei.

– N-o să tacă, jubilează Del Toro, n-o să tacă, îl știu eu...

– Boss, termină *și* tu! se întoarce Sensei la el.

– Cum să termine? rânjește Stalin, tremurând. Lui i-a dat Cocârț o misiune... În Germania e o gaură de zece mii de medici... În Franța și-n Anglia – la fel. De unde să-și scoată ei medicii, dacă nu de la noi? Sunt mână în mână cu ai noștri, vor să lase lucrurile la fel, ca să-și acopere deficitul de personal – cum să ne crească *nouă* salariile?

– Paranoiaaaa! chiuie Del Toro. Teoria conspirației!

– Paranoia pe dracu'! Sunteți toți niște căcăcioși, cu tine în frunte, Sahib!

Se iscă hărmălaie, nu pricepem ce-i cu Stalin: de regulă, nu face așa.

– Băi, zice Del Toro, ție-ți *lipsește* firul scurt de dinainte de '89. Tu și Maștera ați vrea să puneți mâna pe-un telefon și să sărim toți în picioare.

– Tu ai firul ăsta, de ce te plângi? Se prinde greu Cotroceniul mai nou?

Del Toro cascadează ochii, scoate niște zgomote de zici că nechează înfundat. Deodată, se potolește și-mi zice:

– Boss, te rog eu, stai pe coada ta și-ți promit că fac uz de toată influența mea pentru salarii, da? Apoi îl ținut pe Stalin: Porecla îți vine mănășă, bă... Mi-am dat seama încă de când l-ai turnat pe संस्कृत ... Ești singurul din spital care a scris chestii d-astea despre un coleg – singurul!

Ne uităm unii la alții: nu știm care e treaba. Dar Stalin:

– Aha, și ce-a pățit pacientul din cauza lui संस्कृत nu se pune, nu?

– Hai, lasă-mă, ți-ai dat colegul *în gât*! îi lucesc ochii lui Del Toro.

– L-am dat, da, dar pe pacient l-am scos din rahat.

– Pentru câte zile? Până la urmă, pacientul a murit, ai uitat? A încercat ea, Maștera, să pitească foaia de observație – credea că uit, amândoi credeți că uit... Ei bine, n-am uitat: ți-ai băgat un coleg în rahat degeaba.

– În State i s-ar fi ridicat dreptul de practică.

– Aici nu ești în State! strigă Del Toro. Fii atent cu el, îmi zice, că n-are mamă, n-are tată... L-a terminat pe संस्कृत, ce, voi nu știți?

– Nu, face tânăra specialistă. Parcă-și fi avut o presimțire, îl ia ea pe Stalin, ți-am zis că ești în stare de de-astea.

Stalin dă să facă pe cocoșul, dar Del Toro i-o taie:

– Te-ai aliat cu Maștera ca să-l terminați pe संस्कृत. Maștera nu-l înghite pentru că știe mai multă medicină ca ea, iar tu nu-l înghiți pentru că...

– Ce *dracu*-ai făcut? îl întreb pe Stalin.

– Ai uitat că संस्कृत a fost cât pe ce să-ți omoare pacientul cu esofagul?

– Amărâțul ăla era mort de când a venit. Ne-am forțat cu el doar ca să nu zicem că n-am făcut tot ce era de făcut. Ce, nu-i așa?

– Eu n-am vrut decât să știți cu cine aveți de-a face, rânjește Del Toro. Nu vrei să le spui și *de ce* l-ai dat în gât? se uită el la Stalin. *Ce* ți-a promis Maștera? *De ce* te enerva संस्कृत? Hai, ciripește, că le știu și pe-astea...

– Vorbeam despre altceva, coboară Stalin tonul.

– Oh, scuze! se strâmbă Del Toro. Iartă-mă, nu mai fac... Mai vorbim, da? îmi strânge el mâna. Vezi, când te întâlnești cu Minionul, amintește-i de toracoscopul pentru sala *ta* de operație. Ți-am pus și eu o vorbă bună.

Și pleacă. Iar Stalin:

– Ce vă uitați așa la mine? Del Toro are școala lui Cocârț – cum nu-i convine ceva, cum schimbă subiectul.

– Ai făcut asta din cauza blondei, nu? zice tânăra specialistă. Din cauza rezidentei lui संस्कृत, este? Auzisem eu că aia...

– Proștilor! face Stalin. Se joacă Del Toro cu voi... Auzi, băietane? îmi zice. De ce nu te aliezi cu Dexter? El, Pulpy și Moșbătrân vor doar să *mimeze* o grevă, dar dacă le scapă scandalul de sub control, nu-i bine să fii și tu pe acolo? Ai face și tu o treabă, n-ai mai mânca atâta rahat.

Și se grăbește să iasă.

CONCEDIUL

Corbul stă pe pervaz, se zgâiește la mine – știe că n-am ce să caut acasă. Ieri-dimineață s-a zgâit la fel, iar alaltăieri, așijderea.

De-o săptămână nu ies din casă decât după pâine, muștar și mezeluri. Nu citesc, nu mă uit la TV, nu vorbesc la mobil. N-o sun decât pe Mara, dar ea nu răspunde. De când am fost în misiune pe Kiseleff și m-am legat de militarul care-l păzea pe ambasadorul american, totul îmi merge pe dos. Insul era bătut în cap: mă amenința că, dacă nu plec, cheamă poliția. În plus, cică eram lângă un obiectiv tactic al Pentagonului și că legea îi permitea să-și facă singur dreptate până veneau grăsanii noștri de agenți.

Puteam să fac urât, dar eram în misiune, așa că m-am dus vizavi de Hotel Triumf, ca să nu pierd din ochi palatul în care intrase Pulpy – sediul partidului de guvernământ. Americanul încă se chiora după mine. Era tuns periută, cretinul: moda a venit la pachet cu ușa pe care ne-au trântit-o SUA în nas când nu ne-au primit în NATO. Bine ne-au făcut, căci a doua zi am luat *Stars and Stripes* și-am defilat pe Magheru, cântând ode Casei Albe și teribilelor pățanii din Biroul Oval – ne conduceau mamele bucureștene, care mureau de poftă să le arate copiilor un *afficionado* al sexului oral. Atunci m-am intersectat pentru prima oară cu cei de la CIA și NASA. Mai cunoscusem de-ai lor la Loanda și pe fluviul Cunene, dar la București am avut prima misiune umăr la umăr cu ei.

Umăr la umăr e un fel de-a spune, căci ne-au luat comanda cât ai bate din palme. Ai noștri n-au comentat, s-au ținut după ei precum cățelușii, ham-ham... Nici eu n-am comentat: eram la fel ca jigodiile care m-au trimis acum în concediu – eram *șef* pe aria mea de o sută de metri pătrați. Nu țineam cont de lege, mă uitam strâmb la lume, muierile cădeau la pat, iar șoferii frânau, îngroziți, când le tăiam fața. Nici pe președinte nu-l băgam în seamă: în fond, nu trebuia decât să fac pe preocupatul când ieșea de la Cotroceni, treaba mea fiind să mă uit după teroriști răpciugoși și boschetari împruțiți. Cu alte cuvinte, puteam să-l salut doar din colțul gurii; șefii, în schimb, dădeau cu frunțile de pământ la vederea lui (obligație de serviciu), după care, când intrau în mașini, îl luau la mișto, căci știau ei cine-i *tata* – în

niciun caz nu era președintele ăla buimac, care nu pricepea nimic.

În fine, rămăsese pe Kiseleff. „Vezi că iese Pulpy“, mă anunță omul nostru din palat, după care-mi spune că Pulpy bătuse palma cu Macu și cu unul din șefii partidului (un bogătan) și că pleca cu ei la nu-știu-ce întâlnire.

Când să-i fac semn șoferului să se pregătească, apare una de la serviciul rival. Traversează pe roșu, vorbește în guler, îi bâzâie buzunarele – are scule vechi, sărăcuța, și-n plus, cred că-i și surdă: Ce-ați zis, să trăiți? Ce-ați zis? întreabă ea, disperată, în guler.

„Suntem cu ăilalți pe felie“, îi suflu operatorului. „Iar?“ face ăla. „Să trăiți“, o salut pe tipă. E drăguță, dar se împleticește în pantofi – aducem fete de peste tot, dar nu le învățăm să meargă pe tocuri, fir-ar al dracului. Și ea e cu ochii pe Pulpy, e cât pe ce să dea peste mine. Nu se mai oprește din vorbit în gulerul ei blestemat.

Șoferul meu trage la bordură. Dobitocul de șofer al fetei se grăbește și el: e gata-gata să intre în al meu. Americanul tuns scurt pune mâna pe stație, se agită, cine știe ce protocol declanșaserăm. „Frumoaso, hai să ne rărim“, îi zic colegei și mă arunc în mașină.

Pulpy se strecurase deja într-un Audi, cu mișcările lui de calmar uriaș, rebegit de soare. Era cu Macu și cu bogătanul partidului de guvernământ, ieșiseră din curtea clădirii și o luaseră pe Kiseleff, spre Piața Victoriei. „Vrei să-i fac pe ciumpalacii de la concurență?“ nechează șoferul. „Mai bine stropește-l pe boul de mamerican!“ zic. „Poate-mi ies amândouă“, mârâie el.

Întră pe banda întâi, accelerează, găsește o baltă pe carosabil și trece pe lângă *marine*: fleoșc! – îl face ciuciulete, îi cade ăluia stația din mână, îi zăresc ochii, ne-ar mânca de vii. „Fă-i semn cu degetul!“ se ambalează șoferul. N-apuc, căci se interpun Hânsel și Gretel din serviciul rival. Hânsel o calcă, dar șoferul meu e mai vechi, mai bârsan: se face că derapează, rivalii se sperie și frânează brusc – ei derapează pe bune. Pe șoferul meu îl umflă râsul când se uită în retrovizoare, la fețele lor.

„S-au căcat pe dumnealor“, zice.

Ne ținem după Pulpy și bogătan – Piața Victoriei, Ștefan cel Mare, blocul lui Cărtărescu, apoi dreapta, spre Eminescu. O luăm pe străduțe, ajungem la Zexe, la restaurant. Să vezi că Pulpy, Macu și bogătanul vor să îmbuce ceva.

Ies din mașină, plouă de rupe. Bag și eu capul la Zexe, îi văd pe împricinați: se întâlniseră cu Dexter, iar Pulpy le făcea prezentările. Dexter se îndoia din șale, cât pe ce să dea cu capul de masă. În ce-i privește pe chelneri, se aliniaseră în formație de luptă, așteptau comanda cu pixurile în mână, în timp ce patronul se apropia, târâș, de bogătan. Bogătanul îl vede, îi întinde

degetul, într-o doară, patronul i-l strânge, călduros. „Marrș, căcănarilor!“ le face el semn chelnerilor. „La treabă!“

Ce mâncăruri la Zexe: îmi curg balele. Mă rog, dau raportul, îngerul meu păzitor mă cheamă la Centru, cică trimite pe cineva să mă schimbe. Când să plec, dau peste Hänsel și Gretel – nu găseau loc de parcare. Gretel, îmi dau seama, se descălțase și-și masa picioarele. Era terminată.

A doua zi, dom' colonel mă cheamă la prima oră. „Mesneraș, Mesneraș, ai făcut-o de oaie.“ Frunzărea un dosar și fuma pipă, un tutun aromat, îl descoperise recent. Zice: „E și greșeala mea, recunosc: cum dracu' să-l urmărești pe frac-tu? Auzi tu, ce idee pe mine...“

Se căznește să nu zâmbească – semn rău. După ce termină cu dosarul, începe să-mi recite, ca pe litanie: cică întorsesem orașul cu fundu-n sus, îi enervasem pe mamericani (sunaseră la Externe și depuseseră plângere), îi enervasem pe cei din serviciul rival (șeful lor îi spusese lui dom' colonel că-i obstrucționasem pe Hänsel & Gretel și c-am vrut să le dau mașina cu *roatele*-n sus) și-i enervasem și pe-ăia de la rutieră. Cel mai rău ieșise cu mamericanii, căci convocaseră tot soiul de grade înalte la o întâlnire de noapte. „Ne-au întrebat dacă suntem la curent cu chestia asta“, aruncă șeful pe masă un set de poze: eu, Sahib și Buraq – la restaurant, în București, în tabăra de la Bezengi, din Caucaz, și în aeroport, la Erevan. „Știați ce să le răspundeți“, zic. „Da, dar și ei știau ce să mă întrebe“, zice dom' colonel.

Cică erau cu ochii pe Buraq: îl supravegheau din cauza lui frac-so, mujahedinul din Kosovo – noi ce treabă aveam cu el? Șeful a dat-o la întors, dar mamericanii au făcut pe mironosițele, cică nu-și dădeau seama ce era mai grav: că șeful nu le împărtășise totul, după cum se cuvenea între prieteni, sau că mă trimitea pe *mine* pe stradă, care eram ușor de recunoscut pentru că eram leit cu Sahib. Șefii noștri, cuprinși de rușine, l-au făcut albie de porci pe dom' colonel: „Grăsanul de Pulpy, futu-l în cur, îl cunoaște pe pârlitul ăla de sindicalist, iar tu-l trimiți pe unul identic cu el ca să-l urmărească? Cât de *prost* poți să fii?“ Iar altul: „Și mai ai și burtă, dobitocule... I-ai văzut pe colegii de peste ocean?“ Ce-i drept, mamericanii erau trași ca prin inel și savurau scena, ai naibii, afundați în fotolii. Nervos, dom' colonel a dat să aprindă o țigară, dar mamericanii au tușit: nu suportau fumul.

Zic: „Pulpy nu m-a văzut niciodată.“ Șeful se strâmbă: „Ei, află că de-acum înainte o să-i sari în ochi, pur și simplu.“ Se uită la mine cu milă, mai zice o dată că vina e doar a lui și că i-a luat Dumnezeu mințile – nu pricepe cum de-a fost în stare de ineptia de a mă trimite pe urmele fratelui meu geamăn, mă ia chiar și pe mine părtaș, mă întreabă de ce nu i-am atras atenția, de ce nu i-am spus că abuzează de funcție?

Mda, o să-mi facă mizerii. De altfel, nu pierde timpul și-mi spune că vrea să mă trimită în concediu, ca să mă uite lumea nițel. „Ești prea prețios ca să nu-ți vreau binele“, zice și-mi enumeră câte făcusem pentru serviciu, îmi zice de Dexter, de întâlnirea cu bogătanul, ba chiar și de Buraq: „Datorită ție știu să ajung la pakistanezul ăsta și *fără* americani... Că doar n-or fi ei șefi aici, la noi... Un concediu, Mesneraș, un concediu, ce spui?“ „Abia m-am întors din Caucaz“, zic. „Păi, tocmai, nu vrei să te refaci?“ Cică se interesase de Dikh Tau și aflase că-i un munte cumplit, plus c-aveam concediu de luat și de anul trecut. „Nu-mi spune că nu-ți convine!“ clipește el mai des, femeiește. „O să mă plictisesc“, zic, „îmi place pe stradă.“ Iar el: „Ești bun pe stradă (e prima oară când mi-o zice), dar ce vrei? E cazul să te dai la fund. Cererea ta e scrisă, treizeci de zile lucrătoare, poftim“, înăsprește dom' colonel vocea, „nu trebuie decât să semnezi. De sămânță.“

Mă uit la hârtie, mă uit la el: îmi vine o întrebare în minte, dar mai bine n-o pun. Nu te căciuli, îmi spun, dă-l în mă-sa, ești om liber. Sahib se prinde că-s în încurcătură și se grăbește să-mi zică: dă-l dracului, Mesneraș! Mai devreme sau mai târziu, ajunge la mâna mea, îl ia diabetul, ateroscleroza, damblaua, pățește el ceva, nu te ruga de el!

„Și după concediu? Ce se întâmplă după concediu?“ întreb, cu voce pierită. Prostule! face Sahib. Dar șeful: „Ce mi-aș dori și eu șase săptămâni de stat cu cracii-n sus!“

Semnez. N-apuc să ies că șeful pune mâna pe telefon. Îi joacă ochii, i s-a luat un bolovan de pe inimă.

Mă sună Sahib. Nu răspund. Îmi trimite SMS, sună din nou, e căpos: are el boala să-ți sară în ajutor chiar dacă nu te înghite, iar pe mine nu mă înghite – de mic o știu. Hai să nu mâncăm rahat, Sahib, lasă-mă naibii! îi zic.

Mă lasă. Mă anunță, însă, că intră în horă cu Moșbătrân: cică nu poate să stea deoparte. Măcar pentru asta, și tot trebuie să vorbim, îmi lansează el.

Preocupat, corbul pășește pe pervaz de la dreapta la stânga și de la stânga la dreapta: *on dirait un mauvais présage*. Să-l gonesc?

E dimineată. La ora asta Mara e singură. Îmi calc pe inimă, o sun, dar ea nu răspunde. Când eram pe Kiseleff, pe urmele lui Pulpy, o sunasem de multe ori – nici atunci nu-mi răspunsese, așa că-l rugasem pe un amic, om în propria-i soldă, dar cu mari datorii la mine, să vadă unde era *mobilul* ei.

Insul cu pricina știe de toate. Cândva editase cărți ezoterice – le tipărea ieftin, la Tiraspol, iar eu îl luasem în vizor după ce se trezise cu mii de volume rămase în tipografie din cauza războiului transnistrean: omul nu-și mai plătise partenerii de afaceri, iar unul din ei ni-l turnase c-avea aranjamente cu rușii. Între timp, editorul îl sunase pe un amic din Chișinău (Serj pe numele lui), care amic făcuse Afganistanul, unde avusese un coleg, ajuns colonel în Transnistria. Serj și colonelul discutaseră problema cu cărțile, iar colonelul, om de înțeles (Serj, ce nu fac eu pentru tine?), făcuse armistițiu cu moldovenii și încetase focul o oră, cât să treacă granița două camioane pline de cărți. Din câte am înțeles, colonelul îl servise pe Serj în amintirea unei bătălii din Hindukuș, când Serj, mitralior pe elicopter, îl salvase de la moarte în timpul unei ambuscade. În ceea ce privește cărțile, editorul le adusese în România, le vânduse în mare viteză și-și plătitese creditorii, inclusiv pe cel care-l dăduse în gât. A doua zi, îl întâlnim pe Novaci, la cafea: nu cu datoriile lui aveam treabă, ci cu relațiile lui de peste Nistru. Pe atunci, el era un brunet mărunț, cu păr lung, zulufat, ziceai că-i un evreu din secta hasidică – de altfel, i se zicea Rabi. El a recunoscut c-a sărit calul, eu am închis ochii asupra contrabandei lui culturale (adusese volume budiste și shintoiste), iar el m-a ajutat de-atunci ori de câte ori l-am rugat.

M-a ajutat și cu Mara și așa se face că-n doar cinci minute am aflat că telefonul ei zăcea undeva pe la ea pe-acasă, nu era clar în ce cameră, dar, dacă aveam răbdare, amicul putea s-o afle și pe asta – n-avea să-i ia mai mult de o oră. M-a făcut curios, i-am zis să-i dea înainte, iar el m-a anunțat că mobilul era pe noptiera din dormitorul ei. L-am rugat atunci să stea cu ochii pe Mara și-n zilele următoare și așa am aflat că mobilul ei călătorea mult: în piața de la marginea orașului, la mallul din centru, la un *outlet* (în

zilele de promoții), ba chiar și într-o pădure, lângă granița cu Olanda.

Când am auzit de pădure, am simțit că iau foc și l-am rugat pe amic să vadă de telefonul lui Sipi, dar Sipi era la serviciu, muncea ca un rob. Atunci i-am trimis numărul lui Buraq – așa pe unde umbla? Buraq își vedea de treabă, era la el la magazin, în centru. Luându-i urma, însă, amicul dăduse de un nod bine dosit în www, din care intrase peste *tot* ce însemna Buraq Prato. Odată intrat în nodul cu pricina (protejat cu firewalluri pricopsite), aveai acces la toate comunicațiile pakistanezului, inclusiv la planurile casei și ale magazinului de echipament montan. „Mai sunt unii cu ochii pe el, nodul din www e-al *ălora*“, a remarcat amicul. Nu i-am spus că bănuiam că pakistanezul era filat în fel și chip, i-am zis doar să stea deoparte și să vadă de mobilul Marei, căci ea mă interesa, nu Buraq. Dar amicul: „Pot mai mult, ce-i onania asta? Nu vrei să mă *abat* peste ea?“

Nu, nu voiam: dacă aflu lucruri fără putință de tăgadă? Dacă amicul îmi servea dovada unei trădări indubitabile? Cum să trăiesc cu rușinea că el știa că Mara mă înșală? N-aveam curaj decât să-l sun pe Buraq când eram *sigur* unde e Mara și atunci o făceam doar ca să-mi dau seama pe unde se află Buraq, după zgomotele din jurul *lui*. Buraq răspundea, mă întreba cum merge antrenamentul, se interesa de Sahib, dar de Mara nu zicea nimic.

Niciodată n-am îndrăznit să-l rog pe amic să-i localizeze pe amândoi deodată, iar chestia asta îl făcea să-și dea ochii peste cap: „Îți place să te doară măselele“, îmi zicea el, „nu mi-ar lua decât două-trei ore ca să descarc toate convorbirile, e-mailurile și SMS-urile ei.“

...corbul cârâie scurt. Sun, sun, sun, dar Mara tot nu răspunde, așa că deschid pozele ei din computer. Le pun în ordine, le examinez, le măresc: sunt poze de mare rezoluție, ghicesc până și orificiile din care-i cresc firele de păr de pe gambe, de pe umeri, de pe obraji... Îi văd dinții mărunți, îi scrutez ochiul stâng (e nițel mai mic decât dreptul), îi studiez o ureche, bluza bombându-se peste sâni, dosul picioarelor, cu vene bine desenate, de femeie muncită. Mara probând rochii, Mara la plajă, Mara în blugi și-n tricou... ce-ar fi s-o îmbunătățesc? Computerul îmi dă puteri nebănuite, pot s-o lătesc (o fac), s-o transform în zdrahoancă (o fac), s-o preschimb în culturistă...

Nu, nu dă bine dacă-i umflu mușchii. Merită s-o fac mai voinică, însă – trăsăturile feței, mai ales, îi devin mult mai aspre, bărbia i se lățește, ochii prind să-i scapere fulgere, zâmbetul îi virează spre sictir, picioarele îi sunt tocmai bune de-o sută de metri garduri... Capătă seriozitate, seamănă a CEO, mai ales în fusta ei neagră, combinată cu bluză albă – nu-i lipsesc decât un birou masiv, un stilou Visconti și-o semnătură pe juma' de pagină. Mda... ia să-i micșorez ochii, ia să-i subțiez și buzele cu

3-4%: oh e deja altă ființă, aduce a killeriță din noul val, ia s-o fac să-și sugă și burta...

Hm, oare ce glas ar avea, dac-ar fi vie? Ar vorbi mai răstit, cu propoziții mai scurte? Oare ce-ar zice? Ce-ar vrea? Ar fi în stare să vină cu noi pe Nanga Parbat sau ne-ar mâna, ca pe sclavi, din tabăra de bază, bucurându-se de ceaiul de dimineață? Ar mai fi interesată de bani sau și-ar băga picioarele în siguranța casnică și ar pleca în lume? Iar în pat? Ce-ar face în pat? O, Mara pe timp de coit... o văd, o țin minte – mda, ia să-i lătesc șoldurile, ia s-o fac mai cărnoasă.

Salvez modificările și mă ia țacăneala: parcă-i aud glasul cel nou, emis de noua ei gură... Îi privesc dosul palmelor, îmi plac tendoanele ei, pline de nerv (parcă-i pocnesc), îmi place cum își ține picioarele, ca o matroană, puțin depărtate – zici că-i pe podium, că dă poruncă să ne urce pe cruci... Mă ia cu frig când văd ce-am făcut, vreau să-i dau viață, s-o scot din PC, să i-o arăt lui Sahib și s-o duc pe Magheru, s-o vadă prietenii cu mine la braț... Îmi bubuie inima, îmi tremură degetele: *ecce mulier*, ce târfă mi-am tras!

Închid computerul. Mă uit pe fereastră, corbul stă nemișcat. Cu Mara asta cea nouă, fotoșopată – cu *ea* o să stau de vorbă diseară!

Ce sânge începe să-mi curgă prin vene, ce viață nouă mă așteaptă – hai să profit! Ce-ar fi să alerg din nou prin oraș? Mai deschid o dată computerul, privesc la Mara cea nouă – ochii ei mă trăsesc. Da, da, o să fug din nou prin oraș și prin parcuri, femeia asta are așteptări mari, cum s-o dezamăgesc?

Pentru început, fac o baie. Dau drumul la apă, trag cu urechea la ecoul dintre pereți. Nu mă forțez, las imaginile, sunetele, să vină la mine. Mă săpunesc, inima îmi bate fără s-o simt, respir ca un motor la ralanti, părul îmi crește, ochii mei văd, urechile se ciulesc: sunt tocmai bun pentru Mara cea nouă – cât despre Mara adevărată, dă-o naibii, să se ducă ea cu cine-o ști: cu Buraq, cu vreun negru, cu Sipi, bărbată-su, chiar...

Îl sun pe Sahib, e-n ședință – oare ce-o zice Mara cea nouă de un frate ca el? Mă umflă râsul când îl aud ce vorbește, așa că-i spun: dă-i naibii pe Moșbătrân și pe Dexter, dă-i dracu' pe toți!

Fă-ți o femeie ca mine!

Sahib mă ia la mișto: cică nu pot s-o fac vie pe cea din computer – n-are glas, n-are voință, nu face decât ce vreau eu. Însă e de acord să ne vedem deseară, să alergăm. În ce parc, mă întreabă, în cel cu ciumați sau în cel cu fierăstrău? Tragem la sorti: diseară fugim în Parcul Ciumaților.

Orele curg. Plouă, zici c-a venit musonul pe Dâmbovița. Mănânc. Zac. Seara îmi pun treningul și adidașii, totul pute, straturi de transpirație și săruri s-au afundat în țoale și-n încălțăminte. Ies, mă văd cu Sahib, alergăm.

Sahib râde de mine, zice că-s visător și-mi dă exemple că viața merge înainte: anestezistul lui, Stalin, se aprinsese după o rezidentă blondă, care blondă era cea mai bună prietenă a logodnicei lui P, cea căreia Stalin îi scrisese, cândva, doctoratul. Blonda, însă, voia familie și cămin, așa că-l tortura pe Stalin: măiei cu acte sau nu? Stalin, nimic, avea familia lui, blonda era doar un *passe-temps* – singurul lucru pe care l-a făcut pentru ea a fost să caute un loc dosit în Marele Mall Medical, ca să-și petreacă gărziile împreună. „Am găsit un hodgeac tocmai bun ca să fuți“, s-a lăudat el la Del Toro, dar vorbele lui transpiraseră, iar logodnica lui P sărise la Stalin, îl făcuse cum îi venise la gură și-i spusese că blonda are și alți pretendenți: de pildă, संस्कृत, băiat deștept, știa și sanskrita, putea să vorbească ore-n șir despre orice. Stalin simțise că pasiunea blondei migra către संस्कृत și mai simțise că pasiunea blondei pentru संस्कृत era alimentată de amica lui P, așa c-o dăduse dracului pe amică, cu doctorat cu tot, și sărise în barca Mașterei, cu care împărțășea (de acum) o ură nețarmurită împotriva lui संस्कृत.

„...ei, și l-a prins Stalin pe संस्कृत că făcea un tratament *off-label*, la un caz disperat, și i-a făcut raport la Mașteră, și-a dat-o în gât și pe logodnica lui P că-și făcea doctoratul fără știrea aceleiași Maștere. Drept mulțumire, Maștera l-a făcut pe Stalin mâna ei dreaptă. Vezi că nu doar tu suferi...?„

Sahib e plin de zvâc, sare la alta, îmi spune cum a fost la Conclav. Moșbătrân prezidase ședința, iar deasupra lui, pe perete, trona un banner pe care scria *Protectoratul Sănătății*. Invitații pusese ră botul la inscripția aia cretină și-și suflecaseră mânecile – cică masele capătă un suflet al lor când se înfierbântă. Au vorbit de legile încălcate de stat, au urlat împotriva presei, li s-a subțiat glasul de nervi – voiau să se bată, se aliaseră medici, cu asistenți, cu farmaciști... Dacă-și bat joc de noi, își bat joc de poporul român, a strigat unul, iar ceilalți au răcnit: ahaa, că bine-ai zis-o, uite, ne revine aplombul!

Și-au făcut planul de luptă. Moșbătrân avea să fie șeful, căci vorbea bine și era cunoscut. Numai că e nevoie și de-o armată, a insistat Nozo, cheliosul, căci voia poziția doi: dacă Moșbătrân va fi președinte, atunci el, Nozo, va fi general – până la urmă, *puterea* stradală era a lui, el mai făcuse greve și demonstrații, medicii doar se jucau de-a războiul, plus că ei aveau acces și la *al-te-sur-se-de-ve-nit* (se referea la șpagi), ceea ce-i făcea ușor de atacat. Dexter s-a văzut obligat să răspundă și a scos un vraf de dosare – cică ne pândeau catastrofa încă din 1990, cancelariile europene erau la curent cu situația din medicină, cu implicațiile ei politice, ba chiar și cu cele militare. Apoi a ținut un curs scurt despre mișcările sindicale, a vorbit despre comunism, despre interbelicul de aur, și a citat din Lassalle și din *Jesus Christ Superstar* (parabola cu linia trasă pe pământ și cu piatra),

atacându-l pe Nozo, căci și asistenții *lui* se înfruptau din șpagi. Ceilalți au făcut fețe-fețe (de asta e nevoie acum?), dar Dexter avea experiența negocierilor interminabile, era răbdător și ținea cont de chichițe. De pildă, când intrase în sală, se repezise pe scaunul de lângă Moșbătrân, beneficiind de un soi de transfer topografic al autorității, ceea ce-l înfuriase pe Nozo. (Dexter are un sindicat de buzunar, suflase el, în barbă, ce caută pe scaunul *ăsta*?) Dexter nu se lăsa, însă, îi dădea lui Nozo replici întortocheate, îi zicea că nu e dus la biserică, că între doctori funcționează anumite cerințe de comunicare (eleganță, finețe etc.) – nu era un sindicalism proletar, căci doctorii nu miroseau a sudoare, n-aveau nici bătăături în palme și nici vaselină sub unghii, ceea ce-l făcu pe Sahib să constate (în gura mare) că Dexter nu călcase în viața lui într-o sală de operație, pentru că-n loc de vaselină te trezeai cu sânge (chiar și-n chiloți), iar în loc de bătăături îți crăpau buricele degetelor (de la ața chirurgicală), cât despre sudoare, să te ferească Dumnezeu să rupi vreo arteră, că te treceau toate apele.

Prins între două focuri, Dexter tăbărî pe Sahib, îl împunse cu fuziunea. Moșbătrân îl susținu deîndată pe Dexter, lăsând să se înțeleagă că erau vorbiți dinainte, ceea ce-i scăzu elanul lui Nozo, dar nu de tot: se uita la ei, încruntat, le zicea că *el* are *manpower* și ei nu, drept care Moșbătrân se enervă *ca un lup*, încercând să-l unească pe Sahib cu Dexter, numai că Sahib a făcut pe catârul.

Acum, în timp ce fugim, Sahib zice că cel mai mult îi e să nu dea chix *Protectoratul* ăsta. Nu prea are încredere în el – cică-s prea multe găști acolo, plus că s-au spus vorbe prea mari: negocieri, pichetări, demonstrații și, dacă nu iese nimic, grevă, dom'le, gre-vă! Ce mai tura-vura: s-au aliat, s-a vorbit de proclamații la TV și de luptă asociațiile pacienților – una peste alta, s-a fumat angro. „Statul ne fură salariile, de ani de zile le fură“, a zis unul. „Care stat?“ a întrebat una. „Statul român nu există!“ Atunci s-a băgat un bărbos: „Și syndicatele fură. Sunt mână-n mână cu politiciii.“ Iar Nozo: „Dacă mă luați așa, eu plec imediat.“ Moșbătrân, însă, a intervenit, împăciuitoare: „Nu de tine-i vorba, ce Dumnezeu... Doamnelor, domnilor, persoanele de față se exclud!“ Numai că Nozo, ultragiat, își aduna lucrurile, gata s-o șteargă. Moșbătrân l-a luat de mână, i-a șoptit ceva, iar Nozo i-a făcut hatârul, prinzând din nou glas: „Noi ținem statul în spinare. Noi, noi, noi! Statul, însă, știe una și bună: nu-s bani la buget! Să schimbe bugetul, atunci, să-l schimbe, să-l schimbe!“

Și baf, baf, baf! – cu palma în masă.

„Bugetul nu e treaba noastră“, i-a atras atenția Moșbătrân, „noi nu facem politică.“ Dar Nozo: „Când ceri bani de la guvern, faci politică, dom' profesor.“ „Ba nu e nicio politică“, s-a enervat Moșbătrân, „pe noi nu ne interesează decât drepturile noastre. Dar dacă domnilor politicieni (care domni?!) nu le vine mintea la

cap, o să le atragem atenția, *civilizat*, că, dac-am fi în locul lor, am ști să le facem treaba mai bine.“ Atunci s-a ridicat Dexter: „Dom' profesor, politiciii-s niște hoți.“ „Hoți, hoți“, s-a ambalat Nozo „să scoatem muncitorii în stradă!“ „Mai avem muncitori?!“ s-a mirat Moșbătrân. „Ei, vorba vine!“ a lăsat-o Nozo mai moale. „Treaba e, însă, că Țara (se simțise majuscula) e plină de hoți! Numai hoți peste tot, hoți, hoți, hoți!“ a ridicat el vocea. Baf-baf-baf! În context, s-a pronunțat numele lui Cocârț (las' că-i vine lui rândul, a proclamat Nozo), al lui Garfield-vomit (nu ne răspunde nici la adresele oficiale, a comentat Moșbătrân), dar până la urmă n-au identificat decât o singură țintă: Minionul. „Să tăbărâm pe el, ne duce cu vorba, e un mincinos!“, au zis unii. „E un li-be-rrral!“ a slobozit Nozo o vorbă tare urâtă. „Domnilor, domnilor“, a ridicat Moșbătrân brațele, „noi nu facem politică!“ „Are dreptate dom' profesor“, a pus Dexter lucrurile la punct, „să ne vedem de treabă.“ „Pfuaai“, și-a rostogolit Nozo ochii, „ce s'teți așa molâi? Eu vreau să știu când dăm de pământ cu jigodia de ministru!“ „Răbdare, răbdare“, l-a luat Moșbătrân, vorbind pe nas, „dacă suntem inteligenți, poate că nici n-o să fie cazul să pichetăm. Vorba dulce mult aduce.“

Nozo a dat capul pe spate: dracu-l pusese să intre în horă cu doctorii? „Cum să nu pichetăm?“ a reușit el să articuleze într-un târziu, „a picheta, păi, ăsta e sindicalismul: a pi-che-ta! Poate că nici lozinci nu vreți să strigăm!“

Dar nu l-a băgat nimeni în seamă. Se trecuse la chestii concrete, voiau să semneze un pact, un tratat, ceva, sub egida *Protectoratului Sănătății*. „Vi se pare un nume bun?“ a întrebat Geamala, iar ăloră le-au lucit ochii: excelent, excelent, numai Nozo a zis că-l doare în cot de nume, el voia să vadă oameni în stradă, „să ne simtă ministrul puterrea.“ A fost rândul lui Moșbătrân să dea ochii peste cap: „Ei, ne trebuie și puțin stil“, l-a strâns el pe Nozo de cot. „Suntem *doctori*“, a adăugat Moșbătrân, scoțându-l din minți pe Nozo, care era asistent. „Mai vedem noi“, a amenințat Nozo, după care ședința s-a terminat.

– Ce naiba cauți tu cu ei, Mobutu? îl întreb pe Sahib.

– Aș fi un împuțit de spărgător de grevă dacă nu m-aș băga... În plus, dacă dăm chix, nu mai ridicăm capul... O să te coste chiar și pe tine: când o să-ți vină rândul la operație, o să te opereze un prost, într-o mlaștină.

În parc plouă sinistru. În altă ordine de idei, sare Sahib la alta, faza cu șpaga Negusului ieșise mișto – banii lipsă din plic fuseseră găsiți. Avocatul așteptase cât așteptase și, văzând că procurorii bat pasul pe loc, îi plătise pe niște privați ca să dea de pământ cu țiganca: după primii trei pumni mărturisise că banii erau la ea – i se păruseră *prea mulți* pentru un flagrant, așa că scosese surplusul din plic și-l ascunsese sub fuste. Trimișii avocatului o puseră să se dea în gât la procuror, iar procurorul,

văzând-o cu ochii umflați, o întrebă ce pățise. „A pus rata frână, la Lehliu“, îi zise ea, înapoind bancnotele lipsă.

Procurorul le studie – mda, erau banii marcați. În clipa aceea, avocatul dădu buzna în birou. Insistă să se redacteze un proces-verbal, după care se duse la televiziunea care făcuse cel mai mare tapaj și dădu în judecată redacția: Negusul cerea cinci sute de mii despăgubire. Gata, era bătrân, voia să se retragă la țară, avea nevoie de bani peste pensia mizeră de la stat.

Terminăm a treia tură de lac, iar Sahib nu se oprește din povestit: și-a recăpătat condiția fizică de când s-a apucat de scandal. În fine, ne dăm întâlnire în seara următoare – și, uite-așa, alergăm miercuri, joi, vineri, și tot așa, până se schimbă săptămâna, când în Parcul Ciumaților, când în Parcul cu Fierăstrău. Mă obișnuiam cu ritmul ăsta. Intram în casă după antrenament, încuiam ușa și gata: eram autonom. La TV nu mă uitam, radioul nu-l ascultam, mai sunam doar când și când la Mara, deși nu-mi răspundea. Atunci deschideam pozele ei noi, le priveam și-mi spuneam că Mara din PC e mai interesantă, mai apetisantă, mai plină de *viață* – cum să-i dau glas, însă? Cum s-o fac să trăiască? Păi, cum altfel decât intrând într-un club de swingeri online, împreună cu ea? *Ne-am dat nume false și profesii aiurea, ne-am inventat un trecut cu sușuri și coborâșuri și-n care, până la urmă, avusesem noroc: deschiseseam o afacere, banii picaseră peste noi și nu mai pofteam decât să ne condimentăm existența.*

Ne-am făcut mulți prieteni. Habar n-aveam cine sunt, dar schimbam detalii intime, vorbeam despre viagra și cyalis, despre vizuine de swingeri, aflam de la unii cum fusese cu alții, iar de la aceștia din urmă aflam cum fusese cu cei care-i dăduseră de gol – doar asupra momentului unei eventuale întâlniri nu cădeam de acord, că eram ocupați, deh.

Nu mi-a luat decât două-trei zile ca să văd că Mara din computer începe să fie dorită: Ce-ți place? o întreba lumea. Cum îți place, cum faci, de cât ai nevoie? După ce schimbam primele poze, femeile prindeau pică pe ea; bărbații, în schimb, se aprindeau ceva de speriat. În scurt timp am început să *primim* cereri de prietenie de la cupluri pe care nu le contactaserăm niciodată – nu pentru mine ne căutau: Mara era cea care aprindea dorințe, ea avea fani, ea stârnea agitație și se trezea cu oferte... Era un hoit digital plin de *mojo*, toți vedeau în ea o *dominatrix* balcanică, o doreau în castele din nordul Italiei, în colibe ucrainene și-n vile norvegiene, ba chiar și într-un club al amazoanelor, care se duceau vara la Cirali, în Turcia, cu prăpădiții lor de bărbați cu tot.

Treaba se încingea, orele erau dense, vorbeam cu patru-cinci inși deodată, fiecare cu damblaua lui: americanii voiau țâțe, europenii voiau craci, asiaticii voiau păr, musulmanii voiau

celulită. Vedeam poze de pe toate meridianele: neveste scurte, lungi, slabe, obeze; case mari, mici, sobre și de neam prost; auzeam de belele cu patroni, cu afaceri – nu mă opream din *chat* decât pentru că celelalte cupluri *nu* erau în concediu și se duceau la serviciu. Între sesiuni, voiam să citesc, dar nu treceam de primele pagini, căci de-acum trăiam fantasme nemijlocite. Ca să nu mă dizolv cu totul în *www*, alergam, mâncam, mă spălam, dar toate astea doar *pregăteau* intrarea pe net, doar mă recuperau trupește, astfel încât să-mi bubuie mintea și s-o scot la capăt cu aventurile Marei, a cărei biografie se contura tot mai clar – în stârvul ei, alcătuit din coduri binare, începuse să curgă sânge: Mara cea nouă poftea la mâncare și la bărbați. Aveam prieteni de nădejde, le cunoșteam dimensiunile la milimetru – primii fuseseră doi polonezi, care vizitau des România, în drum spre Ciralî, mă tot întrebau de una, Angela, și de bărbatul ei, care dispăruseră fără urmă acum patru luni.

Între timp, așteptând parcelele de viață nocturnă din *www*, îmi învâșam apartamentul, îi descopeream detalii nebănuite, îl exploram ca pe o pădure virgină: avea zgomotele lui, scârțâia într-un fel anume, abia auzit, teluric, surprinzător. Mă deprindeam să-i prind susurul apei ce se strângea în bazinul de la WC, mă miram de fâșâitul intim al focului de la aragaz, pândeam felul în care cafeaua pregătită pe îndelete îmi umplea casa de arome, în timp ce apa sfârâia în ibric. Când și când, dacă cineva dădea drumul la robinet pe un alt etaj, auzeam vaierul apelor: se scurgeau prin țevi, huruiau, duduiau, de parcă blocul se forfeca, se încovoia, zici că rămăsese singura clădire din lume, cu oameni necunoscuți ce mergeau pe scări și luau liftul, care se certau, vorbeau, se regulau, mutau mobila, râdeau, se scremeau pe WC. Afară, ploaia aia cretină nu se mai potolea – de zece zile turna, se umpluse orașul de aburi, abia vedeai pe fereastră. Într-o bună zi am auzit un bubuit profund, ca un clopot uriaș izbit sub pământ, răsunând surd și trepidând sec: era șantierul unei noi stații de metrou, își lansa dangătul ca o clopotniță îngropată, ținea loc de chemare la vecernii, la utrenii, la tot.

Singur în urbe.

Într-o luni s-a stricat televizorul – la prânz am văzut cum i s-a stins ledul. Am dat să-l pornesc. N-a mers, dar nu mi-a păsat. În aceeași seară, după ce m-am întors de la alergătură, când să intru în baie, am simțit ceva pe picior – o atingere umedă, ca un câine prietenos, lingându-mă în treacăt. Se auzea din nou vaierul țevilor, zidurile erau reci, afară ploua, se reflectau luminile felinarelor în perdelele ploii.

M-am uitat la ceas – într-o oră eram *așteptați* online. Mă lua deja cu furnicături, mai ales că o rusoaică îi pusese gând rău Marei, o amenința, o bârfea, făcea tot ce-i trecea prin minte ca s-o înfurie, mințea și inventa episoade inexistente, care, în sfârșit,

au făcut-o pe Mara să capete viață, să-și aibă propriile ei experiențe: fantasmеle userilor, transmise de la unul la altul, o înzestrau cu ură și cu dorințe, făcând-o să se miște *de capul ei*.

Când să intru în *www*, felinarele de pe străzi s-au stins. Am dat s-aprind un bec, dar n-am făcut-o: simțeam că pândește ceva în casă și aveam nevoie de negură, de beznă, ca să-mi dau seama ce e. Oh, da, era un fel de *poartă*, ca un aer compact, ca un aer *curb*,

era în mijlocul sufrageriei și se făcea că mă îmbie – nu era halucinație, nu: tot ce vedeam în jur era clar, precis, îmi sărea în ochi fiecă amănunt, auzeam până și liniștea, ca-n hitul lui Simon & Garfunkel, iar de mirosit, mirosea a ceva mirodenn – să fi fost cuișoare? piper? nușoară? Frunza cea mare a mosterei din colț se cutremură – am simțit și eu adierea ce-o clătinase. Corbul ateriză pe pervaz, ziceai că adulmecă, aerul deveni și mai dens, hai, ce mai stai, mă ispitea poarta, și m-am lăsat în voia ei, hai, intră odată, așa mă ademenea... Se făcea că mă preschimbam în dumnezeul acelor secunde – gata! – eram dumnezeul pereților, eram dumnezeul apartamentului meu, iar camerele erau pustii și goale, iar peste covoare se așternea întunericul, iar duhul meu se mișca pe deasupra covoarelor și am zis: să fie lumină! Și a fost lumină, am trecut prin poartă, amin, m-am pomenit într-o lume ce semăna cu o amintire alb-negru, mă năpădea fără grabă, abia se ghicea, și am văzut că amintirea era bună, și am despărțit albul de negru, și am pătruns cu totul în lumea aceea. Se auzeau muzici vechi, săltărețe, din anii '60, impregnau imaginile ce se succedau alert, ca într-un jurnal de actualități comuniste, lumea în care intrasem era plină de glasuri tinerești, încărcate de elan, era populată cu oameni care zâmbeau din răspuseri, era ornamentată cu grâne, cu autobuze roșii ce străbăteau orașul, cu femei elegante, din nomenclatură, care o ardeau prin Piața Palatului, cu mame ce împingeau cărucioare, cu copii fericiți, cu bătrâni împliniți – pe toți îi adusese serviciul de propagandă PCR în fața camerelor de luat vederi, iar poporul venise cu mic, cu mare, nimeni nu era supărat, răul murise pentru totdeauna, lacrimi nu mai erau.

N-a durat mult – plecă de la mine lumea aia, se scurse, se duse, o luă prin apartament, o mai auzeam cum zdruncină tacămurile și farfuriile nespălate din bucătărie, a ajuns în holul de la intrare, după care gata, s-a stins, a lunecat de unde venise, de unde-o plămădisem cu puterile mele: albul l-am numit zi, iar negrul l-am numit noapte. Așa au fost clipele acelea și aceea a fost ziua întâi: văzusem în alb-negru și acultasem o muzică infectă.

N-am mai aprins lumina, nici baie n-am mai făcut, m-am lăsat să ambulez prin casă, împruțit, duhnind a transpirație, m-am oprit să mă uit pe geam, m-am băgat în pat mirosind ca un leș – căutam ziua dintâi, căci durase doar câteva clipe și dăduse bir cu fugiții. N-aveam cum s-o regăsesc, așa c-am trecut niște femei în

revistă, am sunat-o pe una, ea mi-a zis că vine, i-am zis: fii atentă că put, ea mi-a spus: perfect, nu te spăla, *nu te spăla*, știam c-așa o să spună, d-aia sunasem la ea, puteam să-mi programez orice în seara aceea, nimic nu mă lua prin surprindere – asta-mi arătaseră clipele alb-negru, asta le fusese rolul: îmi amintiseră că pe vremea lor abia deschisese ochii și că pe-atunci *orice* m-ar fi uluit, și bun, și rău, n-aveam nevoie nici de orgasm, nici de sex, nici de dragoste, nici de ură, nici de putere, nici de Mara cea modificată, de nimic, căci totul era nou și mă lua pe sus.

Și-atunci am zărit din nou prin ochii lui Sahib: o vedeam pe femeia din gândul lui, era într-o curte și făcea turte la cuptor, în timp ce Sahib o privea printre niște crengi de sicomor – sunt sigur că erau crengi de sicomor. O fetiță dădea fuga spre ea: roșie la față, îi arătă maică-sii cum se juca ea cu niște ațe, le înnodea nu-știu-cum și se lăuda, iar maică-sa o lua în brațe și o săruta. Sunt noduri chirurgicale, mi-a zis Sahib, luând calea blestemului nostru.

Nu l-am băgat în seamă. M-am chiorât la femeie, la fetiță, am simțit mirosul proaspăt de turte coapte. Femeia azvârlea peste ele o tocătură de carne, ceva verdeață, piper, susan, usturoi... Mmm, se lingea fetița pe bot, dar pe maică-sa n-o interesa: se uita direct spre Sahib, parcă voia să-i zică ceva.

„*Hi tra lna?*“ l-a întreabat. „Ne vezi?“

Nu i-am priceput vorbele, dar am înțeles-o, căci tot cu vorbe d-astea mă trezea și Sahib, noaptea, când eram mici. Vorbea în somn, râdea, se certa cu cuvinte necunoscute, nemaiauzite de nimeni, ziceai că-i nebun.

În clipa aia cineva a sunat la ușă. Fetița și femeia au dispărut, curtea lor s-a topit, am mai apucat doar să văd o tânără, din spate, cum se apleacă, scoțând ceva dintr-un coș, apoi mirosul s-a șters, s-a dizolvat în bezna din casa mea.

81
BUNCĂRUL

E dimineață. Sună telefonul – e dom' colonel, mă cheamă din concediu, cică are o soluție pentru mine. O las pe tipa de-azi noapte în pat, plec, iau tramvaiul. Mobilul e plin de mesaje, swingerii se interesau ce pățisem, de ce nu intrasem online. Ne simțiseră lipsa – rusoaica, mai ales, era furibundă: „De-asta îmi ești? Mi-ai arătat *altă* curvă atunci... Voi ai s-o scapi cu viață pe nemernica asta?”

Al naibii Sahib, ce femeie a avut! Mă uit pe geam. Plouă cu găleata, sunt bălți peste tot, canalele dau pe afară, nu mai e mult și-o să crească stuf pe trotuare. Coroanele copacilor sunt ca rufele stoarse.

La birou, agitație, chipuri noi, șoapte.

– ...momentan o să lucrezi în buncăr, îmi zice șeful.

Nu lucrasem în buncăr, era muncă de mortăciuni. Dau să spun ceva, dar mai bine nu: lângă dom' colonel e un necunoscut care ne iscodește atent. Dom' colonel mă ia martor, cică-mi spusese cu gura *lui* că făcuse o greșeală când mă trimisese pe teren, după Sahib. „E doar vina mea“, își pune el cenușă în cap. Vrea să fie auzit de noul venit, însă pe ăla îl doare în cot: de când am intrat în birou, doar surâde.

Cobor în buncăr, ăia îmi spun că de mâine mă vor în uniformă, ras, tuns, frezat, și cică să-mi pun ecuson – aici e comandament, lumea vrea să știe cu cine are de-a face, mai ales cei nou apăruiți, care nu ne cunosc. O să fiu operator, înger păzitor, mda, nu-mi mai arăt fața prin oraș. Unul din ăia noi, un uriaș, îmi transmite salutări de la Agraru și, mai ales, „de la dom' Ristache, un om extra-or-di-nar, te iubește din suflet“, asta, ca să-mi fie clar de unde mi se trage. „Doamne, ce mult semeni cu Sahib“, îmi mai zice – cică e un mahăr, ceva, la școala de poliție.

Mă așez la computer. Văd unde sunt echipele din stradă, care după cine aleargă, cine cu cine se intersectează, aflu ce se vorbește pe trotuare, în birouri, la semafoare, în taxiuri, în restaurante – e război curat! În capătul buncărului e o plasmă cât zidul, afișează orașul, echipele sunt spoturi luminescente ce lunecă de-a lungul străzilor, țințele sunt stegulețe cu indicative de neînțeles.

– Pentru început, notezi mesajele echipelor de pe stradă, îmi zice uriașul. Le pui pe căprării, în dreptul fiecărei echipe, și le

bagi în sistem, să le vadă băieții de la masa cea mare. E frumos, o să-ți placă.

O să-mi placă, mai ales că băieții de la masa cea mare sunt mai mult fete: au fuste mulate și nici nu-s ochelariste. Îmi intru în mână, nu-i nicio scofală să stochezi informații – alfabetul și aritmetica până-ntr-o sută îți sunt de ajuns. Transcrii ce se întâmplă afară, faci foldere, le dai drumul pe țeavă, gagicile le pun cap la cap, le arată șefului. Super, în zece minute mă plictisesc. Ceilalți nu se plictisesc, sunt stresați, căci în buncăr apăruseră chipuri noi – eu și uriașul inclusiv. Cu excepția mea, ceilalți nou-veniți nu fac mare lucru, doar scriu în niște carnețele. Folosesc creioane, mda. Numai uriașul nu scrie: el se uită la noi.

El *supervizează*.

Se termină programul. Plec. Îmi țiue o ureche. Computere de rahat!

Pe seară mă sună tata. Se dă mare: „Credeai că nu aflu? Credeai că nu mai pot să mișc lucrurile?” Face pe misteriosul, se hlizește când îl întreb ce și cum, mă întreabă dacă m-am tuns, dacă am uniforma curată. Uniforma e lună, dac-o purtasem de patru-cinci ori. Măine o să ies din casă cu grade pe umeri, cu caschetă, cu pantaloni cu vipușcă – gata, se duseseră filajele, o să mă îngrop în buncărul ăla fără ferestre, acolo mor.

Trec zilele. După program, bat lumea în lung și-n lat cu Mara. Facem cunoștință cu tot soiul de oameni, ne dăm întâlnire cu unii la Cancun, la clubul Espada, specializat în acrobatică sexuală, cu alții la Varșovia, la Zoll, unde se fac concursuri de orgasm intercupluri. Alții abia așteaptă să vină la Vama Veche: ăștia-s ecologiști, nudiști standard hipsterizați, sunt de stânga. Numai rusoaica nu ne slăbește. Ar veni cu primul avion, cică bărbat-so abia așteaptă s-o vadă la treabă cu Mara, se făcuseră deja pariuri legate de întâlnirea lor, se vorbea de sânge, de păr smuls și de feromoni.

În buncăr, prind viața din urmă: aflu că-n timp ce carcasa Marei prinsese glas, în Calabria se instaurase un emirat care se războia cu N'Draghetta. Mai aflu că treaba s-a încins și la noi: un convoi de refugiați sirieni o luase spre Sovietul din Donbas, cu mașini la mâna a doua, cu motociclete, ba chiar și pe jos – se îndreptau spre Iași, de unde aveau să treacă în Moldova și Ucraina, căci Sovietul le garanta securitatea în fața Martirilor Apusului, căroră le permisesse să migreze spre Finlanda, trecând pe la Lugansk. Mai aflu și ce fac amărății de Pulpy, Moșbătrân, ba chiar și Sahib – nu-s mai presus de swingeri și amazoane, sunt niște bârfitori rătăciți în lumea lor falsă, asta când nu se joacă de-a statul de drept, făcând scandal în spitale și plănuiind negocieri de pe poziții de pseudoforță. Dintre sindicaliștii cu greutate, doar Hamsterul tace, dar el ne dă informații *direct*: se vede cu un ofițer de legătură la restaurantul libanez de pe Popa Nan.

Mda, îmi place să aflu ce faceți, mai-mai că-l înțeleg pe Sahib, cu beleaua lui din tinerețe... Nu vreau să *controlez* lucrurile, dar când o iau pe urmele voastre e ca și cum aș citi nu unul, nu două, nu trei – ci *zece* romane deodată. Le parcurg fără efort, sunt interactiv, mă bag printre voi, sunt un cititor ideal. Dacă progrez pe linia asta, voi fi tatăl vostru, al celor pe care îi urmăresc: o să vă văd, o să vă aud, o să vă miros și-o să vă bag strâmbe – *eu* am să vă scriu, eu am să vă creez.

Îmi place, zici că-s din nou lunetist: fac rele cu voie de la stăpânire, remușcările vin mai târziu. Trece o săptămână, devin performant cu plasma, cu computerele din buncăr, cu mesajele incoerente ce-mi trec prin mână: aflu unde locuiește șeful jihadiștilor din oraș, știu unde se ascund agenții Crucilor Întreșute și ai CIA, simt cum se împart polii de forță în *Protectoratul* lui Moșbătrân – el și cu Nozo fac legea, restul sunt umplutură. Șefii zâmbesc când le văd agitația, au ei altele pe cap: Întreșuții, Sovietii, Martirii... Cu alte cuvinte, situația din sănătate e un fleac, dar dacă treaba se încinge, avem materiale de presă, personaje de atacat, declarații, dosare, tot: spectatorii înghit orice în nebunia asta cu refugiați de toate felurile, plus că nici ai lui Sahib nu-s curați, îi dai de-a dura ușor. Tunul cel mare, însă, e ațintit asupra lui Moșbătrân, numai că despre el *încă se tace* – el evoluează la înălțime, s-a certat și cu Cocârț, el are poziția și puterile lui, dar poate fi utilizat pentru lovituri secundare. E ca la pescuit: câtă ață îi dai somnului până-l strunești?

Moșbătrân, însă, e în parametri – e numai bun să involbureze apele, cu atât mai mult cu cât Nozo îi stă în coastă. Sahib nu prea se vede, dar tot mi se pare ciudat că m-au adus tocmai pe mine ca să-l urmăresc și din buncăr: nu-mi vine să cred că e doar din cauza pilei puse de Ristache și de Agraru și, chiar de-ar fi așa, de ce mi se dă acces la *atâta* informație? Mă gândesc, mă gândesc, mă gândesc... De ce a început totul atât de brusc? De unde și până unde s-a ivit, din nou, ideea unei greve medicale de care lumea uitase și-n care nu crede nimeni, după cum mi-o spune însuși Sahib?

Mă gândesc, mă gândesc, mă gândesc – transcriu mesaje, le cataloghez, le dau drumul. Când nu se întâmplă mare lucru, o bag în probe pe Mara. Devenisem expert în a fi ea: Mara are replică, îi scoate din minți pe masculii răspândiți între Seul, Vancouver și Cape Town – ochii îi sunt tăioși, iar picioarele îi dau atitudine, înfuriind-o pe rusoaică. O cheamă Aria, e brunetă, călătorește mult în interes de serviciu: mă întreb dacă nu suntem colegi.

În sfârșit. Încep să zbârnâi în buncăr, mă iau șefii la ochi, mai ales uriașul: zice că-mi umblă mintea, că mă avansează – ce v-am zis, ca mâine-poimâine vă scriu și pe voi. Într-o bună zi, aflu de un grup sindical din minerit care se umflă, apoi de unul din

învățământ, de altul din transporturi: deocamdată pândesc, așteaptă ocazia să lovească, să ciupească ceva – găinăriile sunt motorul progresului. Oh, s-au dus naibii sindicatele: din cureaua de transmisie a PCR, au devenit portavocea cui dă mai mult – partide, patronate, concerne media, ambasade străine.

Fac un raport pe tema asta, așez sindicatele precum piesele pe tabla de șah, le marchez obediențele, personajele-cheie, mișcările, dependențele financiare – le fac recensământul, na.

Tipele de la masa cea mare îmi parcurg materialul, ridică sprânceana, îi dau drumul mai sus, se uită la mine cu coada ochiului. A doua zi primesc laude, mă simt împlinit.

Ăsta mi-e jobul. Mă uit în plasmă, clasific, cuget. Aflu că povestea cu greva a început acolo, în hotelul de lângă Hala Traian, din ziua în care Moșbătrân a dat mâna cu Nozo, care Nozo i se închină lui Garfield-vomit. Mai mult, Borcan, fostul ministru al Sănătății, e amicul lui Moșbătrân, dar și consilierul lui

Garfield. Pe de altă parte, Moșbătrân are belele, iar Garfield, dacă vrea, poate să i le șteargă cu buretele. Așa arată puzzle-ul în care înoată Sahib: înjurăturile lui Moșbătrân la adresa lui

Garfield nu-s decât praf în ochi, căci se sparg în capul Minionului, care *nu* dorește să pupe condurul lui Garfield-vomit.

Prin urmare, Minionul e ținta scandalului, ceea ce înseamnă că Sahib o să iasă și el la iveală pe plasmă, în convorbiri, în mesaje, căci pe el îl agită cineva din preajma Minionului, știu.

Mda, ce-ar fi să aflu mai mult?

Termin programul, plec, ajung acasă, mă schimb, sun la Sahib, îmi zice că nu vine să alerge: are ședință la Conclav. Ies. Fug în Parcul cu Fierăstrău. Plouă în draci, bălțile acoperă carosabilul, gazonul mustește de apă, zidurile sunt umede, orașul miroase a mucegai. Intru în parc, transpir, ghetele îmi sorbecăie, ies din parc, o iau pe bulevarde în fugă, mașinile mă fac ciuciulete, ajung în fața unui magazin Altex. Fac pe obositul, respir ca hândrălăii din sălile de fitness, mă uit înăuntru, îmi cad ochii pe un laptop.

În magazin e amicul meu secret, fostul editor. Între timp a chelit, și-a pus sifoane la ochi și o *kipa* pe creștet: e șeful de magazin, ce credeți? Mă zărește în ploaie, îi simt privirea întrebătoare, mă fac că nu-l văd. Intru, mă duc la un vânzător, amicul nu se uită la mine, eu stau de vorbă cu vânzătorul, îi arăt laptopul care-mi făcuse cu ochiul. Vânzătorul e lapte și miere, îmi ține un curs despre laptopuri, înghit rahatul tot, amicul aude, nu comentează, cad la pace cu vânzătorul, el mă întreabă de kitturi de instalare, eu îi zic că vreau doar un laptop blank. Apoi fug acasă, iau *cash*, mă întorc, cumpăr laptopul. Când să ies, îi văd pe cei din magazin cum strâmbă din nas: duhneam ca un dragon.

Ajuns acasă, îmi instalez un motor de căutare șmecher, nu Explorer, nu Chrome – se cheamă Oyabun, nu-l găsești pe piață, se mișcă mai repede decât Torch și te maschează de privirile celor ca mine: nu-ți trebuie decât o sculă fără nimic oficial pe ea și scapi de indiscreții. Mă îmbrac, îmi iau o șapcă de descreierat și-un fular arăbesc (*khufiye*, pe numele lui), am grijă să las telefonul pe canapea, ies, iau un taxi, cobor la Universitate, intru în metrou, iau o garnitură spre sud, până la Piața Unirii, trec prin pasaj spre magistrala 1, îmi instalez Oyabun în stație, cât timp aștept metroul pentru Dristor 2. O iau spre vest, dau roată orașului, pe sub pământ. Găsesc loc pe scaun, între un puștan care se uită pe mobil la porneturi și o băbuță care-și cumpărase copane de pui. Intru pe net sub acoperișul protector al lui Oyabun, descarc programe *free*, îmi fac cont nou de e-mail, pe numele Niten Doraku, îmi dau o vârstă cu douăj' de ani mai mică, termin până la stația Iancului. Apoi îi scriu amicului: *acum o jumătate de oră eram ud leoarcă*. Când ajung în stație la Muncii, primesc răspuns: *duhneai și arătai ca un prost*. Îi scriu ce vreau de la el. El îmi bagă un *lol* și mă pune să vorbesc în microfonul laptopului – îmi alege o frază specială, de probă, și mi-o trimite.

Ies, e prea mare gălăgia în metrou, îmi parazitează vocea. Ajung pe trotuar, mă plouă. Sunt pe Camil Ressu, cad picuri pe ecran, pe tastatură. Mă bag într-un gang, între blocuri, și pronunț în câte feluri pot fraza pe care mi-a trimis-o amicul. Închid laptopul, îl bag în rucsac, cobor la metrou, mă duc la spital la Sahib. Sahib mă simte, se sperie când se prinde ce vreau, îi zic să stea liniștit: lumea e proastă, iar noi doi avem puteri nebănuite, așa ne-a dat Dumnezeu.

Ajung pe Splai, apare Sahib. Trag șapca pe ochi, mă înfăș în *khufiye*, tușesc, fac pe frigurosul, intrăm în spital. Bodyguarzii îl întreabă pe Sahib ce mai face, el zice c-a venit cu frac-so, cu mine adică, cică mă simt groaznic. Luăm liftul, Sahib se scuză din cauza duhorii mele, mă scuz și eu, zic că nu mai pot, că mă lasă toate alea. Lumea e amabilă, aflu că-n oraș e o viroză cu transpirații ucigătoare, cic-ar fi din cauza ploii care nu se mai termină. Pe culoar, dăm peste un doctor care fumează, îl doare în cot de regulamente, e trist, n-are ochi pentru nimeni, se plânge la telefon că n-are cum să-l salveze pe unul, zice că mai bine se lasă de jobul ăsta, că mai bine se scurge la canal, că nu e bun de nimic – cică s-a săturat de copiii cu cancer.

Apare un coleg de-ai lui Sahib, unul Cap.

– E totul în regulă, îi zice lui Sahib, de ce-ai venit?

– E frati-miu bolnav.

Cap se uită la mine, strănut demonstrativ.

– Doamne, ce semănați... Sahib, vezi că-i o viroză infectă, adică știi...

Sahib știe, intrăm în cabinet, îi explic că mă doare aia și ailaltă, că nu mai pot, că tușesc ca naiba. Sahib îmi dă sângele la analize, mă ascultă cu un stetoscop, îmi spune că-s un dobitoc, la ce am ieșit să fug în ploaie? Vrea să-mi facă radiografie, află că aparatele căzuseră de două ore – cică era la urgențe o coadă nesfârșită: strikere, brancarduri, oameni care expectorau... Renunță la radiografie, bine face, n-am chef să mă expun la raze degeaba. Mai stăm un pic, Sahib fumează, vorbim – de-aia suntem în cabinetul lui: ca să vorbim fără cap și fără coadă.

Vin analizele, sunt sănătos tun.

– E tipic, face Sahib pe deșteptul. Ai făcut o viroză. Cu tratament trece în șapte zile, iar fără, într-o săptămână, face el bancul ăla idiot, doctoresc.

Îmi scrie rețetă, ne cărăm, ieșim din spital și pe-aici ți-e drumul.

Mă duc acasă. L-aș suna pe tata. Mai bine nu – nu-i bărbătește să-i mulțumesc pe față. Sun la Mara cea reală – nu răspunde.

Intru pe net cu Mara cealaltă, feromonii se împrăstie prin cablurile broadband, năpădesc forumurile. Cât timp aflu ce i-ar face Marei unul și altul, deschid laptopul, dar îl las în rucsac. Îi dau drumul lui Oyabun, trag când și când cu urechea la el, aștept să-mi dea amicul meu semn.

Nu-mi dă niciun semn, imbecilul!

A doua zi, în buncăr, mi-e clar că Moșbătrân e prins ca-ntr-un clește: dimineața intrase la guvern pe ușa din dos și se sfătuiseră cu Borcan, consilierul lui Garfield. Cică reforma Minionului era o mizerie, deci Minionul trebuia să *dispară*, cu atât mai mult cu cât nici liberalii *lui* nu-l mai iubeau: „Cât mai stai, bă, la Sănătate?”

așa-l întrebau. „Lăsați-l în pace, are nevoie de timp”, îi luase apărarea Șalăul-Fritz, tatăl lor, „dacă Minionul rezolvă sănătatea, calea noastră spre Președinție devine o problemă de luni. Aveți răbdare să-l terminăm pe Cocârț, și-al nostru-i guvernul.”

Pe la prânz, Geamala se duce la Dana, consiliera Minionului, și stabilește o zi în care *Protectoratul* și Ministerul să se întâlnească. Apoi dă telefon la geambașii de presă și-i anunță că Moșbătrân intră în arenă. „Cum vi se pare numele ăsta, *Protectorat*?” îi întreabă. Iar agitpropii: „Sună marfă, e misterios, are putere, asta așteaptă populația: protecție, nu vorbe goale...”

După prânz, Nozo trece și el pe la Dana: îl apucă dracii când află că s-a stabilit o întâlnire fără să fie întrebat. Plin de nervi, o ia spre Conclav, unde dă peste lumea bună a revoltei, peste Sahib inclusiv. Vituperează și-o evocă pe bunică-sa, o biată țărancă, una care a trăit cu creionul după ureche și care a notat învățăminte într-un caietel, păstrat cu sfințenie. Găseai în caietel date de naștere, scandaluri, înșelăciuni – prin urmare, Nozo n-avea *cum* să fie surprins de atitudinea aliaților săi. Îl trataseră cu *curul* – în fond, ei sunt doctori, iar asistenții, se știe, nu-s decât niște

sclavi... Cu toate astea, uite că e nevoie și de sclavi: ce-ar face acum doctorii fără ei, cum să izbească în guvern fără proștii de asistenți? Bunica lui trecuse tot soiul de pilde în caiet, iar Nozo știa de mic că, mai devreme sau mai târziu, oamenii mărunți își arată puterea: se văzuse la colectivizare și când se luase urma partizanilor din Făgăraș. Asta-i democrație?“ încheie el, privind peste adunare *à la* Troțki, după care pleacă de la ședință ca un Pol Pot de buzunar, cu părerea de rău că n-a bătut mai tare cu pumnul în masă: cică bunică-sa scrisese în caietul că bătutul în masă îi sperie pe burjuii. Cum-necum, se duce la un consilier de-ai lui Garfield și-i dă raportul. Ăla îl asigură că trimite totul mai sus, ocazie cu care, dispunând de resursele cumplite din buncăr, află că sindicatul lui Nozo are sute de milioane datorie la stat: „Voi când naiba dați banii ăștia?“ îl întreabă consilierul, iritat. „Nu știu“, face Nozo, nervos, „nu eu am făcut datoriile. Dar vă dau cuvântul meu: le plătesc, eu plătesc totul la timp, așa m-a învățat bunica...“

Pleacă Nozo de la consilierul cu pricina și hop! – intră și Moșbătrân, din nou, la guvern. Se duce la Borcan, zice și el ce are de zis, iar Borcan se duce la șeful corpului de control al lui Garfield-vomit, se întâlnește cu consilierul cu care vorbise Nozo, văd că au venit în aceeași problemă. Se sfătuiesc, se întreabă ce-i de făcut. Șeful corpului de control n-are soluție, ridică din umeri, o să-i ceară lămuriri lui Garfield, numai că Garfield e ocupat: au început să-i cadă tovarășii în lupta cu Cocârț-Teodolitul, cu procurorii, iar chestia asta îl tulbură. „Păi, să-l ia și Garfield pe Cocârț de coaie“, zice ăla care vorbește cu Nozo, „ce, Cocârț e asexuat?“

Când să termin programul, mă trezesc cu niște mesaje trimise de o echipă care o freca prin Berceni. Urmăreau o țintă, în jurul unei spălătorii de mașini de lângă Piața Sudului. Apare și spălătoria pe plasmă – o știu, a fost a tatălui vitreg al lui Sipi: boul fusese cât pe ce să dea faliment, iar acum își culege din ea doar un tain, că i-a vândut-o unuia în proporție de 90%.

Echipa transmite de zor: cică ținta e un blond bine îmbrăcat. Îi apare chipul pe plasmă, se vede că e îngrijorat. Vorbește la telefon de o oră, se pare c-a sunat „în Germania, în A“, opinează ai noștri.

Vorbea în A de lângă spălătoria tatălui lui Sipi, aha.

Deîndată ce ajung acasă, iau laptopul nou, o iau pe jos până la MȚR, mă conectez prin Oyabun. Dau de amic și-l rog să vadă ce-i cu convorbirile din Berceni: chiar sunase cineva la A și, dacă da, la cine?

„Știi ce mă pui să fac, nu?“ mă întreabă. Știu. „Și dacă dau peste vreun Întrețesut, ce fac?“ oftează el. „Îmi spui mie“, zic. Amicul mormăie, sare la alta, zice c-o să mă sune Ristache, cică are semnele lui c-o s-o facă: „Fii atent!“ zice. „Știu că-ți e

prieten, dar o să-ți ceară bani. Să nu-i dai!“ Vreau să aflu mai multe, dar amicul nu-mi spune decât: „Nu-i da niciun leu, că nu pupi nimic înapoi. I-a înțepat pe mai toți din oraș.

Închid. Mai merg puțin, ajung în parcul de lângă Muzeul de Geologie. Mda, uite că sună Ristache, mă întreabă ce fac. Îi mulțumesc pentru pila de la serviciu. El râde, mă invită la o cafea, la el la birou, cică muncește de înnebunește, nu ca noiăștia, la stat.

Mă duc. Ristache are biroul în ditamai blocul, numai că-i bine dosit, pe Mareșal Averescu, fost Miciurin. În tinerețe, tata avusese treabă pe acolo – pe atunci era institut de proiectări, acum e sediu de firme: unele importă tomberoane, altele ambalează semințe. Dau să iau liftul, dar e stricat. Urc pe scări, ajung la Ristache, dau peste o secretară slută (are și-un picior mai scurt), aia mă introduce în birou:

– Ooo, lume nouă! mă întâmpină Ristache, vesel.

Ochii îmi cad pe trei portrete alb-negru, atârdate pe un perete, deasupra unei candelă vopsite în roșu aprins: Zelea-Codreanu, mareșalul Antonescu și încă unul – un necunoscut din aceeași șarjă.

– E bunicul, face Ristache, a fost în CC, mare avocat. Prieten cu Teo, unchi-tu... Pe dom' Lexu îl știi? pufnește el într-un râs gros.

Lexu, poftim! Nu mă așteptam. Îl salut, mă bucur că-l văd. E liniștit, nu-i pasă că e evreu și că Zelea și Antonescu se holbează la el din fotografii.

– Ce mai face Bill? mă întreabă.

– Cafea? Ceai? Apă? se interesează secretara.

Mai bine apă. În celălalt capăt al biroului (care este imens) sunt cinci-șase inși strânși în jurul unui patriarh cu ochi umezi, îmbrăcat în Țoale scoase de la naftalină. Parcă l-aș ști. Se discută despre curent electric, iar bărbații cu pricina îmi amintesc de tata: au părul vâlvoi, sunt ageri, pun întrebări, exclamă, îi doare-n cot de cum sunt îmbrăcați – singura persoană elegantă din încăperea Ristache.

– Îl chemasem și pe taică-tău, se plânge el, dar a zis că nu vine.

– Ei, Bill e mai... au trecut anii, dom' Ristache, îl scuza Lexu.

– *Taică-tu* mi-a spus c-ai dat de belea, începe Ristache. Mi-a zis că tu și Sahib, hm... cică mergeți totdeauna pe burtă, nu vorbiți, domn'e, nu vorbiți... Un om deosebit, dom' Bill, păcat că nu-l convingem să lucreze cu noi.

– Nu mai suntem așa de tineri, oftează Lexu.

– Nu mai sunteți, dar nu vă dau pe specialiștii de azi! De ce credeți că s'teți aici? Nu găsesc pe nimeni care să știe atât pe relația Iugoslavia.

Tata... Îi refuzasem toate telefoanele de când cu concediul forțat, dar el tot *sărise* să mă ajute. Odată găsisem cu Sahib o scrisoare de-a lui. Eram singuri acasă, scotociserăm prin noptiere și dăduserăm peste o misivă trimisă PAR AVION, printre fotografii vechi și rețete decupate din ziar.

...tu știi că eu nu pun preț, îi scria tata mamei, pe sentimente.

Băieții trebuie să devină obiectivi și preciși, punct! Vreau să-i văd că judecă inginereste, căci sentimentalismele n-ajută. Știu că data trecută ți-am scris că poți să-i lași să exagereze, ba chiar să și mintă (dar nu prea mult!), iar tu mi-ai reproșat că, după ce i-ai

lăsat, au ajuns să se dea mari și să se laude că vor cuceri muntele cel mai ucigaș din lume. Mai scrii că ți-e teamă să nu le intre în cap ideea asta pentru totdeauna și să nu plece, cumva, pe muntele ăla nenorocit... Draga mea, bine că se laudă cu scopuri înalte! Fii sigură, însă: nu se vor duce acolo, căci viața o să-i învețe că nu tot ce zboară se mănâncă. Ce? Eu n-am avut vise? N-am vrut să descopăr o teoremă care să-mi poarte numele? Nu mi-am dorit să rezolv conjectura lui Poincaré? Până la urmă, însă, n-am proiectat decât niște centrale electrice. Nu mai spun că acum mă ocup de gestiunea datelor într-o țară africană în care cresc banane pe marginea drumului.

Tata avea dreptate: era expert ONU, importa africani în secolul XX. Era *cool avant la lettre*, era practic – până și noi, copii fiind, simțiserăm că oamenii importanți sunt nepăsători: la ce bun să fii simpatic, de ce să suferi alături de *loseri*? Totul e să câștigi, se vedea și-n notele de la teze, și cu fetele... Dacă mă gândesc bine, de-acolo mi s-a tras, de la scrisoarea aia: *tata* e de vină, el însuși e culpabil că mă plictisește: în fond, e un exilat în patria pensionarilor, e un fel de asistat social, e un număr.

...oh, tată! – îmi zic cu glas din ăla, grunjos, din gât. Ar trebui să te sun chiar acum, păcat că nu-mi citești și tu gândurile, ca Sahib, căci m-ai scuti de explicații, ai înțelege, în sfârșit, că eu nu... că eu... eh, nimic!

În acest timp, Lexu îmi tot vorbea: „...poate-l convingi și pe Bill“, insista el, „spune-i că dom’ Ristache ne-a strâns pe mulți din vechea gardă. Încă mai avem treabă, așa să-i spui“, zice, după care-o trânteste, hodoronc-tronc:

– Auzi? Până la urmă, tu și Sahib când mergeți pe Nanga Parbat?

Îi zic că la anul, fiindcă Sahib e momentan ocupat – dar Iașa ce mai face? schimb vorba. Ei, Iașa... Cică plouă în asemenea hal la Hohenschwangau, c-a lăsat baltă repetițiile și-a plecat tocmai în Mandalay, în Birmania, unde e cea mai mare bibliotecă dintre Dunăre și China, chit că-i alcătuită din manuscrise pe frunze de palmier. Iașa, care e nebun (Lexu o spune!), are treabă acolo, ce, eu nu știam?

– Nu ți-a zis Sahib? El știe tot ce face Iașa.

– Ce naiba face la Hohenschwangau? se bagă Ristache, amintindu-și, pesemne, de călătoria noastră de acum patru ani, din Bavaria.

– Montează *Parsifal* de Wagner, zice Lexu, ținând buzele.

– Cine *pula* mea e Wagner ăsta? hăhăie Ristache, după care sare de la una la alta: Pe dânsul nu-l știi? mi-l arată el pe patriarhul care prezida adunarea.

– Oh, face Lexu, scuze, am uitat de ei... Se ridică din scaun. Cele bune lui Bill... Zi-i să vină la dom' Ristache, c-aici are cine să-l asculte...

Râde, mă bate pe umăr:

– Tovarășa Marta spunea că bătrânețea e ca închisoarea: vorbești, dar nu te aude nimeni, mai zice el și ne părăsește.

– Mare profesionist! face Ristache, urmărindu-l cu privirea. Pe cel din capul mesei nu-l recunoști? mă întreabă din nou. Parcă, parcă, dar nu știu de unde să-l iau. Ești culmea, reia Ristache, a fost ministrul Economiei pe timpul lui Ceașcă. Am fost cu el în China, l-am însoțit pe Garfield, i-a zăpăcit dom' ministru pe chinezi. Noi ne prezentam CV-urile, iar el a scos *doar* o poză din servieta lui veche. În poză: el, Ceașcă și Mao, în tribună, la Tian An Men. Cum au văzut chinezii poza, cum s-au îndoit de mijloc și s-au așezat la coadă să dea mâna cu dom' ministru. Îi luase fandacia, pe noi ne-au lăsat cu ochii-n soare: îi durea în cot de Garfield. „Noi v-am ajutat cândva cu industrializarea“, le-a zis moșul, „acum vă rugăm să ne ajutați să refacem industria pe care am făcut-o praf după '89.“

Ristache e mândru de moș – îi dă salariu, iar moșul varsă tot ce știe. Îmi amintesc de datoriile lui Ristache de care vorbește lumea: dacă tot îl plătea pe moș, de ce nu-și dădea bani și lui *însuși*? Mă rog, Ristache trece la alta, mă întreabă cum e în buncăr, iar eu îi mulțumesc pentru pilă.

– Futu-te-n cur! mă ia el. Tu și frac-tu, mereu cu nasul pe sus, nu ziceți nimic, vă scoate ăl bătrân din rahat și-acum. De ce nu m-ai sunat, mă, pe *mine*? Îi știu pe toți!

Bălmăjesc ceva, beau apa. Iar Ristache:

– Nu plânge după filaj! Dacă faci treabă bună în buncăr, în două luni te bag la comandament.

– Îmi plăcea la filaj, zic. Îmi puneă sângele în mișcare.

– Dă-l dracu' de sânge pus în mișcare! Ai și tu o vârstă. Și nu mă lua cu muntele ăla! N-ai nevoie să alergi după tembeli prin oraș ca să te urci pe-un munte... Tu vezi-ți de treabă, Molosul îmi zice că te descurci.

– Molosul? casc ochii.

Ristache cască și el ochii: bă, dar prost ești – Molosul e uriașul din buncăr, cică-l știe bine pe Sahib.

– Molosul și cu frac-to au băgat niște ruși sub masă, într-o noapte... Și, ține cont, au băut votcă, nu vin! Plus că Sahib a îndoit-o pe-o rusoaică, a futut-o toată noaptea, al naibii... Aveți voi pula așa tare, mă?

Mai vorbim de una, de alta. Ristache îmi face semn cu capul ori de câte ori patriarhul trage concluzii și-mi spune: „Eheei, ce oameni, pe vremuri!“ după care se miră de noi, că ce rău ne-am prostit.

– Dar *eu* nu las lucrurile așa, se încruntă el. Rămâne pe gânduri, îi ascultă pe cei de la masă, și-mi zice: Sahib ăsta, o să-i fiu alături, orice-ar face. Numai pietoni să nu calce pe trotuar – în rest, îl scot din orice rahat.

– Nu se omoară cu condusul, zic.

– Tocmai, tocmai, îmi face Ristache cu ochiul.

E timpul să plec. Când să ies, Ristache mă prezintă patriarhului, ăla se ridică, politicos, lăcrimează puțin mai tare, cred că are peste o sută de ani.

– E fiul lui Bill, îl țineți minte, zice Lexu.

Ceilalți ingineri zâmbesc, iar patriarhul își scobește mintea: care Bill? Văzuse zeci de Billi, dacă nu sute. Până la urmă se face că-și amintește, îi transmite salutări, eheei, ce vremuri, Bumbești-Livezeni, răsună valea, industrializarea forțată...

La ieșire, Ristache mă întreabă de bani. Voia o mie-două de euro, pentru o săptămână. „Frate“, îi zic, „de unde naiba atâția bani?“ Ristache micșorează ochii, se apucă să calculeze – am gradul cutare, deci salariul meu e atât, plus că n-am nevastă, n-am copii, iar apartamentul mă costă atât și coșul zilnic atât: ar trebui să am niscaiva bani, ce naiba? „N-am, zău că n-am“, zic, „pe căutate și pe luate.“ „Ei, nu face nimic“, se moșcoșește el și-și drege glasul, „poate ai vreun prieten cu bani. Plătesc la timp, îți dai seama. Am nevoie urgentă de lichidități și nu vreau să umblu la conturi, pricepi...“

Pricep. O să văd, zic, deși habar n-am ce-o să văd, căci n-am *nici* prieteni. Iar Ristache: „De Sahib ce știi? El cum stă cu banii?“ Îi dau un răspuns idiot: „Nu știu, suntem frați, dar n-am plâns niciodată împreună.“

Replica asta îl uluiește. Îl umflă și râsul. În sfârșit, mă pupă și-mi spune că mă iubește. Plec. Pe drum – tramvaie oprite: cică se bușise rețeaua de curent din cauza potopului. Mă opresc lângă un restaurant, în Domenii. Găsesc un loc ferit de ploaie, deschid laptopul, mă conectez, intru pe contul meu nou, pe numele de Niten Doraku. Sunt protejat de Oyabun, google-ul secretoșilor.

Amicul mă aștepta, își făcuse și el un cont nou: îl cheamă Murasaki Shikibu. E nume de femeie – mereu l-am bănuț de inversiuni. Îmi scrie: „V-am găsit pe amândoi frații, o, Niten-san!

Vorbele voastre plutesc printre nori ca cocorii (sic!)... Omoikane vă pândește.“

Nenorocitul: băgase și un ecou, care reproducea cuvintele scrise... Caut în *www* care e treaba cu Omoikane, află că e zeitatea japoneză a inteligenței – trimiterea amicului e clară. Îl

întreb: „Omoikane ne pândește pe amândoi, spui?“ „Pe amândoi“, scrie el, după care reia: „Mai am puținică treabă. E bine dacă te cauți peste o oră?“

E-n regulă. Intru în restaurant, chelnerii se scuză: cică n-au mâncare gătită – nu e vina lor, a căzut rețeaua de gaz. Comand sendvișuri. Mă uit pe geam, mănânc, beau suc. După o oră, deschid laptopul. Iar Murasaki: „O, Niten-san, domnia-ta și *sempai* sunteți sub ochii lui Omoikane. Tu, o, Niten-san, ești citit pe calea lui Kitsune, în timp ce *sempai* o încasează la *byouin*.“

„Te-ai făcănit?!“ întreb. Nu-mi răspunde. Caut ce înseamnă Kitsune (e zeul casei) și *byouin* (spital). „Deci ăștia-s pe noi“, scriu. „Exact. *Sempai* are urechi la *byouin*, iar tu...“ „Dă-o, bă, în puii mei, nu mai scrie așa!“ Dar Murasaki: „De ce? Nu te prinzi ce scriu?“ Ba da, zic, iar el se hlizește din emoticoane și mă asigură că tot ce scriem se șterge pe loc. I-ar plăcea s-o ținem așa – îi dă impresia că joacă într-un thriller, ceva.

„Hai mai bine pe românește, că deja joci într-unul“, îi scriu. „Nu există thriller-uri românești“, mi-o taie el, „povestea noastră e doar o peripeție sindicală cu doi frați gemeni, într-o țară eminamente agrară.“ Îmi trimite un emoticon trist, după care mă anunță c-a luat urma amprente mele vocale „printre nori“ (adică pe internet) și c-a găsit-o în serverele unde obișnuiau să adaste șefii mei – de acolo a luat calea cablurilor, găsind locul microfoanelor care mă ascultau: erau în apartamentul meu. Ajuns la mine acasă, cretinul de Murasaki combinase hărțile online militare cu planurile cadastrale ale primăriei și ale firmelor imobiliare, astfel că aflase în ce locuri mi-au plantat *ăia* microfoanele în casă.

Cât despre Sahib (*sempai*, adică), ei bine, el avea microfoane în cabinet. Cei ce le-au pus acolo nu sunt, însă, șefii mei – cic-ar fi niște privați (încă nu-i e clar cine), care luaseră probe de microfon în timp ce umpleau cabinetul cu tehnică. Murasaki s-a chinuit ca naiba, dar până la urmă le-a găsit serverele și a copiat probele cu pricina. „Cel ce i-a dus la *sempai* în cabinet e un apropiat de-ai lui, i-am înregistrat vocea. Nu i s-a pronunțat numele, dar bou a vorbit când se montau microfoanele: era speriat, întreba dacă e treaba gata. Asta s-a întâmplat acum o săptămână, iar după o zi, *sempai* și ai lui au avut o discuție fulminantă în cabinet. O am pe toată, c-am scos-o ca s-o ascuți. Ei, printre glasurile cu pricina, l-am recunoscut pe insul care se interesa dacă e gata treaba. Vrei să-ți trimit înregistrarea, o, Niten-san?“

I-am zis că da. Am ascultat, dar nu mi-am dat seama cine vorbea – Sahib o să-l recunoască, însă. Iar Murasaki: „Au tehnică scumpă, păcat că-s tâmpiți! Când e vorba de meseriașii lui Omoikane, tot statul e tătic.“ „Te mai rugasem ceva“, îi amintesc.

Iar el: „Ai răbdare. Crezi că mi-e ușor?“

Închide. Plătesc consumația, mă duc acasă, sun la Sahib. Îl întreb dacă nu iese la alergare, dar el îmi spune că sunt bolnav, că viroza aia face prăpăd. Îi zic că nu-mi pasă – o să mergem pe Nanga Parbat, nu mă sperii de o răceală.

Ne întâlnim în Parcul Ciumașilor. Dăm două ture de lac. La un moment dat ne oprim, ne așezăm pe o bancă. Scot laptopul, deschid fragmentul de discuție copiat de Murasaki și i-l dau lui Sahib să-l asculte. Încep cu prima înregistrare, cea în care complicele celor ce puseseră microfoanele se interesa cât mai au de lucru.

Sahib se schimbă la față. E momentul să-i dau una-n cap și pun și cea de-a doua înregistrare: *...în Franța și-n Anglia – la fel. De unde să-și scoată ei medicii, dacă nu de la noi? Sunt mână în mână cu ai noștri, vor să lase lucrurile la fel, ca să-și acopere deficitul de personal – cum să ne crească nouă salariile?*

– Am furat împreună cu omul ăsta, cum de-a făcut așa ceva? încremenește Sahib, după care se ridică și pleacă agale.

Mulțumesc, îmi spune, după vreo zece metri.

Dă să adauge ceva despre încredere, dar se abține – știe că știu că și-n el a avut lumea încredere și că sindicalismul ăsta al lui nu-i altceva decât încercarea lui de a se răscumpăra.

– Uite pentru cine nu mergem pe Nanga, Sahib, uite, uite! îi strig din urmă, punându-i sare pe rană.

Lasă-mă-n pula mea, îmi face Sahib un semn de lehamite și dispare. Dau să închid laptopul, dar apare gheișa de Murasaki

Shikibu: „*Konbanwaaa*, o, Niten-san!“ Cică-l găsisese pe destinatarul apelurilor din A – era, bineînțeles, insul ăla cu nume de vițel: era Sipi, moștenitorul a 10% din spălătoria de mașini din Berceni. „Vrei să mă abat peste el?“ mă întreabă. „Mai bine nu te abate“, îi scriu. „Dă-l dracului, am aflat tot ce mă interesa.“

Când să ies din parc, sună telefonul. E Mara, cică-i e dor de mine și c-a fost o proastă: uite că nu rezistă dacă nu-mi aude măcar vocea – mai vreau să-i vorbesc? se roagă ea de mine, trimițându-mi o poză pe WhatsApp.

O deschid. Nu, nu e totuna cu Mara care a prins viață online. Și asta e dată naibii, dar nu se compară cu cea pe care o urăște Aria.

82
À REBOURS

Cu furtul a fost așa: Stalin și Sahib lucrau la un spital sărac, iar Stalin făcea gărzi suplimentare într-un spital bogat ca să-și rotunjească veniturile. Într-o după-amiază de vară, îl sună Stalin pe Sahib pe nepusă masă și-i zice așa: „Am niște marfă... Vino pe jos, că pleci de-aici cu mașina mea.“

Și se duce Sahib la spitalul bogat. Găsește el în parcare mașina lui Stalin (un hârb de Dacie), aprinde o țigară și se pune pe așteptat. Era caniculă, transpira din belșug. După cinci minute apare Stalin cu trei saci mari, plini-ochi, în spinare. Îi ieșise limba de-un cot și arăta mai rău decât hamalii din Gara de Nord – căra injectomate, baterii de drenaj, catetere, sonde de intubație... El, unul, evalua lovitura la 70000 de dolari cu TVA și comision inclus.

Când aude Sahib cât fac săcoteii, dă să urce în mașină și s-o șteargă pe loc. „Ai răbdare, mai am un transport“, i-o taie Stalin.

Sahib a vrut să se ducă cu el, să-l ajute, dar Stalin a zis că mai bine nu: dacă se prindeau ăia c-au venit la furat, văzându-i pe amândoi cu sacii-n spate? În fine, Stalin dispare, iar Sahib mai aprinde o țigară. Se ține departe de Dacie, ca să nu pară suspect, și, tot așteptând, începe să-și pună întrebări, ca omul venit la furat: ce dracu' mă fac dacă-l prind ăștia pe Stalin? Să zic c-am trecut doar să-l văd sau să recunosc, cinstit, că-i sunt complice?

Să le dau șpagă sau să-i iau la sentiment?

Încurcată treabă, al dracului furt!

Aduce Stalin al doilea transport, burdușesc ei portbagajul, iar Sahib se urcă la volan și se avântă în trafic. Dacia aia, a naibii, n-avea decât patru viteze, iar dintr-a doua tot sărea la punctul mort, unde era aglomerația mai mare. Îl claxona lumea pe Sahib și-l înjura, dar el nu se grăbea: ferească Dumnezeu de vreun accident cu marfa în portbagaj.

Ajunge el la spitalul sărac și trage în fundul curții. Spitalul sărac părea din Cehov, avea la intrare o tăbliță pe care scria NU SCUIPAȚI PE JOS și mai avea și-o grădiniță de zarzavat, bașca o haită de cățelandri obezi, cu priviri rătăcite și un pic tuberculoși, hrăniți cu resturi de la masa pacienților.

Descarcă Sahib marfa împreună cu personalul din tură, îl strigă unii din clădirea de vizavi – erau prietenii lui, polițiștii de la IGP. Îl amenință cu degetul și-i zic c-ar trebui să-l aresteze, dar Sahib

e liniștit, căci se înțelege bine cu ei, se ajută mereu unii pe alții: doctorii îi consultă și le fac raze, iar polițiștii le recuperează carnetele de șofer. „Oameni suntem, găini mâncăm“, a proclamat atunci un colonel de la geam.

Tot în vara aia, Mara s-a obișnuit cu ideea că nu era ca celelalte fete – ea pur și simplu nu simțea *nimic* cu băieții. Nu că n-ar fi avut chef sau că băieții n-ar fi atras-o, dar n-avea nicio plăcere cu ei. Ghinionul ei era, credea ea, că vedea *prea* bine când se lăsa cu pipăială. Băieții dădeau ochii peste cap, trepidau, se încurcau în sutien și rămâneau ba cu chiloții pe-un crac, ba cu o șosetă în picior, plus c-abia atunci își dezvăluiau formele: fie erau piele și os și o înțepau cu coatele, fie aveau colăcei și-i aminteau de babalâcii zăriți vara, pe plajă. În plus, salivau și spuneau tâmpenii. Nici ea nu era mai brează: sânii îi erau mari și, când stătea pe spate, se lăbărtau. Dacă se așeza pe o parte, sânii îi cădeau unul peste altul, ca sacii, iar, dacă se puneau în coate și genunchi, îi atârnavă ca ugerele nemulse. I se mai părea că are glezne prea subțiri, așa că se căznea să le strecoare sub cearșafuri, dar atunci îi săreau în ochi coșurile *lui* sau un neg crescut aiurea, sau smocul de păr de la subsuoară, ca un petic de blană de cimpanzeu. Mai mult, paturile scârțâiau, bocăneau, iar așternuturile se strângeau sub ea, cât despre băieți, fie o mușcau prea tare, fie erau prea molâi, asta când nu le puțea gura și transpirau... În ce o privea, era prea roșie la față și prea albă pe coapse, ca să nu mai vorbim de sfârcuri, care erau prea groase, prea lungi, iar buzele, buzele, buzele – le avea prea subțiri.

Nimic nu era cum trebuie.

„Te-ai cam luat de hămăleală“, îi zicea taică-său, „iar vine hândrălăul la tine?“ Mara se strâmba: „Nici de-ăsta nu-ți place?“ Iar taică-său: „Dacă-l prind, îi rup picioarele, nu-l vezi ce dobitoc e?“

Mara îl vedea că e dobitoc, dar, dacă-l schimba, dădea peste altul la fel. Se întâlnea cu unul și cu altul doar ca să nu-i iasă vorbe – să nu te vadă lumea cu un bărbat și să nu te regulezi pe apucate: ce poate fi mai rău?

Drept care se întorcea mereu la cel dintâi – în fond, îl găsisese așa cum găsisese de toate: telefoane, bijuterii, portofele... Era un tip bine, avea mașină și-o ducea la Mamaia când ea n-avea treabă la pensiune, la butic sau la cherhanaua lui taică-său. Păcat c-o tapa de bani – niciodată nu-i ajungeau, nu trecea săptămâna și iar se împrumuta de la ea. Mai nou, nu-i mai dădea banii înapoi. „Măine-poimăine ne însurăm“, îi zicea, „la ce să ți-i dau? Tu pune-i deoparte, nu te lăsa, că tac-tu e strâns la pungă.“

Mara n-avea nevoie de sfaturi, fiindcă *îi arătasem eu cum se pune problema*. Tovarășii amicului ei erau plini de bani, iar femeile lor mergeau seara la club, se înțoleau scump și plănuiau injecții cu botox... De la ele aflase Mara că taică-său o plătea mai

rău decât pe-o bonă adusă din fundul Dobrogei, dar când i-o zisese și lui, el mai-mai c-o plesnise: „Nu te mai duce la club, fă, dacă-s curvele alea mai bogate ca tine.“

„Curve-necurve“, i-a zis băiatul, „tac-tu te muncește ca pe o sclavă.“

Ca pe o sclavă, corect – Mara trudea de-i săreau capacele, stătea toată ziua în picioare, alerga dintr-o parte în alta: bucătărie, camere, sală de mese. Ce viață era asta? Ce-avea să se facă dac-o să plece din Corbu? Din ce să trăiască după toți anii ăia de slugărit? E drept că încă găsea lucruri scumpe (ultima oară găsisese o brățară de aur în toaleta unui club din Mamaia), dar asta nu ajungea, așa că băga mâna în casa de bani. Nu se observa, căci afacerea mergea strună, iar facturile, atâtea câte dădeau, treceau numai prin mâna ei, că știa să scrie frumos. Azi așa, mâine așa, banii s-au strâns, iar Mara s-a gândit să-și deschidă un cont, numai că nu știa cum. L-a rugat pe băiat s-o ajute și într-o zi s-a dus la Constanța. Treaba s-a terminat cât ai bate din palme: ăia, la bancă, le-au dat cafea, un șmecher i-a făcut curte (i s-a uitat în decolteu), iar Mara i-a zâmbit, că, deh, o descurca cu contul.

Mara n-avea poșetă pe atunci, așa c-a ieșit din bancă strângând extrasul de cont ca pe sfintele moaște: bătea un vânt puternic și-i era frică să nu i-l smulgă din mână. S-a dus cu băiatul la Trei Papuci, la un bar, au comandat cocktail-uri albastre și s-au uitat la mare. Era hulă. „Ești femeie în toată firea, zi-i lu’ tac-tu că ne-nsurăm“, i-a zis băiatul. „Dă-mi un foc!“ a făcut ea. Băiatul i-a dat. Iar Mara: „Hai să mai așteptăm! Ne trebuie mai mulți bani.“ „Câți?“ a râs ăla. „Mulți. N-am chef să mă rog de tata dacă se întâmplă ceva.“ Băiatul a pufnit: „Ce să se întâmple?“ „Lu’ tata nu-i place de tine. Nu mă mai primește acasă dacă ne luăm.“ „Lu’ tac-tu nu-i place de nimeni“, s-a strâmbat băiatul.

Pe drumul de întoarcere, au intrat într-un crâng. Mara n-a simțit nimic nici atunci, dar nu i-a păsat, căci a vârat extrasul de cont în sutien (nu l-a dat jos nici măcar în focul coțâielii), de parc-ar fi pîtit un însemn de libertate: te-am făcut, tată, mă pierzi printre degete! Du-te colo, dă de mâncare la porci, servește-i pe-ăia, nu te duci la petrecere, la cinci dimineața ești în picioare, nu-ți da cu ruj, ce, ești curvă? – pot să scap de toate astea când vreau!

După ce-a isprăvit, Mara a scos extrasul de cont din sutien, l-a despăturit și s-a uitat la el: nu se ștersese nimic, nimic, nimic. S-a urcat în mașină. Ah, chiloții, s-a înfuriat... Coiturile astea pe nepusă masă o scoteau din minți – n-avea cum să se spele, se năclăia, avea impresia că se scăpase pe ea, fir-ar ai naibii de bărbați.

În fine, băiatul a lăsat-o la două sute de metri de casă, înaintea unei curbe, ca să nu-l vadă taică-său. Taică-său, însă, o aștepta în ușă:

– Unde-ai fost, fă? Du-te la cherhana, că mi-a zis proștii ăia că s-a împuțit anghila de-alaltăieri.

– Stai să mă-mbrac de atac.

– Du-te, fă, așa... Ce te-ai înțolit ca pițipoancele?

– E marți, e după-amiaza mea liberă.

– Da' ce, io-s liber vreodată? Marș la cherhana!

Și a trecut o lună. Două. Trei. Mesneraș s-a întors din Angola, și-a dat demisia din armată și și-a găsit de lucru la SNCFR: iarna dezgheța macazuri, vara vedea de șine – făcea curse între triaj și nodul de căi ferate din Pajura. Nu știa de Mara pe atunci, habar n-avea că la două sute de kilometri de el pândea o muiere așa și pe dincolo. Într-o dimineață, după un chef sinistru în Tei, Mesneraș o luă pe jos prin oraș. Era atât de beat (trăsese și pe nas), încât nu-și dădu seama cum a ajuns în centru, la Universitate. Pe drum, a mai băut patru-cinci beri (cui pe cui se scoate) și a intrat în vorbă cu tot soiul de inși care ascultau cu gura căscată cum era să te uiți prin lunetă la necunoscuți, cum făceau românii țuică în Africa, cum erau negresele ș.a.m.d.

Se pomeni la Universitate, așadar. Era caniculă, așa că-și făcu un joint. Îi era tare cald, avea impresia că pășește printr-un cuptor. Oamenii de pe trotuar i se păreau tâmpiți: erau serioși și grăbiți – oare de ce?

Și atunci intră în fântâna de la Universitate. Făcu doi-trei pași, se vârî printre jeturile de apă, se răcori. Lexu, aflat în trecere pe acolo, îl văzu și dădu să-l sune pe Bill. Între timp, Mesneraș se întinsese în apă, se bălăcea și admira bulbucii pe care-i stârnea – se simțea minunat.

„Bună, Bill“, începuse Lexu, dar se simți nu știu cum și nu-i mai zise că fii-su se făcea de râs, scâldându-se în fântâna de la Universitate. Vorbiră de-ale lor, timp în care Mesneraș ieși din apă și-o luă spre metrou, urmărit de privirile celor pe care-i disprețuia: orășeni burtoși, care nu transpirau decât când cărau sacoșe de la supermarket.

Pe la aceeași oră, Sipi era în camera lui și lucra la computer. Ai lui se mutaseră în casă nouă, lângă Piața Sudului, aveau și o curticică acolo, între blocuri. De afară, dintr-un Opel cu ușile deschise, se auzeau manele date la maxim. Copiii băteau mingea, îl chemaseră și pe Sipi, dar el nu ieșise fiindcă avea treabă: făcea invitații false pentru Germania, asta era ultima găselniță a Profetului. „Eu duc oameni în țara unde curge lapte și miere“, îi zicea el lui Sipi, „tu ce mama dracului faci? Scoate banul, că te țin pe casă și masă!“

Sipi era dibaci: într-o juma' de oră era gata, scotea hârtia caldă din imprimantă și i-o dădea țiganului, care o inspecta, țațoș, căutând niște greșeli pe care n-avea cum să le descopere. „Asta-i fii-miu: știe germana, limba Bibliei“, se lăuda el la clienți.

În după-amiaza în care Mesneraş s-a bălăcit la universitate, Profetul a așezat pe măsuta din fața canapelei un bol cu caviar: ca de obicei, înfuleca din el cu lingura de ciorbă. Când și când îl zorea pe Sipi, arătându-i tinerei care aștepta invitația cine e tartor în casă. Tânăra târa un băiețel după ea și purta fustă mini peste niște colanți negri, dantelați.

Ce picioare țapene pe iepșoara asta, se gândea țiganul. O pusese pe un scaun înalt și zâmbea din colțul gurii când o vedea că încearcă să-și tragă fusta mai jos. „Hai odată!“ îl zorea el pe Sipi, făcându-i cu ochiul femeii, „c-așteaptă gagică asta mișto după un prost ca tine.“

Sipi își amintise, însă, de caii din Oberammergau. Ce chestie: nicicând, în Germania, nu văzuse muște... Trase cu ochiul la tânără, privind în oglinda din hol, luată de pe stradă, din Dortmund, după ce o bancă schimbase mobilierul. Mama lui Sipi era plecată, iar Profetul o evalua cu prea mult foc pe tipa cu invitația. N-avea tupeu s-o cheme pe canapea, dar îi dădea tot soiul de semne, în timp ce copilul ei, un slăbănog plin de mucii, stătea smirună pe scaun. „Icre negre“, zise țiganul, „ai mâncat vreodată?“ Femeia făcu semn că nu. „Nici tu?“ îl întrebă Profetul pe copil. Copilul se strâmbă. „Ce să știe țăranul?“ îi făcu Profetul cu ochiul maică-sii și o întrebă: „Vrei?“ Ea își mușcă buzele. Avea fruntea îngustă, dar se prindea repede. „Na poftim!“ îi întinse țiganul o lingură plină cu caviar.

Femeia trase cu ochiul la Sipi. Se aplecă peste măsută, dădu să ia lingura în gură, i se văzură sânii. Are până-n 25 de ani, stabili Profetul, a luat-o devreme cu puradeii. „E bun“, zise ea după ce înfulecă icrele. I se păreau cleioase, dar, dacă-i plăceau lui Profetu'... „Dă-i și la ăla mic!“ făcu el. Dar ăla mic, făcând o grimasă: „Eu nu mănânc noroi d-ăsta. Nu mă lasă Tuțu.“ „Al dracu', Tuțu!“ rânji țiganul, „el nu vrea-n Germanica?“

Sipi scoase invitația din imprimantă și i-o dădu Profetului. „Du-te, mă, p-afară, azi ai terminat“, îi zise țiganul. Se întoarse spre tânără: „Te descurci?“ „Da, s-ajung la metrou, și mă descurc eu.“ Dar Profetul: „Hai că te duc eu! Pe toți îi duc, nimenea nu se rătăcește cu mine.“

Se ridică, își săltă șortul căzut sub burdihan, își înfipse picioarele în șlapi. Îl lăsă pe Sipi s-o ia înainte, mai moșmondi ceva prin casă și ieși și el cu tânăra și cu copilul – se duseră direct la spălătoria *lui* de mașini. Pe băiețel îl lăsară în grija unui blond, care făcea toaleta interioară într-o Honda, iar Profetul se duse cu femeia în spate, în vestiar. Blondul lăsă baltă toaleta interioară și porni din nou instalația de spălare: perii, jeturi de apă, tot. „Păi, tocmai ce-ați spălat-o!“ se miră clientul. „Ați câștigat un bonus“, făcu blondul și dădu instalația la maxim.

Și nici c-o opri până ce Profetul nu ieși cu femeia din vestiar. Aia mergea cam pe două cărări, dar Profetul era faimos pentru

toate cele. Între timp, Sipi încasase două goluri – se tot uitase după Profet și după femeie. Într-o bună zi o să mă duc să văd ce face, își zise, deși știa bine ce face. Mai luă un gol, ceilalți îl înjurară, dar el nu era atent, se gândea la școala din Oberammergau. Diseară o s-o roage pe maică-sa să-l dea la școala germană din București. Profetul o să fie de acord, era sigur, căci, dacă Sipi învăța bine nemțește, o să poată face mai mult decât niște invitații false.

Pe la aceeași oră, pe tatăl Marei îl apucaseră dracii pe calul lui tătareșc, o gloabă cumpărată în iarnă. Mara era la tejghea, habar n-avea că în 48 de ore avea s-o încaseze. Mesele de afară erau pline de lume. Era cald.

– Bă, îi luă tatăl Marei pe angajați, calul ăsta e un prost, așa e?

– Așa e, șefu', e un prost, făcu unul dintre angajați.

– Poate că nu-i știm numele adevărat, remarcă altul, gânditor.

– Ce nume, bă?

– Păi, noi îi zicem Sarsandel, dar poate că pe el îl cheamă Mihnea, sau Doi Bani, sau Mistral.

– Mistral?! Ce nume mai e și ăsta?

– Nume de cal. Am văzut eu un cal cu nume d-ăsta la Mangalia.

– Bă, ești mai prost decât calul, ce treabă are numele?

– Dacă are alt nume, nu vă ascultă pen' că crede că vorbiți cu alt cal.

Tatăl Marei oftă. Angajatul merita o scatoalcă, dădea-n gropi de dobitoc ce era, dar acum avea nevoie de el. Calul lor, Sarsandel, trebuia învățat cu munca, iar cei doi angajați erau taman buni pentru asta: tatăl Marei se gândise o noapte întreagă cum să rezolve problema.

– Ia – să-l ducem pe Sarsandel pe drumeagul din spate.

Îl duseră. Un alt angajat scosese căruța din curte și-i aștepta, scuipând printre dinți: încerca să nimerească o țambără. Stând în bucătărie, Mara se uita pe geam și calcula cât are în cont: oho! – avea bani, nu glumă. Deodată, își dădu seama c-o privea unul, așa că ieși în ușă ca să se lase văzută mai bine. Se îndreptă de spinare. Când purta tricou, sânii i se vedeau perfect.

Taică-său îl apucase pe Sarsandel de căpăstru și-l mângâia:

– Fii atent, Sarsandel! Uită-te la băieți, îți arată ei cum se face.

Băieții se uitară unii la alții. Se uitară și la clienții care băgau în ei mici, ciorbă de vacuță (o ciorbă faimoasă de la Portița până la Tataia), cartofi prăjiți, salate de vară, cârnăciori pipărați...

– Înghămați-vă, mă! le făcu tatăl Marei semn angajaților. Mai ales tu, ăsta cu Mihnea, cu Mistrie, cum dracu-ai zis...

– Ce să facem, șefu'?

– N-am vorbit românește? Înghămați-vă!

– La căruță?!

– Nu, bă, înhămați-vă unu' la altu'... La căruță, proștilor, la căruță! Cum să învețe Sarsandel, dacă noi nu-i arătăm? Hai!

Angajatul care scosese căruța în drum, un știrb și-un pezevenghi, se apucă să hăhăie.

– Vezi c-acu' te-nham și pe tine, îl luă șeful.

Știrbul tăcu. Ceilalți doi se uitară la clienți, ăia lăsaseră masa și urmăreau scena, câțiva își aprinseseră țigări: era frumos la Corbu. Mara dădu să zică ceva, dar îi sună telefonul. Era băiatul ei, cic-avea treabă diseară, nu se puteau vedea: pusese mâna pe-un gheșeft cu niște greci.

– Mă faci curioasă, zise Mara. Gheșeft, adică bani? făcu ea, în șoaptă.

– Bani! spuse băiatul. Ce, nu mă crezi?

– Ei, abia aștept să-i văd... Știi cât avem în cont până acum?

Ăla nu știa. Ea îi spuse. Ăla se bucură. Pa, pa.

Între timp, angajații se înhămaseră la căruță. Șeful scoase un bici lung, ca la plugușor. Sarsandel necheză scurt, dar nu se ambală prea tare. Știa bine biciul ăla, nu era cine știe ce.

– Nu vă fie frică! Nu dau în voi! îi anunță șeful pe angajați.

Doar îl învățăm pe Sarsandel să muncească.

Și jap! – biciul fulgeră pe la urechile celor doi: Dii, Coaie, dii, Microb! îi îndemnă tatăl Marei.

Cei doi se opintiră, căruța se urni, el fulgeră din bici, dii, dii!

– Uite, Sarsandel, uite, băiatule, uite la Coaie și la Microb, dii, dii!

Căruța abia se mișca. Atunci, tatăl Marei îi făcu semn știrbului s-o împingă și el – voia să-i dea lui Sarsandel un exemplu cât se poate de clar.

– Dii, diii!

Câțiva clienți începură și ei cu încurajările, hai, băieți, băgați, nu vă lăsați, bravo, dom' Nelu, așa, în țara asta nu se muncește, dii, dii, băieți!

– Vezi, Sarsandel? Vezi cum se face? Uite-așa se trage căruța... Diii!

Și jap! – cu biciul, până ce căruța o luă din loc. Băieții se opinteau de le ieșeau ochii din cap, clienții strângeau pumnii, icneau și ei, îi încurajau pe băieți ca la fotbal, calul pășea agale pe lângă căruță, dădea din cap în sus și în jos – pesemne că-l enerva căpăstrul.

– Ai fost atent, Sarsandel? Ai văzut, băiatu' tatii?

Iar clienții de la mese, în timp ce ciorba li se răcea:

– Nu vă lăsați, băieți! Arătați-i! Munca-l înnobilează pe om.

Unul dintre angajați se împiedică și căzu în praf. Căruța se opri.

– Eu zic că Sarsandel s-a prins, șefu’! zise ăla cu caii de la Mangalia.

– Încă o dată, ca să fim siguri, spuse tatăl Marei și o luară de la capăt.

Băieții mai târâra căruța zece metri și se opriră. Lumea de la mese se ridicase în picioare, urmărea scena cu nesaț. Calul era distant, nu-l mira nimic, ziceai că se prinsese ce vor de la el.

Poate că ăla cu caii de la Mangalia avusese dreptate: nu-l încurcase decât numele de Sarsandel.

– Ce nebunie! zise tipul care o sorbise pe Mara din ochi.

Se sculase de la masă și venise la ea. Mara îl cântări, îl plăcu.

Trecu în revistă buletinele pe care le înscrisese în registrul de cazări, și-l aminti: era din București, venise cu alți doi tineri și cu două fete. El era singur, aha.

– Tata e cam nebun, constată Mara.

– Crezi că armăsarul se dă pe brazdă?

– Nu-i armăsar, dar mai bine s-ar da. Nu-l știi pe tata.

Făcură cunoștință, el îi strânse mâna puțin mai mult decât trebuia, dar Mara se prefăcu interesată de cal. Sarsandel fusese înhămat deja, iar șeful îi flutură biciul pe la urechi.

– Dii, Sarsandel, diiii!

Calul – nimic.

Băieții se rugară de el, tatăl Marei, la fel, mesenii ieșiră din restaurant – toată lumea îl îndemna pe Sarsandel să tragă afurisita aia de căruță, numai că Sarsandel era mai interesat să adulmece aerul, să se uite după vrăbii, să alunge muștele cu coada. Poate că savura momentul sau poate că-l uluia marea ce se întindea dincolo de plajă – ce știm noi ce e-n capul unui cal.

– Eu rămân la părerea mea, șefu’: calul ăsta are alt nume și nu pricepe că vorbiți cu el.

– Mama ta de cal! se înfurie tatăl Marei și, pleosc: îl izbi peste crupă.

Sarsandel era obișnuit cu d-astea și nu se clinti. Șeful dădu în clocot, mai ales că toți clienții se holbau la el, așa că-l plesni cu biciul peste ochi. Calul rămase nemișcat și atunci îi trase câțiva pumni în bot. Sarsandel nu reacționează nici acum, iar dom’ Nelu se apucă să-l izbească în burtă cu picioarele.

– ’mniezăii mă-tii! Faci mișto de mine, mă? Îți bați joc de mine?

Și dă-i, picioare, pumni, bice. Calul doar se cutremură nițel, iar slugile, văzându-l cât e de prost, se apucară și ele să-l bată, cot la cot cu șeful, care pe unde nimerea. Îl îmbrânciră, îl traseră de urechi, de coamă... Lumea începu să mormăie, unii se scârpinară în cap, vreo doi chiar dădură să strige la tatăl Marei, dar ceilalți îi opriră: lasă, domn’e, e calul lui, dă-l naibii! Până la urmă se uitară cu toții în orice altă parte, numai la bătaia aia nu – calul nu

scotea niciun sunet, doar oamenii înjurau, îl jugăneau și-l trăsneau.

– Chiar că-i nebun, zise băiatul care venise lângă Mara. Ești sigură că ești fiică-sa?

– Ce vrei să spui? îl fulgeră ea cu privirea.

– Taică-tu e nebun! Mă duc să-l opresc, ce-are cu calul?

N-apucă să facă nimic, căci Sarsandel deodată se ridică pe picioarele dinapoi și o luă la fugă cu căruța după el – o zbughi într-un galop nebunesc peste miriște, se duse direct spre plajă.

– A înțeles, al dracu'! Bătaia e ruptă din rai! urlă tatăl Marei.

– A înțeles, șefu', ăsta-i măgar, nu cal!

– Păi, cu mine s-a pus el, mă? rânji șeful.

– Bravoooo, strigară clienții, răsuflând ușurați.

Sarsandel, însă, n-avea de gând să se oprească. Galopa, iar căruța sălta îndărătul lui în fel și chip. Ajunse pe plajă, încetini din cauza nisipului, dar nu se lăsă și se apucă să fugă de-a lungul țărmului.

– A înnebunit! zbieră tatăl Marei. Îmi face căruța praf! După el!

Și-o luară la goană pe urmele lui. Sarsandel nu dădea semn că s-ar liniști, pornise nebunește spre nord, zburau bucăți din căruța în toate părțile: capra, pe plajă, o loitră, în mare, șușletele dindărăt, printre măracini și tot așa – căruța se descompunea sub ochii disperați ai șefului.

– Nebunu' de tata! făcu Mara.

Aprinse o țigară. Iar băiatul:

– Îmi pare bine că-l *face* calul.

– Ia du-te la masa ta! i-o tăie Mara și se duse îndărătul teighelei.

Lumea se apucase din nou să mănânce. Mara luă binoclul, se uită după taică-său, i se făcu rușine când îl văzu cum aleargă: îi tresălta burta, zbiera, bătea aerul cu mâinile și înjura.

– Bine-ar fi, auzi ea, să nu treacă Sarsandel pe-acasă vreo două zile.

Băiatul venise după ea.

– Bine-ar fi să nu treci nici tu pe la masă tot pe-atât.

– Sunt clientul tău, doar n-o să mă refuzi! îi zise și se repezi s-o pupe pe obraz, ca un copil.

– Hei, bagă-ți mințile-n cap...

– Ești cam frumoasă. Cine ți-a dat numele ăsta, Mara?

– Nu e treaba ta.

– Vrei să te învâț să faci *teh tarik*?

Ce-i aia? dădu Mara să întrebe, dar puse binoclul la ochi. Sarsandel nu se mai vedea, dar taică-său și angajații continuau să

alerge în zare, spre poligonul de la Capul Midia, de parcă se termina un film cu Buster Keaton.

– Am învățat să prepar *teh tarik* la *Singapuur*, făcu băiatul. E numai bun când e cald afară.

– Nu mă interesează.

– Se amestecă ceai negru cu lapte condensat și torni amestecul dintr-un pahar în altul până se răcește ceaiul. După aia...

– Am un prieten, îl întrerupse Mara.

– Eu te învățam să faci *teh tarik*. Nu s-a auzit de *teh tarik* la noi. O să faci bani buni cu el.

– Am bani. Și-am și-un prieten.

Seara, însă, se duse cu el dincolo de faleză, pe unde nu se plimba nimeni, adică printre gardurile fostului CAP, pe lângă niște stâlpi de telefon, căzuți care încotro. Mara se spălase, își făcuse unghiile, și-și trăsese pe ea ciorapi lycra, lucioși, deși aerul bubuia de căldură. După ce făcură ei ce se face pe afară, se întoarseră pâș-pâș la pensiune și intrară în camera lui. Ca de obicei, Mara găsisese ceva în timp ce se plimba: un flacon cu șampon finlandez, de gudron.

– Nu-l încerca acum, zise băiatul. O să am senzația că m-am culcat cu o cameră de bicicletă.

Mara nu simți mare brânză nici de astă dată – doar niște cărnuri care se frecau între ele. Căpătase antrenament, însă, și știa cum să-l dea pe băiat mai tare sau mai încet. Era el frumos, dar, odată ajuns la chestia *asta*, făcea la fel ca ceilalți: icnea, se încorda și fornăia ca Sarsandel.

Mara, în schimb, îi făcu tot ce văzuse pe casetele împrumutate de la Constanța, cu atât mai mult cu cât băiatul era curățel. El chiar fusese la *Singapuur*, umblase mult și cunoscuse zeci de femei – negrese, albe, metise, galbene, verzi: Mara n-avea chef să se facă de râs, să zică ăla că s-a regulat cu o țarancă proastă.

După o oră de zbânțuială, băiatul căzuse lat. Mara aprinse o țigară, se uită la șamponul finlandez (se numea Terva), intră la duș, se spală: mda, mirosea ca o anvelopă de tractor. Când ieși, trase cu ochiul la băiat – adormise. Mara aprinse telefonul, îl examinează... Ce trup frumos! Piele curată, păr cât trebuie, vorbise ca un domn... Cine naiba o fi?

Îl buzunări. Îi umblă în telefon, văzu la cine sună mai des (era un nume de fată, bineînțeles), îi numără banii din portofel. Avea un pașaport plin de vize, fusese și-n Australia. Găsi un carnețel cu rețete de toate felurile – numai cocktailuri: să fi fost barman? Se uită iarăși la el. Nu mișca, îl terminase și pe-asta – îmi trebuie doar condiție fizică și fac tot ce vreau din ei, își spuse.

Ieși, se duse la ea în cameră. Dădu un țoi cu coniac peste cap.

O făcu de una singură, repede-repede, până începu să tresară, icnind pe muțește. Cum *naiba* de se simt alealalte bine, și eu nu?

se întrebă după ce-și reveni. Să vezi că-i de la cap, să vezi că trebuie să mă fac singură și în timp ce mă reglez... Dar atunci, *ei* ce-o să zică? Dacă se supără?

Bău încă un coniac. Se duse la oglindă, se inspectă – era croită la fel ca alea din casetele ce-i căzuseră în mână. Să vezi că orgasmul e doar o invenție, îi trecu ei prin minte, amintindu-și de animalele din curte: câini, cai, pisici, cocoși, găini, găște. Animalele nu simt nimic la împerechere, le-am văzut eu ochii, le-am ascultat eu cum fac... Parc-ar mânca, parcă s-ar adăpa, atât, nimic altceva... Dar atunci... de ce mă *cutremur* așa de tare când o fac singură? Și de ce urlă tătăroaica de peste drum de se clatină bordeiul? Iar lipoveanca din capul satului de ce-i povestește lu' sărăcana de vară-mea tot ce-i face al ei, cu gura plină de bale? Și vară-mea de ce o ascultă cu atâta nesaț? Toate proastele se simt bine, numai eu nu... Și dacă, totuși, o simt și scroafele, și măgărițele, numai că nu mă prind eu, din cauză că animalele nu vorbesc și nu dau semne, ca oamenii? Dacă mie mi-e interzis ceea ce le fericește și pe albine, și pe furnici, și pe peștoaicele din mare, și pe vaci?

O apucă furia. Se culcă. Adormi cu greu.

Acum să te văd, Maro, își zise a doua zi. Nu vreau să-l supăr pe *teh tarik* ăsta, dar nu vreau să se prindă nici al meu – în fond, avem cont în bancă, împreună... Pe de altă parte, *teh tarik* sigur știe de al meu, dar m-a agățat și el, așa – a profitat că era ălălalt plecat...

Se duse să verifice în registru. Mda, *teh tarik* avusese când s-o vadă alături de *al ei*, cu atât mai mult cu cât *al ei* avea obiceiul tâmpit s-o chițăie când îi era lumea mai dragă (cu condiția să nu fie ta-su de față). În fine, se trezi și *teh tarik*, coborî la masă. Ceru omletă, cafea, îi făcu Marei cu ochiul, ea puse degetul pe buze: șșș!

– E secretul nostru, îi șopti, când îi aduse comanda.

– De ce să fie secret? De două zile ești singură.

– Tu n-ai o fată a ta? îl întrebă.

– Și dac-aș avea, ce?

– Am fi la egalitate.

– Și dac-am fi la egalitate, ce?

Nu-i răspunse. Trecură orele, băiatul se duse la plajă cu amicii lui, iar Mara își văzu de treabă și se duse la cherhana. Când se întoarse, îl găsi pe taică-su negru de supărare, căci Sarsandel dispăruse cu tot cu jumătate de căruță – se ascunsese prin păpuriș, pe malul lacurilor. Coaie și Microb erau încruntați și se uitau în pământ: șefu' dăduse vina pe ei, cică din cauza lor își luase calul câmpii. Se făcu de prânz, veni și după-amiaza, *teh tarik* se întoarse de la plajă... Băiatul Marei, în schimb, nu dădea niciun semn.

De ce nu mă sună? se întrebă ea. Îl sună ea pe el. Nimic. Masă, comenzi, curățenie, turiști – era o vară lungă de tot. Al ei tot nu suna și nici nu răspundea la telefon.

– Ți-a dat hăndrălaul papucii, o luă taică-său la mișto.

– Ce-ai, mă, cu ea? se băgă maică-sa vitregă.

– N-o vezi, fă, ce proastă e? Se uită ca fraiera, la mare, sună degeaba la telefon... Ți-a zburat mamelucul, fă.

Mara se duse în cameră. Șamponul ăla mirosea infect, dar îi catifelase pielea, părul. Se mai spală o dată. O chemară jos, era oră de vârf, plus că veneau și pescarii din larg, se strânseseră între taliene și cherhana, cică prinseseră numai calcani și lufari – ohoo, turiștii deja se lingeau pe bot.

Mara sună la un cunoscut din Constanța. Ți-a habar n-avea de al ei – îl văzuse seara, în club, la Mamaia (era cu niște greci), după care dispăruse la dracu' cu cărți. Mara îl sună iar pe băiat – nimic.

Să fi auzit că eu și cu *teh tarik*... să-i fi zis careva ceva? Trecu cina, se înnoptă. Și dac-a pățit ceva? Cine-or fi grecii ăia?

Sună la alți cunoscuți. Nici ei nu știau mare lucru, numai că vorbeau în dodii. S-o fi dus cu alta, se enervă Mara, să vezi că s-a dus cu alta! Îi trimise mesaje furioase, îl sună, îi trimise vorbă prin prieteni – nu primi răspuns.

Asta e pedeapsa pentru c-am fost cu *ăsta*, azi-noapte, își zise. *Ăsta* se uita la ea de la masă, stătea cu amicii lui – lor le-o fi spus că mi-a pus-o? S-o fi lăudat la ei? Fir-ar al dracu': acum merg la el și-i zic că n-am simțit nimic, că nu poate, că-i un slăbănog și-un neputincios...

Se duse în cameră. Așteptă. Se spală din nou. Pe la douășpe' noaptea bătu cineva la ușă. Mara se repezi să deschidă, oftă: era *teh tarik*.

– Ești supărată?

Mara dădu să închidă, dar băiatul îi spuse:

– Mi-a plăcut mult cu tine. Voiam să știi lucrul ăsta.

– Miros ca o cameră de bicicletă, i-o întoarce ea.

– Ei, și? Dacă vrei, știi unde mă găsești, zise el și plecă.

Pe la două noaptea, Mara ieși. Se duse la al ei acasă, intră în curte prin spate: câinii o știau, se apropiară de ea, gudurându-se. Îl sună pe al ei, își încordă auzul, dădu roată casei – telefonul lui nu se auzea de nicăieri. Ce proastă, mașina lui nu-i aici, se gândi Mara.

Ieși în drum. Ce-ar fi mai rău? Să-și fi găsit pe alta sau să fi pățit ceva? Mai bine și-ar fi găsit pe alta, își zise, dar simți că-i ia creierul foc. Boul! Cum să-și găsească alta? Cum, când avem bani împreună? Îi trecu prin minte să se ducă la Constanța, dar cum să dai de el în ditamai orașul?

O iau prin cluburi, își spuse deodată, las' că aflu eu ceva.

Sună la taxi, dispeceratul o puse s-aștepte, Mara se înfurie și mai și: o s-o coste convorbirea de-o s-o rupă! Ei, și? Măine o să bag mâna *mai adânc* în casă, fir-ar tata al naibii să fie, că doar își bate joc de mine, doar mă călărește ca pe o slugă, doar de muncă-s bună...

Sosi taxiul, Mara o luă spre Mamaia, puse taxiul s-aștepte, intră în primul club – ăla de vizavi de Ultima Playa, unde-a cântat Fat Boy Slim: pe atunci nu erau mestecenii ăia mari în față. Nu găsi pe nimeni, plecă mai departe, se uită la aparatul de marcat, o luă cu călduri: o costa noaptea asta de-o zăpăcea. Mai intră într-un club, și încă într-unul, și tot așa.

În al patrulea club dădu peste doi cunoscuți. Când o văzură, ăia se schimbară la față. Mara se prinse că știa ceva și se duse ață la ei.

– Cine-i țărancă asta? întrebă dama de la masă.

– Îți crăp capul, fă! scrâșni Mara și, ca să fie sigură că dama pricepe, îi luă paharul din față și-l dădu peste cap.

Era un whisky infect, dar ea nu se pricepea la whisky. Întrebă de al ei. ăia făcură fețe-fețe, cică nu știa nimic. Mara nu era proastă, însă, așa că-i înghesui cu vorba, dar ăia erau antrenați, rezistau.

– Voi știți care-i treaba, le tot zicea ea. Spuneți-mi, dracului, unde e, să nu mai umblu ca proasta prin toată Mamaia.

– Să moară mama dacă știm ceva! Nu l-am văzut de azi-dimineață.

– Și era bine, da? se zgâi Mara la ei. N-a pățit nimic, nu? ăia căscară ochii: nu, era viu și nevătămat, ce să pățească?

– E cu alta?

– Normal că-i cu alta, nu vezi ce fraieră ești? pufni dama în râs.

– Taci, fă, din gură! zise ăla de lângă ea.

– Tu știi unde e? o fulgeră Mara pe damă. Zi-mi, dacă știi!

– Și-a găsit o gudă, na. Una care-l fute bine. Tu, uite ce țărancă ești!

– Taci în paștele mă-tii, beleuzo! zise unul dintre tipi.

– Deci știi unde e, fă! se dădu Mara la ea. Spune-mi unde e, că-ți răstorn masa-n cap, purisancă proastă ce ești!

– Fă, nu mă face să-mi ies din oală! Șterg cu tine pe jos!

– Unde e? Spune-mi, fă, unde e, că te sparg!

– Marș la căcat, ghelbanco! S-a cărat de la tine, s-a dopănit, s-a însemnat că ești tolomacă.

Mara scoase niște bani din buzunar, îi puse pe masă. Erau mulți – mai mulți decât făcea toată consumația lor adunată în trei ore.

– Bine, sunt tolomacă. Zi-mi ce știi și-ți dau banii ăștia!

– Hai s-o tăiem, zise unul dintre tipi. Du-te acasă, Mara, gata!

– Mai pune două milioane, țărancio, și-ți zic, făcu dama. Da' să nu plângi după aia că ți-am zis prea puțin.

– Taci, fă! zise ăla de lângă ea. Taci, că-ți crăp capu', cu lume de față!

– Na, mai ia două milioane, făcu Mara.

Cei doi se ridicară, o luară pe damă de-o aripă, aia se zvârcoli, puse mâna pe bani, se smulse dintre ei. Doi bodyguardzi se apropiară.

– Care-i treaba? se înforțoșă unul.

– Nu-i nicio treabă, zise Mara. Am ceva de vorbit cu asta.

– Care *asta*, fă, că mă cac în banii tăi...

– Am ceva de vorbit cu *doamna*, se îmbună Mara.

Bodyguardul se uită la cei doi bărbați:

– Ieșiți, dacă vreți să le duceți la produs. Aici le avem pe-ale noastre.

– Nu scoatem, dom' șef, pe nimeni la produs.

– Atunci, mucle!

– Mai stai un pic, îi zise Mara bodyguardului. Îi strecură și lui un milion. Stai aici până-mi răspunde femeia asta.

– *Doamna asta*, insistă dama.

– Doamna asta, dădu Mara din cap. Zi-mi unde dau de al meu!

– Ei, nu știu... Știu c-a dat o paranghelie ascară. Avea pe el pagnos grupa mare. Și-a luat apartament la *Kilometru patru-cinci* și a dat de băut. Și mie mi-a dat de băut, da' numa' atât, că nu mă duc cu toți papagalii...

– Nenorocito! făcu unul dintre tipi. Să vezi ce-o încasezi!

– Hei, se băgă bodyguardul. Lasă gura, că se supără Gecu!

– Apartament?! se holbă Mara. Și-a luat apartament?!

– Casă, fă, apartament, tonă – și-a luat! Garsonieră, nu știu... Pe cine fute el habar n-am, că prostu' nu-i de nasul meu, îl pierd între picioare.

– Unde e apartamentul ăsta? Dă-mi adresa!

– Asta n-o știu... Gâsco... Să-l fi văzut cum făcea mișto de tine...

Unul dintre tipi se repezi la ea, dama răcni, bodyguardzii se năpustiră la tip, se lăsă cu caft, numai Mara rămase nemișcată.

– A dracu' curvă proastă! strigă cel de-al doilea tip.

Se băgă și el la bătaie, dar se alese cu un pumn. Zbură borșul. Marei i-ar fi plăcut să se uite mai mult la ei, că-i plăceau bărbații care se cafteau, o lua cu amețeală când îi privea – dar în noaptea aia avea ce avea cu al ei.

– Te ajut cu ceva, *păpușe*? se apropie un necunoscut de ea, în timp ce ăia se vânzoleau pe podea, cu bodyguardzi, cu damă cu tot.

– Ea a început scandalul, răcnea dama. Țăranca! A țepuit-o al ei și s-a încins țărăța în ea! Uite la ea: bronzată ca tractoriștii, se fute cu aracii...

Mara se trezi cu un scuipat pe tricou. Nu-i păsa. De unde-a avut *el* bani de casă? De unde? se tot întreba, nici nu vedea învâlmășeala din fața ei.

– Hei, fătucă, zise necunoscutul. Dacă pun rufe noi pe tine, să știi că...

Mara îi trase un pumn în nas și ieși. De unde a avut *el* bani de apartament? O tot îmboldea întrebarea asta, dar nu voia să-i dea răspuns: mai bine să aibă răbdare, mai bine să facă ce trebuie a doua zi, pe lumină.

Se întoarse acasă. Se culcă. După ce se trezi, își văzu de treabă până la amiază. Taică-său o trimise la cherhana să-i mai verifice pe hoții ăia de pescari, ea se duse, glumi cu ei, se întoarse, profită de-un moment de neatenție și băgă mâna în casă, că-și pregătise manevra de azi-noapte, din taxi, când plănuise să sară peste fiecare al treilea bon.

– Ce-i cu tine? o luă *teh tarik*.

– Vreau să dau o fugă la Constanța. Mă duci?

O duse. Pe drum nu vorbiră nimic. Mara îi arată unde e banca, nu-l așteptă să găsească loc de parcare, se repezi la biroul unde-și făcuse cont. Era coadă, așteptă, *teh tarik* apăru lângă ea, ea îi zise să stea afară, îi zise că-l roagă în genunchi să stea afară și să n-o întrebe nimic.

Veni și rândul ei. Scoase extrasul de cont din sutien, îl întinse funcționarei, aia nu se opri din zâmbit, făcu verificările, avea unghii lungi, era îmbrăcată în fustă neagră și cămașă albă de tafta, era machiată numai cât trebuie, mirosea a lavandă. Ținea pe birou, la vedere, cheile unui Audi.

Mda. Mara nu mai avea decât două sute de lei în cont, cică restul fusese retras alaltăieri, o făcuse împluternicitul, Mara știa, nu? Cică împluternicitul produsese o hârtie cu semnătura ei, chiar dacă nu fusese nevoie, din moment ce avea, și el, toate drepturile asupra contului.

– Știam, da, știam, zise Mara. Știam... știam...

Voia să retragă tot sau să depună ceva? Nu, nu voia nimic. Afară era cald, era lumină multă de tot, cum e la Constanța. Se auzea sirena unui vapor care intra în port. Mai putea funcționara s-o ajute pe Mara cu ceva?

– Nu. Mulțumesc... mulțumesc...

Și ieși. Sudoarea îi băltea la subsuoară și-n jurul buricului. Asta am pățit-o numai pentru că m-am culcat cu el, își spuse Mara când îl văzu pe *teh tarik*. Și pentru c-am furat de la tata. Dar de furat, am furat pentru că tata nu-mi dă bani, iar cu ăsta am

mers pentru că nu-s în stare să simt ce simte orice ființă de parte femeiască.

– Hai acasă! Repede, că mă omoară tata.

Când ieșiră din Mamaia, Mara deschise geamul și aruncă telefonul în lanul de porumb de pe marginea drumului. Se mira că nu-i vine să plângă – nici de-un plâns cinstit nu era în stare. Cel mai mult o deranja lumina: era prea multă, ziceai că soarele acoperea tot cerul, era ca o uriașă tipsie albă, încinsă. În plus, auzea un zumzăit: se ridica din pământ, de peste tot.

Îl rugă pe *teh tarik* s-o lase să coboare în curba de la intrarea în sat. Ieși din mașină la adăpostul sălciilor, o luă prin crângul dinspre plajă. Când ajunse acasă nu mai simțea decât un fel de amorțeală în cap. Din restaurant se ridica miros de chiftele cu sos, clienții clefăiau în grup.

Bun. Nu rămăsese decât cu banii furați în dimineața aia.

– Unde dracu-ai fost, fă? o întâmpină taică-său. S-a întors prostul de Sarsandel. Du-te, dă-i de mâncare, că umblă capiu.

Această pățanie a avut loc în ziua în care Mesneraș, beat mort după un chef strașnic, s-a trezit pe o bancă în Cișmigiu, lângă

Buturugă. Îl treziseră niște copii, se jucau în jurul peșterii proiectate de Wilhem Mayer. Copiii se cățarau pe bolovani, în timp ce bonele și bunicile stăteau la taifas.

Un kil de votcă am băut, un kil de votcă și zece țigări ameliorate își zicea Mesneraș, când, brusc, își dădu seama că un băiețel rămăsese agățat de un pietroi. De urcat nu mai era în stare, de coborât, îi era frică, dar nu spunea nimic. Privirile lor se încrucișară. Băiatul încremenise, se holba, nu-l scăpa pe Mesneraș din ochi. Buimac, Mesneraș se ridică de pe bancă, parcul se învârti, dar el o luă binișor, printre tufe, urcă pe pietroaie și ajunse la băiețel:

– Ei? Ce te faci? Băiețelul oftă. Hai că nu-i greu! Dacă scapi din încheștarea asta, te faci alpinist, îi șopti Mesneraș și-i arătă unde erau prizele. Hai, urcă, te păzesc eu... N-avea frică, orice alpinist a trecut prin așa ceva.

Băiețelul se cățără și ajunse sus cât ai bate din palme. Îi jucau ochii. Mesneraș se cățără după el, făcu un șpraiț ca să se dea mare, se suspendă într-o mână, se balansă – dintr-o mișcare ajunse lângă băiețel.

– Ce tare! făcu băiețelul. Dumneavoastră sunteți alpinist?

De ce-a trebuit să mă întrebi asta? se gândi Mesneraș și-l năpădiră toate gândurile pe care le dăduse deoparte de când fusese în Angola. Piscuri, ghețuri, troiene, avalanșe, sunetul scărițelor în perete, aerul ăla de sus, fără de oameni, plin doar de gunoiul gândurilor abandonate de alpiniști pe toți munții din lume, ca un smog nevăzut, ucigaș, plicticos, fără sens, politic, corporatist, scârbos până peste poate, mocirlos și etern, gunoiul

ăla ițit printre oameni din prima clipă în care un întreprinzător cu practica-n sânge ridicase zidurile primului oraș, fie el Ierihon, Erbil sau Fayoum.

Uitasem de Nanga, și-a zis Mesneraș, am *vrut* să uit că nu-i nume mai frumos decât Nanga Parbat, am *vrut* să mă trag la oraș, blestem, blestem, blestem!

Nu l-am mai lăsat să se plângă astfel, căci cine se gândește prea mult la trecut o să-și piardă un ochi, după cum am imaginat eu un proverb pentru un popor de munteni. În schimb, l-am îndemnat pe băiețel să insiste:

– Chiar sunteți alpinist?

– Am fost. Nu mai sunt.

– Păcat... Dac-ați mai fi fost alpinist, mi-ați fi arătat și mie cum se face. Ceilalți mereu mi-o iau în față.

– Hai că mă fac din nou alpinist, râse Mesneraș. Pentru tine.

Numai că trebuie să vorbim cu ai tăi, să-ți dea voie.

Le dădură voie. A doua zi, Mesneraș îl sună pe taică-său și-i spuse că vrea să-și caute de lucru în altă parte – CFR-ul îl scârbise, chit că-i curgea sânge de ceferist prin vene... Taică-său ce zicea? Experiența din Angola era bună de ceva?

Era, așa că, la început de octombrie, Mesneraș se angajă în servicii. Pusese multă lume umărul pentru asta, iar Mesneraș profită de schimbare și începu iarăși să bată munții. Tot cam pe-atunci, Mirela și Sahib se despărțiră pentru a șasea-șaptea oară: relația lor nu mergea, orice-ar fi făcut – numai de bătut nu se bătuseră. Prin urmare, Sahib o luă și el pe munte, în weekenduri, alături de Mesneraș.

– Hai că n-am îmbătrânit, zise el într-o zi, ieșind din Brâna Aeriană.

– Pentru Nanga ești bătrân dinainte să te fi născut, îi făcu Mesneraș cu ochiul. Ai noroc sau n-ai, Trufaldino!

Pe atunci, Sahib și Mesneraș îi știau pe Iașa și pe Ali, iar Sahib îl știa pe Stalin – în rest, cei mai mulți dintre oamenii pentru care pusesem la cale pățaniile astea, încă nu se cunoscuseră.

83
NEHEMIA

Kaf, Ha, Ya – era vânt, iar munții se vedeau ca-n palmă, cu stâncile lucind cenușiu sub norii ticsiți cu apă. Pe crestele Hejazului ninsese.

Aspasia. Lungă, slabă, cu sânni mari. Pistruiată, cu părul roșu, născută dincolo de Munții Pindului, în Macedonia. Se înfășase într-o djellaba cenușie și-și acoperise părul cu un voal purpuriu, adus din Alexandria sau din Akko, de pe unde umbla Boutros, bărbatul ei.

Boutros înălța case și palate, trăgea apă din munți, săpa bazine și puțuri, ridica ziduri de apărare, sculpta în piatră și modela în lut... După ce Mahomed se adăpostise la Madina, tot mai multă lume își făcuse case în târgușorul care creștea văzând cu ochii; se construiseră ateliere, se săpaseră canale și puțuri noi, iar porturile cele mai apropiate, Jiddah și Yenbo, se întindeau și ele, așa că Boutros avea de lucru până peste cap.

Făcea bani frumoși și, pentru că-i mergea mintea, se apucase și de negustorie, tocmind caravane ce mergeau din Hadramaut până-n Jaffa.

– Ce-a pățit Boutros? o întrebă Sahib pe Aspasia.

Aspasia bălmăji ceva despre o tuse și despre o amorțeală în picioare. Nu semăna cu nicio boală – în orice caz, nu cu una care să fi apărut pe nepusă masă, după cum zicea ea.

Merseră mai departe în liniște. Când trecură pe lângă casele evreilor, Sahib băgă de seamă că ușile nu se mai trântesc: nu-l mai blestema nimeni.

– Chiar a căzut la pat? mai întrebă el.

– O să vezi cu ochii tăi, zise Aspasia, înfășându-se mai bine în djellaba.

– Nu putea să vină la mine acasă?

Aspasia pufni: cum să vină Boutros la tine?

Lăsară în urmă casele evreilor și trecură peste podeț. Apa din canal curgea năvalnic. Pe maidan, la Monakh, călătorii se încălzeau la focuri de tabără. Pesemne că se pregăteau de *samar*, veghea de noapte, căci cineva declama un poem: *Grăbim către sfârșit fără sorocul scris,/ supuși de băutură și hrană, ca în vis,/ mai slabi ca niște păsări, sau muștele, sau viermii,/dar mai avan ca lupii spre răul interzis!* ³³

Ce-o să zică Bilha când o auzi c-am fost la Boutros? se întreabă Sahib. Boutros îl blestemase pe Sahib, iar Bilha nu-i mai vorbea de atunci, chit că și ea luase foc când lui Sahib și Aspasiiei le ieșiseră vorbe. „E frumoasă“, zisese Sahib, „însă e rece ca stânca, tu cum crezi că m-aș apropia de ea?“ Dar Bilha: „Parcă n-ai fi auzit de dragostea albă... Știi că e mai rea ca toate, nu?“

Sahib o privi pe Aspasia, încercând să-i ghicească trupul de sub djellaba: cum i-o fi pielea, cum i-or juca mușchii, cum o fi mirosind, cât de adânc o fi oftând? Îl luă cu frig, însă, căci trecuse vremea năzbâtiilor: el făcuse burtă, iar umerii i se lăsasera, cât despre Aspasia, ei trebuie că i se încrețise pielea dintre coapse, iar sfârcurile mai mult ca sigur că i se scofâlciseră... Ce să *mai* facem noi doi în așternut? Pieile ne sunt uscate, o să ne scârțâie dacă ne-am mângâia, iar cărnurile noastre, atârnânde și moi, o să ne rușineze – cum să ne bucurăm unul de altul?

Intrară în casă. Boutros era, bineînțeles, sănătos tun și plesnea de gras ce era. Sahib îi dădu binețe, dar greul îi zise cu jumătate de gură:

– Te-am primit aici din cauza lui rabbi Nehemia, care e prietenul meu.

Prieten și tovarăș de negoț, căci tocmeau caravane împreună. Nehemia era tânăr, n-avea mai mult de 35 de ani, însă umblase mult și învățase și mai mult, la Pumbeidita, cu gaonul Mari ben Dimi. Era slab, cocârjat, palid și mijeia mereu ochii, fiindcă nu vedea bine.

– *Shalom*, ieși el în întâmpinarea lui Sahib.

Îl îmbrățișă. Trăsnea a usturoi.

– *Shalom*, răspunse Sahib.

Rabbi se dădu un pas în spate, ținându-l pe Sahib de coate și iscodindu-l cu ochi vii.

– Îl vedeți? se uită el la tovarășii săi. E viu și vorbește... O, Sahib, Sahib, ai noștri mereu mă întreabă: Rabbi, oare ce mai face *rofe* al nostru? De ce nu vine la sinagogă? Iar eu (Domnul mi-e martor!) le răspund așa: Sahib împlinește lucrarea Atotputernicului. A luat el vreodată bani de la săraci? – Nu. Vă lecuiește pe toți? – Da. Atunci, ce mai vreți?

Boutros mormăi ceva, dar rabbi îl trăsni din priviri. Iar Sahib:

– Văd că prietenul tău, Boutros, e mai zdravăn decât un bivol.

– Așa e, *b'ezrat hashem*, cu voia Domnului. Am mințit, dar trebuia să-ți vorbesc. Aud că ești în grațiile profetului, care, să fim cinstiți, nu e niciun profet. Ai rostit, cumva, *shahada*? se grăbi rabbi să întrebe, micșorând ochii.

Nu, cum s-o rostească? Evreii așa crezuseră? De-aia îl blestemaseră acum câteva ceasuri, pe când se ducea la moschee?

– Ei, îi știi pe ai noștri, Sahib, se aprind ușor... În plus, au toate temeiurile să se teamă, sunt convins că-ți dai seama. În sfârșit...

Cum se simte... ah, profetul zilelor din urmă? rânji Nehemia.

Sahib spuse că n-are cum să vorbească despre așa ceva, căci în *Samhita* stă scris cât se poate de limpede că a dezvoltat cum se simte un pacient e o trădare la fel de mare ca trădarea de neam. De îndată ce zise „trădare de neam“, se făcu liniște. După câteva clipe, rabbi oftă din adâncul răunchilor și întrebă:

– Ești sigur că n-ai rostit *shahada*, frate?

– Nici să vreau, n-am cum s-o fac.

– Mă bucur s-aud. Înseamnă că, orice-ar zice lumea, cuvântul Domnului îți trezește ceva în suflet.

– Cuvântul Domnului nu-mi trezește nimic, nicăieri, dar rabbi Ionatan m-a botezat, iar hahamul Eli m-a circumcis – cum să rostesc *shahada*? Orice-ar zice lumea, eu tot evreu sunt.

– Ce lucruri ciudate spui, o, Sahib! Cuvântul Domnului nu-ți trezește nimic, nicăieri, dar, cu toate astea, susții că ești evreu. Ce să zic, poate că dac-ai trece pe la sinagogă, aceste neclarități s-ar limpezi.

– Rogu-te, rabbi, spune-mi de ce-ai vrut să mă vezi?

Unul dintre evrei, pe nume Yehuda, bombăni: „Degeaba îți răcești gura, rabbi, Sahib nu e om de înțeles.“

– Ba e, se răsti Nehemia, după care se întoarse la Sahib: Poate că tu doar crezi că nu crezi în Dumnezeu. Niscaiva dubii simt în tine, însă.

– Rabbi, te rog, nu de-asta m-ai chemat.

– Bineînțeles că nu, dar din moment ce vorbim... Mă gândesc că n-a știut nimeni să-ți pună întrebările potrivite... Tu câte revelații crezi că *pot* să existe? De câte ori să ni se arate Domnul?

Mahomed al tău, ca să zic așa, crede într-o piatră – de ce n-ai crede și tu măcar în bolovanul pe care și-a odihnit Iacob capul, când a văzut scara ridicându-se spre cer?

– Rabbi!

– Sau crezi în zeii indici, despre care ai aflat la Benares? Viața e o iluzie, iar faptele oamenilor sunt vise – în asta crezi?

– Dacă pentru asta m-ai chemat, eu plec, făcu Sahib.

– Gata, tac! se dădu bătut Nehemia. Nu mai zic nimic, deși, Domnul mi-e martor, eram curios să văd dacă n-ai îmbrățișat, cumva, învățătura lui Carvaka, căci el a fost mai necredincios ca toți – e o învățătură fără suflet, ca mai tot ce vine din India. În sfârșit... Mă bucur că-ți amintești de rabbi Ionatan și de hahamul Eli. Ei au murit, dar lucrarea lor dăinuie chiar și într-un om nesigur ca tine... Ca dovadă, deși îl îngrijești pe Mahomed, iată că *shahada* n-ai rostit-o, zâmbi rabbi, larg, după care, încolțindu-l pe Sahib, îi ceru voie (!) să-i încredințeze o misiune: E pentru întreg neamul nostru, îi explică el, care neam n-a avut norocul tău

de a umbla prin lume și care n-are nici cum să creadă în iluzii, căci noi ne-am pierdut averile și casele, iar unii chiar viețile. Tu n-ai de unde să știi cum pândește frica în beciuri când te ascunzi, habar n-ai cum se vâra în așternuturi și-n vise... Ești dispus să duci la bun sfârșit ceea ce te rog eu acum, o, Barzillai, cel botezat de rabbi Ionatan și circumcis de hahamul Eli?

Sahib încuviință, cu condiția să fie o misiune care să nu încalce Tablele Legii, pe care le respecta până și un necredincios ca el.

– Ia uite, pufni Yehuda, Sahib ne crede proști ca beduinii care ne dau la o parte din oraș!

– Yehuda, te rog! îl potoli Nehemia.

– Hai să gustăți ceva, se băgă Aspasia.

Slujnicele aduseră tăvi cu orez și carne, turte, fructe, șerbeturi – numai mâncare *kocher*. Se așezară la masă, iar Nehemia îl mai descusu un pic pe Sahib, ba chiar îl bătu pe umăr, după care îi spuse așa:

– Roagă-l pe așa-zisul profet, dar repede, până nu moare, să ne dea zapis, nouă, evreilor din Madina. Să scrie acolo, cu mânuța lui...

– Mahomed habar n-are să scrie, pufni Yehuda în râs.

– ...în sfârșit, să scrie cine-o scrie, dar el, Mahomed, să întărească pe urmă cu pecetea sa că suntem liberi să trăim în Madina și să ne vedem de treburi. Iar dacă simți cumva că acest pretins profet e binevoitor, zi-i să-i treacă în zapis pe evreii din toată Arabia.

– Cum să-l rog așa ceva?

– Nemernicul! suflă Yehuda. V-am zis?

– Cum adică, cum să-l rogi? se miră rabbi. Păi, nu e prietenul tău?

– E doar un suferind de care am grijă, nu prieten.

– Ei, suferind de care ai grijă! pufni Nehemia. Toată lumea știe că vorbiți câte-n lună și-n stele – toată ziua stați bot în bot, crezi că n-am auzit? Mielul a legat prieteșug cu leul, lucru greu de crezut, dar iată că tu ai reușit.

– A legat prieteșug cu leul din pricină că e un miel rătăcit de turmă, de câte ori să vă zic? pufni Yehuda.

– Stăpânește-te, Yehuda! se înfurie rabbi. De ce-ai mai venit, dacă tu crezi că iscusitul nostru *rofe* nu vrea să ne ajute?

– Pentru că voiam să vă văd mutrele când o să vă dea peste nas.

– Yehuda are dreptate, zise Sahib, ridicându-se. Sunt un miel rătăcit de turmă și mi-am găsit un leu doar pentru mine, la ce bun să mai vorbim?

– Sahib, Sahib, își dădu Nehemia ochii peste cap, nu te uita în gura lui Yehuda, știi că-i cârcotaș. Mi-ai zis că n-ai spus *shahada*

și-ai recunoscut de față cu toți că n-ai cum să uiți că ești evreu.

Mie-mi ajunge.

– Ți-o fi ajungând, dar eu tot n-am cum să fac ce-mi ceri.

– Ba ai, cum să n-ai? Îl iei cu frumosul, când îl consulți, și-i transmiți rugămintea noastră. Cu creștinii se are bine (s-a și rugat cu ei în moschee) – de ce nu s-ar avea bine și cu noi? Totul e să ne dea zapisul până nu moare.

– Poate că nu moare așa de iute.

– Cum să nu moară? pufni Nehemia. Cum, când abia s-a dat jos din amvon și când nevestele lui se plâng că nu s-a mai împreunat cu ele de luni de zile – el, care era ca un taur!

– Mai puțin în anul acela în care Labid i-a făcut farmece, de nu i se mai scula mădularul nici dacă-l trăgea cu sfoara! se hlizi

Yehuda.

– Ei, atunci și-a revenit, zise rabbi, cu mâhnire în glas. Iar după ce și-a revenit mi-a omorât doi frați, un văr, doi unchi și patru cumnați – i-a pus pe găzi să-i descăpățâneze de față cu copiii... În sfârșit, i-a venit și lui ceasul! Mahomed e pe moarte, Sahib, nu ne crede proști!

Tăbără pe el, îi ziseră tot ce aflaseră, căci Saad și *ansarii*, care se știau cu evreii dinainte de Hegira, le povestiseră tot. Cu ei, cu *ansarii*, se putea cădea la pace, cu atât mai mult cu cât apele se tulburaseră din pricina *muhajirunilor*, adică a meccanilor, care voiau califatul pentru sufletele lor. Așadar, întrebarea era: ce aveau să se facă evreii, dacă blestemații de *muhajiruni* luau califatul? *Muhajirunii* îi urau din cauza averilor, le plăceau casele lor, *hosh*-urile și livezile lor bogate în roade... Uite de ce le trebuia zapis de la Mahomed! La mijloc era viața lor.

După care își amintiră de Banu Quraiza, de Banu Nadir, de toate neamurile evreiești din Madina, spulberate de Mahomed; vorbiră de surghiunuri, de decapități, de bătălii, de sute de curmali puși la pământ, de ziduri fărâmate, de cămile luate cu japca – ce mai tura-vura, Sahib trebuia să se întoarcă în dinți cu zapisul, iar după aceea Mahomed putea să moară liniștit, căci, oricine ar fi venit la putere, ei, evreii, ar fi avut salvconduct.

– Dacă nu-l vom căpăta, mai zise rabbi, Umar o să vrea să ne omoare pe toți, iar noi n-o să avem de ales: o să facem război și-o să luăm partea lui Saad, căci i-am promis ajutor dacă meccanii iau califatul. Nici cu Ali nu ne-ar fi rău, are el sânge mai fierbinte și ne-a mai și omorât, dar cu el știm să cădem la pace, cu atât mai mult cu cât și Saad i-ar întinde mâna. Una peste alta, Saad e cheia, dar zapisul tot o să ne fie de trebuință, Sahib. Și, că tot veni vorba de Saad, ce zici, îl faci bine, la o adică?

– S-ar putea.

– Aha... Să înțeleg din asta că Mahomed nu mai are mult?

- De unde-ai scos-o? Eu n-am vorbit decât despre Saad.
- Așa e, dar Saad pare mai în puteri decât Mahomed.
- Nu e așa de simplu... Au boli diferite, iar eu... of, n-am cum să vă explic... Dar de ce, sări Sahib la alta, de ce nu vorbiți cu Umar și cu Abu Bakr? Poate vă înțelegeți cu ei.
- Cu Saad și cu neamul Khazraj ne știm de mici, o, Sahib – tații noștri se știau cu tații lor, iar bunicii noștri la fel: au trăit și-au făcut bani împreună. Tu fă-n așa fel încât să-i smulgi lui Mahomed nenorocitul ăla de zapis! Fă-o, căci dacă reușești, nu ne mai băgăm nici cu Saad, asta ți-o spun ca s-o știi doar tu. Îl lăsăm să se descurce – să se taie moslemii între ei.
- De-aia vreți zapis? Ca să scăpați fără luptă?
- Ba ca să ne ostoim durerea, o, Sahib, zise rabbi, tânguitor. Ce știi tu ce-a fost aici – tu ai lipsit, tu n-ai pierdut pe nimeni... Moslemii nu ți-au dat jos casa, nu ți-au luat fata cu japca, nu ți-au împărțit averea... Te legi să iei zapisul? Pentru Ionatan, pentru Eli, pentru familia ta...
- O să încerc să vorbesc cu Abu Bakr, zise Sahib.
- Sahib, de ce, Doamne iartă-mă, nu vrei să vorbești cu Mahomed? se răsti Nehemia. Te simt că nu vrei, te simt! Pecetea lui ne-ar da zeci de ani de pace, niciun calif nu-i va încălca porunca dacă... dacă *umma* lor rezistă...
- Iar se iscă război. Unii ziceau că moslemii se vor spulbera după moartea profetului, în timp ce alții clătinau din cap, spunând că moslemii căpătaseră atâta putere cât să dăinuiască.
- Boutros era sigur că islamul o să piară după moartea lui Mahomed („Sunt niște ținșăi!”) – ba nu, îl contrazise Yehuda, căci uite, în zece ani ajunseseră să stăpânească toată Arabia, la care altul zise că nici pomeneală, o să vină peste ei sasanizii sau bizantinii: „Cineva tot o să-i încalece, ca pe niște netrebnici ce sunt!” – Dar dacă nu? Dacă nu? Dacă predicile și Coranul o s-aducă și mai multă lume în *umma*? Dacă se vor întinde peste mări și țări, căci iată, Mahomed trimitea oaste contra lui Heraclius chiar și-n pragul morții – da, numai că trimitea o oaste condusă de-un țânc, abia îi dăduseră tuleiele, nu se vedea cu ochiul liber că bărbații în toată firea rămăseseră în Madina, să taie frunză la câini?
- Blestemații de moslemi n-o să se lase, se încinse Yehuda. O să-i tragă pe toți sărăcanii în *umma* lor de nătângi... Aici nu-i vorba de Adonai sau de Allah – secta lor le dă nas mahalagiilor și precupeților... Bilal a fost sclav, iar Osama ibn Zaid e *fiu* de sclav, eliberat de așa-zisul profet.
- Dar rabbi Nehemia, către Sahib:
- Știi cumva de ce l-a pus Mahomed emir pe Osama?
- Habar n-am. Cu Mahomed nu vorbesc decât despre dureri și urină.

– L-a lăsat bășica udului? se veseliră ceilalți. Uite de ce nu-și mai încalecă nevestele... E pe moarte, blestematul...

– Deci? Ce ai de gând să faci, Barzillai? îl împunse rabbi în piept.

Nu scap de ei, se gândi Sahib, așa că le spuse:

– O să vorbesc cu profetul. În rest, nu făgăduiesc nimic.

Yehuda dădu să-l ia tare, dar rabbi îi făcu semn să-și țină gura și-i zise lui Sahib de o simbric pe care avea să i-o dea, dacă obținea zapisul (erau bani mulți), după care îl îmbrățișă deodată și-și luă la revedere.

Evreii plecară pe furiș, conduși de Aspasia prin grădina din spate. Sahib dădu să plece și el. Dar Boutros:

– Mai stai, că-și dă lumea seama c-am urzit ceva dacă ieși odată cu ei. Vorbește în gura mare, să te audă vecinii, dar să știi că n-am să-ți răspund.

– Ba n-o să vorbesc deloc, zise Sahib și rămaseră așa, fără să scoată o vorbă, până se întoarse Aspasia.

Nici ea nu zise nimic, așa că se grăbi să plece, blestemând în sinea sa.

Era frig și se pornise vijelia. Sicomorii pârlăiau, iar iazul de lângă casa părăsită se încrețea, clipocind. Vârând nasul în djellaba, Sahib se apropie de ușa casei și se uită îndelung la liniile ce închipuiau o cruce răsucită pe sferă: în partea de sus era desenat un chip surâzător, închipuind DA, iar în cea de jos era o față tristă, însemnând NU. Cineva, însă, adăugase două chipuri îngrozite în părți – nu putea fi decât Simha, răsese Sahib în sinea lui. *Tabib*-ul cunoștea bine semnul de pe ușă: când nu știa ce să facă, puștii aruncau cu pietre în cruce, ca să le dea răspuns. Ușa era plină de urmele loviturilor, iar cele mai multe erau în partea de jos. Sahib oftă: el nu ținuse cont niciodată de răspunsul crucii și din pricina asta mereu se luase la harță cu ceilalți puști.

Porni spre casă. De îndată ce intră în curte, auzi zgomot din grădina din spate: o cămilă mugea de parcă zeci de djinni i se cuibăriseră în trup. Sahib se duse să vadă ce și cum și, odată ajuns lângă hulubărie, îngheță – pe copaci, pe pereți, ba chiar și pe cuptorul în care Bilha cocea turtele erau tăblii din lemn, pe care scria în arabă, în ebraică și în greacă: SUNTEM AICI, SAHIB.

Asta-i mâna Simhei, simți *tabib*-ul că ia foc. O strigă pe Bilha, dar ea îi strigă, la rândul ei, s-o lase, că e ocupată să scoată turtele din cuptor. Mai făcu doi pași, uluit, și-i văzu pe Simha și pe Jalal cum băteau o tăblie în cuie, pe trunchiul unei sălcii.

– Puneți una și aici! se auzi un glas.

Sahib se întoarse și dădu ochi cu Zamira. Stătea ca vai de lume, proptită de zidul casei, pe un jeț din piele.

– Ce... ce se întâmplă? se bâlbâi Sahib.

– Ce să se întâmple? Facem întocmai ca-n cartea ta, îi zise Bilha cu țâfnă. Ce, nu-ți amintești ce ai scris?

Se auzi un tropot: în fundul curții, între bălării, era cămila lui Malik, care trăgea vânturi de zor. Slujitorii se chinuiau s-o țină în loc și-o frecau cu clăbuc, dar ajunseseră la ochi, iar cămila azvârlea din cap, fornăia și scuipa.

Iar Naghib, bombănind:

– Cu ce *henna* or fi dat-o, stăpâne, că nu iese cu nimic?

– Am luat-o de la bunica... e *henna* neagră, se auzi un glăscior.

Era Asim, își dădu seama Sahib, încremenind. Iar Naghib:

- Știam că *henna* neagră iese greu, dar asta-i mai rea ca toate.
- Bunica mi-a zis că e *henna* din India.
- Mai bine îi cumpăr lui Malik altă cămilă, se pleoști Sahib. *Henna* din India nu iese cu nimic. Cum de ți-a venit ideea să-i faci și ochii, Simha?
- Păi, am vrut să-l speriem pe djinn.
- Dă-l încolo de djinn! se supără Sahib.
- Zău că djinnul e de vină, tati. Asim, zi și tu ceva, ia-mi apărarea!
- O, Sahib, făcu Asim, dacă nu era djinnul ăla, noi nu vopseam cămila.
- V-ați bătut joc de ea, iar pe mine m-ați băgat în gura lui Malik.
- E doar vina djinnului, zise puștiul. Din pricina lui a ieșit totul pe dos.
- Și cu tăbliile astea ce e? înăspri Sahib glasul.
- Vrei să spui că nu știi? se zbârli Bilha. Zamira ne-a zis că djinnul e aici și că ne vede, iar Simha mi-a arătat, în suluri, unde ai scris pățania de *azi*... Cu mâna *ta* ai scris că djinnul se uită la noi, în timp ce eu coc turtele *astea*... Djinnul e în sicomori, tu ai scris așa, Sahib, de ce te faci că nu știi?
- Eu am scris, eu am scris, își zise Sahib, buimac, numai că lucrurile erau *altfel* în carte: după-amiaza era fierbinte și luminoasă, nu înnorată și rece, ca acum, asta, ca să nu mai spun că *alte* cuvinte am schimbat între noi...
- Tu de ce te-ai dat jos din pat? îi cășună pe ebionită, dându-și seama că nici întrebarea asta n-o scrisese. Bilha, de ce-ai lăsat-o să iasă afară?
- N-a fost chip să mă înțeleg cu ea, zise Bilha, îndepărtându-se și mai mult de ce scrisese Sahib. Ea ne-a spus că djinnul e aici și că se uită la noi.
- Ebionita asta... o să-i dau mac cu ghiotura, se enervă Sahib, iar amintirea celor scrise i se șterse cu totul din suflet: puff!
- Du-te înapoi în odaie, Zamira!
- Tânăra o luă din loc cu chiu cu vai.
- Ce bâlci! zise Sahib, luându-se după ea.
- O întinse pe pedestalul învelit în piele de bivoliță și-i dădu jos pansamentul. Plaga era curată, începea să se prindă. Iar Zamira:
- Scap cu piciorul întreg, preacinstite?
- Scapi, scapi... Ia spune: nu-i așa că Simha ți-a zis de tăbliile scrise?
- Nu mi-a zis nimeni nimic. Știu și singură că cineva îți bântuie casa. E acel Sahib de care ți-am zis, caută pe cineva anume, numai că nu e sigur că aici trebuie să caute. De-aia îi dăm de știre c-a ajuns unde trebuie.

- Și tu de unde știi c-a ajuns unde trebuie?
- O, Sahib, mă mir din cale afară că întrebi așa ceva.
- Ar mai fi zis ea ceva, dar Sahib nu dori s-o asculte și ieși în grabă, ciocnindu-se de Bilha, care trăgea cu urechea la intrare. Se duse în grădină și le porunci slujitorilor să termine cu pusul tăbliilor pe copaci și pe pereți.
- Mi-e foame. Hai să lăsăm prostiile! zise.
- Întinseră masa și-l opriră pe Asim să mănânce cu ei. Turtele erau fierbinți, miroseau a carne dreasă cu mirodenii și roșii. Le ploua în gură.
- Să nu-i spui tatălui tău ce-am făcut azi aici, îi zise Simha lui Asim.
- Cum să-i spun? Dacă-i spun, mă bate din nou, m-a bătut și pentru c-am vopsit cămila... O, Sahib, domnia ta n-ai bătut-o pe Simha?
- O s-o bat zilele astea. Tu de ce-o bați, Asim?
- Mă enervează, preacinstite. Face mutre și se poartă cu mine de parc-aș fi un neghiob.
- Bătaia nu e bună. În cartea mea, părinții n-au voie să-și bată copiii.
- Și copiii cum îi mai ascultă, atunci, pe părinți?
- Nu-mi dau seama, râse Sahib. Eu n-am prea bătut-o pe Simha și uite ce-a început să facă! Tu ce zici, Asim? S-o bat mai des?
- Nu, mai bine o bat doar eu.
- Cam târziu te-ai gândit s-o pedepsești, se băgă Bilha. Ai făcut din ea o răsfățată.
- Asta e, am greșit, zise Sahib. Dacă mai face prostii, însă, o închid în casă.
- Dac-o închizi, zise Asim, o să vin s-o scap. O s-o fur.
- N-o fura, pufni Bilha în răs, c-o să te joace pe degete toată viața.
- Ei, și? Mie-mi place cum vorbește când nu face mutre. Bunica zice că n-a mai auzit pe nimeni care să vorbească așa de frumos ca ea.
- Asim, începu Simha, cât de rău te-a bătut taică-tău?
- Băiatul avea gura plină, așa că se ridică și le arătă urmele de pe spinare – numai vânătăi lungi, înguste, de nuia. Termină de îmbucat și zise:
- Tata mi-a spus că Malik o să pună la suflet povestea cu cămila și că numai de-asta n-are nevoie acum. Cică are treabă cu Malik zilele astea.
- Ce treabă poți să ai cu unul ca Malik?
- Nu știu. Dar bunica l-a auzit pe tata când vorbea cu Abu Bakr despre Malik, după care s-au întâlnit toți trei, la noi acasă

și-au pus ceva la cale.

Bilha îi aruncă o privire lui Sahib: ai văzut? După o vreme, glasul lui Bilal se rostogoli peste case, întrerupt când și când de palele vijeliei. Asim mulțumi pentru masă și-o șterse la rugăciune. Sahib se ridică și el. Se simțea de parcă i-ar fi fost frică, dar nu-și dădea seama de ce.

– Mă duc la profet, zise și ieși din casă.

Bilha îl prinse din urmă pe aleea dintre rândurile de trandafiri.

– Sahib, vreau să citesc tot ce ai scris, de la cap la coadă.

Citește, vru Sahib să-i răspundă, dar își dădu seama că scrisese și despre ea, și despre el, și despre Simha, ba chiar și despre ebionită, așa c-o puse în gardă, cu jumătate de gură.

– Te-ai jucat cu focul, oftă Bilha. Dacă tot te duci la profet, nu uita să-i spui că ai o familie care merită ajutorul lui, mai zise ea, după care se duse degrabă în odăița în care scria soțul ei.

85
MIRAJ

Alef, Lamed, Resh... E noapte, s-a pornit un vânt năprasnic dinspre Hejaz și se aude că ninge pe drumul spre Jaffa, deși a început vara. Rebegite de frig, cămilele s-au vârât unele în altele, iar beduinii au aprins focuri pe maidanul Monakh, unde poposesc caravanele.

E noaptea în care am aflat că ați auzit de mine, iar acum o să vă povestesc ce am făcut, fără înflorituri, de parcă n-aș fi om, ci doar o unealtă minunată de-ale voastre, din cele ce țin minte pățaniile din jur, fără greș. O să descriu faptele așa cum s-au înșiruit din *propria lor fire*, izvorâte din ceea ce eu cred că e Dumnezeuul tuturor lucrurilor.

Dacă voi doi existați înseamnă că veți urca odată printr-o viroagă, afundându-vă în nămeți ca în nisipuri mișcătoare. Tocmai ce veți fi găsit în zăpadă resturile unui popas părăsit în grabă, ceea ce vă va pune pe gânduri. Nu cred că Buraq va asculta muzică, dar Sahib sigur o va face, căci veți avea, în vremea voastră, un fel de cutii din care se va ridica toată muzica pământului, fără a fi nevoie de lăute, harfe și tamburine, ba nici chiar de oameni care să cânte, căci până și glasul omenesc va fi imitat de unelte, așa cum și noi, în vremea profetului, imităm cu vocile noastre viersul păsărilor și tânguirile animalelor.

La ceasul acela, muntele se va fi îmblânzit câteva clipe – vântul nu va mai bate, iar ceața se va ridica. Nu veți zări, încă, ținta călătoriei voastre: o cabană din lemn, sus, pe creastă, înfiptă între doi bolovani uriași, din care unul are o formă omenească, deși eu cred că drumeții vor spune așa doar ca să-i sperie pe cei ce nu vor fi ajuns vreodată acolo.

Blam, blam, blam! – iar se va trage, de undeva, de pe creastă.

Apoi veți auzi un scârțâit de zăpadă sub pași, scâncetele apropiate ale unor copii și vocile răstite ale unor oameni mari, îndemnându-i pe cei mici să tacă.

– Copiii, vei șopti tu, o, Buraq. Auzi-i, nu sunt departe.

– Îi aud, vei spune tu, o, Sahib. Mi-e sete, vei adăuga.

Veți scoate ulcelele voastre nemaivăzute și veți bea ceai cald. Apoi va porni iar răpăiala armelor, precum o ploaie furioasă de vară, urmată de poruncile repezite ale unor bărbați și de niște bubuituri: bam-bam-bam, alef, lamed, mem... Muntele se va cutremura, zăpada va curge pe povârnișuri, un copil va prinde a

plânge, iar cineva îi va acoperi gura, doar-doar nu l-ar auzi nimeni. Apoi, liniște. Nu va ține mult, căci vijelia va porni iar.

– Știu cu ce arme s-a tras, vei spune tu, Buraq. Sunt armele unor adevărați lefegii. Am avut dreptate, sunt angli...

...așa sper că veți zice. Și, ca să fii sigur că așa va fi, te vei supune unei încercări, dragă Sahib: vei scrie ce am făcut la Madina în acea noapte, iar dacă tu, citind pasajul care urmează, vei recunoaște niscaiva fapte trăite, văzute sau auzite, dă-mi de știre aici, *în casa mea*. Pe lângă asta, dacă tot am ajuns s-o plac pe ebionită, voi face ca și tu, o, Sahib, să te îndrăgostești de copia ei din vremea ta: o să te scriu astfel încât să te stingi de dorul ei, numai și numai ca să ai prin cine-mi da vești, îndemnat de Iaquub, cealaltă creatură a mea. Dă-mi de știre, Sahib, te conjur, căci dacă ce scriu eu e totuna cu ce trăiești tu înseamnă că Domnul în care cred e viu și trăiește.

Dar iată cum a fost noaptea aceea, cu tot ce am scris atunci:

Sahib ieși din casă. Se făcuse atât de frig, încât se întrebă dacă până a doua zi n-aveau să înghețe iazurile. Până și crengile pline de pârg ale curmalilor lui Ibrahim, cei mai frumoși din *hosh*-ul lor, se pleoștiseră.

Ce mă fac? se gândea. Bilha o să citească ce am scris, o să se recunoască, o s-o recunoască și pe Zamira (cine naiba m-a pus să scriu despre pata ei de pe coapsă?), o să vadă cine e Boutros, cine e Aspasia, cât despre mine, să nu mai zic.

Trecu printre casele evreilor. Deși era frig, lumea stătea pe uliță, la taifas. Rabbi parcă-l simți pe Sahib și ieși din curte. „Shalom“, îi zâmbi el și-l îmbrățișă. „Shalom“, îi răspunse Sahib și se gândi, încurcat: Of, cum să-i spun lui Mahomed de zăpădul lui blestemat? De-o parte, Nehemia, de cealaltă, Bilha – cum scap eu de gura lor mare?

Își continuă, însă, drumul. Pe măsură ce se apropia de casa profetului (pfal) ulițele erau tot mai pline de oameni. Câțiva îi dădură binețe, vreo doi-trei îl priviră cu speranță, iar unul chiar se rugă de Allah să-i dea putere.

Cei mai mulți, însă, îl priveau strâmb. Erau supărați, căci se spunea că Abu Bakr condusesese rugăciunea de *maghrib*, fiindcă Mahomed nu se putea ține pe picioare. „O să ne trebuiască un *tabib* doar al nostru“, zise unul mai îndrăzneț. Cei din jur îl îmbrânciră, dar nu foarte hotărât, așa că Sahib intră în casa profetului cu neliniște în suflet.

– Ce-i? îl simți profetul.

– Am auzit că n-ai ținut rugăciunea și mi-a fost teamă de ce e mai rău.

– Nu e asta. Te cunosc bine. Ești supărat?

– Nu. De ce-aș fi?

– Hm, nu te cred. Cine ți-a zis că n-am ținut rugăciunea?

– Cine să-mi zică? Madina e o gură imensă – și surd să fii, și tot o auzi.

Mahomed se întinse pe pat. Sahib îl sprijini. Apăru și Abu Bakr, care îl ajută, iar Ali aduse o oală cu apă rece ca gheața. Nu i-o da, se uită Sahib urât la Ali. Dar profetul:

– Ba lasă-l să-mi dea! Mor de cald și mi-e sete. Mereu mi-e sete.

– Niciodată nu mi-ai spus că ți-e mereu sete, se miră Sahib.

– Aș bea apă tot timpul.

Sahib îi trimise afară pe Abu Bakr și pe Ali și-l puse pe profet să urineze. Îi gustă urina. Nu, nu era *madhumeha*.

– Nu mai bea apă atât de rece! îi zise.

– Nu-mi lua plăcerea asta! E tot ce mi-a rămas.

Sahib îi puse degetele pe puls: era puternic, dar rar. Îi privi ochii – erau mai roșii decât dimineață.

– Să fie boala mea din *altă parte*? întrebă profetul.

– Cum adică, din *altă parte*?

– Adică nu din trup. Poate că doar sufletul mi-e bolnav.

– De la un suflet bolnav nu te ia fierbințeala.

Îl întrebă dacă băuse poțiuni și dacă-și luase prafurile.

Mahomed făcuse întocmai. Iar Sahib:

– O să-ți mai las sânge.

– Ia-mi, dar aruncă-l undeva unde să nu-l vadă nimeni. Cică au strâns unii nisipul în care mi-ai aruncat sângele data trecută, ca să-l păstreze... Păi, eu de-asta am fost trimis? Oamenii nu trebuie să I se închine decât lui Allah.

Sahib pregăti lanțeta și clăbucul, iar Mahomed își sprijini brațul în poala lui. Să-i spun de zăpis? se întrebă, dar își alungă gândul și bătu cu dosul palmei în brațul profetului – pielea altădată frumoasă, curată și albă era acum uscată și atârna. Vârî lanțeta în venă: molatic, sângele ieși la lumină.

Profetul se liniști. Hai să-i zic de zăpis, își făcu *tabib*-ul curaj, dar se lăsă păgubaș: cum să-i spun tocmai *acum*, când îi las sânge?

– Ce te frământă, Sahib?

– E prea rece apa, răspunse el, băgând degetul în oala adusă de Ali.

– Ce hoți sunt *tabib*-i: cum nu le convine discuția, cum ne dau sfaturi.

Acum ar fi momentul să-i zic, își spuse Sahib, dar iarăși dădu înapoi.

– Îmi iei chinul cu mâna, făcu Mahomed, dar, dac-o mai ducem așa, o să scoți tot sângele din mine.

– Dac-aș ști că se poate, ți-aș pune la loc sânge de-al meu.

– Ce lucru nemaivăzut! rămase Mahomed pe gânduri. Ochii îi sclipiră: Dac-ai face-o, tu și familia ta ați rămâne pe veci aici și nimeni nu s-ar atinge de voi... De ce nu poți să-mi dai din sângele tău?

– Sângele se încheagă când iese din trup.

– Și dacă l-aș bea pe loc?

– Nu te-ar ajuta, o, Mahomed.

– Pe mine, nu, dar pe tine, da, îl privi Mahomed lung.

Sahib trase lanțeta afară. Se uită la profet și-l apăsă cu degetul pe venă. Îl lăsa să bea apă. Profetul sorbi din oală cu guri mari.

Apoi:

– Sângele tău în trupul meu... Ia mai gândește-te!

– Nu se face, domnia ta.

– De ce nu? Hai, dă-ți drumul la sânge, Sahib! Fă-o *acum*!

– N-ar ajuta la nimic.

– Am înțeles, dar fă-o! Dă-ți drumul la sânge, ascultă ce-ți spun!

Sahib clăti lanțeta, făcu clăbuc din leșie și-și spală brațul. Mai bine i-aș zice despre zapis, se gândi. Ce poate să se întâmple mai rău decât să mă refuze? se întrebă, dar sila de a cere ajutor îl înmărmuri. De ce n-a venit să *cerșească* însuși rabbi Nehemia? se înfurie.

– Nu pot, zise și puse lanțeta la loc în cutie.

– Of, vai de tine! râse profetul. Ia zi-mi: ce face Simha? Am auzit c-a vopsit cămila lui Malik. Toată lumea râde de el.

Acum e momentul, își spuse Sahib și-l luă pe profet pe departe:

– Nu-i bine că râde lumea de Malik. O să-l înfurie și mai tare.

– Malik e lacom. Dacă i-ai dăruit o cămilă frumoasă, pe lângă cea pe care încerci s-o speli de vopsea, eu cred că s-ar potoli.

– Să-i fac un dar, zici?... Uite, dacă tot zici de daruri... cum să spun... poate că... O, Mahomed, izbucni Sahib, rabbi vrea să te rog ceva.

Și-i povesti totul, repede-repede. Profetul se schimbă la față, dar Sahib, odată pornit, nu se opri: îi spuse că evreilor le era teamă, că rămăsese prea multă ură în Madina, că prea mult sânge cursese, că...

– Și crezi că sângele a curs fără motiv? îl opri Mahomed.

– Dar trebuia să-i omori pe bărbații noștri? Să-i surghiunești, să le tai nasurile, degetele?... Of, știu că mai bine așteptam să te însănătoșești înainte să-ți spun toate astea, dar nu mai scap de gura alor mei...

– Sahib, o discuție ca asta se poartă și pe patul de moarte...

Deci tu crezi că i-am ucis pe ai tăi pentru că așa mi s-a năzărit... Ai uitat, însă, că cea dintâi *qibla* a fost spre Ierusalim? Ai uitat că v-am numit Popor al Cărții? Ai uitat ce zapis am iscălit cu evreii, aici, la Madina, dacă tot vorbim de zapisul pe care-l vrea rabbi? Iar ai tăi cum au răspuns bunăvoinței mele? Au trimis emisari la vrăjmași, o, Sahib, i-au trimis la Abu Sufian, întocmai cum te-au trimis pe tine acum, numai că atunci voiau să deschidă calea dușmanului în Madina.

– Rabbi mi-a spus că i-ai zăpăcit cu Nuaym și cu alții ca el... că ai urzit, c-ai vrut să-ți tragi spuza pe turtă, profitând de război.

– O, Sahib, meccanii asediau Madina – nici să fi vrut, n-aveam timp să urzesc. Of, tu ești doar *tabib*, nu ești șeic... Uită-te în jur și spune-mi ce vezi, dar uită-te bine! Privește spre Mecca, spre Bizanț, spre Ierusalim, dar nu te uita la un om, la doi, la o sută...

Uită-te la toți și spune-mi: ce vezi?

– Nu pricep unde bați.

– Ca *tabib*, n-ai decât grija bolnavilor, o, Sahib – tu nu conduci neamuri, tu nu știi cum e când dușmanii îți dau apă și prietenii te trădează... Nu poți să conduci, o, Sahib, fără să nu ucizi:

amintește-ți de Musa, profetul! Nu i-a înecat pe egipteni în valurile mării? Iar Daud, cu psalmii săi minunați, nu i-a zdrobit pe filistenii? Tu crezi că eu nu vreau pace? Uită-te în jur, însă, și arată-mi un loc unde e pace, unul singur, și-o să le zic alor mei că acela e Canaanul și că plecăm într-acolo, ca să nu mai am prilej să omor pe nimeni. Arată-mi locul acela și-ți jur c-o să mă rog ca Allah să le dea paradisul în dar tuturor celor pe care i-am ucis

când am condus *umma*.

– O, Mahomed, rabbi nu vrea să învie morții, el nu vrea decât un zapis pentru evreii de azi.

– Și dacă, știindu-se apărați de zapis, trădează din nou?

– Obligă-i să-și ia angajamente față de *umma*!

– Oare Banu Quraiza nu-și luaseră angajamente când am semnat tratatul cu ei?

– Cei despre care-ți vorbesc nu te-au trădat niciodată.

– Și-n *umma* sunt oameni care nu m-au trădat niciodată – dar crezi că nu vor greși față de mine, după ce-o să mor?

Se opri. Respira greoi. Iar Sahib:

– Gata, gata, am fost un prost, mai bine nu-ți spuneam toate astea.

– Ba eu mă bucur că mi le-ai spus.... Începusem să cred că nu-mi ești prieten... Nici nu știi cât mă bucur... Apă. Mai vreau apă, te rog!

Sahib îi chemă pe Ali și Abu Bakr, care veniseră într-un suflet. Ali parc-ar fi știut ce și cum, căci aduse altă oală plină cu apă.

– E prea rece, zise Sahib.

– Ba o beau pe loc, îi făcu Mahomed în ciudă, sorbi din oală cu guri mari și se clăti pe față, pe păr, pe ceafă, ca pentru *wudu*.

Apoi: Ai trecut în scriptura ta ce te-am rugat, o, Sahib?

– O s-o fac în noaptea asta.

– Făgăduiești?

– Făgăduiesc.

– Ați auzit Ali și tu, Abu Bakr? L-am rugat pe evreul Sahib să scrie despre o taină pe care niciunul din voi n-o cunoaște... E bine așa, Sahib?

– E mai mult decât îmi doream.

– Prostii! făcu profetul. Tu *altceva* voiai, că nu pentru tine ai deschis gura. Eu, în schimb, pentru tine am deschis-o în fața soților mei și am făcut-o din suflet. Ia zi-le și lor, o, Sahib, cum e pe lumea aceea a ta! Spune-le de teatru, de muzica din cutii, de căruțele fără cai – spune-le, să afle și ei ce-i paște, dacă încalcă legământul cu Allah.

Și Sahib le povesti tot. Când le vorbi despre arme, Ali îl întrerupse:

– Armele astea sunt ca un fel de arcuri mai mari?

– Nu, sunt niște țevi care scuiă foc. Am văzut așa ceva la negustorii din Youzhou, veniți la Benares.

Și Sahib continuă – vorbi despre păsările cu cioc de oțel, despre teatru, despre drumurile de fier, despre oamenii care grăiau din cutii și despre cei ce vorbeau singuri pe ulițe. Le zise până și despre femeile lor: niște slăbănoage nepricepute și reci, mânate numai de interes, iar când Ali îl întrebă la ce-s bune, *tabib*-ul se îmbujoră și spuse că nu se cădea să zică mai multe în fața profetului, pacea fie cu el, numai că Mahomed îl îndemnă să-și deșerte sacul, astfel încât Ali și Abu Bakr să vadă și ei ce primejdii pândeau, așa că Sahib le zise că dragostea dintre bărbați și femei avea să se șteargă, rătăcindu-se în adulter, felație, cunilincție, dragoste în grup, sodomie, înșelăciune cu buna știință și plăcere a soțului. Auzind asemenea grozăvii, bietul Abu Bakr își acoperi urechile; Ali, în schimb, mustăci, privind când și când la Mahomed, care asculta fără o vorbă, dar nici chiar el, pacea fie asupra lui, nu se putu abține când Sahib zise că-n vremurile acelea oamenii răniți de moarte vor fi readuși la viață de *tabib*-i.

– Așa ceva nu e cu putință, făcu profetul.

– Ba e, căci vor fi niște *tabib*-i care vor preschimba moartea într-o boală obișnuită.

– Adică... vor fi nemuritori? se bâlbâi Ali, plin de speranță. Sahib încuviință. Iar Mahomed:

– Și ce se întâmplă cu Judecata de Apoi, dacă nu mai moare nimeni?

– Allah cel preamilostiv, zise Ali, o să găsească o cale să-i judece și pe nemuritori. Mie-mi place lumea lui Sahib, zău.

– Mie nu, făcu profetul. Lumea lui e plină de semnele necredinței.

– Da, dar asta nu înseamnă decât că se va fi apropiat Ceasul din Urmă, spuse Ali. Tu ce crezi, Abu Bakr?

– Eu cred că după ce i-ai înfrânt pe evrei, la Kaibar, ai cam luat ceva din sufletul lor. O, Sahib, cum poți să fii atât de sigur că oamenii n-o să mai moară? Eu zic că ăsta e numai un gând de-al tău.

Iar Sahib, cu mintea la încercarea pentru cei ce-i vor citi cartea:

– Eu trag nădejde ca bărbatul despre care scriu să-mi dea semn
dacă moartea va fi alungată din lumea lui, *chiar dacă n-o să scriu
nicicând despre asta.*

– Ce minte încurcată ai! pufni Ali în râs.

– Ba nu e încurcată, îl pricepu Mahomed, numai c-a început să
vorbească precum idolatrii. Uite, schimbă el vorba, m-am gândit
la ce m-ai rugat, o, Sahib. O să-l chem pe Zaid dis-de-dimineată
ca să văd cum fac cu zăpăsul tău... Nu uita, însă: una e să faci ce
te învață Allah, iar alta e să fii calif... Te aștept mâine, înainte de
zuhr.

Ajuns acasă, am găsit-o pe Bilha citind precum un rabbi, trecând *yad*-ul din argint pe sub fiecare literă pe care o scrisesem.

– Asta-ți dorești? bătu ea în pergament.

– Eu doar aștept să văd ce se întâmplă, i-am zis.

– Iar eu sper că n-ai scris din porunca lui Satan, bărbate. Ai scris chiar și despre gândurile mele cele mai ascunse, ca și cum ar fi plutit în jur, la vedere...

Se foi, mai aruncă un ochi pe manuscris, și-mi zise:

– Am auzit c-ai vorbit cu Nehemia – i-ai spus profetului ce te-a rugat rabbi?

– Da, mi-a crăpat obrazul când am făcut-o.

– De ce să-ți crape? Ai făcut ce trebuie. Rabbi s-a chinuit ore în șir să-i convingă pe ai noștri să se roage de tine, crezi că lui nu i-a crăpat obrazul?

– Nu i-a crăpat niciun obraz, rabbi e doar un samsar.

– Hm, îl invidiezi fiindcă e mai curajos decât tine, pufni Bilha, făcându-mi loc la masa de scris. Ia aminte la el! mi-a mai zis și a plecat.

Am deschis fereastra. Frigul a intrat în odaie, mirosea a regina-noptii. Dinspre uliță se simți o foială: era corbul. Mergea agale, pe gard, cu aripile strânse, ziceai că e om.

M-am apucat să rescriu ziua care tocmai se isprăvise. Am schimbat pățania de după-amiază: am *scos-o* pe Zamira din casă și-am pus-o să se așeze în jeț, lângă zid, în timp ce Bilha pregătea turtele. Am schimbat apoi replicile, am adăugat cina și discuția cu Asim, numai vremea am lăsat-o după cum a fost scrisă la început: o zi însorită și caldă, deși la noi, v-am zis, se pornise vijelia – aceasta e proba prin care vreau să văd dacă vreunul din voi a trecut pe aici. După ce-am isprăvit, i-am dat înainte cu povestea de pe munte, căci și cu ea vă încerc.

...Kaf, He, Yod – Sahib și Buraq dădură fuga spre creastă, pe urma copiilor. Nu li se mai auzeau glasurile și nici focurile de armă. Doar vântul huruia, spulberând zăpada. După o vreme, cei doi obosiră, așa c-o luară la pas. Fulgii înghețați le intrau în ochi, iar vântul îi forța să se îndoie de șale. Oare cum se descurcau bieții copii, dacă ei se canoneau în asemenea hal?

– Copiii ăia or fi pribegi? întrebă Buraq.

- Pribegii nu merg pe munte, ei țin drumul mare.
- S-or fi gândit că pe munte nu-i caută nimeni.
- Prostii! Doar n-o să meargă prin munți până-n inima creștinătății.
- De ce nu? Ar fi mai întortocheat, atâta tot. Dac-o iau prin Iliria...
- O, Buraq, las-o baltă!

Valea se îngustase din nou. Auziră iarăși un strigăt – se ridica de deasupra, dinspre bolovanul numit Acul Mare, cel ce se înălța în capătul văii. Sahib se uită la *fenjaan*: era trei și jumătate. Nu trecu mult și din nou se auzi strigătul sau strigătele, nu era limpede, căci viscolul se pornise mai tare și zgomotele se amestecau.

- Hai, că-s la o aruncătură de băț, îl îndemnă Sahib pe Buraq.
- O luară din loc, clătinându-se. Se apropiară de o streășină de zăpadă înghețată și priviră împrejur, dar nu deslușiră nimic. Apoi, iarăși strigătele.

Sahib și Buraq scoaseră ghearele din săcotei, le încălțară și-și continuară urcușul. Trecură pe lângă un șir de bolovani îmbrăcați în chiciură și-i găsiră pe puști – se strânseseră pe un pietroi plat, ca retezat cu fierăstrăul, pe marginea unui hău. Erau îngroziți, căci n-aveau gheare pentru mersul pe gheață și se vârăseră unii în alții ca oile. Nu erau pribegi, nu. Printre ei, doi dascăli și o fetiță însoțită de un câine care avea grijă de ea, după cum ne-a lăsat scris Nagarjuna în poemul său despre orbire și despre bolile minții. Câinele avea ochi triști, părea încurcat și nu-și găsea locul, iar fetei parcă nu-i păsa de nimic, zici că nici frig nu-i era, doar asculta muzică din cutiile mititele puse peste urechi.

- E vreunul dintre voi rănit? întrebă Sahib.
- Nu. Pe voi v-au trimis ca să ne scoateți de-aci? îi luară dascălii, privindu-i ca pe slugi.
- Sahib îi spuse că nu, nici pomeneală: de unde să știe ei să scoată oameni de pe munte? Erau doar doi pescari rătăciți – ieșiseră să dea la știucă, dar i-a prins vijelia și-acum, uite-i unde erau!

Puștii pufniră în râs, dar dascălii îi priviră bănuitor, căci Sahib și Buraq arătau ca niște tâlhari.

- Credeți că suntem ăia de-au tras cu arma, nu-i așa? îi întrebă Sahib.
- Când te uiți la unul ca *el*, întinse unul din dascăli degetul spre Buraq, te gândești c-ar fi în stare să tragă în niște copii.
- E doar un pescar, zâmbi Sahib. Nu omoară copii.
- Dacă-i pescar, e unul mut... Din ce țară vii, băiete?
- Vine din țara pescarilor nemuritori, răspunse tot Sahib. Ce ziceți, copii? E Buraq vreun căpcăun?

– Nuuu, ziseră ei în cor, iar Buraq le scoase limba și se strâmbă la ei.

Făcea ca un saltimbanc, iar copiii ziseră că nu de el le era frică – lor le era doar groază să n-alunece, căci nu puteau nici să urce, nici să coboare. În plus, îi speriaseră împușcăturile și-i mai luase și frigul. Iar Sahib:

– Nu trebuia să veniți pe munte. Nu azi. Vremea e prea urâtă.

– Copiii-s dibaci, zise un dascăl. Nu-i prima oară când urcăm pe o vreme ca asta.

– Putea să fie ultima, însă.

– Prietenul tău e moslem, cumva? îl iscodi pe Sahib celălalt dascăl.

Sahib nu-i răspunse și, trecând de copii, privi în sus. Urma un urcuș rău, pardosit cu gheață.

– Dacă n-ați tras voi, cine a tras? îl înghesuî dascălul pe Sahib. Prietenul tău de ce nu vorbește?

Sahib oftă și-i făcu semn lui Buraq s-o ia înainte, pe povârniș, să vadă dacă nu pândea careva pe creastă. Dacălilor nu le zise decât:

– Nu trebuia să veniți pe munte. Ați fost nebuni.

– Ziua e tocmai bună ca să ne călim, grăi dascălul mai tânăr, trufaș, căci așa va fi pe vremea voastră: o să vă închinați la propriile trupuri, o să urâți părul cărunț și ridurile și-o să faceți pe dracu-n patru ca să păreți mai puternici, mai voinici și mai iuți.

Pe de altă parte, însă, sabia n-o să fiți în stare s-o scoateți din teacă, iar beregata dușmanului n-o să știți s-o tăiați, căci moartea, o să credeți voi, o să fie doar o greșală, în timp ce Dumnezeu n-o să fie decât o făptură folositoare, un voinic care vă scoate din încurcături.

– N-am văzut pe nimeni pe creastă, îi strecură Buraq lui Sahib, când se întoarse. Am auzit, în schimb, glasuri de lefegii, mai zise el, iar Sahib le împărtăși vestea și celorlalți.

– Or fi cei trimiși după noi, rânji un dascăl.

– Lefegiii? se miră Sahib. Cine să trimită lefegii după voi?

– Copiii aceștia au părinți bogați. Sunt de la școala așa și pe dincolo, zise el un nume ciudat, care ar fi trebuit să-l facă pe Sahib să se facă mic.

– Cu atât mai mult nu trebuia să veniți azi pe munte, replică Sahib. Părinții lor o să vă jupoaie de supărare.

– Ba, zise dascălul, vor fi mândri că fiii lor au trecut prin asemenea încercare. Voi nu știți cine suntem noi.

– Nu știm, dar până una-alta, dacă vreți să scăpați, trebuie să ne dați ascultare mie și lui Buraq, care suntem doar doi pescari rătăciți. E bine așa?

Dascălii n-avură încotro și spuseră că era bine. Și așa se face că povara de a-i scoate pe copii la liman rămase pe umerii celor

doi prieteni.

FUTOAREA

Pe la șase seara apare vară-mea împreună cu *the ill-famed* Sahib. Sahib e subțire, are glas de puștan, are părul vâlvoi și unghii mai lungi decât trebuie – cică-l ajută la disecție. Vine și șefa reanimării. E una cu *cojones*, e scundă spre bondoacă, vorbește de parcă-i dă Dumnezeu vești pe blat. Apare și Stalin.

Până una-alta, el m-a salvat.

Îți salvează unul viața – i-ai pupa și picioarele, numai că *prea* multe am aflat despre Stalin, ca să-l pup. Nu m-a mirat ce-am aflat, căci Stalin aduce cu un croat cu care am fost în Albania, iar cine se aseamănă la chip se poartă la fel, spune un învățământ de război.

– Ei, *suntem* pregătiți? mă întreabă Stalin.

Se încruntă, îi place să-i vadă pe ceilalți cum zâmbesc prevenitor.

– Suntem, zic, fără vlagă.

Sahib mă inspectează. Eu n-o fac: mi-e silă de mine, în locul coapselor am niște scobitori, burta mi s-a lipit de spinare și abia mă mișc. De trei luni încoace mă mișcă altcineva – maseurul. A făcut treabă bună, căci de două zile mă dau jos din pat. Sahib și Stalin atât așteptaseră, cică făcuseră pariu c-o să mă scoată viu din ATI, iar acum, că mă ridicam în picioare, se încumetau să mă taie.

– Facem și noi câțiva pași? mă întreabă Stalin.

Tot încruntat e.

Încep coborârea din pat, îmi mut schiloadele de picioare la margine, le las să atârne și mă ridic pe bucăți. Mă doare de înnebunesc, mă ia amețeala. Nu te grăbi, mă ia Sahib. Ușor, ușor, face și Stalin. Poate că ăștia doi o să mă salveze, dar mie tot nu-mi plac. Sahib face introduceri lungi și, am simțit-o, o duce cu vorba pe vară-mea... Oare ce-ar fi făcut, dac-ar fi luptat alături de noi, în Iugoslavia? Acolo totul era alb sau negru – pentru Sahib, însă, totul e gri: nici când îți dă speranțe, nu uită să-și ia rezerve.

Cât despre Stalin, e totuna cu Vuk, croatul: urzește mereu, dar face pe purul.

Afli multe în spital, căci doctorii și asistentele ne cred tâmpiți și-și dau drumul la gură. Noi, pacienții, le decorăm mobilierul extravagant, atâta tot. Pe Stalin, de pildă, am auzit că l-au poreclit

Futoarea: luni de zile și-a săpat, stăruitor, un coleg. Colegul cu pricina era băiat deștept – făcuse sanskrita împreună cu un jurnalist de-ai mei, care acum îl suna ca să-l întrebe dacă mai scap. Nu știu de ce nu-l înghițea Stalin pe cel cu sanskrita – cred că din același motiv pentru care Vuk îl ura pe cel mai îndrăgit camarad din trupa lor de ustași, unul, Ante, din soiul ăla de om ce-ți trezește plăcerea de-a sta de vorbă cu el, fără scop. Nici până azi n-am aflat cine l-a omorât pe Valea Valbonei. Se zice că nu l-au împușcat jihadiștii, ci Vuk însuși, supărat nu atât pe el, cât pe faptul că ustașii se adunau la povești în *jurul* lui.

Ante era dat dracului. Nici Vuk nu era mai prejos, ca să nu mai spun că fusese profesor, predase engleza. Îi plăcea engleza americană, când o vorbea, zici că-l ascultai pe Humphrey Bogart.

Cu toate astea, trupa stătea doar cu Ante, așa că Vuk îi găsea mereu nod în papură: vorbăria nu-i totuna cu strategia, zicea el. Mă rog, cele petrecute în Zhipore, pe munte, ne-au lăsat un gust amar tuturor – n-aveam dovezi pentru implicarea lui Vuk în moartea lui Ante, dar o bănuiam toți, ceea ce a și dus, de altfel, la spargerea grupei lor de șoc.

Stalin (văzusem, auzisem) se comporta la fel ca Vuk, căci संस्कृत purta și el blestemul de a aduna lume în jur: în cazul lui, doctori tineri, care-i cereau sfatul. La fel ca Ante, संस्कृत nu vorbea scrobit, el doar dădea explicații împănate cu pilde din viața de zi cu zi. Stalin nu văzuse chestia asta cu ochi buni și se comportase ca Vuk, care evitase conflictul deschis, de teamă să nu vadă, fără tăgadă, că lumea îl preferă pe Ante. Stalin, însă, nu finalizase cu o rafală în piept – el doar își băgase colegul în gura șefei.

Auzisem totul într-o noapte. Aveau un caz încurcat, iar Stalin încercase un tratament pe care cel cu sanskrita l-a criticat. Fiind de gardă, cel cu sanskrita a întrerupt tratamentul lui Stalin, iar la finele gărzii pacientul era mai bine. A doua zi, primul lucru pe care l-a făcut Stalin a fost să scoată înregistrările din aparate. Eu nu știu medicină, dar am văzut oameni ajunși pe muchie de cuțit; pe de altă parte, sunt multe asemănări între medicină și război, așa că mi-am dat seama că Stalin pregătea o ambuscadă: „संस्कृत s-a jucat, vedeți, nu?” îi lua el martori pe ceilalți, arătându-le înregistrările. Ceilalți nu comentau, doar se uitau unii la alții, presimțind ce avea să urmeze. Stalin îi ghici – of, nu asta dorea: el voia *simpatia* lor, așa că-i dădu înainte, discutând despre pacient: „Merge rău, l-a terminat संस्कृत... S-a distrat cu viața lui”, le arăta el negru pe alb tuturor, dar, văzând că nu i se cântă-n strună, smulse benzile de hârtie din aparate și-o șterse spre cabinetul șefei. N-o să uit niciodată fâșâitul acelor filacterii prelungi, pline de cifre, fluturând în urma lui Stalin precum o flamură ciufulită.

Ceilalți se cărară și ei, grăbiți, ca și cum cazul i-ar fi contaminat cu lepră sau ciumă. Doar o doctoriță zise în șoaptă, trecând prin fața patului meu: „Acum înțelegi de ce *Futoarea* trage mereu la hoteluri scumpe? Nu-i om, dacă nu dă cât nu face.“ Avea dreptate: Stalin-Futoarea dăduse de pământ cu respectul celorlalți, doar ca să-și toarne colegul.

Așa s-a aflat că Stalin murea de poftă să se așeze pe un tron mititel, de unde să împartă bucatele – era Vuk curat, numai că Vuk alesese mitraliera, în timp ce Stalin vârase limba în genitalele șefei. El m-a salvat, recunosc – noroc, însă, că banii țin loc de recunoștință: cu unul ca Stalin, nu-ți permiți decât să rămâi chit. Ăsta-i tot un învățământ de război.

– Hai că *ținem* la operație, îi zice el verișoarei mele.

Ali se bucură. Cred că Stalin o place, fiindcă zâmbește ca un hârciog.

– Ținem? îl întreb. Trebuie să *țineți* și dumneavoastră la operație?

– Eu mai puțin, dar băietanul ăsta, se uită el la Sahib, trebuie să reziste.

– E așa de grea operația? se schimbă Ali la față.

– Ei, ne dăm și noi mari, face Sahib pe modestul, în felul *ăla* scârbos.

Stalin își drege glasul și pune bot – Doamne, cum seamănă cu Vuk!

89
KOTOR

Ne-am întâlnit cu trupa de șoc a lui Vuk la Erakovici, în munții de lângă golful Kotor. În prima zi doar am chefuit, căci nu trecuseră decât doi ani de când ne omorâserăm unii pe alții, nici noi nu mai știam de ce: din pricina banilor? din ura rămasă între noi după război?

„Ce ură să fie între mine și tine? Ne-am omorât pentru bani“, mi-a zis Vuk, încruntat. I-am făcut cu ochiul: „Crezi că dacă-s român, nu-i loc de ură între noi?“ „Român, pe dracu’: ești *armân*, îți stă mintea numai la bani.“

Frumos era să nu-l bag în seamă, dar eram în munți, într-o casă bătută de vânt, iar tovarășii noștri se uitau ținută la mine. Așa e-n Balcani: ai, n-ai dreptate, trebuie să ai ultimul cuvânt. Mirko, mai ales, mâna mea dreaptă, nu mă scăpa din ochi: răspunde-i, șefu’, răspunde-i!

„Ai călătorit bine în Muntenegru?“ l-am întrebat pe Vuk. N-a înțeles unde băteam, așa că i-am făcut semn lui Ristache. Ristache a dat peste cap un rachiu și l-a întrebat pe Vuk: „Ia zi, cum ai călătorit, camarade?“

Ristache sosise de la București cu o săptămână în urmă – petrecuserăm de minune la mine, la Rose, veniseră prieteni de-ai lui și de-ai mei, aduseserăm fete, apăruseră și doi-trei ambasadori, bașca un pictor italian și-un economist belgian. Printre convivi, un oarecare Amin, un musulman bosniac, pretins student de-al lui Enes Karič, filozoful islamic liberal de la Universitatea din Sarajevo. Amin era cel ce-mi propusese să mă duc cu Vuk în Albania – cu binecuvântarea lui Ristache, bineînțeles. „Cei pe care o să-i *izbiți*“, zicea Amin, „sunt musulmani de-ai mei, dar ne fac doar rău. Am venit să v-o spun personal, fiindcă vreau să fiți siguri că noi, musulmanii din Bosnia, îi renegăm pe blestemațiiăștia de teroriști.“

Amin venise în vacanță, pasămite. Trăsese la Herceg Novi, în fosta casă a lui Ivo Andrić, scriitorul care luase Nobelul. Din spusele lui, bosniacii își reveneau, își reaminteau că-s europeni – se întâmplase, însă, că Dumnezeu (Allah, în cazul lui Amin) le luase mințile în timpul războiului.

„Ascultă-l, e om serios! Uite-l ce femeie țăpână are“, hăhăise Ristache.

Oh, da, Amin avea femeie ca lumea – cred că era mai barosană chiar și decât Anca. Aveam gusturi comune, Amin și cu mine: ne-am dat seama dintr-o privire. De altfel, el m-a întrebat: „Ce-ar fi să facem o plimbare cu bărcile cu motor, după ce vă întoarceți? Noi doi și cu fetele, domnule Vraca. Știu niște insulițe frumoase, nu prea departe.“ I-am răspuns: „Îmi pare rău, dar n-am barcă cu motor.“

Amin a schimbat o privire scurtă cu femeia lui – erau tineri, nu pricepeau de ce *nu* recunosc că am barcă. „V-am văzut ieri cum pilotați o șalupă“, a insistat barosana lui Amin. Dar Anca: „Ți s-a părut. Dacă ții morțiș să mergem pe insule, mergem cu barca voastră.“

În fine, toți ăia veniseră la mine ca să mă convingă să-mi adun echipa. Cică intențiile lor erau *politically correct*, de-aia îl și aduseseră pe sufitul de Amin cu ei: voiau să îngroape securea războiului dintre croați, sârbi, bosniaci, albanezi și restul lumii, motiv pentru care trebuia să-i bușim pe doi jihadiști aciuți în Albania. Cei doi luptaseră în batalionul El Mujahid, din cea de-a 7-a Brigadă Musulmană, care operase în Bosnia Herțegovina.

Îi știam. Erau fundamentalisti pakistanezi și fuseseră sfetnicii lui Kubura, comandantul brigăzii. „Noi, bosniacii, am greșit mult în război“, mi-a captat Amin bunăvoința, „am făcut un pact cu Shaitan.“ Îl cita pe Richard Holbrooke de la *Peace Corps*, crezând că mă impresionează, dar nu știa c-am fost ziarist. În ochii lui, nu eram decât un traficant care voia să-i termine pe alți doi traficanți din Albania. L-am întrebat cum îi cheamă – Amin nu știa (nu știa nimeni, de fapt), cică asta *trebuia* să aflăm noi.

„Nemernicii... ei s-au făcut vinovați de crimele de război, nu Kubura“, a mai zis Amin. „Înseamnă că nici Mladici nu-i vinovat“, m-am uitat la el dintr-o parte. „Mladici nu-i totuna cu

Kubura“, s-a băgat femeia lui Amin, înțepată. „Ești musulmancă?“ a întrebat-o Anca. „Nu. Sunt catolică din Croația.

Tu?“ „Eu sunt egipteancă. Sunt din Ulcinje, din familie de musulmani.“

„Egipteancă?!“ s-a îndreptat Amin de spinare. Iar Anca: „Străbunii mei au rămas aici după bătălia de la Lepanto... Dar eu nu m-am rugat niciodată. Am fugit de-acasă de mică.“ „Și eu am fugit de-acasă“, a micșorat ochii femeia lui Amin, cred c-o chema Lana, Lara, gen.

„Ei? Ce zici?“ a revenit Amin la atac. „Te duci peste pakistanezii ăia?“

Ristache mi-a făcut cu ochiul: zi-i da. I-am zis da, ca să-i fac hatărul, dar în aceeași seară l-am sunat pe profesorul de filozofie islamică al lui Amin – Enes Karič, v-am zis, traducătorul Coranului în sârbo-croată. Profesorul nu și-l amintea pe Amin și n-avea habar de misiunea lui, dar, în linii mari, și el era de părere

că cei doi mujahedini din Albania făceau rău. Ceea ce nu știa, iar eu nu i-am spus-o, era că trebuia să-i omor.

Karič gândea ca orice european, cel puțin așa reieșea din vorbele lui. Mi-a explicat și el că s-au făcut greșeli mari în război, dar că nu era *doar* vina lor, a bosniacilor – își vârâseră coada și nemții, supărați după Al Doilea Război Mondial, și austriecii, supărați după Primul Război Mondial, ba chiar și americanii, supărați înainte de Al Treilea Război Mondial. La finele discuției, m-a invitat la Sarajevo, ca să vorbim pe îndelete. I-am spus că prefer să ne vedem la Mostar, lângă pod, și nu din motive simbolice: pur și simplu îmi place cum se vede Neretva curgând pe sub arcada aia din piatră. Eu cred în pietre – cred și-n bani, nu-i nevoie să ne omorâm din orice.

Dimineața, la micul dejun, le-am spus invitaților că gata, am luat legătura cu oamenii mei și c-au fost de acord să plecăm în incursiune. De felul meu, iubesc trădătorii, așa c-am dat mâna cu Amin: „După ce mă întorc, mergem cu fetele pe insula aia.“ Lui Amin i-au sticlit ochii, iar Anca a pufnit în râs. Ristache mi-a bătut obrazul, fără să știe ce ne-am transmis Amin și cu mine: „Și pe mine cui mă lăsați? Vreau și eu.“

Of, Ristache, Ristache – mai bine n-ai fi venit...

– Cum ai călătorit în Muntenegru, camarade Vuk? insistă Ristache.

– Hai, terminați cu prostiile! Aveți *voi*, românii, un fel de-a vorbi...

– Parcă ziceai că-s armân, i-o retez.

Vuk oftează. Dar Ristache:

– Camaradul Vuk e un mare boier, spune el în românește, după care traduce în croată, în sârbo-croată, în muntenegro-sârbo-bosniaco-croată, ca să fiu mai precis. Ca un țar a călătorit camaradul Vuk, ca un țar!

– Recunosc, lasă Vuk de la el. Ai mulți prieteni, Ristache.

Dar Mirko, scuipând într-o parte:

– De ce te superi, Vuk, ce, tu n-ai? Prim-ministrul nostru a bătut munții după tine cu mitraliera, dar acum și el ți-e prieten...

– Mirko, te rog! i-o taie Ristache. Am mâncat foarte bine la Excelența Sa. Nu-l băga în discuție.

Vuk s-a întâlnit cu Ristache la Berane, lângă granița cu Serbia – venise cu un BMW la mâna a doua, însoțit de trei camarazi. Restul grupei lui de șoc aștepta undeva prin munți, nu se știa unde.

După ce-au făcut cunoștință, Ristache și Vuk au coborât spre Podgorica pe cele mai frumoase serpentine din lume – țara aia e ca-n povești, merita un război mai al naibii decât cel care tocmai se terminase. Bineînțeles că Ristache a călcat-o, forjându-l pe șoferul lui Vuk: ăla a dat din el cât a putut, așa că s-a lăsat cu chiote, frâne și drifturi, până ce i-a oprit poliția la ieșirea dintr-un tunel.

Vuk s-a gândit la ce e mai rău – capul îi era pus la preț, iar poza lui circula printre sârbi ca într-un samizdat. De altfel, polițistul a micșorat ochii când l-a văzut, de parcă nu știa de unde să-l ia. Vuk a încremenit, dar Ristache i-a făcut semn să stea liniștit și s-a dus la polițist.

Depășiseră viteza legală, amenda era de nu știu câți euro. Ristache a zis c-o plătește pe loc, dar polițistul i-a spus că n-are cum, că trebuia să se prezinte luni la Podgorica, la judecătorul de instrucție, unde-l aștepta un proces, care proces se lăsa cu un mare document oficial de contravenție.

Ristache a înlemnit: luni trebuia să fie pe Valea Valbonei, nu la Podgorica. Mai mult, el nici măcar *nu era* în Muntenegru – cum să-i apară numele pe tot soiul de acte judecătorești? A încercat s-o rezolve românește, cu bani puși în acte, dar polițistul n-a înțeles ce și cum. În schimb, i-au căzut ochii pe o legitimație de polițist onorific, cu care Ristache îi speria pe ai noștri, acasă, când nu putea să zică *cine* e cu adevărat.

– Suntem colegi?! a căscat polițistul ochii.

Ristache i-a răspuns cu glas pierit: da, era polițist de București.

– Vai, colega, s-a supărat muntenegreanul, de ce n-ați spus așa? Chiar nu merit încrederea dumneavoastră?

Ristache a băgat chestii grele, că i-a fost rușine, că era conștient că depășise viteza legală, că dorise să nu se facă de răs...

– Vă rog frumos! i-a retezat-o polițistul. Suntem colegi!

Și l-a îmbrățișat pe Ristache. Și-a chemat partenerul, Ristache s-a îmbrățișat și cu ăla, apoi muntenegrenii au clătinat din cap, necăjiți – ce naiba? Împărtășeau o muncă grea, plină de răspundere: cum să nu spună că-s *colegi*? Unde mai pui că erau și români: „Suntem vecini, ce Dumnezeu...”

– Dânșii sunt cu dumneavoastră? s-a chiorât muntenegreanul la mașina lui Vuk. Ristache i-a spus că da. Iar polițistul: Of, colega, colega...

A pus mâna pe stație, a sunat pe traseu, le-a transmis echipajelor că un grup de colegi cu numerele cutare și cutare se îndreaptă spre ei, că sunt o delegație din România (aici i-a făcut cu ochiul lui Ristache), că sunt grăbiți, și că, înțelegeți, între colegi o mână spală pe alta și amândouă spală fața.

– Numai accidente să nu faceți, a adăugat el. În caz de accident, vă dați seama, colega, ne e imposibil...

– Nu se pune problema, colega. Suntem doar grăbiți, nu nebuni.

Și și-au văzut de drum. Ori de câte ori treceau pe lângă un echipaj, polițiștii salutau regulamentar și le făceau semn să-i dea mai tare – cine știe ce le trecea prin minte când îl ghiceau pe Ristache la volanul unui Mercedes negru, cu geamuri fumurii și cu plăcuțe de înmatriculare cât niște timbre...

Vuk a răsuflat ușurat, dar tot l-au iritat comentariile tovarășilor de drum. Ante, mai ales, era plin de laude la adresa lui Ristache, ceea ce l-a făcut pe Vuk să se îmbufneze, cu atât mai mult cu cât, după episodul cu polițiștii, a cerut de câteva ori să oprească pe marginea drumului, unde era vegetația mai deasă. Nimeni n-a comentat: *cum* să-l bănuiești pe Vuk de lașitate? Era un tigru necruțător, ucidea tot, dar totodată era de felul lui agitat și-avea mațe ce se răsculau una-două – fusese profesor, deh.

Mă rog. În seara aia, la Erakovici, am făcut planul. În mod normal, noi, cei din golful Kotor, ar fi trebuit să refuzăm oferta, fiindcă ne-o făcuse Amin – un ins pe care l-am fi azvârlit în mare cu o piatră de gât. Și Vuk ar fi trebuit să refuze, căci îl angajase un oarecare Miljan, din Belgrad (îl știam), un ins cu care se împușcase pe valea Bilei și la Orahec. Ristache, însă, unsese osiile: fusese în prealabil la mine și la Vuk, semn că la mijloc erau austrieci, nemți sau, ca s-o spunem *p-a dreaptă*, niște oameni cu bani – cu foarte mulți bani. La toate astea, eram siguri, se adăugau și oarece înțelegeri politice care nu ne priveau, căci oricum nu-i aveam la inimă pe pakistanezi: nemernicii se băgau fără rușine peste afacerile noastre. Sunt convins că și Vuk pătea la fel, căci altfel n-ar fi acceptat propunerea lui Miljan.

Așadar, am uitat că ne omorâserăm între noi. Ne-am amintit, în schimb, că pakistanezii trecuseră prin foc și sabie un sat de munte de lângă Poljane, în Bosnia, scăpând la mustață de trupa de șoc a lui Vuk. Ne-am amintit și că, după acordul de la Dayton, din grupul pakistanezilor mai rămăseseră zece inși, care au trecut în Kosovo, făcând o zaveră la fel de mare ca-n Bosnia: se luptaseră (printre alții) cu Miljan, sârbul din Belgrad, în bătălia de două luni, de la Koshare. După Koshare, pakistanezii fugiseră în Albania, pe Valea Valbonei, unde-și pierduseră urma. În ce ne privea, acum ne loveam de ei la granița cu Croația, pe drumul spre Dubrovnik, unde se află un motel, pe nume *Traktir*, în care trag traficanți albanezi, ruși, italieni și englezi. Îi mai întâlneam, câteodată, mai jos de Ulcinje, unde ne-am împușcat adesea. I-am pus pe fugă de fiecare dată, dar ei tot s-au întors și, de vreo două ori, ne-au omorât câțiva oameni. Și pe ei îi interesau țărâncuțele din Serbia și Moldova, și lor le plăceau țigările ieftine și băuturile îmbuteliate pe vapoare în marș, între Port Saïd și Malaga. Ei, în schimb, se ocupau și cu *zăpadă* adusă din Afganistan, în numele Allahului lor, după cum se lăudau – dar eu știu sigur că Allah n-o să-i ierte nicicând pentru atare destrăbălare.

Nu-i mai puțin adevărat, însă, că, indiferent de voința sfântă a lui Allah, pakistanezii își extindeau afacerile, așa că eram obligați să-i articulăm: uite de ce ne alesese Ristache, pasămite în numele româncelor traficate ce tranzitau zona. Știam, însă, că nu acesta era adevăratul motiv.

Terminăm noi cheful și batem palma. Când să plecăm, însă, alta: Ristache, un gras nemaipomenit (are fălci și burtă), insistă să vină cu noi.

– O luăm peste munți, îi zic, drumul e greu.

– Mă descurc, frate.

Dracu' să-l ia, nu-l contrazic, dar Vuk pufnește și face ca toate alea. Îl cântărește pe Ristache din ochi, strâmbă din nas și ne atrage atenția că, în caz de eșec, el unul nu-și asumă nicio răspundere:

– Stai aici... Dacă vrei, facem poze și ți le arătăm, ca să ai dovezi pentru șefii tăi.

Ristache – nimic: mă descurc, nu vă temeți, ne spune el, iar Ante îi ține hangul, chestie ce-l face pe Vuk să se înnegrească.

În fine, pornim la drum. E noapte. O luăm pe șoseluțe lăturalnice, ajungem la Rijeka Crnoevica, la coada lacului Skadar, întâlnim restul echipei lui Vuk, apoi ținem malul estic al lacului. Mergem din sat în sat, străbatem Mataguji, Vranj, Skorac, intrăm în munți pe niște drumeaguri desfundate. Mirko se descurcă excelent, căci împărtășește cu nenorociții de pakistanezi niscaiva itinerarii secrete și un grup de dealeri ce vin tocmai din Turcia. O să ne ocupăm noi de dealerii ăia cândva sau poate că nu: dacă rezolvăm cu pakistanezii, se dau ei singuri pe brazdă. Între timp, Vuk intră în situație de luptă – vreau să zic că nu i se mai agită mâțele *deloc*, doar nenorocitul de Ristache pune paie pe foc și-l întreabă dacă e totul în regulă: râde ca un tâmpit și-i arată toate WC-urile din drum. E enervant, îi scoate pe toți din sărite, pesemne că asta e tactica lui.

Intrăm în Albania. Ristache ne pune să ne oprim, chipurile să se dezmoștească. De-al naibii, se duce pe marginea unei râpe și scoate un pistol cu care începe să tragă într-un copăcel cu scoarță argintie, scăldat în lumina lunii. Îl nimerește fără probleme, fără să piardă timp să țintească. Apoi ia un Kalaș cu par rabatabil și trage din nou, numai rafale scurte, profesionale, până retează copăcelul: *craaaac!*

– Bine, face Vuk. M-ai convins.

Ristache hohotește ciudat – zici că sorbecăie. Pornim din nou, ieșim înapoi în Muntenegru, apoi iarăși intrăm în Albania și gata, ajungem pe valea Ceremului, într-o pădure de fag. Se crapă de ziuă, nu se vede nici dracu'. Mirko și cu mine suntem în frunte, abia conducem convoiul prin prundișul din albia râului. Mai fusesem aici de câteva ori, când dăduserăm ochi cu dealerii ce aduceau marfă din marea Asia. Ghizii lor erau ruși, dar Ristache ne asigură că treaba e vorbită și că, de astă dată, n-o să scoată nasul picior de rusnac.

Începe să plouă. Ceremul se umflă. Apa râului e albicioasă și rece ca gheața, născând de jur-mprejur un tunel de păclă. La un moment dat dăm peste un prag adânc, acoperit de volbură, iar Mirko n-are de ales și-l ocolește prin pădure – aici, însă, intrăm într-o mocirlă infectă. Patinăm, scoatem vinciurile, ieșim din blestemata aia de mlaștină, găsim o potecă de sălbăticiuni, o străbatem cu trei kilometri pe oră. Nimerim într-o poieniță, între niște bolovani uriași, netezi, acoperiți de mușchi. Oprim mașinile, răcim motoarele. Plouă atât de tare, că se scurge noroiul de pe povârnișuri. Undeva în față, prin ceață, se ghicesc munții Zhipore.

Mirko și Vuk se duc la lizieră și iscodesc poteca ce coboară spre Valea Valbonei. Nu-i nici țipenie. Pornim mașinile și-o luăm pe *lângă* potecă, spre sud. Deasupra noastră, în stânga, un șir de cazemate cu gurile de foc ațintite spre vest, printre fagi și arini. Ne îndepărtăm de potecă din ce în ce, ținem curba de nivel prin pădure. E tot mai mult noroi. La un moment dat, poteca face o curbă și intră într-un drum plin de hârtoape ce șerpuiește de-a lungul Valbonei, spre est, către un cătun numit Dragobi.

– Mai e de mers, face Mirko. Ești sigur că porcii ăia sunt sus, pe Giar?

– Ți-am zis că la mine nu scrie Giar, mormăie Ristache. Scoate o hartă plastifiată din rucsac, se chiorăște în ea. Dacă mergem spre est, peste un kilometru jumate' dăm de-un râu care urcă spre nord... Ți-e Giarul?

– Ți-e. Ce facem, ieșim în drum?

– Nu, zice Ristache. O ținem prin pădure.

– Dacă-o ținem prin pădure, n-ajungem nici măcar până-n Giar. O să fim obligați s-o luăm pe jos.

– Și după aia, încă cinci kilometri în sus, pe vale, se scarpină Ristache în cap. Ești sigur că nu trec mașinile p-acolo?

– Acum patru luni, drumul forestier era varză. Iar cu ploaia asta...

– Dacă ți-e greu, rămâi la mașini, îl ia Vuk pe Ristache. Găsim un loc adăpostit, îl lăsăm pe Ante cu tine, vă odihniți, stați de vorbă...

Ristache clatină din cap. Iar Ante:

– Nu-i problemă, dom' Ristache, vă ajutăm dacă obosiți.

– Las' că mă descurc. Taman bine, slăbesc, hăhăie Ristache, sorbecăind în felul ăla scârbos.

Urcăm în mașini, mai mergem vreun kilometru, nimerim în smâncuri, gata, oprim. Lăsăm doi oameni de pază, plecăm. Mirko o ia înainte, coborâm printre niște fagi uriași, scuturându-se de ploaie. Lunecăm, e mocirlă. Ne oprim la cincizeci de metri de lizieră, cotim spre nord-est, mergem paralel cu drumeagul ce șerpuiește cu vreo sută de metri mai jos, de-a lungul Giarului involburat. În jur sunt ferigi grase, curpeni răsuciți ca niște liane, iar fire dese de iarbă, groase precum andrelele, îmbracă movilițe mărunte: zici că-s niște arici prăzului, nemișcați. O veveriță ne privește încremenită. Se aude o ciocănită. Aerul are miros amărui.

– Merge, merge? îl întreabă Ante pe Ristache.

Ristache îi face cu ochiul, dar e lac de sudoare. Trecem de o cazemată dosită, are poziție bună, domină Giarul, vezi drumeagul și râul ca-n palmă.

– Nu mai e mult, face Ristache.

– Tu știi, ridică Mirko din umeri. N-am mers niciodată mai sus de bolovanul ăla, ne arată el un țănc cenușiu.

– Las' că-i tata cu voi, se ismenește Ristache.

Ne ținem de brazi, ne proptim în stânci rupte, o luăm în sus, pe panta abruptă. Ante dă să-l ajute pe Ristache, Ristache face pe cocoșul – după o oră suntem gata să ieșim în golul alpin, dar rămânem la adăpostul brazilor. Mai mergem puțin. Deodată, Mirko ne face semn că simte miros de foc. Ne oprim. Se aude un cloncănit stingher de curcan.

– Am ajuns, zice Ristache. În două-trei minute o să vedem casa.

Dezasigurăm Kalașurile. Lui Vuk îi freamătă nările – zici că-i cal, futu-l în cap. Ante își face cruce. Mirko se strecoară printre copaci, se oprește, ne cheamă: gata, zărește ținta.

Ne ghemuim, o luăm după el. Ropotește ploaia în frunze ceva de speriat. Casa e la mai puțin de o sută de metri, e o *kulla ngujimi* – o casă-turn ferecată, cu trei etaje, ca o tulumă stingheră. E plină Albania de case ca astea, de sute de ani le ridică șkiperioții, le-au făcut pentru *gjakmarrja*, luarea de sânge.

E greu să fii albanez. Când ți-e terfelită onoarea, *nderi*, cum îi spun ei, nu-ți rămâne decât să fii *sjellja*, adică să te porți bărbătește și să-l ucizi pe cel ce te-a călcat în picioare. Asta îi obligă pe bărbații din familia dușmanului să fie și ei *sjellja*, așa că vor veni după tine să te ucidă, iar după ce o s-o facă, bărbații din familia ta nu vor avea de ales și vor porni, la rândul lor, pe urmele masculilor vrăjmași, tot ca să fie *sjellja* și tot pentru că le-a fost pătată *nderi* – și tot așa, până n-o să mai rămână decât femeii în munții ăștia falnici: niște femei cu onoarea nepătată. Ca să nu se ajungă acolo, bărbații cu scaun la cap au inventat *kulla ngujimi*, doar-doar or mai scăpa unii vii și nevătămați. *Kulla ngujimi* e o fortăreață în miniatură, de forma unui turn cu două-trei etaje și cu ferestre mici, *frëngji*, ca niște ambrazuri.

Kulla din fața noastră, din blocuri de piatră, nu adăpostește albanezi, însă. Dacă Ristache, Amin și Miljan au dreptate, aici se ascund doi pakistanezi veniți în Bosnia în 1991. Umblă zvonul că pakistanezii cu pricina, ca și mulți alți musulmani din Maghreb și Orientul Mijlociu, au fost debarcați la Sarajevo și Mostar, via Zagreb, cu știința lui Franjo Tudjman, președintele Croației de atunci, ca să aibă motiv să intervină în Bosnia.

Mă rog. *Kulla* din capătul Giarului e ridicată într-o poieniță plină de bolovani. N-ai cum să te apropii fără să fii văzut, iar Ristache zice că, din câte-i spusese prietenii lui, *kulla* e înconjurată de mine antipersonal.

O privim prin binoclu. E liniște, doar curcanul cloncăne când și când. E cinci după-amiaza și plouă. Dăm un tur de recunoaștere prin pădure. *Kulla* are o fântână ciudată: e încastrată într-un zid lateral și are acoperiș nou, din tablă. Din spatele ei

urcă o potecă spre culmi – o vedem cum se pierde printre brazi, şerpuind spre golul alpin. De partea cealaltă, din dreptul unei porţi din fier, coboară spre Giar un drumeag întortocheat. La douăzeci de metri de *kullă*, drumeagul ocoleşte un bolovan prelung, înalt cam cât un copil, înconjurat de lăstăriş. O maşină a trecut pe aici acum două ore, ne dăm seama după apa strânsă în şleauri şi după urmele proaspete de roţi.

– Pun pariu că-i un Opel Frontera, zice Vuk. Dac-a plecat aşa de târziu înseamnă că s-a dus doar până la Dragobi... Ar trebui să se întoarcă.

Ante îi face cu ochiul.

– Şi nu-l aşteptăm mai jos?

Nu trebuia să întrebe asta, îl enervează pe Vuk:

– Tu crezi că eu nu m-am gândit?

Şi trimite doi oameni în vale. Mirko mă priveşte pe sub sprâncene.

– Fără gălăgie, îi spun, iar el o ia după oamenii lui Vuk.

– N-ai încredere în tovarăşii mei? mă întreabă Vuk.

– Să nu ne certăm! Facem treaba asta pentru că trebuie s-o facem.

– Mie-mi *place* s-o fac – de ani de zile *vreau* s-o fac. Sora mea era asistentă medicală şi au prins-o mujahedinii la Poljane... Mai întâi, au batjocorit-o, după aia au împuşcat-o, iar la sfârşit au aruncat-o într-o groapă... Am recunoscut-o după inel – în rest o mâncaseră şobolanii.

– Zău că-mi pare rău, Vuk, dar hai, fără nervi.

– N-am nervi. Să termin cu pakistanezii şi mai am să-i rezolv doar pe unii, la Zagreb. Sunt croaţi de-ai mei: politici şi bogătani... S-au folosit de noi, mereu s-au folosit, nu-i aşa, Ristache?

Ristache nu răspunde, dar oamenii lui Vuk aprobă din cap. Vreo doi scuipe în silă. Fiecare are pe cineva trecut pe răboj. Toţi bărbaţii din Balcani ţin *gjakmarrja*, să vedem cum scăpăm.

Se întunecă. În *kullă* se aprinde o lumină. Auzim un glas de copil.

– O fetiţă, se pleoşteşte unul de-ai mei. E o fetiţă în casă.

– Şi soră-mea a avut o fetiţă, ne zice Vuk. N-am mai găsit-o.

– Vuk, zic, noi am venit doar după doi pakistanezi. Atât.

– Ştiu... Aş putea să dau jos *kulla* cu asta, îmi arată el un AG. N-o s-o fac, însă, pentru c-am bătut drumul doar după doi *căcaţi* de pakistanezi... Ce chestie, se hlizeşte el, e prima oară în ultimii ani când ascult de un sârb.

– Nu-s sârb, sunt armân, de ce te faci că uiţi?

– Nu de tine vorbeam. Tu n-ai treabă cu noi. Tu doar aduci ٲigări ieftine şi femei frumoase.

– Și blugi americani.

– *Right*, blugii poponarilor de americani.

Dau să-l întreb ceva, dar mai bine tac. Mă uit la ceas, e opt seara. Se aude zgomot de pași – Mirko urcă din vale.

– Gata, zice. Am pus mâna pe mașină. Erau doi albanezi în ea.

Mă uit la Vuk, la Ristache. Iar Vuk, ȕuguind buzele:

– E un Opel Frontera, este?

– Opel e, face Mirko.

– Bine, rânjește Vuk. Eu *vreau* în mașină. Îi dau blană și dau jos poarta.

– Și-o să mori ca un prost, zic. Băi, Vuk: mai bine se urcă-n mașină Mirko cu unul de-ai mei și cu doi de-ai tăi și merg până-n poartă. Noi ne dispunem în trăgători după copaci, îi acoperim și apoi o luăm pe urmele mașinii, cât timp ne acoperă ei, de la poartă. Ne pitim îndărătul bolovanului, tragem și noi, și cei de la poartă, iar patru dintre noi se reped pe drumeag, spre intrare.

Apoi punem plastic pe poartă și intrăm. Corect?

– Ți-e frică, armânule, face Vuk. Tu ce zici, Ristache?

– Eu intru în *kullă* orice-ar fi. Trebuie să intru printre primii.

– Te duc eu înăuntru, îi zic. Îți promit.

– Of, prea multă vorbă, se înfurie Vuk. Eu *vreau* doar să-i omor pe pakistanezi.

– Ba n-o să-i omori, face Ristache. Îi *vreau* vii.

– N-a fost vorba că-i lăsăm vii.

– Ba da, ȕi-am zis că-i *vreau* vii, dar n-ai fost atent.

Ristache n-a zis niciodată așa. Iar Vuk, pufnind în răs:

– Bine, faceți ce vreți, dar eu și doi oameni de-ai mei ne băgăm în mașină. Bușim poarta și intrăm peste ăia, în *kullă*. În rest, treaba voastră.

– Vuk, Vuk, se bagă Ante, să nu dăm cu mucii-n fasole... Mai sunt porci d-ăștia care i-au omorât pe ai noștri... Dacă-i luăm la întrebări, aflăm de bestiile care se ascund la noi acasă.

– Ți s-a înmuiat pula?

– S-a înmuiat pe dracu'! Ai timp să-i omori după aia, hai mai întâi să aflăm cine i-a adus la noi și ce complici au...

Apare mașina, zici că se furișează. Nu-i chip să te înȕelegi cu Vuk, îmi vine să-i crăp capul. Până la urmă, intru cu el în mașină, împreună cu Ristache și Mirko – dintre șefi, doar Ante rămâne pe jos. Din câte-i simt pe ceilalți, ei vor doar să vadă niște morți.

Momentan, însă, mormăie în barbă și se răsfire la adăpostul lizierei. Idiotul de curcan cloncăne din nou.

– Hai, îl bate Vuk pe spate pe Mirko, dă-i benzină!

Mirko o calcă, Opelul se hurducă, patinează pe șleauri. Vuk se înfurie, cică Mirko merge încet. Mirko nu-i răspunde, doar se uită la mine.

– Promit c-o să te răzbuni, îi suflu lui Vuk. Lasă-ne să ne apropiem în liniște, ce-ai înnebunit așa? Erai mai deștept când ne împușcam pe graniță.

– De opt ani aștept clipa asta!

– Atunci, nu te căca în ea! scrâșnește Mirko.

Ne apropiem. Se deschide o fereastră, apare un cap – e un copil, n-are mai mult de zece-unșpe' ani, strigă ceva la noi.

– E-n araba, pakistaneza lor de rahat, se înfurie Vuk.

– E-n urdu, zic.

– Tot limbă de rahat e.

Scot mâna pe fereastră, o flutur, bine v-am găsit. Se aude un fâșâit, simt un curent de aer: o flamă trece peste mașină și se înfige în poartă – zbraaaf! Ce dracu' se întâmplă?

– Urrraa! urlă Vuk și-i face semn lui Mirko să repeadă mașina înainte. Credeați că mă iau după voi? Țștia și-au bătut joc de soră-mea!

Din spatele nostru izbucnesc rafale, trasoarele izbesc poarta, zidurile *kullei*, ambrazura – copilul o ștersese la timp. Blestemata de poartă s-a ales doar cu o gaură în ea și s-a lăsat mult în față, iar de sus, de la ferestre, începe să se tragă. N-avem de ales, sărim din mașină, ne repezim de-o parte și de alta a porții, ne lipim de zid. Vuk aruncă o grenadă în spatele porții, grenada bubuie, dă poarta jos.

– Îi vreau vii, boule, zbiară Ristache.

– Scapă cine poate! rânjește Vuk.

Dăm buzna în *kullă*, ne ciocnim de blestematul ăla de curcan, dobitocul cloncăne isteric, sare la noi cu ghearele. E praf, e fum, ăia de sus trag. Nu vedem scări, deasupra noastră sunt doar două estrade înguste, câte una pe fiecare etaj, în care se deschid mai multe arcade, cufundate în beznă. Pleosc: pică un snop de grenade – ne repezim înapoi afară, cu curcan cu tot. Afară e iad, trag ai noștri din spatele bolovanului și de la lizieră, rămânem lipiți de ziduri, doar curcanul o ia la sănătoasa, întinde gâtul și bate din aripi, zici că vrea să decoleze. Bubuie grenadele azvârlite în hol, dintr-o ambrazură se ițește o țeavă, ne caută, zbraaaf! – un proiectil de AG spulberă ambrazura, o cască, cad pietroaie în jur. Zbraaaf! – încă un proiectil se înfige în *kullă*.

– Tâmpiților! Îi omorâți pe toți! răcnește Ristache.

– Și tu cum vrei să intrăm? urlă Vuk. Foc, foc de voie!

Trasoare, grenade, încă un proiectil de AG – se face o hărmălaie de nedescris. Ante sare ca iepurele, ceilalți îl acoperă, se oprește Ante sub ambrazura lovită de două ori. Îi place baschetul, căci strigă: „Dražen Petrovici, respect!“ și azvârle o grenadă prin deschizătură.

– Hai, strig la Ristache și mă reped spre peretele lateral, la fântână.

Mirko – după mine! Ristache o ia și el în fugă, ghemuit, ca-n tinerețe. Din casă țâșnesc rafale, ricoșează de bolovan, stârnesc scânteii. Din ambrazuri cad grenade, îl văd cu coada ochiului pe Ante cum se fofilează printre ruinele porții, intră în holul *kullei*. Cei de la lizieră se năpustesc și ei în poieniță, spre bolovan, sar încoace și-ncolo, zici că-s canguri și alta nu.

– Ține-mi scara! face Mirko.

Urcă pe fântână, îi spulberă acoperișul cu o rafală prelungă, prostească, lasă două grenade să cadă în adânc, lipește un calup de plastic de peretele *kullei*, sare înapoi lângă mine.

– Heeei! strigă Vuk, din față, la ăla cu AG-ul. Vin-aici!

Noi ne lipim de zid, plasticul explodează, clădirea se cutremură, ne întoarcem în față, din hol se aud rafale. Ante urlă ascuțit, iese, bubuie holul în urma lui, cei de la lizieră ajung în spatele bolovanului, se trage din nou, nu se mai vede nimic.

– Să-i fut în gură! face Ristache.

– Hai în spate! îi zic lui Mirko.

N-apucăm să țâșnim, căci din poieniță se aud trăsnete – sunt minele, câțiva dintre ai noștri zbiară, doi cad, altul se zvârcolește, din *kullă* zboară un voleu de trasoare, pământul din poieniță se aprinde, sfârâie, zici că-i vulcan. Mă ia cu frig, tremur tot: boul de Vuk stricase tot, cu furia lui... Dăm fuga în spatele casei, Mirko profită, aruncă grenade în fântână. Ajungem în spate – aici nu e decât o singură *frëngji*, cufundată în beznă.

– Dă-i foc, în pizda mă-sii! urlă Ristache.

Mirko atât aștepta. Azvârle o grenadă incendiară, dar aia ricoșează: ambrazura e baricadată. Ne azvârlim înapoi lângă fântână.

– Să n-aibă vreo ieșire secretă, face Ristache. Pune trei oameni aici!

Pun trei oameni acolo, ne întoarcem în față. Nu se mai trage. Doi dintre cei căzuți în poieniță răcnesc de moarte, al treilea nu mai mișcă, din casă se aud urlete și blesteme.

– N-avem cum să facem mare lucru din hol, zice Ante.

– Să tragă ăia din spatele bolovanului, face Vuk.

Ăia trag. Mai intră un proiectil de AG în perete. Bubue și atât.

– Zidul de la fântână, îi zic lui Mirko. Îl dai jos?

– Să văd.

Ne năpustim într-acolo. ăia din casă se prind, scot țevi prin ambrazuri, lasă să cadă grenade. Zbraff, zbraff, zbraff – avem noroc. Iar ne urcăm pe fântână, iar pune Mirko un calup, iar bubuie... Clădirea se clatină, trepidează – dar nimic altceva.

– Mașina, face Ante. Hai să băgăm mașina în hol!

Vuk chiuie, le face semn ăloră din spatele bolovanului să tragă ca la nuntă, ăia atât așteptau, trag ca hingherii, miroase muntele a cordită, a artificii, parc-ar fi Anul Nou. AG-ul bubuie, dintr-o

ambrazură zboară un bărbat în chiloți – zici că-i un bulumac rotindu-se în aer, împrăstie sânge. Aterizează pe burtă, în fața *kullei*. Nu are cap.

Deodată, apare curcanul. Îneebunise. Se repede printre gloanțe, bezmetic, țopăie în spatele bolovanului, sare pe unul din grupa mea, îl ciocăne, îl zgârie, cloncăne – *se găinățează pe el!*

Ăla se zbate, ia curcanul la palme, începe o vânzoleală nemaipomenită, curcanul nu se lasă, omul meu o ia la fugă, se bese la fiece pas, păsăroiul se mai găinățează o dată pe el. Nu mai trage nimeni, ne apucă râsul pe toți – omul nostru sare nu știu cum, chirăie femeiește, îl bate curcanul ca pe hoții de cai. „Pavle, ești prost? Te *sparge* curcanul!“ strigă Mirko. Se aud hohote și din *kullă*, râd și nemernicii, strigă în urdu, un copil râde mai tare ca toți. Până la urmă, omul face o piruetă, curcanul se rostogolește departe, în iarbă, zboară fulgii din el, dă să se întoarcă la luptă, dar calcă pe-o mină. Explozie – penele se răspândesc în ploaie, iar carnea, oasele, târțița, mațele ne împrășcă pe toți.

Gata, tragem din nou: poc-poc-poc, rat-rat-rat. Ante se bagă în Opel, îl ambalează, îi proptește accelerația de podea cu o cracă, mașina se cabrează, sare spre poartă, Ante se azvârle afară, în noroi. Ția din *kullă* aruncă grenade, Ante se dă lângă zid.

Buuu! Opelul se înfige în rama porții, fărâmă un zid, mai avansează jumătate de metru, înțepenește în hol. Ante aruncă o grenadă sub portbagaj, zici că dă o bilă la bowling, roțile mașinii se învârtesc în gol pe pământ, pe podeaua din hol și în aer.

Miroase a cauciuc ars, mașina trăsnește, face o flamă de doi metri, ia foc rezervorul, flăcările ling zidul *kullei*, iese fum din Opel ca din furnal.

– În mă-sa! mormăie Vuk. Altceva voiam eu... Voiam să-i văd cum se milogesc, voiam să-i văd cum se cacă pe ei...

Și se apucă să înjure. Urmează rafale, pocnete și bubuituri. Pe zid, dintr-o ambrazură, se scurge sângele gârlă, dar nu văd din cine.

– 'tu-i morții mă-sii! face Ristache. O să moară toți ăștia.

– Hai, că poate scapă vii, zice Ante.

– Să scape, eu sunt aici, mârâie Vuk.

– Vor să iasă, vor să iasă, se aude un glas din spate.

– Nu mai trage, lasă-i – lasă-i să iasă! zbiară Ristache.

Ne repezim în spatele casei. Cei dinăuntru deschiseseră fereastra, scoseseră o scară îngustă din lemn și-o propteau de pământ.

– Nu trageți! apare o femeie în capul scării. Avem copii, nu trageți!

– Mă piș pe copiii tăi, urlă Vuk.

– Cu mâna mea te împuşc, se holbează Ristache. Îţi jur că te-mpuşc!

– Lasă-i, Vuk, lasă-i, sunt cu copiii, se bagă Ante.

Vuk se potoleşte brusc, nu-mi dau seama cum. Cere o ţigară.

Râde.

– Faceţi cum vreţi! Voi, aştilalţi, le zice alor lui, fiţi pregătiţi! Îi ştiţi pe câinii aştia, voi nu v-aţi bătut cu ei din birou, ca Ristache.

Ăia coboară pe scară. Din ambrazură ies vălătuci grei de fum, se revarsă pe pământ, se lăbărtează de parc-ar fi plini cu apă.

– Asiguraţi sectorul! porunceşte Vuk.

Patru femei în hijab, cinci copii, doi adulţi în putere, doi bătrâni – au coborât. Tuşesc, lăcrimează, hârâie, umblă îndoiti de şale... Un bătrân cade în genunchi – nu se roagă de noi, nu. Din *kullă* se ridică urlete ascuţite. Ard unii de vii înăuntru. Din poieniţă se înalţă alte zbierete: sunt ai noştri, sunt ăia sfârtecaţi de minele antipersonal.

– Puneţi-i jos pe toţi! face Mirko. Pe burtă, pe burtă, pe burtă! Femeile se văicăresc, copiii se pun pe plâns, bărbaţii se apucă să strige, se ceartă cu noi. Până şi bătrânul care căzuse în genunchi se ridică.

– Pe burtă, n-aţi auzit? răcneşte Vuk şi se repede la ei, îi ia la şuturi, ălor le sticlesc ochii, vor să sară la bătaie, noroc că se bagă Ristache:

– Lasă-i în pula mea, lasă-i!

Dar vânzoleala se iscase deja, unul dintre pakistanezi încasează un pat de puşcă în faţă, cade ca secerat, o femeie se repede la cel ce-l lovide, Ristache se bagă între ei, un băiat scoate un pistol mic, de *gay*, trage: îl ia pe Ristache în coapsă.

Mirko îi trage băiatului un şut, îi zboară pistolul cât colo.

– Câini de arabi de musulmani împutuţi! răcneşte unul de-ai lui Vuk, armând Kalaşul, dar, până să tragă, Ristache topăie între el şi prizonieri:

– Trageţi în mine, ţipă el ascuţit, trageţi în mine! Îmi ba' pula, am nevoie de ei vii! Ce ţi-a zis Miljan, Vuk? Ți-a zis să m-ascuţi? Ți-a zis?

Pierde sânge ca naiba, i se prelinge în bocanc ca uleiul.

– Să-l fut în gură pe Miljan! latră Vuk. Ce treabă am eu cu el? Ne-ai spus la Erakovici că trebuie să-i omorâm – hai dracu' să-i omorâm. Le ducem la Parga doar mâinile, cum am stabilit, hai să-i omorâm odată!

– Vuk, Vuk, se bagă Ante, las' că-s mai buni vii. Apoi, la ureche: Aflăm de la ei ce-avem nevoie şi după aia îi omorâm! Îi omorâm după aia!

Vuk, însă, nu se lasă şi zbiară, rostogolindu-şi ochii:

– Proştii dracului! Îi vor ăia de la Viena... Ăia de la Berlin şi de la Washington... N-o să apucăm să-i belim...

– Las' că-i belim pe alții! face Mirko.

– Tâmpiților, mă zăpăciți de cap... Am venit aici ca să-i omorâm, și-acum, nu, nu-i mai omorâm... Rămâne sângele alor noștri nerăzbunat, nebunilor... Ristache vrea să-i facă scăpați, știu eu... Măcar bătaie... Măcar bătaie să le tragem... Ia auziți-i pe-ai noștri, p-ăia care au călcat pe mine!

– Și voi i-ați omorât pe-ai noștri, strigă băiatul care-a tras. Ard înăuntru, i-auzi cum urlă!

Din *kullă*, însă, nu se mai aude nimic. Gata, muriseră – erau arși, miroase a friptură omenească, iar nu mănânc carne o săptămână... Cine *naiba* i-a pus pe dobitocii ăștia să se bage peste treburile noastre? Aici noi suntem stăpâni – femeile, țigările și băutura de-aici sunt ale noastre... Ce caută ei aici, din Pakistanul ăla al lor? Unde pizda mă-sii e Pakistanul?

Dar Vuk:

– Barem să le rupem oasele... Tăbăciți-i! Tăbăciți-i! Să nu le mai rămână dinți în gură! Așa ne-au făcut și ei nouă.

Și dă-i, picioare la coaste, șuturi în gură, călcâie în ceafă.

– Isuse, Doamne! face Ristache. Ce sunteți, mă, așa câini?

– Ție nu ți-a murit nimeni, românule. Ia, îi îndeamnă Vuk pe-ai lui, ia hai să le futem femeile... Pocitele dracului... Măcar să le iau în pulă...

– Termină, futu-te-n cap! răcnește Ristache.

– Vrei să spui că nu dau și eu o muie? răcnește Vuk. Textila jos! Vreau să le văd mutrele, căca-m-aș pe ele de scroafe, vreau să le dau muie!

Strigăte, urlete. Nici pe-ai mei nu pot să-i țin în frâu, cât despre ai lui Vuk, ce să mai zic. Rup hainele de pe femei. Bărbații lor zbiară, dau să se ridice, ai noștri trag, se înfig gloanțele în pământul umed, se umple poienița de miros de praf de pușcă. *Kulla* deodată se clatină, e ca un om care strănută, bufnește, se aud trăsnete, bubuieli, explodează tot soiul de chestii prin ea, grenade, lăzi cu muniție, tot.

Ne aruncăm la pământ. Flăcările țâșnesc prin acoperiș și un zid se surpă. Un pakistanez prinde ocazia, vrea să se ridice, încasează un pat de pușcă în tibie, se aude pocnet de os, ăla urlă, cade la loc, tăvălindu-se.

Și se pun ai noștri pe el! Pakistanezul dă ochii peste cap, sângerează ca vita. Ai noștri îl apucă de păr, de urechi, târăsc de el prin poiană.

– Nu mai dați în el, nu mai dați... zbiară un băiețel. Tataica, tataica, chirăie el, îngrozit. Se repede la taică-său, îl ia în brațe, îl pupă pe obraji, pe frunte. Tataica...

Ai noștri nu se lasă, însă, îi târăsc pe-amândoi. Iar tatăl copilului:

– Tareq... nu te ruga... de ei... nu te mai... ruga...

Se îneacă în sânge, abia răsuflă.

– Nu-l mai bateți! scâncește băiețelul. Îl omorâți, nu mai dați!

– Da' el când i-a omorât pe-ai noștri?

– Vă rog, vă rog! Tataica, tataica! schiaună el.

– Nu te... ruga... nu te ruga... fii bărbat... Tareq... bărbat...

Femeile încep să jelească. Pakistanezul se cutremură, ai noștri îl bufnesc metodic, copilașul îl lasă pe taică-său, se așază în genunchi în fața lui Vuk de parcă ar presta un omagiu, îi cuprinde picioarele și-i pupă ghețele pline de noroi:

– Sunt sluga ta, nene, sunt sluga ta, iartă-l pe tataica, iartă-l!

– Tareq! urlă taică-său. Te omor... cu mâna mea te omor...

Ristache trage o rafală în aer.

– Gata! Ajunge! Nu cu copiii de față, câini împuțiți ce sunteți!

– Mă piș pe Allah al lor, face unul de-ai lui Vuk.

La asta mă duc chiar eu, îl zgâlțâi. Mirko armează Kalașul, preventiv.

– Boule! Nici Dumnezeu lor și nici al nostru nu ne-a pus să ne omorâm! Noi am pornit războiul. Noi!

– Eheeei, chirăie Ristache, nu mai e Tito, nu mai eee, că dacă era, jar mâncați! Jar! Și tu, și tu, și tu! îi împunge el în piept pe cei mai apropiați.

Al naibii, doar ce-a pronunțat numele lui Tito, că încremenesc toți. La fix le-a zis-o, că altfel îi lua beția: cu cât răcnesc ailalți mai tare, cu-atât îi toci mai aprig – vrei să le stingi glasul, să le bei sângele, cu mâinile goale îi faci bucăți... Iar Ristache:

– Gata! Ne-am potolit, Vuk? Voi,ăștilalți: ne-am potolit?

– Ne-am potolit, răsuflă Vuk din adâncul rărunchilor.

Beția se stinsese. Acum venea oboseala, o simțeam deja.

– Să vedem cum ne ducem la mașini cu toțiăștia, face Ante sfătos.

Se lasă liniștea. Se aude doar ploaia.

– Mi-am vărsat sângele pe pământul patriei tale, căca-m-aș! hăhăie Ristache, privind la Vuk.

– Nu-i țara mea. Nici a ta: ți-ai dat sângele pentru ăia care te plătesc.

Îi dăm pantalonii jos lui Ristache. Puștiul îl luase în coapsă, noroc că nu-i prinsese femurala. Glonțul îi făcuse mușchii piftie, îi amestecase cu denimul blugilor și cu noroiul munților Prokletije... Păros, Ristache ăsta, plin de testosteron.

– Dați-mi o răchie! face.

Îi dăm. Spălăm rana cu apă și săpun, turnăm țiucă în ea, Ristache face ca toți dracii. Între timp, ai noștri leagă prizonierii: pe copii de muieri (una e tânără, frumoasă, blondă), pe bătrâni de bărbați. Îi legăm bine – cum mișcă unul mai tare, cum îl strânge lațul de gât.

Dăm o tură prin *kullă*. Găsim morții: patru bărbați și două femei. Aia care n-au ars te iau prin surprindere cu liniștea lor – ca orice morți proaspeți, te-aștepți s-o ia din loc. Săltăm niște caiete, niște telefoane, două computere. Ajungem în bucătărie – o făcusem praf. Îi atacasem la masă, bolurile erau întinse pe jos, câteva erau răsturnate, altele erau făcute bucăți, sosurile se împrăștiaseră pe podea, pe pereți, se amestecaseră cu sângele, cu praful. Mâncau un fel de găluște cu carne de vită, *mamtu*, și plăcintă cu mușchi tocat de oaie, *shabshur* – haleală pakistaneză tradițională, după cum avea să-mi spună Amin pe insula aia, unde ne vom fi dus cu fetele ca să le probăm.

Unul din oamenii mei dă peste o lădiță cu bani nemaivăzuți. Îi fac semn să-i blătuiască – el îi îndeasă în buzunare, mai cheamă pe unul, fură la dublu. Găsim o mitralieră Zastava cu afet, niscaiva haine de gală orientale, nenumărate valuri de bumbac, nenumărate cartoane de țigări, sticle de whisky cu ghiotura, doi saci plini cu zăpadă...

O gust. Nu vând zăpadă, dar mă pricep. E a-ntâia, lui Mirko îi face cu ochiul, îmi zice că are unde s-o trântască.

– Vezi c-ai și tu copii, îi zic.

Nu-mi răspunde. Ne mai foim prin *kullă*, dăm de o carte frumoasă, legată în piele, cu ferecătură de aramă.

– Coranul, 'ai? face Mirko.

Nu, nu e Coranul. Fusesse tipărită la Lahore și, sub titlul scris cu caractere arabe, se afla traducerea în engleză: *Zamira, the She-Djinn of the Neverbegun Dream, or the Marvelous Voyage of the Two Twins across the Himalayas*. O frunzăresc. Ciudat – de pe multe pagini lipsesc litere, ba chiar rânduri întregi, iar pe alocuri apar niște semne mărunte, care seamănă cu orice, numai cu slove nu.

Se aud câteva rafale scurte, urmate de icnete. Armez Kalașul, strig:

– Ce e?

– Nimic, zbiară Ristache, de afară. Stai liniștit!

Bag cartea în rucsac. Ne ducem mai sus, găsim baia – femeile spălaseră rufe și le puseseră la uscat deasupra unei sobe scunde, în care se sting tăciunii. În colț, alte valuri de bumbac, cred că sunt zeci de metri. Într-un dulap: haine călcate, mirosind a levănțică. Lângă baie, camera copiilor – o recunoaștem după pantofiorii aranjați în ordine, în fața intrării.

Mda. Iau cartea și ieșim din *kullă*. Ploaia se oprește.

Văd care fusese treaba cu rafalele: ai noștri le dăduseră lovitura de grație ălor care călcaseră pe mine – nu mai aveai cum să-i salvezi, bălțile lor de sânge se scurgeau la vale în pâraiașe cărămizii, diluate de ploaie. Ante vrea să-i acoperim cu bolovăniș și să le pună cruce. Ristache se uită la ceas:

- Noi o luăm cu prizonierii înainte. Ne prindeți din urmă.
- *Roger!* răspunde Vuk plictisit, zici că-i Mark Wahlberg.
- Auzi? zic. De mult voiam să te întreb: ești prof de engleză – cum de-ai ajuns antioccidental?

– Dar tu de ce-ai dat cu piciorul la BBC? mă ia el. Mă cuprinde apoi pe după umeri, prietenește, și-mi zice o chestie stranie: Ai băgat de seamă că în *colloquial English* majoritatea cuvintelor sunt monosilabice?

Mi-o spune râzând. S-a liniștit de tot. Cică după ce-o să se termine scandalul cu vestul, o să facă o colonie de englezi deștepți în Bosnia. Deja vorbise cu unii care așteptau doar stabilizarea situației ca să cumpere case, terenuri, livezi... Ce salată în Balcani, numai pakistanezi mai lipseau.

Pornim. Mirko insistă s-o luăm tot prin pădure. Între timp, oamenii mei îi buzunăriseră pe albanezii veniți cu Opelul. În telefonul unuia dăm peste nume de fărșeroți de-ai mei. Pe unii îi cheamă Frășheri, ca pe cei doi frați, poeții, știți, cic-ar fi fost tot de-ai noștri, numai că trecuseră la islam, drept care bunicul din

Girokaster îi ura din străfundul inimii: „...arvanitomani fără suflet“, spunea, „au uitat Dimândarea, l-au uitat pe Hristos... Au uitat cum i-a forțat celnicul Stere pe turci să schimbe potcoavele cailor, când ieșeau din ținut, ca să nu ducă afară niciun *fir* din țărâna noastră... Pe atunci se știa că pământul nostru e sfânt.“

Armâni? Albanezi? Ce conta? Uite: doi sunt morți pe drumeag, o să-i ciugulească vulturii patriei lor.

Mergem greu, Ristache e rănit, prizonierii se târăsc. A trecut de miezul nopții. La un moment dat auzim glasuri din vale. Branko trage cu urechea: sunt albanezi, mulți, prizonierii devin agitați, n-apucă să strige – le punem șipurile în beregată. Mergem mai departe, prin întuneric. Scâncind, Tareq, băiețelul, dă să intre în vorbă cu taică-său, dar ăla nu-l bagă în seamă, se târăște ca vai de lume și nu vrea să știe de fii-su. Până la urmă îi zice ceva, dar nu înțelegem nimic: îi vorbește în urdu. Băiețelul izbucnește în plâns.

– Gurrarraa! auzim din spate.

Ne prinsese Vuk din urmă. Mergem, mergem, mergem, se crapă de ziuă. Se oprește și ploaia: norii vineții, doldora de apă, se adună spre vest, îi duce vântul spre Adriatica. Mai mergem puțin, zărim Valea Valbonei, se unduiește printre brazi, la picioarele noastre, ca o bandă din argint murdar. Îmi amintesc de Anca. Păcat că n-a fost cu noi, noaptea asta ar fi încins-o.

Facem popas. Plutește ceva nasol în jur. Mă uit la Mirko: și lui îi pute – dacă albanezii, înainte să-și fi trimis oamenii în sus, pe Giar, dăduseră peste mașinile noastre pitite în pădure?

– Hai să ne grăbim! se ridică Mirko.

– Ne mișcăm greu cu ăștia, spune Vuk, privind la prizonieri.

– Las’că nici eu nu-s mai breaz, face Ristache.

– ’te-n cur de român, ne-ai mințit, mă, ne-ai mințit!

Hotărâm să scotocim pădurea înainte să ne ducem la mașini, dar n-apucăm să căutăm mult, căci în vale, pe drumul ce serpuiește de-a lungul Valbonei, zărim trei SUV-uri, cu steagurile negre cu arabescuri albe ale Jihadului – parc-ar fi coperta de la *Death Note*, ediția musulmană. În jurul SUV-urilor: cinci-șase inși sumbri, serioși, nici măcar nu fumează. Se pricep la ambuscade, au lăsat spațiu între SUV-uri, nu poți să le bușești decât separat. Deasupra SUV-urilor, pe panta de vizavi, ghicim un cuib de mitralieră amplasat la repezeală: n-avuseseră timp să-l camufleze ca lumea.

– Țștia știu unde avem mașinile, ne zice Vuk și ne arată mitraliera.

E pusă astfel încât unghiul de tragere e îndreptat spre mașinile noastre. Îi privim pe mitraliori prin binoclu: nu-s decât doi, dar lângă ei zac patru rucsacuri, ceea ce înseamnă că pe undeva, pe povârniș, mai sunt doi inși – sniperi, probabil. Te pomenești c-or fi trimis niscaiva băieți și-n jurul mașinilor noastre.

Le îndesăm prizonierilor cârpe în gură, Vuk le arată cuțitul celor doi bărbați în putere și trimitem iscoade la mașini – pleacă ăia ca nălucile. Curând o să răsară soarele, iar versantul nostru o să se inunde de lumină. Încercăm să ne dăm seama unde sunt sniperii de lângă cuibul de mitralieră, dar nu vedem nimic, căutăm acul în carul cu fân.

– Am dat peste opt inși, se întorc iscoadele noastre. Sunt pe un tăpșan îngust, chiar deasupra mașinilor.

– Pe-ai noștri i-ai văzut? întreb.

– Da. Stau liniștiți. Nu s-au prins de nimic.

Și nici n-o să se prindă – telefoanele n-au semnal.

– Dacă n-am avea grija prizonierilor, ne-am descurca, bate Vuk șaua ca să priceapă iapa și, ca să nu lase niciun fel de echivoc, ne arată baioneta.

Ante îi strecoară ceva la ureche, Vuk face buzele pungă, îl ia la refec, nu vorbește tare, dar tot auzim ce și cum. Ante nu insistă, dar Vuk nu se lasă, îi ia martori pe ai lui, îi întreabă ce-ar face: vor, cumva, să se ia *după* Ante? Își dau ei seama *unde* vrea Ante să-i ducă?

– Ne omori cu zile, Ante, conchide Vuk.

Ai lui nu comentează, se poartă de parcă i-ar da dreptate lui Vuk doar ca să-i facă hatârul. Vuk îi citește, îl apucă dracii, nu mai zice nimic.

Hotărâm să urcăm cu tot cu prizonieri deasupra tăpșanului, îndărătul unei muchii: de acolo o să-i putem lua pe mujahedinii din drum ca din oală. După ce-o să începem să-i dăm jos, o să

vedem de unde trag sniperii, iar ai noștri, de la mașini, o să se prindă că-s între două focuri.

– Și dacă se prind că-s între două focuri, ce? Ce-o să facă?

Asta nu știe nimeni.

– Bojan, tu ai grijă de mitraliori, îi zice Vuk unuia. Ai grijă de mitraliori și caști ochii după sniperi, bine?

– O să cam fim în bătaia mitralierei, constată Ante.

– Ție mereu ți-e frică de ceva, Ante.

– Las-o baltă, Vuk! Sunt doar precaut.

– Du-te acasă, dacă ești precaut... Au făcut hoteluri, restaurante, baruri... Tu ce zici? schimbă el vorba, uitându-se la mine. Și tu ești precaut?

– Și-așa-i rău, și-așa nu-i bine. Muchia e prea oblică: dacă stăm în spatele ei, suntem expuși la mitraliori, iar dacă ne băgăm sub ea, ne plesnesc ăia din drum. Pe ăia de lângă mașinile noastre nu-i mai pun la socoteală.

– Aha, face Vuk. Camaradul Ristache ce zice?

– Eu mă întreb ce dracu' facem dacă n-ajungem la mașini.

– Tu vrei să-ți iasă totul ca-n carte! Unde spuneai că te-ai mai bătut?

– În baie, când eram mic, acolo mă caftea tata.

Mai vorbim ce mai vorbim, până la urmă hotărâm că tot în spatele muchiei e mai bine. O luăm într-acolo, la adăpostul brazilor. Soarele se ridică deasupra culmilor, scaldă pădurea cu o lumină caldă, iar umbrele se scurtează. Se aude un bufnet, ca un trup căzut pe asfalt – e un șoim: plonjase asupra unui porumbel și o explozie de pene zburătăcite plutea de-acum peste Giar. Un mujahedin de pe drum aprinde o țigară. Vine un bărbos, îl plesnește. Un altul îl zgâlțâie ca pe-un țânc. Se ceartă, se îmbrâncesc.

Apoi liniște.

Ne întindem pe burtă, ne târâm, ajungem la marginea muchiei. Lumina nu bate încă pe noi. Roua ne udă coatele și genunchii.

Bun, mujahedinii care ne iscodesc mașinile sunt sub noi, în bătaia armelor noastre... Bojan își ridică Dragonul, Vuk își face cruce, Mirko mormăie în barbă: iartă-ne, Doamne, că n-am băut și n-am futut împreună – nici măcar nu ne știm. Bojan pune Dragonul la ochi, se uită la Vuk, îi așteaptă semnalul.

Zbraaaf!

Îi miruim la fix pe cei de la mașini, doar trei scapă, se reped la râu, se vede că știu meserie. Bojan trage: pum! pum! – stârnește două crizanteme de sânge, mitraliorii de vizavi se răsucesc în aer ca patinatorii. Ne repezim spre mașini, Bojan trage din nou, pică puștanul cu țigara în mijlocul drumului.

Buf! – îi zboară capul și lui Bojan, ca din pumn, ne umple de sânge.

– Sniperii, urlă Vuk.

Nu-i vedem: ai naibii, nu scot capul de la cutie. Buf! – pică încă unul de-ai noștri. De-acum trag și ăia de jos, din drum. Îi apucă nebunia și pe cei trei care se refugiaseră în râu, ba chiar și pe străjile noastre, de la mașini: trag ca bezmeticii, trasoarele lor ricoșează pe macadam. Fulgeră AG-ul nostru, bușește un SUV, îi crănțane tabla – ce fum!

Buf! – cade și puștanul din Erakovici, ăla de venise în gașcă de mic, de la 14 ani. Iar Mirko:

– Pizda mă-sii de sniper... e prea departe, nu-l iau cu AG-ul.

– L-ai văzut? urlă Ante.

Mirko îi arată o tufă de măceșe între doi brazi, buf! – mai cade unul de-ai noștri, tufa se clatină, tragem cu toții în ea, nu ne dăm seama dacă l-am prăjit pe sniper. ăia ascunși în râu se apucă să tragă din nou, cei din drum trag și ei. Ristache scuipă, scrâșnește, zici că-i nebun:

– Câș, câș, câș! șuieră el.

Vuk azvârle o grenadă spre râu, se aude explozia, se ridică strigăte: câți o fi belit? Cei din drum, însă, ne pecetluiesc soarta, lansează proiectil după proiectil în mașini, sunetul ăla de tablă bușită nu-l uiți – un, doi, trei... și tot așa, până la șase. Pădurea ia foc.

Ne retragem în spatele muchiei – ne-au cam făcut ăștia...
Pakistanezul care-o încasase cel mai tare la *kullă* se uită la noi, micșorând ochii. Îi zice ceva micuțului Tareq, nu-i nevoie să știi urdu ca să te prinzi că-l învață de bine: „Ai văzut? Îi omoară ca pe găini! Niciodată nu te mai ruga de *kaffiri*! Niciodată, Tareq! *Allahu Akbar!*“ răcnește el, de final.

Femelele lui chiuie ascutit, zici că-s capre, Vuk se țacănește, vrea să-i împuște pe toți, dar Ristache știe să ajungă la sufletul lui:

– Nu le omorî! Dacă scăpăm, poștă le facem!

– Și după aia, belește Vuk ochii, le tăiem beregățile tuturor și-i lăsăm să se uite unii la alții cum mor!

De acord, dar se trage prea tare, hai să ne cărăm! Buf! – mai au un sniper vizavi și nu-l vede nimeni, fir-ar al dracului. Vuk mai azvârle câteva grenade în vale, nu mai răcnește nimeni, pesemne c-o șterseseră toți de-acolo.

– Nu mai dați cu grenade, tâmpiților! se aude unul de-ai noștri.

E una din străjile de la mașini, iese din pădure – celălalt a murit.

Tragem în SUV-uri din rășputeri, o mașină dă să fugă, dar o izbește un proiectil de AG când s-o ia în sus, pe valea Giarului. Câștigăm un răgaz, o luăm la goană pieptiș, tragem de prizonieri ca de măgari, îi îmbrâncim, îi plesnim după ceafă. Tareq cel mic

începe să ne scuipe, se pricepe la flegme, se uită la taică-său
întrebător: fac bine, tataica? fac bine?

O încasează – un toc de pistol peste bot.

– Un om să trimită ăștia la *kullă*, scrâșnește Mirko, și ne-am
ars... Ția de i-am văzut azi-noapte, pe Giar... o s-o ia de la *kullă*
peste munte.

– E departe granița? întreabă Ristache.

– Departe, aproape – ce contează... Tot trebuie să tăiem
muntele, pe Zhipora, iar de la *kullă* până pe culme nu faci mai
mult de-o oră.

Pornim. Mujahedinii nu ne slăbesc: ăia din drum, câți or mai
fi, se repeziseră după noi, urcau prin pădure. Sniperul de vizavi
ne mai dă un om jos. Singurul lor SUV rămas întreg o ia în viteză
spre est, se duce spre Dragobi. Ba nu – ia curba spre Giar, în sus,
spre *kullă*.

– Dumnezeii mă-sii, v-am zis? scuipă Mirko. O să le dea de
știre.

Târâș-grăpiș, ajungem în golul alpin, noroc că-i plin de stânci,
avem unde să ne adăpostim, la o adică. Alergăm, ne târâm,
privim peste umăr. Mirko zice că pe la amiază o să ajungem la o
cumpănă de ape, numai că locul ăla îi trezește teama, căci tot în
cumpăna apelor dă și poteca ce urcă de la *kullă*. Trimitem patru
inși mai proaspeți s-o țină pe creasta din dreapta, să iscodească
spre Giar după skiperioți.

Se face de prânz. Drumul e molcom, nu mai trebuie să urcăm,
doar ne furișăm printre stânci și muchii înierbate. Aerul e
fierbinte, soarele ne rupe în două, tuturor ne e sete. Ne ard
picioarele. Mirko știe un izvor în apropiere, captat într-un bazin
înalt de ciment. Ne duce acolo, ne repezim, bem ca înecații,
curge apa prin țuturoaie de fier ruginit. E rece, e bună, ne
cufundăm capetele sub jeturile înghețate. După ce ne răcorim,
Tareq, care se cățăraseră în cârcă la ta-su, pufnește în răs. Ta-su
râde și el, ne arată cu degetul: Ți-am zis că-s proști! Iar Vuk,
uitându-se în bazin:

– O să facem ciumă, pufnește el. Mirko, tu nu știi ce izvor e
ăsta?

Ne uităm și noi: bazinul e plin de șobolani morți, cu burta
umflată, plutesc încoace și-ncolo prin apa limpede.

– Ei, și? face Ristache. În China îi haleșc cruzi.

O luăm iar din loc. În dreapta e creasta pe care s-au dus
cercetașii noștri, în față e o pășune alpină, apoi urmează o
viroagă adâncă, iar dincolo de viroagă, în depărtare, e un
povârniș pe care paște o turmă de oi. E arșiță, pe cer nu e niciun
nor. Se aude un zbârnâit, Mirko spune c-așa se aude pe munții
ăștia când e fierbinte – cic-ar fi din cauza unor zăcămintele de
mică.

Deodată răsună strigăte. Turma încremenește pe povârniș, iar undeva în față apare o fetiță: răsare din viroagă, alergând, în timp ce un glas disperat de femeie o îndeamnă să nu se uite în urmă. Fetița nu ne vede, chirăie, bate din brațe. Se aude un foc de armă, apoi încă unul și încă unul. Fetița tresare, dar nu se oprește: „Nu mai da, tati, nu mai da!” strigă ea, acoperindu-și capul cu mâinile. E plină de sânge. „Nu-s eu, Irina, nu-s eu“, urlă, îngrozit, un bărbat. „Ia-o-n stânga, Irina, în stânga, nu mai alerga înainte!”

– Șkiperioții, face Mirko. Voi ce vedeți? urlă la cei de pe creastă.

Ăia nu văd nimic. Se aude o rafală, iar turma din depărtare o rupe la fugă. „La stânga, Irina!” urlă bărbatul. Fetița dă s-o ia către noi, ne zărește: „Aici sunt alții!” țipă ea, îngrozită. Zbraf! – femeia nevăzută care-o îndemna pe fetiță să fugă dă un strigăt de moarte. „Pun-te jos!” răcnim la fetiță, „pun-te pe burtă!” Fetița n-aude, însă, căci trosnesc focuri de armă. „Pe burtă, Irina, pe burtă!” urlăm noi la ea. Deodată bufnește un foc răzleț. „Mi-ai zis că nu mai dai, tati!” zbiară Irina, prăbușindu-se în iarbă de parc-ar fi o pelerină picată din cui. „Irinaaaaa!” răcnește bărbatul, glasul îi e ca o tăietură, spintecă aerul de parc-ar dori să ucidă. În clipa aceea, cercetașii noștri trimiși pe creastă se trântesc la pământ. Zbiară și trag ca dementii.

– Șkiperioții de la *kullă*, urlă ei. Au ieșit în viroagă.

– Nici acum nu-i omorâm p-ăștia? fornăie Vuk, cu ochii la prizonieri.

– Nu, face Ristache.

– Știi că din cauza lor a murit copila, nu?

– Știi că n-ai cum s-o aduci înapoi, nu? scrâșnește Ristache.

Alergăm. Ristache scoate limba de-un cot. Cercetașii noștri lansează rafală după rafală, dar se aude un bubuit: șkiperioții trag cu AG-ul. O dată, de două ori... Ai noștri, pe creastă, nu mai mișcă. Ajungem în dreptul viroagei. Pe firul ei, oile aleargă și topăie. Departe, zărim trupul mamei Irinei – încă zvâcnește. Iar Vuk:

– Ne prind șkiperioții. Hai să-i găurim pe-ăștia! se uită el la prizonieri.

Ristache nu zice nimic. Are buzele albe, e roșu la față și strânge din dinți. Blestemă în gând, îl simt.

– Tu nu zici nimic? se uită Vuk la mine.

– Eu îi duc la Parga, la mănăstirea vlahilor. Așa ne-a fost înțelegerea.

– Înțelegerea ne-a fost să le ducem mâinile tăiate ca să aibă prietenii lui Ristache dovezi și atât...

Tace, căci din viroagă răsună alte rafale. Se aude un urlat de bărbat – e tatăl fetiței. Vuk hăulește – dă un răcnet de jale.

– Ante! țipă el ca o femeie. Hai să stingem șkiperioți, Ante!
Hai, că altfel nu scapă vii pakistanezii ăștia... Hai să mâncăm
căcatul până la capăt!

Ante se repede cu Vuk și cu ai lor spre viroagă. Noi o luăm
spre Cerem, știe Mirko o potecă abruptă. Coborâm. Bătrânii și
femeile se împiedică în pietre, alunecă în grohotiș. Ristache
șchiopătează din ce în ce, zice că-i e frică să nu-i taie *ăia*
piciorul, dacă scăpăm, iar Mirko îmi spune că e ultima oară când
face o nefăcută ca asta: „Nu mai avem vârsta, Ianis!”

Într-o oră ajungem în vale, pe râul Cerem. Aici e răcoare, e
pâcla aia înghețată. Ne prinde și Vuk din urmă, cu oamenii lui.

– Ca pe mieii de Paști i-am țepuit pe șkiperioți, rânjește el. I-
am pus în țambre, cu gura căscată, așa să-i găsească ai lor.

– Și Ante? întreb.

– Ante... începe Vuk, dar nu mă privește în ochi.

Nici ăilalți nu prea se uită la mine. Iar Vuk:

– Pe Ante l-au împușcat.

Unul dintre ai lui tușește. Vuk îl privește scurt. O luăm de-a
lungul văii, suntem la nord de vârful Zla Kolata și ne îndreptăm
spre graniță, mai avem cel mult trei-patru kilometri până în
Munteneșu.

– Dacă n-ați fi vrut să-i faceți scăpați pe pakistanezi, zice Vuk,
Ante ar fi fost cu noi acum. L-a luat rafala în plin.

– Rafala, micșorează ochii Ristache.

– Rafala. Rat-rat-rat!

Vuk își arată dinții din față – câtă vreme croații lui tac, nimeni
n-are ce dovedi. Și-atunci se aude un pluf. E tatăl lui Tareq: legat,
se azvârlise în Cerem, unde era apa mai vijelioasă. Tareq chiuie,
taică-său scoate capul din volbură, înoată ca vidra, se prelinge
de-a lungul bolovanilor. Tragem. Sărim în apă. Nevestele
chelăcăie de bucurie și strigă în felul ăla al lor, căci s-au prins că
nu-i chip să le prindem omul: „Fugi, Chumar, fugi!” strigă ele. Îi
vedem trupul scurgându-se printre pietre, lucitor, ca un păstrăv,
nu ne dăm seama dacă e mort sau viu. Cum-necum, ne-a scăpat
printre degete.

– Eu ți-am spus să-l omori, îi zice Vuk lui Ristache, rânjind.

Acum, na: ai rămas și fără el, și fără mână s-o duci la Parga!

Înjurăm, scuipăm – în fine, pornim spre graniță. Avem draci,
pe prizonieri îi îmbrâncim, iar pe Ristache îl cărăm în spinare, că
nu mai poate să calce. Pe la amiază, când să intrăm în
Munteneșu, zăresc un corb uriaș – atunci l-am văzut prima oară
pe corbul *ăla* frumos. Plutea pe deasupra Ceremului, croncănind,
dar n-am vrut să-l arăt nimănui, căci m-a privit nu știu cum și mi-
am dat seama că era corbul meu și numai al meu. Ei, și pe când îi
urmăream zborul, corbul s-a mai uitat o dată la mine, lung, lung

de tot: Nu citi cartea furată din *kullă*, am simțit eu atunci, n-o citi,
că nu e a ta!

L-am ascultat. După ce-am scăpat din Albania și-am ajuns
acasă, la Rose, am pus cartea în bibliotecă. N-am deschis-o
nicicând.

91
TĂLPILE

Sunt doar cu Ali, cu monitoarele și cu alarmele din ATI.

– Nu mi-ai spus nimic de Anca, zic.

– Anca e bine.

– Dacă-i bine, de ce nu mă sună? De ce nu răspunde la telefon?

– Și ea e-n spital. La Podgorica.

– O să-i zic lui Mirko s-o caute.

Ali se uită într-o parte. Mă întind pe pat, iau telefonul – mă răzgândesc. Mai bine nu sun când e Ali de față.

– Uită-te la mine! îi zic. M-am stafidit de tot. Ce naiba am pe tălpi?

– Ce să ai? Nimic.

– Poftim, ridic eu, cu chiu cu vai, un picior. Sunt desculț, dar mă simt de parc-aș fi încălțat.

Ali pufnește în răs, îmi spune c-o să-mi trimită o pedichiuristă după operație. Cică am tălpile acoperite cu piele tăbăcită, moartă, ca țărani.

Vine Sahib s-o ia. Ali mă pupă, îmi urează somn ușor, Sahib îmi strânge mâna. Am ciudă pe ei: în câteva clipe o să iasă-n oraș și-o să trăiască tot soiul de lucruri la care eu n-am cum să iau parte.

Sun la Mirko. Nu răspunde, nu răspunde, nu răspunde.

A doua zi, dimineața, sun din nou. Nimic. Mă uit în tavan.

Vine ora: mă carăăștia la operație. Mă mută pe o masă îngustă, îmi pun lampa în ochi, asistentele se poartă frumos, știu că-s pila lui Sahib. Apare și Stalin. Dau bună ziua, îl întreb ce naiba am în tălpi, de unde și până unde m-am ales cu pielea aia îngroșată.

Stalin mă liniștește: cică năpârlesc precum șerpilor. Râde, îmi arată că-s în mâinile lui, zice că trebuie să ne grăbim, c-acuș îl apucă pe Sahib nebunia și declanșează greva. Apoi pocnește din degete, îmi pune masca pe figură și-mi pompează gaz în plămâni.

E bine, durerea dispare, plutesc.

O oră cu Ali în pat e ca o alergătură în parc, însă sunt antrenat, așa că gâfâi din empatie, dar nici ea nu se lasă mai prejos. Deodată nimerim ceva neașteptat, ne bucurăm c-am prins șpilul, poziția: instinctul ne-a scos din rahat, la vârsta noastră e perversiune curată. Ne desfătăm, suntem umezi și viermuim, ar trebui s-o facem pe pământ, în noroi. N-am văzut râme la împreunare, dar așa facem noi.

Spre dimineață mă trezește un mesaj de la Iașa. E excitat, se vede din semnele cu care și-a împănă e-mailul: „Citește cu atenție fragmentul din atașament📎! E fabulos, sunt curios dacă *recunoști* faptele☹♂! Pe mine, unul, m-a luat cu frig: Dumnezeu s-ar putea să existe♥📧!!!“

Iașa îmi scria din Birmania, de la Yangon. Fugise din Bavaria din cauza ploii și a Gărzii de Mediu – nemernicii inspectau spațiul de spectacol (cincizeci de hectare de păduri, munți și lucii de apă), pe care Iașa pune pe picioare ditamai infrastructura: cabluri îngropate, căi de acces, fose pentru orchestră, o „pădure de difuzoare oculte“, WC-uri eco, ba chiar și nu știu câte „zone de restaurație“ (chioscuri, bufete), spectatorii fiind obligați să *pândească* începutul spectacolului, a cărui oră Iașa n-o dezvăluia nici mort. „Am sute de figuranți☀, o să ridic o fierărie, o tavernă, trei hanuri, un bălci, ba chiar și câteva ferme – toate ca pe vremea lui Parsifal (numai piatră și lemn cu patină, pricepi?), astfel încât să-i impregnez pe spectatori cu atmosfera, cât timp se plimbă încoace și-ncolo♀... Apoi, buf: uvertura! *Grundthema* #1, lentă, gravă, depresiv-nemțească, migrând de la un pachet de instrumente la altul. O să înceapă pe neașteptate, de parcă s-ar ridica din pământ, iar toți cei din pădure vor afla pe nepusă masă că opera s-a *pornit*, că așteptarea lor n-a fost în zadar: Parsifal vine!“

Mai avea până acolo – în primul rând, Garda de Mediu trebuia să permită desfășurarea spectacolului. Furios, Iașa întreba: „Ei chiar nu se gândesc la câte locuri de muncă creez? Ei chiar nu-și dau seama că am responsabilități sociale? Patru sute cincizeci de familii mănâncă și fac leasinguri pentru că montez *Parsifal* – la asta, nu se gândește nimeni?“ Ei bine, în așteptarea rezoluției Gărzii de Mediu, Iașa o ștersese în Birmania, dar nu înainte de a-l ruga pe Teo să intervină pe lângă amicii lui, bancherii din

München: „Să scoată banii, să-mi pună pile, căci Litvak, jidanul, acordă o șansă Germaniei: vrea să-i scape pe teutonii aștia emasculați de complexul Hitler“, i-a zis el lui Teo, după care a sărit în avion și a plecat la Yangoon.

Fuga în Indochina fusese amorsată de un documentar despre Drumul Mătăsii. Filmul o menționa pe o femeie-medic din secolul VII, care primise în dar un depozit de mătase în orașul Gorgan, în Afganistanul de Nord. Doctorița cu pricina, fugită din Madina și stabilită inițial la Alep, își lăsase casa baltă și însoțise armata lui Ahnaf ibn Qais, cuceritorul Korasanului, împreună cu soțul ei. O chema Simhaia bint Barzillu și, din ce se afirma în documentar, moslemii se dăduseră pe mâna ei cu toată încrederea, chiar dacă era femeie și evreică. Soțul ei, de pildă, care era tot medic (îl chema Djellal), nu se încumeta la operațiile care-i aduseseră ei porecla de „Mamă a sângelui“: cică scotea un vârful de săgeată din mațe în răstimpul în care mâncai o piersică și rănitul nici nu se alegea cu puroi. Se mai zicea că nu făcea amputații până ce nu se asigura că membrele rănite erau pierdute definitiv (ea prefera să le salveze cu spălături și cu prafuri numai de ea știute), asta, ca să nu amintim de operațiile prin care îi ajuta pe răniți să se folosească, măcar în mică măsură, de picioarele și mâinile lor fărâmate, pe care alt chirurg le-ar fi tăiat și azvârlit vulturilor.

Așadar, Simhaia și Djellal porniseră din Kufa alături de armata lui Ahnaf ibn Qais, luaseră parte la ocuparea Nishapurului, iar apoi participaseră la asediul Heratului, unde, după cucerire, întemeiaseră un spital. Era anul 652 d.Hr., iar un spital era ceva nemaivăzut, cu atât mai mult cu cât soții ridicaseră și un pavilion în care răniții învățau să trăiască cu betesugurile căpătate în luptă, ceea ce-i uluise pe toți.

Se pare că Simhaia era înaltă, că avea ochii mari, nasul puțin lătareț și că râdea molipsitor, ceea ce-i ajuta pe pacienți să treacă mai ușor peste chinuri. Pe de altă parte, dacă-i vedea că se lasă pe tânjală și că nu iau parte la efortul ieșirii din boală, îi certa, teoria ei fiind că pacientul e răspunzător de propria-i vindecare în aceeași măsură ca medicul: așa o învățase taică-său și așa scrisese și ea, într-un tratat intitulat *Descrierea Bolilor și a Molimelor din Arabia Fericită și al-Sham*.

După ce întemeiaseră spitalul din Herat, Simhaia și Djellal urcaseră spre Merv, alături de armata cuceritoare, iar de acolo se repeziseră cu trupele spre răsărit, luând parte la bătălia de pe râul Amu Daria, în care Ahnaf ibn Qais îl înfrânsese definitiv pe ultimul rege sasanid, al III-lea. Acesta din urmă (o fire dificilă, care-și ridicase în cap aliați și prieteni) fugise prin trecătoarea Wakhan, cu gând să ajungă în China, dar fusese asasinat de un morar (?), care-l prădase de bani și de haine.

Revenind la Simhaia, Ahnaf a înzestrat-o, ca răsplată pentru serviciile aduse, cu cel mai mare depozit de mătase din Gorgan, numai că Simhaiei nu i-a surâs ideea de a rămâne acolo, cu atât mai mult cu cât, povestindu-i-se pe unde fugise Yazdegerd, și-a adus aminte că tot pe acolo venise și ea de la Benares, în copilărie. Așadar, Simhaia și Djellal vândură toată agoniseala și porniră spre răsărit: printre altele, ea dorea să găsească izvorul Acheronului, despre care îi povestise taică-său și despre care negustorii greci din Alep îi spusese că se cufunda sub pământ în Asia, ca să iasă la iveală tocmai în munții Epirului, lângă Parga. Ca și tatăl ei, însă, când a ajuns la râul Ind, n-a auzit decât lebedele cântând lângă izvorul apropiat al Acheronului, fără a putea să-l vadă cum țâșnește din munți.

Iașa era cât pe ce să piardă urma doctoriței în încrângătura documentelor și-a bibliografiei, dar fusese scos la liman de amicul Chaussu – franțuzul cunoscut la Alep. Chaussu era în Ceylon, la Colombo, și ajunsese la memorialul lui Arthur C. Clarke, scriitorul de science fiction, unde găsisese o cronică birmaneză, care făcea referire la Simhaia și la soțul ei ³⁴. Cronică fusese redactată pe la anul 700, în Thaton, un port din Birmania, și amintea de legenda celor doi gemeni care doreau să urce pe Nanga Parbat, despre care autorul credea (nici mai mult, nici mai puțin) că e Muntele Meru, vârful sacru al budiștilor și al hindușilor. Legenda cu pricina fusese culeasă de la fiul unei femei-medic, Barzillu pe numele lui, care fusese mare jucător de pulu în Kanglei. În preambulul legendei apăreau și câteva date despre Simhaia (Simdhala, în birmaneză), mama lui Barzillu, care încă opera, în ciuda vârstei înaintate – printre alții, îl tratase de o fistulă anală pe însuși Vijaya, regele Assamului.

Conform cronicii, Simhaia (Simdhala, dacă vreți) venise din țările îndepărtate de la Apus pe la anul 660. Traversase trecătoarea Wakhan împreună cu soțul ei (și cronică făcea referire la lebedele care cântau la izvorul asiatic al Acheronului), coborâse spre Hindukush, poposise câteva zile la poalele muntelui Nanga Parbat, după care se dusesse la Benares, orașul unde se născuse și în care ajunsese la timp ca să-l nască pe unicul ei copil, Barzillu, botezat astfel în amintirea tatălui ei.

*Gândește-te la marginea unei păduri/ doldora de flori
aromate,/ de fructe gustoase, dulci, date în pârg,/ necăutate,
nemaivăzute și nemaivisate,/ și unde crengi groase, amestecate
ca-ntr-o țesătură,/ dau o umbră plină de saț, // Gândește-te că din
pădurea aceea,/ pe nesimțite,/ nimerești în fața unor ziduri/ înalte
precum colinele,/ groase cât cinci care puse unul lângă altul,/ cu
bărbați și femei plimbându-se în jur,/ flecărind plini de veselie, //
Gândește-te că oameni din/ locuri îndepărtate, nemaivăzute și
nemaivisate,/ sunt ademeniți de acest tărâm fermecat,/ pe care,
văzându-l,/ nu-l mai pot părăsi: // E mărețul Benares,/ în toată*

splendoarea sa,/ cu ape, pământuri, parcuri,/ temple, ulițe și palate/ întinse în toate cele opt direcții;/ fără furturi, ucideri sau războaie,/ înflorind precum aurul/ proslăvit de oamenii de aici și de aiurea:/ Benares!

Acesta este un fragment dintr-un poem *pyo* birmanez, descoperit de Chaussu în timp ce studia bibliografia conexă cu cronica din casa lui Arthur C. Clarke. Cu aceea ocazie, Chaussu a descoperit și existența unei piese tradiționale de teatru de marionete, al cărei subiect era legat de cei doi gemeni. Această specie de teatru, *Ah Myint Thabin*, își ia subiectele din așa-numitele *jataka*, cele 547 de povești referitoare la viețile trecute ale lui Buddha, iar piesa găsită de Chaussu sugera că frații erau doi *bodhisattva*. Exegeții susțineau, însă, că povestea era doar o adăugire *târzie*, suprapusă peste relatările obișnuite ale avatarurilor lui Buddha, fapt certificat de legătura dintre pățaniile gemenilor și un episod mai puțin cunoscut, menționat în cronicile islamice timpurii, care spunea istoria lui Barzillu ben Zakhai, medicul lui Mahomed (pacea fie cu el) în ultimele zile de viață ale profetului.

Așa se face că, după ce se consultase cu Chaussu, Iașa se dusesse la Amarapura, la o bibliotecă străveche în care se afla, pasămite, manuscrisul respectivei piese de teatru. Chaussu era deja acolo, dar căutările lor în imensa bibliotecă (cu texte scrise pe frunze de palmier) n-au avut succes. Bibliotecarul i-a îndrumat atunci spre Bagan, fosta capitală a Birmaniei, întemeiată la 1058 de regele Anawratha. Cu aceea ocazie, Anawratha pusese mâna pe atât de multe scrieri sacre budiste, încât fusese obligat să le încarce în spinarea a *treizeci* de elefanți albi, ca să le poată transporta la Bagan. Printre documente se afla, pe lângă piesa de teatru, și o replică a cronicii din memorialul lui Arthur C. Clarke, care povestea cum demonul Mara dorise să-l ucidă pe Buddha cu un disc fermecat.

Urmând sfatul curatorului, Iașa și Chaussu au luat trenul 117, care face legătura între Mandalay și Bagan, iar după o călătorie de nouă ore de-a lungul râului Irrawaddy au ajuns la biblioteca din Bagan. Biblioteca face parte dintr-un complex arheologic vast, care n-a primit statutul de sit UNESCO din cauza imbecilității regimului militar de la Yangon, generalii imaginându-și că a restaura un oraș medieval cu materiale moderne e totuna cu a pune orașul respectiv pe harta culturală a lumii. Biblioteca e o clădire cu baza pătrată, cu latura de 16 metri, cu ferestre înguste, deoarece scripturile (frunze de palmier, după cum am spus) se deteriorează la lumină. Actualmente, biblioteca e muzeu, iar directorul n-a fost de acord să le arate lui Iașa și lui Chaussu textul piesei de teatru. „Nu e o *jataka* adevărată“, le-a zis, „o ținem aici doar pentru că a fost prada de

război a marelui Anawratha. Altminteri, e doar o minciună, fără răsunet istoric sau religios.“

Oricât s-au străduit cei doi să-l convingă, nu s-a lăsat înduplecat – ba, mai mult, în fața insistențelor lor, a amenințat că va chema poliția, iar cu poliția nu te joci în Birmania. Norocul lor a fost că, interesându-se la hotel, au aflat că la Pakokku, un târgușor aflat la 25 de kilometri, avea loc un festival de *Ah Myint Thabin* la care participa o faimoasă trupă de teatru ce pune în scenă toate cele 547 de *jakata*, plus încă douăzeci de povestiri apocrife.

Iașa și Chaussu au luat un taxi și s-au repezit la Pakokku, pe celălalt mal al râului Irrawaddy. Odată ajunși în târg, s-au trezit într-o aglomerație nemaipomenită, căci festivalul nu găzduia doar spectacole de teatru, ci și o lansare de lampioane plutitoare uriașe, precum și un campionat de *lethwei* – box birmanez fără mânuși. După mai bine de două ore de umblat în mulțime, prin vacarm de țimbale, fluiere și tobe, cei doi au dat peste trupa de teatru și au luat legătura cu directorul ei, domnul Hlaing. „Nu vă pot oferi manuscrisul piesei“, le-a zis acesta. Chaussu s-a rugat de el cu cerul și pământul, în timp ce Iașa se scotocea de bani, dar Hlaing n-a fost de acord decât să schimbe programul, astfel încât piesa să fie jucată în acea noapte. „Noapte?!“ s-a mirat Iașa. „Pieseile noastre durează *toată* noaptea“, a râs directorul, după care le-a atras atenția că schimbările de program nu au loc oricum, motiv pentru care Iașa i-a plătit un bacșiș de cinci sute de dolari. Hlaing s-a declarat mulțumit și le-a oferit, în schimb, un bonus, sub forma unui traducător, care să le șoptească replicile piesei la ureche, în engleză (în pidgin, de fapt). Piesa dura opt ore încheiate, așa că Iașa și Chaussu au mai scos din buzunar o sută de dolari ca să-l plătească și pe traducător.

„Credeam că numai Wagner își chinuie spectatorii cu *show-uri* interminabile“, a remarcat Iașa. Iar Chaussu: „De ce-l montezi, dacă nu-l plăci?“ Dar Iașa, mințind: „Sunt sclavul marketingului, ce să fac?“

Piesa a început la unsprezece noaptea. Marionetele care-i închipuiau pe cei doi frați aveau jumătate de metru înălțime și erau îmbrăcate în haine de mătase: albastră pentru personajul numit Sahi, roșie pentru cel numit Mesna. Cei doi aveau război pe viață și pe moarte cu regele lor, fapt ce-i împiedica să-și ducă la bun sfârșit visul din copilărie, și anume acela de a se cățăra pe muntele sacru din Karakoram pentru a dobândi nemurirea. Regele era viclean și, văzând că niciunul din ucigașii trimiși pe urmele gemenilor nu reușea să-i omoare, a recurs la tot soiul de șiretlicuri, punând curtezane să-i îmbrobodească, cumpărându-le prietenii, ba chiar stârnindu-le părinții împotriva lor. Când și când, în miezul acțiunii se vâra însuși Barzillu, ba chiar și Simdhala (!), care tot timpul schimbau ceea ce se scrisese

deja, pentru a-i scoate basma curată pe Sahi și pe Mesna. Asta l-a costat scump pe Barzillu, însă, căci s-a îndrăgostit de femeia pe care o iubea Sahi, de care tot el se folosise ca să afle vești despre Sahi, iar Sahi, la rândul lui, s-a trezit că se îndrăgostește de soția lui Barzillu peste o punte de douăzeci de mii de ani (?!), câți trecuseră de la scrierea cărții până ce prinseseră viață pățaniile ei. Spre disperarea publicului, piesa se isprăvea abrupt, înainte ca spectatorii să afle dacă cei doi au cucerit vârful sau dacă l-au înfrânt pe rege, căci, așa cum spunea naratorul din *off*, „peripețiile lor nu s-au încheiat, așa că nimeni nu știe ce-o să se petreacă până la sfârșit. Vă urez viață lungă, ca să aflați ce-au făcut cei doi gemeni, cu atât mai mult cu cât, din ce se aude, povestea lor e în plină desfășurare... Unde? Nu știm. Cum? Habar n-avem. Cât mai avem până la deznodământ? Iarăși nu știm.“

„Wagner, măcar, ducea povestea până la capăt“, a constatat Iașa. Iar Chaussu, care fusese pus la curent cu existența lui Sahib și-a lui Mesneraș: „Poate c-ar trebui să vorbești cu ei.“ Oftând, Iașa i-a spus c-o făcea de ani de zile, după care s-a dus la directorul teatrului și l-a întrebat dacă piesa avusese dintotdeauna același sfârșit.

Hlaing nu i-a răspuns, doar l-a privit, zâmbind. Cu toate astea, când Iașa și Chaussu au ieșit din poiana în care avusese loc spectacolul (se crăpa de ziuă), le-a strigat: „Să știți că vă așteptam, căci Simdhala a scris un comentariu în care mărturisea c-o să apară doi bărbați așa și pe dincolo, care o să se intereseze de piesă în amănunt. Și să mai știți că, începând cu reprezentarea următoare, o să faceți și voi parte din spectacol. Nu sunt sigur, însă, dacă o să pun în piesă și scrisoarea lui Iaqub către Sahi, cea referitoare chiar la această piesă de teatru, căci nu știu dacă acest lucru se va întâmpla cu adevărat, deși Simdhala susține că așa o să fie.“

Pe cât de incitat a fost Iașa povestindu-mi toate astea („Îți dai seama că și fiică-sa a scris la carte?“), pe atât de neliniștit își termina e-mailul: în ziua plecării din Birmania, în timp ce se învârtea fără rost în jurul pagodei Shwedagon, s-a așezat pe o bancă și, nici el nu știe de ce, a deschis tableta și a navigat fără scop, găsind pe nepusă masă un site necunoscut, care avea ca subiect cartea *noastră* (italicile îi aparțin). Descoperirea l-a făcut să-mi scrie pe loc, împlinind astfel prezicerea lui Hlaing și a Simdhalei. Site-ul cu pricina, m-a pus el în gardă, n-are date de contact, iar informațiile vehiculate acolo *nu sunt asumate de nimeni*.

Intru pe link. E un site care se reactualizează 24/7, pe măsură ce traducătorii descifrează cartea. Cât timp beau cafeaua de dimineață, textul se îmbogățește cu o jumătate de rând: „... căci ei nu dădeau *zekeat* din simbriile lor“ – asta apare în ecran, sub ochii mei. În fine, deschid atașamentul trimis de Iașa, mă uit în

fugă pe el, dar mai bine îl las după operație: o să am o fereastră până la orele 17.00, când trebuie să fiu la minister. Azi au loc primele negocieri cu Minionul.

Ies din povestea lui Iașa. Părăsesc țărmurile râului Irrawaddy, uit de Bagan, de Mandalay și de teatrul *Ah Myint Thabin*, în care niște marionete trăind în Madina, în anul 632, se duc la serviciu cu SUV-uri și beau gin albastru de Bombay, în timp ce un doctor pe nume Barzillu îi face tomografii computerizate profetului Mahomed, pacea fie asupra lui... Regizorii birmanezi amestecă cronologia ceva de speriat!

Închid computerul. Se trezește și Ali, își face cafea. E dis-dimineață, iar ea se poartă ca o femeie – n-o ține mult, însă, căci îi sună telefonul.

– Oh, am pus mâna pe un contract la Clubul Diplomaților, exclamă ea și dă fuga la baie.

Ne spălăm în viteză, ne ciocnim, râdem – Ali e naturală când face gesturi utilitare. Adio, Mandalay, sunt la București: nu sunt marionetă și am mai mult de o jumătate de metru înălțime.

– Ai grijă, te rog, cu Ianis! îmi zice Ali când plecăm. Fă-l bine înainte să afle că Anca, iubita lui, a murit – altfel, n-o să mai aibă putere să lupte.

Mă duc la spital. Operația e lungă, scot un kil de puroi din Ianis, se umple blocul operator de duhoare. Îl spăl cu boluri întregi de betadină, cu kilograme de clorhexidin, bag apă oxigenată în el. Pleura lui s-a îngroșat, e cât talpa de bocanc, i-o scot de pe plămân de parc-aș coji un pomelo. Iese cu bine de pe masă, de-acum totul e să nu sângereze ca bivolul. Maică-sa vine după mine în cabinet, are un plic gros.

– Vă rog, nu pot să primesc nimic de la dumneavoastră, îi zic.

Ea nu se lasă, așa c-o aduc pe Ali în discuție, dar mama lui Ianis mă ia cu armânisme: Ce treabă are Ali cu onorariul meu? Munca e muncă, plata e plată, insistă ea. N-am de ales, o ameninț c-o sun pe nepoată-sa, după care, nu știu ce-mi vine și-o întreb de batistele alea, pe care, pasămite, le broda atât de frumos. Îmi spusese Ali de ele ieri, după ce plecasem de la Marele Mall Medical, și-o apucase plânsul, de frică să nu moară Ianis. Se ștergea cu șervețele de unică folosință, umpluse scrumiera mașinii cu ele, iar eu o dădusem pe glumă: „Taie ăștia câte un copac pentru tine când te întristezi – folosește și tu batiste normale.” Atunci mi-a zis Ali de batistele brodate de mama lui Ianis, de parc-ar fi fost singurele batiste din lume: cum să-și bată joc de munca ei migăloasă, cum să-și sufle nasul în ele?

– Îmi arătați și mie, cândva, batistele alea? o întreb pe doamna Vraca.

O buimăcesc, e clar. Profit și-i zic că Ianis mai are de tras, dar că în principiu, e pe drumul cel bun.

– Ianis, începe ea cu glas tremurând, după care izbucnește: El e de vină pentru tot... Orice i-aș spune, el o ține *mereu* pe-a lui... A făcut multe lucruri rele, dar e băiatul meu, ce să fac?

Apoi își amintește de iubita lui, care a murit în accident, și-mi spune (și ea) că Ianis trebuie să se vindece înainte să afle adevărul despre Anca.

– Ea l-a dus pe calea asta nenorocită, dar știți cum se zice: despre morți, numai de bine.

Pleacă. Dau pe la Ianis – nu sângerează cine știe ce. Mă întorc în cabinet, deschid atașamentul de la Iașa și parcurg ultima variantă a cărții, cea găsită de Chaussu în Ceylon. Și asta are lacune, dar nu-mi ia mult să cobor cu totul acolo, în rândurile scrise acum 1390 de ani, dac-ar fi să mă iau după mincinosul de Iașa. E vorba de niște tratative (ca să vezi!), au loc într-un palat mare, cu încăperi înalte, în jurul unei mese din abanos de Serendib. Sahib (adică eu) e acolo cu aliații lui și negociază simbriile unor (lacună în text) cu trei (altă lacună) și o femeie... Of, n-o să iasă nimic bun din chestia asta cu cartea, îmi zic... Mă rog, închid computerul și mai trec o dată pe la Ianis – s-a trezit, zice că respiră ușor.

– Dacă scap, vă aștept la mine, la Rose, îmi întinde el mâna.

Îi zic c-o să trec negreșit pe la Rose, iar apoi, gata, plec. În holul Marelui Mall Medical, dau peste Del Toro: împinge un cărucior în care zace o ființă cu fulare pe cap și pe jumătate din față. Casc ochii la ea, Del Toro cască ochii la mine. Îmi zice să fiu atent la negocieri, cică lumea a înnebunit – se aude, de pildă, că e grevă pe șantierele navale din țară. „Suntem medici, ce treabă avem cu șantierele navale?” întreb. Ființa din cărucior tresare, mă iscodește, iar eu mă întreb: cum de-a ajuns Del Toro, ditamai managerul, s-o plimbe prin spital? „Vezi să nu te atragă *ăștia* în vreo mizerie“, mai zice el, „sunt doar interese meschine la mijloc... Știi ce s-a discutat azi-dimineață la Mașteră, în cabinet? Stalin i-a zis *vitei* că, dacă iese grevă, poate-o pune Minionul manager în locul meu. Ea a pufnit, scârbită: Manager? Eu vreau cel puțin secretar de stat!“

Del Toro dispare apoi în lift cu căruț cu tot – dracu’ știe cine e ființa înfofolită și unde o duce.

Ies. Ajung pe Calea Victoriei. Plouă de rupe. Pe Palatul Telefoanelor se întinde un lichen verzui. La fel și pe Hotel Continental: cresc pe el pete umede, verzi – răsar de sub pervazuri și la colțul ferestrelor. Ajung la minister, verzeala iese și-aici dintre blocurile de marmură albă.

Intru. În sala de consiliu, slugile ne-au adus apă, cafea, sărățele. Îmi sare-n ochi masa, simt un gol în stomac: e lungă, e neagră ca abanosul. Mă uit de cealaltă parte a ei, la plăcuțele pe care sunt înscrise numele celor cu care negociem: trei bărbați și o femeie. „Cafea sau apă?” se interesează o slugă. „Masa asta e din

Serendib?“ o întreb, la mișto. Sluga cascadează ochii, se uită la șefa ei.
„Bine, nu vreau decât apă“, zic.

Vin aliații mei. Sunt agresivi, așa-i la negocieri: trănestești, bufnești nu-ți convine nimic. Moșbătrân face pe atotștiutorul, Geamala își pune *hands-free*-ul, Nozo se învârtește ca leul în cușcă, iar Dexter vorbește despre greva din 1 Mai 1886 de la Chicago. În sfârșit, apare Minionul, e însoțit de doi bărbați și de o femeie. Însoțitorii Minionului nu se prezintă, dar aflăm cine sunt: unul e ministrul de Finanțe – seamănă cu un măcelar, are capul ca gutuia și-i atârână buza de jos. Altul e ministrul Bugetului – are frunte îngustă și breton ondulat, de vițel. Mai e o sorcovă, șefa unui minister incredibil, legat de pacea socială. Ne-ar da ei de toate, dar, cum vine vorba de bani, cum își amintesc de ceilalți cetățeni: Ca să vă dăm vouă, trebuie să luăm de la ei, ce-i așa greu să pricepeți? Dacă nu ne dați, emigrăm, zicem, și când o să vreți să ne dați, n-o să mai aveți cui, o să-i operați voi pe români. „Dhragii mei, dhragii mei“, preia Minionul, mărturisind că el, ca ministru, nu are bani. „Dumnealohr sunt cu banii“, ni-i toarnă el, încântat, pe cei trei acoliți din guvern, „eu fac doahr politici sanitahre.“ „Da’ ce politici sanitare faceți“, sare Nozo de-un cot, „fără bani?“ „Cum ce politici? Publice! Salahriile nu mă phrivesc. Alta e fișa postului meu. Chredeți că mai suntem pe vhrimea lui P, să hrezolvăm totul cu telefoane?“

Mă rog, dacă nu-i el cu banii, n-avem de ales, vorbim cu acoliții, numai că ăștia habar n-au de sănătate – pe ei îi doare de FMI, de Banca Mondială: sunt teribil de ocupați, țin în mâini soarta banilor țării, drept care măcelarul de la Finanțe ne zice să facem parteneriat public-privat, să ne crească *particularii* salariile, fiindcă statul e chel.

– Noi vorbim de sănătatea *publică*, izbucnește Nozo atunci. Voi vreți să luați hălci din ea, vreți să vindeți spitalele cu bucata, de-aia vreți parteneriat public-privat, de-aia vreți să ne plătească *particularii*...

Zicând asta, scoate sumedenie de documente, dovedind negru pe alb că laboratoare publice au fost date pe nimic unor privați și că secții de imagistică de stat au fost vândute și ele, aproape gratis.

– Acelea nu-s spitalele noasthre, se apără Minionul. Sunt ale primăhriilor.

– Și pacienții din spitalele primăriilor nu sunt ai ministerului Sănătății? se bagă Moșbătrân.

Acolii se miră: nu știau că medicina românească e atât de complexă, ei credeau că totul depinde doar de Ministerul Sănătății. Dar Minionul:

– Am extehrnalizat cheltuielile. De-aia sunt primăhriile pe fihr. Chestia asta cu externalizarea îi liniștește, e noua lozincă.

Nozo nu se lasă, însă: el vrea să convenim că spitalul public nu poate fi privatizat pe bucăți. Pun și eu paie pe foc, le zic că de ani de zile n-au catadicsit să calculeze standardele de cost din spitale.

– For-mi-da-bil... standarde de cost, se miră vițelul de la buget și-și trage o palmă în frunte. Cum de nu m-am gândit?

– Ați promis că le calculați, mă uit la Minion.

– Și-o s-o fac, eu îmi hrespect phromisiunile.

– Nu-i așa de simplu, se bagă măcelarul de la Finanțe. I s-a strâns salivă în colțul gurii. Nu putem face standarde de cost bătând din palme.

– Ce-ahr fi să facem o comisie pe phroblema asta? propune Minionul.

Slugile notează. Politicii răsuflă ușurați, se uită la ceas. Apoi vorbim de taxa pe viciu, că venise Moșbătrân cu ideea să crească salariile din blestemata aia de taxă, dar se lasă cu scandal între ei, miniștrii:

– Banii din taxa pe viciu nu-s la noi, face ăla de la Finanțe, poate la domnul ministru, îl arată el pe Minion.

– Fiți sehnios! se apără Minionul. Banii din taxa pe viciu sunt la dumneavoasthră, se uită el la ministrul Bugetului, dar ăla sare ca ars:

– Nici pomeneală! Sunt la ea, dă el vina pe sorcova de la Muncă și Pace.

Ăleia îi scapără ochii: ce să facă ea cu taxa de viciu? Poate că banii sunt la casa de asigurări, încearcă ea marea cu degetul. Iar Minionul:

– Eu zic să facem o comisie, ce păhrehre aveți? Să găsim o posibilitate să aducem banii din taxa pe viciu în salahriile din medicină.

Ai noștri cad de acord, slugile notează. Le amintim apoi că există o lege care ar crește salariile cu 40%, numai că n-o aplică nici dracu'. Minionul se scutură: legea există, dar el n-are resurse. Cică marea finanță e ca debaraua de acasă – degeaba vrei dulceață de vișine iarna, dac-ai fost lacom și-ai mâncat-o în august. Ne dăm la ei, îi întrebăm de colecta impozitelor, se lăudaseră că vor aduce o grămadă de bani la buget.

– Colecta a crescut, mărturisește sorcova de la Pace și Progres, dar *băncile* au mers prost anul ăsta... FMI-ul ne recomandă să le susținem, așa că uite unde se duc banii pe care i-am colectat.

Pixurile cad jos, tastaturile nu se mai aud. Miniștrii se uită urât la sorcovă, ei nu-i pasă. Discuția se reia: tratament stomatologic pentru copii? Nu-s bani, dar Minionul sugerează să facem o comisie, poate găsim o soluție. O mită pentru medicii rezidenți, sub formă de bursă? Nu-s bani, dar Minionul sugerează să facem o comisie, poate găsim o soluție. Mai facem comisii pentru malpraxis, pentru cabinetele școlare, pentru orele suplimentare...

E cât pe ce să mai înființăm una, când o slugă dă buzna și-i strecoară Minionului ceva la ureche. El se ridică, își cheamă acoliții, şușotesc, după care se cară, lansând peste umăr că tocmai s-a înființat un falanster la Câmpulung și că Garfield i-a chemat la guvern.

O ștergem și noi. Agitpropii așteaptă în stradă: vor să știe ce-i cu falansterul – se cheamă Comuna Sfinților Arhangheli Mihai și Gavrilă (*Sutana Neagră*, pentru cunoscători) și căpătase deja binecuvântarea Arhiepiscopiei Argeșului și-a Muscelului, chit că împărțea totul (pământuri, case, fântâni, livezi), în mod egal, între membrii săi.

O iau spre casă. Sun la spital, întreb de Ianis. O sun apoi pe Ali, îi spun că vărul ei e OK (îmi folosesc glasul obosit), ea-mi zice că vine deseară la mine, dar să nu uit de vernisajul lui Don Gabriel – îmi trimisese invitație scrisă de mână, ce, am uitat?

Uitasem. Ne dăm întâlnire într-o oră, în fața bisericii Dintr-o Zi. Cât timp mă fâțai încoace și-ncolo, iar se pornește potopul. O sun pe Ali, îi zic c-o aștept în cafeneaua de lângă Teatrul Excelsior (*boulangerie, croissants, cafés corsés*). Iau un ceai, intru pe net, citesc misiva lui Iașa, parcurg din nou ziua aceluia Sahib din text – tot despre bani („simbrii”) discutase, dar nu mi-e clar *cum* o făcuse, că-s prea multe lacune.

Dau apoi fuga pe site-ul de care-mi scrisese Iașa. Mda, ultima lui traducere apăruse deja și acolo, dar nu era singura: mai lucrau și alții pe carte. Mai mult, pe site scrie că există o variantă care integrează *toate* decriptările la care se lucrează în lume, cartea căpătând astfel câte un rând, ici-colo, la fiecare sfert de oră. Îi scriu lui Iașa: „Ai mai intrat pe site?” „Să-i bag în pizda mă-sii!” îmi răspunde. „Îi știu pe toți care au treabă cu cartea, mama lor de șnapani, dar habar n-am cine-s *ăștia*!” Îi înjur și eu, apoi sun la Mesneraș. Îi zic de site-ul cu pricina, poate află ceva despre el.

„Ce să aflu, băi, Putin?” face el, plictisit, numai că, pricep eu pe calea blestemului nostru, *s-ar putea să afle câte ceva*, totuși.

Cic-o să mă țină la curent, o să mă caute unul cu nume de japonez, nu mi-e clar cum îl cheamă, căci Mesneraș e grăbit, iar gândurile n-au o fonetică limpede, știți, nu?

Mă trezesc cu Ali în cafenea. E radioasă, e îmbrăcată în portul ei de la Girokaster și și-a dat cu un parfum care-o prinde de minune.

– Don Gabriel, deci, începe ea.

Îi luase fișa – cică se pregătea de Bienala de la Veneția și era om ciudat. Nu prea ieșea din casă și n-avea decât un pat fără așternut, iar hainele și le ținea pe trei portmantouri, rânduite în hol: asta era tot avutul lui.

– Am impresia că vorbești despre Iovik, pictorul.

– Vezi că încurci borcanele... Iovik stă într-o garsonieră în Titan, plină de cărți, tablouri și statuete din lemn, care reprezintă

păsări. Don Gabriel, în schimb, e un *downshifter*. Bea apă de la robinet, fără pahar, și-l hrănește o prietenă a ta. Din cauza ei ai insistat să mergem la vernisaj?

– Fii serioasă! zic.

– Tipa aia e frigidă și are picioarele în X, proclamă Ali.

În fine, o luăm spre Căminul Artei, în grabă, căci plouă de rupe. În Piața Palatului e demonstrație, se cântă imnuri bisericești în plin potop, e incredibil cât de rapid se mișcă Sutanele Negre... La vernisaj: lume multă, fițe, chelneri – Don Gabriel e înconjurat de culturnici și de pițipoance TV. Trage la scară și-un dric oficial, un 4×4 blindat din care coboară Garfield-vomit. E viu și nevătămat.

– Ia uite, arvanitul! face Ali. Străbunică-su din partea tatei era din Girokaster. Vrei să-i stric feng shui-ul?

Dă-l în paștele mă-sii, mai bine nu. Intrăm. Don Gabriel e stingher, dar deîndată ce-l vede pe Garfield-vomit îi iese în întâmpinare. Garfield e vesel, preia conducerea vernisajului, se lasă cu voioșie, cu laude, nu mai e aer. Dă-o naibii de pictură: Garfield e *strong*, l-a izgonit pe Cocârț-Teodolitul în castelul Cotroceni, iar ăla nu mai iese de-acolo, dracu-l ia – asta zic toți.

Bun, se țin spiciurile, iar eu mă uit la *ansamblurile* lui Don Gabriel: numai cabluri și catarge aranjate în fel și chip. Îmi place macheta unui monument amplasat în Piața Universității, alcătuit dintr-un evantai de odgoane ce pornesc din vârful unui stâlp înalt de o sută de metri, ridicat în fața Teatrului Național. Odgoanele se etalează deasupra pieței, prinzându-se de clădirea teatrului, de Spitalul Colțea, de Universitate și de Inter. Lângă stâlp, sub odgoane: o groapă adâncă de tot – forează unii minusculi în ea, lucrează, cară pietroaie. Lumea e încântată, zici că ființele alea micuțe sunt vii, dar Don Gabriel pretinde că-s doar niște roboței. „Pot să iau și eu unul?“ întreabă o pițipoancă TV. Don Gabriel nu-i dă voie – are copyright pe ființele alea electrice, mecanice, cine știe ce sorginte or avea, plus că „fac parte din lucrare, nu pot s-o descompletez“, adaugă el, atrăgându-ne atenția că-n fundul gropii sunt vechi mlaștini orășenești, rămășițe din Codrii Vlăsiei, lacuri, ba chiar și drumuri negustorești, pe cale să fie dezgropate sub ochii noștri de ființele acelea mărunte, care nu stau locului o clipă.

Mai e o chestie frumușică, pe care Don Gabriel o propune ca efigie a Bucureștiului și pe care n-am cum s-o descriu.

Se cheamă „Validitatea perspectivelor“ și e (zice Don Gabriel) un rezumat 3D al felului în care oamenii au evoluat de la lipsa de perspectivă a australopitecilor până la faimosul punct de fugă al lui Agatharcos.

– Aud că te-ai certat cu tov ministru, mă bate cineva pe umăr.

E purtătorul de vorbe al lui Garfield, un sociolog, ne știm de mult, de când ascultam Carlos Santana pe plajă, la Vama Veche.

– A făcut o mie de comitete și comiții, zic. Vrei să discutăm oficial?

– Nooo... Șeful are numai belele pe cap.

– De la voi de la partid n-a fost nimeni la negocieri.

– Sănătatea le-am dat-o liberalilor – să și-o bage în cur.

Șampanie, ciocnim. Ali se știe cu toți, *elle est resplendissante*. Sărbătoritul e încurcat, îl laudă lumea, el se uită în jur cu ochi mari. Face poze cu Garfield, sunt și unii din presa scrisă acolo, dar nu-i știe nimeni: sunt ratații care scriu articole de cultură.

– Hai și noi! mă ia Ali pe sus.

Ne băgăm în față, e ca-n metrou la ora de vârf, dăm coate, simțim respirații în nas, ne frecăm de sâni, de genitale masculine, de cururi de artiști și de burdihane politice.

– Excelent, Don Gabriel, excelent! face Ali.

Don Gabriel îi zâmbește, iar ea prinde aripi, îi comentează lucrările, îl întreabă dacă nu-l interesează nicaiva contracte pentru decorațiuni monumentale – uite, de pildă, la Clubul Diplomaților sau pe faleza dintre 2 Mai și Vama Veche.

– Am o lucrare uriașă la Clubul Diplomaților, îi explică Ali, iar *ansamblurile* dumneavoastră s-ar potrivi perfect acolo.

– Bună seara, mă recunoaște el.

Vrea să scape de Ali, dar ea îi întinde mâna Mirelei, o scutură transnațional, mă bag și eu în vorbă, discutăm pe fugă: artă, vreme, falansterul din Câmpulung – or fi comuniști-ortodocși? Îl întreb pe Don Gabriel de Iașa, căci mi se pare că au ceva în comun, iar Don Gabriel îmi zâmbește subtil: „*Știam* că-l știți. N-am vrut să lucrez cu el, l-am refuzat.“ Casc ochii, râd prostește, mă uit apoi la Mirela. Ciudat: poartă ciorapi compresivi. „De când cu ploile astea am dureri cumplite de gambe“, îmi surprinde ea privirea. „Ciorapii ăștia nu-s pentru varice?“ întreabă Ali, compătimitor-femeiește. Iar Don Gabriel, cu mintea la ale lui: „Bucureștiul e adevărata mea pasiune, spațiile de aici sunt atât de bizare, încât...“ Îmi vine să-i trag un cap în gură: Ce spații bizare,

Don Gabriel?! Lumea ia foc, ne calcă refugiații, naștem falanstere, mâine-poimâine punem lacătul pe spitale, iar tu despre *spații* vorbești?

– Voi doi vă știți? face Ali pe șmechera, privind la mine și la Mirela.

E gata să ne facă prezentările, chit că e prima oară când o vede pe Mirela. O scutim, dăm mâna – Mirela e gata să izbucnească în râs, dar n-o face, căci Ali îi arată, femeiește, că știe *ea* ce și cum, că e la curent cu tot.

– Ce mai faci? mă întreabă Mirela. Ai primit *flyerul* nostru?

Nu promisem niciun *flyer*. Mirela se întoarce, e un coș plin cu *flyere* îndărătul ei, vrea să-mi dea unul, dar n-o mai pot urmări: văzând-o cum se apleacă asupra coșului, îmi amintesc că mai

văzusem sau că, din contră, *aveam să mai văd* fluxul ăsta de mișcări.

„*Hl tra nla?*“ aud deodată o șoaptă. „Ne vezi?“

Catargele și odgoanele dispar, oamenii din jur se preschimbă în fantome, se face cald, se simte miros de turte cu carne coapte în cuptor. Mirela se întoarce cu fața la noi, e gata să ne ofere două *flyere*, dar *flyerele* se șterg – în locul lor, apar o grădină cu plante de leac, un cuptor, o fetiță care înnoadă ațe cu o viteză nemaipomenită (sunt noduri chirurgicale Faucher). O văd și pe mama fetiței: e femeia cu nasul drept, cu zulufi negri și cu ochi închiși la culoare: „*Hl tra nla?*“ mă întreabă ea. Fetița mă urmărește, la fel și o a doua femeie, pe care abia acum o descopăr: e leită Mirela, doar că poartă o aba subțire și că picioarele îi sunt învelite în scamă de bumbac, înmuiată într-un lichid de culoarea șofranului, cu miros astringent. „Dacă ne vezi, dă-ne de știre!“ îmi zic tustrele.

Le pricep, parc-ar vorbi prin blestemul care mă leagă de Mesneraș. Îmi vine să le răspund, să le arăt că le văd, că le aud, dar cum s-o fac cu atâta lume de față? Până la urmă dau din cap, prosteste. Ele rămân cu ochii ținți la mine și comentează în șoaptă, nu prind decât două cuvinte din ce-și spun: *vis* și *sicomori*. „Poftim?“ aud glasul Mirelei din depărtare.

Dar femeia care seamănă cu ea, cu exact același glas: „Dă-ne de știre, Sahib, te rugăm!“ „Bine, bine“, dau să răspund, dar pronunț: *Ba, ba*, în limba *lor*... Nu știu cum de reușesc chestia asta, dar Mesneraș spunea că și când eram mic vorbeam în limbi: totul era să dorm dus.

– Se spune *merci*, nu *ba, ba*! mă ia Ali peste picior.

Nu-mi pasă de ea. Nu-mi pasă nici de Don Gabriel – de nimic.

Se aude un glas de bărbat, vine dintr-o casă aflată undeva la periferia câmpului meu vizual. „Tati“, zice copila, „eu cred că *el* e aici, cred că ne vede.“ Din spatele casei se aude un behăit de capre și un lătrat de șacal – sunt sigur că e șacal, nu altceva. Iar bărbatul nevăzut: „Simha, ți-am mai zis că djinnii nu există...“

Imaginea se clatină – acolo e îngrozitor de cald. Între timp, în galeria de artă se ridică un glas baritonal: un filozof găsisese un mesaj ortodox abscons în lucrările lui Don Gabriel, așa că vorbea despre scara lui Iacov și privea spre tavan – asta doar o simt, însă, n-o văd. „De ce nu te arăți?“ mă întreabă femeia cu păr negru. „O vezi ce frumoasă e?“ mi-o arată apoi pe copilă, după care culorile încep să se șteargă. Femeile, casa, cuptorul – dispar pe bucăți, pe texturi, în locul cărora reapar *ansamblurile* lui Don Gabriel.

– Înțelegeți-l, a fost la negocieri, râde Ali de mine. Mă ia de braț, îmi arată *flyerele*, o lăsăm pe Mirela să răsufle, intrăm înapoi în mulțime. Ai înnebunit? mă ia Ali. Te-ai uitat *direct* în

curul ăleia când s-a aplecat să ia *flyerele*. E chiar așa de *bună*?

Nu ți-a ajuns cât ai regulat-o, pe vremuri?

– S-a întâmplat o chestie incredibilă, zic. N-are nicio legătură cu ea.

– Mă crezi proastă?

– Ooh, Sahib! se aude dintr-un colț.

E însuși Iovik, e vesel, stă de vorbă cu Șalăul-Fritz. Garfield le face semn din cealaltă parte a sălii că vine la ei, dar îl ține lumea în loc, îi pun întrebări, fac poze cu el, îl adulmecă.

– Cum merge? mă întreabă Iovik.

N-apuc să-i răspund, căci Șalăul-Fritz mă amenință cu degetul în joacă:

– Aha, deci dumneavoastră l-ați enervat azi pe Minion.

– Nici dânsul n-a fost corect, s-a tot ascuns după piersic.

– Șșș... râde Șalăul-Fritz. Vine Garfield-vomit! Nu vreau să ne audă.

Și hohotește din senin, dând capul pe spate: bate din picior nemțește, ca feldmareșalii. Se apropie Garfield, se pupă cu Șalăul, se lasă cu poze: sunt parteneri de guvernare, ce naiba! N-o mai văd pe Ali, o pierd în mulțime. Când dau din nou ochii cu ea, o văd cu telefonul în mână, zâmbind și tastând mesaje. Dau să mă apropii, dar sună Mesneraș, cică să ies *cât mai repede* de acolo. Îmi spune că-s nu știu câți cu bleaga pe mine, plus că vin sumedenie de ziariști, care vor să mă ia la întrebări. „Ce i-a apucat?” îl întreb. „Ești în cărți, băi, Nyerere. Au luat televiziunile foc. A făcut Dexter o declarație idioată, iar televiziunile au uitat de falansterul de la Longchamps și-au dat drumul la lătrăi după tine... Tai-o!”

O iau pe Ali de mână, o zoresc să ieșim. Iovik vrea să știe de ce plec. În clipa aia îmi vine o idee și-i zic c-o să-l caut.

– Las' că te știu eu, face el, o să suni din părți!

– Băi, de astă dată te sun. Am nevoie de tine.

Nu mă crede. Îl rog să-mi dea două zile, că sigur îl sun. Când să ieșim, ne ciocnim de Roșu – e cu Drujba lui Dumnezeu.

– Îl știi pe prietenul meu? îmi face Roșu cu ochiul.

Normal că-l știu, ne strângem și mâna.

– V-ați înscris la socialiști? îl întreb.

– Nooo, ce treabă am eu cu partidele? Eu mă ocup de PR... Vă pot ajuta, dom' doctor, să știți. Vă fac un *discount*, numai rezolvați odată cu spitalele astea infecte...

Sunt cât pe ce să-l dau dracului, numai că Roșu își pierde controlul: de două-trei secunde, Garfield-vomit rămăsese singur.

– Scuză-ne, zice el, năpustindu-se spre Garfield.

Drujba – după el. Se reped și alții la Garfield, dar rataseră startul.

O iau pe Ali la braț și plecăm. Când s-ajungem la fântâna de la Universitate, aud un glas îndepărtat, strecurându-se peste trecători: „A fost aici, Sahib. Se uita drept la noi!“ E mama copilei. Simt un abur sub inimă, mi se întinde în burtă: așa mă lua când eram mic și-mi venea să plâng. „Știu eu, Bilha, ce-ați văzut voi?“ se aude bărbatul. „Tati, el era“, zice copila, „Rabab l-a văzut cel mai bine, Rabab spune că parc-ai fi fost tu...“ „I-o fi fost cald aici, la noi?“ pune atunci bărbatul o întrebare ciudată.

Mi-a fost, dau să-i zic, dar gata, nu-i mai aud. Mobilul sună în draci, nu răspund. Torente țâșnesc pe trotuar din burlane, se reped la canal, se dizolvă orașul. Simt o privire cum mi se ațintește în ceafă și mă întorc: e corbul care-mi dă ghes când se strică treaba, stă pe un cablu telefonic aerian.

Acasă. Vreau să mă uit pe site-ul cu cartea, dar n-apuc, căci Ali deschide televizorul, vorbesc toți despre idiotul de Dexter, care declarase că Minionul (citez) „s-a plâns că noi, sindicatele, nu-l ajutam. Domnul ministru ar fi încântat dacă medicii ar intra în grevă. Domnia sa consideră că greva este singura modalitate prin care putem să rezolvăm dezastrul din sănătate.“

Sună Geamala: „L-ai văzut pe Dexter? Cât de prost poate să fie? Ministrul amenință că suspendă negocierile... Moșbătrân e foc și pară, zice că ai *și tu* partea ta de vină. Dacă fuzionai cu Dexter, acum erai singurul reprezentant al medicilor și nu se mai întâmpla porcăria asta... O să-l excludem pe Dexter din *Protectorat* și-o să-ți dăm *ție* tortul, cu cuțit cu tot... Atunci să te vād!“

Închid. Între timp, Ali se umanizase – umbla de colo-colo în chiloți. Deodată, ochii îmi pică pe un SMS cu o semnătură bizară: Murasaki Shikibu. Deschid SMS-ul și dau peste o suită de linkuri. Ultimul dintre ele, însă, doar arată precum un link: [https://copiazademana/alpatruleamesaj/atentiemesajulsestergeloc_\(viataegrealol\).com](https://copiazademana/alpatruleamesaj/atentiemesajulsestergeloc_(viataegrealol).com)

Găsesc un creion. Apare încă un SMS, încă unul, și încă unul. Îl deschid pe al patrulea: e un link adevărat. Îl copiez, iar SMS-ul se șterge în câteva clipe. E înlocuit imediat de un altul: „te aștept sub oyabun, de pe un hd virgin“. Până să mă dumiresc, se șterge și acest SMS. Mesneraș îmi face cu ochiul din blestemul nostru și abia acum pricep că numele japonez pe care mi-l șoptise mai devreme în gând fusese Murasaki Shikibu.

OPERAȚIILE EROICE

Era sâmbătă dimineața, în zori, când pe Sahib îl trezireă bătaia puternică în ușă. Naghib deschise, cu ochii cârpiți de somn.

– E un beduin, abia mai suflă, l-a adus fii-su... Sunt din ăia cu gingii negre, date cu *kohl*.

Sahib coborî din pat, îi trezi pe Simha și pe Jalal și se repeziră în încăperile din spate. O mutară pe Zamira lângă beduinul din Shufra, traseră un paravan între ei și-i făcură loc nou-venitului în odaia de tratament.

Amărâtul dogorea, avea ochii dați peste cap și duhnea precum hoitul: puroiul îl năpădisese în jurul plămânilor, strivindu-i în asemenea hal, încât abia mai putea să respire.

– N-am de ales, o să-i fac incizia lui Kritodemos, zise Sahib.
Hai, pregătiți cele de trebuință!

Și se duse să stea de vorbă cu fiul beduinului. Acesta îi spuse că taică-său suferea de mult și că n-a reușit să-l aducă decât după ce bătrânul n-a mai avut putere să se *încleșteze* de pat – altminteri n-ar fi venit nici acum. Sahib îi zise c-au stat prea mult și că taică-său poate să moară la operație, căci incizia lui Kritodemos îi băga pe mulți în pământ.

– *Insh'Allah*, făcu fiul beduinului, lăcrimând. Moare oricum dacă domnia ta nu-i faci nimic.

– Ne-am înțeles atunci, spuse Sahib și se duse în sala de tratament.

Kritodemos, chirurgul lui Iskander cel Mare, descoperise din întâmplare incizia ce-i purta numele, după asediul cetății Kashtpur, din Pundjab. Rănitul era însuși Iskander, Împăratul cu Două Coarne, după cum îi spuneau moslemii – o săgeată îl izbise în piept, doborându-l de pe Bucefal, calul său negru. Săgeata pătrunsese adânc, fără putința de a fi scoasă, căci se știa că, dac-o trăgeai afară, aerul ar fi intrat deîndată în piept, șuierând și bolborosind printre valuri de sânge. Se mai știa că, deși aerul se năpustea înăuntru, pacientul murea sufocat. Se vorbea mult printre medici despre ciudățenia aerului care ucidea prin sufocare, iar Kritodemos, chirurgul lui Iskander, era pus în fața celei mai grele hotărâri din viața lui.

„Ce te uiți așa?“ îl luase Iskander. „Fă ce ai de făcut și nu-mi prelungi chinul! Dacă e să mor, să mor odată.“

Kritodemos se pregăti cum știe mai bine. Muie scamă în untdelemn și miere, puse scama alături, pe o tăviță, după care luă scalpелul și, din două tăieturi (vârști-vârști!), lărgi incizia din jurul vârfului săgeții, astfel încât s-o poată scoate afară dintr-o mișcare scurtă, mai iute decât atacul viperei. Puse un pumn de scamă în jurul săgeții, așteptă câteva clipe, după care, brusc, trase săgeata. Sângele țâșni în valuri, însă Kritodemos îndesă un pumn de scamă în plagă, apăsând-o din răputeri.

Unii spun că numai teribila lui iuțeală l-a salvat pe Iskander, în timp ce alții zic că, dacă împăratul n-ar fi fost atât de voinic, Kritodemos n-ar fi reușit să-l scape, căci nici măcar sângerarea n-a încercat s-o oprească, știind că, dacă ar fi descoperit rana fie și numai o clipă, l-ar fi dat pierzaniei. Operația, se spune, n-a durat decât cât a putut Iskander să-și țină respirația, scremându-se din adâncul bojocilor.

Simha pregăti scama și untdelemnul. Beduinul era mai mult mort decât viu: respira gătuț, se îneca, tușea și avea buzele vinete.

– Mor, preacinstite...

– Las' că nu mori! Îi zâmbi Sahib, mincinos. Dă-mi *yantra*, îi porunci Simhei. Fiți atenți cum fac, fiindcă nu știu când o să mai vedeți așa ceva.

Îl dezbrăcără pe amărât. Era numai piele și os, iar pielea dintre coaste i se adâncea cu fiecă respirație. Nu mai avea mult.

Sahib le arată unde voia să facă incizia: coborai de la sfârc o linie drept către spinare, până în dreptul liniei ce cobora din vârful subsuorii, spre flanc. Căutai acolo două coaste potrivite și între ele vârâi bisturiul.

– La operația asta n-ai timp de gândire. Ori pui totul la cale dinainte, ori n-o mai faci.

Se mai uită o dată pe masa de instrumente: scalpел, scamă dolidă de untdelemn, miere, scamă uscată. Ce mă fac dacă sângerează? se întreabă.

Pe Kritodemos nu l-a interesat, iar el l-a operat pe Iskander cel Mare, își zise Sahib. Dacă nu fac incizia, beduinul moare.

– *Baruh ata Adonai Eloheinu...* se rugă Sahib, fără să-i pese că până-n prânz toată Madina va afla că Sahib, cel ce nu călca în sinagogi și moschei, se rugase Domnului. ... *meleh ha'olam...*

– Amen! zise Simha, iar Sahib apucă scalpелul și-l vârî brusc printre coastele beduinului, de parcă-l înjunghia.

– Screme-te! strigă Sahib. Urlă din răputeri!

Amărâtul chirăi ascuțit – Sahib nu se lăsă și, punând scamă în jurul scalpелului, tăie de-a lungul coastelor, cam pe trei laturi de deget. Simți o duhoare mai rea decât carnea strivită și uitată la aer, după care din pieptul beduinului țâșni un șuvoi de puroi verde, cleios, plin de clăbuci.

– Țipă! îl îndemnă Sahib pe beduin. Apasă-l pe burtă, Jalal, lasă-te cu toată greutatea pe burta lui!

Încă un val de puroi se scurse afară, ca o mîzgă infectă, putridă. Beduinul dădu ochii peste cap.

– O să respire, nu mai poate să se țină, strigă Simha.

– Țipă, nemernicule, țipă, țipă!

Sărăcanul ajunsese la capătul puterilor. Sahib îndesă scama udă în plagă. Începuse să curgă și sânge, dar Sahib se făcu că nu-l vede. Puse și mai multă scamă deasupra, apoi acoperi totul cu o cârpă muiată în miere.

Beduinul sufla ca un pui de găină. Îl apucă tusea.

– Dă-i cu urină trezită la nas, îi porunci Sahib fiică-sii.

Se făcuse o duhoare cumplită – izurile de boală și de pișat se amestecau. Jalal se ținea de nas, dar Sahib îi trase un picior:

– Un *tabib* are nevoie tot timpul de ambele mâini!

Jalal își dădu drumul la nas, dar își ținu respirația. Iar Sahib:

– Trage-i putoarea pe nări, Jalal, trage-o, căci greața ta e nimic față de chinul lui.

Am făcut-o, își zise Sahib și ieși în grădină, fără să privească înapoi. Am făcut incizia lui Kritodemos... Trase cu urechea:

bătrânul sufla mai ușor. *O'de Adonai, o'de Adonai, o'de Adonai...*

Sahib se așeză lângă iaz. Respira repede și avea mâncărici în palme, dar îl lăsaseră picioarele. Îmbătrânesc, își spuse. Ochii îi căzură pe o tăbliță scrisă de Simha și-o citi fără s-o înțeleagă. Își zise că sulurile în care scria el n-aveau nicio însemnătate, niciuna, niciuna. Îl luă cu ameteală.

Se întoarse la beduin. Amărâtul deschisese ochii. Era leoarcă de sudoare și sângera. Sahib îi mai îndesă scamă în rană. Din odaia de la intrare se auzea fiul sărăcanului – suspina ca un țânc.

Sahib se spală îndelung. Îi trecu ameteala. Aruncă o privire spre beduin – parcă nu-i mai curgea sânge, dar sufla printre dinți de durere, arătându-și gingiile negre de *kohl* și dinții albi ca perlele. Sahib se duse în odaia cealaltă. Zamira îl urmări cu privirea, dar Sahib n-o băgă în seamă și se vâri în spatele paravanului. Beduinul din Shufra era bine. Sahib îi scoase sonda, îl pansă, apoi îl puse să se screamă și-l privi cum urinează.

– Mă ustură de înnebunesc, preacinstite.

– Dracu' te-a pus să te duci la nubience?... Ei, dacă până-n prânz te piși cumsecade, te las să pleci acasă, se îmbună Sahib.

Se duse în față. I se făcuse foame. De-abia atunci își dădu seama că era mai frig decât ieri. Mâncă, vorbi cu Bilha, se laudă că făcuse operația lui Kritodemos. „Măcar o zi în plus tot i-am dat beduinului“, se umflă el în pene. Veniră primii bolnavi, dar Sahib îi ținu la ușă și-o puse pe Simha să ardă boabe de muștar și tulpinițe de anason, ca să alunge duhoarea. În fine, se apucă de

nou-veniți, dar, după ce examinează câțiva, Simha îl chemă speriată la beduinul din Shufra.

– Tot te ustură?

Nu, nu-l mai ustura, dar se scăpa pe două găuri. Sahib îl învăță cum să acopere gaura a doua și-i dădu și-o unsoare ca s-o acopere.

– Du-te acasă, jupâne, că m-am săturat de mutra ta! Te întorci peste patru zile. Nu mă interesează că n-aveți apă la Shufra: vreau să te speli pe mâini și pe făcălețul ăla dintre picioare, ori de câte ori te duci să te piși.

– Ba avem apă. Mă spăl înainte de fiecare rugăciune, o, Sahib.

– Foarte bine, acum o să te speli și când te ușurezi. Șterge-o!

Apoi trecu să-l vadă pe cel cu incizia lui Kritodemos. Bilha pusese să ardă și smirnă în odaia de tratament, dar tot se simțea mirosul de putregai.

– Ai văzut că n-ai murit? îl luă Sahib. Măcar ai apucat să zărești intrarea în rai?

Pe beduin îl umflă râsul, dar se schimonosi de durere.

– Mi-ai dat aerul înapoi, preacinstite, îl apucă el pe Sahib de mână, gata să i-o sărute, dar Sahib se trase înapoi.

– Să nu mai faci asta niciodată, că te las să mori!

Se duse iarăși în față. Mai văzu două fleacuri, apoi apărură Saad. Aducea vești rele, cică profetul (pfal) nu mai recunoștea pe nimeni și nu mai era în stare să se dea jos din pat.

– Și de ce n-au trimis după mine până acum? întrebă Sahib. Saad ridică din umeri. Zise că Haret era alături de profet și că femeile din casă se duseseră în camerele lor, bocind și smulgându-și părul din cap.

– Domnia ta ești mai bine? îl întreabă Sahib.

Era mai bine, dar presimțea că în scurt timp trebuia să-i fie și mai bine.

– Nu mai e mult, o, Sahib. Am văzut oameni murind, așa că știu că Mahomed, Allah să-l aibă în pază, nu mai are mult.

Sahib se grăbi să plece la profet, dar Bilha îl trase deoparte, în odaia în care scria, și-i șopti că știa ce să strângă, ce lucruri să ia și ce bogății să încarce – într-un ceas putea să fie gata de plecare.

– Hai în Jaffa, în Basra, în Antiohia... Oriunde e mai bine. Mergem și la Benares, dacă vrei. Avem prieteni și-acolo, iar tu o să poți să joci iarăși *pulu*.

– Ce te-a apucat?

Rabab fusese în târg și auzise numai lucruri rele. Lumea spunea că profetul era pe moarte și că doar evreii erau de vină – nemernica de Zaynab, mai precis, căci se știa bine că ea îl otrăvise, demult, pe profet.

– Prostii, Bilha... Aseară, la Mahomed, am vorbit cu Ali și cu Abu Bakr. Amândoi au fost binevoitori.

– Au fost binevoitori pentru că era profetul de față... Ce te ține aici? Ce? Vrei să ne vezi moarte pe Simha și pe mine?

– N-o să muriți niciuna.

– N-o să murim niciuna... Ce știi tu? Tu crezi doar în cartea ta, crezi c-ai găsit acolo răspuns la toate. Mai bine-ai lăsa aiurelile și-ai vorbi cu Saad: zi-i să ne scoată din oraș!

– Trebuie să plec, i-o reteză Sahib și o luă împreună cu Saad spre casa profetului, pacea fie cu el.

Lumea era abătută. Nu tu răsese, nu tu joc de copii – până și casele evreilor erau liniștite. Să încerc o trepanație? se întrebă Sahib. Și-așa nu mai e nimic de pierdut, se gândi el la o ultimă încercare de a-l salva pe profet. Îl văzu pe Nehemia în fața porții: stătea sub un dud plin de rod și-l urmărea cu privirea, era limpede că-l aștepta să se *întoarcă* de la Mahomed cu salvconductul dorit. Mai încolo, Sahib zări câteva cămile pline cu calabalâc – erau ale unor evrei, se pregăteau de plecare. În capătul uliței dădu peste alții: se duceau spre ieșirea din oraș, cu cățel, cu purcel.

Să aibă Bilha dreptate? se întrebă el, simțind că-l ia cu frig.

– Mai iute! îl grăbi Saad și-o luară pe ulița pielarilor, scurtând drumul.

Îl găsiră pe Mahomed lac de sudoare. Bălmăjea, dus de pe lumea asta. Când și când se chircea de durere.

– De ce... nu cântă... Bilal... adhanul? întreba el.

– Nu e încă ceasul, îi zise Abu Bakr.

Haret era și el de față și-i spuse lui Sahib că profetul se simțise bine peste noapte. Fusese vesel și, după ce făcuse cele trei *rakkaturi* ale rugăciunii *witr*, se lăudase că se simte ca un nou-născut, după care adormise liniștit. Înainte de *fajr*, însă, îl trezise durerea de cap. Dorise să se dea jos din pat, dar căzuse înapoi, fără vlagă, și-l rugase pe Abu Bakr să țină rugăciunea. Avea o fierbințeală cumplită, așa că Haret îi pusese scamă rece pe plintă. După *fajr* se mai întremase, parcă, iar febra îi scăzuse, dar nu de tot.

– Atunci l-a chemat pe Zaid, zise Haret în șoaptă. Voia să-i dicteze un zapis pentru neamul tău, când, deodată s-a încordat și a făcut spume la gură. Îmi pare rău, dar Zaid n-a scris decât două rânduri din zapisul cu pricina.

– Zaid unde e?

Haret nu știa, căci după ce i se făcuse rău lui Mahomed se stărnise foiala. Umar venise în fugă și întreba pe toată lumea ce se întâmplase, Abu Bakr se învârtea prin casă, frângându-și mâinile, femeile și copiii plângeau, așa că zvonul că moartea-i dădea ghes profetului se întinsese în jur ca uleiul.

– Îți dai seama, încheie Haret, că nimănui nu i-a mai ars de Zaid.

Sahib se apropie de profet: strângea pleoapele, chinuit de lumină, drept care Haret se grăbi să acopere fereastra cu o velință, dar profetul spuse că n-are aer din pricina ei. Haret dădu atunci velința la o parte, însă Mahomed se chirci, plângându-se de durere de cap.

– Ai venit, o, Sahib, îl zări Mahomed. Azi-dimineață... l-am văzut pe Isa. Îmi zâmbea... își deschisese brațele, frățește... În spatele lui era paradisul.

Închise ochii și-și înăbuși un geamăt.

– Îl doare, îi zise Sahib lui Haret, în șoaptă.

– I-am dat mac, spuse Haret. I-am dat praf de cânepă. Nimic n-a ajutat.

Sahib îl trase pe Haret de-o parte și-i spuse că are acasă gata pregătită o pulbere de *arwa*, amestecată cu fructe uscate de *shakab* și cu coajă pisată de salcie din Sham. Iar Haret:

– Adu pulberea, fă ce știi! Mie, unuia, nu-mi mai vine nicio idee.

– Dar dacă i-am face o trepanație? Nu mai avem nimic de pierdut.

– Ba da, viețile. Dacă Mahomed moare, ai lui o să dea vina pe noi.

– Dar dacă-l salvăm?

– Și dacă *nu*-l salvăm? Mai bine adu pulberea aia triplă, c-am auzit și eu că face minuni. Dacă nu merge, îi spun lui Abu Bakr de trepanație.

Sahib trimise pe cineva după pulbere, apoi se întoarse spre Mahomed, care-și încleștase dinții, încordându-se tot.

– Ce naiba se întâmplă? se înnegură Haret.

– Nu știu. Hai să-i descleștăm gura, că n-avem pe unde-i da pulberea.

Se apropiară de el, dar Mahomed se liniști. Abu Bakr își ținea capul în mâini. Umar încremenise într-un colț, nu zicea și nu făcea nimic.

– N-aveți cum să-l ajutați? întrebă Abu Bakr.

– Sahib a trimis după un praf, zise Haret. Dacă nu-l ajută praful acela, Sahib zice să-l operăm.

– Cum adică să-l operați? se trezi Umar din lăncezeală.

– Nu... lăsați, se auzi glasul lui Mahomed. Femeia aceea... ebionita... n-a mințit. I-am zărit și eu... pe Isa, Nuh, Musa... Allah i-a trimis la Wahat, El știe că nu mai am mult... de ce nu crezi în semnele Lui, o, Sahib?

– Ba cred, o, Mahomed.

Profetul făcu un semn cu mâna: lasă, lasă, te știu eu. Apoi:

- Ai scris ce te-am rugat?
- M-am apucat, o, Mahomed, dar n-am isprăvit încă. Se va afla ce vrei să se afle, îți făgăduiesc.
- Velința de la intrare se dădu deoparte. Era Simha, venise într-un suflet.
- Fetița ta... o, Sahib... Frumoasă copilă...
- Îi dădură praful. Mahomed se plânse că e amar. Se uită la Simha:
- Nu trebuia să vii... Copiii n-au de ce să vadă... oameni urâți.
- Las' c-o să te faci bine, știu eu, o, Mahomed.

Dar Mahomed . Tati, tati, se uită Simha la Sahib, speriată.

- Lăsați-mă! zise Mahomed și se întoarse cu fața la perete.
- Lăsați-mă!

Ieșiră fără zgomot. Ajunși pe uliță, Sahib și Haret se priviră cu înțelese. Dintr-o încăpere se auzi un glas scrâșnit:

- Dinadins a adus-o pe ovreicuța lui mică și puturoasă!
- Dinadins! Ce caută ovreii la el tocmai acum?

Era un glas de femeie. Era Hafsa, bulgărele de seu, fiica lui Umar.

Sahib o luă pe Simha de mână, simțind-o cum tremură din tot trupul. Ea îl întrebă dacă Bilha n-avea dreptate: poate că ar trebui să fugă... Sahib îi spuse, însă, că mai bine ar învăța ceva din pățaniile astea, și anume că lumea se înfurie ușor la necaz. Simha era mică, dar trebuia să țină minte asemenea lucruri, căci poate aveau s-o ajute cândva.

- Nu te speria, n-o să se întâmple nimic rău, o încredință el.
- Ajunseră pe ulița evreilor. Nehemia nu se mișcase din fața porții.
- Ei? îi ieși el în cale lui Sahib. A dat Mahomed zapisul?
- N-a apucat.
- Cum adică, n-a apucat? De ce n-a apucat? O dată te-am rugat și eu ceva...
- A început să-l dicteze, dar l-a pus boala jos și n-a mai putut să vorbească.
- N-a mai putut să vorbească, l-a pus boala jos, îl îngână Nehemia. Ai găsit, iute, o scuză. Îmi torni gogoși, Sahib.
- Ba nu sunt gogoși, se răsculă Simha. Profetul, pacea fie asupra lui, e îngrozitor de bolnav. Abia mai vede.
- Îi ții partea lui taică-tău, se zburli rabbi. El, însă, nu ți-a ținut partea, să știi – nici ție, nici maică-tii, nici nouă, neamului său.
- N-a vrut să mijlocească pentru noi în fața lui Mahomed.
- Dacă ți-am zis c-am vorbit cu el înseamnă c-am vorbit, scrâșni Sahib. Cutezi să mă faci mincinos?

Între timp apăruse și Saad.

– Ia să-l întrebăm și pe el, rânji Nehemia, el ce știe? Saad, Saad! îl strigă rabbi, a vorbit Sahib cu Mahomed despre noi sau nu?

Saad, însă, n-avea grija lui Nehemia și-l repezi, iar rabbi se răsuci pe călcâie și dispăru în casă, fluturând din brațe. Din curtea alăturată se auzea tărațoi – altă familie dădea să plece, iar copiii se adunaseră pe uliță, privind speriați înapoi și încolo.

Sahib, Saad și Simha trecură pe lângă ei, iar după ce dădură colțul, evreii din casa cu pricina începură să-l huiduie pe Sahib, strigând că-i vândut moslemilor.

– Ce chin pe tine! clătină Saad din cap. Cum de s-a ajuns aici?

– Zău dac-am făcut ceva, se jură Sahib. Doar am stat de vorbă cu lumea... Să nu crezi că nu i-am spus lui Mahomed ce m-au rugat ai mei.

Și-i povesti de-a fir a păr ce se petrecuse.

– Las' că mijlocesc eu pentru tine, în fața alor tăi, făgădui Saad. Tu fă-mă bine pentru câteva ceasuri, atât îți cer!

Și se duseră la Sahib acasă. Cât timp el se îngriji de Saad, punându-i lipitori pe piept, din grădină se ridicară tot soiul de bufnete și de pocnete. Sahib crezu că zgomotele veneau de la Ibrahim din atelier, dar își dădu seama că, de fapt, se auzeau din curtea lui. După ce Saad plecă, se duse să vadă ce e.

– E mami, îl întâmpină Simha în grădină. I-a scris și ea djinnului.

Sahib se apropie de cea mai apropiată tăblie și citi:
NUMELE MEU E BILHA. PE MINE M-AI ZĂRIT.

94
CELĂLALT

– ...și tu i-ai spus că ai un copil, zise Sahib, privind lung la Bilha.

– Nu da vina pe mine, că nu eu scriu cărți! Nu eu am închipuit un om care-ți seamănă leit... Află că *lui* i-am spus despre Simha, nu unui străin.

– Dacă nu e străin, de ce i-ai scris cum te cheamă?

– Pentru că așa m-a întrebat. Înțelege că i-am auzit glasul cu urechile mele și era glasul tău! Nu mai spun că Zamira și Rabab l-au și zărit.

– Rabab... Dacă-i zic că soarele e negru, o să-mi dea dreptate pe loc... Zamira era... hm... *trează* când l-a văzut?

Bilha îi spuse că fusese trează și cu mintea întreagă. Începuse prin a zice că-l simte pe djinn cum dă târcoale, apoi o rugase pe

Bilha s-o scoată în grădină, iar acolo dăduse ochii cu el și-i vorbise. Rabab îl văzuse tot atunci. Cică făptura aceea, djinn, om, ce era, pusese pe cineva, acolo, în lumea lui, să deseneze chipul Bilhei, numai că nu-i știa numele – iată de ce ebionita o rugase pe

Bilha să-și scrie numele pe tăbliță. Atunci, făptura a zis că numele Bilhei era scris și în cartea pe care o citea, la fel cum erau scrise și numele lui Sahib și al Simhei.

– Mă duc la rabbi să-i povestesc întâmplarea, încheie Bilha. E om învățat, o să-mi spună ce avem de făcut ca să scăpăm de blestemul ăsta.

– Nu te duce, că n-o să priceapă nimic!

Bilha nu voi să-l asculte, însă, și sări cu gura pe el: Te-ai jucat cu vorbele, din cauza ta au loc atâtea drăcovenii acum, când profetul trage să moară. Djinn sau nu, ai plămădit o ființă din vorbe, iar eu i-am auzit glasul și l-am priceput, chit că nu-i știu graiul...

Ce mai tura-vura, Bilha nu băgă în seamă explicațiile soțului ei și plecă la Nehemia. Rabbi, însă, n-o lăsă să deschidă gura: credea că Bilha venise să-i ceară socoteală pentru cum îi vorbise lui Sahib mai devreme, drept care i-o luă înainte și-i ceru iertare că-i bănuise soțul de minciună. Lucrurile ieșiseră așa, se scuză el, doar fiindcă moartea falsului profet bătea la ușă: „Sahib să mă ierte, dar mi-a fost teamă pentru ai noștri, draga mea“, mai zise el, luând-o pe Bilha pe sus. Bilha n-apucă să-i spună nimic, căci

Nehemia turui în continuare: se pare că cel ce-i schimbase părerea fusese Saad și că, pe deasupra, îi trimisese vorbă și Zaid, scribul, mărturisind că rămăsese cu zapisul scris doar în parte. În încheiere, rabbi aduse *el însuși* vorba despre cartea lui Sahib și despre djinnul ieșit din cuvinte (pentru el era lucru sigur că Sahib dăduse viață unei creaturi bezmetice, care bântuia Madina) și-o întrebă pe Bilha dacă nu știa, cumva, dacă soțul ei nu scrisese *și* despre o mare taină, împărtășită de Mahomed, pasămite. Întrebarea o sperie și îi răspunse în doi peri, după care se grăbi să plece acasă, sub un pretext oarecare.

– I-am zis că nu știu nimic despre nicio taină, îi povesti ea lui Sahib, înfricoșată. Of, dacă rabbi știe asta înseamnă că toată Madina vorbește despre cartea ta blestemată... În sfârșit, rabbi mi-a mai zis c-o să vină la noi cu bătrânii ca să-ți arate prețuirea sa. Vrea să afle dacă nu poți să-l faci bine pe Mahomed, măcar pentru o oră, cât să apuce să dicteze tot zapisul... Doamne, Sahib, îți scapă ițele din mână: ce ne facem?

Sahib zise că aveau să facă ce știu evreii să facă cel mai bine – să aștepte. Cât despre profet, nu credea că avea să se întrezeze, nici măcar pentru un sfert de ceas. Bilha își aminti atunci că rabbi se arătase interesat de întâmplările din carte, cu atât mai mult cu cât auzise că Sahib scrisese despre ebionită *dinainte* ca ea să fi apărut în Madina. Ce era cu această femeie? Sahib chiar o aștepta și, dacă da, de ce?

– Nu eu o aștept. Cel din carte o așteaptă, fiindcă așa l-am închipuit. Voiam să mă folosesc de ea ca să aflu dacă ce am scris se întâmplă cu adevărat.... De unde naiba o fi aflat rabbi toate astea?

– Nu care cumva să dai vina pe Simha! Tu ai scris cartea, nu ea.

Între timp se strânseseră bolnavii la ușă. Primul venit era negustorul operat de cataractă. Plânsese după ce auzise de chinurile apostolului (pfal), pricină pentru care scama, umezindu-se, îi căzuse de pe ochi.

– Văd bine, zise Abdul, dar ce preț e acesta față de moartea profetului? Chiar nu mai e nimic de făcut?

– O să-l mai văd, îi promise Sahib. O să fac tot ce pot.

După ce termină cu bolnavii, Sahib plecă spre casa profetului. Când ajunse pe ulița evreilor, Nehemia îi ieși zâmbitor în cale. Îi spuse că se pregătea să-l viziteze împreună cu bătrânii, ca să-i ceară iertare pentru cuvintele necugetate, spuse la mânie, „dar frica, Sahib, frica ne-a întunecat tuturor mințile.“ Apoi îl rugă să facă tot ce-i stătea în putință ca să-l revigoreze pe profet, măcar până scria salvconductul.

Mahomed abia mai sufla, însă. Când ajunse Sahib la el, Haret tocmai îi dăduse o poțiune și-l mai liniștise, dar trupul profetului (Allah să-l aibă în pază) se împutina cu fiecă ceas. Umar era de

față și se uita strâmb la Sahib, așa că discuția celor doi *tabib-i* despre o eventuală trepanație se isprăvi iute.

Întorcându-se acasă, Sahib dădu nas în nas cu Bilha. Ieșea de la grăsanul de Boutros, iar acesta, stând în prag, îi vorbea astfel:

– O s-o fac, dar ad-o pe ebionită la mine. Eu nu calc pe la voi.

De altfel, când îl văzu pe Sahib, trânti ușa cu zgomot.

– Ce-ai căutat la el? întrebă Sahib.

– Vreau să văd chipul celuiilalt Sahib, așa că l-am tocmit pe Boutros.

– Dar nu-ți ajunge că mi-ai recunoscut glasul? Nu-ți ajunge că Zamira ți-a zis că celălalt are chipul meu?

– Nu, căci n-o fac pentru mine, ci pentru Simha. Știi că se uită la mine strâmb de când mi-am scris numele pe tăbliță ca să-l citească un alt bărbat? Și la tine se uită la fel din pricina ebionitei, dar tu-ți vezi de carte, nu bagi de seamă nimic, nu-ți pasă de mine, nu-ți pasă de fiică-ta... În plus, sunt și eu curioasă – vreau să-i văd chipul celuiilalt Sahib.

Ce blestem, își spuse Sahib, cartea ne ia pe toți pe sus... Și dacă peste ani lumea o să creadă că e o cronică în toată puterea cuvântului și o să ia de bun ce e scris în ea? Dar atunci, îl străfulgeră pe el o idee, dac-aș scrie că...?

Nu-și duse gândul la capăt, că auzi un fâlfâit în grădină: de parcă o pasăre căuta să se așeze, numai că nu găsea un loc pe plac. Sahib ieși în ușă și îngheță: lângă bolurile cu lipitori era corbul *acela*, care-i dădea ghes. De-acum stătea neclintit și-l privea de parc-ar fi fost împăiat.

În seara aceea Sahib începu să șteargă cuvinte, fraze, ba chiar și paragrafe întregi. A fost prima oară în care n-a scris nimic nou: doar a șters.

95
CHIPUL

Era duminică, 28 safar, pentru moslemi, 27 lyyar, pentru evrei, și era mai frig decât în orice vară de care-și aminteau cei din Madina. Muntele Ayra lucea în depărtare, încărcat de zăpadă, iar vântul şuiera ascutit.

Profetul (pfal) fusese cuprins de sfârșeală încă de la rugăciunea de dimineață. Avea mintea întreagă, îi recunoștea pe cei din jur, dar era sleit – nici pătura nu putea s-o tragă pe el. Sahib și Haret hotărâseră să nu-i mai facă nimic, căci ghiciseră semnele morții apropiate: gingiile vinete, răsuflarea grăbită, nările supte, clipitul rar. Lăcrima. Când și când, privea la *tabib*-ii ce așteptau neputincioși.

Înainte să plece, Sahib îi zise lui Mahomed în șoaptă că isprăvisese de scris despre numirea lui Osama în fruntea oștirii – era singurul lucru, care, venind de la el, îl mai putea alina pe profet. Mahomed, pacea fie cu el, nu-i zise decât „Foarte bine“, fără a reuși să zâmbească, după cum îi era felul. Apoi Sahib îl minți pentru ultima oară: „O să vin pe seară să văd cum te simți, o, Mahomed.“

Ajuns acasă, Sahib desfăcu sulurile și se apucă să șteargă ici, să adauge dincolo și tot așa. După o vreme apărură bolnavii. Îi consultă, apoi se duse în odăile din spate. Zamira era bine, dar beduinul, deși respira mai ușor, nu dădea semn că scapă. Le schimbă scama, apoi ieși în grădină. Bilha se ghemuise lângă bolul cu lipitori și le hrănea cu praf de carne uscată, iar lui Sahib i se făcu poftă de ea, ghicindu-i trupul voinic de sub djellaba. Dădu s-o îmbrățișeze, însă ușile erau larg deschise, iar Zamira se uita la el cu buzele strânse, așa că se răzgândi.

– L-ai mai văzut azi pe djinn? o întrebă pe Bilha, făcând pe voiosul.

Bilha nu catadicsi să-i răspundă, dar o făcu Zamira, care strigă din casă că djinnul n-a mai dat niciun semn. Sahib se mai foi prin grădină, apoi îi zise Bilhei că, din câte vedea, putea s-o ducă pe ebionită la Boutros. Bilha se ridică fără o vorbă și-l puse pe Naghib să pregătească o cămilă, căci voia s-o scoată pe Zamira la aer curat.

În timp ce Sahib încerca să intre în vorbă cu Bilha în grădina din spatele casei, un oarecare Abbas, aflat la mai puțin de două zboruri de săgeată depărtare, îi aținea calea lui Ali, ginerele

profetului. Abbas era vecinul profetului, unul din ultimii trecuți la islam, și era cunoscut pentru că stăpânea izvorul Zamzam, de la Kaaba, din care pelerinii își ostoiiau setea fără a scoate un sfaț.

Cu alte cuvinte, Abbas dădea apă de pomană, adică făcea *al siqaya*, și, prin urmare, sufletul său îi era plăcut lui Allah. Pe când aveau loc întâmplările despre care vorbim, încă nu se știa că din coapsele lui avea să izvorască spița viitorilor califi din Bagdad.

Așadar, Abbas îi aținu calea lui Ali și-i zise așa:

– Apostolul, Allah să-l aibă în pază, abia mai suflă. Hai să vedem pe cine vrea să lase calif, căci Umar și Saad își ascut săbiile.

– Dacă Mahomed are ceva de spus, zise Ali, o să spună și singur.

– E prea bolnav ca s-o facă... Mai bine întreabă-l tu ce și cum, căci pe tine te iubește, iar fiii tăi sunt singurii lui urmași de parte bărbătească.

– Cum să fac așa ceva? Singur ai spus că abia mai suflă.

– Nu trebuie decât să-l întrebi cine va fi calif.

– N-am s-o fac, căci ar fi ca și cum i-aș spune că moare peste un ceas.

– Dacă vrei să taci, taci, dar află că *ansarii* lui Saad umblă cu vorba din casă-n casă.

– Treaba lor. Eu nu mă duc la profet ca să-i amintesc de moarte.

Abbas se scărpină în cap. Dacă lucrurile rămâneau așa, alegerea califului va ajunge pe mâna *shurei*, adunarea bătrânilor, numai că bătrânii se împărțiseră deja în două tabere, care-și doreau, fiecare, califatul. O să iasă răzmeriță, își zise Abbas, dar ce putere avea el? La Badr, în luptă, îl capturase un năpârstoc (deși Abbas era ditamai omul), iar el văzuse în asta semnul că trebuia să i se supună lui Mahomed: Al-Lat nu-l păzise îndeajuns în fața lui Allah. Ei bine, ziua de azi tot un semn i se părea, așa că întoarse situația pe toate fețele și se hotărî: dacă Ali nu voia să se bage, atunci el, Abbas, avea să-i vorbească lui Umar, căci Umar era un bărbat îndârjit. Măcar pace să fie.

La rugăciunea de prânz, profetul reuși să coboare din pat. Dădu la o parte velința ce dădea în moschee și-i privi, zâmbitor, pe credincioșii ce se rugau: acum zece ani erau o mână de oameni, iar azi, iată, sunt fără număr, își zise. Le făcu un semn de îmbărbătare și lăsă să cadă velința. Ce fericit e, își spuseră moslemii, neștiind cu ce chin se târâse Mahomed înapoi în pat. Se trânti în așternut, iar după ce se isprăvi rugăciunea, îl chemă pe Zaid, dar nu fu în stare să-i dicteze nimic, așa că-l rugă s-o aducă la el pe Fatima.

În timp ce profetul se chinuia astfel, Saad îl trimitea pe Qays, fiul său, la Sahib, iar acesta, sprinten, ajunsese iute de tot la *tabib*:

– Tatăl meu te roagă să fii pregătit. Nu mai e mult, zise el și-i întinse un săculeț grăsun, plin cu dirhami.

Sahib nu dori să-l primească. Dar Qays:

– Tata vrea să știe că lași totul baltă și că dai fuga la el când te cheamă.

– I-am făgăduit că vin. Nu-mi datorează nimic în plus.

– E doar o arvună, încercă să-l îmbuneze Qays.

– Saad a plătit, nu se lasă Sahib. Ia punga înapoi!

De îndată ce Qays plecă, Bilha și Zamira se întoarseră de la Boutros. O duseră pe ebionită în odaie, Sahib o căută și-o întoarse pe toate fețele. Ce schimbare în două-trei ore: ochii tinerei erau jucăuși, zâmbetul îi devenise mai larg, până și pielea îi era mai lucioasă. Oare ce i-a zis Boutros de-a umplut-o de viață? Cum de-a încântat-o? Sahib simți un ghimpe în beregată – mai bine n-o lăsam să se ducă la el, mi-o plătește pentru Aspasia, nemernicul... Îi schimbă scama, iar tânăra îi zâmbi galeș. Mai bine o pansează Bilha de-aici înainte, își zise Sahib, simțind că-l ia cu fiori.

– N-o chema, îi șopti Zamira, făcându-l să încremenească.

– A făcut grecul chipul celuiilalt? o întreabă el, neștiind ce altceva să zică.

– O să-l trimită diseară, să-l vezi. Ți-e frică?

– Frică? De ce?

– Păi, o să vezi un djinn care e totuna cu tine.

– Nu e totuna cu mine. Eu nu sunt el, el nu e eu.

– La fel zice și el, râse Zamira. Știi că i s-a părut tare cald la tine-n grădină? Oare de ce, c-a fost frig? Gata, plec, își spuse Sahib. Dar ebionita: Nu pleca, o, Sahib! Ți-am dat răspunsul pe care-l așteptai, dar tu, iată, te porți urât... De ce m-ai mai scris, dacă nu-ți convine ce-ți spun?

Beduinul din patul alăturat tuși, scuipând bale – Sahib mulțumi Cerului și dădu fuga la el. O chemă și pe Simha, îi scoaseră mizeria din gât, veni și Jalal, iar Sahib îl văzu cum începe să tremure când Simha se dădea prea aproape de el. Toate vin buluc peste mine, își spuse și dădu să-l mute pe beduin în altă odaie, dar n-apucă, fiindcă Zamira îi strigă din spatele paravanului să-l lase pe loc. Glasul ei sunase nepotrivit, de parc-ar fi fost de-a casei, și, auzind-o, Simha se făcu stacojie. Sahib simți că răul îl prindea în năvod și încercă să scape, descotorosindu-se măcar de Jalal (îl trimise să vadă de cămila lui Malik), dar astfel îi dădu prilej Simhei să iasă și ea, pășind apăsător, cu pumnii încheștați. Nimic nu iese cum trebuie, își spuse Sahib furios și-o întoarse pe fiică-sa din drum, punând-o să-i prepare beduinului un praf de care n-avea nevoie.

- Chiar crezi că-i trebuie *shakab*? întrebă ea, mânioasă.
- Dac-așa am spus, așa să faci! scrâșni el, iar ea dispăru în farmacie, strângând din dinți.
- Of, Sahib, îl luă Zamira atunci, în șoaptă, de ce m-ai scris astfel? Uită-te la mine, nasc doar vrăjmășii...
- Să știi că nu pentru mine te-am scris așa, se înfoie el.
- Și crezi că, dacă-mi spui asta, ne e de folos? Vrei, nu vrei, eu sunt cum m-ai scris, iar tu ești aidoma celuiilalt. Pune-mi măcar o mână pe obraz, mângâie-mi părul sau privește-mă lung, căci asta ne e blestemul...

– N-o s-o trădez pe Bilha.

– Bilha! făcu Zamira cu năduf. Parcă pe ea n-ai fi scris-o tot tu... Parcă djinnul de dincolo n-o caută din pricina ta... Nu știu cum de-ai făcut, dar în povestea ta ori te apucă mâhnirea, ori te cufunzi în desfrâu. În fine, află că celălalt m-a rugat să-ți spun că *nimeni nu e nemuritor*, așa că nu te mai chinui cu beduinul de alături... O să moară, Sahib.

El pufni și plecă. Se făcu de prânz și se așezară la masă. Mâncară fără chef, căci Simha și Bilha erau îmbufnate, iar Rabab mai mult bombănea, privind la Sahib cu reproș. După masă Jalal dădu fuga la moschee să afle ce mai e nou, iar Simha fu cât pe ce să plece cu el. N-o lăsară, iar ea se îmbufnă și mai și. Apoi se făcu liniște – frig și liniște. Să facă focul? Nu. Se mai auzea câte un cotcodăcit din curtea lui Khalil. În rest, Madina parcă murise.

Spre seară, Boutros le trimise chipul modelat din lut. Îl vârâse într-un sac, ca să nu-l vadă lumea, și era călduț, căci fusese scos din cuptor de doar două ceasuri. Chipul aducea mult cu Sahib, numai că era mai slab și n-avea părul la fel de creț. Iar Simha, pufnind:

- Ce vrei să-mi arăți, mami? Că n-ai avut de ales când ți-ai scris numele pe tăbliță?
- Simha, ridică Sahib glasul, cum vorbești cu maică-ta?
- Tati, tu mereu zici că djinnii n-au cum să existe – acum vrei să-mi spui că vedeniile ebionitei sunt adevărate?
- Simha, termină! spuse Bilha.
- De ce să termin? Ia hai să-l întrebăm pe Jalal, el ce crede: sunt vedeniile Zamirei adevărate?
- Eu cred că... eu cred că Zamira s-a făcut bine, zise Jalal, înghițind în sec. Nu cred că mai are vedenii.
- Așa cred și eu, pufni Simha. Ai vindecat-o, ooo, tati, se fândosi ea. De ce n-o trimiți la Jaffa? Bărbatul ei iubitor trebuie că e tare îngrijorat.
- Ce ai? se răsti Sahib. N-au trecut decât două zile de la operație.
- Așa e, dar ai operat-o atât de bine, încât acum, iată, Zamira e sănătoasă. Poate să plece oricând.

– Simha, încetează odată! strigă Bilha.

– De ce să încetez? Voi nu vedeți cum se încurcă lucrurile?

– Simha are dreptate, zise ebionita, de alături. O să plec, o să plec...

Îl chemă pe Jalal s-o ajute. Se ridică și făcu doi pași. Pătura îi alunecă într-o parte, i se dezgoli un sân. Îi era frig și i se făcuse pielea de găină.

– Cât am de plată, o, Sahib? întrebă.

– O, Zamira, iart-o pe Simha, iart-o! izbucni Bilha deodată. A vorbit gura fără ea. Of, zilele astea sunt îngrozitoare... Treci înapoi în pat!

– Ba nu, zise ebionita, *trebuie* să plec. Am visat pățania asta acum trei ani, acasă, în Shibam. Mai bine plec, știu eu ce spun.

– Lasă, hai să ieșim amândouă în grădină! Eu o să-l aștept pe djinn, ca să-i zic că e totuna cu Sahib al meu și că Simha n-are de ce să se supere. Nu-i știu limba, așa c-o să te rog pe tine să-i vorbești dacă întreabă ceva.

– Mami, Zamira e sănătoasă, nu mai are nimic, scrâșni Simha.

– Ți-am zis să încetezi! scrâșni Bilha, apucând-o pe ebionită de braț.

Ieșiră. Se răcise, nu prea era de stat afară. Se porni și un vânt tăios, iar Jalal își mușcă buza, gândindu-se că gerul ăsta pe timp de vară n-avea decât o singură pricină.

De o lună de zile Sahib iese pe sticlă, se ceartă, negociază – nu mai vine nici la alergătura din parc, nici la cățărarea de weekend. Colegii din buncăr spun că e haios, căci noi îl vedem primii și ne amuzăm de mama focului când își face numărul. Ieri, de pildă, a făcut pe prostul. Era cu cei din *Protectorat*, iar vizavi de ei stăteau Minionul și un secretar de stat, pe care i-l recomandase

Cixi lui Sahib: „*He's smarter than the goodwill's devil*,

împrietenește-te cu el!“ Insul, însă, era imbecil: plănuise ca doctorii să câștige în plus stând peste program, dar nu-i inclusesese și pe anesteziști. „Și eu ce fac?“ a făcut Sahib pe miratul. „Vedeți

că n-ați citit matehrialul cu atenție?“ l-a luat Minionul.

„Dumneavoastră *aveți* voie să stați peste phrogram, doar anesteziștii *n-au* voie.“ „Și eu cum operez peste program?“ a insistat Sahib. „Păi, eu să vă învăț?“ a râs Minionul. Dar Sahib:

„Nu mă înțelegeți – cum să operez peste program *fără*

anesteziști?“ Minionul n-a mai zis nimic, doar s-a uitat la secretarul de stat, în timp ce noi, în buncăr, am privit lung unii la alții: câteodată ne vine să dăm cu politiciii de pământ.

În noaptea care a urmat, am intrat pe Skype și am stat de vorbă cu Mara. Sipi dormea buștean, iar ea n-avea somn: aflase de la primăria din A că, dac-ar fi adus documente despre originea maică-sii (bunicii ei materni erau etnici germani, din Sulina), ar fi obținut naturalizarea mult mai rapid.

„Pe maică-ta o cheamă Kissinger, iar Kissinger nu-i un nume tocmai nemțesc“, i-am explicat. Iar ea: „Să fiu evreică, de fapt?“ „N-ar strica, căci în zilele noastre nemții au o slăbiciune pentru evrei.“ Mara, însă, n-avea chef să fie evreică. „Nu fi proastă!“ i-am zis, dar ea a trecut la altele: cică-l vedea des pe Buraq – se antrena ca nebunul, abia aștepta să plecăm pe munte. „Nu, nu mă culc cu el“, s-a simțit obligată să-mi spună, „la asta te gândești, nu?“ Am făcut pe gelosul – mai bine așa decât să-și dea seama că, în timp ce-i vorbeam, cealaltă Mara trăia într-o fereastră paralelă, pe net.

Îmi place să vorbesc cu cea adevărată, în timp ce *fake*-ul ei electronic lansează feromoni *worldwide*. Progresase, făcea mizerii non-stop. Odată mă filmasem cu una (o profesionistă) care semăna cu ea: îi luasem perucă și făcusem pe pudibondul ca să am motiv să-i acopăr chipul cu o mască. Văzându-i priceperea,

cei de pe forum înnebuniseră, iar rusoaica își pierduse controlul:
„Pe o scală de la 1 la 5, ticăloasa ta nu trece de 2, maxim 2,5...”

Cu toată critica ei, însă, cota Marei 2.0 creștea. Sumedenie de cupluri voiau să ne cunoască *in pure flesh* și-și făcuseră rezervări la hotelul din Turcia, în care stabiliserăm să ne întâlnim la vară.

„Nu te mai bucuri de mine ca înainte“, a reluat Mara, în timp ce-i dădeam rusoaicei peste nas, ca și cum aș fi fost însăși Mara.

Marei reale i-am zis că nici pomeneală, că i se părea, că doar eram tracasat de munca din buncăr. Dar ea: „Atunci, hai s-o facem acum, aici! Ți-e rușine?”

Nu, nu-mi era, mi-era doar de Sahib, căci blestemul nostru i-ar fi permis să ne simtă, și de Murasaki Shikibu, care avea puteri mari. „Uite“, mi-a arătat Mara ce vrea, chinuindu-se să nu facă zgomot, ca să nu-l trezească pe Sipi.

Am făcut-o – bineînțeles că am profitat de ocazie și am înregistrat-o, pe sfert îmbrăcată în pijama și cu șosete de lână în picioare, căci voiam să-i refurbishez carcasa ca s-o trimit swingerilor și amazoanelor.

Pe la trei dimineața, când să închid, mi-a piuit laptopul: „Ooo, Niten-san, deranjez?” Era Murasaki. M-a luat cu frig: oare așteptase să termin cu Mara, ca să-mi vorbească? El, însă, mi-a spus doar că avea niscaiva noutăți și că voia să ne vedem *face 2 face*. Am stabilit locul și ora și m-am culcat.

Dimineața, în buncăr, Sahib e iarăși pe plasmă: e cu gașca, la negocieri. Cât timp bat ei apa în piuă, Garfield declară că reține bani de la sănătate ca să ni-i dea nouă, serviciilor. Auzind asta, noi, cei din buncăr, ne bucurăm, numai că după ce termin programul mă grăbesc să sun la ai mei – la ei mă gândesc când taie politiciii banii din medicină. *Ei*, bătrânii, mușcă țărâna, pentru că noi, serviciile, ne descurcăm: punem mâna pe telefon și ne aranjăm consultații peste rând, fără plic – suntem la fel ca politiciii și ca jurnaliștii. ³⁵

„Ce mai faci?“ îl iau pe tata. Cică se uită la știri, la Sahib, care zbiară împotriva guvernului: e nervos c-a retras Garfield banii de la sănătate. Deodată, o aud pe mama, strigând cu reproș: „Ziceau că trec pe la noi, dar n-au mai venit.“ Iar tata: „Bă, voi când mai veniți pe la noi?“ Îl întreb dacă dau și ei o masă așa și pe dincolo. Râzând în hohote (ce naiba are?), tata răcnește că da, ne hrănește, numai să-i vizităm. În rest, Sahib ce mai face? Se însoară? Îi zic că nu știu, că Sahib nu vorbește, ce, au uitat cum se poartă? Iar mama: „Ți-e ciudă pe el, Mesneraș, mereu ți-a fost ciudă pe el!“ „Hei!“ face tata, acoperind telefonul cu palma. „Niciun hei!“ zice mama. „Mesneraș e invidios că-l dauăștia pe Sahib la TV... De ce ești invidios?“ mă întreabă, dând palma lui tata deoparte. Îi zic că Sahib n-o să facă nimic cu țărăboiul lui sindical. „Hm, aici are dreptate“, constată tata, „singurul lucru bun cu țărăboiul ăsta e că-l mai vedem și noi pe Sahib, la TV.“ „Bill!“ strigă mama.

Termin cu tata, sun la Buraq – e în formă, vrea să vină în decembrie, să dăm o tură în Bucegi. Mă interesez la autoritatea pentru meteorologie, aflu că vremea o să fie excelentă: numai furtuni și viscole. Văzând asta, dau în clocot și-l sun pe Sahib: „Cum crezi tu, băi, Bokassa, c-o să iei Nanga Parbat în picioare după ce-ai zăcut în scaune cu boii ăia, la negocieri?“ Sahib zice că-i e rușine să lase baltă *Protectoratul*, dar i-o tai pe loc: „Te cerți cu politiciii doar ca să scapi de frustrările din tinerețe, băi, Bokassa... Fac burtă, fac riduri, cât să mai stau după tine?“ Iar el: „La anul, în februarie, plecăm. Stai să se termine rahatul ăsta și-ți jur că mă apuc de antrenament.“ După care, fără noimă, mă întreabă de site-ul cu cartea lui Iașa: Aflasem ceva? Cine erau ăia?

Țara arde, și baba se piaptăna... Mă rog, îi zic că problema e-n lucru.

Nu-l mint: sunt pe Calea Victoriei, lângă Casa Vernescu, aici îmi dădusem întâlnire cu Murasaki. Plouă, de 61 de zile încheiate plouă, iar canalizarea nu face față: conductele crapă, bulevardele trăsnesc a rahat, carosabilul viermuiește de șobolani, circulația se blochează. Nici metroul nu scapă – ieri, traficul s-a suspendat din cauza unui tren oprit între Unirii și Timpuri Noi. Salvatorii îi scosese la lumină pe călători, plimbându-i trei sute de metri prin tunelul plin cu apă până la genunchi, pe sub cascade puturoase ce șiroiau din plafon.

Intru în Parcul Moxa. Un corb stă pe creștetul lui Nichita Stănescu. Apare și micuțul Murasaki. Nu știu cum de mă vede: are ochelari precum sifoanele, iar lentilele îi sunt pline de stropi grei de ploaie.

– *Konbanwa*, ooo, Niten-san!

– Ce tâmpit ești, ooo, Murasaki-san!

O luăm agale spre Bulevardul Catargiu – pe Nicolae Iorga, pe Henri Coandă, printre case vechi și blocuri de raport interbelice, trecând pe lângă casa lui Argetoianu, ăla de l-a scos de două ori din rahat pe unchiul Teo în timpul războiului. În acest timp, Murasaki îmi povestește despre Sahib, despre vocea lui, mai precis: cum o ia pe net, ca un duh, din server în server, îndreptându-se spre est, în direcția Kazahstan.

– Situația e cam încurcată, îmi mărturisește. Mă tem c-o să trebuiască să intri și domnia-ta în povestea asta.

Și se apucă să-mi spună *cine* se servește din bunătățile adunate în serverul din Kazahstan. Cică-s unii de la Moscova: Murasaki a găsit fișierele cu vocea lui Sahib și în serverele din sediul Gazprom, stocaseră ăia mega întregi cu glasul fratelui meu. Serverul cu pricina era, se pare, nod de tranzit pentru tot soiul de inși cu afilieri oficiale. Parte din ei, adaugă Murasaki, au pus pe picioare Sovietul din Donbas și Falansterul de la Câmpulung.

– Te bagi? mă mai întreabă o dată.

Îi zic că ai mei, din buncăr, ar putea să-mi ia urma. Murasaki oftează și-mi zice c-a dat și peste vocea *mea* acolo, în serverele de la Gazprom.

– Vocea mea, zic.

– Vocea ta. Credeam că doar ai tăi sunt cu urechea pe tine, dar iată că te mai ascultă unii, ooo, Niten-san. Ce-ai de gând să faci?

Păi, ce să fac? ridic eu din umeri. Murasaki râde, spunându-mi că, dacă poftesc, îmi oferă un dispozitiv ca să nu mă mai audă nimeni, niciodată, nicicum. Adică un cuțit în gât, îi zic. Dar Murasaki, zâmbind:

– Hei, vreau să te ajut, dar nu pot singur... trebuie să vorbesc cu prietenii, să dau sfară pe net... Tu ce crezi, Niten-san? Colegii tăi știu că *altcineva* se folosește de tehnica lor de la tine de-acasă sau te vând chiar ei?

Habar n-am. Să-i spun lui Ristache ce a aflat Murasaki? Să-l anunț pe Molos? Mai bine nu, căci, spre deosebire de Ristache și de Molos, la care am *eu* datorii, Murasaki are *el* datorii la mine.

Din păcate, n-am bani ca să-i susțin căutările, dar micuțul mă asigură că se descurcă și fără. Cică sunt unii pe net care susțin că-n viață sunt lucruri mai tari decât banii.

– Se referă la informații, îmi face el cu ochiul. Cât de departe ești dispus să mergi?

Înțeleg ce vrea să-mi spună, deci tac. Iar Murasaki:

– Știu pe cineva care are o țară *numai a lui*, pe o platformă petrolieră, în Marea Nordului. El ar fi interesat de povestea ta. Numai că, în schimb, s-ar înfrupta din domnia ta, ooo, Niten-san: ar intra în serverele voastre ca-n unt și-ar lua tot ce nimerește de acolo.

Prețul e prea mare, îi spun, iar Murasaki recunoaște că, vai, așa se gândise și el. Are o rezervă, însă – un ins de la noi, un călugăr.

– Prestează la un schit faimos. E cel mai tare din țară – nu mă refer la călugărie, ci la partea *astălaltă*. A fost administrator de sistem, iar acum e un justițiar furibund: urmărește pedofili. În plus, e patriot, nu râde de vorba asta mare... Fii atent la ce m-am gândit: ăla cu țara personală are o listă întreagă cu nemernici, numai că nu poștește să i-o dea călugărului degeaba. Dacă-aș găsi ceva cu care să-l momesc, însă... N-ai chiar nimic să-i oferi unui ins curios, ca domnia-sa?

– Ooo, Murasaki, futu-te-n cur... Cum să-l las să ne cotrobăie datele?

– Ooo, Niten-san, nu mă refer la treburi de serviciu. Oferă-i ceva, orice, ceva simpatic, pricepi? Dacă i-ai dăruia ceva care să-l încânte, el i-ar da călugărului măcar o parte din lista lui cu pedofili, iar călugărul nostru, la schimb, ar încerca să deslușească beleaua domniei-tale.

– Nu-ș' ce naiba pot eu să-i ofer.

– Mă gândeam eu.

Mai mergem nițel. Dar călugărul ăla, mă enervez eu deodată, de ce nu lucrează pro bono? E patriot, e apropiat de cele sfinte...

– E călugăr în viața de zi cu zi, ooo, Niten-san. Online, însă, i se spune *Mustul care fierbe*, cum să lucreze pro bono?

Mustul care fierbe, aha... Ei, mai vedem, zic și-l întreb pe Murasaki de site-ul cu cartea lui Iașa. Micuțul pufnește: De unde ai scos nebunia asta? Îi povestesc despre Iașa, despre Sahib, despre carte...

– Iașa cu ce se ocupă? mă întrerupe.

Îi spun că e regizor. Montează operă – pune în scenă *Parsifal*, vrea să-i îmbrace pe interpreți în ținute BDSM și să-i *debarce* în actul I, în vuiet de elicoptere Apache, pe o scenă ridicată în mijlocul lacului Alpsee. Michael Benning, în rolul lui Parsifal, e de două ori mai voinic decât în urmă cu un an: a luat anabolizante, a tras de fiare și a ucis mistreți cu sulita – pentru bani, a devenit un mascul contemporan: are mușchi, face flick-flack-uri și vorbește plin de sictir. În mod normal, el trebuie să săgeteze o lebădă la începutul spectacolului, numai că treaba asta i s-a părut desuetă lui Iașa: ce e aia o lebădă?! – mai bine dă jos un elicopter de asalt (Black Hawk Down!), așa că Parsifal își face apariția după ce doboară un aparat de zbor, generând astfel o alegorie antimilitaristă, ușor recognoscibilă de spectatorii zilelor noastre, și făcând totodată o trimitere inteligentă la compasiunea care-l *iluminează* pe Parsifal, după cum a visat Wagner... Prin urmare, Iașa o să desfășoare pe muntele Tegelberg un regiment de artilerie montană al Bundeswehrului, de unde să execute o canonadă buimăcitoare asupra castelului Monsalvat, imediat după uvertură.

– O să alunge păsările din păduri, se scârbește Murasaki. Site-ul ăla mi-a scos peri albi, Niten-san: nu știu cine îl face. Nu înțeleg nici de ce e atât de bine protejat, căci nu dezvăluie cine știe ce. Cu toate astea, nu l-am găsit de două ori pe același server și nu-mi dau seama nici de unde se face *upload*-ul. De regulă, procedezi așa când ai ceva de ascuns, o listă de teroriști, de exemplu. Dar pentru o carte? Ce-i aia, o carte? Cine-s gemenii ăștia?

– Sahib pretinde... de fapt, nu el, Iașa... ba chiar și unii din familia mea... Cică anumite pățanii din carte... hm... se întâmplă... ah... cu adevărat.

– Aha. Și Sahib crede asta?

– Nu crede, e sigur.

Ieșim în Lascăr Catargiu, lângă Observatorul Astronomic. Iar amicul:

– Ce teme complicate pentru o biată scriitoare ca mine... Dacă mă gândesc bine, însă, e bun și site-ul ăsta la ceva. S-a adeverit vreodată ce scrie în carte?

– Sahib zice că da.

– Ooo, Niten-san! se pleacă micuțul, plin de respect. Sunteți doi frați nebuni. Sunt fericit că-mi împărtășiți din experiențele domniilor voastre.

Și se îndreaptă brusc, căci ochelarii sunt cât pe ce să-i cadă pe trotuar. Apoi sare la alta, mă întreabă de Mara. Îl privesc lung, el îmi spune c-am scos o femeie excelentă din ea. Aștept să-mi mai zică ceva, dar el nimic. Mă cântărește, în schimb, din cap până-n picioare și-mi zice:

– Ești un om deosebit, îmi încurci viața. Șefii domniei-tale nu-ți reproșează că le faci mizerii?

– De ce întrebi de Mara? întreb.

O luăm spre Piața Romană. Trecem pe lângă o curte năpădită de bălării. Parcă se întetește ploaia. Iar Murasaki:

– Ooo, Niten-san, nu-mi spune că ești gelos! Privește-mă, sunt o aschimodie! Dumnezeu n-a fost darnic cu mine, iar eu nu vreau decât să mă bucur alături de domnia-ta, căci de perversiunile mele m-am săturat. Bine-ar fi, totuși, să nu se bucure prea mulți de imaginația ta. Devii un ronin excesiv de expus pentru lumea noastră cea mult preaplutitoare și rea. Nu știai că tehnologia de azi te poate face părtaș la comploturi fără să ai habar?

Ne despărțim.

Pe seară mă duc în parc. Alerg. Întors acasă, o caut pe Mara. Nu e singură, mă expediază, zice că-i pare rău. Mie nu, căci o lansez online pe Mara 2.0 – poftesc să fiu ea, să fac pe femela virtuală, să-mi imaginez că simt ce simte Mara 2.0: mă ia cu leșin când reacționez bărbătește în contul excitației unei femei inexistente, căci așa devin orice, devin tot deodată, devin androgenul maxim. Capăt simțuri noi și transpir altfel, în mine zac eva, lilith, țesuturi wolffiene și mülleriene, cresc în mine edenul și celula-ou – păcat că nu există trei, patru, cinci, o mie de sexe.

Iau calea netului. În forum cântă Gregory Esayan, se clatină ecranul, jpg-urile, mesajele de mess. Îmi revăd prietenii, râd, ne încingem – avem chef antic, azi purtăm togă. Un malac din Spania profită de hărmălaie și-mi trimite un mesaj pe sub mână. Mă cheamă pe Oyabun, cică acolo n-are cine să tragă cu ochiul la noi: „Vreau să vorbim, draguțo, c-am stârnit-o pe rusoaică. E croită să vă întâlniți, iar eu poftesc să vă văd cu ochii mei. Sunt bogat, plătesc oricât – bani adevărați, nu *bitcoins*. Ucide-o pe căteaua sovietică!“ Întreb ce e aia Oyabun, fac pe prostul (proasta) și-l las să mă ducă într-un spațiu fără teamă și fără reproș, singurul de pe lume în care suntem vii cu adevărat: se cheamă Club Treaupikana, e numai pentru premianți, îmi plătește malacul intrarea... „Unde e Mesneraș, frumoaso? Aria vă așteaptă ca pe un pumn de cireșe coapte, dar tu o s-o ucizi, nu-i așa?“ îmi dă el ghes. Mesneraș e la *job*, zic, intrând la Club Treaupikana, ca o regină. Mă ia cu groază când mă pomenesc înăuntru, căci dau peste niște vecini care stau la o stație de tramvai de mine. Sunt veterani, știu toate porcăriile, și ei o vor pe Mara 2.0: „Hai să facem petrecerea aia odată, la turci – poate punem și de-o ruletă sexuală, găsim noi o nenorocită cu SIDA, cu care să ne acuplăm orbește, fără prezervativ.“ Aria e și ea acolo, tocmai postează o poză deșucheată. Postez și eu una de-a Marei, bărbații *ne* compară, e ursărie maximă, unii vor un *gangbang*, alții o întrevedere directă. Rusoaica mă înjură, nu mă las mai prejos și

în zece secunde ne preschimbăm în două mahalagioaice supreme.

Lumea din club izbucnește: toți vor sânge, gonade și circ.

„Adevărata dragoste e“, mă ia malacul, „să-ți dea bărbată-tu un tub cu lubrifiant când o să te iau la mine în iatac.“

La două noaptea, Mara din A intră pe Skype. „Trebuie să înțelegi“, începe ea, „că nu pot trăi fără tine.“ Mi-o zice de parcă se miră că nu-și găsește ciorapii. „Vino aici!“ îi spun. „Nu e așa de ușor“, face, după care adaugă, iritată, că l-a umilit pe Sipi (nu mi zice cum), numai că degeaba își bate ea joc de el, fiindcă el înghite orice: „Nu știu ce să mai fac. Mă crizez din orice. Vreau să spun că și dacă mi-ar zice să plec de la el, tot nu știu dac-aș pleca.“ „Vii cu mine în Turcia?“ o întreb. Ea cascadează ochii: cum adică, în Turcia? E căsătorită și nu știe ce hotărâre să ia – nu pricep atâta lucru? Discutăm ca-n telenovele, zic, dar ea îmi spune că-i plac telenovelele: măcar acolo toți sunt bogați. Ce telenovelă mai e și asta, cu mine și cu Sipi – doi sărăcani?

Ridicase glasul. O întreb dacă nu-l trezește pe Sipi și ea îmi spune că n-are cum: Sipi a băut mult vin roșu, acum sforăie.

„Bine“, zic, „vorbim altă dată.“ „Te-ai supărat pentru vinul roșu, este?“ se prinde ea. „De ce te-ai supărat? Ți-am spus că l-am umilit!“

Nu-i răspund. Mai bine redevin Mara 2.0, malacul mi-a pus gând rău, se interesează cum fac cu Mesneraș pe sub pățuri. Dar Mara din A: „Mi-am pus-o cu el doar ca să putem vorbi liniștiți. Am stat cu ochii deschiși și m-am gândit la tine când mi-o trăgea.

Crezi că mi-a fost ușor?“

Nu, nu i-a fost, dar, orice-ar face, ea n-o să fie nicicând Mara 2.0.

98
DESENUL

A două zi, în buncăr, Sahib e iarăși pe plasmă.

– Îmi place de el, îmi zice o colegă.

– Păi, atunci, hai cu mine la o cafea!

– Nu, mersi – pe tine te cunosc.

Sahib apare în trei rapoarte, dar n-am timp de el: sunt pe urma a doi falangiști, un olandez și un suedez, care o ard prin Berceni, pe lângă spălătoria Profetului. S-au aciuat de o lună la noi. Scriu sub același pseudonim pe un blog danez de extremă dreapta, iar zilele trecute au vizitat Falansterul din Câmpulung – au băut țuică, au înfulecat sarmale, au tras cu Kalașul și au zbierat împotriva musulmanilor ce luau cu asalt Europa. Citau din Coran

fără greș, demonstrau că religia păcii era, de fapt, religia fecioarelor violate în oaze, între două cămile. Odată întorși în Berceni, au relatat pe blog o întâmplare americană, cu un arab ultragiati de un spot promoțional la șunca de porc. Arabul făcuse scandal, ajunsese în instanță și câștigase, așa că producătorii de șuncă retrăseseră reclama. „Islamul nu mai e-n Orient, e-n farfuriile voastre“, conchideau falangiștii.

Acum se plimbă amândoi printre blocuri, pe unde se jucase Sipi în copilărie. Îi plouă, dar nu le pasă: sunt tineri, blonzi, trag cu ochiul la fete. Una le place (e o minoră din *aia* cu buci românești), așa că suedezul pune mâna pe telefon. Vorbește în germană, nu înțeleg nimic, o întreb pe admiratoarea lui Sahib ce spune.

– Vrea să facă rost de-o tipă ca asta, mi-o arată ea pe puștoaică.

– Ai idee unde a sunat? o întreb.

– De unde să știu? Eu sunt pe urma lui frati-tu. Când mi-l prezinți?

Mă uit la Sahib, e pe plasmă. Nu-l văd clar, cred că-l trage în imagine unul de-ai noștri, care negociază cu el și care tocmai recunoaște că n-a calculat niciun fel de „standarde de cost“ – cică n-are decât un registru de câteva sute de pagini albe, presărate ici-colo cu titlurile capitolelor.

– Și se laudă că are medici în familie, boul! face colega în șoaptă.

– Parcă nu-ți plăceau doctorii, zic.

– I-au cerut bani lu' mama. Ăla care-o opera, însă, era singurul care se pricepea la boala ei, mi-a zis și șeful. Sahib, însă, se prosteste ea, Sahib e *altfel*. Pufnește în râs: Vezi, nu ți-o lua în cap!

Aud un glas cunoscut, care i se adresează lui Sahib: e Minionul, îl întreabă dacă n-are nicaiva materiale din care să se informeze cum au făcut bulgarii și rușii, ca să bage bani privați în salariile medicilor de la stat. Sahib zice că n-are decât un raport media și-i întinde două-trei coli peste masă. „Of!“ face Minionul. „V-aș da bugetul pe mână câteva zile, să găsiți dumneavoastră suhrsa de majohrahere a salahriilohr. Poate că specialiștii pe cahre-i aveți...” După glas, rânjește. „Eu sunt chirurg“, se sumește Sahib, „eu nu vă rog pe dumneavoastră să-mi faceți operațiile.“ „Vă rog, vă rog!“ intervine ăla care-l înregistrează pe Sahib pentru noi. „Nu vă enervați!“ Sahib mai servește două-trei argumente, dar politiciii îl tăvălesc, drept care Nozo profită și-i ia fața, cere bani pentru săracii din sistem (asistente, infirmiere), „măcar un zece la sută, că ei chiar o duc rău.“ „Mai ai puțin“, îi strecoară Sahib la ureche, „și-o să ceri ca asistentele să câștige mai mult decât medicii.“ „Fă tu grevă, dacă te țin băierile!“ ridică Nozo tonul, „voi, doctorii, vă mai *descurcați*, dar ele de unde?“

Spre seară sun la Sahib. Are draci, e-n Piața Unirii. „Nu merge fără grevă“, îmi zice. Nu-i răspund, iar el își dă seama c-am văzut cum a încasat-o. Îi spun: „Las-o naibi, de grevă – ce, te crezi Jimmy Hoffa?“ „Nu pot s-o las, nu înțelegi?“ Se aude o frână, Sahib înjură, îl strig – nimic! Și-atunci îl *simt*. Văd ce vede el și aud ce aude el: e semnul nostru de ură. „Am trecut pe roșu, ca fraierul, hai, pa“, mă expediază Sahib, nervos.

Se întâlnește cu Iovik, pentru el traversase pe roșu. Mă duc acasă, mă schimb, ies să alerg. Între timp, Sahib s-a dus în garsonieră la Iovik. E încă multă furie în el, căci văd încăperea minusculă, plină de cărți și tablouri, cu păsări din lemn ce atârnă de tavan. S-au apucat de băut, iar Sahib îl roagă pe Iovik să-i facă un portret după descriere, un fel de portret-robot, căci Iovik e un hiperrealist crunt când pofteste. După mai multe încercări (vezi că are ochii mai mari, fii atent că fața e mai lungă etc.), Sahib se ridică și se uită la portret dintr-o parte, după care se plimbă prin cameră, se gândește la altele, încearcă să-și scoată din minte chipul de pe hârtie, apoi îl privește iar.

„Ea e“, se bucură el.

Cea din portret e femeia din vedeniile lui: înaltă, voinică, are ochii căprui, dacă nu negri, iar privirea îi fulgeră. Ar mai fi multe de spus, dar Sahib îmi e frate: ce-am de împărțit cu el împart doar cu el.

După ce termină cu Iovik, Sahib o sună pe Mirela. Se văd în oraș, la o ceainărie pe Academiei, lângă Cărtureștiul cel mic. Îi arată portretul și-i spune: „Când o s-o întâlnești pe femeia asta,

zi-i c-am văzut-o!“ „Cine e? De ce s-o întâlnesc?“ „N-are importanță, tu zi-i c-am văzut-o! Zi-i că era cu fetița ei și c-am văzut și tăblițele de lemn din curte, pe care scria că ăla e locul pe care-l caut. Ții minte toate astea?“

Cât timp beau ei ceai (Lapsang Souchong), eu ajung acasă și-o sun pe cea care, când și când, joacă rolul Marei. Îi pregătesc peruca, potrivesc camera deasupra canapelei... Aia vine, se despoaie, se trânteste pe canapea – își știe locul în turmă, n-o deranjează că e doar un fragment de femeie trăitoare în ecrane. Înregistrăm. Trec cinci minute. Din Oyabun se ridică o lumină și se aude un glas: „Bună seara, ooo, Niten-san! Ce mai faci?“

E Murasaki, îmi dă două vești: 1) vocea mea părăsea serverele Gazprom și ajungea undeva în A; 2) distinsul anahoret ortodox care bântuia rețelele se declarase *foarte* interesat de site-ul cu cartea gemenilor și acceptase să-mi vină în ajutor. De altfel, el îmi luase urma vocii până în A.

99
CEAINĂRIA

Mirela îmi zice că am vedenii, că am înnebunit dacă am ajuns să cred în cartea aia blestemată și în bunicul, oricum, n-are *cum* să-și dea seama *dacă* o vede pe femeia din gândul meu sau *dacă*-i vorbește. Gabriel, în schimb, mă întreabă dacă știu cum o cheamă. Îi spun că o cheamă Bilha. Și e aici, *lângă* noi? Mă ia Mirela peste picior. Nu, nu cred, știu doar c-a trăit demult. Dacă a trăit demult, cum să-i vorbesc? se enervează Mirela, întrebându-se dacă să-i pară bine că ne-am despărțit la timp sau să-mi plângă de milă. Dar Gabriel:

– Femeia aceea nu mai trăiește, dar de vorbit se poate vorbi cu ea.

E șase dimineața, suntem încă la ceainărie. Plouă. Lumina reclamelor traversează ferestrele ude și aterizează, pâlپător, pe podea. Mirela strânge din buze: cum de-o pun tocmai pe ea s-o caute pe cea care mă bântuie?

– N-am de ales, zic.

– Să știi că nu te minte, o asigură Don Gabriel și m-apucă de mână. Of, Sahib, continuă el, întristându-se, peste două ore o să te vezi cu niște tâlhari. După-amiază o să te vezi cu alții. În plus, ai un coleg care de la o vreme încoace textează mereu când stă de vorbă cu tine. Azi-noapte a fost de gardă, iar șefa lui l-a văzut pe o cameră de supraveghere cum s-a dus cu o blondă într-un loc dosit: de-acum îl are la mână, așa că el o să uite de chinul pe care l-ați trăit împreună... Situația e banală, dar tu vrei să trăiești așa. Îți irosești viața, mi-e și rușine s-o spun – o fac, însă, în schimbul poveștii pe care ne-ai zis-o.

Se uită la ceas. Mai cere un ceai, mă întreabă dacă nu poftesc să amân ieșirea în oraș, căci, dacă mai întârzii jumătate de oră, se duce dracului întâlnirea de dimineață și, dacă-mi asum riscul ăsta, dacă-mi asum palmele și înjurăturile ce vor urma, în cinci săptămâni voi zbura spre Islamabad, iar de-acolo voi lua mașina spre Chilas, iar de la Chilas voi merge spre răsărit, pe autostrada Karakoram, printre munții golași, pe lângă minele de alabastru, după care voi coborî pe șosea, spre Valea Astore, iar de acolo...

Ies. Orașul a prins deja viață. Plouă. Pe Calea Victoriei curge apa, face volbură în fața Teatrului de Revistă. La ora asta Buraq e în aeroport, ia avionul încoace. Mesneraș o să-l ia de la Otopeni și-o să plece amândoi în Bucegi.

Nu merg cu ei. Am întâlnire cu Ică, șeful lui Nozo. Au organizat o ședință cumplită și m-au chemat și pe mine.

100
ȘEDINȚA

Ică are mustață înspicată cu alb. A fost asistent medical, dar acum conduce ditamai confederația sindicală. Nu prea vorbește și nici la negocieri nu se bagă, dar, ca să cimenteze o relație, e-n stare să facă oricând un aranjament de care n-are nevoie.

Mă conduce în sediu. Culoare lungi, cu pereți galbeni, igrasioși, uși cu vopseaua sărită, de care atârnă clante îndoite. Geamurile se deschid în curți interioare, iar birourile au mobilier scorjit și sunt doldora de dosare. Pe scaune: oameni trași la față – funcționărimi de sindicat în lumina neoanelor. Pe jos, pardoseală de ciment cu pietriș încastrat, ca-n WC-urile din gări.

Ică are un birou planturos, cu brizbrizuri și o secretară fâșneată: Hamsterul zice că-i face felații lui Ică. Ferice de ei.

– Ne aliem? mă ia Ică.

– Oh, nu începe și tu! Abia am scăpat de Dexter.

– Eu nu vreau banii tăi, eu vreau doar o alianță.

– O să ne înghițiți, Ică. Sunteți prea mari.

– Nu vreau să *te* înghit. Tu-ți păstrezi autonomia, iar eu câștig greutate, cu medicii tăi. Eu nu-s Pulpy, îți dau mână liberă. Vreau doar să fii alături de mine. Tu și cu mine, mă privește el în ochi.

– Păi, suntem aliați, nu?

– Nu te face că nu pricepi: ne-ar fi mai bine dac-am fi în aceeași confederație. Noi doi, înțelegi? Dă-i dracu' pe-ăilalți...

– Lasă-mă să mă gândesc! Trebuie să-i întreb și pe ai mei.

– Ai tăi, se apleacă el peste masă, o să facă ce spui, știi că-s ca oile. Stă puțin, reflectează: Mă rog, de cele mai multe ori așa sunt... Ai mei, de pildă, azi sunt nervoși. Mergem?

Și-o luăm pe culoare până dăm peste unii – sunt mulți, au hainele în dezordine, fumează și miros de parc-ar fi venit de la drum. Intrăm într-o sală. Înăuntru sunt vreo sută de delegați, seamănă cu muncitorii din fabrici: strigă, fac poante fără perdea – îi leagă un fel de fraternitate. Au paltoane roase, pantofi scâlțiați, iar femeile poartă bundițe croșetate, peste care-au tras eșarfe de vară. Sunt suspicioși când mă văd: noroc că port blugi și pulover.

Nozo și Ică, însă, sunt la costum, sunt singurii îmbrăcați așa.

Începe ședința. Delegații au draci, strigă la cei doi costumați, ăia strigă și ei, iese haloimăs: se negociază de trei luni încheiate

și *Protectoratul* n-a obținut nimic. Salarii? Nu. Ore suplimentare plătite? Nu. Sporuri? Nu.

– Ministrul vă duce cu vorba!

– Nu mai avem cum să lucrăm, n-avem *nici* echipament de protecție.

– De ce nu facem grevă? De ce nu ieșim în stradă?

Nozo și Ică se justifică, dar degeaba, căci delegații îi acuză de pupincurism și scot sloganuri de la naftalină: *jos laba de pe spitale, burjui împuțiți, oligarhie financiară...* Se ridică tot mai mulți în picioare, strigă din răspuțuri, Nozo și Ică amenință cu demisia, urlă și ei, se lasă cu zaveră, cei rămași pe holuri bubuie în ușa, chirăie, zbiară.

Vor grevă. Unii aprind țigări, alții scuipe, ce mai încoace și-ncolo: Ică e luat pe sus. El îi întreabă pe delegați dacă sunt siguri că vor grevă, îi avertizează că salariile se suspendă pe perioada grevei, c-o fi, c-o păți.

– Dar, ce, n-avem fond de grevă? zbiară unul. La ce plătim cotizații? Ne plățiți din fondul de grevă și gata: oprim lucrul.

Nozo zâmbește din colțul gurii, dar Ică o scaldă. E gălăgie, nefumătorii țipă la fumători, unii ies, alții intră, fumul de pe culoar se strecoară printre delegați laolaltă cu frigul, cu umezeala, cu aerul vechi.

– Și dacă declară ăștia greva ilegală? întreabă una cu păr platinat.

– Dacă declară greva ilegală, se enervează Nozo, oprim lucrul spontan. Există această prevedere legală, putem profita de ea.

Ică dă ochii peste cap, ar da un contraargument, se răzgândește.

– Ai văzut, doctore, ce înseamnă un sindicat adevărat? mă ia el, în șoaptă.

Se ridică un delegat șifonat, cu părul vâlvoi. Poartă sacou bleumarin și pantaloni cafenii, care făcuseră genunchi. Urlă:

– Și dacă doctorii ne lasă, din nou, cu ochii-n soare? Dacă ne mână de la spate, iar, să muncim?

– Dar e dom' doctor aici, face Nozo, de ce credeți că l-am adus?

– Cu tot respectul, dom' doctor, mă ia cel cu părul vâlvoi, dar vreau să știu clar: merg medicii cu noi sau ne lasă cu fundu-n baltă, ca data trecută?

Îi zic că nu-i controlez pe *toți* medicii, dar, pe de altă parte, știu că și medicii sunt nemulțumiți, așa c-o să le țină mulți partea.

– Vrem un comunicat de sprijin din partea dumneavoastră, nu se lasă insul. Altfel, n-avem încredere, nu vă supărați...

– În ce privește organizația mea, o să-l dăm.

– Dar Conclavul? Conclavul o să ne susțină și el?

– Ați văzut luările de poziție ale lui Moșbătrân: dânsul e dispus să meargă până la capăt.

– Păi, Moșbătrân i-a întărit ultima oară pe doctori să nu se bage...

În clipa aia, ușa se dă de perete și trei inși se năpustesc înăuntru – Minionul tocmai dăduse un comunicat, cică nu se lăsa intimidat de manevrele de forță ale sindicatelor și că-și va continua reforma pentru binele pacientului român. Sindicatele, zice el, nu sunt raționale, nu vor să priceapă că statul este sărac și că n-are de unde să crească salariile. În aceste condiții, ministrul se întreabă dacă negocierile mai au vreun rost, cu atât mai mult cu cât, citez, „...ușile ministerului au fost mereu deschise, dar sindicatele nu s-au prezentat la discuții de două săptămâni încheiate.”

– Hraaaah! răcnește Ică, albăstrindu-se. De două săptămâni amână discuțiile și tot pe noi dă vina... Bestia! Ne plimbă cu zăhărelul, iar acum... Tu! urlă la unul. Adu o hârtie... Tu! urlă la altul. Ia un pix... Las' că dăm și *noi* un comunicat!... Ce crede el? Suntem proștii lui?

Și se lasă cu o dictare, pe care Ică o încheie cu cuvântul „grevă”, iar delegații izbucnesc în urale.

– Du-te, îmi zice Ică, dă și tu un comunicat, futu-l în cur de Minion... Și-l sun eu și pe Moșbătrân, să dea și *el* un comunicat. Așa nu se mai poate... E momentul să se vadă că suntem uniți.

E hoț și pronunță mai tare cuvântul „uniți”. Cei din primele rânduri îl aud, se ridică în picioare, încep să scandeze:

– U-niți! U-niți! U-niți!

O șterg. Pe culoar, geambașii de presă. Aș declara grevă pe loc, le zic, dar n-am cum, pentru că sindicatul medicilor nu e reprezentativ. În schimb, îi susținem pe asistenți, în cel mult o oră o să dăm un comunicat de sprijin.

– Și cum îi susțineți dacă nu puteți face grevă?

– Ică o să redacteze regulamentul de grevă, iar noi o să-l respectăm întocmai. Sper, însă, că negocierile vor continua.

– Și dacă ministrul nu dorește continuarea negocierilor?

– Există și alte mijloace de luptă, mă ia gura pe dinainte.

– La ce vă gândiți?

Taci, îmi zic, taci *dracului*! Ideea a fost a lui Sensei: nu eram obligați să facem decât o blestemată de gardă pe lună și, dac-o făceam doar pe aia, lăsam gărzile neacoperite, ceea ce era totuna cu o grevă nedeclarată. N-am chef să mă dau de gol, însă, și încerc să plec, dar n-apuc. Din sala de ședințe se revarsă urlete, lozinci, ușile se dau de perete, oamenii ies furioși, privesc lupește în părți.

– Doctore, nu pleca! strigă Ică. Hai să vorbim!

Ne băgăm în birou. Nozo nu-și găsește locul, bââie din picior.

Ică îl mai întreabă o dată dacă vrea grevă.

– I-ai auzit pe oameni, ce mă iei așa? Bunica mea, care m-a crescut cu creionul după ureche...

– Băi, dacă pornim greva, pornită e, îl avertizează Ică.

– Ei, și? Asta vor oamenii.

– La lege scrie că trebuie o demonstrație înainte.

– Ei, și? Facem demonstrație înainte.

– Ești sigur că vrei demonstrație? Suntem în stare să scoatem cinci mii de oameni în stradă?

Începe cearta, Nozo și Ică își fac reproșuri, oamenii lor se uită la mine urât, e clar că-i încurc. Le zic că plec să dau comunicatul, dar Nozo mă cheamă alături, la el în birou, mai vin câțiva după noi. Ică ne urmărește, micșorând ochii, iar Nozo trănțește ușa, demonstrativ.

– Doctore, începe el, câți oameni poți să scoți în stradă? Da' nu mă aburi! Știm că doctorii nu ies la marșuri.

– *Încerc* să scot cât mai mulți... Voi cum vă aveți cu P?

Se uită toți la unul cu capul rotund. Ăla oftează. Iar Nozo:

– El îl știe pe P. Are intrare oricând la el.

– Sigur? întreb.

– Sigur, face insul.

– Du-te la P, atunci! Dacă vrem oameni în stradă, doar P poate să-i scoată. Vorbește cu el, promite-i ce vrea, căci, dacă le dă ordin directorilor de spitale, ăia o să scoată lumea la marș. Eu tot pe P o să-l rog să-i trimită pe profii de medicină în stradă: dacă ies profii, ies și doctorii.

Nozo mă privește lung. Mă ia deoparte, mă conduce spre ieșire:

– Nu-i spune lui Ică ce-am vorbit aici, bine?

Fug înapoi la Marele Mall Medical. Mă întâlnesc cu Stalin, el se apucă pe loc să texteze, de parcă l-aș apăsa pe-un buton – mă ia cu răcoare când îmi amintesc c-așa mi-a spus și Don Gabriel. Trag o tură pe secție, pacienții sunt bine, gata, zbor la Conclav. Aflu de la Geamala că Garfield a dat între timp un comunicat, în completarea celui dat de Minion: cică șefii sindicatelor fac concurs de vocalize și că el, unul, Garfield-vomit adică, n-are timp de joacă acum cu noi, căci trebuie să care statul român în spinare.

Redactez pe loc un răspuns, scriu că medicii sunt alături de asistenți, îi chem pe toți la un marș de protest, mă iau și de

Garfield, după care mă apuc cu Geamala să compunem comunicatul pe care-l va semna Moșbătrân. Nu trece mult și apare și el: e palid, n-are chef de vorbă, cere cafea. Îi punem comunicatul în față, îi spunem că Ică și Nozo l-au implorat să-i

ajute – nu mai trebuie decât să semneze, și lumea toată o să iasă la marș.

– Asta e declarație de război, zice Moșbătrân, parcurgând textul.

– Minionul a început războiul, nu noi. De două săptămâni amână negocierile, iar azi a spus că *noi* nu vrem să negociem.

– Las' că-i trece! Asta-i politica, ce să înțeleagă asistenții lui Ică?

Îi înjurăm pe Nozo, pe Ică și pe toți asistenții lor – dar acum au nevoie de ajutor, fir-ar să fie, vor să fie siguri că-i susținem în caz de grevă. Moșul sare în sus: Să facă ei grevă, dacă au chef!

Geamala se înfurie, spune că Moșbătrân a vorbit primul despre grevă, la care Moșbătrân pufnește: Ei, și? – numai că Geamala nu se lasă, îi zice c-am făcut planuri cu ei, c-am negociat alături de ei, c-am semnat un *protocol* împreună, dar argumentele îl întărită pe Moșbătrân: Nu mă interesează greva lor, de ce-mi bagă sula-n coaste? Eu nu semnez comunicatul ăsta, eu sunt pacifist, eu rezolv *totul* prin discuții... *Care* discuții, face Geamala, Minionul amână discuțiile de două săptămâni... O fi fost ocupat, strigă moșul, o-cu-pat! Nu cred în grevă, să se spele Nozo și Ică cu greva pe cap!

Îi spun c-am dat *și eu* un comunicat, c-am chemat lumea în stradă, dar el mi-o taie: Tu poți să dai câte comunicate vrei, că ești sindicat, însă eu sunt Conclavul, iar Conclavul nu face răzmeriță... Atunci, de ce ați *vorbit* despre grevă? se burzuluiește Geamala, făcându-l pe Moșbătrân să bată cu pumnul în masă: Eu fac politică înaltă, da? Da? Da? În clipa aia, Geamala se înmoaie, cât e de mare și-l ia pe prof femeiește: De fapt, nu e cazul să chemați lumea la grevă, noi am scris comunicatul, astfel încât să reiasă că doar îi susținem *moral* pe Nozo și pe Ică. Nu-i chemăm decât la un marș.

– Moral sau nu, turbează Moșbătrân, eu nu semnez comunicatul! Dacă-i pe-așa, fiecare pe drumul lui! Mie de ce nu mi-au spus că vor scandal? Trebuia să-mi spună. Eu fac politică, nu sar la bătaie.

– Dacă tăceți acum, se alege praful de tot ce-am făcut.

În fine, Moșbătrân o dă la întors, reformulează comunicatul, scoate din el o ciorbă rece și ne dă afară. Ne cărăm în biroul Geamalei, ne vine să rescriem tot ce-a corectat moșul, dar, na! – doar schimbăm puțin ordinea frazelor, astfel încât să reiasă că-i susținem pe Ică și pe Nozo și că, la o adică, nu ne-am rezuma *doar* la reluarea negocierilor, fiindcă o demonstrație sau un marș oricum o să facem.

Moșbătrân parcurge documentul, pufnește de două-trei ori – până la urmă, semnează. La plecare, îi zic Geamalei că, dacă vrea medici în stradă, Moșbătrân să facă bine să vorbească cu P.

– Ești sigur că P ne ajută? dă ea ochii peste cap.

– Sunt sigur, îi zic și mă car.

În metrou, încep SMS-urile. Cixi mă face comunist, idiot, derbedeu: „Te-ai dat cu stânga... De-aia ți-am deschis eu ușa liberală? Ca să cazi la pace cu nespălații de la periferia societății?” Se felicită că s-a abținut să nu-mi zică ce sentimente *reale* îi trezesc, căci, cine știe, poate c-o târam după mine în marasmul criptobolșevic sindical, pentru că (e sigură) nu-s decât un „măgar de scamator care dă din gură pentru neoproletariat.”

N-o mai urmăresc, căci îmi scriu SMS-uri colegii – cei mai mulți *înjură* marșul, cică să facem direct grevă. Ajung acasă. SMS-urile curg, căsuța de e-mail se umple – oamenii vor *grevă*, îi doare în cot de marșuri, s-au săturat. Mă sună și Mesneraș. „Ai înnebunit, băi, Selassie? Ce dracu' ai? M-au chemat aștia de urgență în buncăr.” „Nu noi am început”, zic. „Ce mă interesează cine a început? Ce fac cu Buraq? Tocmai voiam să ne cărăm la Bușteni.” „Urcă-l în taxi și trimite-l la mine!” îi zic.

Apare Ali. E încântată, îmi spune să dau cu *ei* de pământ, îmi ia ceva timp să-i explic că mai e până la bătaie și că, oricum, nu eu o să dau pumnii.

– Pumni?! cască ea ochii. Care pumni?! Pune-le cuțitul în gât!

Vreau sânge, vreau să le văd sângele la rigolă!

Zici c-a înnebunit. Apare și Buraq – doamne, ce înalt e, nu mă obișnuiesc cu el. A adus un buchet de trandafiri, iar Ali se înmoaie subit, uită de șișuri la beregată, e numai zâmbet, comandă pizza, o să stea *ea* de vorbă cu Buraq până termin treaba, căci scriu e-mailuri în draci, le zic colegilor că nu-i rost încă de grevă: nu-i chem decât la un amărât de marș.

Sun la Nozo, îl întreb dac-a văzut comunicatele noastre. „Moșbătrân a scăldat-o”, zice, „bine, măcar, că nu ne-a lăsat de izbeliște.” „Ai văzut ce-a zis boul de Garfield”, mă ambalez, „cică facem concurs de vocalize... Când îi răspunzi?” Dar Nozo: „Eu nu-i răspund și te sfătuiesc să n-o faci nici tu.” „Bă, eu i-am răspuns: n-ai văzut că ne-a luat la mișto?” „Am văzut, dar eu mai am *nevoie* de el... Ce”, schimbă el tonul, „te-a pus Ică să-i răspunzi? Fii atent cu Ică, fiindcă-i tare periculos.”

Și închide. Mă lasă pe gânduri. Buraq mă bate pe umăr și-mi spune:

– Mi-a zis Mesneraș ce s-a întâmplat.

– Să vezi că unii de-ai mei o să dea bir cu fugiții, mă trezesc eu că-i zic.

– Așa se întâmplă mereu, face Buraq, plictisit.

Ali deschide televizorul, face zapping: operatorii de trafic aerian au întrerupt lucrul, Falansterul din Câmpulung a trimis *Sutanele Negre* în Macedonia ca să ațină calea refugiaților din Orientul Apropiat, cursul aurului a crescut la Londra, Sovietul din Debrețin e amenințat de inundații...

– De tine nu spune nimeni nimic? se înfurie Ali.

Până la urmă, îmi vede numele pe burtieră, dar tot ce-i scris acolo e scos din context – reiese că ne pregătim *direct* de grevă.

– Poftim! Eu n-am spus asta niciodată, zic.

– Dacă erai în Pakistan, râde Buraq, la ora asta erai la parchet.

Sună telefonul. E Ică: „Ai făcut treabă bună, mersi... Ah, *șarpele* de Nozo, habar n-ai cum mă sapă, bine c-ați dat comunicatele... A ieșit scandal, acolo, sus, înțelegi *unde*, din cauza ticălosului... Ei ar fi vrut liniște, mă înțelegi? Nozo, însă... ai grijă cu el, da? Grijă mare, doctore...”

Închid. Îi cer scuze lui Buraq – îl încurcasem ca naiba. Dar el, pufnind:

– Mi-a zis mie Mesneraș că zăpăcești lumea.

Mâncăm. Ali primește un mesaj. Ne lasă de izbeliște, tastează, începe o conversație. Uită de noi, dispare în dormitor.

– Când plecați pe munte? îl întreb pe Buraq.

– Să vedem când scapă Mesneraș de la serviciu.

– Hai să-ți arăt hărțile mele, zic, și scot biblioraftul în care am strâns documente de mic: Nanga Parbat, Nanga Parbat, Nanga Parbat!

Buraq îmi povestește, îmi spune cum e la Jaglot și-n Poiana Zânelor, îmi zice de garofițele sălbătice de la poale, de seracurile lucitoare în soare, de vântul tăios ce coboară de pe creste...

Mintea mea, însă, zboară la birouri, la legi, la scandal – mă apasă ce mi-a zis Cixi: Cum adică? Să fiu eu un nemernic de comunist?

Colac peste pupăză, Pulpy apare pe sticlă chiar când Buraq îmi explică avantajele unui traseu secundar de pe fața Rupal. Obezul spunea că nu cu sula-n coaste se face o mișcare revendicativă, dar las' că ne arată el cum se discută *ci-vi-li-zat* cu guvernul: „Domnul ministru ne-a promis deschidere – nu de grevă e nevoie acum, când situația Europei e atât de sumbră.”

Buraq simte că vorbește singur:

– Ai treabă, mă apucă el de umăr. Iartă-mă c-am picat pe capul tău!

Dau să închid televizorul. N-o fac, însă, căci apare Minionul, care, cu glas frânt, afirmă că-și dăduse silința să discute cu partenerii sociali, numai că „o anumită pahrte a sindicateloehr fohrțează conflictul fără motiv. Nohroc că nu-s singuhrii noșthrii intehrlocutohri“, conchide el, iar ecranul afișează chipul lui Pulpy: parcă s-a mai îngrășat de când nu l-am văzut.

101
GEAMALA

Sunt cu Geamala într-un bar de lângă Marele Mall Medical. Moșbătrân a răpus-o: pe de-o parte, vrea un marș nemaivăzut și o pune să mobilizeze medici din toată țara, pe de alta, refuză să dea ochii cu P, deși e clar că doar P poate să-i scoată pe doctori în stradă.

– Moșbătrân zice că P e un bicisnic (?) și-un profitor... Cică se înjosește dacă se duce la el cu căciula în mână.

– Ba să se ducă, fiindcă el a vrut grevă... Dacă s-a săturat, să ne spună: uite, eu trebuia acum să mă antrenez în Bucegi, nu să stau după Moșbătrân.

Geamalei, însă, îi e milă de moș, cică are nervii întinși la maxim din cauza procurorilor, care s-au pus din nou pe el cu procesele.

– De ce-a mai vorbit despre grevă, dacă nu poate să se bată? întreb.

Geamala se uită pe geam. Plouă. Pe trotuar, un copac ieșise din rădăcini, rupând asfaltul.

– Dă-mi o țigară! mă roagă Geamala.

De felul ei, nu prea fumează.

– Nu mai ai încredere în Moșbătrân, îmi spune, posomorâtă.

– Nu. L-au speriat procurorii. N-o să mai facă nimic, o să vezi.

– Hai, mă, că nu se sperie el așa de ușor.

– Știi tu cu ce-l au la mână? Când are înfățișarea la tribunal?

– Deseară.

– Înseamnă că mâine ne dăm seama ce și cum. Dacă se duce la P înseamnă că e dispus să se lupte... Tu știi că și eu risc, nu? (Știe.) Și mai știi că, dacă pierdem, praful se alege. Zece ani nu mai ridicăm capul.

– Eu sper să nu se lase. N-aș *suporta* să-l văd că trădează. Să știi că... of, să știi că dă vina pe tine pentru comunicatul pe care l-a dat. Zice că-i mâna lui frate-tău, că din cauza lui l-ai forțat să iasă la luptă.

– Eu nu l-am forțat cu nimic. Moșbătrân a vorbit primul de grevă.

Plecăm. Geamala ia un taxi, eu intru în Marele Mall Medical. Mă apasă discuția cu ea – și nu din cauza grevei, a marșului sau a lașității lui Moșbătrân: și eu am fost laș, știu cum e. Mă apasă,

însă, cuvintele pe care le-am rostit, mă apasă ordinea lor, mă apasă felul în care le-am spus și ce-am vrut să spunem. Știam că așa va decurge conversația – puteam s-o evit, dar am fost curios să văd unde ajung lucrurile.

Când intru în cabinet, aud c-a sosit Vraca pe secție. Mă duc să-l văd. E palid, doarme dus, sforăie. Maică-sa mă îmbrățișează:

– V-am adus un cadou, scoate ea o casetă din lemn, plină cu batiste albe, cu soarele de la Vergina brodat într-un colț. Nu vreți bani, zice, dar cum să vă dau batiste fără bănuți alături? Știți că-i semn rău, nu?

Scotocesc în casetă: găsesc trei monede mărunte, subțiate de timp. Îi mulțumesc doamnei Vraca, mă întorc în cabinet. O să sune Mesneraș, știu, și iată c-o face: „Știu ce-ai vorbit cu Geamala“, zice. „Ei, și?“ îl întreb. Iar el: „Am văzut și ce-ai citit pe site-ul de care ți-a zis Iașa.“ Își drege glasul, nu-i vine să zică ce are de zis, după care înjură ca un birjar și întreabă: „Și dacă hoțomanul de Iașa nu minte? Dacă mizeria aia de carte există cu adevărat? Dacă ai noștri nu vor să vorbească despre ea tocmai din cauza asta?“

Nu-i răspund. Dar el, chicotind: „Vezi că despre grevă nu scrie nimic pe site.“ „Pe mine m-ar interesa doar dacă scrie ceva despre P“, îi răspund.

102
MARȘUL

P l-a primit pe Moșbătrân la o oră rezonabilă, deși regula era să-și pună întâlnirile după miezul nopții și să se lase așteptat ceasuri în șir. Au fumat, au băut cafea (zahăr sau îndulcitor?), au dezbătut situația, iar P a înjurat sănătos și și-a dat acordul pentru marș. A pus-o pe secretară să sune la direcțiile spitalelor, după care a schimbat subiectul: l-a făcut albie de porci pe șeful casei de asigurări (un trist, merita clisme cu pietriș) și nu s-a întrerupt decât ca să vorbească la Academie – cică și el avea probleme sociale pe cap, numai că el era preocupat de bătrânii academicieni: dorea să le facă o rentă de merit. Pentru asta, însă, era nevoie de un om hotărât... P îl *avea* pe omul cu pricina (rectorul căruia îi trimisese Maștera avocații), numai că insul trebuia să fie *ales* într-o poziție de vârf ca să-și poată duce misiunea la bun sfârșit. Ei, bine, P se chinuia acum ca naiba să-i aducă pe toți moșii ăia ca să-l voteze pe rector, căci altfel, evident, n-avea cum să le rezolve *nici* chestiunea rentei... „Sunt bătrâni, bieții de ei, abia mai merg“, i-a explicat P lui Moșbătrân, „unii-s cu oxigenul la nas, alții-s în cârje sau fac pe ei – sunt niște oameni (expirați, era să spună)... sunt niște oameni *suferinzi*“, a găsit el o formulare fericită, „dar cu drept de vot, dom’ profesor. Ce invenție, democrația! Votul îți dă putere! Te ține în viață, după cum bine vedeți. Cine n-are bătrâni să-și cumpere!“

Moșbătrân a înghițit în sec – și el era vârstnic. Iar P, mirosindu-l: „Sunteți academician?“ „Sunt“, s-a îndreptat Moșbătrân de spinare. „Ei, dacă reușesc să-l pun secretar pe omul meu“, a mărturisit P, „o să beneficiați și dumneavoastră de renta de merit intelectual.“ „Înțeleg“, a zis Moșbătrân, apucându-se cu mâinile de scaun. „Și e o rentă... cum să spun... se simte?“ a întrebat el, plin de curiozitate.

P i-a spus la câți bani se gândise, iar Moșbătrân a dat din cap, plin de respect. Merita efortul să-i aduci târâș la vot pe bătrânii academicieni – el, unul, spera (asta a zis-o cu glas tare) ca toți intelectualii aceia de marcă să înțeleagă importanța momentului și să-și asume eventualul sacrificiu pe care-l presupunea deplasarea prin oraș în situația lor, indubitabil, dificilă. „E la fel ca la dumneavoastră, dom’ profesor“, a remarcat P gânditor „e o problemă de mobilizare, atâta tot. Avem scopuri nobile, amândoi.“ Moșbătrân a dat din cap: scopurile erau nobile, fără

îndoială. „Dar“, nu s-a putut el abține, „dar cum Dumnezeu o să-i *cărați*?“ Iar P: „Am logistică, o să solicit ajutorul Ambulanței București: o să-i aduc la vot pe târgi, în fotolii cu rotile, cu perfuzii în venă – o rezolv eu, stați liniștit.“

Au mai băut o cafea, au discutat despre greva operatorilor de trafic aerian și despre Falansterul de la Câmpulung (ăia-și puseseră în comun toate proprietățile și-acum negociau cu guvernul, de parcă erau stat în stat), iar după un sfert de oră P a primit raportul privitor la participarea profesorilor la marș: „Profesorii vor ieși în stradă negreșit“, i-a transmis secretara. „Pe Cutare l-am prins în Maldive, la un congres, dar dânsul a sunat la spital și l-a pus pe directorul medical să facă diligențele necesare. Vreți liste cu participanții?“ Iar P: „Tu zi-le că vreau, dragă! Să nu le bifeze, însă, doar să-i bage nițel în sperieți pe domnii profesori. Vezi că X îmi cere fonduri pentru canalizarea spitalului, lui spune-i că vreau 80 de inși în cap, nici mai mult, nici mai puțin. Și mai zi-le c-o să trag o tură pe străzi să văd câți au ieșit.“

În aceeași zi m-am dus la Mașteră și-am făcut pace cu ea: am rugat-o să trimită și ea lume la marș. Ea primise deja mesaj de la P, așa c-a zis că-și trimite doctorii în stradă, cu atât mai mult cu cât P obținuse două milioane de euro de la guvern pentru secția ei. „L-a sunat pe Garfield“, mi-a dat Maștera detalii, „în timp ce se ducea la aeroport, după un interviu la CroTV, și a făcut rost de fonduri cât ai bate din palme... N-avem cum să-l refuzăm pe P, nu-i așa?“ mi-a zâmbit ea, mios, la final. I-am zâmbit aproape la fel.

La 8 fix am fost în Piața Victoriei. Trecusem cu noaptea în cap pe la Marele Mall Medical, văzusem pacienții, iar apoi mă urcasem pe acoperișul clădirii – era prima zi cu cer senin de mai bine de trei luni. Am aprins o țigară și am privit către nord: aerul era curat după atâta potop și Bucegii se vedeau de parcă se ridicau din spatele blocurilor. Erau plini de zăpadă, se zărea până și Crucea Caraimanului (lucioasă, bătută de soare), iar dincolo de ea se înălța, ca un chibrit cu măciulie roșie, releul de la Coștila.

Norii se strângeau la loc, însă, iar când am ieșit din spital ploaia s-a pornit iar. Când am ajuns în piață, turna cu găleata, iar dinspre Banu Manta venea un șuvoi de apă murdară – se scurgea în pasajul Victoriei, blocând circulația. Șoferii ne înjurau: din cauza noastră, traficul fusese deviat și de pe Calea Victoriei, așa că mașinile se târau prin oraș ca niște șiruri de scroafe obeze.

Gazonul din față de la „Antipa“ băltea.

Deodată apare Geamala, mă întreabă de ce-s abătut.

– Suntem prea puțini, zic.

– E devreme, stai liniștit, oamenii sunt pe drum.

În fine, încep să vină colegii, îi trimitem să ridice pancartele, bannerele. Găsisem o fată frumoasă, studentă la Medicină, și-i

făcusem un portret mare de tot – ea, purtând o mască chirurgicală pe care scria: NU MAI VREAU SĂ TAC. Mai aveam și alte sloganuri: EU VĂ TRATEZ, NU FMI-UL; VREAU SĂ LUCREZ ÎN ROMÂNIA etc. Deocamdată, toată butaforia de miting zăcea într-un colț, lângă niște pari lungi de doi metri juma', prevăzuți cu stegulețe.

Lumea se strânge, iar printre ei, câțiva profi: geambașii de presă îi văd. Nozo se înnegrește, e obișnuit ca presa să-l sufocă pe el – acum, însă, geambașii dau fuga la profi: îi salută, sunt gureși, chițăie.

– Văd că ți-a revenit glasul, râde Geamala. Îmi venea să-l omor pe Moșbătrân: a așteptat până-n ultima clipă ca să meargă la P.

Oamenii lui Nozo probează portavocile. Mda, e o mare de lume. Ca de obicei, cei mai mulți sunt din provincie: au ochii scoși de oboseală, se strâng ici-colo, iar șefii le împart cafea și pachetele cu mâncare.

Apar și jandarmii, zici că-s SS-iști supraponderali. Camioanele lor sunt trase mai acana – se lasă cu *huooo* când le vedem. Pe Calea Victoriei, oamenii ies la ferestre, vor să vadă ce facem: deocamdată ne învârtim într-un țărc mărginit de gradene, ridicând pancartele și pari cei lungi, cu steaguri în vârf, pe care scrie (cu roșu) Protectoratul Sănătății.

Iese o discuție însuflețită cu scutierii – ne întreabă ce-i cu pari, li se par belicoși. Parii sunt lungi, dar din lemn de brad și s-ar rupe pe loc, dacă iese papară. Pe ai noștri, însă, îi șifonează discuția – o profă mărunțică face tărăboi, ridicând parul ca pe-o furcă:

– Sunt soția generalului Diamandi și sunt profesoară de cardio! Doar nu credeți c-o să vă bat cu bâta asta – nu e bună nici să mâni caprele.

Jandarmii cască ochii, iar Nozo și Moșbătrân intervin, garantând (presa îi înregistrează) că n-o să provocăm incidente.

– Ce naiba, nu pornim odată? mă ia Sensei.

Râde ca fraierul, și-a adus viitoarea nevastă, ea nu-i medic, dar are chef de scandal. Veniseră unii și cu copiii, se apucaseră ăia să alerge, chiuind și dând peste lume, în timp ce părinții strigau după ei: mă, stai la un loc!

– Când pornim? îl întreb pe Ică.

– Ai puținică răbdare!

Apare o camionetă cu bena descoperită – e pentru geambașii de presă care ne vor filma. De pe o stradă lăturalnică iese o limuzină neagră, lungă: e un dric. Trage în față alene, precum un petrolier.

– Câți ne-om fi strâns? întreabă profa mărunțică.

– Cam douăj' de mii, face Moșbătrân. Tu ce zici? se uită la Nozo.

– Nu suntem decât vreo cînșpe’ mii.
 – Nu se așteptau *ei* la așa ceva! rânjește Ică. Niciodată n-am fost atât de mulți... Dracu-i ia!
 – Dacă nu făcea Pulpy balet, eram peste douăj’ de mii, zice Nozo.
 – Pulpy mereu face balet, el se dă cu toată lumea, face Ică.
 – Dumneavoastră cu cine v-ați dat? îl ia profesoara cea mică.
 – E secret de stat, doamnă, îi zâmbește Ică, aristocratic.
 Sună telefonul. E Ali. Se scuză, dar nu poate veni: e prinsă într-o discuție la ONG-ul ăla al ei – au de hrănit pisicile abandonate din Ferentari. Îmi spune să nu mă las, cică mă vede la TV chiar în clipa aceea.

Deodată apare o Dacia combi, pe care tronează un set de boxe. Ne organizăm: în față, Dacia cu boxele, apoi camionul cu geambașii de presă, apoi dricul și, după dric, noi, *șefii*, fiecare cu bâta în mână, zici că-i o halebardă, cu flamura aia roșie și albă, din vârf. După noi, sindicălimea, pulimea... Ică și Nozo ne învață să defilăm – ne prindem la braț, alcătuind un lanț omenesc. Ne încingem, strigăm lozinci, tropăim, izbim cu bâtele în asfalt, inimile ne-o iau razna. Moșbătrân nu e-n largul lui, îl încurcă gesturile proletare, dar nici eu nu-s mai breaz, căci am sindromul trufiei chirurgicale: cândva, toate celelalte joburi o să se desfășoare printre holograme și drone, dar noi tot o să ne scăldăm în secreții și-n sânge, tot o să pipăim oameni, tot o să vă tăiem și-o să vă coasem la loc.

În fine, pornește mașina cu muzica: *Marșul Funebru* stârnește ecouri în Piața Victoriei. Pleacă și camioneta cu geambașii de presă – îi plouă, stau ca sardelele, se chinuie să ne tragă în poze, în filme, să scrie despre noi în direct. Dricul pornește și el: bubuie, se cutremură, scuipe o flamă prin țeava de eșapament...

Rahat – nu se clintește din loc.

– Ce faceți, bă? urlă Nozo. Hai, bă, porniți!
 – Stai, că n-au dat jos *capacul*, zbiară unul și se repede la dric.
 Se reped și alții, trag de-un coșciug: înăuntru e o momâie. Deasupra momâii, portretul Minionului, de care atârnă benzi mortuare:

SĂNĂTĂȚII ROMÂNEȘTI – EGRETE ETERNE

– A căzut *R*-ul, bă, a căzut *R*-ul! strigă Nozo. Opriți!

Șoferul dricului urlă că n-are ce opri, că limuzina *oricum* nu pornește. O fi lăsat-o bendixul, chirăie unul din spate, vezi la bendix, vezi la bendix! Lumea se întreabă despre ce *R* e vorba, de unde căzuse, ce se întâmplase. Nozo nechează, se repede în dric, scotocește după *R*-ul ăla nenorocit, mașinile din față opresc la intrarea în Calea Victoriei, agitpropii se aruncă jos, vin să filmeze dricul, trag portretul Minionului în poze, îl prind și pe Nozo (curul lui, adică), moșmondind printre coroane și urlând după *R*.

Limuzina se mai cutremură odată, ne umple cu fum gros – gata, a încremenit.

– Ia s-o împingem, fir-ar a dracu’! se înfurie Ică, năpustindu-se asupra mașinii.

Nozo lasă baltă R-ul, se dă jos, împinge și el, șoferul ambalează motorul, ne omoară cu gazele de eșapament. Până la urmă, dricul pornește, o ia cu cinci kilometri pe oră, trosnind.

Portretul Minionului se balansează șugubăț pe coșciug.

– A dat Dumnezeu și Maica Precistă! răsuflă Ică ușurat.

Bun. O luăm pe Calea Victoriei. *România, trezește-teeee*, zbiară Morometzii din Dacie. Trecem pe lângă BCR și pe lângă un magazin de tutun *deluxe*: Fidel Castro ne surâde din vitrină.

Sună telefonul. E Ianis. Mă vede la televizor. „Dacă se lasă cu gros, zice, sunați-mă... *Hasta la victoria siempre!*“ dă el să strige, dar n-are putere.

O fi anarhist? mă întreb. Mă rog. Mergem, urlăm, batem cu parii în asfalt, iese lumea din baruri, se uită la noi. Câțiva ni se alătură, unii ne încurajează, iar alții ne scuipă, ne huiduie:

Șpăgarii, șpăgarii!

– De ce scuipi, mă? îl ia Nozo pe unul. Tu n-ai fost decât sănătos?

Trecem de Palatul Cantacuzino (clădirea barocă), defilăm prin fața casei prințesei Trubețkoi (aici a cântat Liszt, între două întâlniri cu Wagner), urlăm ca descreierații. E marș, ne ia pe toți căldura mulțimii.

– Dom’ doctor! Dom’ doctor! aud de pe margine.

– E petarda de Vațki, îmi zice Geamala. Vrea să-ți ia interviu. Te duci?

– De ce să nu mă duc?

– Vezi ce-i spui, că nu-l înghite pe Moșbătrân.

Ies din rând, mă duc pe trotuar. Normal că Vațki se ia de Moșbătrân, mă incită, îmi zice că mai bine aș prelua eu *Protectoratul* ăsta sau Alianță, ce-o fi, căci Moșbătrân e pe ducă. Moșbătrân ne privește peste umăr, își dă seama că Vațki îi bagă strâmbe. În fine, Vațki trece la altele, întreabă de negocieri: de ce n-am mai vorbit cu Minionul? Ce ne-a mânat la luptă?

Îi povestesc. *România, trezește-teeeee!* Mă întreabă dacă e adevărat că susțin fiscalizarea „atențiilor“ din plicuri – îi răspund că mai bine ne-ar crește salariile, dar, dacă nu, măcar să plătim impozit pe șpăgi. În fine, terminăm interviul, Vațki vrea să fumăm o țigară. E curios: câți oameni or fi venit?

Îi zic că vreo cînșpe’ mii. Vațki aprinde țigara, mi-o aprinde și mie. Încremenesc când îi văd bricheta. Iar el:

– Îți place? E un Zippo faimos, am furat-o de la Doru.

– I-ai furat-o?! casc ochii. Știi că e bricheta generalului Patton?

– Ei, și? Doru mă scotea din minți cu fițele lui, așa că i-am *subtilizat-o*.

– Ce chestie! Zic. Știi că și el i-a *subtilizat-o* unuia?
Vațki râde, ne despărțim. Mă bag lângă Ică. Moșbătrân e cu ochii pe mine, Geamala la fel.

Trecem de Piața Palatului, ajungem la Testiculul Eroilor – îl ocolim, căci Calea Victoriei e blocată de ape în fața bisericii Kretzulescu. Bun, ajungem la ministerul Sănătății. Huiduim, răcnim, bubuim.

– Hai să ne pișăm pe minister! chiuie Sensei.

– Mai bine le punem borcane de coprocultură sub armoriile de la intrare! rânjește profa mărunțică.

– Doamna profesoară, *doamna* profesoară! se sperie Moșbătrân.

Nu ne pișăm și nu dăm nici coproculturi. În schimb, trimitem o delegație să depună o cerere de reluare a negocierilor, ca să nu mai zică Minionul că refuzăm dialogul, după care o luăm pe Calea Victoriei, pe lângă Continental.

– Imbecilii! se înfurie Nozo. La MegaTV au zis că nu suntem decât trei mii de oameni! Iar la CroTV au zis că suntem maxim două mii cinci sute.

Ne înfuriam – suntem o coloană de doi kilometri, cum să fim doar trei mii? Căcănarii! urlă unii. De frică zic asta, de frică, răcnesc alții.

– Sunteți mult mai mulți, se bagă un jandarm în vorbă. Băieții zic că trebuie să fiți cam doișpe' mii.

– Fir-ar mama lor a naibii cu televiziunile lor! Hoții! Huooo!

Așadar, când ajungem în față la BTV, zbierăm și răcnim, ne strâmbăm în fereastra fumurie ce dă din stradă direct în studioul de știri. Între timp, din Novotel ies colegii de la congresul Mașterei: și ei scandează lozinci. Traversăm Bulevardul Elisabeta, aflăm că la TV se zice că am provocat tulburări de stradă – jandarmii sunt cei mai uluiți când aud. Sună la șefii lor, ăia zic că n-au declarat nimănui așa ceva.

– Ne puteți da... o hârtie de bună purtare? întreabă Moșbătrân.

– O să dăm o declarație de presă, zice șeful jandarmilor, încurcat. Se apropie de noi și spune, cu glas coborât: N-o să vă ajute, îmi pare rău. Am mai văzut d-astea.

Ieșim pe Splai. Apa curge de la CEC-ul Mare spre Dâmbovița ca un râu de munte ce trece de-un prag. Ne udăm pe picioare. Cotim spre Fosa Septică. Privim în urmă: coloana nu se mai termină, ies, ies, ies halate albe de pe Calea Victoriei – halate albe, înarmate cu bâte de doi metri cincizeci.

Sunt cu ochii pe plasma din buncăr – nu-mi vine să cred că
Sahib și ai lui au scos atâta lume în stradă.

– Trebuie să-l cunosc pe frate-tu neapărat, îmi zice colega.

– O are pe una, spun.

– Zi-i că aia nu-l merită și că eu sunt aici.

Sahib e în fruntea coloanei, iese pe Splai, cu mutra aia a lui de
neînduplecat. E doar o mutră, însă, știu bine.

– Vino puțin! mă cheamă Molosul.

Ies cu el într-o curte interioară, nimerim direct într-o baltă.
Pute de trăsnește, ni s-a crăpat haznaua, de trei zile se chinuie s-o
repare ăștia. În față, un ins cu umbrelă se învârtește încoace și-
ncolo, șchiopătând. E Ristache.

– Ooo! mă ia el, ce mai faci? Te iubeesc.

Molosul rămăsese în spate, aprinsese o țigară. Iar Ristache:

– Ai văzut ce tare-i frac-tu?

– Sincer, nu mă așteptam, zic.

– Nici el, mi-l arată Ristache pe Molos. Eu știam, însă, c-așa
va fi. Uite, am trimis o circulară la redacțiile de știri, care spune
că-n stradă au fost două–trei mii de oameni. Înțelegi?

Mă uit la Molos peste umăr. Iar el:

– Toate posturile vorbesc de trei–patru mii de oameni, nu mai
mult.

Apoi tac amândoi. Se uită la mine fără o vorbă. Dar Ristache:

– Noi atâta am avut să-ți spunem. Jandarmii au estimat c-au
mărșăluit peste unșpe' mii de inși. Specialiștii zic că au fost
doișpe' mii. Dar noi am dat ordin să se anunțe că n-au fost decât
trei mii, înțelegi?

Înțeleg. Iar Ristache:

– Spune-i lui Sahib că-l îmbrățișez și c-o să se pomenească pe
cap cu un popă catolic – tu ai mai auzit de el, nu? Hai, te pupă
tata! mă sărută el pe obraji și dispare în ploaie, șchiopătând.

Sahib a rămas singur în Parcul Izvor. Protestatarii plecaseră, doar slugile mai trebăluiau, adunând parii abandonati pe trotuare. Asta a fost, își zice Sahib și o ia spre metrou. Nu merge decât două-trei sute de metri și se aude strigat: Roșu și Drujba lui Dumnezeu vin fuga după el.

– Ați fost magnific, domnule! face Drujba. Un marș atât de elegant... Câți ați fost? Douăj’ de mii? Mai mulți?

– Jandarmii spun c-am fost pe puțin unșpe’ mii.

– Mda, mă căinează Drujba lui Dumnezeu. Nemernicii de la televiziuni, însă, au zis că n-ați fost decât trei mii... Asta numai oamenii tăi au făcut-o, Roșule, numai oamenii tăi de la partid. Ce jigodii!

– Ei, așa e *politichia*... Bravo, Sahib! îi strânge Roșu mâna.

– Trei mii de participanți... Ce minciună! face Sahib.

Iar Drujba:

– La prima oră, când nu se strânsese toată lumea, au anunțat șase mii. După aceea au revenit și au dat *cifra* de trei-patru mii...

V-am spus că aveți nevoie de PR, domnule doctor! O fi fost Calea Victoriei plină, dar la TV s-au văzut doar primele rânduri de demonstranți. Alta era situația, dacă vă filmam eu cu o dronă.

Nu vă costa decât trei sute de euro, plus o mie difuzarea, iar acum duduia internetul. Televiziunile ar fi fost obligate să revină asupra informației... Ce facem? Batem palma?

– La ce bun acum, după marș?

– Eu mă gândeam pentru de-acî înainte... Situația, credeți-mă, se încinge... Vă trebuie cineva să vă fasoneze imaginea... Ce? Vă comparați dumneavoastră cu bătrânul acela? Mai mult rău face, cu atâtea procese...

– O să mă gândesc, face Sahib.

– Mergi acasă? îl întreabă Roșu. Hai că te duc cu mașina!

Și pleacă amândoi. Ajuns acasă, Sahib se bagă direct în cadă.

Primește SMS de la Cixi: „Nu mă așteptam la atâta mizerie omenească de la cineva în care am avut toată încrederea... Cum să defilezi prin oraș cu *copârșeul* Minionului? Să te văd acum pe unde scoți cămașa, cu bolșevicii ăia ai tăi!“

Mai du-te-n pizda mă-tii! își zice Sahib, cufundându-se în apa fierbinte. Un minut, două, trei – alif, lam, mim: apare femeia din

gând, spune ceva, dar el n-o mai pricepe, nu-și dă seama de ce. E într-o încăpere, e cu fetița ei, au grijă de o femeie care abia ce-a născut. Fetiței îi e frică, se uită în jur cu ochi mari. Se aud strigăte, iar mirosul binecunoscut de sânge omenesc răzbate în baie, se împletește cu mirosul de săpun, de șampon. Apoi, totul se crapă: imaginile, frica, mirosul de sânge, scandalul – se scurg în apa fierbinte ca niște fluturi înghețați.

Când iese din baie, Sahib îi găsește pe Ali și pe Buraq în sufragerie.

– De ce-ați fost atât de puțini? întreabă Ali tăfnoasă.

Sahib ridică din umeri, dă vina pe televiziuni. Buraq spune că la fel e și-n Pakistan, televiziunile dau dreptate numai politicilor. E suficient să ai o fire mai aprinsă, ca Chumar, și gata: pui bombe și tai beregate.

– Eu nu vreau să fac ordine în țara ta, încheie Buraq, dar acum ar trebui să dați foc la anvelope pe stradă.

– Suntem doctori, cum să facem așa ceva? se posomorăște Sahib.

– Și al-Zawahiri a fost doctor. Și Guevara. Și Guillotin.

Mă rog, s-a făcut ora să se ducă la părinții lui Sahib. Când să coboare la ei, dau nas în nas cu Vorbălungă – omul e încântat, o cântărește pe Ali, se bucură să dea mâna cu Buraq, îl felicită pe Sahib pentru marș, e bucuros că politiciii (în sfârșit!) au primit o palmă din partea poporului suveran.

– Nu uita de mesajul Căpitanului, Sahib! zice el și, scoțând telefonul din buzunar, pune un discurs al lui Zelea Codreanu: „...și, ca să fixez punctele cardinale, voi spune: nu suntem o generație imorală, nu suntem nici una fără de Dumnezeu, nici una republicană sau antiregală. Punctele noastre cardinale, care garantează existența Statului Român, sunt: Dumnezeu, Patria, Regele, Familia, Proprietatea și Armata... Domnilor deputați, generația mea trece drept o generație antisemită, dar aș dori să știți că eu nu m-am ridicat să strig: jos jidanii, după cum cred că n-a făcut-o nimeni dintre ai mei.”

– Nu te supăra, întârziem la masă, încearcă să-l oprească Sahib.

– O clipă! se roagă Vorbălungă. Mai am un discurs de-al Căpitanului...

Nu, nu se poate, îi așteaptă părinții cu masa – Vorbălungă a uitat ce oameni stricți sunt? În plus, Buraq habar n-are cine e Zelea Codreanu... Vorbălungă nu se aștepta la refuz, îi urmărește cum îl lasă baltă pe scară, de parc-ar fi un cățeluș repezit de stăpân.

– Ei, pe data viitoare! zice el mohorât. Cele bune alor tăi, Sahib!

Mesneraş ajunsese deja la ei. Din dormitor se auzeau pufăituri și se simțea miros acrișor de transpirație: Bill își făcea gimnastica.

– Mi-a fost imposibil să-l fac să renunțe, se scuză mama. Nu știu ce să mă fac cu el, privește ea rușinată la Ali și la Buraq.

– Gimnastica e bună, zice Buraq. Și bunicul făcea, l-au învățat nemții. Ieșea în curte în zori, indiferent de vreme, și începea cu flotări în degete.

– Măcar bunicul dumneavoastră se antrena afară, nu mirosea așa.

– Dumneavoastră n-aveți curte, o liniștește Ali. Ce mai faci, Mesneraş?

– Încerc să-l văd pe frati-miu, zice el, zappând printre posturile TV.

Degeaba. Nu se vorbește de marș. E mai importantă deflagrația care a pus jos cartierul general al Crucilor Întreșute din Buddhapestă – operațiunea fusese revendicată de Sovietul din Debrețin.

– Dă-l naibii de televizor! zice Sahib. O să ne omoare conversația.

– Oh, *dobrîi vecer, gaspadin revoluționar*, apare Bill din dormitor. Dă mâna cu bărbatii, îi sărută mâna lui Ali – e ceremonios, deși e doar în halat de casă și șort. Ai făcut sport azi, îl ia el pe Sahib, ai mărșăluit pe Calea Victoriei, bravo, bravo... Scuzați-mă, revin imediat... Nimic mai bun decât un duș după gimnastică.

Și dispare în baie, se apucă să cânte.

– A înnebunit, observă Sahib și Mesneraş într-un glas.

– Nu râdeți, se îmbujorează mama, c-așa o să pățiți și voi.

Se așază la masă. Mesneraş îi spune lui Buraq că gata, intră în libere, pot să plece pe munte. Ali se ia de Sahib, dar nu prea tare: i-ar fi plăcut *mai mult* să-l știe că pleacă pe Nanga Parbat, cu toate că nici marșul, dacă era să fie cinstită, n-a fost o chestie rea.

– Toate prietenele de la ONG te-au văzut la televizor. Vreo două mi-au spus că mă invidiază.

– E băiat bun, se înduioșează mama. Uite-l, nici nu-și arată vârsta.

Ali râde, se cuibărește în Sahib – în fond, e o duminică în familie. Dar mama, încurcată:

– Auzi, dar de ce-ați ieșit atât de puțini? De ce doar trei mii?! Nu prea v-a ajuns cuțitul la os, dacă din... câți sunteți? Cincizeci de mii?

– Eram cincizeci de mii acum șase ani. Acum ne-am împuținat, suntem treizeci și șase de mii.

– Tot puțini ați ieșit. Trei din treizeci și șase înseamnă... hm... doar, opt-nouă la sută.

- Au mințit televiziunile, face Mesneraș.
- Cum să mintă televiziunile?! Înțeleg să mintă una, două... dar toate? ridică mama sprâncenele, privind cu coada ochiului la Buraq: taci, Mesneraș, îi face ea semn, cum ponegrești posturile românești în fața unui pakistanez?
- Buraq (îi traduce Ali discuția) încearcă s-o împace:
 - La fel e și la noi, în Pakistan.
 - Dar în Germania? se interesează mama.
 - În Germania nu mai sunt demonstrații, au loc doar lupte: falangiștii cu Martirii, Martirii cu Sovietii...
 - Serios? Totuși... Nu-mi vine să cred că *toate* televiziunile noastre au mințit, se întoarce mama spre Mesneraș.
 - Ba da, face Mesneraș.
 - Așa, așa, apare și Bill, Sahib e un erou, zice el, așezându-se. Conduce masele la luptă. Tu pricepi în ce joc te-ai băgat, Sahib?
 - Nu prea, face Sahib, privind în tavan.
 - Recunoști, deci, se hlizește Bill. La dumneavoastră în țară tot așa e? se uită el la Buraq.
 - La ce vă referiți?
 - Bill rămâne pe gânduri. Se uită la mama. Apoi:
 - Uite, nu mai mi-e clar. Sunteți singur la părinți?
 - Nu. Am un frate.
 - Și el merge pe munte?
 - Te rog, se bagă mama, nu mai aduce muntele ăla în discuție. Domnul Buraq e de lângă Nanga Parbat. Eu... nu vă supărați pe mine, se uită ea la Buraq, eu aș fi preferat ca băieții mei să nu meargă pe muntele acela.
 - La fel zice și mama, râde Buraq. Și pe ea o sperie Nanga Parbat.
 - Dumneavoastră vă e teamă de Nanga Parbat? o întreabă Bill pe Ali.
 - Mie mi-a fost frică și când s-au dus în Caucaz, dar... cum să spun... am fost mândră de ei, mai ales că Sahib mi-a povestit că s-au întrecut cu niște americani.
 - Asta a moștenit-o de la mine! Nu se dă bătut. Ar trebui să învețe să se dea și bătut, însă... Demonstrație, auzi... Marșuri, revoluții – la ce ajută?
 - Cum la ce ajută? face Ali. Sahib se luptă pentru niște idei.
 - Sahib e fiul meu, doamnă... domnișoară... duduie... Știu bine de ce se luptă. Se întoarce la Buraq: Dumneavoastră i-ați face fratelui ce-i face Sahib lui Mesneraș?
 - Buraq cascadează ochii. Iar Bill:
 - Mesneraș are probleme la serviciu din cauza lui. Așa pățește și fratele dumneavoastră?
 - Nu l-am mai văzut pe fratele meu de mult.

- Serios? Dar unde e el?
- Buraq se uită la Sahib, la Mesneraş. Iar Sahib, repede:
- În Arabia Saudită.
- Unul, ici – altul, colo... Şi părinţii dumneavoastră ce spun?
- Nu mai mergeţi pe-acasă *chiar* deloc?
- Eu, unul, mă duc din doi în doi ani. O să merg şi în februarie.
- Sper să vină şi ei cu mine, se uită la cei doi fraţi.
- Mama dă ochii peste cap şi-l apostrofează pe Bill:
- Vezi? Vezi? Ți-am zis să taci!
- Las' că-i mai bine pe munte, chicoteşte Bill. Decât la marşuri, mai bine pe Nanga Parbat. Dumneavoastră ce părere aveţi? o întreabă pe Ali.
- Bill, te rog! face mama.
- De ce sunteţi supărat pe Sahib? se încruntă Ali. Eu sunt mândră de el, nu toată lumea se ocupă de probleme sociale. Ştiţi, eu am un ONG...
- Sunt supărat pentru că nu pune *familia* pe primul loc, i-o taie Bill. Țineţi minte, doamnă... duduie... familia înainte de toate!
- Apropo, când vă luaţi?
- Ali pufneşte într-un râs strâmb. Iar tatăl:
- Înţeleg... Păi, să vorbim atunci despre visul cu Nanga Parbat, pe care Sahib l-a azvârlit la gunoi.
- Bill, termină! Ştii că nu suport discuţiile astea.
- Iertaţi-ne, râde Bill, soţia mea n-are organ pentru eroism.
- Dă-l încolo de eroism, face mama, mai bună lupta pentru o idee.
- Te cred şi eu! Când ții discursuri nu rişti nimic. Ca s-o spunem pe-a dreaptă, Sahib nu riscă decât cariera lui Mesneraş.
- Tată, n-am o problemă cu discursurile lui Sahib, zice Mesneraş.
- Ce ştii tu? Ai alergat tu după pile? Am umblat două săptămâni încheiate, acum, la vârsta mea, ca să te scot din rahat.
- Şi tata, săracul, a păţit așa, zice Buraq. Nici fratele meu nu-i cuminte.
- Serios? se miră Bill. Fratele dumneavoastră ce-a făcut?
- N-a făcut nimic, se bagă Sahib. În Pakistan e un fel de dictatură.
- Dictatură e peste tot, face Bill, numai că unii conducători sunt mai pricepuţi, iar lumea nu-şi dă seama că i se dictează, pricepi? De-aia poţi tu să-ţi faci mendrele pe străzile Bucureştiului, c-au învăţat ai noştri cum e cu noua dictatură: tu nu rişti nici măcar un arest preventiv, băieţică... Alta era treaba dacă te duceai pe Nanga Parbat! Aia era o chestie... hm... bărbătească. Mereu am visat să vă ştiu pe-amândoi pe vârful ăla.

– Bill! Cum vorbești așa? Nu-mi spuneai tu că n-o să se ducă *niciodată* acolo, că-i doar o joacă de copii și c-o să le treacă?

– Acum sunt bătrân și-mi permit să recunosc adevărul. Se uită la cei doi frați, ridică paharul și zice: Mult mi-aș fi dorit să vă știu pe Nanga Parbat! De când m-am trezit cu gemeni acasă, m-am tot gândit la blestemata de carte de familie și mi-am zis: ia uite ce chestie, am doi băieți care o să se ducă pe un munte ucigaș... Hai, noroc tuturor!

Ciocnesc, până și Buraq își moaie buzele în vin, doar mama nu se atinge de nimic. Câteva clipe rămâne mută, privind țintă la Bill.

– M-ai mințit tot timpul, zice ea.

– Ce era să fac? Douăj' de ani mi-ai fi împuiat capul... Așa, măcar am visat în liniște. Noaptea mă gândeam la voi doi, sus, pe munte, urcând... Mi se făcea frică și mie, ce credeți? Dar cine-ar mai fi fost ca voi? Cine-ar mai fi fost ca *mine*? Mi-aș fi dorit ca băieții mei să facă o ispravă ca asta... Ăsta-i eroismul, Sahib, să ai curaj când nu te vede nimeni, căci alpinismul, știi mai bine ca mine, n-are spectatori. Dar ție ți-e mai ușor să faci pe eroul la TV, cu atât mai mult cu cât nu sunt nici lagăre în care să te închidă *ăștia*.

– Eu zic că-n februarie o să vă vedeți visul cu ochii, spune Buraq. Nu vă fie frică, doamnă! se uită el la mamă. Știu muntele ca-n palmă.

– Mai e mult până-n februarie, iar eu sunt bătrân, se pleoștește Bill. Până atunci, mă mulțumesc cu simulacrul ăsta de eroism... eroism de stânga, colectiv, fără responsabilități – ce te uiți așa, Sahib? Crezi că, dacă-mi place comunismul, nu știu care-i sunt limitele?... Mă întreb oare cum ar fi dac-ar trage cineva în voi. Eu cred că s-ar duce naibii eroismul tău.

– Adică, se bagă Ali, dumneavoastră credeți că Sahib e un laș? Așa credeți și dumneavoastră, doamnă? Încearcă ea s-o ia aliată pe mamă.

– Ce să zic... Bill e bărbat, pentru el lucrurile sunt simple, face mama.

Dar tatăl, ținând-o pe-a lui:

– Ai ales calea ușoară, Sahib. Nu mai spun că n-aveai ce să cauți în stradă: ție nu-ți plac mulțimile – te-ai amestecat cu oamenii doar ca să-ți demonstrezi *ție* ceva, ca să ți se pară că înoți împotriva curentului. Ei bine, n-ai înnotat împotriva niciunui curent, fiindcă n-ai riscat nimic. Altceva era să mergi pe muntele ăla – pricepi ce-ți spun?

– Tată, nu mai cârti! mormăie Mesneraș.

– Ce vorbești? Cu cârtelile te-am băgat înapoi în serviciu! Am vorbit cu toate scârbele pe care nu le suport... M-am ploconit...

Era cât pe ce să-l sun și pe spionul de Lexu... pe *jigodia* aia...
evreul ăla...

– Bill!

– Ce? Vrei să spui că Lexu nu e un evreu și-un spion?

– Bill, zice mama, Lexu ți-a fost cel mai bun prieten.

– Prieten?! Târâie-brâu ăla de fii-su m-a băgat în gura
Securității, iar după '89, Lexu a intrat *imediat* cu evreii lui în
afaceri... E un spion.

– Iășa nu e un târâie-brâu, se bagă Mesneraș. E mare regizor în
State.

– Neghiobule: le iei apărarea tuturor, lui Sahib, inclusiv.

– E frati-miu, ce-ai vrea să fac?

– Și *el* e frati-tu, da-l doare în cot de tine!

– Uite-așa fac mereu, se uită mama, îmbujorată, la Ali și la
Buraq.

– Discutăm și noi, face Bill. Vă supără discuția noastră?

– Nu, nu, zic Ali și Buraq în cor.

– Hai c-a murit un evreu! exclamă Bill, încântat. Cască toți
ochii, iar Bill le explică, vesel, c-așa se zice: când doi inși
pronunță aceleași cuvinte înseamnă că moare un evreu. Te
pomenești c-a murit chiar Lexu, râde el.

– L-am văzut recent, începe Mesneraș. Află că el a vorbit
frumos despre tine și ți-a transmis salutări. Era la Ristache.

– Alt spion, și Ristache.

– Și eu sunt spion, tată. Nu mai spun că Ristache a pus umărul
să mă primească înapoi, la serviciu. Tu însuși mi-ai pus vorbă
bună la el.

– Asta mă doare cel mai mult: nu reușesc să *n-am* nevoie de
ticăloși – nu scap de ei nici în mormânt. Porcii ăștia, derbedeii
ăștia, profitorii ăștia au minat comunismul din prima până-n
ultima clipă... Patruj' de ani au stat pitiți, patruj' de ani, iar după
aia ne-au izbit... La fel și zezecul de Teo: s-a dat cu noi,
comuniștii – și-acum? Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i
pute... Alt spion, și el.

– Și cu el te-ai ajutat, pune Sahib paie pe foc.

– M-am ajutat, m-am ajutat, am făcut compromisuri – crezi că
nu știi? Am înghițit rahat cu polonicul pentru voi, iar voi... tu,
mai ales, Sahib... Ce construiești tu, ce faci tu? Te învârți numai
printre neterminați...

– Tu nu crezi că fac ce fac din convingere?

– Adică tu din *convingere* îl bagi pe Mesneraș la apă? Dudaie,
dumneavoastră ce părere aveți? Ce-ați zice dacă, după ce v-ați
căsători, v-ați trezi cu unul care-și bate joc de familie pentru că
are convingeri înalte?

- Exagerați, coboară Ali glasul. Prietenii mei au încredere în Sahib.
- Păi, cum să n-aibă, când îl văd *cum* dă din gură? La politică nu-l întrece nimeni, Sahib e noul activist PCR.
- Dar voi, vechii activiști, ce-ați făcut? se încinge Sahib.
 - O, nu! se îngrozește mama. Opriți-vă!
 - Uite că nu vreau! se înfurie Sahib. Ți se pare că voi, comuniștii, îl ia el pe tată, ați fost mai breji? Și voi tot din gură ați dat – nimic n-ați făcut.
- Băiețică, pe vremea noastră, avea fiecare de mâncare, avea fiecare un costum, *pleca lumea în concediu...* Știu, știu ce-o să-mi spui, o să mă iei cu interbelicul, cu succesele capitalismului românesc, o să-mi spui de poza aia de pe Calea Victoriei, plină de bărbați cu pălării, care le ajută pe cuconițe să coboare din calești și Packarduri... Aveți voi complexul ăsta al perioadei de aur, de la poza aia nenorocită vi se trage. Mâncați rahat, însă, pentru că la cinci sute de metri de procesiunea aia de pălării construiau capitaliștii *tăi* blocuri fără apă curentă... Furau și-și băteau joc de oameni la fel ca azi: îi plăteau ca pe oi – crezi că n-am scotocit prin hârtiile Corbenilor? Crezi că nu știu cum era ținută moșia de la Corbii-de-Piatră?
- Bill, Bill, clipește mama mai des.
- Știu, știu tot ce-au făcut! se montează Bill. Făceau profit, asta făceau, furau – la fel fac și azi! Unde-ai muncit tu, mă, ca să-l pricepi măcar pe un *angajat* de corporație? Pricepi tu prin ce trece un astfel de om?
- Află că-i fericit, câștigă bani cu ghiotura.
- E fericit până se prinde cum i se fură *timpul*, băiete! Timpul i-l fură! Dar ce știi tu? Ești doar un doctoraș, ce știi tu cum e viața?
- Tocmai, că-i doctor, se bagă Ali, tocmai de-aia înțelege.
- Înțelege pe dracu'! Habar n-are cum e să ții în mână soarta unei familii... Nici copii n-are – de unde să înțeleagă cum se căciulește un angajat ca să le pună copiilor mâncare pe masă? Crezi că fraierii de corporatiști nu mănâncă rahat pentru familiile lor?
- E criză! Asta-i situația.
- Ce criză, domnule, când patronii își dau bonusuri de milioane?
- Măcar ei nu duc lumea în Gulaguri, ridică Sahib glasul.
- Nu, îi lasă să moară liberi... Le iau casele, economiile, tot...
 - Vreți să spuneți, se încruntă Ali, că eu iau casele *amplorațiilor* mei?
 - Fetițo... duduie... domnișoară, nu de tine e vorba.
- Ia stai așa! se ambalează Sahib. Tu chiar crezi ce spui, tată!

– Și dacă cred, ce? N-am dreptul să gândesc? Asta e democrația cu care-mi dai *tu* în cap? Să gândesc ca tine și numai ca tine? Se ridică în picioare, se apleacă peste masă: Vrei să fim copii la indigo? Asta vrei?

– Tată! face Mesneraș.

– Vrei să mă dau în spectacol ca tine? Să pretind că vorbesc în numele unora pe care nu-i înțeleg? Ai tu habar ce rușine îmi e când văd ce le spui oamenilor? Ipocritule! își rostogolește Bill ochii.

– Și tu crezi că mie nu mi-a fost rușine când una spuneai acasă, după care pupai partidul în cur ca să te pună director? Crezi c-am uitat că pentru funcția aia nenorocită ai călcat totul în picioare? N-ai mai avut suflet, n-ai mai fost tu – doar funcția ta de director conta.

– Sahib, termină! strigă mama.

– Nu vreau să termin! De ce să termin? N-am și eu dreptul să *urăsc*?

– Să urăști?! face tatăl, căscând ochii.

– Gata, e tatăl tău, îl ia Buraq pe Sahib de mână.

– Tu nu-l știi, Buraq, nu-l știi, se ambalează Sahib, gata să zică: E-n stare să moară de față cu noi, doar ca să-mi dea peste nas...

Se oprește la timp, însă. Iar mama, privindu-l pe Bill:

– Eu ți-am zis să nu începi. Ți-am zis!

– Mi-ai zis, mi-ai zis, face tatăl, pierit. Ură, auzi...

Sahib pune privirea în pământ. Cere-i iertare, îi zice Mesneraș în felul lor, cere-i iertare... Nu pot, nu pot, se încordează Sahib...

Iar Mesneraș: E bătrân, n-o să mai ai cui să-i ceri iertare, cretinule.

– Am avut o zi tâmpită, face Sahib. O lună tâmpită. Nici măcar nu m-am mai antrenat... Degeaba a venit omul ăsta la noi! se uită el la Buraq. Ai dreptate, Bill, mai bine mergeam pe muntele ăla.

– Lasă, lasă! face Bill și sare la alta, nepăsător parcă: Teo ce zice de însurătoarea voastră? privește el lung la Ali.

– Teo?! se miră Ali.

– Teo, da. El ce părere are de voi?

Ali se albește – mă confundă cu aia cu picioarele-n X, își dă ea seama. Oftează, dar găsește o cale ca să nu mintă și nici să nu pună gaz pe foc:

– Tata abia așteaptă să ne vadă căsătoriți.

Răsuflă toți ușurați, cu atât mai mult cu cât Bill zâmbește. Discuția se înmoaie. În casă e plăcut, au dat și televizorul mai tare, de frică să nu izbucnească altă ceartă. Mănâncă. Le place. Când și când, Ali trimite mesaje, dar nici Sahib nu se lasă mai prejos: primește SMS după SMS. După o vreme nu le mai deschide – Cixi îl face cu ou și cu oțet.

Se termină masa. La plecare, Sahib îl îmbrățișează pe Bill, îi trece prin minte că degeaba face gimnastică, săracul, căci se înmoaie pe zi ce trece. Odinioară, Bill îi dusesese pe munte pe Sahib și pe Mesneraș, cărându-i în cârcă. Picioarele lui erau pe atunci solide, groase, pline de mușchi – acum, însă, Bill pășește cu fereală, caută puncte de sprijin pe gresia din hol.

Când să iasă din casă, ajunge la ei un zvon de glasuri. Se deschide o ușă pe scară, se aude o văicăreală, pe urmă, zgomot de pași, agitație.

– Atent, atent, atent, vezi că-i greu, ia-o încet!

E SMURD-ul, îl cară pe Vorbălungă pe-o targă.

– N-am nimic... sunt bine, bâiguie el, în timp ce e coborât pe scări.

E învelit într-o folie argintie, i se vede doar capul. Se uită buimac în jur și are gura trasă într-o parte.

– Nu-l duceți cu picioarele înainte, nu, nu, scâncește maică-sa.

Taică-său merge cu ochii căscați pe lângă targă, încearcă să-i ajute pe ăia de la SMURD, dar ei îi fac semn să-i lase. Mama îi imploră să întoarcă targa cu totul, îi ia de umeri, de brațe, își frânge mâinile.

– Nu vă băgați, doamnă! Dacă e accident vascular? Cum să-l ducem cu capul în jos, pe scări?

– Dar nici cu picioarele înainte... Vă rog, sunt femeie bătrână...

– N-am nimic, mamă, sunt bine, îngaimă Vorbălungă.

Sahib află de la SMURD-iști că Vorbălungă are 28 tensiune.

Lui Vorbălungă, însă, n-apucă să-i zică nimic, că-l urcă ăia în ambulanță. L-am lăsat ca pe-un fraier pe scară, își spune Sahib. L-am repezit, nu l-am lăsat să mi-l pună pe imbecilul de Zelea la telefon.

Ambulanța o ia din loc. Tatăl lui Vorbălungă merge pe trotuar câțiva pași, se ține după mașină și face un semn de la revedere, absurd, căci lui fie-su îi e imposibil să-l vadă.

Și-atunci pornește sirena și ambulanța se prelinge în trafic.

105
À REBOURS

Abia trecuse de Bobotează, iar Mara era în vacanță, la Corbu. În iarna aceea, ciudat, au avut un turist: venise pe viscolul de după Revelion și întrebase de-o cameră. Tatăl Marei îi ceruse un preț nesimțit, zicea că-l costă cât nu face ca să încălzească o singură încăpere, dar turistul plătise, dăduse chiar și-o arvună, așa că a primit o cameră cu vedere la mare, cu sobă și pat dublu, cu perne mari, pufoase. Nu stătea locului: alerga toată ziua pe plaja înghețată și, când se lăsa gerul, se întorcea la pensiune și citea. Marei îi plăcea părul lui strâns în coadă de cal și cercelul din urechea dreaptă: o piatră neagră, montată în argint, care-l scotea din sărite pe tatăl ei. „Ăsta-i bărbat sau muiere?” întreba el.

Așadar, abia trecuse Boboteaza. Era dimineată, iar Mara trăgea cu ochiul la oaspete. El stătea la masă și bea cafea fără s-o bage în seamă, deși peste noapte dăduse ochii peste cap, în timp ce ea, fir-ar să fie, tot nu aflase ce trebuia să se întâmple în timpul unui orgasm.

Nu-i de mine, își zisese, ieșind din camera lui. Nici ciudă nu-i mai era. Din sex nu se alegea decât cu viziunea unor bărbați cutremurați de plăcere, așa că mai bine se rezuma la Sipi: măcar ăla îi mânca din palmă. Diseară avea să-l vadă din nou. Începea un nou semestru, iar Mara trebuia să plece la București.

Îl lăsă baltă pe tânărul cu coadă. Ce poreclă – Mesneraș... Îi explicase de unde i se trăgea, dar pe Mara n-o interesase, fiindcă nu pricepea care era treaba cu mersul pe munte. La ce bun să te urci pe munți?

– Mai cu viață, fă, că ne inundă de tot! îi zise taică-său, iar Mara se puse în patru labe și se apucă să strângă apa revărsată în bucătărie.

Fusese îngheț și se spărsese o țeavă. Taică-său oprise pompa și acum strângeau zoaiele cu cârpe, cu mopuri. Unde naiba e vita aia cu care s-a încârligat tata? se enervă Mara. A plecat, scroafa...

S-a dus la soru-sa și ne-a lăsat să ne canonicim cu bucătăria.

Se auzi un ciocănit. Mara ridică ochii: dacă Mesneraș voia s-o întrebe ceva? Nu, nu era Mesneraș, era popa din sat – venise cu sfeștania, cu buchetul de verdeață, voia să ude pereții cu apă sfințită, da.

– Sunt părintele! striga el din fața ușii. Am venit cu Boboteaza!

Mara dădu să-i deschidă. Dar taică-său, storcând o cârpă:

– Stai așa, părinte, că nu pot acum. Ne-am inundat, fir-ar al naibii!

Părintele bătu din nou și strigă: Sunt părintele... Lângă el, stagiarul, cântărețul, ce dracu' era – tropăia mărunț și tremura ca o mârtoagă rebegită.

– Avem puținică treabă, părinte, se ridică tatăl Marei. Vino și mata mai încolo! Vezi, pregătește o sută pentru când vine, îi strecură el Marei.

– Tu crezi că vin când ai tu chef? îl luă popa. Am și eu un program.

– Lasă-mă și pe mine să scot apa asta afară! Îmi face praf pardoseala.

– Da' ce-s eu, mă: popă sau cârlig de rufe? Eu acum pot, când să vin mai târziu? Deschide sau nu-ți mai sfințesc casa!

– Auzi? Ia mai du-te dracului, părinte, cu biserica și *altarul* mă-tii cu tot! Marș din curtea mea!

– Sunt părintele, bă, sunt părintele! Cu cine crezi că vorbești?

Dar tatăl Marei, luând-o spre ușă:

– Marș, în pizda mă-tii, *părinte*! Dă-i drumul, că ies cu pușca la tine!

Și cei doi o luară la sănătoasa, urlând în gura mare, să-i audă tot satul: Anatema, anatema! Nemernicul, cristelnița și anafura!

După ce termină de strâns apa, Mara frecă podeaua, făcu ordine în bucătărie, puse de-o cafea. Apoi se duse la Mesneraș:

– Mai *doriți* ceva?

– Nota. Toată nota. În patru-cinci ore plec la București.

Mara strânse masa fără o vorbă. Porcul! Nici nu tresărise când îi vorbise la plural, deși azi-noapte stătuse mai mult sub ea, *lihăind*, după cum aflase de la o colegă că spun cucoanele experimentate. Se duse la casa de marcat, făcu nota – oh, da, o să-și tragă porția și de la Mesneraș. Își zise: Poate mă ia cu mașina... Voia să scape de drumul cu rata până la Constanța și de înghesuiala din trenul de București – drumul prin viscol, între două localități românești, era infect.

Îi dădu nota. Mesneraș scoase portofelul.

– Vreți bon de decont? întrebă Mara.

Nu, nu voia.

– Știți că trebuie să predați camera la doișpe', nu?

Mesneraș o rugă să-l păsuiască, voia să mai dea o tură pe țarm.

Iar Mara:

– Trebuie să merg și eu la București. Cât îmi iei ca să mă duci?

Trecuse la per tu fără să-și dea seama. Mesneraș râse:

– Ce să-ți iau? Bani?

– Bani. Dacă mă duci la București, scade-i din notă.

Mesneraş ridică sprâncenele, iar Mara se vârî în spatele tejghelei. Bău cafeaua. Îl privi cu coada ochiului. Din câte-i ştia ea pe bărbaţi, o s-o ia cu el.

Se duse în camera ei. Dădu jos *Răpirea din Serai*, îi desfăcu căptuşeala, trase cu urechea să nu vină taică-său, scoase banii ascunşi în ultimele două săptămâni, îi numără. Nu era rău pentru extrasezon – erau buni şi vecinii la ceva: mai o ţuică fiartă, mai un vin, mai un biliard... Mara puse banii în chiloţi. Apoi se îmbrăcă gros şi se pregăti să iasă.

– Un-te duci? o strigă taică-său.

Cică se ducea la vară-sa. O rugase aia să ducă un pachet la Bucureşti.

O luă prin sat. Viscolul se mai înmuiase, dar marea încă vuia. Îl văzu pe Mesneraş cum alerga pe ţarm cu un rucsac în spinare – ziceai că-i nebun. Oare face bani din urcatul pe munte? se întreabă Mara. Din ce naiba trăieşte, că numai despre munţi a vorbit... În sfârşit, ajunse la vară-sa, o tocară pe mama vitregă a Marei (o nesimţită!), apoi îşi amintiră de bunicul lor, o fărâma de om, dar puternic nevoie mare: *singur* cărase materialele pentru construcţia farului dinspre lacul cel mic, ăla cu cherhanaua. Punea în lotcă ciment şi cărămizi şi o lua pe mare spre intrarea în lacuri – vâslea împotriva curentului (Mariana de Nord, după cum i se zicea), ajungea la locul faptei, descărca şi o lua de la capăt.

Făcuse treaba asta două luni încheiate, iar din banii câştigaţi ridicase o căsuţă mică, pe care o închiria turiştilor vara. Fusesse dat naibii: când îi intrase un cui ruginit în genunchi, aflând că doctorii vor să-i taie piciorul, se sculase de pe masa de operaţie şi fugise acasă. Scăpase viu şi *aproape* nevătămat, căci rămăsese cu un şchiopătat. Nici cu fii-su, cu tatăl Marei adică, nu fusesse mai blând – de mic îl trimitea singur cu lotca, pe timp de noapte, la cherhanaua de pe lacul cel mic. Avea aranjament cu pescarii: lua peşte pe sub mână şi-l vindea la intrarea în Mamaia, că începuse criza alimentară şi umblau oraşenii ca orbeţii după mâncare.

Ce ne-o fi venit cu bunicul? se întrebară cele două verişoare. Ia să-i dăm de pomană, săracul... Apoi Mara luă ce avea de luat de la vară-sa şi se întoarse acasă. Intră în bucătărie, se duse în spatele tejghelei. Banii de la Mesneraş erau lângă casa de marcat, prinşi cu un elastic în nota de plată. Îi numără. Tâmpitul plătise tot. Ce ghinion, îşi zise Mara, nu vrea să mă ducă la Bucureşti. Se uită la ceas. Avea rată peste o oră. Îşi trase porţia din banii de la Mesneraş şi se duse să-şi facă bagajul.

Coborî cu rucsacul în spinare. Banii din chiloţi o zgâriau, dar nu se plângea: cu cât o zgâriau mai tare, cu atât făcuse treabă mai bună. Îţi dai seama cum ar fi să fii combinată cu Mesneraş? se întreabă. Face doar ce vrea el... E mai bun Sipi, el e *docil*, după cum spune colega, totul e să-l călăreşti cum ai învăţat în opt ani de nesimţire bătuţi pe muchie – ştii ce-o să facă doar după cum

geme, nu trebuie decât să nu-l scapi din ochi... Poți să-i ceri orice, numai să pună osul la treabă, nu. Chiar așa, de ce-o fi Sipi așa de leneș? Să vezi că i se trage de la țiganu' de ta-su, Profetul, mda.

Își luă la revedere, ieși în uliță și merse spre stația de autobuz. Era frig. Dinspre mare bătea un crivăț rece, sărat și obositor. Auzi un motor, privi prin ninsoare – nu era rata, era o mașină mică. Se întoarse cu spatele la vânt și așteptă mai departe. Mașina opri lângă ea. Era Mesneraș:

– Ți-am zis că plec în câteva ore, unde te grăbești așa?

– Ai dat toți banii pe... *sejur*, făcu Mara, am zis că nu vrei să mă iei.

– Doar nu credeai că-ți iau bani... Plus că, râse el, trebuia să ne cărăm pe blat. Taică-tău ar fi făcut scandal dacă ne vedea că plecăm împreună.

Mara se băgă în mașină, aruncă rucsacul pe bancheta din spate.

– Adevărul e, începu ea, că tata m-a caftit o dată pentru un tip. Mi-a dat sângele porcul!

Mesneraș porni. Nu merseră mult și ea îl rugă s-o ia spre Ovidiu, ca să treacă prin Grupul Social Nazarcea, c-avea ea treabă acolo.

– Asta, doar dacă nu te grăbești, adăugă.

Nu, nu se grăbea. Făcu stânga în comuna Lumina, o luă spre Tulcea doi-trei kilometri, apoi ieși pe drumul național ce ducea spre Poarta Albă.

Grupul Social Nazarcea – o plească rătăcită în viforul Scythiei Minor: case deschiolate și depozite fără acoperiș. Ajunseră lângă statuia cu morții satului din Primul Război Mondial, doișpe' oameni cu totul: cinci români, patru turci, doi tătari și un neamț (!). Mara îi făcu semn lui Mesneraș s-o ia la dreapta, pe-o ulicioară îngropată în troiene.

– Am ajuns, îi zise. Lipsesc un minut.

Intră într-o curte. În curte, o casă mărunță, cu pridvor și cu stâlpi subțiri, din lemn vopsit în albastru, cu acoperiș de șită peste care se pusese un strat îngust de gheață lucioasă. Ieșea fum negru pe coș, zburătăcit de furtună, și mirosea a cărbuni arși în godin. Mara bătu la ușă. Îi deschise o femeie – slabă, lungă, spălăcită: zici că era refugiată.

– Bună, zâmbi Mara, gata s-o îmbrățișeze.

– Bună ziua, se uită femeia la Mara, cu ochi pășărești. Ce doriți?

Mara înțepeni. O luase frigul, că nu-și închisese hanoracul și-i intra vântul peste tot, dar acum nu mai simțea nimic: parcă luase cineva gerul din curte cu mâna. Vederea i se îngustă, nici viscolul nu-l mai auzi. Vedea doar zăpada – se răsucea în trombe prostești în jurul casei.

– Nu mă... recunoști? îngăimă.

Fusesse gata-gata să vorbească la plural.

– Am auzit că te interesezi ce fac, pe unde sunt, dacă m-am măritat...

– Ne cunoaștem? întrebă femeia, buimacă.

Pe Mara o luă amețea. Își scoase căciula, își trecu mâna prin păr, doar-doar ar ajuta-o pe femeie s-o recunoască.

– Da, ne cunoaștem, zise, cum Dumnezeu să nu ne cunoaștem...

Femeia o privi cu ochi goi. Miroase a țuică, simți Mara: auzise ea că maică-sii îi plăceau țuica și samagonul... Nemțoaică de Dobrogea, de Dunăre, de Sulina: nemțoaică salmastră. Se trăgea dintr-un neam venit de la dracu' cu cărți, din cetatea sumbră a Hanovrei, niște negustori de postav ce luaseră calea răsăritului într-un *Drang nach Osten* precoce, stabilindu-se în cetatea

Chiliei încă de pe vremea lui *Stefan der Grosse, athletus Christi*... Cel plecat din Hanovra se numise Martin și-l avusese ca fiu pe Maxim, Maxim fusese tatăl lui Jakob, cel ce lăsase negustoria și se apucase de giuvaiergerie, iar Jakob îl avusese pe Michael, giuvaiergiu și el, care avusese, la rândul-i, un fiu pe nume Willy (Willy fusese mare negustor de grâne în Kustendje) și tot așa, până ce ultimul tată de pe listă nu avusese decât fiice, una din ele fiind chiar femeia la care se uita Mara, prin viscol, neștiind că și ea, Mara adică, avea să se mute, cu cățel, cu purcel, în A, la doar trei sute de kilometri de cetatea de baștină a strămoșilor ei, într-o binemeritată retransare genetică.

Mara o privea pe femeia pe jumătate beată și aștepta un semn. Aia ieși din casă ca s-o vadă mai bine, se încruntă – dar nimic: ochii nu-i luciră, buzele nu-i schițară niciun zâmbet. Mara își auzi inima cum îi bate, simți chiar și banii din chiloți cum o zgârie, iar asta dură până când femeia tresări brusc, ca împunsă de o viespe:

– Mara?! întrebă ea cu glas inert. Tu ești?

Mai bine nu mai veneam, se gândi Mara.

– Tu ești, da, reluă femeia. Ce cauți aici?

Glas sec, de teuton cu sânge spurcat. Iar Mara:

– Am vrut să te văd. Mi-a zis Lili c-ai întrebat de mine.

Femeia se zgribuli, o întrebă dacă nu intră în casă, dar se tot uita peste umăr, de parcă cerșea acordul cuiva. Mara îi zise că nu, de ce să intre, poate data viitoare, acum trecuse doar așa, că nu se mai văzuseră de atâta amar de vreme – opt ani? Nouă?

Femeia ridică din sprâncene: nu-și amintea precis. Altfel, Mara era bine? Da, era, nu se măritase încă, mergea la facultate, nu că i-ar fi trebuit neapărat, dar voia să plece din Corbu și, se știa, facultățile erau de folos când plecai de-acasă. Nu, taică-său nu

pierduse afacerea, dar pe Mara n-o interesa turismul rural, era prea mult de muncă la Corbu.

Și tot așa, de parcă vorbea la telefon cu un cunoscut peste care nimerise din greșeală. Își luă la revedere. Urcă în mașină, plină de draci. Maică-sa n-o recunoscuse, ce-i drept, dar nici ei, Marei, nu-i mai era dor de ea: i se luase, așa, pe nesimțite, ca o boare împrăștiată de briză.

– Mă lași să fumez? îl întrebă pe Mesneraș.

O lăasă, bineînțeles. Porniră spre București. Pe drum discutară fleacuri. Mesneraș opri într-o parcare și dădu s-o sărute, dar Mara se sperie, căci, dacă începeau așa, mai devreme sau mai târziu el avea să-i vâre mâna în chiloți și-ar fi dat peste banii furați de la taică-său, așa că-l respinse cu un pretext vechi de când lumea. El n-o crezu, dar nici nu se supără.

După o oră intrau în oraș. Mesneraș o duse în Berceni și-o lăasă cu două sute de metri mai jos de casa Profetului.

– Uite numărul meu de telefon, îi zise. Ești ciudată – o să-mi placă să mă gândesc c-o să mă cauți cândva.

– Da' de ce să nu mă cauți tu? se răsculă ea, pregătindu-se să-i dea un apel, ca să-i rămână și lui numărul ei de telefon.

– Nu mă suna, că sigur te caut. Mai bine-mi faci o surpriză. Chiar și peste mulți ani.

– Tu ești ciudat, nu eu, râse ea și plecă.

După câteva zile, Mara se muta – nu mai suporta să stea în casă cu Profetul: ăla începuse să ciugulească din banii furați de ea, ba chiar îi ceruse chirie pentru că locuia în casa *lui*, alături de Sipi. La un moment dat, se împrumutase de la Mara ca să cumpere un apartament pe care să-l vândă la suprapreț și să împartă profitul cu ea, numai că Profetul vânduse apartamentul pe blat, iar acum nu-i mai dădea Marei nici partea ce i se cuvenea, nici împrumutul, pentru că-și făcuse din banii cu pricina o poartă din fier forjat, cu telecomandă („Ce? Io-s om să mă dau jos din mașină ca să deschid poarta?“), și-și mai cumpăraseră și-un SUV, bașca zeci de cutii cu icre negre și mult whisky vechi de 18 ani. Colac peste pupăză, toată ziua făcea calcule cu niște bani pe care nu-i avea, căci spera să moștenească o sfoară de pământ de la bunica lui Sipi, în Dămăroaia, așa c-o îndopa pe bătrână cu fleici de vită argentiniană și cu ananași, îi turna pe gât Coca Cola, vinuri scumpe, ba chiar și bere irlandeză, deși baba nu pricepea nimic din ele – doar umbla capie prin curte, anunțându-și vecinii că-și făcuse ginerele de comandă, uite-l cum o hrănea, prostul, uite-l cum îi cumpăra de toate, las' că dau ei lovitura, nu mai e mult și-o să rezove litigiile cu primăria (o adunătură de bagabonți!), după care fraierul ăla de ginere, Profetu' după cum i se spunea, o să *invistească*: baba voia plasmă, mochetă, pământ pe malul lacului Mostiștea, o clocitoare... Profetul îi ținea hangul, bineînțeles: „O să bag încălzire prin podea, pulică“, se lăuda el la

Sipi, mai mult ca să-l audă Mara, „fac ca-n casele din Germanica, numai să punem mâna pe terenul ăla“, după care lua carnetelul și-l umplea cu calcule, făcuse și consumul lunar de icre negre și de trabuce și-i ieșise că din *pământiorul* din Dămăroaia o să se dea mare 18 ani, 6 luni și 15 zile, drept care începuse să-i facă Marei cu ochiul, o pune la comun cu nevasta, cu *baba* – era tată lor, avea șeptelul lui de muieri, care-i respirau aerul din casă, care dereticău, care mergeau fără zgomot pe piciorușele lor mici, femeiești. Sarcina lor era să-l facă să sultănească, dracului, că, de muncit, muncise o viață întreagă – acum să mai *tragă* și ele!

Uite: el, unul, găsisese o metodă ca să nu plătească lumina, aranjase cu inspectorul de la Enel să-i dea contorul înapoi, ceea ce însemna că aducea în casă cinci milioane pe lună doar pentru că era dat dracului.

„Nu-s prost ca alții, fato, tu adă banii lu’ tac-tu la Profetu’!“ îi zicea Marei. „Adă-i să-i înmulțesc, că ne facem nababi, ne facem șefi peste cartier.“ Așa că Mara îl luase pe Sipi de-o aripă și se mutase, mai ales că-l prinsese pe Profet cu ochii în curul ei, îi umblase nenorocitul și-n șifonier, îi răscolise chiloții și dresurile, borâtul... Se mutase și-l dăduse dracului – nu-i mai trebuia nici să-și ia înapoi împrumutul, las’ c-o să facă ea alți bani...

La două zile după mutare, Mara și Sipi se duseră la cumpărături: mobilă, tacâmuri, veselă. Când să iasă din magazin, pe scările ce duceau spre parcare, ea simți că îngheață. În față, la doar câțiva pași, era *teh tarik*, o privea în ochi, la fel de surprins ca ea. Vorbiseră la telefon cu o seară înainte, iar ea îi spusese c-are treabă la pensiune (de fapt făcea *altceva*) și că n-avea cum să vină la București, așa că-l rugase să-i copieze cursurile, căci era numai vina lui, a lui *teh tarik*, că ea intrase la facultate: îi povestise de jobul lui de barman, de călătoriile lui, de tot ce văzuse peste mări și țări, explicându-i că nimic nu era mai tare decât să scoți o diplomă din buzunar în fața unui angajator. Nici nu conta *ce* scrie pe diplomă, totul era s-o ai, iar Mara îl ascultase, ca fraiera, nu dormise noaptea, înnebunise când văzuse ce e ăla un curs, o luase cu frig când simțise că nu-i ajunge timpul, că nu pricepe din prima ce *dracu’* citește... Îl înjurase pe *teh tarik*, care, șmecher, nu pierdea ocazia să-i pună în vedere că el o adusese pe calea cea bună, că el îi deschisese porțile Bucureștilor, că el o luase din colbul din Corbu, lansând-o direct pe parchetul lăcuit al cancelariilor de facultate.

Sipi picase ca musca-n lapte în sfortărea ei universitară, căci el nu făcea *nimic*. El doar repara, una-alta, pe apucate – prize, computere, carburatoare. Nu se băga în vorbă neîntrebat și nu-i cerea Marei nimic: doar dădea ochii peste cap mai abitir decât toți, când o călărea... Mara, însă, se obișnuise cu el: dă-o naibii de dragoste, dă-l dracu’ de sex, un bărbat tot îmi trebuie, se gândea ea, bazându-se pe bafta ei incredibilă. Încă găsea lucruri

pe stradă și-n amfiteatre: cursuri pierdute, stilouri de aur, abonamente de metrou folosibile, ba chiar și-o statueta mică de jad, pe trotuar, lângă cinema Scala, semn că bafta n-o părăsise de tot, așa că, între *teh tarik*, care o sufoca, și Sipi, care o lăsa să facă ce vrea, Mara a ales fără să stea pe gânduri, ceea ce nu însemna, însă, că *teh tarik* își isprăvisese menirea – el încă avea sarcini, o scutea de belele și de plictiseala așteptării prin secretariatele facultății, îi copia cursuri, o învăța ce cadouri să dea ca să treacă anul, o bătea la cap să învețe, îi arăta unde se mănâncă ieftin și tot așa.

În ziua aceea, însă, la ieșirea din magazin, *teh tarik* și-a arătat limitele: văzându-i pe Mara și Sipi, nu reuși decât să caște ochii. „Mara?!“ bâigui el. Sipi a avut un moment de buimăceală, dar Mara a luat-o înainte: *en amour comme à la guerre!* Coborî scările și trecu pe lângă *teh tarik* ca pe lângă un gard. „Ce-i cu tine, Mara?“ întrebă amărâtul, dar ea era deja în spatele lui. „Deschide portbagajul!“ îl îndemnă ea, cu glas gros, pe Sipi. Sipi se îmbârligă în chei, aproape că le scăpă în zăpadă. „Mara, de ce nu răspunzi?“ gemu *teh tarik*. Mara, nimic. Sipi săltă portbagajul, puse cumpărăturile în ordine. „Mara, ți-am luat cursurile, așa cum m-ai rugat“, zise *teh tarik*, cu glas stins. Portierele bufniră. Mara își aprinse o țigară, îndemnându-l pe Sipi să plece odată, iar el ieși din parcare, pe lângă *teh tarik*, fără o vorbă.

În timp ce Sipi, odată ajuns în fața blocului, descărca portbagajul, Sahib îi arăta lui Mesneraș o carte trimisă de Iașa. Iașa tocmai montase *Lohengrin* în Transvaal, într-o mină, printre vagonete și caterpillar-uri, cu buri, englezi și zuluși decăzuți la stadiul de traficanți de diamante. Iată că și subsolul sud-african putea găzdui cavaleri misterioși, capabili să salveze femei, după care să revină la Monsalvat – metafora îi încântase pe toți criticii, iar Iașa, de bucurie, se lansase din nou pe urmele gemenilor, rezultatul fiind de acum sub ochii lui Mesneraș.

Mesneraș a luat cartea și a frunzărit-o. Era veche, fusese publicată la Cairo, în 1820. Bizar: pravila era trilingvă (arabă, ebraică și italiană) și fusese tipărită cu sumedenie de spații goale, care variau de la câteva pagini la doar un cuvânt. „Iașa nu mă convinge“, a zis Mesneraș, „e nebun, ascultă la mine!“ l-a avertizat el pe Sahib, după care, nervos, s-a grăbit să plece. Să vezi, și-a zis el, că Sahib o s-o lase moale cu muntele. Nu-i ajunge blestemata de chirurgie, acum îl prinde din urmă și țicneala lui Iașa și-a unchiului Teo... Ajuns acasă, și-a sunat prietena și a chemat-o la el. Pe când aștepta, a primit un apel. Număr necunoscut. Mesneraș a deschis, era Mara. „Să știi că nu sunt o curvă“, a început ea. Mesneraș n-a reușit nici măcar s-o salute, căci Mara a început să vorbească, să vorbească și iar să vorbească, în șoaptă, cu pauze dese. Era într-un loc aglomerat,

căci se auzeau multe glasuri și o muzică idioată de fond – Iglesias tatăl sau fiul, cel mai probabil.

Mara i-a povestit despre primul ei prieten, despre *teh tarik*, despre cei cu care se văzuse întâmplător, despre Sipi și chiar despre el, despre Mesneraș. Dintre toți, însă Sipi o *zăpăcea* cel mai tare, chit că era cel mai prost. Trecuseră trei ore de la pățania din parcare, iar el nu-i ceruse socoteală, n-o înjurase, n-o plesnise, nimic! Colac peste pupăză, Sipi stătea toată ziua degeaba – noaptea, în schimb, era treaz: câteodată o regula, dar cel mai adesea bântuia netul. Nu se trezea mai devreme de prânz, nu voia să se angajeze, iar când ea îl întreba dacă avea să lucreze vreodată sau să se ocupe de ceva cât de mărunț, răspundea că el, unul, n-are de gând să se dea jos din pat pe mai puțin de opt sute de euro pe lună. „Vrea să dea un tun“, mi-a zis, „cum vine asta?“ l-a întrebat Mara pe Mesneraș.

Mesneraș habar n-avea ce să zică, se tot uita la ceas, trebuia să apară amica lui, o geambașă TV, căreia îi sărea țandăra din orice. Iar Mara: „M-am certat cu tata când am plecat după Sipi... Tata m-a prins în fața porții și, de față cu toți, mi-a tras doi pumni, de-am rămas lată... Nu-l suport, e un câine, e un nenorocit, dar cu Sipi, cu Sipi, cu Sipi... Cu Sipi a avut dreptate, fir-ar să fie.“ Să vezi că vrea să-l părăsească și n-are unde să stea, și-a zis Mesneraș. „Vrei să ne vedem?“ a întrebat-o. Mara nu i-a răspuns, îi tot dădea înainte, în șoaptă: „Cum adică să nu muncească? Cum adică să nu se dea jos din pat pentru mai puțin de opt sute de euro? Eu m-am născut muncind, am cărat, am spălat, am hrănit animalele, am fost până și la pește, la taliene, am tras de nenorocitele alea de plase, de-am rămas cu palmele pline de bătăături, nicio manichiuristă nu-mi mai scoate fața, înnebunesc, înnebunesc...“ Dar Mesneraș: „De ce vorbești în șoaptă?“ „Sunt la coadă, la Mega Image. E *rush hour*, cum spune colega...“ Mesneraș abia o auzea: „Vorbește mai tare“, îi spuse. „N-am cum“, zise ea. Făcu o pauză și se auzi un ins care-i spunea nevesti-sii la telefon cum erau chiflele din galantar, de parcă-i făcea declarații de dragoste. Iar Mara: „Nu-s curvă, dar am citit pe net că e bine să te descarci la oamenii pe care nu prea-i cunoști. A fost cât pe ce să opresc pe cineva pe stradă, dar mi-am zis că e prea de tot.“ „Mersi“, zise Mesneraș, „dar să știi că ședințele astea au un preț“, o dădu el pe glumă. „Nu-i un preț bun“, zise Mara, respirând întretăiat, de parcă nu se putea hotărî să zică ceva. „Ești singur?“ îl întreabă. „Nu pentru mult timp.“ Mara oftă: „Bine. Uite de ce am sunat. E o măgărie, știu că tu altceva aștepti de la mine, dar ai apărut prea târziu și nu pot să-ți explic *tot*... Vreau să-mi spui un lucru, unul singur, că nu pot să înțeleg, nu pricep *deloc* cum vine lumea asta, mai bine nu mă băgam la facultate, c-am început să-mi pun tot soiul de întrebări care mă încurcă, nu-mi ajungeau ale mele dinainte... Ia zi-mi: *de*

ce mergi tu pe munte? Iei bani sau te duci din cauză c-așa vrei tu?“

Se auzi o bătaie agresivă în ușă, era stilul jurnalistei – mereu era plină de arțag. „A venit cineva la tine“, s-a prins Mara. „Răspunde-mi repede-repede: de ce *urci* pe munte?“ Mesneraș știa că trebuia să-i răspundă precum Mallory, precum Bukreev sau măcar precum toți ceilalți care dormiseră fie și o singură noapte în viscol – cu toate astea, nu-i zise decât: „Habar n-am... Cred că urc pe munte din cauză că am un frate geamăn, în clipa asta așa cred.“ „Bine“, zise Mara, „mai am un singur lucru să-ți spun: plec, mă duc la muncă în Germania, nu mai e de stat aici.“ „Poftim?!“ „Niciun poftim! Plec. Sau lumea e de neînțeles, sau eu plătesc pentru cine știe ce păcate. Știi că Profetul a venit aseară peste mine, când era Sipi plecat? M-a înghesuit și m-a încălecat, iar când i-am zis lui fii-su ce-am pățit, el nici măcar... N-are curaj să facă scandal, pricepi? N-are curaj să-și apere femeia – nu-l împușcă pe grăsanul ăla care mi-a pus-o de m-a îndoit, în patul lui, al lui Sipi, pricepi?“ mai zise Mara, după care închise fără să-și ia la revedere.

Ajunsese în fața casierei. Imediat după ea, la rând, era Drujba lui Dumnezeu. Venise în București de trei luni. N-avea bani, dar se împrumutase și-și luase un BMW alb, un parfum Armani și un costum Gucci, deși stătea cu chirie într-o garsonieră confort III, în spatele Pieței Chibrit, lângă o plăcintărie de la care își cumpăra cina. Partenerii lui de afaceri, însă, habar n-aveau unde locuia, ei nu-l vedeau decât că se dă jos din BMW și că-și plimbă rufele, mirosind a parfum scump. Ei bine, în ziua aceea, înainte să ajungă la rând în spatele Marei, Drujba dăduse prima lovitură: scosese enșpe tone de cherestea dintr-un parchet forestier din județul Buzău și le vânduse ilegal în Rusia.

Drept care nu s-a mai dus la plăcintărie – a preferat o cină de lux, de la Mega Image: brânzeturi franțuzești, pâine portugheză, fasole libaneză cu lămâie, și o casoletă cu *sushi*. Cât timp a mâncat el în garsoniera de 2/2, Mara a ajuns în Gara de Nord, iar pe Sahib l-au năpădit primele secvențe de vis ale nopții. Atunci a auzit pentru prima oară glasul femeii îmbrăcate în aba. Spunea, într-o limbă necunoscută: „E o ebionită, sunt sigură“, dar, așa cum se întâmplă în vis, el i-a priceput fiecare cuvânt.

106
PORUNCILE

Mahomed își mai revenise, iar Fatima și Ali depăneau cu el una-alta, ca să le treacă timpul. Deodată, profetul o rugă pe Fatima să-și acopere urechile, căci voia să-i spună lui Ali niște lucruri potrivite doar unui bărbat.

– Dacă vrei, ies afară, îi zise Fatima.

– Cum să te scot din odaia mea tocmai azi? Stai cu mine, te rog, lasă-mă să mă bucur de chipul tău.

Și-i făcu loc pe marginea patului. Îi sărută mâna, așa cum făcea mereu, după care-l chemă pe Ali aproape. Fatima își acoperi urechile.

– Apasă cu putere, îi zâmbi Mahomed, căci nu vreau să auzi nimic. E ca atunci când erai copilă și ne jucam de-a ghicitul vorbelor după buze.

– Înseamnă că trebuie să mă și *uit* în altă parte, se înveseli Fatima. Știi că eram mai tare decât tine la jocul ăsta.

Și se uită pe fereastră. Iar Mahomed:

– Aseară i-am visat din nou pe profeți, o, Ali.

– O fi fost din pricina fierbințelii.

– Ali! Suntem moslemi, nu ne e teamă de moarte. Sau ție îți e?

– Mie nu mi-e teamă decât că nu-L slăvesc pe Allah îndeajuns.

– Atunci, ascultă-mă: după ce-oi muri, spală-mă, îmbracă-mă în giulgiu, coboară-mă în mormânt și recită-mi cele cuvenite! După ce isprăvești, plătește-mi datoriile, te rog! Vezi, începe cu evreii, ca să nu iasă vorbe: ia-l primul pe Gad, ovreii care ne-a dat bani ca să ridicăm oștirea lui Osama. Pe urmă, află cât îi datorez lui Sahib – el n-a cerut bani niciodată, dar s-a căznit cu mine din răputeri.

– S-o fi căznit el, dar...

– Ali, plătește-l! Apoi, dă-le bani și celorlalți, fără greș... Încă ceva: n-aș vrea să aud, de unde voi fi, că vei fi cerut vreo dovadă a datoriilor mele. Plătește-i pe toți, fără să pui întrebări.

Îi făcu semn Fatimei să-și descopere urechile. Vorbiră apoi despre nepoții profetului, despre o pereche de cai negri aduși de negustorii din Dhofar și despre regele Abisiniei, care strânsese oaste cu gând să pornească spre Miazăzi, spre Sofala. Toate aceste fapte și întâmplări erau în palma lui Allah, se știa, iar ei nu putură decât să se bucure de ele.

Apoi își luară la revedere, iar Fatima plecă cea dintâi. Când să iasă și Ali, Mahomed (pfal) îi făcu semn să mai stea și, cu chiu cu vai, se dădu jos din pat. Se duse în colțul încăperii, unde-și ținea armele, și-i dăruî lui Ali scutul, armura și spada, iar la sfârșit îi puse în palmă inelul lui.

– Vreau o singură *umma*, o, Ali! Nu mă vindeți și pe mine așa cum l-au vândut evreii pe Isa! Cu inelul, mai ai puțină răbdare, nu-l pune pe deget, că, dacă-l vede Fatima, o să se mâhnească.

La ora de *witr*, pe când Mahomed se căznea să facă cele trei *rakkaturi*, Sahib, aflat în odăița lui, schimba ceea ce scrisese cu câteva săptămâni în urmă. De-acum, Simha n-avea de ce să se mai supere că Bilha stătea de vorbă cu un djinn, care putea fi oricine, numai tatăl ei nu.

Asta o fac pentru mine, își zise Sahib și, pentru prima oară de multă vreme, își simți sufletul ușor. Nu trecură decât câteva clipe, însă, și gelozia pe propria-i carte îl năpădi, la început ca o mireasmă îndepărtată, apoi ca o îngrijorare ce-i înfășa măruntaiele, după care îl cuprinse o spaimă ciudată, de parc-ar fi uitat ceva însemnat, numai că nu-și dădea seama ce.

107
GRĂDINA SAQIFA

Era luni, 1 *rabi al-Awwal*, și s-a simțit din zori că va fi o zi rea. Vântul bătuse toată noaptea, iar pe vârful colinei Sal, în oraș, se așternuse bruma. Sahib nu dormise mai deloc și, când se crăpă de ziuă, îl auzi pe beduinul bolnav de piept cum scâncea ca un cățeluș.

Se duse să-l vadă. Prăpăditul era learcă de sudoare și făcuse iar febră. Scama ce acoperea incizia se încheiase cu puroi și mirosea a mocirlă în care putrezeau cadavre și flori de tei. Îl puse să se întoarcă pe o parte, dar beduinul nu reuși să se miște: rămase cu fața în sus.

Auzind zgomot, Bilha și Simha veniră și ele.

– Vreau leșie, scamă și untdelemnul cel gros, ceru Sahib.

Simha înfășură scama într-o cârpă curată și o stropi cu untdelemn. Mai adăugă zeamă de capere și leșie aproape crudă, unsuroasă, după care Sahib o puse pe Bilha să dea de o parte pansamentul murdar, iar el puse iute în loc scama curată.

Beduinul făcuse viermi. Simha duse mâna la gură.

– I-am simțit, șopti beduinul. Zâmbea și i se vedeau dinții albi și gingiile negre. Lasă-mă, o, Sahib... Mă mănâncă viermii de viu.

– Ba află că-ți sunt de folos. De unde ești, de fel?

– Din Aar, preacinstite.

– Și ce faceți voi acolo, în Aar?

– Tâlhărim caravane.

– Și? Merge?

– Cât ești tânăr, merge. Pe urmă nu te mai bagă nimeni în seamă.

– De ce vorbești așa? Fiul tău s-a dat peste cap ca să te aducă aici.

Îi dădu să bea ceai din coji de salcie, apoi o puse pe Simha să prepare un amestec de apă, miere și lapte de capră pentru clismă. Îi dădură și un sfert de măsură de pulbere de mac, cât să-l facă să viseze, dar nu prea mult, căci ar fi uitat să respire.

Deodată se auzi glasul lui Bilal: chema oamenii la *fajr*, rugăciunea de dimineață. Pe uliță nu se simți, însă, nicio mișcare, căci cei mai mulți vegheaseră noaptea lângă moschee, doar-doar ar afla ce se întâmplă cu profetul (pfal).

Orele se scurseră, dar niciun bolnav nu-i trecu pragul lui Sahib. Doar negustorul își făcu apariția într-un târziu, iar asta numai pentru că iar îi căzuse pansamentul de pe ochi. Sahib și Simha o mai văzură o dată pe Zamira, iar după aceea, neavând altceva de făcut, fetița se duse după Asim, numai că el n-avea chef de joacă. Jalal, care venise de la moschee, le povesti că negustorii nu ieșiseră în târg – cât despre caravanele de pe maidanul Monakh, nu plecase niciuna la drum. Se auzea că Fatima se dusesse la tatăl ei cu noaptea în cap și că nu mai plecase de acolo. Unii ziceau că profetul îi spusese ceva în șoaptă, făcând-o să plângă, după care îi mai spusese ceva și-o înveselise la loc. Aișa, de la care plecase zvonul, se jura că ea, una, n-auzise ce-i spusese Mahomed fiicei sale.

Nu se făcuse încă vremea rugăciunii de prânz, când la ușa lui Sahib bătu un trimis al lui Umar. Era un tânăr zbuciumat – se tot uita în jur și vorbea de parcă-i venea să izbucnească în plâns.

– Eu nu te înghit, Sahib, și nu-ți suport neamul, începu el, dar, dacă mai e ceva de făcut ca să-l salvezi pe profet, fă-o, iar eu îți voi dărui cămilele mele dimpreună cu izvorul cel răcoros din *hosh*-ul familiei. Și mai am pentru tine și-un crâng de curmali, dincolo de zidurile orașului, pricepi?

– Pricep, zise Sahib. Din păcate, arta mea s-a isprăvit, dar uite, o să vin chiar acum să-l mai văd pe profet, pacea fie cu el. Umar e acolo?

– Umar suferă. Niciodată nu l-am văzut să sufere atât. Nu-și găsește somnul de nopți întregi.

N-apucară să iasă, însă: deodată se ridicară strigăte de peste tot – din case, *hosh*-uri și ulițe, unindu-se într-un urlet prelung, ascuțit. Trimisul lui Umar duse mâna la gură și încremeni. Jalal o zbughi spre moschee, Malik ieși în fugă din *qasaba* lui cea înaltă, iar Ibrahim se strecură hoțește pe lângă ziduri. Se grăbeau, cu toții spre casa profetului.

Iar Sahib:

– *Baruh dayan emet* ³⁶.

Se întoarse în casă. Simha voia să se ducă la moschee, dar Sahib n-o lăsă. În ușă apăru o evreică între două vârste, care, după ce dădu binețe, se duse la Bilha și-i strecură ceva la ureche.

Bilha căzu într-un jeț.

– Blestem, zise. A plecat și Rahila, soră-mea. A plecat cu toată familia, fără să-mi spună nimic.

Evreica se uită la Sahib dintr-o parte, apoi ieși fără o vorbă.

– Ai văzut, bărbate? făcu Bilha. Moslemii ca Umar ne urăsc, iar ai noștri se poartă de parcă nici n-am exista.

– Mă duc să văd ce se întâmplă, zise Sahib și-o luă spre moschee.

Nu făcu decât câțiva pași, însă, și se trezi cu rabbi Nehemia în față.

– *Baruh dayan emet*, zise Sahib.

– Domnul nu se înșală niciodată, răspunse rabinul, Domnul știe mai bine... De-acum, trebuie să ne gândim la ai noștri, o, Sahib. Saad ibn Ubada a făgăduit că ne ține partea. Du-te la el și preschimbă-l în leu! Cu Saad calif, ne vom ridica din țărâna în care ne-a trântit așa-zisul profet de pe urmă.

– La Saad mă duceam, dar o să trec pe la Mahomed înainte.

– A murit, las' că treci pe la el după aia. Acum du-te la Saad!

– Am spus că mă duc la Mahomed.

– Barzillai... Sahib... frate... te lași purtat de emoții? Mahomed a murit, până ajungi la el se răcește, ce poți să mai faci pentru el?

– Trebuie să-l văd...

– De ce? se strâmbă Nehemia, numai că Sahib nu-l băgă în seamă și-și văzu de drum.

Lumea vorbea în gura mare despre ultimele clipe ale profetului – se aflase ce-i șoptise Fatimei când o făcuse să plângă, și anume că el, profetul, va muri curând. Apoi, când o înveselise, zisese că Fatima va fi cea dintâi din familie cu care se va întâlni în Rai și încă înainte de sfârșitul anului. După aceea îi sărutase mâna și ceruse un hârdău cu apă. Se spălase pe îndelete, de parc-ar fi fost sănătos tun, după care deodată se înăbușise și o rugase pe Fatima să iasă. „Cum să plec? Ți-e rău, zi-mi ce să fac“, se speriasse ea. „După ce-o trece ziua“, zisese profetul, pacea fie cu el, „n-o să-mi mai fie rău niciodată... Fatima, ești lumina ochilor mei“, adăugase el, prăbușindu-se în așternut. Așa, care era alături, îl mai auzise spunând că tovarășii lui erau precum stelele și că Fatima le putea cere ajutorul oricând, apoi respirația i se preschimbase într-un șuierat. Apucase să-i mai zică fiică-sii ca deîndată ce-l va vedea mort să rostească „Toți suntem ai lui Allah și la El ne întoarcem“, după care se jurase că voia să-L întâlnească pe Creator și-și dăduse duhul, chiar în clipa în care Osama, reîntors de la Jofr, se năpustea în odaie.

Ajungând în fața casei profetului, Sahib dădu ochi cu Haret.

– Dumnezeu să-l ierte, zise armeanul.

– *Baruh dayan emet*.

– *Inna lillahi wa inna ilayhi raji'un* ³⁷, răspunseră Ali și Osama.

– Ce boală să fi avut, dragă confrate? întrebă Haret, după ce se traseră deoparte. Eu am bănuțit mereu un catar al meningei.

– Ce importanță are? La Benares, îl mai disecau pe câte unul despre care nu știa nimeni ce are, dar aici nu e cazul.

Haret încuviință, cu gândul aiurea, iar Sahib se întreabă: să scriu despre ziua asta? I se părea c-ar săvârși o mișelie, dacă ar povesti moartea profetului, dar, privind în jur, își zise c-o să scrie

tot, absolut tot, căci oamenii, deși răpuși de durere, deja priveau unii la alții cu ochi hulpavi, ciulind urechile: se adăpau cu moarte, scuiپau vorbe repezite, sugeau zvonuri și improșcau venin – nu mai era mult și clipa de omenie avea să se stingă. De altfel, Bilal dădu glas silei ce-l cuprinsese pe Sahib:

– Mahomed abia a pornit spre Rai, iar ticăloșii vor să ia puterea deja. Fraților, ne paște *fitna* ³⁸.

În clipa aceea apăru și rabbi Nehemia, făcându-și loc prin mulțime. Chipul îi era răvășit și privea într-o parte, de parcă-i era rușine să calce pe colbul din fața casei profetului. Sahib îi întoarse spatele și-o luă spre casa lui Saad. Sunt la fel ca hoitarii ăștia, își zise el cu năduf. Ce Dumnezeu o fi Acela care a făcut din humă niște câini vorbitori ca noi?

Abia intră pe ulița ce ducea la casa lui Saad, că se auzi strigat. Era un scrib, un evreu, Alon. Era vărul de-al doilea al lui Sahib și se auzea că vrea să plece la Pumbeidita, la învățătură.

– *Shalom*, începu Alon. Vere, vezi că te vâri în viespar.

– Nu eu mi-am dorit să ajung aici, zău.

– Și-atunci, de ce mergi la Saad?

– Pentru că e bolnav.

– Hai să-ți spun ce știu de la Nuaym, vorbărețul, c-a zis Umar: cic-ar fi mai bine să-l lași baltă pe Saad.

– Umar nu e *tabib*, lui îi e ușor să vorbească.

– Nici tu nu ești moslem. Te bagi într-o luptă care nu e a ta.

– Rabbi Nehemia zice că e și lupta noastră.

– Ce știe rabbi... Alon zâmbi strâmb și-l luă pe Sahib de braț: Nehemia te vinde, Sahib, le-a zis alor noștri că plângi după profet, că te lauzi că doar tu îi pricepi lucrarea... Se întreabă dacă n-ai spus *shahada* și dacă nu i-ai jurat credință... Rabbi nu te iubește, o, Sahib.

– De unde și până unde trebuie rabbi să mă iubească?

– Văd că nu pricepi, așa că-ți mai zic o dată: nu te duce la Saad, căci, dacă te duci, intri în joc! Înțelege că *umma* nu e pentru slava lui Allah, *umma* e doar pentru cei ce n-aveau un cuvânt de spus și care acum pot să taie, să scuie, să spulbere... Asta a făcut Mahomed: le-a arătat alor săi că giuvaiergiul are nevoie de cautătorul de aur, că cel ce caută aur are nevoie de curmalele pe care le crește țăranul, că țăranul are nevoie de croitor și că croitorul îi cumpără iubitei brățări de la giuvaiergiu...

Pentru profet, toți sunt la fel, până și cerșetorii sunt totuna cu șecii... Mărturisește-L pe Allah, și-ai voie să tai capete, iubește-l pe profet, și ți-e îngăduit să pui foc... Cămilarul ăsta afurisit a dezvăluit târgul pus la cale de Elohim pentru noi, a făcut din *umma* o fiară cu mii de capete, iar tu, Sahib, te bagi în mijlocul ei...

– Alon, eu merg doar să văd un bolnav.

- Iar eu îți spun să nu te amesteci. Ține-te deoparte, Sahib!
- Tot timpul ne ținem deoparte... Ți se pare că-i bine? Dacă e vremea să intrăm în joc?

Se răsuci pe călcâie și-l lăsă pe Alon în mijlocul uliței. Ce naiba se întâmplă? se întrebă. Nu erau oamenii așa, nu te trăgea nimeni de mânecă să-ți spună ce-i bine și ce-i rău... Fir-ar să fie, se încrâncenă Sahib, nu numai c-o să mă duc la Saad, dar o să și scriu *tot* ce poftesc. În afara lui Zaid, doar doi-trei mai știu carte în Madina... Las' că le arăt eu: celălalt Sahib n-o să citească decât ce-o să vreau *eu* să citească.

Și intră la Saqifa, în grădina lui Saad, unde se adunaseră zeci de *ansari*. Unul zicea:

- Și dacă *muhajirunii* ne spun: noi l-am sprijinit la bun început pe profet, de unde și până unde să puneți voi, *ansarii*, un calif dintre-ai voștri?
- Atunci le zicem că dacă ei vor să pună calif, punem și noi un calif, alături de el! Nu acceptăm mai puțin de atât.
- Asta-i cea dintâi... slăbiciune, șopti Saad, stins, dintr-un colț. Îl zări pe Sahib. Ai sosit, găfâi el. Mi-a fost teamă... că Umar te-a convins să nu vii.

Și intră cu Sahib în casă, abia ținându-se pe picioare. *Tabib-ul* scoase din săculeț poțiunea pregătită de cu seară, i-o dădu s-o bea, apoi îi spălă brațul, scoase lanțeta și-i creștă o venă.

- Allah să fie cu tine, făcu Saad. Le zisesem alor mei să fie... aprigi... dar uite-i... sunt gata să dea înapoi.
- Nu știu ce să-ți zic, o, Saad...
- Ți-e frică? făcu bătrânul.
- Îmi e.

– Te înțeleg. Cei mai buni dintre-ai voștri au fost uciși... sau au plecat... Să-l fi văzut pe rabbi Abu Yasir, pe vremuri... cum vorbea și cum însuflețea lumea... sau pe Suwayd, ziditorul apei... toate canalele vechi din Madina au fost făcute de el... Când ridica el glasul, se clătinau casele... Iar *ansarii* mei? Suntem mai mulți decât *muhajirunii*, dar uite... plecăm fruntea... Cum de s-a cuibărit teama în sufletul nostru? Cum de-am ajuns să cădem la pace fără să ridicăm glasul? Prea multă putere au căpătat toți coate-goale... Prea mulți sclavi eliberați, prea mulți leneși fac gură... Când ai de-a face cu de-ăștia, nu le vorbi – plătește-i, răcnește la ei sau trimite-i la moarte: atât merită!

- Păi atunci, trimite-i la moarte, o, Saad! Pune-i să se bată pentru tine!
- Acum zece ani, așa aș fi făcut... acum nu mai pot.... Sărăcanii au drepturi, pricepi... Cârâie în *shura*, urlă la cei bătrâni...
- *Muhajirunii* o să-i trimită la luptă, preacinstite, dacă tu n-o s-o faci.

Saad oftă. Parcă îi era mai bine.

– Îmi vâri ardei iute în fund, evreiește, rânji el. Să se bată Saad pentru mine, asta trebuie că-ți spui.

– Sunt *tabib*, iar *tabib*-ii nu știu să se bată.

– Pe vremuri, *tabib*-ii puneau mâna pe sabie, dar, vai, lumea s-a schimbat, o, Sahib. Mă uit la bărbații pe care-i știam și nu-i recunosc.

În grădină se iscă larmă. Venise cineva de la moschee, spunând că Umar ridicase sabia în fața celor ce se tânguiau la ușa profetului: „Doar fățarnicii cred că Mahomed a murit, dar asta, v-o zic, e o minciună sfruntată. Profetul nu e mort, el e aidoma lui Musa, care s-a dus să-L întâlnească pe Allah pe munte și s-a întors după 40 de zile.“ Cică unii strigaseră: „Dar noi nu l-am văzut pe Mahomed c-ar fi plecat undeva.“ Iar alții: „Durerea ți-a întunecat mințile, Umar.“ Umar, însă, și-a rostogolit ochii, scrâșnind: „Dacă mai zice cineva că Mahomed a murit, cu mâna mea îlucid!“

Auzindu-i, Saad se sculă din pat și se duse în grădină, cu lanțeta în venă și cu sângele curgându-i încă din braț. Întrebă:

– De Abu Bakr știe careva ceva? Unde e?

Se ridicară mai multe glasuri: cică Abu Bakr era la el acasă, în Sunh.

– În cazul ăsta, să nu pierdem timpul. Să alegem un calif dintre noi, iar dacă *muhajirunii* nu cad la învoială, să-i luăm în săbii și să-i alungăm.

Îi răspunseră strigăte de încurajare. Dar un meccan, ascuns îndărătul unui curmal:

– Asta e datina noastră? Cum să luați, singuri, asemenea hotărâre?

– Oprește-mi sângele, îi suflă Saad lui Sahib.

– Mai lasă-l să curgă puțin!

– Oprește-l, îți zic!

Sahib îi scoase lanțeta din venă și-i acoperi rana cu scamă. „Ține apăsat“, îi strecură, „și nu te mișca mult, c-o să te lase puterile.“

Dar un alt meccan:

– O fi drept ca un moslem să cheme în ajutor un *tabib* păgân?

– Cine ești tu de întrebi asemenea prostii? strigă Saad. Sahib e dintr-un Neam al Cărții și a avut grijă de însuși profetul.

– Da, și-acum profetul e mort. Ovreii, se știe, fac numai rău.

Preț de o clipă, Sahib se gândi să-l ia pe meccan cu vorba bună, dar cei din jur îl priveau cu ochi prea aprinși.

– Nuh și Musa, începu el, au fost tot evrei.

– Și asta-ți dă dreptul să-ți vâri clăpăugele de urechi în *shura*?

– Vorbește gura fără tine, șuieră Sahib. Ibrahim a fost de-ai mei, la fel și Isa, așa c-am dreptul să-mi vâr clăpăugele oriunde.

- Pe Isa l-ați pus pe cruce, așa că mai bine uită-l.
- Tacă-ți gura, scârnăvie! sări Qays de la locul lui. *Tabib*-ul e oaspetele nostru și i se cuvine respect.
- Și eu sunt oaspetele vostru, o, Qays, nu se lăsă meccanul.
- Și-așa te-au învățat ai tăi, la Mecca, să te porți în casa altuia? Voi, meccanii, ani de zile v-ați bătut joc de profet: i-ați turnat lături în cap, i-ați izgonit primii tovarăși în Abisinia și l-ați alungat chiar și pe el în râpele de la Abu Cobeis... Voi ne dați lecții de bună purtare?
- Dar voi, când ați ocupat Mecca, cum v-ați purtat? „Azi e zi de măcel, azi e zi de tăiat capete“! – așa striga Saad, noroc că profetul i-a luat drapelul.
- Și tu ce făceai atunci, nătângule? Nu apărai Mecca? Erai de-ai lui Abu Sufian, fățarnicul, ai uitat? Te luptai cu moslemii, iar după aia te-ai convertit de frică, ticălosule!
- Nu-ți îngădui să-mi vorbești așa! Mi-am dat sângele alături de profet!
- Încetați! strigă Sahib. Profetul abia a murit, iar voi vă scoateți ochii, ca fiarele... Nu asta și-a dorit Mahomed.
- De unde știi tu ce-a vrut profetul, pacea fie cu el? Ce elixire drăcești i-ai dat, ca să-l tragi de limbă?
- Domnul mi-e martor, meccane, că l-am ajutat din toate puterile.
- Și-atunci, cum se face că Mahomed, pacea fie cu el, e mort?
- Nici cel mai mare *tabib* nu se poate pune cu Allah, când îi cheamă la El pe cei pe care-I iubește.
- Vorbe întortocheate, de ovrei, îi luă meccanul martori pe ceilalți. Cine știe dacă l-ai îngrijit cu adevărat sau dacă nu l-ai omorât tu?
- Dacă-s așa de nemernic, de ce nu mă ucizi chiar acum, o, meccane? se îmbătoșă Sahib. Taie-mi beregata, dar iute, c-am văzut ce poame-mi sunteți! Trupul lui Mahomed nu s-a răcit, iar voi vă certați ca niște muieri fără minte! Halal credincioși!
- Meccanul își încleștă dinții, dar un fârtat îl trase de-o parte. Sahib îl mai fulgeră cu privirea câteva clipe, după care ieși pe uliță.
- Vi se pare că ovreiul a spus prostii? întrebă Saad.
- La vorbă nu-i întrece nimeni, zise meccanul.
- Degeaba ai stat pe lângă profet, Allah să-l aibă în pază... Hai să alegem califul odată, căci altfel numai neghiobii o să aud azi.
- Graba asta nu-mi miroase a bine, zise alt *muhajirun*, pe nume Mughirah. Poate că de unii de-aici e vorba în presimțirea aceea a apostolului, când a zis că niște moslemi i se vor înfățișa în Rai doar pentru a-i fi smulși din față într-o clipită. Profetul se va ruga de Domnul: „O, Doamne, aceștia sunt frații mei“, dar

Domnul îi va zice: „Or fi frații tăi, dar tu nu știi cum s-au întors pe călcâie după plecarea ta.“

– Mughirah, îl luă Saad, de unde știi tu că Mahomed nu se gândea la *muhajirunii* ca tine când ne-a dat pilda asta?

– Pentru că ce doriți voi să faceți nu e drept. Unde-s ceilalți din *umma*?

Se stârni vânzoleală, se strigă, dar totul se potoli când se auzi că Abu Bakr ajunsese la profet acasă – cică venise fuga, gata-gata să omoare calul sub el. Aflând vestea asta, Mughirah le zise *muhajirunilor*:

– *Ansarii*, vedeți bine, sunt turbați. Eu mă duc să-i aduc pe Abu Bakr și pe Umar.

– Dacă te duci, îi spuse Qays, adu-l și pe Ali aici!

– Ba, suntem prea îndeajuns, se răsti Saad. Căci și numai Umar, dacă vine, o s-o țină pe-a lui și n-o să mai alegem niciun calif.

– Ba să vină Umar, sări un *ansar* din neamul Aus, care-l ura pe Saad, căci n-ar fi drept să pice totul, ca o plăcintă, în mâna Khazrajilor.

– Și tu vrei să pice în mâna meccanilor? se zbârli Qays.

Dar Malik, care era și el de față:

– Du-te mai iute, Mughirah, adu-i pe Umar și pe Abu Bakr.

– De ce ne trădezi, o, Malik? Tu ești *ansar* de-ai noștri.

– Oi fi eu *ansar*, dar sunt din neamul Aus. Du-te repede, Mughirah!

Se iscă din nou hărmălaie, iar Mughirah profită și fugi spre casa profetului. Când ajunse în fața moscheii, îi găsi pe credincioși vorbind aprins: unii ziceau că Umar are dreptate și că profetul nu era mort, dar ceilalți șopteau că era mai bine să aibă răbdare și să vadă ce-o să spună Abu Bakr, care intrase în casa lui Mahomed ca o nălucă, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

Odată intrat în odaia profetului, Abu Bakr l-a găsit înfășat în trei giulgiuri Sahulya albe, din bumbac. Se zicea că înainte să moară, Mahomed (pfal) văzuse că veșmântul îi era pătat cu șofran și o rugase pe Aișa să-l spele, iar când Aișa i-a spus că veșmântul era vechi și că mai bine-l schimba, profetul i-a zis că doar viii aveau nevoie de haine noi – pentru morți erau bune și cele vechi. Apoi i-a cerut o rădăcină de *siwak*, căci voia să se înfățișeze la Allah cu gura plăcut mirositoare, iar Aișa i-a înmuiat-o cu buzele ei și profetul și-a curățat dinții, suflând din greu. După ce a murit (în brațele Fatimei? în pat, șoptindu-i ceva lui Ali?), cinci tovarăși apropiați au fost legați la ochi și l-au spălat, conduși de Ali. Când Abu Bakr a intrat în odaia lui Mahomed, totul se terminase, așa că bătrânului tovarăș al

profetului (pfal) nu-i rămase decât să-i dezvelească fața și să-l sărute.

– Aș da viața părinților mei pentru tine, se tângui el, după care intră în moschee: O s-o zic pe cea dreaptă, le spuse el credincioșilor, dacă vreunul dintre voi îl slăvea pe Mahomed, atunci să afle că Mahomed e mort, iar dacă vreunul dintre voi îl slăvește pe Allah, atunci să afle că Allah e viu și că n-o să moară nicicând. Allah a spus: Mahomed nu e decât un apostol și, după cum știți, mulți apostoli au fost trimiși pe pământ înaintea lui Mahomed.

Mughirah auzea totul din uliță, bucuros că cei mai mulți țineau partea *muhajirunilor*. Apoi, însă, îl năpădi teama: dacă Saad alegea un calif chiar atunci? Se repezi în moschee, cu gând să-i vorbească lui Abu Bakr, numai că acesta intră în casa profetului, iar Mughirah nu putu să ajungă la el din cauza mulțimii și nici nu îndrăzni să-l strige, căci nu se cădea. Atunci, se întoarse pe uliță și încercă să intre pe ușa din față, dar nu izbuti, din pricina puzderiei de gură-cască. Printre aceștia, doi persani în veșminte scumpe își dădeau coate: „A crăpat, bestia“, făcu unul. „Să dăm fuga la șah să-i dăm vestea cea mare“, zise al doilea și-o luară spre Monakh, unde-și lăsaseră caii.

Ansarii din jur, căci erau și de-aceștia, vorbeau deja despre califat și despre întâlnirea din grădina Saqifa, de la Saad de acasă. „*Muhajirunii* nu-l vor pe Ali calif“, își ziceau ei, „deși profetul pe el l-a lăsat, la Gadir Khum.“ „Așa e, dar Ali n-are cum să ceară acum califatul. El are în grijă trupul profetului, după datină.“ Iar alții: „Hai la Saqifa. Doar n-o să-i lăsăm pe *muhajiruni* să ne ia califatul.“ „Spre Saqifa, spre Saqifa!“ se auziră șoapte de ici, de colo, iar *ansarii* o luară, pe rând, spre casa lui Saad. Of, se gândi Mughirah, uite că nu toți țin cu *muhajirunii*... Ce mă fac? Ce mă fac?

Din moschee se ridicară bocete, iar glasul lui Abu Bakr se ridică pe deasupra tuturor:

– De ce plângeți? Sunteți idolatri? Doar n-ați uitat de viața de apoi! Mahomed ne-așteaptă pe lumea cealaltă.

Glasurile credincioșilor se stinseră, iar asta îl însufleți pe Mughirah, numai că atunci îi auzi pe alți *ansari*, șoptind:

– Cum să-i lași pe *muhajiruni* să ia puterea? Profetul a fugit din Mecca pentru că mulți dintre *muhajirunii* de azi au fost idolatri până mai ieri.

– Nu fiți proști! Hai la Saqifa, zise altul și plecară cu toții într-acolo.

Pe Mughirah îl lăsară picioarele. Nu mai era timp de pierdut. Se înghesui, își făcu loc cu coatele, ajunse la intrarea în casa profetului și strigă, lăsând la o parte rușinea:

– O, Umar ibn al Khattab, vino până afară, te rog!

Nu e foarte limpede ce s-a petrecut după aceea. Unii spun că Umar ar fi răspuns că n-avea timp de Mughirah, căci trebuia să se îngrijească de profet, alții zic că, dimpotrivă, Umar nici n-ar fi fost în casa profetului și că, de fapt, l-ar fi întâlnit pe Mughirah lângă iazul lui Hamza și că așa ar fi aflat despre întâlnirea de la Saqifa. Nu e sigur nici dacă Umar i-a zis lui Abu Bakr, cu gura lui, ce și cum, sau dacă nu l-a trimis pe Mughirah în fugă, de la iazul lui Hamza, ca să-l anunțe să vină la Saqifa cât de iute putea.

Nu se știe decât că Abu Bakr a aflat într-un fel sau altul de întâlnirea *ansarilor* și că a lăsat baltă trupul profetului, la căpătâiul lui rămânând Ali și Osama. Abu Bakr îi mai strecură ceva la ureche lui Zaid ibn Tabith, scribul, și ieși din casa profetului, însoțit de Umar (sau îl întâlnește pe uliță, nu se știe), după care pleacă într-un suflet spre Saqifa, conduși de Mughirah. Pe drum, dădură nas în nas cu Abu ibn al Jarrah și-l luă cu ei.

Când s-au întrebat la Saqifa, Abu Bakr, Umar, Mughirah și Abu se ciocniră de doi *ansari*, Asim ibn Edy și Anwar ibn Sayda, care le strigară:

– Plecați! N-aveți treabă aici!

Cei patru nu-i băgară în seamă și dădură buzna în grădină chiar când Saad le spunea alor săi cu glas răgușit:

– O, *ansari*, noi suntem primii moslemi adevărați și nimeni nu ne poate lua acest drept. Profetul a predicat 13 ani printre meccani, dar cei mai mulți nu l-au ascultat, iar cei ce l-au ascultat n-au fost în stare să-l apere. În schimb, noi, *ansarii*, nu numai că l-am ascultat, dar datorită nouă a mai trăit profetul mulți ani, căci l-am apărut de cei ce-i doreau pieirea.

– Unde e Malik? Întrebă Umar în șoaptă. Un *muhajirun* i-l arată. Iar Umar: Știi ce-ai de făcut, Malik. Allah le vede pe toate, nu uita.

Malik încuviință. Între timp, Qays se apucase să vorbească în locul lui Saad, care, răzbit de boală, căzuse într-un jeț și-i șoptea lui fie-său ce să zică:

– ...prin noi, o, *ansari*, islamul s-a întărit, căci Allah, în mărinimia lui, ne-a însărcinat să veghem asupra profetului, pacea fie cu el. Cu ajutorul nostru s-a răspândit credința, ajungând până-n Egipt, în Saba, și la curtea romeilor. Acum, însă, vai, Mahomed a părăsit lumea asta, iar înainte de despărțire ne-a mărturisit cât de mult ne iubește pe noi, pe *ansarii* lui. Prin urmare, e dreptul nostru să conducem Arabia.

– Saad să fie calif! se ridicară strigăte din grădină.

– Ce face Malik? De ce nu vorbește odată? se război Umar la ai lui.

Malik, însă, n-avea cum să vorbească, fiindcă *ansarii* îl aclamau pe Saad, pe care-l vedeau deja calif. Dar un *muhajirun*:

– O, *ansari*, voi vorbiți numai despre *dunia*, lumea pământească, deși profetul a venit printre noi ca să ne dăruiască lumea de apoi.

– Profetul ne-a dăruit și *dunia*, și lumea de apoi, zise Qays, strigând vorbele pe care Saad nu le putea rosti cu putere. Noi, *ansarii*, o să luăm *dunia* în stăpânire, ca să arătăm lumii cum să trăiască cu teama de Allah.

– Adică noi, meccanii, n-am ști să arătăm asta?

Atunci se ridică un *ansar*, pe nume Tabit, care zise așa:

– Noi, *ansarii*, am fost de la bun început sclavii lui Allah și am crezut în trimisul Lui. Voi nu sunteți decât niște fugari, nu sunteți decât o mână de oameni...

– Și, dacă suntem puțini, nu trebuie să ne ascultați?

Iarăși se stârni hărmălaie. Dar Tabit, *ansarul*:

– Voi vreți doar puterea, voi vreți doar să-i dați pe *ansari* deoparte.

Umar făcu un pas în față:

– De mult voiam să vă spun ceva despre asta, căci știu la ce vă gândiți.

Era gata să se pornească, după cum îi era felul, dar Abu Bakr îi șopti:

– Las' pe mine, o, Umar, căci tu ni-i ridici în cap. Apoi, cu glas tare: Nimeni nu se îndoiește că Allah l-a trimis pe Mahomed să ne dea credința. Noi am fost primii care am primit-o și oricine a primit-o după noi n-a făcut altceva decât să vină în urma noastră.

Nu mai pun la socoteală că noi, meccanii, suntem quraișiți, suntem rudele lui Mahomed, așadar, și avem sângele cel mai nobil din toată Arabia, căci din noi se trag celelalte neamuri.

– Bine că recunoști că tot voi ați fost cei ce-L chinuiați pe Allah cu cei trei sute de zei, care, pasămite, trăiau în Kaaba, prinse Tabit ocazia din zbor. Voi, quraișiții, îi primeați pe pelerini la Mecca atunci când era *jahiliyya*, și-i îndemnați să se închine la idoli, ca să vă plătească vamă.

– Asta a fost demult, frate. M-ai văzut tu pe mine sau ai auzit că eu, Abu Bakr, i-am îndemnat pe pelerini să se închine la idoli?

– Tu nu, o, Abu Bakr, dar cei mai mulți meccani l-au urmat pe Mahomed doar de frică.

– Și vezi tu aici, în grădina cinstitului Saad, vreun astfel de meccan? Crezi c-aș avea nerușinarea să vorbesc în numele unui fățarnic? Și mai crezi, cumva, c-am uitat cum voi, *ansarii*, ne-ați dat adăpost? Voi sunteți frații noștri, vă iubim mai mult decât pe oricare alții. Califul, însă, trebuie s-o recunoașteți, nu poate fi decât un quraișit precum Mahomed, iar *ansarii* vor fi vizirii săi. Nu fiți geloși, căci, așa cum voi ne-ați ajutat în trecut, noi o să vă ajutăm de-acum înainte. Nu fiți tocmai voi primii care ni se opun, nu stârniți *fitna* în ziua morții profetului, pacea fie cu el... Mă

știți, ne-am rugat de atâtea ori împreună, așa că vă rog: jurați-i supunere lui Umar și lui Abu ibn al Jarrah! Noi vrem ca ei să ne fie califi, căci sunt cei mai buni dintre noi.

– O, Abu Bakr, interveni Tabit, tu însuși ai recunoscut că n-aveți cum să luați hotărâri fără noi.

– Așa e, o, Tabit, dar îți dau cuvântul că tot ce vom hotărî vom hotărî doar împreună cu voi, *ansarii* noștri iubiți.

– Atunci, iată hotărârea noastră: dacă voi dați un calif, la moartea sa o să dăm noi un calif. Vom avea califatul când unii, când alții.

– Dar așa ceva nu se poate, căci califul nu poate fi decât quraisit – toți ne recunosc drept tați ai celorlalte neamuri... Umar sau Abu ibn al Jarrah, strigă Abu Bakr și le împreună mâinile.

Alegeți-l pe oricare din ei!

Puținii *muhajiruni* strânși acolo strigară:

– Umar sau Abu ibn al Jarrah, Umar sau Abu ibn al Jarrah!

Ansarii începură să vocifereze, dar Umar ceru voie să zică și el ceva:

– O, Abu Bakr, nu-i drept ca cineva să ți-o ia înainte, căci tu ești cel dintâi dintre noi. Tu ai fost cu profetul în peștera Hira, când aștepta revelația și tot tu l-ai însoțit când a fugit din Mecca... Mereu ai fost al doilea după profet, pacea fie cu el, iar el pe tine te-a lăsat să conduci rugăciunea când n-a mai avut putere.

Dar Qays, mânat de la spate de Saad, care-i șoptea ce să zică:

– Noi recunoaștem că voi ați primit mesajul Domnului cei dintâi, o, *muhajiruni*, începu Qays rar, atent să nu piardă vreo vorbuliță din ce-i sufla taică-său. Vă recunoaștem și celelalte nobile însușiri și vă iubim la fel de mult cum ne iubiți și voi pe noi. Ne e teamă, însă, că după ce voi, pe care vă știm, nu veți mai fi, vor veni alții, cu care n-avem nici în clin, nici în mănecă și care o să uite de noi... Dacă cei ce vor veni nu vor fi dreپți cu *ansarii*? Mai bine să avem doi califi deodată: un *ansar* și un *muhajirun*.

Saad căscă ochii și-l trase pe fiul său de aba, suflând printre dinți:

– Ți-am zis eu să vorbești despre doi califi?

– Ce spui, o, Saad? zâmbi Abu Bakr. Vorbește mai tare, că nu te aud.

Bătrânul dădu să se ridice, dar nu-l ținură picioarele. Qays îl blestemă în barbă pe Sahib: „Nu te-a făcut bine, eu cred c-a bătut palma cu quraisiții“, îi strecură el lui taică-său.

– Taci, prostule! șuieră Saad. Of, de ce m-am îmbolnăvit...

tocmai acum? privi el spre cer și-l trase pe fiu-său de aba:

Vorbește ca un bărbat... vorbește ca și cum ne-am tocmit pentru cea mai frumoasă cămilă din lume...

– Ce cămilă? căscă ochii Qays.

– Doamne! gemu Saad. Să dreagă cineva vorbele lui fii-miu, că mă bagă-n pământ, mormăi el, dar tot Qays luă cuvântul:

– Să fie doi califi, așadar, și să aibă puteri egale, se uită el la taică-său, care se holba la Qays, nevenindu-i să creadă. Și când o muri califul *ansar*, să-i ia locul alt *ansar*, iar când o muri califul *muhajirun*, să-i ia locul alt *muhajirun*. Așa e cel mai bine, căci dacă doar noi punem calif, voi veți trăi cu teamă, iar, dacă doar voi puneți calif, atunci noi vom trăi în teamă...

Umar se repezi să răspundă, dar Abu Bakr îl potoli:

– Las' pe mine, frate! Băietanul ăsta e un nătărău, îl omoară cu zile pe taică-său... Apoi, cu glas tare: Dumnezeu l-a trimis pe Mahomed cu o Carte în fața lumii, iar lumea, la început, n-a vrut să uite de idoli, așa că Allah i-a ales pe *muhajiruni* să fie martorii profeției. Ceilalți arabi l-au blestemat pe profet, și-au bătut joc de el și singurii care i-au fost alături atunci au fost *muhajirunii*... Prin urmare, noi fiind primii care l-au îndulcit ochii Domnului, noi merităm să-i urmăm profetului și nimeni n-o să spună altfel decât dacă e necinstit. Nu vă fie frică, *ansari*, căci în orice vom face, vom ține cont de voi.

Iar se iscă larmă. Saad ceru apă rece și se uită lung la Qays, care nu era în stare să-și găsească cuvintele. Doamne, își spuse bătrânul, nu mă lăsa! Trase adânc aer în piept și-i șopti lui Qays, cu glas stins:

– Tu să taci... Nu-i chiar *nimeni* în stare... să-i țină piept lui Abu Bakr?

– Las' pe mine, o, Saad! zise Hubab ibn Mundhir și ridică brațul, cerând liniște. O, *ansari*, începu el, credeți cumva că meccanii sunt mai însemnați decât noi? Allah are ochi pentru toate și El știe că *ansarii* și *muhajirunii* sunt o singură *umma*, dar, pe de altă parte, credeți că Domnul uită ce-au făcut *muhajirunii* după ce Mahomed a primit revelația? Ei, care ne țin predici acum, se rugau în ascuns, fraților, în ascuns, de parcă era lucru de ocară să se nască în neamul lor un profet. Câți au împărțit chinul cu el? Câți au avut curajul lui Bilal, care nu s-a dezis de islam nici când a fost pus la cazne – plesnit cu biciul și cu pieptul strivit de ditamai bolovanul? Ei nu l-au mărturisit pe Domnul decât după ce noi, *ansarii*, le-am dat adăpost, iar idolatrii n-au fost ținuți în frâu decât de sabia noastră... Așadar, fără supărare, califatul este al nostru, nu al *muhajirunilor*. Iar dacă nu se poate altfel, atunci să fie doi califi: unul de-al nostru și unul de-al lor.

– Și tu, Hubab? se schimbă Saad la față.

Abu Bakr se pregăti să răspundă, dar Umar nu se mai putu abține:

– Nu pot să fie doi regi în același regat! Ce neam a mai avut două căpetenii deodată? Intră două săbii în aceeași teacă? Voi nu știți că arabii nu se vor supune decât quraișilor? Califul trebuie

să fie dintre noi, căci nimeni nu pune la îndoială că Mahomed a fost quraișit.

Văzând că cei din grădină încep să mormăie și că *ansarii* înșiși nu sunt siguri pe ei, Saad îl chemă pe Hubab la el.

– Spune-le ce-ți spun eu acum, și nimic altceva!

Iar Hubab, luându-se după Saad:

– O, *ansari*, nu-l băgați în seamă pe Umar! Dacă e neam cu profetul, fiindu-i socru, de ce nu e la căpătâiul lui să împlinească cele cuvenite? Iar dacă meccanii vor spune că datinile sunt mai puțin însemnate decât califatul, atunci de ce nu e Ali aici? Chiar așa – pe Ali de ce nu-l chemăm, căci profetul despre el ne-a vorbit la Gadir Khum! Noi am crezut că Ali va fi calif, care Ali e din neamul lui Mahomed... N-am fi zis nimic dacă era Ali calif, dar, dacă el nu e aici, noi spunem că e dreptul nostru să fim căpetenii. Și-acum, gata, să punem un calif dintre noi, iar, dacă *muhajirunii* nu se supun, să-i alungăm din Madina. Pe cine zice altminteri cu sabia îl fac să tacă!

Umar dădu să se repeadă la Hubab, dar Saad îi zise să fie cu luare aminte, căci era în Madina, iar *ansarii* erau câtă frunză și iarbă. Atunci, Abu Bakr se vârî între Umar și Hubab, zâmbind în felul lui negustoresc. Numai Allah știa ce avea în suflet, însă, căci ochii îi scăpărau. Iar Abu ibn al Jarrah:

– O, *ansari*, rușine! Tocmai azi vorbim de săbii? Tocmai azi ne certăm? Ce vreți să faceți? Vreți să rupeți *umma* în două?

– Nu vrem *fitna*, nu vrem *fitna*, îi îndemnă Malik să strige, căci sosise clipa lui, iar toți din grădină îi preluară strigătul. Văzând asta, Malik ieși în față: O, *ansari*, începu el, e drept că noi suntem primii în islam și în războaiele profetului, dar asta înseamnă, oare, că trebuie să fim meschini?

– Blestematele! suflă Saad. Vorbești doar pentru că neamul tău... s-a urât dintotdeauna cu neamul meu...

Malik nu-l băgă în seamă:

– Noi, ca moslemi, trebuie să fim plăcuți lui Allah și să-l ascultăm pe profet, nu să alergăm după bucuriile acestei lumi. Să fi uitat noi că Ceasul Judecății bate negreșit? Să lăsăm deoparte ce-a făcut fiecare pentru islam. Dacă Mahomed a fost quraișit, e normal ca și califul să fie quraișit.

– E numai mâna lui Sahib, tată, zise Qays, punând mâna pe sabie. S-a înțeles cu nemernicii ăștia și ți-a dat cine știe ce otravă ca să nu poți vorbi!

– Taci, nătângule! Tu nu pricepi nici de ce oaia însetată trage spre apă.

– Malik, *ansarul*, a grăit înțelept, strigă Umar. E dreptul quraișților să ia califatul. Abu Bakr, tu ești cel mai bătrân: întinde mâna să-ți jur credință!

– Fățarnici blestemați! Îi privi Saad turbat. Tu, gâfâi el spre Tabit, dă-i lui Ali de știre... să se grăbească aici...

Umar, însă, se și pusese în genunchi și-i săruta mâna lui Abu Bakr, lucru pe care dori să-l facă apoi, în mare iuțeală, Abu ibn al Jarraf, numai că Malik i-o luă înainte.

– Îi pierdem, șuieră Saad, neputincios.

Malik îl privi în ochi, rânjind (i se vedea un dinte, ca la câine), în timp ce punea fruntea pe mâna noului calif: na, n-o să fii tu califul și nici vreunul de-ai tăi! Se repezică și ceilalți *muhajiruni* să-i sărute mâna lui Abu Bakr, nevrând să mai piardă timpul.

Hubab scuipe într-o parte.

– Malik, trădător ce ești! strigă el. I-ai jurat credință lui Abu Bakr pentru că-l urăști pe Saad, scârbă!

– Zâzania asta, șuieră Umar, numai ovreii au băgat-o între noi, o, *ansari*. Nu mă mir că un ovrei ca Sahib i-a ținut partea lui Saad!

Dar Saad:

– A plecat Tabit după Ali?

– Ca vântul s-a dus, zise Hubab.

– Foarte bine, făcu Saad și, adunându-și puterile, se repezi la Umar și-l apucă de barbă.

Și se stârni iureșul – dar era iureș de moșnegi: nu se luptaseră cam de mulțisor, așa că se băteau femeiește. Cum-necum, însă, *muhajirunii* se aruncară în învălmășeală, iar Khazrajii se năpustiră asupra celor ce nu apucaseră să-i sărute mâna lui Abu Bakr, încercând să-i împiedice să-i jure credință. „Dacă-mi smulgi un singur fir de păr din barbă, cu mâna mea te omor, Saad!” răcnea Umar. „Blestemul lui Allah să cadă asupra ta, Umar!” striga Hubab. „Asupra ta să cadă, Hubab, câine ce ești!”

Deodată, Umar îl îmbrânci pe Saad, care se prăvăli la pământ.

– Umar l-a ucis pe tata! țipă Qays, cu glas ascutit.

– Nu-s mort, prostule, strigă Saad de jos. Unde mi-e sabia? Sabia mea!

– O să arzi în focul Gheenei, ticălosule! răcni Umar.

Se auziră tropot de copite, zvon de glasuri și țipete ascutite, iar Abu Bakr și Umar prinseră a striga din adâncul bojocilor: „Au venit, al nostru e califatul!”, răcniră ei, îmbrățișându-se.

Erau beduinii din Aar, pe care Zaid îi chemase în ajutor la sfatul lui Abu Bakr. Călăreții se năpustiră pe porți, săriră peste garduri și se repezică în învălmășeală, îmbrâncindu-i pe *ansarii* ce-i țineau partea lui Saad.

– Au năvălit în casa unuia de-ai noștri, răcni Hubab. Izgoniți-i, *ansari*! O să cerșim la ușile lor și-n loc de mâncare o să primim pumni și picioare...

Lucru care i se întâmplă imediat, căci un beduin îl izbi în față, trântindu-l de un zid. Alții se repezică asupra lui, cu săbiile

ridicate, dar Abu Bakr se băgă între ei, alungându-i:

– Lăsați-l în pace! Tu, Hubab, asta crezi despre mine?

– Păi, acum ce faci, Abu Bakr? Nu ne împarți pumni și picioare?

– Tu crezi c-o să te las să mori de foame vreodată?

– Tu nu, dar urmașii tăi da.

– Dacă o să fie așa, îți jur pe sufletul meu c-o să poți să-ți retragi *bayat-ul* ³⁹.

– Eu nu mă închin, se auzi Saad dintr-un colț, nu mă închin! Sângera din nas și din gură. Aveți noroc că-s bolnav... Dacă eram sănătos, vă alungam din Madina... vă fugăream pân' la Mecca... Dați-mi drumul! se smulse el dintre beduini. Afară din casa mea!

Și o luă cu chiu, cu vai, spre odăile sale, urcând cele câteva trepte spre pridvor. Hubab îl ajuta. Qays, pus la pământ, spumega de furie.

– Toți i se închină, tată! Toți!

– Eu nu! Pe mormântul mamei mele că n-o fac! Of, Mahomed, dacă ne lăsați un calif, nu ne începeam drumul astfel...

Tabit intră în curte, întorcându-se de la Ali. Încremeni văzând tărbăoiul, jețurile trântite, florile călcate în picioare și arbuștii rupți. Beduinii se repeziră să-l înșface și pe el, dar Abu Bakr îi opri.

– Așa e că Ali n-a vrut să plece de lângă profet? îl întreabă.

Tabit nu răspunse. Se duse lângă Saad, care, oprit în fața ușii, privea cu nesaț către cer:

– Adevăr vă spun, apostolul a plecat prea devreme dintre noi. Și se prăbuși. Făcea spume roșiatice, dar *muhajirunii* nici nu-l priviră – continuau să i se închine lui Abu Bakr.

– Trimite după Sahib, îi zise Tabit lui Qays.

– După câinele ăla?

– Pe el îl vreau, suflă Saad de jos. Doar pe el, netotule!

Sahib se învârti pe maidan, la Monakh, mai bine de un ceas. Intră în târg, o luă printre corturi, se uită la tarabele de lângă focurile de tabără – era liniște peste tot. Lumea vorbea în șoaptă. Nimeni nu vindea nimic.

Porni spre casă. Se încălzise, se făcuse zăpușeală în numai un ceas. Canalele și iazurile erau pline ochi, iar Sahib se uită spre munți: dispăruseră cușmele de zăpadă de pe creste. O luă printre *hosh*-urile care până acum câțiva ani fuseseră ale evreilor Banu Nadir, trecu pe lângă o livadă de piersici cu miros îmbătător, lăsă pe mâna dreaptă o pepenărie, apoi trecu un podeț de piatră și o luă pe ulița ce ducea spre casă. Iazurile de la miazăzi luceau în depărtare. Era lună plină.

Intră în casă. Bilha și Simha sporovăiau în grădină – glasurile lor vioaie nu se potriveau cu liniștea din oraș.

– Hei, vorbiți mai încet! le ceru Sahib. Mai ales tu, Simha: ție chiar nu-ți pasă că Mahomed a murit?

Simha încremeni și se uită la Bilha, buimacă. Își strânse pleoapele, dar tot o podidiră lacrimile.

– Am știut eu, dar n-am vrut... n-am vrut... Se înnegură: Ești rea, mami... Pe mine Mahomed mă iubea, iar noi două... noi două n-ar fi trebuit... Mahomed s-ar fi supărat, dac-ar fi aflat că noi două...

– De ce să se supere? o întreabă Sahib, dar Simha fugi în casă.

– Ți-am zis că nu mai ai ochi pentru noi, făcu Bilha. Fiică-ta e doar un copil, dar ție nu-ți pasă: te porți cu ea ca și cum ar fi un *tabib* mai scund, fără vârstă. Acum, uite-o, suferă după cum crede că suferă oamenii mari. Ceasuri întregi s-a prefăcut că profetul nu e mort, ceasuri întregi s-a mințit.

– La fel aș face și eu, dac-aș putea. Îmi pare tare rău după el.

– Mie îmi pare rău după noi, bărbate. Măcar i-au dat califatul lui Saad?

– Nu știu. Când am plecat de la Saqifa, încă se certau.

– Rabbi spune că Saad e singura noastră șansă... Of, vino la sinagogă, Sahib! Pe vremuri din astea trebuie să ținem cu toții aproape.

Se auziră pași. Era Jalal. Avea ochii roșii și-și trăgea nasul:

– Nu-mi ajunge că sufăr ca un câine, începu el, trebuia să mai pătesc și rușinea asta. Profetul e mort, iar ei s-au bătut ca chiorii... L-au pus calif pe Abu Bakr.

– Pe Abu Bakr?! Iar Saad?

– Saad a pierdut. Abu Bakr și Umar sunt căpeteniile.

Și le povesti ce s-a petrecut la Saqifa.

– Ce fel de neam suntem? se tot văicărea. Ce-o fi zis profetul când ne-a văzut învrăjbiți, dinainte să-l fi îngropat? Nu suntem mai buni decât voi sau creștinii... Anii cu Mahomed, pacea fie cu el, nu ne-au fost de ajuns.

– Jalal, noi am primit Cuvântul Domnului de două mii de ani și am rămas la fel de bezmetici.

– Lasă-mă, o, Sahib... Of, de ce n-a mai trăit profetul măcar zece ani?

Din odaia din spate se auzi un suspin. Iar Sahib:

– Ne-am luat cu vorba și am uitat de bolnavi. Hai să-i vedem!
Hai, Simha, vino și tu!

Zamira era bine, dar beduinul din Aar li se scurgea printre degete: ochii i se afundaseră în orbite, sufla iute și şuiera precum foalele găurite. Deodată, îl luă o tuse crâncenă și coptura îl înecă.

– Liniștește-te! îi zise Sahib și-i ceru Simhei să prepare o infuzie de *shafallah*, în care să toarne trei măsuri de pulbere din floarea-păianjenului.

– Ce vorbe-s astea? Nu vrei să-ți mai vezi nepoții?

– Pentru amărății ca noi... Mahomed era totul. El e mort, însă... iar netrebnicii vorbesc de-acum cu vorbele lui... Mai bine să mor iute... măcar o să merg alături de apostol în Rai...

– Hai, liniștește-te! Simha, dă-i niște mac.

Sahib se duse în odaia din față și se așeză la masa de scris cu capul în mâini. Se întrebă: Cine-mi mai dă ghes fricii, dacă Mahomed a murit? Ce-a fost el pentru mine? De ce a trebuit să vorbesc atâtea cu acest ucigaș de evrei? De ce l-am iubit, ce semn e asta, cine mi-L dă și de ce? Nu vreau să cred în Tine, strânse Sahib pumnii, nu vreau, totul e *ezira*, *ezira*, își aminti el vorba din vis.

Simha bătu la ușă.

– Se chinuie beduinul, tati... Dac-am încerca pe el esența de Serendib?

– Lasă-l... Esența de Serendib e o alegere bună pentru boala lui, dar n-o să-l ajute – doar o să-i lungească agonia.

Bilha îi chemă la masă, dar nimeni n-avea chef să mănânce. Era din ce în ce mai cald. Dinspre grădina lui Khalil venea miros de verdeață, iar din curtea animalelor se ridică mugetul chinuit al unei cămile.

– I-auzi, cămila blestematului de Malik, zise Jalal. Plânge după pui.

– Ți-ai bătut joc de o cămilă care dă țâță? se încruntă Sahib la Simha.

– Când am vopsit-o, n-am știut că...

– De ce n-ai spus că are pui? Nici tu nu știai, Jalal?

– Iartă-mă, o, Sahib, dar numai de cămila lui Malik nu mi-a ars. Am uitat s-o mulg, asta e. I-am dat lui Malik bani să-și hrănească puiul din curte, căci n-a vrut laptele cămilei lui (zice că-i fermecat!), și-am uitat s-o mulg...

Cămila mugi din nou.

– Du-te s-o mulgi, îi porunci Sahib, fiică-sii! Du-te! Acum! N-apucă Simha să iasă, că cineva bătu la ușă. Era Ali, ginerele profetului. Rabab îi deschise, făcu o plecăciune, spuse cele cuvenite unui bărbat de asemenea rang și-o șterse în grădină, urmată de Jalal și Naghib. Ali intră. Era voinic, nu foarte înalt, lat în umeri și cu ochi scăpărători. Mergea potolit, ca un leu ce se duce agale spre apă.

– *Salaam aleikum!* o, Sahib.

– *Aleikum salaam!* o, Ali. *Baruh dayan emet.*

– *Inna lillahi wa inna ilayhi raji'un.*

– Șezi, o, Ali. Îmi pare tare rău de moartea profetului, pacea fie cu el.

Vorbiră despre Mahomed, apoi trecură la altele, fără grabă, după cum era obiceiul între bărbații care se vedeau rar. După aceea Sahib aduse discuția pe făgașul pe care-l doreau amândoi:

– Ce s-a întâmplat de mi-ai călcat pragul, o, Ali?

– O, Sahib, profetul, Allah să-l aibă în pază, m-a rugat să-i spăl datoriile. Am început cu voi, cu evreii, căci așa mi-a cerut.

Simha, care se pregătea să iasă în grădină, se opri și îi zise:

– O, Ali, păi, dacă domnia ta vorbește de datorii, eu ce să mai spun? Îi făgăduisem profetului o cingătoare, și n-am apucat să i-o dăruiesc.

– Ești doar un copil, o privi Ali, încurcat. Profetul o să priceapă de acolo, de unde e, că n-ai avut cum să te ții de cuvânt.

Se întoarse apoi spre Sahib: Preacinstite, vreau să te plătesc pentru strădania cu care l-ai îngrijit pe apostol.

– O, Ali, îl luă Bilha, nu cumva vrei să plătești grabnic pentru că suntem evrei?

– Nu pricep unde bați, făcu Ali.

– Dacă n-am fi fost evrei, ai fi venit la fel de iute ca să stingi datoria?

– N-are rost să vorbim despre asta, zise Sahib, fiindcă profetul nu-mi e dator cu nimic. Arta mea nu i-a fost de folos.

Bilha nu se lăsă, însă:

– De ce ți-a spus profetul să începi cu noi, o, Ali? Te încurcă datoriile pe care le ai la evrei?

- Bilha! ridică Sahib glasul. Te rog, iart-o pe soția mea! îi zise lui Ali.
- De ce s-o iert? Nu mi-e nici rușine, nici teamă să-i răspund.
- De teamă nu te bănuiește nimeni, o, Ali, zise Bilha. Nu ți-a fost teamă nici când moslemii erau doar o mână de oameni – cum să-ți fie acum, când ai toată Arabia la picioare?
- N-am gânduri ascunse, făcu Ali, dacă aici bat vorbele tale.
- Să fie, atunci, doar dispreț?
- Dispreț? Cum să-l disprețuiesc pe cel ce l-a ajutat pe profet? În plus, Sahib nu e ca ceilalți evrei: el nu l-a invitat pe Mahomed în casa lui ca să-l răpună cu pietre și nici nu i-a dăruit o oaie otrăvită, precum Zaynab. Las la o parte că pe Zaynab profetul a iertat-o, pacea fie cu el.
- A iertat-o? pufni Bilha.
- Sahib dădu s-o oprească, dar Ali făcu semn că voia s-o asculte:
- Cu femeile nu-i de glumit! surâse el, deși ochii îi aruncau fulgere.
- Pesemne că de-aia a ucis-o profetul pe Zaynab, zise Bilha, pentru că nu-i de glumit cu femeile. Mai întâi le ierți, iar după aia pui să fie ucise.
- Profetul a pus să fie ucisă, pentru că din oaia oferită de ea a mâncat Bashir, iar Bashir a murit. Zaynab a făcut moarte de om, și voi ați fi pedepsit-o.
- O, Ali, socrul tău, profetul tău – abia a murit și nu se cuvine să-mi dau drumul la gură, dar tu mă provoci. Zici că dorești să plătești datoria? Dacă, de fapt, vrei să fim chit, ca să ne lovești cu inima împăcată?
- De ce ești bănuitoare? Îți jur, doresc doar să plătesc datoria... Preacinstite Sahib, se întoarse el la *tabib*, te rog, lasă-mă să te răsplătesc!
- Nu vreau banii aceștia, domnia ta.
- Te conjur să-i primești! Profetul mi-a cerut-o cu limbă de moarte.
- Dacă tot ai vorbit de moarte, vezi bine că nu l-am scăpat de ea.
- De străduit, însă, te-ai străduit.
- Sunt *tabib* – cum să nu mă străduiesc? Eu, adăugă el, de parcă voia să arate că e de bună-credință, eu nu-s la fel de supărat pe voi ca ai mei.
- Nu ești supărat pentru că n-ai pierdut pe nimeni din porunca profetului, se sumeți Bilha. Eu, ce să zic, însă? Zaynab mi-era verișoară.
- Zaynab a vrut să-l ucidă pe profet, pacea fie cu el, se încrâncenă Ali.

– Voia să vadă dacă e un profet adevărat, zise Bilha. Dacă Adonai l-a trimis pe Mahomed pe pământ, otrava ei n-ar fi avut cum să-l atingă.

– Profetul n-a fost decât om...

– Înseamnă că ne închinăm la profeți și Dumnezeii diferiți, zise Bilha.

– Până una-alta, făcu Sahib, împăciuitor, află, o, Ali, că nici nu știu cât îmi datorează cel pe care am cutezat, în sufletul meu, să-l numesc prieten.

Bilha căscă ochii:

– Sahib, îmi faci silă... cum... cum poți să...? se bâlbâi ea.

– Mami, nu fi supărată! Profetul a fost bun cu noi, zise Simha din ușă.

– Tu, izbucni Bilha, tu ești mai mult fiica lui Sahib decât a mea... Nu-ți pasă din cine te tragi, ești totuna cu taică-tău!

– De ce-mi vorbești așa, mami? Ce ți-am făcut?

– Încetați! ridică Sahib degetul. O, Ali, îți dau cuvântul meu că habar n-am de câte ori l-am consultat pe profet.

– Asta o știu eu, căci Mahomed l-a pus pe Zaid să noteze toate consultațiile, bașca prafurile și unsoarele pe care i le-ai preparat. Mahomed îți datorează nouăzeci și doi de dirhami, o, Sahib, zise Ali, scoțând din djellaba un sac plin cu monede zornăitoare. Iată banii ce ți se cuvin. Iar aici, scoase el o bucată de pergament, aici vreau să scrii că ai primit banii, astfel încât să se știe că a fost împlinită dorința socrului meu.

– Nu lua banii, Sahib! făcu Bilha. Nu-i lua, că-s pieirea noastră... Nici eu n-am primit nimic de la Fatima.

– Fii sigură că nu-i iau – cum să iau bani de la un bolnav care mi-a murit?

– Unde mai pui că atunci, se băgă Simha, ar trebui să mă fac și eu luntre și punte, ca să-mi respect făgăduința făcută lui Mahomed.

– Eu nu plec acasă cu banii, zise Ali.

– Asta nu ne privește, pufni Bilha.

– Mami, cum poți să vorbești așa?

– Du-te odată la cămila lui Malik! se înfurie Bilha.

– Terminați! ridică Sahib vocea. Uite cum facem, o, Ali. O să iau banii, dar îi dau de pomană Esterei, căci e singură și crește șase copii.

– Dă-i Esterei, se îmbufnă Bilha, și în câteva zile vor ajunge înapoi la moslemi. Ei vor profita de banii tăi, iar Estera o să rămână săracă.

– O, Bilha, se umbriră ochii lui Ali, tu crezi că mintea îmi stă la bani?

- Știi că nu ești așa și ți-o zic în față: mai bine erai tu calif. Ce zici? se uită Bilha la fiică-sa. Am fost mai îngăduitoare?
- *Posibil*. Nu știu de ce, dar nimic nu-ți convine de la o vreme încoace.

Ali și Sahib izbucniră în râs.

- Hai să isprăvim, făcu Ali, căci cine știe ce mai zice Simha... Ia banii, Sahib, și dă-i de pomană, profetul va fi fericit să afle ce fel de *tabib* a avut.

Sahib luă săculețul și semnă. E *ezira*, își aminti el cuvântul din vis.

- Îți mulțumesc din suflet, o, Sahib, răsuflă Ali ușurat.

Din poartă se auzi zvon de glasuri: Jalal răcnea, încercând să-i țină piept lui Mansur, fiul cel mare al lui Malik, care striga din răspuțuri:

- Asta crede stăpânul tău? Că-l iertăm dacă ne plătește? Crede că ne împacă dacă ne dă cămila înapoi?
- Sahib e drept: nu numai că vă înapoiază cămila, dar v-a despăgubit și pentru laptele ei.
- Doar pentru că i-a ajuns cuțitul la os. Crede, ca orice ovrei, că scapă basma curată dacă plătește... Ia să-și înfrunte soarta acum, că nu mai are cine să-l apere.
- Deci, pentru tine, nu se pune că profetul îl prețuia pe Sahib.
- Ești un câine, Jalal, ești un șobolan și-un sclav care-i ia apărarea stăpânului. Degeaba a propovăduit Mahomed pentru unul ca tine.

– Nu sunt sclav de ani de zile.

- Vorbești ca să nu taci... Vă spintec pe toți din casa asta!
- Ce s-a întâmplat, Mansur? întrebă Ali, ieșind în curte. Iată, și eu sunt în casa asta – mă spinteci acum sau mai stai?

Mansur își bulbucă ochii și dădu înapoi:

- Las' că vedem noi ce zice Abu Bakr... El e califul! Profetul, Allah să-l păzească, a fost prea bolnav în ultima vreme ca să ia hotărâri înțelepte.

– Vrei să spui că boala l-a prostit? se apropie Ali de Mansur.

– Vreau să spun că Sahib, ovreiu, vă îmbrobodește pe toți.

– Și l-a îmbrobodit și pe trimisul lui Allah?

Mansur bătu din picior. Frații și verii lui se adunaseră pe uliță, privind urât la Sahib, iar vecinii ieșiseră în fața porților mormăind.

– Mansur, scrâșni Ali, oare nu ne-a învățat profetul cum se răscumpără un animal vândut greșit, pierdut sau furat?

– Să știi că-i dăm cămila înapoi, preacinstite, se băgă Simha, deslușindu-i lui Ali tărașenia în câteva vorbe.

– Mansur, îl amenință Ali cu degetul, din câte văd eu, târgul e cinstit.

– Las’ c-o să judece Abu Bakr cât de cinstit e, strigă Mansur.
Am trăit s-o văd și pe-asta! zbieră el, luând-o spre casă. Ginerele
profetului pleacă urechea la vorbele unei ovreicuțe, numai bună
s-o...

– Mansur! strigă Sahib. Măsoară-ți cuvintele!

– Te-ai trezit și tu! Vrei cumva să ne măsurăm?

– Sahib e *tabib*-ul meu, zise Ali încet coborât. Măsoară-te cu
mine, Mansur, tu cu sabia, iar eu cu mâinile goale... Ce zici, e
cinstit așa?

Mansur îi privi pe ai săi. Se uitau în pământ.

– Las’ c-o să judece Abu Bakr tot, nu se lăsă el. Noi i-am jurat
credință, o, Ali, iar Umar ne-a spus că și tu ești așteptat să-i pupi
mâna, numai că nimeni nu știe de ce întârzii, isprăvi Mansur și
intră în *qasaba* sa cea înaltă.

– Îți mulțumesc, o, Ali, spuse Sahib.

– Mansur a fost mereu cu mintea înfierbântată, zise Ali.

– Nu e singurul, se băgă Bilha. Zău, nu e singurul...

Ali ridică din umeri și dădu să plece, când apăru pe uliță Qays.

– O, Ali, bine că te văd! începu el. Ai auzit ce s-a întâmplat la
noi acasă?

Ali încuviință, dar nu spuse nici că-i bine, nici că-i rău. Iar

Qays:

– Tatei i s-a făcut rău. Vino să-l vezi, o, Sahib, c-abia mai stă
pe picioare.

Sahib îl descusu ca să vadă ce pățise Saad și-și dădu seama că
n-avea cum s-o scoată la capăt singur, așa că hotărî s-o ia și pe
Simha. Luă lanțeta, îndesă în caseta de lemn și cinci punguțe cu
prafuri, îi mai dădu lui Jalal câteva porunci și-i zise lui Naghib să
fie cu ochii-n patru.

Când să plece, o simți pe Zamira: ieșise în pragul odăii și-l
privea cu ochi vii, gata să-i zică ceva. Se făcu că n-o vede și-o
luă spre casa lui Saad, urmat de ceilalți. Ajunși lângă casele
evreilor, Ali dădu să se despartă de ei, dar îl zări pe Malik cum
pândeă din spatele puțului lui Suleiman.

– Ce mai vrei? întrebă Ali. Sahib a căzut la pace cu cămila, n-
ai înțeles?

– Iartă-l pe fiul meu, o, Ali, și iartă-l și tu, o, Sahib! începu
Malik, uluindu-i pe toți. Se uită într-o parte și-n alta, dar n-avu
curaj să iasă la lumină. Vreau să aflați ceva.

Se apropiară de el, iar Malik le zise că Umar și doi-trei
tovarăși de-ai lui se întâlniseră deîndată ce se isprăviseră *shura* de
la Saqifa și ținuseră sfat.

– Vor să-i izgonească pe evrei din Madina, iar cine nu vrea să
plece... – Malik lăsă vorba în aer și-și trecu degetul mare prin fața
beregatei. Beduinul acela, o, Sahib, cel care e pe moarte la tine
acasă... Sărăcanul din Aar... El mi-a salvat viața la Badr, iar tu ți-

ai dat toată silința cu el, fără să-i ceri bani... Mi-a povestit fiu-său tot, uite de ce-am venit să-ți vorbesc.

– Abu Bakr a fost și el de față la sfatul lui Umar? îl luă Ali.

– Nu, au fost alții.

– Nici n-avea cum să fie Abu Bakr cu ei, se băgă Qays. El a promis c-o să fie drept cu toată lumea.

– V-a promis *vouă*, dar voi nu sunteți evrei, se mohorî Sahib. Of, mi-e teamă s-o știu pe Bilha singură, păzită doar de Jalal și de Naghib.

– Trimit eu oameni la tine, făgădui Qays.

– Iar eu vă pun o vorbă bună la Abu Bakr, zise Ali.

– Abu Bakr nu mai e așa de tânăr, o, Ali, făcu Sahib. Păcat că n-ai mers la *shura* de la Saqifa, căci al tău ar fi fost califatul.

– Și de profet cine se îngrijea? întrebă Ali și se despărțiră.

Pe Sahib îl bântuie femeia aceea a lui la fel cum pe mine mă bântuie Mara 3.0. Ce adulter încurcat! Bilha se pitește în grădina ei doar ca să schimbe câteva vorbe în liniște cu Sahib, deși nu e sigură că el o aude. „Simha, micuța de ea“, i-a zis Bilha într-o zi, „spune că nu e cinstit să stau de vorbă cu tine.“ „Își iubește tatăl, ce vrei“, i-a răspuns Sahib. Nici el nu e sigur că Bilha îl aude, dar, ca să n-aibă dubii, a rugat-o pe Mirela să-i transmită femeii din gând că Simha e mică și că n-are cum să priceapă povestea dintre el și maică-sa. „Ai tu semne c-aș fi văzut-o vreodată pe Bilha asta a ta?“ l-a întrebat Mirela, nervoasă.

Nu i-a mai răspuns la telefon după aceea.

În comparație cu Sahib, sunt un ticălos: nu-mi scot iubita la lumină, căci cei din jur m-ar considera prea deviant – sunt putred, sunt un paria sexual, am transformat sufrageria în sală de antrenament, ca să produc o Pentesilee-Justine de uz restrâns, pentru cei ca mine. Am plătit bani grei și am preschimbat o femeie reală în Mara 3.0, pe care de-acum o lansez în orgia ce se întinde pe patru continente, chiar cinci, în unele nopți, de când m-au depistat niște africani obsedați și nesățioși.

„De-abia vă așteptăm în Turcia!“ îmi zice lumea la finele *jam session*-urilor jilave. Hohotim în patru colțuri de lume, loop-urile lui Dallonte ne bubuie în urechi, Skype-ul trăsnește de gemete, litri de sudoare se îmbibă în tastaturi, iar sângele iluzoriu ne irumpe din gâturi, mixându-se cu *the thick love juices* rătăcite din Singapore până la Vancouver și Nouadhibou.

„Ți-o aștept, nu scapă nenorocita,“ mă amenință rusoaica, în timp ce-o sugrumă pe nevasta unui businessman din Ulan Bator.

„Alta la rând!“

E plină de har, blestemata, ne spune Mindset (*Phaneron, the original mix*) de fiecare dată când umple nisipul arenei cu sânge pixelizat grațios. Înebanește când ne vede: se holbează și-o stârnește pe cea care joacă rolul Marei 3.0, căci o spurcasem și pe femela aia – o știți, vă citește știrile seara, face audiență – o dedasem la joc, iar ea se aprinsese, îi bubuiau sinapsele, zicea că, dacă-i dau bani de drum, îi face rusoaicei de petrecanie, las' c-arată ea lumii cine e cu adevărat, dă-o naibii de televiziune, spune-mi: ce vrei, Mesneraș? *Tell me, diga me, sagt mir*, Reinhold Messner!

Într-o noapte de dezmăț, Murasaki mi-a scris pe adresa avatarului meu de sub Oyabun și, ciudat, a folosit cuvântul *commitment*: „Nu dai dovadă de *commitment* pentru iubita ta, o, Niten-san.“ L-am întrebat: „Vrei să spui că nu tânjesc după ea?“ Dar el: „Ce rol are Mara pentru tine? Îi place măcar Deepshader & Nazca?“ I-am zis: „Mara din A e una, iar Mara 3.0 e alta – despre care din ele vorbești?“ Murasaki mi-a râs în nas și mi-a spus că-mi pregătește o surpriză, după care s-a interesat dacă m-am prins cine era *el* dintre toți cei ce bântuiau forumul swingerilor și al amazoanelor.

Nu, nu știam și nici nu voiam s-o aflu, căci viața e perfectă sub Oyabun. Pipi-apă-caca-sendviș – asta e tot ce rămâne de afară, pentru că, altminteri, sălășluim într-un club unde totul e permis. Noroc că nici în buncăr nu mă plictisesc, căci altfel mi-aș lua viața în mâini și-aș emigra cu totul în Club Treapikana, cel plin de secreții și stroboscoape, cu axoni prăjiți de orgasme amânate la nesfârșit.

„Mă simt nemuritor, ooo, Murasaki-san.“

Mda, spuneam că nici în buncăr nu e plictis – Sahib ieșise, în sfârșit, la iveală, a primit un indicativ, iar colegii i-au croit ditamai fișierul. Tocmai se dăduse o lege conform căreia medicii nu mai aveau voie să primească șpăgi: guvernul o dăduse în plin război sindical, turnând gaz pe foc. În iureșul creat, Maștera a organizat o grupă de șoc pe FB, căci i se părea că sindicatele bat apa-n piua (avea dreptate) și voia să pună în locul șpăgii un salariu decent – altminteri, amenința cu greva. Puștanul care lucra cu Sahib i-a zis din prima lui frate-meu: „E un grup ciudat. Ia uitați-vă cum scriu!“

Sahib s-a uitat pe postările lor: numai corporatisme, cu *caps lock* puse unde trebuie și cu cuvinte-cheie alese profesionist. „Nu-s scrise de ăia care semnează“, a zis Sahib, și i-a arătat Puștanului o postare semnată de Vulvoi, anestezistul care-l dăduse în gât pe Negus: „Ăsta-i un bou, n-are asemenea lexic.“ „Eu nu știu cine e *lexic* ăsta“, a făcut Puștanul pe prostul, „eu știu doar că m-am trezit membru în grupul lor fără să mă întrebe nimeni.“

Sahib mi-a arătat grupul, postările, tot. „Țin-te departe, Sahib!“ l-am avertizat. Iar el: „N-am cum, ce vor ei vreau și eu.“

I-am zis că degeaba vor aceleași lucruri, căci cine animează grupul pofteste doar să se *folosească* de dorințele lor. „E-n stare Maștera de una ca asta?!“ s-a mirat el. M-a pufnit râsul – dă-o naibii pe Mașteră, în termeni tehnici ea e doar un releu secundar. Altcineva e capul, nu ghemul ăsta de untură: ea completează în mic, ea doar își marchează teritoriul. De pildă, cu trei zile în urmă, Stalin îi spusese lui Sahib să-și ia adio de la P: „E pe fărâș, îl ia DNA-ul“ – lucru pe care i-l transmisese Maștera, dându-i semn că e bransată la secrete de stat și că ea, una, se pregătește

de o funcție înaltă și-l lasă pe Stalin cneaz peste ATI. Prin urmare, l-a pus vistiernic peste banii clinicii și i-a dat mână liberă să-l atace pe Del Toro și s-o calce în picioare pe iubita lui P. Maștera schimbase foaia: de unde până acum făcea aluzii la relația ei strânsă cu P, (m-a sunat, ne-am văzut la ambasada Franței etc.), acum se *delimita* de el.

„Maștera se pricepe doar la *așa ceva*“, i-am zis lui Sahib, „cine se ocupă de grupul de pe FB, însă, vrea *altceva*.“ „Adică ce?“ m-a întrebat el.

Nu știam încă.

Apoi lucrurile au intrat în viteză: Vulvoi i-a propus lui Sahib șefia grupului de pe FB, care, crescând de la oră la oră, devenea vehement, se lua de corpul profesoral de la Medicină, adică de saltimbancii care dețin feuda sănătății. „N-am cum să fiu șeful unui grup de pe FB“, a zis Sahib și i-a recomandat lui Vulvoi să intre cu arme și bagaje în *Protectorat*. „Numai syndicate de stânga în *Protectorat*“, a strâmbat Vulvoi din nas (avea dreptate), „în plus, Moșbătrân e pe ducă, are prea multe procese, e un nemernic de rector! Pe toți o să-i terminăm, ai să vezi.“ Asta cam așa era, căci începuse Revoluția Culturală, grupul se umfla precum o bulă financiară și înfiera proletar, drept care Sahib i-a spus lui Vulvoi c-avea să se folosească de ei la negocieri – în fond, autoritățile țineau deja cont de războiul pe care-l făceau, plus că și-n buncăr se vorbea despre ei.

În ziua aceea Sahib l-a sunat pe Minion, iar ăla i-a spus că, sigur că da, o să stea de vorbă cu cei de pe FB și i-a cerut telefonul lui Vulvoi, promițând să-l sune cât de curând. Auzind una ca asta, Vulvoi a zbughit-o din cabinet, cel mai probabil să-i zică Mașterei ce și cum. Cât timp a lipsit, pe Sahib l-a sunat Ali: „De ce nu te aliezi cu cei de pe FB? Ei sunt societatea civilă, mi-au spus-o prietenele din ONG.“ Dar Sahib: „Societatea civilă e noul partid unic, se ocupă mai mult de cenzură.“ „Parc-ai fi taicătu“, s-a scârbit Ali, iar Sahib s-a enervat: „Vrei să spui că societatea civilă nu cenzurează?“

După zece minute, Vulvoi s-a întors la Sahib și a vorbit cu ministrul la telefon. A făcut fițe, a pretins că e ocupat și a refuzat ora de întâlnire propusă de Minion – luase lecții, devenise sigur pe el, cu atât mai mult cu cât la TV începuse să se vorbească de grupul lor: îi băgaseră între atentatul falangist de la Bremen și ciocnirile dintre Martiri și Soviete din Donbas. Cum-necum, *Protectoratul* căzuse pe un plan secundar.

În sfârșit, Vulvoi și Minionul stabilesc o oră de întâlnire, iar Vulvoi îl roagă pe Sahib să-l însoțească, fiindcă cei de pe FB n-au experiența negocierilor. Frate-meu trage de timp, dar îl sună până și Moșbătrân, îndemnându-l să intre-n horă cu cei de pe FB. „Stai la locul tău!“ îi zic. „Nu te băga. Încă nu m-am prins cine-s *ăștia*.“ Sahib, însă, nu-i om de înțeleș: le spune ălora de pe FB c-

o să-i reprezinte în fața Minionului, ca un fel de băiat de mingi.

„O să fiu canalul vostru de comunicare“, le-a promis.

„Ești idiot. De ce n-ai răbdare?“ i-am zis.

După două ore, Sahib se trezește cu un telefon. Eram în buncăr când l-a primit – era un telefon alcătuit din nu-știu-câte cifre, din Cascade Locks, Oregon. Deschide Sahib, aude (și noi, odată cu el) un glas în română, cu accent american, se prezintă omul cu pricina, cică-i popă catolic (hopa!) și că luptă împotriva corupției din România. „Eu și ai mei l-am pus pe Cocârț președinte... Vă dau cuvântul că-n 24 de ore ridic diaspora din US pentru grupul de pe FB și că-n 48 de ore diaspora românească din toată lumea o să vă stea la picioare.“ După ce-i zice asta, îl întreabă dacă n-are un văr la DNA, iar Sahib îi spune, mirat, că habar n-are. Dar ăla, sigur pe el: „Cum? Nu sunteți rudă cu procurorul Canta, din Iași?“ Lui frate-meu îi pică fisa (și-mi pică și mie) – insul din Cascade Locks se referea la fratele Mirelei, nepotul lui Teo, posibil fratele nostru, dacă bătrânul a articulat-o pe mă-sa la timpul potrivit: nu mai vorbisem cu el de 15 ani, nu știam că intrase în DNA și că mânca mizerabili pe pâine, ceea ce spune căte ceva despre familia noastră. Tata era atât de plictisit de unchiul Teo, iar unchiul Teo era atât de apelpisit de procuror (n-o înghițea pe nevastă-sa), încât exilul la care se autosupusese vărul nostru (sau frate, ce-o fi) nu era doar geografic – dispăruse pur și simplu din mințile noastre: nu mai știam nici cum arăta.

De îndată ce s-a isprăvit convorbirea, m-am repezit să văd cine l-a sunat pe Sahib. „Nu-i de-ai noștri“, face Molosul, „stai să-l sun pe Ristache, poate știe el...“ Mă sună și Sahib, spunându-mi c-a vorbit cu un popă bizar: insul era *Preot Catolic și Expert în Business Warfare* – cic-așa apărea pe FB. „Ce popă e ăsta? M-am adresat cu *monseniore*, dar el mi-a spus să-i zic Ed.“ „Vezi dacă n-ai stat deoparte? De-acum, nu mai ajungem pe munte nici morți! Nu ți-a ajuns căcănarul de Moșbătrân, acum te-ai făcut prieten și c-un răspopit, care face afaceri.“ „Dau mâna cu oricine“, zice Sahib, „tu nu vezi cum se ia presa de noi? Mă simt ca un evreu în Germania nazistă.“ Asta așa era: de la un timp, la TV se vorbea numai de medici hoți, perversi și tembeli – dar la mijloc, recunosc, era mâna noastră. Lui Sahib, însă, nu i-am zis decât: „Lasă oengismele, că și eu mă simt ca un securist de când m-am angajat în servicii.“

Sahib tace, iar eu simt că simte ce-am vrut să simtă.

Del Toro era în Italia la ora aia, dar urmărea scandalul. Îl sună el pe Sahib, îi bate obrazul pentru c-a dat mâna cu Maștera când cu marșul, după care întreabă cum de-a ajuns Vulvoi lider de opinie și cum de se lasă lumea îmbrobodită de mesajele lui agramate. „E un analfabet“, zice el, pe bună dreptate, căci Vulvoi scrie ca un aurolac. Lui Del Toro i s-a cam luat de concediu: coasta amalfitană nu-i mai spune nimic, iar pasta, pesto și pizza

nu mai au niciun gust. „Dacă m-ai fi ascultat și n-ai fi vorbit despre greve“, zice Del Toro, „nu se întâmplau toate astea, Sahib. *Să-ți spun și v-a veni* – uite așa arată noul lider al medicilor: din cauza gurii tale mari a prins glas un bou ca el.“ Sahib pufnește, cică totul a început din cauza legii care interzicea șpaga, nu din cauza lui. Lumea se înfuriase: pe de-o parte, nu creșteau salariile, pe de alta, li se tăia un drept consfințit prin legea pământului.

Pe seară, Del Toro se potolește. „Ai să râzi“, îi scrie el lui Sahib, „când vorbeam cu tine despre legea antișpagă, mă aflam chiar în fața raclei Sfinților Cosma și Damian, doctorii fără de arginți... Despre mine ce se zice?“ Sahib îl minte, cică nimeni nu zice nimic, chit că ăia pe FB fac aluzii la banii aruncați de Del Toro pe contracte cu comandă politică și la un SUV cumpărat cu bani scoși dintr-o pungă de plastic. Iar Del Toro, răsuflând ușurat: „Auzi? Ție nu ți se pare ciudat că ăia de pe FB sunt tocmai cei care pun *cel mai mult* botul la șpăgi? Vulvoi nu dă anestezie fără să numere banii (îi azvârle pe jos, dacă sunt prea puțini), iar Maștera ia plicuri de la industria farma, ca să facă prezentări de medicamente la raportul de gardă.“

A doua zi, dis-de-dimineasă, Ed îl sună din nou pe Sahib: aflase că Sahib avea să prezinte poziția grupului de pe FB la Minion și la Președinție. „În primul rând, trageți-l pe Minion de limbă, vreau să știu ce are în cap, ca să facem un plan. În al doilea rând, nu-i spuneți lui Cocârț c-ați vorbit cu *noi*... Dacă-l prind cu șoalda, îi succesc mâna la spate! Am telefon direct cu Joe Biden, ce credeți? Vă mai întreb o dată: sunteți sigur că *nu* veți susține revenirea la vechea lege a pământului – șpagă, șpagă!“

Ei, și așa începe Sahib să se prindă în ce ciorbă a intrat, cu atât mai mult cu cât îl sună și Doru, de la Calea cea Dreaptă: „Bravo, domn’e, mi-a zis Ed c-ai ales baricada dreptății... Vezi, nu mă face de râs: mi-am pus obrazul pentru tine.“ Numai ce termină cu

Doru, că-l sună Cora (o sclavă a Mașterei), care-l felicită c-a venit alături de ei. Cora îl asigură că Maștera n-are nicio legătură cu grupul (oare de ce-o spune, căci Sahib n-a întrebat-o nimic), iar apoi, având în vedere încrederea pe care o are în el, îl roagă s-o țină la curent cu tot ce întreprinde. Cora asta (am văzut-o) are o față de zici c-a arat dracu’ cu ea: e o brunetă ciufulită, cu obraji ciupiți de vărsat, cu un nas ca un plug și cu buze subțiri. Vorbește fonf, ca o fecioară clorotică, dar mai e fecioară doar în urechi – cică înaintea unui examen, a intrat în sala de operație, proclamând: „Sunt liniștită: am regulat *toată* comisia.“

Pe la prânz, apare Molosul: „Mi-au zis unii că Ed e al *celorlalți*. Ce naiba vor?“ îmi strecoară el la ureche. Încercase să-l atragă în discuție și pe Ristache, dar Ristache avea probleme cu niște bani împrumutați (cică jucase pe piața imobiliară și pierduse tot), așa că n-avea chef de prostii. În fine, vine ora să se ducă Sahib la Minion. Pe culoare, în minister, lumea vorbea în șoaptă:

grupul de pe FB tulburase rău apele – de-acum, pe Minion îl durea în cot de *Protectorat*. Cu *Protectoratul* negocia, îl mai amenința pe unul, îl mai șantaja pe altul, dar cu anarhiștii de pe FB nu mergea.

„Și cam ce salahriu i-ahr satisface pe colegii de pe FB?” îl întreabă Minionul pe Sahib. „O dublare imediată, ca în Polonia“, răspunde Sahib. „Domnule doctohr, știți bine că n-am hresuhrse.“ Sahib îi zice că nici el n-are autoritate pe FB, așa că Minionul să facă bine să găsească resurse, cu atât mai mult cu cât nici Polonia n-avusese bani când dublase salariile medicilor. „Polonia, ce țahră!“ exclamă Minionul, invidios. Sahib profită de destinderea de moment și aduce în discuție sprijinul extern al grupului. „De afahră? De unde?“ cască Minionul ochii. „Cred că din State“, zice Sahib, făcându-l pe ministrul Bugetului să-și pună mâinile în cap: „Din State?! Dar cei din State m-au asigurat că...“ îl ia pe el gura pe dinainte, dar se oprește la timp și o șterge ca să dea niscaiva telefoane ⁴⁰. „Pot dubla salahriile în doi ani, nu mai devhreme“, dă Minionul un pas înapoi, „iahr până atunci, pot da doahr un 25% suplimentahre.“ „Cum vreți“, face Sahib pe șmecherul, „eu merg la Președinție, poate au ei o soluție.“ „Hrugați-i să se implice, ziceți-le că singuhr nu fac față“, se încrunță Minionul, după care lasă să se înțeleagă c-ar mai da ceva de la el, diseară, când avea să se vadă și cu Vulvoi. La despărțire, îl roagă pe Sahib să nu le spună nimic jurnaliștilor: „Vă hrog, am nevoie de dischreție.“ Face pe idiotul, desigur, pentru că știe că pe jurnaliști îi hrănim *noi* cu informații. Sahib mușcă nada și tace mâlc în fața presei, pierzând, astfel, un alibi – în schimb, îl sună pe Vulvoi și-i zice care e oferta ministrului. Până diseară la șapte, grupul trebuia să vină cu o contraofertă.

În drum spre Președinție, pe Sahib îl lasă telefonul – mai întâi se blochează, după care începe să apeleze de capul lui, apoi sună ca și cum alții sunau la Sahib, deși nu-l suna nimeni. Pe Sahib îl cam ia cu fiori, dă să mă sune, să vadă dacă noi îi facem figurile astea – numai că telefonul nu-l mai ascultă. Concomitent, căsuța lui de e-mail devine autonomă: emite mesaje de neînțeles către toate contactele. Molosul e nedumerit, îi dă telefon lui Ristache, dar ăla era la o întâlnire cu cei cărora le datora bani și era cu mintea aiurea („Boul!“ îl înjură Molosul. „Al dracu’ să fiu dacă-l mai scot din căcat!“) – așa că, până la urmă, apelez la altcineva ca să văd cine-l face pe frate-meu. „O, Niten-san“, pufnește Murasaki, „Sahib a poftit aventuri: iată că le trăiește din plin. Hai să văd ce pot face.“

Între timp, Sahib ajunge la Președinție. Cei de la Președinție erau relaxați – ei n-aveau de ce să dea bani nimănui, așa că-i cântă lui Sahib în strună: situația e imposibilă, poate că merită să informăm CSAT-ul dacă se ajunge la grevă în sănătate, deja sunt mari probleme cu Falansterul din Câmpulung, care a colectivizat

pădurile din județul Argeș. Murasaki află cine-l bruiază pe Sahib: sunt amicii lui Ed, colegii din serviciul rival, care se încrengaseră cu industria farma și cu asigurările private de sănătate. Îi spun Molosului ce am aflat, iar el, plin de draci, dă poruncă să se redacteze o informare, care să ajungă pe biroul Minionului *înainte* de întâlnirea cu cei de pe FB, numai că nu trece mult și aflăm că ăia nu mai sunt interesați de negocieri – așa îi învățase Ed.

„Cine naiba e Ed ăsta?” zice șeful ăl mare, coborând în buncăr. Se uită de la unul la altul, discută cu Molosul în șoaptă. Ceilalți se prefac că nu-i văd – se gândesc, ca și mine, că scăpaseră informații de la noi. Între timp, află și Sahib că cei de pe FB nu mai vor să negocieze. Îi zice Minionului ce și cum, dar Minionul îl anunță că el, unul, nu se mișcă din birou: „...să nu se spună c-am plecat și că n-am voherbit cu popohrul...”

Ajunge Sahib în Marele Mall Medical, dă să-l cheme pe Vulvoi, dar n-apucă: un pacient urla că e mare *șef* nu-știu-unde și că n-are chef să respecte prescripția medicală. Sahib îi recomandă externarea sub semnătură, dar ăla, nimic – el vrea tratament cu medicația de care citise pe Google. Se bagă și nevastă-sa, înjură, amenință cu televiziunile, Sahib se enervează, îi zice să sune unde vrea, iar pacientul profită de tărațoi, își bagă o codeină sub limbă și începe s-o sugă, c-așa citise pe net. Puștanul, Sensei și Sahib se reped, îi zic să scuie codeina (sau, măcar, s-o înghită), dar ăla își încheștează gura. Nevastă-sa zbiară, zice de drepturile omului, îi face securiști pe doftori – văzând așa ceva, lăsăm misiunile și căscăm ochii la ei: e vorba de dumnezei, mame, cururi, corupție și procuratură. Scandalul se amplifică, e adusă în discuție Curtea de la Haga, vin bodyguardzii, se lasă cu forfotă. Brusc, ăla cu codeina (fusesse imposibil să-i fie scoasă din gură) dă ochii peste cap. „A făcut stop, a făcut stop”, urlă doctorimea, se aferează toți în jurul lui, ca niște macaci. „L-ați omorââââ!” răcnește nevasta, căutând un loc moale ca să leșine cu tact, dar își revine când apar ăia din ATI, le zice cum și-n ce fel, ăia îi spun c-o fi de la codeină: cică-i derivat morfinic, nu se pune sub limbă – dar dacă are un atac de dambla? întrebă și-un neurolog.

În fine, îl duc pe pacient în reanimare, nevasta face spume, zice că bărbatul ei avea doar tensiune 24 și scuipa sânge, iar acum? Acum uite-l: întinde copita, e mort, ea ce face? – să vezi că trebuie să-l îngroape, să pună de-un parastas, pe nepregătite: „Criminalilor, criminalilor!” urlă.

Până la urmă, omul face ochi. Sahib dă s-o înjure pe nevastă, dar se duce naibii, se ascunde pe balcon, aprinde o țigară. Preț de patru-cinci fumuri se gândește cum i-ar suci gâtul idiotului de pacient și cum ar otrăvi-o pe cucuveaua de nevastă-sa: are gânduri urâte pentru un medic, e ceva cu potasiu intravenos, cu

padele de resuscitare puse pe tâmpile (400 de Jouli!) – noroc că vine una drăguță, care-l rugase și ea să le fie căpitan pe FB. Sunt pe balcon, se uită amândoi la oraș. Plouă. Urlă sirenele salvărilor, se aud frâne, claxoane. Clădirea Operei Române seamănă cu un cargou eșuat.

„Nu-mi place Ed“, zice colega, „e prea pregătit, prea știe totul din timp. A făcut o siglă în zece minute, a lansat sloganuri pe piață, dar asta nu e nimic: a inventat o conferință de presă care n-a avut loc și mi-a pus în gură vorbe în care nu cred. Era o conferință de presă la care, vezi Doamne, răspundeam eu, Maștera și Cora.“ Iar Sahib: „Și zici că n-a fost nicio conferință de presă?“ „Când să fi fost? Am operat toată ziua.“

Dă-l în pizda mă-sii pe Ed, zice Sahib, apoi sună la Lupu, jurnalistul, și-l roagă să vadă cine e Ed. Lupu îi spune că degeaba e Ed catolic, fiindcă scrie la un ziar jidănesc: e un năimit, o să aibă el grijă de popa ăla, o să-l afle de ce face tărăboi pe FB. „E plătit, doctore, e plătit!“ urlă Lupu în telefon. Iar Sahib: „Plătit sau la ordin, tu află-l, dar nu-mi spune mie nimic!“ Liniște. Iar Lupu, într-un târziu: „Dar de ce să nu-ți spun?“ „Uite-așa. Eu nu vreau să știu cine-i ăsta, c-am rupt-o cu el. Află doar tu și cu prietenii tăi!“

Lupu e omul nostru, așa că înțelege ce vrea Sahib și, ca dovadă, îl sună pe Molos cât ai bate din palme. Molosul face pe prostul, zice că n-a auzit de niciun Ed catolic („E un om adevărat?“ întreabă), căci noi, în buncăr, suntem preocupați de un convoi de refugiați din Afganistan.

Mă rog. Apare și Vulvoi pe balcon, lângă Sahib și colega aia a lui. Trece direct la subiect: zice că pe ăia de pe FB nu-i interesează dublarea salariilor, ei vor o triplare *instantanee*, așa că n-au ce să caute la Minion. „Mergeți, măcar, să-l testați“, face Sahib, „voi ați cerut întâlnirea.“ „Nu ne interesează“, zice Vulvoi, cu parapon, „așteptăm să ne strângem mai mulți, ca să-i băgăm în sperieți.“

Când vorbește, textează pe telefon. Sahib se înfurie: „Tu vorbești cu mine sau scrii mesaje?“ Vulvoi se scuză, dar e ironic, cu fiecă oră e mai plin de aplomb, zici că suge anarhism cu pipeta. Luăm urma mesajelor sale – le citește Maștera. Sahib își dă și el seama de asta, se prinde că-l făcuseră ăia, un popă și-o nefutută, niște vorbeți: nici meserie nu știu, nici pomi n-au sădit, nici copii n-au făcut – să vezi că pun de un ONG! Nici tu n-ai copii, îi transmit pe calea blestemului nostru, iar Sahib mă înjură. Vine pe balcon și Stalin-Futoarea: mestecă gumă. Sahib cascadează ochii, dar noi știam clar, în buncăr, că-l trimisese Maștera, la sfatul lui Ed.

Începe o discuție în contradictoriu: hai la negocieri, zice Sahib, dar de ce să ne ducem, *bă*, ia Futoarea ostilitățile în piept – textează și el, și Vulvoi, la două mâini, căci cioacla de Mașteră și

cu popa Ed citesc stereo. Printre picături, Sahib îmi zice c-am avut dreptate și-și pune cenușă în cap („Uite cu cine-mi pierd timpul!“), dar eu nu-i răspund – de-acum, nu mai vreau *eu* să mergem pe Nanga, vreau să-i termin pe colegii ăștia ai lui: Sahib nu m-a crezut niciodată când i-am spus că doctorii lui sunt jigodii. Molosul se înfurie și el, dar are alte motive: „De la industria farma se trage“, zice el, „au pus-o la cale cu dopul ăla cu coc, cu Maștera aia. Am fișa ei, frate.“

Ei și? La ce-mi folosește? La ce bun să știu din cauza cui nu mai merg eu pe Nanga? Între timp, Stalin și Vulvoi o dau la întors, că le scrisese Maștera că poate se răzgândește (așa o sfătuisese Ed), că poate o să meargă la Minion, să negocieze. Vulvoi nu se ferește, citește întrebările Mașterei direct de pe telefon: cum e cu sindicatul? cât timp o să le ia să se înscrie? dar fără grevă nu se poate? Lui Ed nu-i plac răspunsurile, își dă seama că nu e bună calea alături de Sahib: ai lui vor să răstoarne totul cu fundul în sus, nu să cadă la pace. „Și-am fost coleg cu șeful lor, la academie“, se plânge Molosul, citind toate astea „*ce dracu' vor?*“ Până la urmă, lui Vulvoi îi scapă porumbelul din gură, cică nu poate să dea un răspuns răspicat apropo de negocierile de diseară, fără acordul Mașterei. „Parcă ziceai că n-are treabă cu grupul“, face Sahib. Iar Futoarea: „S-a răzgândit, băietane. E o femeie liberă într-o țară liberă.“

„Bun“, face Sahib. „În cazul ăsta, ia faceți ce vreți, voi și *înfometata* asta a voastră. Eu îmi văd de Protectorat. Vedeți că Primăvara Arabă tot pe FB a început, iar tu“, îl împunge el pe Stalin în piept, „vezi că Bucureștiul e mic, vezi că e plin de camere de luat vederi...“ Taci, nu te da de gol, îi zic lui Sahib, nu fi tâmpit – așa-i zic, văzând prin ochii lui cum Futoarea tresare, cum îi spune să aibă răbdare, c-o fi, c-o păți. Sahib, însă, îi zice de mamă și pleacă. Îl sună Geamala. Ea i-ar vrea pe ăia de pe FB în Protectorat, dar Sahib zice că nu se mai poate, s-au spus vorbe prea grele, înjuraseră ăia Protectoratul pe unde apucaseră. „Și ce dacă“, face Geamala. „Oamenii se mai schimbă.“ „Se schimbă pe dracu'!“ pufnește Sahib. Îi spune și ei despre Ed, despre Mașteră, iar Geamala, după ce termină cu Sahib, îl anunță pe omul ei de legătură că situația scapă de sub control. „Cine pizda mă-sii e Ed?“ vine ăla la noi, în buncăr. Molosul îi zice că nu e clar – n-are celălalt vreun coleg de încredere în serviciul rival? Între timp, Sahib ajunge la TV, e față în față cu Crăcănata. Dobitocul! N-are vlagă, nu-l mai interesează nimic, zice că rolul lui de canal de comunicare între FB și minister s-a încheiat.

„Ești tâmpit?“ îl întreb. „O să te mănânce ăștia cu fulgi cu tot.“ Dar el: „De-acum a treaba voastră, frate. Nu eu l-am adus pe Ed ăsta în peisaj. Nu mai spun că, dacă mă țineam băț, vaca de Mașteră prindea aripi...“

Și, uite-așa vine noaptea – au ai mei în buncăr o tură de le zboară creierii pe pereți. Între timp, grupul îl mistuie pe Sahib: din colaboraționist cu guvernul nu-l scot. Maștera exultă, cică Sahib bagă cuțite în spate, trădează ca ordinarul, cică e plătit de manageri, că pune doar contre – îl știe ea din Marele Mall Medical. Îi dăduse și-un nume de cod: *Dark Side of the Moon*. „Un diletant!“ scrie ea. Ed încearcă s-o potolească: „Nu-l lăsați pe Canta cu ailalți, aduceți-l înapoi, nu-l lăsați cu ei!“ – zici că e un SEAL, un mamerican care reformează educația publică, *no men and kids left behind*, dar ce știe el? Cascade Locks e departe, la noi, polițele se plătesc instant, nu-și dă seama că Mașterei i se întăriseră sfârcurile de bucurie. „Un om de calibrul tău, Ed, ar trebui să ne dea credit: noi, aici, știm mai bine cu cine avem de-a face“, închide ea controversa, ca un șef de oaste refurbișat.

A doua zi, în buncăr, nu știm la ce să ne uităm mai întâi. Începem cu Minionul, care-i flutură lui Sahib prin fața ochilor informarea primită de la Molos, dar tragem cu ochiul și la Întrețesuții care-și pitesc oamenii în Berceni. Nu trece mult, și pe Minion îl sună un patron din industria farma și-i spune că, dacă pofteste, el *desființează* grupul de pe FB într-o oră, numai că pentru asta solicită o discuție între patru ochi cu Garfield. Minionul pricepe că ăla vrea să bage pe piață medicamente scumpe și dă fuga la Garfield-vomit, spunându-i cine mână grupul FB de la spate. Garfield îi răspunde (previzibil) că nu negociază cu șantajistii.

În ceea ce ne privește pe noi, cei din buncăr, se îngroașă și afacerea cu Întrețesuții din Berceni. *Sutanele Negre* au schimb de experiență cu ei, iar unii de-ai noștri, mai tuciurii, fuseseră expediați în Imamatul de Moellenbeck, ca să-i infiltreze pe Martiri. În contrapartidă, falangiștii îi dedulciseră pe ai noștri cu lupta de stradă, așa că dăduseră și ei, în sfârșit, prima lor lovitură – în cursul dimineții atacaseră un convoi de refugiați pe Dealul Negru, pentru că *nu le plătiseră vamă* la intrarea în Falanster: se lăsase cu bâte, parbrizuri sparte, sânge pe carosabil, fum...

Uite c-o furam și noi: sperasem (prostește) că ai noștri doar îi găzduiau pe falangiști, călăuzindu-i spre est – le luaserăm urma când trei olandezi plecaseră din Berceni la bordul unui Opel cu număr de Kiev, care-i dusesese în Ucraina. Aflasem destul de mult despre ei (nume, pașapoarte, chiar și un CV sumar), numai că Murasaki mi-a arătat negru pe alb pe înregistrările *lui* că inșii cu pricina foloseau *alte* nume când vorbeau cu amicii lor din A. „O, Murasaki-san, de fapt, noi doi suntem colegi“, îi zic, plin de elan. Dar Murasaki: „O, Niten-san, eu sunt un om liber: nu intru decât în slujba cui plătește mai bine.“

Între timp, aflăm că mașina cu număr de Kiev fusese furată din A, iar altă sursă ne anunță că urmele primilor inși plecați din

Berceni duc spre Voronej, iar de acolo, spre sud, spre un orașel numit Șahti. În aceeași seară mai apar doi inși în Berceni: stau cuminți două zile, dar apoi vin încă doi și o pun de-un chef cu *Sutanele Negre* din București. Beat mort fiind, unul dintre străini se apucă să dea telefoane. Ai mei iau urma convorbirilor, dar îi apucă toți dracii: destinatarul apelurilor avea telefon cu cartelă neînregistrată. Încearcă ei să-l localizeze, iau legătura cu colegii din zona lui (adică din A), însă nu reușesc nimic.

În aceeași seară Murasaki mă cheamă sub Oyabun. Îmi trimite un fișier audio – fusese deja catalogat de fetele de la masa cea mare, de lângă plasmă (de tipa care-l plăcea pe Sahib, inclusiv), numai că eu n-avusesem acces la el. „Ei, Niten-san, ce te faci?” mă întreabă Murasaki. „Băi, te rugasem să nu *te abați* peste asta...” „Niten-san, Niten-san, viața e grea: de ce să nu profiți când îți face cadouri? De-acum, dobitocul e la mâna ta.”

A doua zi mai vin doi inși în Berceni, un suedez și un norvegian. Norvegianul sună și el în A – tot la un număr cu cartelă neînregistrată. Îmi găsesc de lucru pe lângă fete și reușesc să trag cu urechea la fișierul audio: era același glas cu cel înregistrat de Murasaki... Fir-ar al naibii, chiar așa? Să fie *el* chiar atât de șmecher?

Spre seară vine un microbuz după cei ascunși în Berceni – e un *ăla* rusesc, zici că-i cad roțile: mic, șui, scund, nu știu cum de încap șase inși în el. La plecare, microbuzul oprește în fața casei Profetului, iar șoferul se dă jos și-i azvârle un ditamai pietroi în geamul de la sufragerie. Colegii își spun că vikingii se răzbună pentru vreun sculament căpătat de la fetele aflate în simbria Profetului, dar eu bănuiesc altceva.

Pe la opt, Mara mă cheamă pe Skype. Vorbește întretăiat și sare de la una la alta. „Nu mai pot să stau cu *el*”, zice. E trasă la față, ține între picioare o scrumieră plină de mucuri și o ceașcă goală de cafea. „Unde e Sipi?” întreb. Nu știe și nici n-o interesează: oricum, Sipi nu mai dă pe-acasă. „Ia primul avion și hai încoa’”, zic. Iar ea: „N-o să mă dai afară? N-o să dispari și tu ca Sipi?” „Vino”, îi zic din nou. Dar ea: „Lasă-mă să mă mai gândesc... M-au chematăștia la *rathaus*. Mi-au văzut actele, mă naturalizează pe loc, cum să plec tocmai acum?” Aprinde o țigară, suflă fumul în ecran: „Ai avut dreptate, Mesneraș: mama e evreică. Aia, la primărie, s-au purtat excelent. Nici nu i-am zis lui Sipi... Ce nenorocit, ce nenorocit!” „Te primesc și dacă ești evreică”, o dau pe glumă. Dar Mara: „Ție ți-e ușor, nu lași nimic în urmă... Am făcut... eu și cu Sipi... în sfârșit, suntem împreună de *atâția* ani. În plus, sunt evreică, poate că d-aia sunt... altfel. Of, Mesneraș, tu nu știi tot, nu știi tot.” Face o pauză: „De fapt, nici eu nu știu tot”, zice ea sec. Mai trecusem cu ea prin d-astea, așa că nu insist, plus că le aveam pe-ale mele: Mara 3.0 aștepta în

servere – *trebuia* să-i dau viață în orele următoare. E vineri spre sâmbătă, am un week-end în față.

Pe la două noaptea, Mara mă cheamă din nou. Sipi venise nervos și se băgase direct în pat. „Nu știu ce are de la o vreme... Ți-am spus că nu se mai culcă cu mine?“ „De-aia îl părăsești?“ o întreb. Îi scapără ochii și-mi zice că nu, nu de-*aia* – credeam că, dacă era din Corbu, n-o *motivau* decât sexul și banii? Face o pauză, aprinde o țigară (scrumiera dăduse pe afară). „Vino să mă iei“, zice deodată. Mă cântărește din ochi: sunt în stare să fac așa ceva pentru ea? „Trebuie să-mi iau bilet de avion,“ zic. Iar ea: „Numai să apăs pe *enter* și avem amândoi bilete pentru mâine după-amiază. Totul e să pleci spre mine *acum*. Ai zbor la cinci dimineța din Otopeni.“

Mara 3.0 e în tab-ul alăturat. Un ceh din Karlovy Vary făcuse din ea un personaj de excepție: se mișca, glăsuia, se enerva – nu trebuia decât să-i oferim scenariul adecvat. Cehul nu mai avea răbdare, o voia în acțiune înainte de sejurul din Turcia, șapte luni erau prea mult pentru el, voia s-o vadă *acum* ce-i poate pielea. O voia în arenă.

„Bine“, îi zic Marei din Skype și închid computerul.

În clipa aia, îl simt pe Sahib cum se trezește. Se duce la computer și deschide e-mailul ca un somnambul. Îi scrisese Iașa.

Iaşa e fericit: premiera lui *Parsifal* s-a bucurat de un succes nebun. La ora la care îi scria lui Sahib, numele Iaşa Litvak depăşise cu mult cercul criticilor şi al aficionaţilor de operă – vorbeau despre el regizori, filozofi, banksteri, jurnalişti, prim-miniştri şi gutufani. Artiştii postcontemporani îl salutau, iar neoexpresioniştii considerau că punerea lui în scenă era *summum*-ul manifestelor lor. Cu toate astea, Iaşa a provocat în Knesset un scandal monstru: *Yisrael Beiteinu*, partidul-depozitar al liniei politice Zev Jabotinsky (secularism de dreapta, „nu eşti loial, nu eşti cetăţean“), ataca spectacolul – un evreu n-avea cum să monteze Wagner (cu atât mai puţin *Parsifal*, plin de aluzii antisemite) decât în urma unei trădări, ceea ce explica, de altfel, şi calitatea deficitară a spectacolului. În replică, familiile domnitoare din Golf anunţau că vor importa *Parsifal* în „plin deşert“, căci Iaşa surprinsese în montajul său esenţe de o „estetică inegalabilă, specifice muzicii wagneriene: Monsalvat e Alamut, muntele sectei Asasinilor (!)“. La Londra, *Theater Magazine* considera că mesajul transmis de Iaşa era „un triumf al umanismului, compasiunea fiind sentimentul care ne uneşte pe toţi, indiferent de credinţă şi rasă“, în timp ce publicaţia online a Sovietului din Madrid critica dur spectacolul, care „nu făcea altceva decât să dea gir politicilor de polarizare economică a ultimelor două decenii.“

Nici Crucile nu-l iertau – de altfel, la Hohenschwangau, la conferinţa de presă de după premieră, un jurnalist falangist i-a reproşat lui Iaşa lungimea nepermisă a spectacolului, care a transformat o operă cu idei clare, într-o peltea: „Pentru creştinii ca noi, n-aţi montat decât un manifest comunist care mânjeşte cu *fecale* valorile omeneşti.“

„Vă imaginaţi, cumva“, i-a replicat Iaşa, „că faceţi parte din publicul meu ţintă?“ „Arta e pentru toţi“, s-a războit jurnalistul, „lumea nu va înghiţi sub nicio formă un show de trei zile. Filmele de la Hollywood se isprăvesc în cel mult trei ore.“ Dar Iaşa: „Cu condiţia să nu fie seriale... Vreţi să vă dau nişte date, domnule jurnalist? Cinci mii de oameni au înghiţit *Parsifal* şi avem cereri pentru încă zece spectacole cu casa închisă.“ Jurnalistul a pufnit în râs: „Ipocriţii! Mai bine-i trimiteaţi să vadă *Iron Man*, care, oricum am lua-o, face un profit de zece ori mai

mare decât *Parsifal*.“ Iar Iaşa: „Al naibii să fiu dacă mă mai miră că falangiştii confundă arta cu *entertainmentul*.“ „Arta e *entertainment*“, a bătut jurnalistul cu pumnul în masă, „ce artă e aia în care ții spectatorii trei zile într-o localitate ridicată la repezeală, cu pretenția că-i cazezi la Monsalvat? Nu sunteți regizor, sunteți agent de turism.“ Dar Iaşa: „Vă rog, lăsați arta! Dumneavoastră intrați în muzee doar ca să dați *check-in* pe FB.“ Jurnalistul Crucilor îi adresă o privire scurtă celui ce scria pentru Soviete, iar ăla, uluitor, sări imediat la atac: „Băncile au aruncat banii clasei muncitoare pe *Parsifal*, în loc să construiască școli și spitale!“

Adevărul e că *Parsifal* costase infernal. Cu toate astea, făcuse profit, căci, pe lângă bilete, spectacolul fusese vândut marilor rețele TV; nu mai spun că, pe parcursul celor trei zile de show, s-au vândut gadgeturi, tricouri, jocuri PC și că cei cinci mii de spectatori se cazaseră în toată regiunea: iată că Wagner făcea bani cu ghiotura, dacă era bine jucat de investitori. În plus, spectacolul intrase în Guinness Book, iar unchiul Teo o făcuse lată – pe când stătea la coadă, așteptând să intre la spectacol, văzuse că nemții (bătrânet, în special) abia se mișcau, bâlbâindu-se când treceau de porțile de control. „*Schneller!*“ a strigat el, iar nemțimea s-a grăbit să-i execute ordinul, târând de cârjele și de cadrele metalice specifice vârstei unor spectatori de *Parsifal*. „Nu s-au schimbat“, conchideau jurnaliștii Sovietelor, „sunt în stare să înceapă oricând un război.“ „Păcat că doar bătrânii acționează la unison“, opinaseră falangiștii, propunând revenirea la educația de tip prusac.

„Acum, însă“, îi scria Iaşa lui Sahib, „am scăpat de falangiști și de sovieți: sunt în Țara Turcoazului – sunt în Sinai. Ieri am văzut minele de peruză de la Wadi Maghareh, iar azi am tras la mânăstirea Sfânta Ecaterina, purtătoarea hramului Schimbării la Față. Sunt pe urmele Simhei bint Barzillai, fiica lui Sahib, doctorița care a bătut trei continente și care a ajuns până în Indochina, unde a tratat monarhi de fistule anale – cea care a cărat, peste tot, cartea miraculoasă scrisă de tatăl ei despre tine și frate-tău.

Simha avea mai bine de 80 de ani când a ajuns la Sfânta Ecaterina. De fapt, voia să se ducă la Madina, dar vremurile erau tulburi (războaie în Asia Mică, Armenia și Ifriqia), așa că venise în Sinai, unde era o liniște desăvârșită, parafată de sigiliul pus de Profet (pacea fie cu el), pe un zăpis: *Această scrisoare e dată de Mahomed ibn Abdullah, Mesagerul, Profetul, Dreptcredinciosul, cel ce a fost trimis tuturor neamurilor ca dovadă a încrederii lui Dumnezeu în toate creaturile Sale, astfel încât acestea să nu mărturisească, vreodată, împotriva Domnului, căci adevăr vă spun, Dumnezeu e Mare, Puternic, Înțelept. Această scrisoare e dată moslemilor și e dovada legământului dăruit de noi celor ce-*

I urmează pe Isus Nazarineanul la Răsărit și la Apus, aproape și departe, fie că-s arabi sau străini, cunoscuți sau necunoscuți. Această scrisoare cuprinde jurământul pe care noi, moslemii, l-am dat creștinilor, iar cei ce nu vor ține cont de ce scrie aici vor fi văzuți ca necredincioși, căci vor fi încălcat și vor fi rupt jurământul Domnului, și-I vor fi respins Puterea, și-I vor fi disprețuit Religia, semn că nu cred în Testamentul Lui, pricină pentru care își vor merita, cu prisosință, Blestemul Său.

Mahomed a dat scrisoarea de mai sus (*Ashtiname*) în anul 2 de la Hegira, așa că, la venirea Simhei bint Barzillai, mănăstirea se bucura (după cum se bucură și azi) de liniște și pace. N-aș fi aflat că Simha a fost aici, dacă nu m-ar fi pus unchiul tău, Teo, pe urmele unei legende a beduinilor din Sinai. Legenda spune că Simha încă era în putere când a ajuns în Țara Turcoazului și c-a ajuns pe aceste meleaguri venind din Fustat (actualul Cairo) cu o caravană, împreună cu niște pelerini din Bizanț. Nu i-a fost greu să se aciuze la mănăstire, căci i-a tratat și pe beduini, și pe pelerini, și pe călugări – mai ales pe stareț, care suferea de dropică și abia mai răsufla. Legenda mai spune că Simha căra ditamai cronica și că aceasta conținea povestea scrisă de tatăl ei, la care mai adăugase și ea câte ceva, ajutată de Jalal, soțul ei decedat între timp. I-am vorbit despre cronică actualului stareț, dar acesta, spre surprinderea mea, nu era la curent cu povestea.

Fiind, însă, o persoană înclinată spre cercetare, m-a dus în bibliotecă, rugând-o pe o măicuță (o cheamă Irina, e doctoriță în lingvistică și româncă de-a noastră, din Olănești) să mă ajute.

S-a dovedit că măicuța Irina auzise de Simha și de cronica ei, numai că n-o căutase, căci motivul șederii ei la Sfânta Ecaterina e studiul scrierilor interzise de Sfântul Atanasie din Alexandria, episcopul cenzor, cel ce a dat de azvârlita cu sumedenie de Evanghelii, din dorința de a da coerență propagandei creștine. După ce-am schimbat câteva vorbe cu ea, maica Irina a scos la iveală un palimpsest, pe care Simha scrisese câteva paragrafe peste o veche listă de cumpărături. N-am înțeles nimic din cele scrise (nu știu aramaica), dar m-am bucurat să văd cu ochii mei scrisul Simhei: e nervos, colțuros, ciupește din pergament. „Era medic, cum să scrie frumos?” a râs măicuța și a adăugat: „E târziu, caut mâine cronica.” Văzând, însă, că-s nerăbdător să aflu mai multe, mi-a tradus cele patru paragrafe scrise de Simha.

Legat de măicuța Irina, o să-ți mărturisesc ceva trist: n-am mai văzut o femeie ca ea – de fapt, sunt sigur că e singura, în felul ei, pe care am avut norocul s-o cunosc. Nu te gânde la fantezmele ridicole cu măicuțe: Irina are doar trup de femeie, pentru că, altminteri, după cum i-o arată și numele, e o ființă care răspândește o pace veselă, o liniște plină de *mireasmă*, lucru la care contribuie, cred, și mirosul de levănțică, amestecat cu cel de cuișoare, pe care-l împrăștie. Ea zice că mirosul cu pricina i se

trage de la rugul care a ars când Dumnezeu I s-a înfățișat lui Moise, la poalele muntelui Horeb, care rug e viu și în zilele noastre: e la doi pași de mănăstire. Un alt lucru ciudat legat de Irina e că, în timp ce lucrează, ascultă muzică la căști. Am întrebat-o ce ascultă, iar ea s-a îmbujorat: „E un compozitor contemporan, Steve Reich, ai auzit de el?”

Ce coincidență! mi-am spus. I-am explicat că montasem *The Cave* de Steve Reich, iar ea a râs: „Păcat că nu e o muzică suficient de canonică pentru o maică!” „*The Proverb* e o piesă mai mult decât canonică, e aproape gregoriană” i-am zis, dar ea mi-a reproșat că mintea omenească, parșivă, poate să susțină orice – în consecință, ea, una, mărturisește de fiecare dată la spovedanie că ascultă Steve Reich. Apoi mi-a zis un lucru care m-a făcut să casc ochii: „Wagner a imaginat acordul Tristan, Ravel i-a răspuns, în joacă, la finele *Boleroului*, Reich l-a preluat în *Variații pentru suflători, coarde și claviaturi*, iar Dead can Dance l-a dat mai departe în *The Protagonist*. Nu e un sunet creștin, știi bine, e o muzică fără rezolvare, fără Înviere, pricepi?”

De-aia îmi mărturisesc păcatul muzical și mă căznesc fără încetare.“ Eu i-am spus atunci ce credeam despre *Tristan și Isolda*, iar ea a înțeles că eu am înțeles ce voise să spună despre acordul Tristan, căci a schimbat subiectul și a început să-mi traducă textul Simhei, cu glas puțin iritat.

Pe deasupra prețurilor la curmale, făină, vin, piei, brânză și lapte, fiica lui Barzillai scrisese așa: „Ieri am fost pe vârful muntelui de lângă mănăstire. Nu e un drum greu, nu se compară nici pe departe cu potecile înalte pe care am fost în Karakoram și în Himalaya. Aici nu e zăpadă, nu e gheață și nu bat vânturile cumplite din acei munți uriași. Am dorit, însă, ca acum, bătrână, s-o iau singură pe munte, ca să înțeleg ce-a avut tata în minte când și-a pus eroul să urce pe Nanga Parbat. N-a fost prima oară când am încercat asta, numai că acum am îmbătrânit, ehei, și, chiar dacă muntele e mic, m-am gândit că la vârsta mea o să-mi fie greu să-l urc. De-aia am venit pe jos tocmai din Fustat, pășind omenește pe lângă cămile, deși beduinii mă luau în râs, în felul lor plin de înțelegere – am făcut-o pentru că pofteam să fiu cât mai obosită când voi urca pe munte.

Am luat poteca în picioare înainte de răsărit. Am pus în spinare un sac din cânepă în care am vârat pietroaie, am încălțat cele mai rebegite sandale și am pornit. Starețul m-a întrebat: „Vrei să te botezi?” I-am spus că nu, că vreau doar să pricep ce-a simțit tata. „Ești moslemă sau evreică?” m-a mai întrebat el. N-am dorit să-l jignesc și i-am zis că-s evreică... Cum să-i spun că, de fapt, sunt ca tata? Cum să recunosc că mă simt singură, neavând niciun Dumnezeu? Cum să-i spun că, în cel mai fericit caz, pentru un dreptcredincios ca el, nu puteam să spun decât că Dumnezeu, dacă există, e *infam*? Cum să-i spun că, pentru una ca mine,

Dumnezeu e doar un construct logic? Cum să-i spun că mi-e frică?

Am urcat. M-am canonit. Mi-a fost sete și foame. Am blestemat muntele, am strigat la tata și l-am ponegriț – îmi venea să dau cu sacul de pământ și să mă întorc, dar, până la urmă, iată-mă pe vârful! M-am uitat de jur-împrejur, am încercat să am gânduri înălțătoare, recunosc că m-am întrebat, iarăși, de Dumnezeu, dar – nimic! Doar se vedea frumos, de acolo de sus, și mi-era bine (ce gând trufaș!) că ajunseseam pe pisc cu tot cu sac în spinare. La fel pățisem și în Assam, când fusesem pe muntele Popa.

Se vedea frumos, se vedea frumos – asta era tot, așadar. Asta să fi vrut tata de la celălalt Sahib, care e totuna cu el? Oare de asta trebuie să țin cont când îi croiesc lui Sahib un frate geamăn, ca să spulber soarta nefastă care a prins contur la Madina? Să-i scriu pe amândoi frații că-și doresc să urce pe Nanga Parbat, doar ca să vadă departe, și mai departe, la nesfârșit, precum ucenicii lui Buddha? Ce e de înțeles din așa ceva?“

După ce maica Irina a terminat de citit, m-a luat cu un fel de teamă. Cel de-al doilea frate, iată, e creația Simhei bint Barzillai... De ce a simțit ea nevoia să încurce lucrurile? Cum de v-ați născut voi doi, tu și cu Mesneraș? De ce trăiți astfel, ce puteri au cuvintele, gândurile? Oare creația mea, *Parsifal*, să zicem, se va preschimba în viața cuiva? M-am gândit apoi la cartea care vă subminează familia și după care umblu de atâția ani – de atunci, din magazinul ăla de benzi desenate, de la Geneva. Să vezi, mi-am zis, să vezi că Barzillai și Simha sunt în stare să-mi tragă clapa. M-au pus pe drumuri, m-au făcut curios, iar la capăt, nimic. Pe urmă mi-am amintit, însă, că tu ești Sahib și că fratele tău e Mesneraș, cel prea bine numit, din moment ce singurul vostru motiv de umblet pe munte e invidia că nu sunteți și voi ca Reinhold Messner – ultimul zeu în viață. Gândul ăsta m-a încurajat: dacă voi doi existați, povestea lui Barzillai și a Simhei n-are cum să se termine ca o narațiune postmodernă, fără început și sfârșit.

Acum sunt într-o chilioară. Aș fi putut să mă uit pe net, să văd ce se scrie despre *Parsifal* din Hohenschwangau – câți mă înjură și câți mă iubesc?

N-am făcut-o. Doar l-am sunat pe regizorul secund, iar el mi-a zis că al doilea și-al treilea spectacol au mers și mai bine, fără încurcăturile inerente premierei, iar asta mi-a fost de ajuns. Altminteri, sper ca maica Irina să descopere cronica cea veche și mai sper să-mi traducă tot, ca să văd: o să urcați sau nu pe Nanga Parbat?“

Și urma semnătura: *Iaqub ibn Lexu al Rumunya, mare voievod și singur stăpânitor al tuturor Cuvintelor și al părților de peste*

*Paragrafele Lipsă, încă și spre părțile Pergamentelor Șterse,
bașca Exarh al Somnului.*

La șapte dimineața aterizez în D și iau trenul spre A. Pe drum, sună Sahib: „Ce faci?“ mă întreabă. „O iau pe Mara“, îi zic. „Cum adică: *o iei*?“ Îi explic c-o aduc la București. Iar Sahib, nervos: „Știi cine-a sunat azi-noapte?“ Și-mi zice de Sveta, rusoaica, cic-a făcut tă răboi, a urlat, a trântit o criză de nervi tipic slavă: cine mă-sa e Mara 3.0? De ce-a lansat-o *Sahib* online?

Uitase că ea, Sveta, e-n în stare de orice? Biletele de avion sunt ieftine, ajungi oriunde, e ca-n povești – oare Sahib își imaginează că Sveta n-avea să i-o plătească? „M-a dus pe forumul vostru“, mai zice Sahib, „am fost la Club Treaupikana. Bănuiam eu ceva, dar ce faci tu acolo... Sveta vrea să vină la București, pricepi? Fiara aia crede că eu sunt tu și că mi-am luat alt nume.“ „De ce nu i-ai spus că e vorba de fratele tău geamăn?“ „I-am spus, iar Ali a fost de față și-a auzit tot... Ce fel de om ești, Mesneraș?“ „Ascultă, eu nu m-am luat de tine când ai călcat în străchini.“

De-acum îl văd. E în cabinet, se uită direct în camera pe care i-au plantat-o în perete cei aduși de Stalin-Futoarea. „Am călcat în străchini, da, dar am plătit cu vârf și-ndesat“, zice Sahib. „Ai plătit pe naiba! Nici măcar nu ți-ai cerut iertare.“ Sahib tace: îl doare, o simt. Gata, nu mai ai ce să faci, îi spun în felul nostru, căci e mai blând decât vorba rostită: cine crede că păcatul din gând e totuna cu cel vorbit sau făptuit e un dobitoc.

Se liniștește. „Și zi așa“, face, „o aduci pe Mara la București.“ Îi spun că da, Mara vrea să plece de la Sipi și bine face, pentru că Sipi ăsta – ei bine, Sipi ăsta m-a surprins chiar și pe mine. „Știi“, zice Sahib, „mereu mi-a fost teamă că blestemul nostru o să iasă dintre noi și c-o să schimbe totul în jur.“ „Dacă mergeam pe Nanga“, îi dau replica meritată, „scăpam de mizeriile astea.“ Dar Sahib: „S-o crezi tu! Tu nu vezi că toate întâmplările parcă *ne* așteaptă? Zici că le-a scris cineva dinainte.“ „Nu te mai lua după Iașa. Nimic nu e scris dinainte.“ „S-o crezi tu!“ face Sahib din nou.

Ajung în A. E dimineață. Străzile sunt mai murdare decât acum cinci luni. Germania se împute, pe străzi sunt pițipoance în papuci și-n colanți, le-a prins Orientul din urmă, Martirii fac prozeliți. Văd un Mercedes oprit la distanță de bordură, are avariile puse: parc-am fi în București. Plouă și-aici.

Ajung la blocul Marei. Urc, bat la ușă, intru în apartament. În hol sunt două valize și două umerase cu haine. Mara are ochii roșii, n-a dormit toată noaptea. O salut în fugă și mă aplec după valize. Când să le iau, văd două picioare – sunt picioare păroase, de bărbat, încălțate în papuci de casă. Mă uit mai sus, dau de chiloți, dau de Sipi: era în spatele ușii.

– Salut, zic.

– Salut, zice.

Privește scurt de la Mara la mine și se cară, ostentativ, în sufragerie. Deschide televizorul. „...und die Bundeskanzlerin sagte...” De deasupra se aud tropote grăbite de pași, de parc-ar alerga niște copii zglobii, ceea ce e ciudat, pentru că apartamentul lor e la ultimul etaj.

Plecăm fără o vorbă. Ieșim cu geamantanele în stradă, ținem de câte un umeras. Bate un vânt puternic, iar hainele Marei flutură ca niște flamuri, pocnind când se încrâncenează rafalele. Plouă mocănește.

Taxi. Tren. Avion. La 9 seara suntem acasă. Mara dă dezvărlita cu pantofii, cu hainele – are draci, se bagă direct în baie, face duș, iese. Se ghemuiește pe canapea, ia telecomanda, se apucă de zapping.

– Hai să cumpărăm o mașină de spălat, zice.

Și-atunci îi văd pielea de pe glezne – îmi sare în ochi. Mi se pare cam prea uscată, plus că e zgâriată: s-o fi scărpinat? Parcă nu era așa ultima oară când am văzut-o. O ating pe gleznă, ea crede că vreau altceva, îmi zice că nu, nu acum, iar eu îi spun că nu, nu asta vreau, dar tot o adulmec, nu mă pot controla, îi simt aroma dindărătul săpunului și-mi zic: iată o femeie în carne și oase, iată o femeie în carne și oase, iată o femeie în carne și oase.

112
PĂCATUL

Lui Sahib îi fuge pământul de sub picioare: colegii îl bombardează cu telefoane, îl întreabă cum e cu greva, îi spun că mai bine s-ar alia cu cei de pe FB, iar Sahib nu știe ce să le zică, fiindcă Nozo și Ică nu-l lămuresc. De ce te ambalezi, îl bate Ică pe umăr, grevele nu se uită, sunt ca mersul pe bicicletă.

– Eu n-am *ce* să uit, se enervează Sahib, că n-am făcut greve. Eu vreau un regulament, ca să știu cum acționez.

– Ce regulament? se amuză Ică. Întrerupem lucrul și gata.

– Cum adică întrerupem lucrul și gata? Nu mai consultăm pacienții? Nu trebuie să asigurăm 30% din consultații plus urgențele?

– Potolește-te, lucrurile astea merg de la sine, ai să vezi.

Într-o seară, Sahib o ia pe Geamala și se duc amândoi să-l vadă pe Ică la cafeneaua de lângă minister (*boulangerie, cafés corsés* etc.). Noi eram cu toate alea ațintite asupra lor, căci plutea un fel de frică printre șefi. Doar Molosul era liniștit, ne zicea că situația e sub control: presa, de pildă, tăcea mîlc – de războiul din Ucraina nu se auzea, de luptele din Luxemburg (Martiri vs. falanșiști) nu se vorbea, cât despre ISIS și Falansterul din Câmpulung, nu se lansau decât știri sub 30 de secunde, rătăcite printre bârfe cu politici, cu hominide siliconate și accidente mortale. Amărâta de grevă din sănătate nu-și găsea loc pe piață.

– Hai mai în colț, zice Ică. E mai sigur, face el un semn spre tavan.

Pe noi, în buncăr, ne umflă râsul: din partea noastră, să stea unde vor. Se duc ei la masa aleasă de Ică și încep să discute. Ca de obicei, Ică bate câmpii, dar Sahib nu se lasă – vrea să știe ce are de făcut, că mai sunt doar câteva zile până la grevă, iar el habar n-are cum să-și organizeze oamenii.

– Doctore, tu știi câtă treabă am pe cap? i-o taie Ică deodată, apoi oftează, aprinde o țigară, soarbe din cafea. Am de înființat un sindicat și n-am decât trei zile la dispoziție.

– Un sindicat, aha! Și cu greva noastră cum rămâne?

– Îți faci prea multe probleme, doctore. Pentru mine, crede-mă, e mai important să *fac* sindicatul ăsta nou. E un sindicat al agricultorilor... Îți dai seama că țăranii n-au sindicat? Suntem în 2013, iar țăranii români n-au sindicat... Eh, eu trebuie să-i

sindicalizez în patru-cinci zile. Se apleacă peste masă și zice cu schepsis: Îi dau drumul în Călărași, în comuna Nana.

Și face cu ochiul – de câteva săptămâni, la TV era vorba numai despre comuna Nana, că-și luase Cocârț-Teodolitul ditamai parcela acolo: președintele voia să pună grâu, porumb, sfeclă, să crească galinacee...

– La Nana, face Sahib.

– Îți dai seama ce probleme am pe cap? își răsucesce Ică mustața.

– Păi, atunci, pune-l pe Nozo să facă regulamentul de grevă.

– Te vād pornit, face Ică. Ți-e teamă că-ți iau fața ăia de pe FB?

– Nu mi-o iau numai mie, ți-o iau și ție. Treaba e că *noi* am propus greva, nu ei, iar dacă ratăm momentul...

– Păi, vezi că știi? Noi facem greva, nu ei. Ei nu-s de capul lor – crezi c-au apărut așa, din senin? Ei nu-s ca noi, doctore, îi doare în cot de greve, ei au misiunile lor... Pe de altă parte, ia zi: sunt oamenii tăi în stare să ducă o grevă la bun sfârșit?

– De ce întrebi? Tu ai dubii pentru ai tăi?

– Lasă pulimea, pufnește Ică. Se uită încoace și-ncolo, uită că are aprinsă o țigară, mai aprinde una: Eu zic de *șefi*. Ce crezi, ei vor grevă?

– De ce să nu vrea?

– Știu eu? Șefii mai au *scheleți* în dulapuri.

Și se uită lung la Sahib. Sahib îi susține privirea, dar Ică – nimic, îl ținute mai departe: te pomenești c-a aflat de beleaua lui Sahib. Sahib trebuie că se gândește la același lucru, căci întârzie cu replica.

A fost demult... Mă prinsesem c-avea să iasă rău, dar nu mă băgasem. Îl scosesem pe Sahib din prea multe rahaturi și-mi spuneam că venise momentul să vadă cum merge treaba: ori dai un pumn, ori fugi. Era o dimineață de iarnă, era vacanță, venea Crăciunul. Sahib s-a trezit și, după ce s-a spălat, s-a dus la șifonierul părinților, a luat un pachet de Kent, ascuns de mama printre furouri, apoi mi-a zis că pleacă la facultate. Pe drum, însă, m-am prins că nu mergea la facultate, dar m-am făcut că-mi vād de ale mele: dacă Sahib se ascundea însemna că dăduse de necaz.

La un moment dat, am văzut *extrem de clar* prin ochii lui: era prima oară când vedeam atât de limpede – vedeam lumea cum se înghesuia în metrou, auzeam glasul insei care anunța garniturile, vedeam picioarele uneia, la care se uita Sahib, ba chiar simțeam și duhoarea stătută a aglomerației. Atunci mi-am dat seama că frăția noastră trece prin clipe cumplite. Ce-o fi făcut? m-am întrebat.

Ajunge Sahib la Bucur Obor, intră într-un bloc, se duce într-un apartament, la etajul 7. Îl primește un bărbat de vreo 50 de ani –

om serios, cu chelie. „Of, Sahib, Sahib“, îl întâmpină bărbatul, „ce încurcătură!“ „N-am făcut decât să vă urmez sfatul,“ se scuza Sahib, „ce fac acum?“ Bărbatul aprinde o țigară și zice: „Eu nu mi-am imaginat... eu am crezut că... Tu ai venit la mine cu un caz clar: aveai un coleg grec, care a studiat la Moscova și care făcea politică. Partidul comunist interior, așa zicea, nu? Socialism cu față umană, Enrico Berlinguer, eurocomunism, nu? Iar după doi ani de fizică la Moscova, s-a mutat la București, la Medicină, și s-a *înfiripat* cu colega ta, al cărei tată lucrează în comerțul exterior, nu? Tu ai făcut niște deducții, deducțiile tale au fost corecte, așa că te-am trimis la prietenul meu, care răspundea de facultate. Cine s-a gândit, însă, că-n locul amicului meu o să vină un *bou* și că tu o să scrii toate... chestiile alea...”

„Am crezut că... am zis că așa trebuie.“ Bărbatul nu mai spune nimic. Și el și Sahib știu de ce a scris Sahib ce a scris și o află și eu, căci Sahib e terminat: nu mai are putere s-o țină în el.

Ce se petrecuse? Securistul nou venit în facultate (adică boul) pusese ochii pe o studentă, numai că aia era combinată cu un coleg de-ai ei. Securistul dorise să-l înfunde pe respectivul, drept care-l pusese pe Sahib să *scrie* o notă cum c-ar fi văzut ceva cu niște bani (dolari) dați colegului cu pricina de un american, pentru un frigider pe care colegul i-l cumpărase americanului de la magazinul partidului (preț preferențial), ceea ce denota o legătură strânsă între tânărul român și capitalistul de peste Ocean (fapt reprobabil, se știa). Sahib (dracu' să-l ia) ascultase și scrisese nota după dictare. După alte două note scrise la fel, Sahib se dusese la cel ce-i deschisese calea și-i povestise tot. Așa se înnegrișe la față: „*Boul* ăla ți-a dat și bani?“ a întrebat. „O singură dată. Ca să merg la restaurant, cu grecul.“ Insul cu chelie a înțepenit. „Și te-ai dus?“ a întrebat. „Am vrut, dar am lăsat-o baltă. Pe ofițerul din facultate nu-l mai interesa grecul, doar șeful lui era preocupat de el, numai că pe dânsul nu l-am mai văzut niciodată.“

„Păi, nu mai avea de ce să te vadă, căci îl *captase* pe grec. Cât despre boul ăla nou venit, el vrea doar să reguleze studenți. I-a pus-o colegei tale?“ Sahib credea că da, căci colega se lăuda că ieșise cu ăla într-o seară, la Cina. „Aha“, făcu insul cu chelie, „pe aia a regulat-o, iar pe tine te-a întrebat de colegii tăi, nu?“ Sahib a privit într-o parte, spășit: „Da, asta am venit să vă spun.“ „Și lui taică-tău, bănuiesc, nu i-ai zis nimic... Bill nu știe nimic, nu?“

Sahib a recunoscut că nu.

„Înțeleg“, se strâmbă bărbatul, după care-l învâță ce să facă. Fraierul, trebuie că-l boscorodea el în minte – i-au dat ai lui de toate, iar el a crezut că tot ce zboară se mănâncă, s-a băgat ca musca-n lapte, și-a zis că-i bărbat și, când colo, a dat peste noi – peste mine, adică. Mai făcuse el din astea cu unii ca Sahib, numai că de ăia nu-i păsase. Alta era treaba cu Sahib, însă, căci îi știa

familia, îl știa pe taică-său, plus că Sahib era coleg cu fiul lui, c-așa ajunsese la el... Degeaba-s om bătrân: am încurcat borcanele.

Oare fii-miu ce boacăne face, că și noi l-am crescut în puf?

„Fă cum te-am învățat și poate scapi“, i-a spus lui Sahib, la despărțire.

Securistul din facultate nu l-a slăbit, însă. Azi voia să afle despre X, mâine despre Y, iar Sahib degeaba aplica lecția cheliosului, că tot nu scăpa: fusese învățat să *scrie* lucruri ultracunoscute despre împlicinați, să scrie numai ce știa toată lumea, în speranța că, până la urmă, *boul* o să se plictisească, pentru că boii totdeauna se plictisesc de sursele care nu vin cu bombe și le lasă în hibernare, sub forma unui șeptel de rezervă. Nu s-a întâmplat așa, însă, iar Sahib a început să nu mai doarmă de grijă. Ce fac dacă mă întreabă de cutare? se gândea. Nu, nu, își spunea, de cutare nu scriu nimic, totul până la el, gata, dar n-avea putere să se țină de cuvânt. Securistul îl lua cu colegi de departe, apoi, încet-încet, se apropia de cei pe care Sahib îi vedea des, de cei cu care chefuia... Bine, mai scriu despre cutare, dar despre celălalt nu, nici vorbă, își promitea. Până la urmă, însă, scria și despre celălalt: lașitatea îl năpădea precum puroiul. Nanga Parbat? Ce să cauți tu pe Nanga Parbat? se tot întreba, pe măsură ce ofițerul îl prindea în mreje ca un cancer, invadându-i cercul de intimi, făcându-l să reverse o întreagă bârfotecă pe hârtie. Scria tot ce se vorbea pe la colțuri, găsind scuza că ce turna era știut de *tout Bucharest*, dar inima tot îl durea, căci nu găsea puterea să *nu* se ducă la securist când era chemat. Securistul rânjea, arătându-și caninul, iar acum, când Sahib vorbea cu cheliosul, vedeam și eu ce se petrecuse: îl zăream pe ofițerul ăla, ascuns în amintirile lui Sahib, auzeam frânturi de discuții, vorbe, întrebări, simțeam procesele de conștiință ale lui frate-meu, tot – ah, cum te-ai *ascuns*, Sahib... L-am urât, simțeam că mai împărțim doar sângele: știam eu că mereu ne despărțise ceva – el era al mamei, iar eu al tatei, iar mama și tata... Ei nu mai erau soț și soție de mult, din cauza Corbencei – de-acolo să ni se fi tras înstrăinarea? De-ar ști tata cum intri în mocirlă, mi-am zis... Sahib, pfuh: Sahib înseamnă „stăpân“, dar tu nu ești decât un nevolnic, tot timpul ai fost așa. Te pomenești, mi-am zis, că-ți tragi și ceva avantaje din chestia asta.

„Aș vrea...“ îi spusese bărbatului, în dimineața aia din vacanță de iarnă, „nu știu cum să zic... n-aș putea să renunț la...“ Iar bărbatul: „Ai venit să-ți pun pilă să nu mai fii... informator?“ Dorise să spună *turnător*, dar s-a abținut. Of, Sahib, mi-am zis atunci, de ce te-ai băgat în jocul ăsta, când tu nu ești în stare nici să te bați în spatele blocului? Dar Sahib: „De-asta am venit“, a recunoscut el, „vreau să nu mai...“ Vreau să nu mai am de-a face cu voi, asta voia să spună, dar n-a zis decât: „Credeam c-o să am altceva de făcut. Eu nu-i suport pe ruși, de-asta am venit la voi,

căci grecul ăla pentru ruși lucra – a venit de la Moscova la București și mi-a împuiat capul cu Berlinguer, cu Togliatti, cu Daniel Cohn-Bendit... Ce interes au rușii să-l trimită aici pe unul care să ne învețe cine sunt noii comuniști?”

„Dă-i dracu’ pe ruși!” i-o tăie bărbatul, „căci cine știe în ce belele mai intri... Nu se poate să pleci așa, de la noi, te-ai alege cu tinicheaua de coadă. Ai avea dificultăți la primirea în partid, și tu nu vrei asta.” Dar Sahib: „Nu vreau să intru în partid. V-am mai spus.”

Bărbatul oftă. Sahib îl servi cu un Kent, bărbatul îl aprinse. „Tu n-ai muncit din greu și nu ți-a fost foame”, începu bărbatul, dar își dădu seama că nu aici era buba. Ce treabă are nemunca cu frica? Ce treabă are foamea cu curajul? „Uite”, reluă el, „a fost și vina mea. Trebuia să te fi învățat de la început cum să faci...” Se enervă: „Ofițerul la care te-am trimis *eu* era om serios, de unde să știu că-i ia locul un imbecil? Pentru o pizdă – uite ce-a făcut pentru o pizdă!” lăsă el să-i scape.

Sahib nu zise nimic. Scoase din tașcă o coală de hârtie, i-o înmână bărbatului. Trecuse pe ea, după cum îi ceruse cheliosul, rezumatul ultimei întâlniri cu idiotul ăla de securist, îndrăgostit lulea de o studentă la Medicină. Cu alte cuvinte, îl dădea și pe ăla în gât.

„O să-l termin pe boul ăsta”, îi zise bărbatul, privind hârtiile, „dar tu n-o să scapi. Ai semnat, ești trecut în documentele noastre, cineva tot o să te mai cheme... Vezi ce-ai făcut? Acum ai avea tupeu să spui *nu*, dar e prea târziu. În fine, vino la mine când ai nevoie. Îți pare rău c-ai venit atunci, la început?” Iar Sahib: „Pentru o problemă ca aia, zău c-aș veni din nou. Nu-i *suport* pe ruși. Mi se încinge capul când mă gândesc la ei. Tata îmi zice de muzică, de literatură, dar Ceaikovski și Tolstoi nu ne-au călcat în picioare. Eu nu cu arta rusă am ce am, eu iau foc când văd șapca lui Lenin.” „Dă-i naibii de ruși! Nu mai da vina pe ei!” La vorbe, însă, Sahib era bun încă de atunci: „Voiam să spun că, dac-ar fi vorba de ruși, aș mai veni o dată la dumneavoastră, numai că n-aș mai scrie tot ce-am scris după aia.” Bărbatul pufni, neîncrezător: „Prea târziu, Sahib. Gata. Ai făcut-o.”

Eu cred că de-asta n-am ajuns noi pe Nanga Parbat: ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o s-o facem încă din ziua în care Sahib și-a dat arama pe față. El e genul de fraier care-și imaginează că, dacă are un plan, totul se desfășoară fără greș. El mai zice că mintea ageră ține loc de orice, dar uită că pe un munte ca Nanga te duci doar dacă ai *inima* tare. La fel e și când trebuie să le spui *nu* ticăloșilor: cu inima o spui, nu cu mintea.

Să fiu sincer? Să spun că într-un fel m-am bucurat de beleaua lui? Să spun că-l invidiam de mic? Sahib cel cuminte, Sahib cel învățat, Sahib cel drăguț... Nu mi-a trecut greața de el (și nici de mine) decât după ce, la câțiva ani după aceea, și-a luat inima-n

dinți și i-a zis un fel de *nu* unui coleg de-ai cheliosului. „Trebuie să-i limbuim pe oameni“, așa-și începuse respectivul pledoaria întru protecția patriei. „Ia-i la limbuit, Sahib!“

Sahib, însă, a făcut pe nizmăiul. L-au ajutat și șpaga pe care o oferise (doi iepuri și-un fazan, braconaj lângă Corbii-de-Piatră), precum și faptul că tata vorbise în prealabil cu individul, care, după bătăjeala lui Sahib, n-a insistat și l-a lăsat în plata Domnului: mai bine primea un pachet cu vânat la trei-patru luni decât o notă informativă lunară despre doctorii din spital.

Așa a scăpat frate-miu de cei ce i-au învățat meserie pe ăia cu care lucrez eu acum.

Revenind la *boulangerie, croissants, cafés corsés*, Sahib se tot întreba dacă la el se referise Ică atunci când vorbise de „scheleții“ din dulap.

– Să știi, îl privi el pe Ică în ochi, că eu merg până la capăt, orice-ar fi.

– Ești nebun. Ică luă ceașca de cafea, o clătină. Apoi, privind la Geamala: Uite, sunt sincer cu voi. Habar *n-am* cum să facem greva. Niciodată n-am mai făcut o grevă *nevorbită*, se uită el în sus, cu înțeles, spre tehnica noastră, instalată în tavanul cafenelei.

În buncăr se stârnește rumoare: nu de la noi primea Ică acceptul de a face greve sau nu. Politicii și sindicalistii, însă, dau mereu vina pe noi.

– Grevă *nevorbită*, face Sahib.

– *Nevorbită*, da. Înțelegi de ce mă apasă mai tare sindicatul țăranilor?

– Ică, țăranii n-au syndicate.

– Cum să n-aibă?! Păi, eu ce păzesc?

– Băi, ne facem de râs!

– Hai, doctore, n-o lua personal!

– Ascultă, Ică, greva noastră e corectă sau nu? se îmbujorează Sahib.

– Cum să nu fie corectă? Tu crezi c-am uitat cum e-n spital?

Tu crezi c-am uitat cum e să întinzi buzunarul când pui o perfuzie? Tu crezi, se apucă el de revere, tu crezi c-am trecut de partea ailaltă? N-am trecut, dar nici n-am cum să uit cum l-au *făcut* procurorii pe președintele nostru de sindicat... Vezi, eu am mai multă putere *ca* tine, dar nu pot să mă mișc de capul meu. Plus că... nu uita de *scheleți* – o dată să strige unul mai tare și gata, ne amintim toți de-ale noastre: case, mașini, amante...

Ică se uită la ceas. Îi face cu ochiul Geamalei. Iar ea:

– Mergem?

– Mergem, răsuflă el ușurat.

Se ridică, îl ia pe Sahib după umeri și iese cu el afară, în ploaia interminabilă. Piața Palatului se transformase în iaz. Iar Ică: Asta nici măcar nu-i vreme de grevă.

113
ÎNCĂIERAREA

Ce potop: zici c-a venit apocalipsa hidro. Nu mai e mult și-o s-o dea în ninsoare, iar primăriile o să se pregătească de viscol – cu toate astea, guvernul, în frunte cu Garfield-vomit, ne asigură că situația e sub control. Că se gândesc la precipitații, e sigur, căci Sahib a pus mâna pe un document semnat de Garfield, în care se

arată că: „...salarizarea personalului bugetar depinde de menținerea acordurilor cu organisme financiare internaționale, care asigură stabilitatea economică a țării, motiv pentru care România își ia angajamentul să reducă arieratele din sectorul bugetar, *cu atât mai mult cu cât, potrivit prognozei meteorologice, va exista un proces de transfer al maselor de aer arctic în Europa, rezultând geruri anormale pentru perioada următoare.* În consecință, în temeiul art. X, alin. Y din Constituția României republicată, Guvernul României adoptă următoarea Ordonanță de Urgență:

„Capitolul I, Art. 1 – Cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel care se acordă în luna decembrie din anul în curs [...] *Gerurile și precipitațiile excesive ne obligă la un bun management al resurselor, ceea ce ne împiedică să operăm modificări în veniturile bugetarilor...*“

Tradusă în română, ordonanța semnalează că Protectoratul și grupul de pe FB pot să stea și-n cap, dar guvernul tot n-o să crească salariile. Pe culoarele puterii se vorbește (așa afirmă cea care o joacă pe Mara 3.0, în apartamentul lui Mesneraș) că guvernul ține cu dinții de buget pentru la anul, când vor fi alegeri, ca să aibă de unde împărți pomana electorală.

Între timp, cei din buncăr își dau seama care e treaba cu Maștera și cu Ed – au aflat cu cine se articulează și ce poftesc, așa că-și trimit oamenii să se înscrie în grupul de pe FB, pândind ocazia să-l năruiască din interior. În ce-o privește pe Mașteră, ea o dă pe problematică socială, ca să capete notorietate, căci deja se vede ministreasă – de pildă, își dă în gât un coleg din alt spital pentru o plagă plină de viermi, publică pozele plăgii, dă explicații docte, omițând să spună că și ea avusese un pacient similar cu o lună în urmă. Molosul zice că asta-i școala lui Ed: fii primul care

toarnă, pune gaz pe foc neîncetat, transformă locul de muncă în poligon informațional. Principiile astea sunt vechi de când lumea, așa că sclavii Mașterei bat Marele Mall Medical, textând fără pauză: cutare s-a întâlnit cu cutare în cabinetul X, cutare vorbește în fața liftului cu cutare, cutare îl place pe Sahib și vă înjură, cutare îl înjură pe Sahib și e de acord cu dvs. „Ed și-a transferat *know-how*-ul în boțul ăsta de colesterol“, comenta Molosul, „ce-o fi vrând, nemernicul?“

La câteva zile după refuzul lui Vulvoi de a-l întâlni pe Minion, Sahib l-a prins pe Stalin cum trăgea cu ochiul la mesajul pe care el, Sahib, i-l scria lui Del Toro. „Ce faci?“ l-a întrebat. „Îmi citești corespondența?“ Stalin n-a răspuns, doar s-a tras puțin mai în spate, nu era-n stare să nu se zgâiască în ecran mai departe, astfel încât Sahib și-a continuat mesajul așa: „Stalin tocmai citește ce-ți scriu, semn că grupul de pe FB s-a făcut mare și că-și poartă singur de grijă.“ Dar Del Toro, alergând ca năucul în grădinile de la Caserta, fără a fi în stare să le admire: „Dă-l dracu’... Ascultă, cine mama mă-sii e Ed?“

Era normal să întrebe, căci Revoluția Culturală era în toi pe FB: oamenii Mașterei își turnau cunoscutele în bloc, toți erau mânjiți *by default*. Cel mai tare se luaseră de Nozo, publicându-i statul de plată – cum pretindea tâlharul ăla că ține cu amărății, când câștiga de șase-șapte ori venitul celor pe care-i reprezenta? Nozo, însă, nu s-a lăsat mai prejos și a publicat statul de plată al Mașterei, care certifica, negru pe alb, relațiile ei bănești cu industria farma. S-a lăsat cu scandal pe FB, numai că Ed știa meserie: pe de-o parte, ștergea mesajele care nu-i conveneau, iar pe de alta, redacta comentarii de susținere pentru Mașteră, sub câteva zeci de pseudonime, se spunea că ditamai ferma de postaci lucra pentru el. Mai mult, racolase persoane reale, care săriseră în apărarea Mașterei doar din spirit de frondă – dar asta, numai la suprafață, pentru că în noaptea în care Nozo arătase câți bani face ea site-ul sindicatului lui a fost atacat de pe servere situate la dracu’ cu cărți, alegându-se cu mii de conturi spulberate.

Nozo l-a sunat pe Molos: „Dă-o-n mă-sa, tu mi-ai făcut asta?“ „Nu, pe cuvânt!“ i-a replicat Molosul, furios, căci avea probleme și cu Falansterul din Câmpulung, care începuse să vămuiască, sistematic, TIR-uri turcești. „Auzi“, s-a interesat Nozo atunci, „cine e Ed ăsta?“ Molosul nu i-a răspuns, căci se prinsese, între timp, că Ed avea treabă și cu *Sutanele Negre*, pe care nu le putea tampona: mizeriile la care erau supuse firmele turcești de transport erau prizate de anumiți șefi din afară, în fața cărora Molosul n-avea nicio putere. Cu toate astea, i-a dat a înțelege lui Nozo că putea să execute foc de voie online, măcar așa, ca să vadă cum reacționează Ed. Nozo nu era dus la biserică și nu cunoștea inși ca Murasaki, dar ceva-ceva tot a găsit, astfel că a doua zi, în zori, din grupul de pe FB se ridicau nori negri de fum.

Grupul dispăruse în neantul codurilor binare, iar adresele de e-mail ale Mașterei (inclusiv fake-urile) deveniseră autonome, lansând linkuri pentru zoofili și clipuri BDSM. La prânz, însă, grupul a reapărut, lansat de pe un server din Egipt, ceea ce-l făcu pe Molos să se ia cu mâinile de cap. Cu acea ocazie, grupul și-a făcut cunoscută ideologia: voia desființarea Casei Naționale de Asigurări și înlocuirea ei cu patru Case Private. Odată făcut public acest lucru, oamenii trimiși în grup de Molos au ridicat capul, făcând pe mirații: Privatizare? De ce? Cine plătește profitul firmelor particulare de asigurări? Cum să crească salariile medicilor, dacă asigurările capătă drept de a face profit?

În ziua următoare, Del Toro s-a întors din concediu. Când Sahib a intrat la el, l-a găsit alături de țățării lui, perorând în cămașă, chiloți, pantofi și șosete. Îl sleise concediul – cică stătuse zi și noapte pe FB. Ortacii îl urmăreau, cu ochii cășcați: „Stai, nu te enerva, las’ c-avem ac de cojocul lor!“ Dar Del Toro: „După atâția ani de efort, mă ia în târbacă o balabustă? Una care-și spionează personalul? O șpăgară ordinară – că știu cine o plătește, știu ce firme îi dau bani!“ Se întoarse la Sahib și-i strigă: „I-ai dat nas, când ai făcut pace cu ea, ca să vină la marșul ăla nenorocit.“ Dar Sahib: „I-am dat nas amândoi acum doi ani, când am blocat ancheta Crăcănatei de la CroTV. O avea în mână, ții minte, iar tu m-ai rugat să intervin ca s-o ierte.“

Del Toro și-a rostogolit ochii și a slobozit zgomote ciudate, din gât. „Liniștește-te!“ s-a repezit bătrânul urgentist. „Să nu se rupă ceva în tine.“ Del Toro rămase în mijlocul biroului – avea gambe musculoase, cică făcea culturism. Deodată, întrebă ce scrie presa de el (află că nu-l atacau din cale afară), apoi se interesă cine dracu’ e Ed. Cică bestia aia în odăjdii luase portretul unei verișoare de-ale lui Del Toro și-i făcuse cont (îi știa numele, data nașterii, tot!) ca să-l atace pe el, pe Del Toro. Del Toro citise *comment*-urile așa-zisei verișoare, în aeroport (venise cu Alitalia: niște cretini, avionul mirosea a nămol), și simțise că moare acolo, pe scaunele de plastic din terminal. Revenindu-și, pusese mâna pe telefon și-o sunase pe aia: „Ce-ai, mă, cu mine? Ce ți-am făcut eu ție, mă?“ Verișoara se sperie, crezu că se ținise Del Toro (nu era departe de adevăr) – bref, lucrurile nu se lămuriră decât când verișoara i-a zis că nu numai că n-are cont pe FB, dar că nici n-o să-și facă, fiindcă FB (zicea ea) e un grajd global doldora de zevzeci. „E chiar mai imbecil decât televiziunile de știri românești“, a conchis ea.

„Treaba asta cu vară-ta nu e de resort legal?“ îl întrebă Sahib. „Resort legal?!“ explodă Del Toro. „Avocații mi-au zis: las-o moale, mizerabilii sunt pe val, riști s-o iei în bot, nu le intenta niciun proces.“

Ceilalți plecară, clătinându-se, lăsându-l doar pe Sahib în birou. „P știe că Maștera e vârată în chestia asta?“ întrebă Sahib.

Del Toro (îi sticleau ochii) răspunse cu glas coborât: „Am vorbit cu el dimineață. Calc-o pe cap, mi-a zis, omoar-o, c-o las din mână, așa mi-a spus... Dar e vina lui, el a crescut-o, i-am zis! Uite ce pățim din cauza vitei – așa i-am zis!“ „E-n regulă, n-o ierta“, făcu Sahib, iar Del Toro își trecu degetul prin fața beretei, privind în zare, spre Dealul Cotroceni: făcea aluzie la Cocârț, fără îndoială.

Când să ia liftul, Sahib dădu nas în nas cu amica lui P. „Ați crescut o *Futoare* la sân, dom' doctor“, îl luă ea, scoțând flăcări pe nări. Sahib îi zise că știe: „Se masturbează cu lumina stinsă în WC și trage cu urechea“, o dădu el pe glumă. Dar amica lui P:

„Nu e de râs, el și Maștera șterg cu mine pe jos. Nici cu dumneavoastră nu-s mai drăguți, vă fac papagal, trădător – vă înjură toți.“ Iar Sahib: „Mă înjură și Cora?“ Amica lui P căscă ochii, mirată: „Bineînțeles, de ce nu?“ După care continuă, în șoaptă: „P nu-i iartă, să știți. Credeți că n-am văzut cum fac Maștera și Stalin comenzi de materiale sanitare? Credeți că nu știu ce firme aduc ei în spital? Șnapanii... Auziți? Cine e Ed asta?“ „Știe P mai bine“, îi răspunse Sahib.

În weekend, însă, P a fost arestat, îl prinseseră cu mâna în sac, ceea ce îi înflăcăra pe cei de pe FB: scriau cu majuscule și puneau câte patru-cinci semne de exclamare după fiecare sentință. „P e cel mai rău lucru petrecut în medicina românească“, stabilea ea vehementă, după care chema lumea la luptă. „P e corupția întruchipată!“

„Pierdem“, i-a zis Del Toro, năuc, lui Sahib, dar Sahib i-a zis că nu, că mai sunt soluții, și l-a sunat pe Teo Canta. „Mai poți, nepoate?“ a făcut unchiul. Sahib i-a zis că mai poate, dar că-și dorește să-l vadă între patru ochi. „Fără știrea lui Mesneraș?“ s-a mirat Teo. Sahib a evitat răspunsul și s-a dus la bătrân. Au ieșit pe terasă, au privit peste acoperișurile caselor de pe Mântuleasa și au băut cafea indoneziană, înfodoliți în pleduri de lână (ziua era friguroasă), în timp ce Sahib povestea despre Ed și despre un război, pe care (se temea el) bătrânul său unchi n-avea cum să-l priceapă.

Rezervele lui erau neîntemeiate, însă, căci Teo a prins viață, auzind ce fronturi se pot deschide online. „Ce minunăție!“ se bucura el. „Zvonurile prind viață mai *iute* pe internet.“ I-a promis lui Sahib că află ce hram poartă Ed, după care a sărit la alta, povestind că-l pusese pe Iașa pe o urmă nouă: „Știi că e în Sinai? Eu l-am trimis... Înainte de război, l-am cunoscut pe un neamț, unul Franz. Franz era SS-ist, făcea parte din Ahnenerbe, o organizație care umbla după cai verzi pe pereți... Ei bine, Franz mi-a zis despre cartea gemenilor, neștiind că eu știu mai mult decât el despre ea. Cică Ahnenerbe îl trimisese s-o caute la Damasc, ceea ce lui i se părea cam ironic: cum dracu' să caute un SS-ist un text scris de un evreu? Când s-a întors din Siria, mi-a

spus că n-a găsit cartea, pentru că se afla la mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, iar el n-ajunsesese acolo. Povestea îmi ieșise din cap, dar mi-am reamintit-o când am stat de vorbă cu Iașa la *Parsifal*, la premieră...”

În timp ce vorbeau, Teo a primit telefon: i se spunea, deja, cine-i Ed. S-a retras într-o cameră și a discutat îndelung, după care i-a zis lui Sahib să meargă liniștit, pentru că el, unul, Teo adică, era pe drumul cel bun: nu știa el să caute pe Google, dar putea să dea sfară în lumea bancară, ceea ce, pe undeva, era cam același lucru, numai că de la banksteri aflai lucruri credibile. Bineînțeles că Molosul a luat întâlnirea dintre Sahib și Teo ca pe un afront personal („De ce nu vine frate-tău la noi, Mesneraș?”), drept care i-a trimis-o pe cap lui Sahib pe șefa *disidenților* de pe FB, o doctoriță aflată în solda lui. Mda, Molosul simțea nevoia de mai mult control în forfota aia cu medici, profi universitari, sindicaliști răscopți și popi de confesiune incertă.

Insa cu pricina era ditamai femeia – era mai barosănă decât Geamala și avea tupeu. S-a dus mai întâi la Vulvoi și i-a dăruit un manual de română: mesajele lui publice erau într-atât de agramate, încât aduceau prejudicii tagmei medicale, care umblă cu nasul pe sus, după cum se știe. După ce-a isprăvit cu Vulvoi (colegii lui râdeau pe înfundate), cucoana s-a dus la Sahib. Odată ajunsă la el, s-a pomenit cu mesaj de la Mașteră, care-i trasa itinerarul din ultima oră: unde parcase, pe ce bancă stătuse în parcul Universității de Medicină (lângă spărtura din gard, pe unde chiuleau studenții din anii mici), ce lift luase ca să-l vadă pe Vulvoi, ce lift luase ca să ajungă la Sahib – totul la secundă. „Așa face Maștera și cu angajații ei?” a întrebat barosana. Sahib i-a zis că da. „O fi voyeuristă”, a zis uriașa. „N-are și ea măcar o pisică pe-acasă?” Iar Sahib: „Nici ciclu n-are, Maștera n-are decât subalterni.” „Îi trebuie un negru sălbatic, care să-i dea cep *adânc*”, a stabilit giganta, profesoral, că era sexoloagă.

După ce-au isprăvit de vorbit, Sahib s-a dus la minister. Iureșul de pe FB îl făcuse pe Minion să se întoarcă la prima dragoste: erau mai comozi Moșbătrân, Ică, Sahib, cu atât mai mult cu cât grupul Mașterei îi băgase pe toți în aceeași găleată, făcându-i albie de porci pe politici și sindicaliști, la grămadă. A fost o discuție de rahat, însă, căci Minionul s-a smiorcăit, în timp ce slugile lui priveau, nemișcate, în ceștile lor de ceai, aidoma unor samurai ce-și văzuseră suveranul târât în mocirlă.

– ...mohrt?! se văita Minionul. În copâhrșeu?! Cât de chruzi puteți să fiți, domnilohr? Am o mamă în vâhrstă... Cum chredeți că s-a simțit, când a văzut, la știhri, un convoi mohrtuahr, în cahre cel de pe catafalc ehra fiul ei? A chrezut c-am dat ohrtul popii și că mi s-au ohrganizat funehralii naționale... Apoi, după ce și-a dat seama ce manipulahre muhrdahră, domnilohr, *muhrdahră*, se pethrecea, i-a văzut la TV pe oamenii

dumneavoastră, cahre mă beștealeau! Iahr copiii mei, cahre ehrau în Suedia (s-a stârnit o rumoare, degrabă potolită de Moșbătrân), copiii mei au chrezut și ei că m-am phrăpădit... Au sunat la mama, iar ea a fost *cât pe ce* să facă accident vasculahr... De-atunci ia somnifehre, domnilohr, *somnifehre*! Ce fel de oameni sunteți? De ce m-ați plimbat, mohrt în efigie, phrin ohraș? Moșbătrân luă cuvântul și vorbi pe nas, plin de emoție. Își ceru scuze, privind cu înțeles la Ică și la Nozo, care se uitau în pământ, încruntați.

– Nu e posibil, domnilohr, reluă Minionul. Vă spun sincehr, n-am vhrut să vă mai văd în ochi... Datohria, însă... ah, datohria... statul...

– Ne cehrem scuze, dom' ministhru, zise Ică, luat de val, graseind și el.

– Poporul, începu Nozo, e mai din topor, dom' ministru... Oamenii-s furioși, ne întâlnim cu dumneavoastră de luni de zile, dar nu se vede nimic.

– Și de-asta mi-ați pus porthretul pe catafalc? Câtă chruzime! Mama mea, v-o spun cu toată hresponsabilitatea, nu și-a hrevenit nici până azi.

I se înecă glasul. În clipa aceea, mobilul lui Sahib sună insistent: Ali era la stomatolog, cică nu i se potrivea culoarea dintelui nou cu restul danturii – în plus, o apucase și voma, nu era clar dacă din cauza nepotrivirii culorii sau din cauză că dentistul o ținea cu gura căscată. „Dă-l naibii de dinte!“ a repezit-o Sahib. „Las' c-o să se potrivească în timp cu ceilalți.“ „Nu mă înțelegi, nuanța mea e de negăsit... Cum mă mai văd eu cu clienții? Ce-o să zică fetele de la ONG?“ Era de neoprit: scâncea, râgâia, cică-i venea mâncarea înapoi. „Ce să fac? Ești doctor, zi-mi ce să fac!“ „Ia un osetron“, i-a zis Sahib și a închis, la timp ca să-l audă pe Nozo:

– ...pe mine m-a crescut bunica – ea și-a trăit toată viața cu creionul după ureche: nota tot, pricepeți? Nu i-ar fi plăcut faza cu coșciugul, dar nu i-ar fi plăcut nici să fim duși cu vorba în halul ăsta.

– Domnilohr, domnilohr... Sunt aici, iată-mă, sunt gata să vohrbim.

Au mai înființat câteva comisii, după care Minionul s-a uitat la ceas și a anunțat că are ședință de guvern, cică însuși Garfield-vomit îl suna ca înecatul, putea să le arate apelurile pierdute din telefon. Pe seară, s-a văzut că prim-ministrul nu era în țară (se dusesse la o întâlnire a francofoniei), ceea ce l-a făcut pe Sahib să-

l sune pe Ică, spunându-i că, în atari condiții, greva era inevitabilă. Dar Ică: „Doctore, stai să vedem... n-au intrat zilele în sac.“ Cu aceleași cuvinte i-a răspuns și Moșbătrân: „C-ești așa belicos, măi, Sahib?“ s-a hlizit el, „ți se pare c-au intrat zilele în sac?“

Zilele nu intraseră în sac, dar grupul de pe FB acuza sindicatele de colaboraționism, așa că singura ieșire onorabilă era să oprească lucrul, după cum se stabilise de la bun început. Medicilor nu le mai trebuia decât un catalizator, nu trebuia decât să le dai foc ca să explodeze, mai ales de când intrase în horă și grupul de pe FB – așa credea fraierul de Sahib. Când a stat cu ai lui față în față, însă, a văzut că n-aveau chef de bătaie: plicurile aveau să salveze și de astă dată clasa politică. Degeaba le-a zis că putea să plătească gărzile din fondurile sindicale, astfel încât greva să nu se simtă la buzunar, căci cei mai mulți n-au fost de acord.

„Cum adică să ne plătești *tu* gărzile?” l-a luat unul. „Adică eu vi le plătesc, și voi nu le faceți. Nu sunteți obligați să faceți decât o gardă pe lună.” Ăla se propti de un perete: „Și pacienții?! Ce facem cu pacienții?” „Eu nu spun să nu veniți *deloc* la spital”, a dat Sahib înapoi, „eu vreau doar să blocăm internările pacienților cronici. Putem bloca sistemul fără să declarăm grevă și fără ca voi să pierdeți banii pe gărzi.” Ăla, un tip tuns scurt, care amesteca medicina cu ortodoxia, căscă ochii: „Dar *cum* să facem așa ceva?” Iar Sahib: „Dom’ doctor, atunci de ce vă mai plângeți că sunteți prost plătit?”

Sahib se duse la alt etaj, dar proful de acolo (Eunucul însuși, care moștenise tarlaua Negusului) nu l-a primit: s-a închis în cabinet și a pus-o pe secretară să-i țină piept. „Nu vreau decât să-l anunț ce vreau să facem”, încercă Sahib să treacă de ea. „N-aveți cum: dom’ profesor e în concediu.” „Am putea, totuși, să discutăm”, insistă Sahib, auzindu-l pe Eunuc cum vorbea la telefon, în spatele ușii încuiate. „N-are *cum*”, făcu secretara, „ar fi în incompatibilitate dac-ar discuta: e-n concediu.” „Bun, cine-i ține locul?” întrebă Sahib. Secretara îl chemă pe conferențiar.

Acesta apărură, zâmbitor: „Ce mai faceți?” îl luă el pe Sahib. „Facem și noi o acțiune, ceva? Își batăștia joc de noi de dimineată până seara.” „Păi, o să facem un fel de grevă”, zise Sahib, „n-o să mai facem decât garda obligatorie – una singură pe lună.” Conful căzu într-un fotoliu, buimac: „E peste competența mea”, zise, „vorbiți cu dom’ profesor.” Secretara sări din scaun: „Dom’ profesor e-n concediu, cum să discute? Ar fi în incompatibilitate. Dumneavoastră îi țineți locul.” Conferențiarul se pierdu, recunoscă că-i ține locul Eunucului, dar cine era el, ca să vorbească despre gărzi? O hotărâre ca asta pur și simplu nu era de nasul lui, și-așa nu mai avea zile cu Vulvoi, anestezistul, care punea paie pe foc, pe partea lui. „Să știți, însă”, îi zâmbi el lui Sahib, „că sunt alături de dumneavoastră. Țineți-o tot așa, dom’ doctor, tot așa!”

Sahib a mai coborât un etaj. N-a apucat să deschidă gura, că unul l-a și luat în primire: „Grevă?! Fugi, domn’e, de-aici! Ce, n-ai casă, n-ai mașină?”

Sahib afișă zâmbetul lui de minoritar – avea mașină, dar nicidecum un VW Ragnarok gigantesc, ca cel care-l luase tare. Insul era înalt, falnic, avea plete negre și gene umbroase: semăna cu un călugăr bine hrănit. Nici cei din jurul lui n-aveau chef de scandal, se uitau la Sahib ca la o arătare.

„Uite“, le zise Sahib, „vă las aici tabelul pentru grevă. Cine semnează, bine, cine nu, nu! Fără grevă, nu pupăm salarii mărite, să fie clar.“

Prea puțini au fost de acord să pună lacătul pe spital, numai că aceștia voiau să lase bisturiile jos *cu totul* și să se uite la public cum așteaptă, în chinuri, în fața camerelor de gardă. Să crape toți, urla Sensei pe culoare.

– Ba o să-i consultăm pe toți, îi zise Sahib, o să consultăm fiecare pacient de trei ori până luăm o hotărâre. Nu mă interesează decât ca ăia care nu sunt urgențe să nu fie primiți în spital.

– Și care-i gheșeftul? Asta înseamnă c-o să muncim și mai mult.

– Mai bine muncim mai mult decât să moară unii în fața spitalului.

– Băi, făcu Sensei, până nu mor unii n-o să ne știe nimeni de frică.

– Așa o fi, dar eu nu vreau morți pe care să ni-i pună geambașii de presă în cârcă. O să facem grevă prin exces de zel, bine?

114
COSTURILE

Când Sahib ajunsese acasă, Ali vorbea la telefon: morfolea cuvintele, arăta că se chinuie după vizita la stomatolog. După ce isprăvi cu telefoanele, îl întrebă:

– Auzi? Mara nu iese niciodată de la Mesneraș din apartament?

– Habar n-am.

– Oare ea știe cum se joacă frate-tu cu ea pe net?

Sahib ridică din umeri. Iar Ali:

– Știi câtă lume o caută pe site-ul ăla *scabros*? Of, nu-l credeam pe Mesneraș în stare de așa ceva... Și mai e și rusoaica aia, Sveta... Ea pe *tine* te știe, nu pe el.

– Ne-a confundat, minți Sahib.

– V-a confundat, dar ai văzut ce pornită e? Rămase câteva clipe pe gânduri. Apoi: Auzi? De ce trebuie schimbat sistemul de sănătate? Uite, eu...

– Of, las-o baltă! Tu ți-ai pus doar un dinte și-ai făcut ca trenul, habar n-ai cum e să zaci în spital și să fii îngrozită c-ai putea să mori... Cu Ianis cât ați cheltuit?

– *Foarte* mult, recunosc Ali: medicamente, sponsorizări, plicuri... Măcar tu n-ai primit.

– N-am primit de la voi, dar am primit de la alții. Mă și întreb câteodată: dacă n-aș primi, s-ar uita una ca tine la unul ca mine?

– De ce nu? Ești doctor...

– Dar dac-aș fi un doctor sărac?

– N-am văzut doctori săraci.

– Ba în curând o să vezi, nu mai e mult și-o să fim proletari de lux. Nouă ne trec doar oameni prin mână, iar pe oameni nu-i speculezi la bursă.

– Ești obosit, mai bine nu deschideam subiectul, se încruntă Ali.

– Nu-s obosit, hai să-ți spun *cum* va fi... Vrei sănătate? o să te întrebe ăia din fruntea bucatelor. Vreau! o să zici tu. Bine, îți dăm, o să-ți zică ei, dar plătește-o, căci boala e o marfă, e ca smartphone-ul, ca pasta de dinți, ca mașina pe care o schimbi la patru-cinci ani... Cancerul e un Rolls, ulcerul e o cămașă Cardin, infarctul e o plasmă 3D, iar Alzheimerul e cât Koh-i-Noor, nu merită să dai bani pe el decât dac-ai fost CEO, căci oricum nu se

vindecă. Așa că ziceți mersi tu și mama lui Ianis c-ați avut bani ca să-l scăpați viu. O politraumă ca a lui? E cât un apartament la Băneasa – ați scos din buzunar un *apartment* ca să-l înviați, iar sutele de apartamente, miile de SUV-uri, zecile de mii de poșete Vuitton și sutele de mii de televizoare, de la voi toți, țin sistemul în picioare. Banii ăștia vă scapă de boli, iar eu de-asta *vreau* grevă: vreau ca banii voștri să ajungă legal și la mine, nu doar în industria farma și în șpăgile pentru licitații. Nu vreau să stau peste program din cauza banilor tăi, nu vreau să mai stau treaz noaptea, în weekend, de Crăciun și de Paște, când tu chefuiești, pentru ca după aia să mă înjuri că mi-ai dat bani ca să te salvez... Te saturi să trăiești în spital, te saturi de nopți nedormite, te saturi de pacienții de la patru dimineața, ți se ia să-ți tremure coronarele, ca să capeți, în schimb, titlul de șpăgar. Nu-mi spune că-s cinic – îți place sau nu, totul costă, căci tu, politicii, boii din presă și din ONG-urile la care plătește lumea tribut, voi vreți o lume în care totul e de vânzare, numai sănătatea e gratis: cum vine vorba de sănătate, cum deveniți la loc comuniști... O proclamă și Crăcănata, seară de seară, la știri, când emană principii pe 5000 de euro pe lună, înfierându-i pe unii care muncesc pe 800 de euro și care-o scapă cu viață și pe una ca ea, după ce sună-n spitale, ca să intre prin față... M-am saturat de specia ei, parc-ar fi scoasă din pozele cu proletari, care lecturează *Scânteia* în grup... Ea e noul propagandist.

– Dar are țâțe mișto, râse Ali.

– Păi, doar țâțele i le vezi, că-și ține crăcănatele de copane sub birou.

– Of, ți-am spus că începi să semeni cu taică-tu.

Ali se opri, căci primi un e-mail. Pesemne că era ora mesajelor, căci Sahib se trezi și el cu un SMS. Cixi era foc și pară: „*Look at you*, te pregătești de *a fucking strike*, ca un bolșevic ordinar... *Are you really a doc? No, you're not, you're just a commie, bro*, habar n-ai ce *disappointment* mi-ai provocat.“ „Atunci nu-mi mai scrie.“ „Ba-ți scriu, pentru că vreau să înțeleg ce se întâmplă, pentru că mă gândesc și noaptea la tine, *got that?* Îți scriu pentru că vorbești la fel ca *those big hats* din US & New Zealand, pentru că nu ești ca pâlmașii ăștia de români imbecili...”

Erai promițător, da?... Iar tu? *You're in an obvious state of distress*, te bălângăni de colo-colo, când totul e atât de simplu: o prietenie, atât ți-am cerut, o prietenie cu un om de talia ta! Tu crezi că mă gândesc la oricine noaptea? Zău, nu mi-e greu să prind bărbați în plasă – numai surferi de pe *West Coast*, numai tipi care joacă polo călare... Dar sexul e una, iar *my cerebral orgasms* sunt alta. Chiar faceți grevă?”

„De-asta mă bârâi la cap? Vrei să-l pui în gardă pe Minion?”

„Tu crezi că-s ca tine, ca Nozo, ca Ică? Crezi că umblu cu fofărlica?”

„Dacă nu umbli cu fofârlica, de ce te miri că vrem grevă? Cum să nu facem grevă, când Minionul a zis că nu majorează salariile?“

„De unde să le majoreze, cap sec? De unde? În plus... Tu crezi că miza sunt banii? Tu nu trebuia decât să faci echipă cu el. Numai tu lipseai ca să aibă alături un careu de ași, o chintă royală... Te-ai apucat tu de greve, când *the job* era să vâri populației o lege pe gât.“

„Ce careu de ași, ce chintă royală? Minionul e înconjurat de imbecili și nici eu nu-s mai breaz... *El* e mână-n mână cu Garfield și cu *the commies*, nu eu – de ce mă faci comunist? Bătrânii liberali îl asemuie cu scursura de Tattarescu, asta a ajuns partidul vostru istoric: o adunătură de ciolănari! De unde naiba l-ați scos pe măcelarul de la Finanțe? Dar pe ieșitul ăla din WC de la Protocolul de Stat? Dar pe adormitul de Șalăul-Fritz, *your big boss*?“

„Te blestem“! i-o reteză Cixi.

– Cine te-a enervat? se prinde Ali.

– O idioată. Sper c-am enervat-o și eu.

Seara, în pat, Sahib s-a pomenit cu Drujba lui Dumnezeu pe Skype: îi dădea rezultatele unei anchete, pe care o efectuase pro bono. Găsise un lot de două mii de inși, distribuiți civilizată pe vârste, sex etc., care lot, deși nu-i iubea pe doctori, era de acord cu o mișcare revendicativă în sănătate. Drujba susținea că poate să lanseze ancheta și în mass-media, numai că asta costa. „E momentul să izbești publicul cu grafice“, se frichinea el, „spuneți-i, doamnă, că am dreptate“, încercă el s-o atragă pe Ali de partea lui, „nu l-ar costa decât o mie cinci sute de euro și-am ieși cu putere, pe sticlă...“

„N-am cum să dau atâția bani de capul meu“, încercă Sahib să scape, „trebuie să convoc biroul sindical ca să obțin aprobare.“ Dar Drujba: „Ce aprobare?“ „Ca să vă plătesc. Nu-s banii mei.“ Drujba căscă ochii mari: „Ce chestie... Și cam în cât timp obții aprobarea?“ Sahib îi spuse că era treabă încurcată, sindicatul avea acum alte priorități.

Drujba oftă. Se dovedi că lângă el era Roșu, care se băgă și el în vorbă: „Of, Sahib, ai nevoie de ieșirea asta pe TV... Cât de bine îl știi pe Ristache?“ Pricepând că nu-i lucru curat, Sahib răspunse în dodii, că Ristache se dăduse la fund, că nu-l mai văzuse etc. „Știm c-a dispărut“, zise Roșu, „e dator vândut, golanul. Drujba l-a împrumutat, iar Ristache l-a lăsat cu ochii în soare... Plus că i-a făcut o mizerie... În fine, e prietenul tău“, îi lansă el lui Sahib un sfert de reproș.

Adevărul e că Drujba o căutase cu lumânarea: se lăuda că făcuse parte din gașca din Primăverii înainte de '89. Avea el un episod din epoca aia, pe care îl depăna partenerilor de afaceri – o beție sinistră, la Șosea, în casa unui ministru. La chef participase

și fiica lui Ceașcă, iar pe la cinci dimineața, toți nomenclaturiștii ăia și tovarășii lor (*Drujba y compris*) se duseseră în fântâna Miorița, pe mijlocul bulevardului (o știți), unde continuaseră petrecerea stând în apă până la genunchi. Băuseră și se dăduseră în spectacol în fața cozii de patru-cinci kilometri de la PECO, printre Dacii ce traversau șoseaua cu motorul oprit, împinse de șoferii ce făceau economie la benzină, căci pe atunci (țineți minte?) benzina se vindea cu țârâita.

Povestea avusese lipici, semnalase că Drujba era om de încredere, cu relații în lumea bună de odinioară – cea care acum stăpânea cam 80% din afacerile bucureștene. Ristache se prinsese, însă, că ceva era în neregulă, căci el auzise de cheful ăla la prima mână (fusesse coleg cu cei ce se bălăciseră în fântână) și nu-și amintea ca unul de teapa Drujbei să se fi îmbătat cu amicii lui. În consecință, i-a cerut bani împrumut (pretextase întârzierea unor plăți) și, pentru a-l convinge că era solvabil, l-a invitat la Snagov, la o chermезă organizată de un mare restaurator (avea cinci localuri de lux), fiul unui prim-ministru comunist din anii '60–'70 ai secolului trecut. Drujba i-a dat banii lui Ristache și s-a pregătit de petrecere. Odată ajuns acolo, s-a amuzat nespus, văzându-l pe restaurator cum prezida adunarea de pe un tron de răchită – nu știa, însă, că amfitrionul îl pândea. „Și zi așa“, îl luă, „ai fost cu noi la scaldă, la Miorița... Pe *tine* te-a proptit Marcel cu capul între cracii lu' Zoe? Tu i-ai dat limbi prin blugi?“

Drujba a dat-o la întors: „Nuuu, eu doar am scos-o din apă și-am pus-o pe bordură, când nu se mai ținea pe picioare.“

Restauratorul căscă ochii. Purta șort verde, maiou portocaliu și slapi mov. „Aha! Deci tu erai ăla fără coaie, băiatul mecanicului, ăla de se scăpa pe el înainte să fută, este?“

Invitații pufniră în râs. Drujba nu știu cum s-o ia, dar instinctul îi dictă să dea replică, fiindcă i se ducea de râpă imaginea.

„Nuuu, eu eram colegul vostru, care-a venit într-a zecea din Militari. ăla cu muzica rock, cu Ted Nugent.“ Dar restauratorul:

„Băi, pizdă, noi n-ascultam Ted Nugent. Nouă ne plăceau negrișorii: Jackson 5, Temptations, Marvin Gay... Cu cine ai fost, bă, în clasă?“ Drujba băgă niște nume la întâmplare, chestie care-l scoase din minți pe amfitrion: „*Buei*, mănânci *căcat*, tu n-ai fost cu *noi* în gașcă. Te bagi ca OB-ul în pizdă“, proclamă el de pe tron, „ești un parvenit, căcănarule, marș la compost!“

Ristache stătuse tot timpul ascuns după un stâlp și răsuflase ușurat când Drujba lui Dumnezeu, roșu la față, se aruncase în BMW, demarând în trombă. Am scăpat de el, își zise, n-o să mă mai întrebe de bani.

„A fost un porc“, zise Roșu, „a luat de la Drujbă 1500 de euro, adică banii pe care ar trebui să-i dai *tu* ca să-ți intre sondajul pe

TV.“ Sahib căscă ochii: „Ce treabă am eu cu datoriile lui Ristache?“ Roșu își dresе glasul: „Păi, nu e prietenul tău? Drujba

știe că sunteți apropiați... N-ai putea să-l convingi să-ți dea banii
ăștia, ca să-ți apară sondajul pe sticlă?”

Sahib o ținu pe a lui, cu aprobarea sindicală. Iar Roșu: „Ei,
dacă dai cumva peste el, roagă-l să te ajute cu 1500 de euro.
Drujba ar fi încântat să iasă pe piață cu sondajul, în perioada asta
tulbure.” Apoi a sărit la altele: l-a întrebat pe Sahib dacă mai are
drum în A, s-a interesat ce face *doamna Ali*, a vorbit de
efervescența socială din Europa (cică se băteau ăia în Belgia ca la
Iwo Jima), după care a ieșit de pe Skype, mofluz.

– Imbecilii! făcu Sahib.

– Ești în cărți, pufni Ali în răs, ia uite ce lume te caută: Drujba-
bogătanul și Roșu-deputatul... Pe mine m-a întrebat o prietenă
când te facăștia ministru.

Îi plăcuse ideea – Sahib ministru, mda... Cât timp el vorbise pe
Skype, Ali se gândise numai la asta: își văzuse firma cum se
transformă în ceva măreț, cu liber la contracte, cu piscine, cu
șoferi la scară și cu cuconet uitat pe sofale, la bârfa.

Când Iaşa i-a scris că citise pe site-urile noastre de presă despre dezastrul din spitalele româneşti (se vorbea de 60000 de morţi), Sahib i-a zis că pe morţii ăia i-a inventat unul, Ed, un fel de coleg de-ai lui Iaşa, un regizor al cărui nume nu apărea pe generice. Ed şi mai cum? s-a interesat Iaşa, iar când îi află numele întreg, izbucni în râs: „La noi, în State, se zice că Ed ţine de un serviciu român de informaţii... Of, nu s-a schimbat mai nimic acasă“, a remarcat el, după care deodată l-a întrebat pe Sahib dacă ţinea minte ziua în care murise Ana, fiica lui Teo, adică verişoara lor de împrumut, după cum obişnuia să zică Bill înainte de ziua aia nenorocită. „Ce ţi-a venit cu ea?“ s-a mirat Sahib. „Ed mi-a adus-o în minte. Ed se trage din porcii ăia care v-au urmărit familia după ce a murit Ana.“

Ana murise într-o duminică în care peste oraş plutea o aromă cumplită de tei înfloriţi. Dimineaţa, familia Canta fusese cu familia Litvak în Herăstrău. Copiii se dăduseră pe tobogane, iar părinţii vorbiseră de-ale lor: Lexu se lăuda că la întâlnirea de la Paris cu experţii în energie din Europa şi Africa apăruse şi şeful programului hidro de la Barajul Assuan. Se ştiau de mult, se intersectau în delegaţii, numai că la Paris avuseseră poziţii contrare. „*Vous êtes un grand espion, monsieur Litvak*“, îi reproşase egipteanul lui Lexu, în timpul unei şedinţe de lucru. „*Pas si grand que vous, mon colonel*“, replicase Lexu, lăsându-l pe egiptean mască.

Cele două cupluri râseseră, iar copiii râseseră şi ei, deşi nu înţeleseseră mare lucru. Era rândul lui Bill să zică una, iar el povesti cum îi pusese la punct pe nişte francezi la Lyon. Francezii îl invitaseră la o degustare de vinuri şi profitaseră ca să-i explice ce e ăla un vin bun, cum se păstra, la ce feluri de mâncare se servea etc. Văzându-se luat de sus, Bill se enervă, dar nu zise nimic, drept care francezii prinseră elan şi făcură caz de modalitatea *optimă* de a destupa sticlele: cu cât timp înainte de servire trebuia să deschizi sticla de vin roşu? Cu două ore? Cu o jumătate de zi?

Bill îi privea plictisit. După o vreme, îi întrebă dacă erau siguri că explicaţiile lor au o bază ştiinţifică – ei chiar credeau că destupatul *sticlei* era cel ce asigura oxigenarea corectă a vinului?

„*Comment?!*“ se mirară francezii. „*Mais on a la tradition, nous, ici... qu'est-ce que vous voulez dire?*“

Bill le-a zis că a destupa sticla, pur și simplu, nu era suficient, căci aria de contact a vinului cu aerul era prea mică pentru a asigura buna oxigenare a licorii. „*Nous, en Roumanie*“, a continuat el, „*on a une toute autre tradition...* Noi turnăm vinul în carafe largi, care oferă o mai mare suprafață de contact între vin și aer. În atari condiții, o oră este mai mult decât suficient pentru ca vinul să se oxigeneze corespunzător.“

Francezii se uitară unii la alții – *eh, oui*, argumentul stătea în picioare. „Ce-i drept“, le răsuci Bill cuțitul în rană, „tradiția noastră cu vinurile e mult mai veche, *car nous autres, roumains*, am avut timp să ne decantăm experiența...“ Francezii se îndreptară de spinare: „*Cependant*, cu tradiția stăm și noi bine, *qu'en pensez vous?*“ își dădură ei coate, la care Bill le răspunse că nu se îndoia, numai că *nos ancêtres, les daces*, au elaborat prima lege a prohibiției din lume, ceea ce dovedea (*les collègues français devaient l'admettre*) o interacțiune mai îndelungată cu vița-de-vie.

„O lege a prohibiției?!“ se miraseră francezii. „Când s-a dat?!“ „Oh“, făcu Bill, „de Deceneu n-ați auzit?“ Nu, n-auziseră. Ei bine, a început Bill, aprinzând o țigară (el nu fuma, dar se pricepea la *body language*), Deceneu a fost marele preot al regelui Burebista (*l'ennemi du grand Jules César, parbleu!*) și era preocupat de consumul de alcool din regat, drept care, nici mai mult, nici mai puțin, a tăiat toată vița-de-vie din țară, ceea ce a dus, a mințit Bill cu nerușinare, la creșterea prețului vinului la Alexandria, în Egipt (*ooh... aaah...*) și la prăbușirea cursului uleiului de măsline la Roma, căci vinul dacic era exportat în Imperiu în cantități uriașe, unde era dat la barter cu uleiul de măsline din Iberia, care a ajuns, astfel, excedentar. „Burebista a murit în același an cu *Jules César*“, a isprăvit Bill excursul istoric, „amândoi fiind asasinați în urma unui complot. Se pregăteau de război unul cu altul.“

„*Incroyable!*“ căscaseră ochii francezii, iar Bill ridicase din umeri, gen *eh*, asta e. Din clipa aceea, spunea Bill, francezii l-au acceptat ca pe un egal.

Povestea i-a încântat pe părinții lui Iașa – râseseră în hohote pe aleile parcului, iar puștani s-au luat după ei, deși nu înțelegeau de ce se contrase Bill cu francezii: în fond, familia Canta și familia Litvak îi plăceau pe francezi, tovarășa Marta, mai ales, fiind o aprigă francofilă.

Se despărțiră. La două ore după ce familia Canta a ajuns acasă, sună telefonul. Doamna Canta deschise și-i zise lui Bill că la telefon era Teo. Bill dădu ochii peste cap („Iar golanul ăsta?“), dar doamna Canta insistă ca Bill să *treacă* la telefon, căci Teo era îngrijorat. „O fi beat“, mormăi Bill și-l ascultă pe frate-său vitreg,

bătând din picior. Spre sfârșitul convorbirii își dădu din nou ochii peste cap. „Bine, hai că vedem“, zise el și închise.

Teo sunase ca să întrebe dacă nu știa ceva de Ana, căci ar fi trebuit să ajungă acasă de mult. Trecuse, cumva, pe la ei? Dăduse vreun telefon? Mama rămase pe gânduri, căci Ana era punctuală, dar se gândi că poate se întâlnise cu o colegă și se plimba prin oraș – în fond, era doar ora două.

Mâncară de prânz și se vârară în pat pentru somnul de duminică după-amiază: era regulă, pe atunci. Îi trezi un telefon pe la cinci – era tot Teo. Ana nu ajunsese acasă. În plus, Teo făcuse rost de numărul de telefon al noului ei prieten, îl sunase, iar respectivul îi zisese că se despărțise de Ana pe la unșpe'. De astă dată, Bill se înnegri. După ce închise, se uită la ceas, apoi se retrase cu nevastă-sa în dormitor și vorbiră în șoaptă. Sahib și Mesneraș se duseră în camera lor fără să spună nimic.

Ana era mai mare decât ei cu cinci ani și învăța la „Caragiale“ – unul din liceele protipendadei. Asculta o muzică de care alții habar n-aveau, purta blugi, fuma, iar sâmbăta se ducea la *ceaiuri* în vilele pricopsite dintre Aviatorilor și Dorobanți, unde dansa cu lumina stinsă. Se străduise să-i învețe pe Mesneraș și pe Sahib să fumeze – nu reușise, dar promisese că n-avea să se lase până nu-i vedea cu țigara în gură. Cânta la pian (*Für Elise*, bineînțeles) și era la al doilea prieten – cu primul avusese o catastrofă sentimentală. Odată, Ana îi întrebasese pe Mesneraș și Sahib ce muzică ascultau, iar ei îi ziseseră că Bill le pune, sâmbăta seara *Los Paraguayos*. Ea se luase cu mâinile de cap: „Voi n-ați auzit de *The Doors*? Jim Morrison nu vă spune nimic?“

Nu, nu le spunea nimic – nu le-a spus nici după ce ea le-a pus *Riders on the Storm*. S-au forțat, însă, să-l asculte pe Jim până ce au avut impresia că le place, pentru că Ana era drăguță și se purta exemplar: le lua înghețată, îi ducea la film și-i fura de acasă ca să-i prezinte colegilor ei șmecheri, inclusiv celui ce avea să dea de pământ, peste ani, cu Drujba lui Dumnezeu.

„Unde o fi Ana?“ se întrebă Mesneraș, trăgând cu urechea la discuția părinților. „Ei, ai auzit-o pe mama“, zise Sahib, „s-a dus cu o prietenă.“

S-a așezat fiecare pe patul lui. Le era teamă să se privească în ochi. Sahib a vrut să se ducă în sufragerie și să dea drumul la TV, dar s-a răzgândit. După două ore telefonul a sunat iarăși. S-au repezit în hol (telefonul din plastic bej stătea pe o policioară, lângă ușa de la intrare) și au căscat ochii la tatăl lor, care vorbea monosilabic. Mama se așezase pe un scaun, în bucătărie, și se uita pe fereastră. „N-a venit“, zise Bill. Mesneraș s-a uitat la ceas: era șapte și un sfert. A simțit că-l lasă picioarele. S-a holbat la Sahib – el își încleștase gura.

„Mergem“, stabili Bill. Se duse cu doamna Canta în dormitor, se îmbrăcă și ieșiră. „Unde plecați?“ întrebă Sahib. „Stați cuminți până venim!“ le zise mama, coborând scările fără să-i privească.

Băieții se duseră înapoi în cameră. Sahib luă o carte – dădu paginile, numai că personajele nu prindeau viață, iar lui tot îi venea să-și încleșteze gura. Sună telefonul. Amândoi se repeziră să răspundă – era Lexu, întreba când au plecat părinții de acasă. „De-un sfert de oră“, zise Sahib și se grăbi să-l pună la curent cu situația, sperând că va primi un răspuns care să-l scape de spaimă: „Ana n-a ajuns acasă. Dumneavoastră știți ceva de ea?“

Nu, Lexu nu știa nimic, adică așa a zis, pentru că din glasul lui reieșea c-ar fi știut, totuși, mai multe. „Și dacă Ana a pățit ceva?“ a făcut Sahib, după ce a închis telefonul. Dar Mesneraș: „N-a pățit nimic, ce să pățească?“

Se duseră în sufragerie. Ce liniște... Televizorul era mort, radioul era închis, afară bătea vântul și era înnorat: casa era prea goală, doar cu ei doi în sufragerie. Se duseră în dormitor, se apucară să se joace de-a Nanga Parbat. Nu îi ținu mult, însă, căci lui Sahib îi veni un gând insuportabil. „Termină,“ făcu Mesneraș.

Dar Sahib: „Eu o să rezist, chiar dacă Ana a murit.“ Mesneraș înghiți în sec, iar lui Sahib îi veni să izbucnească în plâns, dar mai zise o dată: „Eu o să rezist... să vezi c-o să rezist chiar dac-a murit.“

Și se duse la baie. Acolo ar fi putut să plângă, dar se abținu, căci și Mesneraș se abținea. Sahib se gândea: n-a pățit nimic, n-a pățit nimic, n-a pățit nimic. Se liniști un pic și făcu o baie fierbinte. Pielea i se înroși, dar îl luă cu frig. „Și ce dac-a murit?“

Dacă mă concentrez, nu-mi pasă.“

Când ieși din baie, auzi un fâlfâit – se uită pe fereastră, zări un corb uriaș: își luase zborul de pe pervaz și se avânta în țării, trecând pe deasupra cireșului din fața blocului, apoi pe deasupra spălătoriei *Nufărul* și a unui bloc de zece etaje... Se făcea tot mai mic, dispărea în înalt.

Auzi pași pe scări – erau rari, obosiți. Cheia răsucită în ușa. Ușa dată de perete. Erau părinții. Gata, Ana murise, de-acum se știa: era moartă. O călcase cu mașina fiul lui Ceașcă, se întâmplase la prânz, la Statuia Aviatorilor și fuseseră zeci de martori. Mașina avea peste o sută la oră, o luase pe Ana pe capotă și-o azvârlise pe trotuar, apoi fiul lui Ceașcă fugise. Tatăl spunea că blestematul de prinț moștenitor îi fracturase Anei coloana cervicală. „Și doctorii... doctorii de ce n-au salvat-o?“ întrebă Sahib. Bill era negru la față, dar voia să le dea băieților o lecție de viață, așa că le explică de ce un om cu coloana cervicală ruptă n-avea scăpare. „Și n-au putut să-i coasă măduva la loc? De ce nu i-au cusut, proștii, măduva? De ce n-au salvat-o? O să-i omor pe

toți doctorii“, promise Sahib. Iar mama, scâncind: „Nu doctorii au dat peste ea.“

La înmormântare au fost sute de oameni, iar printre ei s-au vârât zeci de securiști: se urcase lumea și pe clădirile dimprejurul bisericii. Apoi au urmat telefoanele acasă, noaptea, arestarea lui Teo, a lui Bill, chemările la procuror, la miliție, oferta de bani către unchiul Teo (refuzată, bineînțeles), eliberarea... Tăceți, tăceți, tăceți, făcea mama, nu mai spuneți nimănui cine a omorât-o, le zicea ea băieților, vreți să rămâneți fără tată, fără unchi?

Singurii care i-au vizitat atunci au fost Lexu și tovarășa Marta. Veneau la două-trei zile să bea o cafea. Câteodată venea și mama Anei: Ce curaj pe Ana, zicea ea, voia să dea la Medicină și se ducea la pregătire, la disecție, unde mânca portocale – da, da, lăsa feliile de portocale lângă cadavre și apoi le mânca, îi uluia pe toți. Apoi mama Anei a auzit de religiile Extremului Orient și i-a rugat pe părinții lui Iașa, când s-au dus în Elveția, să-i cumpere cărți tibetane despre viața de apoi: așa a ajuns Iașa în librăria de la Geneva, unde a aflat de cartea celor doi gemeni care voiau să urce pe Nanga Parbat.

„Ed se trage din porcii ăia care v-au urmărit după ce-a murit Ana“, i-a scris Iașa lui Sahib, din nou. „Șaizeci de mii de morți, auzi tu... De ce nu lași baltă mizeria aia de țară, Sahib? Ia-l pe Mesneraș și duceți-vă, naibii, pe Nanga Parbat. Uite, până și eu am abandonat lupta cu bătrânul Richard, îți vine să crezi? M-am obișnuit cu el, chiar mă emoționează muzica lui... Pleacă odată, află că România e mai frumoasă de la distanță – din Himalaya, de pildă, trebuie că se vede perfect, cu geografie și istorie cu tot.“

Apoi a trecut la ale lui. Cică apăruse și Chaussu la mănăstire și că urcaseră pe muntele Domnului până-n vârf, ca doi grași ce erau, încercând s-o priceapă pe Simha bint Barzillai, după care bătuseră împrejurimile câteva zile la rând, căci Irina, măicuța, nu găsea cartea scrisă de Sahib din Madina. Într-o seară, stătuseră la taclale, iar Irina îl luase pe Iașa prin surprindere: „Și dacă Wagner a compus *Parsifal* doar ca să se împace cu creștinismul?“

Lui Chaussu nu-i plăcea opera, dar, dacă tot venise vorba, voia să facă și el o remarcă: „Wagner doar a compus, nu cred c-a vrut să se împace cu nimeni.“ Dar Iașa, făcându-i cu ochiul Irinei: „Eu pot să-ți demonstrez că *Parsifal* e o poveste budistă.“ „Șșș! Nu vorbi de lucruri sfinte!“ își puse ea degetul pe buze, râzând. „Mi-ajunge că stau de vorbă singură, cu doi bărbați.“ Iar Chaussu: „Sfânta Ecaterina e *plină* de bărbați, ce mai contează doi moși ca noi?“ „Îmi plăcea mai mult discuția despre Wagner“, se ridică măicuța, înțepată. Când s-o ia spre chilioara ei, îi lansa lui Iașa peste umăr: „Ce zici, ai fi în stare să montezi *Tristan și Isolda* la Hiroșima?“

A doua zi, pe când Chaussu căuta știri pe net (în Donbas începuse o confruntare tripartită între Cruci, Soviete și Martiri),

unchiul Teo i-a trimis un e-mail lui Iaşa: „Am găsit la Corbii-de-Piatră câteva numere din *Germanien*, revista organizaţiei Ahnenerbe, şi am dat peste un articol semnat de Franz, în care scrie că o învăţată (*alimah*) de la Damasc i-a arătat cum să dea de cartea noastră în bulibăşeala manuscriselor de la mănăstire: „Fiind o carte scrisă de doi infideli, călugării au dosit-o într-un puţ, alături de *Evanghelia lui Barnaba*, în care Isus prezice venirea lui Mahomed, de *Evanghelia lui Marcion*, care vede în Dumnezeu un tiran, şi de *Apocalipsa coptă a lui Pavel*, care vede în Cain un mare profet. Puţul acela e acoperit cu un rastel plin de manuscrise vechi, de necitit, cu paginile lipite între ele, dar călugării le-au pus dinadins aşa, ca să n-ai motiv să umbli prin preajmă.“

Iaşa s-a dus în bibliotecă şi i-a arătat măicuţei mesajul. Iar măicuţa: „Habar n-aveam de puţul ăsta. Tu ţine-te deoparte, căci nici chiar ochii mei nu-s cei mai potriviţi să vadă ce-au ascuns călugării ăia de demult.“ L-a dat afară pe Iaşa, iar după câteva ore a ieşit din bibliotecă, plină de praf şi cu pânze de păianjen în păr: „Am găsit cartea, am găsit-o!“ se bucura ea.

De fapt, nu era o carte – erau patru suluri, pe care Irina se apucă să le desfacă, uşor, uşor, uşor... Iaşa s-a aşezat, iar Chaussu a râs prosteste. Şi-au aruncat ochii pe text, au dat peste spaţii goale, peste litere şterse, peste rânduri şterse şi corectate, peste paragrafe şterse cu totul... Scrisul lui Barzillai era mai urât decât al Simhei; în plus, el folosea multe cuvinte din topor – unele erau atât de infecte, încât nu îndrăzneai să le rosteşti, zicea măicuţa Irina. Simha, în schimb, care făcuse nenumărate adăugiri şi care, colac peste pupăză, *terminase de scris cartea*, avea un limbaj mult mai preţios şi folosea formulări mai poetice, pe potrivă experienţei ei asiatice.

„Şi uite aşa, dragă Sahib“, scria Iaşa, „am dat peste cele din urmă rânduri scrise (surpriză!) de fiica lui Barzillai. Irina s-a apucat să le traducă azi-dimineaţă, dar pe la prânz s-a oprit, spunând că n-ar vrea să meargă mai departe. M-a întrebat: „Sahib şi Mesneraş sunt adevăraţi?“ Eu am îndemnat-o să vă caute pe Google, ca să vadă cu ochii ei că sunteţi inşi în carne şi oase. Ea, însă, n-a dorit să vă caute, mi-a zis că are încredere în mine. Din câte am simţit, părea mai degrabă dispusă să pună pe foc sulurile, pentru că, după cum zice ea, găzduiesc lucruri cumplite. Pe de altă parte, mi-a zis că, dacă voi doi vă asumaţi riscurile ce par a decurge din text, atunci ea *n-ar avea de ales şi ar traduce mai departe*. Aşadar, te întreb, dragă Sahib: ce să fac? S-o rog să continue sau să dau naibii povestea? Nu mă crede nebun – mănăstirea asta creştină, aflată lângă muntele evreului Moise şi blagoslovită de Mahomed însuşi (pacea fie cu el), m-a împăcat nu numai cu Wagner, dar m-a făcut să pricep că n-ar merita să

vărs nicio lacrimă, dac-aș rupe-n bucăți uriașul text despre cei doi gemeni.

Sunt într-un loc minunat. E seară: aerul e tare și miroase a măicuța Irina (nu te gândi la prostii!), cu alte cuvinte a rugul în care a ars Dumnezeu când i s-a arătat lui Moise, iar clipele în care îți scriu sunt pline de liniște. Soarele a apus. Muntele e ca un aur vechi. Clopotul ne cheamă la vecernie.

Află că asta mi-e de-ajuns, prieten drag. Nu vreau mai mult – mă doare în cot până și de site-ul care mi-a scos peri albi, știi care, ăla despre care ți-am scris din Yangoon, căci, indiferent cine ar scrie acolo, bate câmpii: manuscrisul adevărat e în mâna mea, știi povestea toată. Iar în ce privește traducerea cărții, facem cum vrei, de acum totul depinde de tine.“

116
CONTRACTUL

Iaşa! Până şi unchiul Teo mă bate la cap cu reuşitele lui: „...şi-a văzut visul cu ochii, a montat *Parsifal* şi, în plus, a găsit cartea după care a venit străbunul nostru în România... Iar tu? Ți-am deschis *toate* uşile în Basarabia – dar tu îi dai înainte cu sindicatul ăla nenorocit. Mi-a zis şi Del Toro, managerul tău, că eşti un tâmpit. Să te văd pe unde scoţi cămaşa.“

„Îl ştii pe Del Toro?!“ „Îl ştiu, ce credeai – a fost la premieră, la *Parsifal*. L-a descusut pe Iaşa despre tine, iar Iaşa (ştii că-i hoţ) i-a spus că eşti imprevizibil şi că te bănuieşte de legături cu Mossadul. L-a cam băgat în sperieţi, îţi dai seama, dar tu tot un fraier eşti...“

Mă termină cu reproşurile, zici că-i tata – îmi spune c-am intrat într-un rahat cât mine de mare. Îl găsisese pe Ed, în sfârşit: îl aflaseră amicii lui de la o bancă din Stockholm. Ed fusese implicat în recuperarea unui tablou de Matisse, achiziţionat de Securitate în 1975 şi care până acum patru ani se aflase în seiful unei bănci müncheneze, de unde-l scosese Mesneraş, cu ajutorul lui Teo. Tabloul dispăruse apoi, nimeni n-avea habar cum, iar Teo aflase de-abia ieri că cel ce orchestrase dispariţia fusese Ed însuşi, la comanda unor necunoscuţi. „Nu ştiam cine ne-a tras-o atunci peste nas“, face unchiul, „acum, însă, ticălosul de popă a fost *amorsat* de o europarlamentară de Bucureşti, prietenă de spriţ cu Cocârţ-Teodolitul, una care ţinteşte postul de comisar european pe anticorupţie. Însă nu numai că şi-a trimis amantul (un bişon!) să-l contacteze pe popa din Oregon, dar şi-a expediat şi o avocată din staff ca să le redacteze celor de pe FB un statut de ONG (avocata e plătită din bani publici), cu care să iasă pe piaţă... Nu prea pricep eu ce interes au ei la *Sutanele Negre*, dar stai liniştit, până la urmă, totul se află... Ei, uite cu cine-ţi pierzi timpul, te cerţi cu plevuşca, în timp ce colegii tăi de Academie, ăia cu care te-ai îmbătat ca un porc, la Vadul lui Vodă, intră în structurile de decizie din ţările lor“, zice unchiul, după care îmi cere e-mailurile pe care le-am schimbat cu Ed. E furios şi mă roagă (din suflet) ca după ce isprăvesc cu bălăcăreala s-o rup şi cu *Protectoratul*, că-mi trece vremea. „Uite la Iaşa“, se ambalează el, „a dat lovitura şi-acum se întoarce la dragostea dintâi, arhitectura! Sunt puţin supărat pe el, pentru că-n Actul II a făcut o chestie care i-a scos din minţi pe sponsori, amicii mei din

Bavaria, cu toții bancheri: a aruncat în aer castelul lui Klingsor, reprezentat de niște clădiri uriașe, care aveau, indubitabil, aspectul unui conglomerat bancar... Îl iert, însă, căci are o minte strălucitoare, vrea să transforme Bucureștiul în exponat, o să facă un monument cât Bucureștiul ăsta nenorocit, la asta visează... Și-o să i-o tragă și *dobitocului* de Gabriel, aiuritul cu care umblă Mirela, oare ce-o fi găsit la el? Păi, îl duce pe Gabriel mintea așa cum îl duce pe Iașa? E un încrezut, nu acceptă rolul de artist secundar – dar el *asta* e, cu proiectuțele lui, cu catargele și odgoanele lui... Iașa, în schimb, gândește monstruos, vrea să ridice un nou București deasupra Bucureștiului: numai pasarele și platforme transparente, prin care să se vadă cerul și niște clădiri uriașe, cu forme acvatice, ridicate pe un postament prin care să vezi neîngrădit, cu păduri și grădini suspendate, unite între ele prin galerii la fel de transparente, cu pânii uriașe, transparente și ele, care se afundă ca niște vortexuri gigantești spre Ateneul Român, spre Muzeul Țăranului (fost PCR), spre Mitropolie, ba chiar și spre Fosa Septică, fiindcă și infecția aia e parte din urbe... O să ne mutăm cu toții în lumea lui nouă și-o s-o privim pe-asta veche de sus, o s-o abandonăm, naibii, pentru totdeauna... Nu mai vrem să avem de-a face cu ea, Străvechea Românie Bărăgănească e doar un maldăr de colb și aranjamente ce nu duc nicăieri... Mda... Știi că și Iașa se miră de tine? M-a întrebat: Ce *dracu'* face Sahib? De ce nu pleacă *odată* pe muntele lui? De ce se îngroapă în mocirla sindicală? El nu înțelege că ceea ce duce lumea înaintea sunt creația și fapta lipsită de uzufruct? În rest, mâncăm, bem și ne futem..."

Îi spun lui Teo că Iașa greșește: sindicatele au rol social. „Rol social?!“ înnebunește unchiul. „Reglementează derapajul politic“, zic. „Derapajul politic?!“ sughite el. „Băiete, politica s-a epuizat, sindicalismul e mort – societatea se conduce acum pe baze statistice. Opiniile au murit.“ „Cineva“, zic, „trebuie să mai aibă și opinii.“ „Da, dar nu tu – singurul lucru de reglementat pe lume e lăcomia, atât. Nicio doctrină politică sau sindicală nu reglementează lăcomia. Lasă prostiile, hai să stăm de vorbă!“ Îi zic să mă păsuiască, fiindcă trebuie să mă concentrez pe ceva prozaic: luni, între 9 și 11, facem grevă de avertisment în fața Marelui Mall Medical. „O să-ți iei niște palme de n-o să te vezi, prostia cere prostie“, îmi prezice unchiul.

Are dreptate. În primul rând că nu ies toți la grevă – cei mai mulți (printre ei, Stalin-Futoarea) inventează false urgențe doar ca să aibă motiv să nu participe, dar să nu se aleagă cu eticheta de spărgător de grevă. Del Toro a avut rolul lui în povestea asta: s-a străduit să ne oprească, argumentând că Marele Mall Medical aștepta o delegație de medici din Uniunea Europeană. „Te rog eu, boss, lasă lumea în pace“, mi-a zis. L-am întrebat: „Tu crezi că am cum să dau înapoi?“ Iar el: „Nu face grevă la Marele Mall

Medical... Vin străinii ăia în vizită, o să râdă de noi.“ „N-o să râdă, sunt occidentali, sunt obișnuiți cu revendicările.“

Del Toro s-a enervat, l-am simțit prin telefon – cu toate astea, nu insista, de parcă nu era sigur cum să procedeze. „O să le dai apă la moară Mașterei și lui Ed“, a încercat el să mă potolească. „Ba o să stea în banca lor: la cât îi înjură pe toți, nu se aliază nimeni cu ei.“ Preț de câteva clipe, în telefon s-au auzit șoapte grăbite. Iar Del Toro, într-un târziu: „Mă bagi în pământ.“ „E doar o grevă mică, de avertisment“, l-am asigurat. Iar s-au auzit șoaptele, cred că-i sufla cineva ce să spună. „Măcar du-ți oamenii în spate“ m-a rugat, „să nu se vadă din bulevard.“ „Ești nebun? Cum să-i ascund? Am anunțat televiziuni, ziare, tot... Mai bine ne-ai da un semn de bunăvoință“, i-am sugerat. N-a răspuns: sigur îi sufla cineva ce să spună, cred că era la un restaurant, căci pe lângă șușoteli se auzeau clinchet de pahare și zornăit de tacâmuri. „Sunt manager, boss“, a reluat el, „dacă Minionul mă vede că simpatizez cu Protectoratul, mă rupe.“ „Minionul... era în vârful pixului lui să oprească greva!“ Del Toro s-a grăbit să-mi dea dreptate: „Știu, știu... Dar nu-l bruscați, te rog! Nu-l bruscați!“ „Nu l-am bruscat nici când ne-a mințit în față... Jupâne, pe bune, dă-le colegilor un semn! Delegația o să plece, Minionul o să demisioneze, dar tu tot cu noi rămâi. Dă-ne un semn, doar un semn – și tu ai făcut gârzi, și tu știi cum e.“ Iar Del Toro, preocupat: „Le e frică de mine colegilor?“ „Fir-ar să fie, nu asta-i problema.“ Nu știam ce să-i mai zic, mă simțeam ca un cioflingar, purtând negocieri telefonice. „Fii aproape de ai tăi“, am spus, „fii aproape de ei, ei nu cu *tine* au ce au.“ Nu mi-a răpus din prima. Până la urmă și-a dat seama (el sau sfătuitorul lui) că dac-ar proceda astfel, ar căpăta ascendent asupra Mașterei și a lui Ed, și-a zis c-o să reflecteze la propunerea mea. Simțind breșa, i-am amintit de niște interviuri pe care le-am dat unor jurnale de afară – n-a fost bine, însă, căci Del Toro s-a speriat și m-a întrebat dacă ăia se interesaseră cumva de el: cum era ca manager? cum gândea? ce voia de la viață?

M-a lăsat mască – ăia de afară n-auziseră în viața lor de Del Toro... Să-i spun că jocurile noastre mărunte nu contează în lume? *Cui* să-i spun, însă, căci Del Toro era pornit, vedea dușmani peste tot, nu-i venea să creadă că nu e o țintă pentru toți jurnaliștii în viață. „Nerecunoscătorii“, a gemut el și i-a enumerat pe toți geambașii de presă pe care îi operase și care acum răspândeau calomnii despre el – Del Toro apărea în ziare, la TV, pe FB, ca un *factotum* al matrapazlâcului, „iar asta, doar pentru c-așa vrea Maștera – ea și cu Ed.“

Mă rog, am căzut la pace: noi n-o să facem război de față cu străinii, iar Del Toro o să ne facă un mic semn, de la depărtare, căci nu poate să arate pe față că pactizează cu niște greviști. „O să flutur din mână, așa să le zici colegilor. Va fi semnul meu de

simpatie pentru ei. Roagă-i, în schimb, să nu-l huiduie pe Minion.“ „Minionul e ministru, poate să-și asume niște ouă sparte, ca miniștrii germani...” „Noi nu suntem *nemți*, boss – of, de ce nu suntem nemți, de ce?” a oftat Del Toro, din adâncul răunchilor.

Se speriasse degeaba, însă, căci Minionul n-a venit la Marele Mall Medical: găsise o urgență, un FMI, o Bancă Mondială, ceva, și i-a lăsat de izbeliște pe occidentali – a procedat la fel ca spărgătorii noștri de grevă. Chestia asta l-a costat, însă, căci noi am întâmpinat cu aplauze delegația și am făcut mișto de Minion: unde e? de ce nu-și conduce invitații? de ce-i lasă de capul lor, deși în delegație sunt și doi omologi de-ai lui?

Pe de altă parte, nici Del Toro nu s-a ținut de cuvânt: nu ne-a făcut niciun semn, căci un delegat, ministrul Sănătății din Spania (un soviet), a ridicat pumnul în semn de solidaritate, chestie care s-a lăsat cu un snop de blitzuri ce l-au îngrozit pe Del Toro: dacă-

l prindea careva în poze? Mai mult, spaniolul ne-a făcut cu ochiul, iar noi ne-am încins. S-a lăsat cu scandări: *Nu vrem NATO, nu vrem UE, căci ne dau cu toții muie*. În paralel, pe cheiul Dâmboviței, dinspre Casa Radio, s-a ivit o procesiune a minimaliștilor (ultima găselniță socială) – se târau pe carosabil, ca scăpați de la Auschwitz: erau jengoși și duhneau până la noi. Văzând iureșul din fața Marelui Mall Medical, au ridicat și ei glasurile: *Șpă-gari! Șpă-gari! Huooo, la muncă, nu la stat în halate! Cărați-vă din țară! Muieeee! Zbieretele lor s-au pierdut* însă în urletele alor noștri: *Operați-vă singuri! Huooo, dați-vă sângele la analize!*

Auzind atâtea trăsnași, Del Toro a belit ochii. La fel și românii ce însoțeau delegația, după care au zâmbit ca din puț, cu tot cu invitați, și au intrat naibii în Marele Mall Medical.

– Minimaliști, ai? a făcut Nozo. Las' că vorbesc eu cu niște ucraineni să le rupă oasele... Apoi, liniștindu-se: Am băgat frica-n Minion. N-a venit, lașul... P, în schimb, a fost tare, ne-a ajutat, chit că e-n arest. A trimis vorbă managerilor, iar ăia au lăsat oamenii să iasă la grevă...

În fine, s-a terminat acțiunea, am intrat în spital, iar minimaliștii au dispărut spre căminele din Regie. De minimalism, însă, n-aveam să scap cu una, cu două. Pe seară, Ali

m-a dus la o galerie de artă, expunea o ONG-istă de-ale ei. Acolo, culmea, dăm peste Minion. E la costum gri, asortat cu frizura și se laudă în fața unora că s-a lăsat de fumat de trei ani.

Când mă vede, îmi iese din câmpul vizual din două mișcări dibace.

– Fuge, se aprinde Ali. I-e frică de tine, Sahib, uite-l cum fuge. Cu greu reușesc s-o fac să nu-l strige, dar lumea simte ceva și-l caută din priviri. Minionul, însă, o ștersese ca un limbric. Ali aplaudă, se dă mare în fața colegei ei, aia se bucură și ne spune

că nu-i mai suportă pe ultraliberali: ce dacă l-a pierdut pe Minion de client? Măcar are cugetul liber.

– Sunt minimalistă, îmi zice, făcându-mă să cascade ochii.

Cunoașteți ideologia noastră, domnule doctor?

Nu și nici nu voiam, dar ea tăbară pe mine, interesându-se ce fel de intelectual sunt dacă mă las atras de *posesiune*. O întreabă apoi pe Ali dacă se simte liberă în relația cu mine, dacă nu cumva o împilez și dacă apucă să mă călărească în timp ce facem sex. Răspunsurile o mulțumesc, așa că primim o broșură, *Decalogul minimalist*, din care aflăm că un yoghin indian a trăit opt ani încheiați numai cu apă, după care a murit sănătos tun. Ali se cam sperie de aiurelile astea și, deîndată ce prindem ocazia, ne cărăm, mâncând norii. Afară e dezastru: pe Bulevardul Elisabeta curge un râu plin de gunoaie. Plouă cu spume.

În ziua următoare am stat mult la spital. Ianis, care de-acum se plimba prin salon, m-a întrebat dacă urma greva cea mare. Nu încă, i-am zis – mai aveam o întâlnire cu Minionul: o ultimă tentativă de pace. Dar Ianis:

– Tentativă de pace? De ce? a pufnit el și, ciudat, m-a întrebat ce mai face Moșbătrân. I-am spus că bine, iar el a pufnit din nou și s-a interesat (foarte preocupat) în ce fel o să fac greva.

– Nu eu o fac. Ică și Nozo sunt șefii mișcării.

– Adică sunteți un fel de auxiliar. O remorcă.

– O remorcă, da, am răs strâmb.

Ianis a țuguia buzele. S-a dus la fereastră. Sufla din greu.

– Mama mi-a spus că n-ați vrut să primiți plicul.

M-am făcut că nu-l aud și l-am rugat să se bage înapoi în cearșafuri. Ianis, însă, s-a apropiat de mine și m-a apucat de brațe. Tremura tot.

– V-am zis că am o casă în golful Kotor.

Obosise, așa că l-am ajutat să se întindă pe pat. Iar el, gâfâind:

– Traversam golful înot, între Rose și Herceg Novi, iar acum abia ajung de la pat la fereastră... Știți, am prieteni la Rose. Dacă se strânge șurubul, dați telefon... Dați telefon și dacă *nu* se strânge, în caz c-aveți chef să dați dracului tot... Măine sunt negocierile?

I-am spus că da. El a rămas pe gânduri. Deodată, a privit în tavan, a strâns pumnii și mi-a zis că vrea să plece din spital.

– Vreau neapărat să plec... Nu știu ce e cu Anca...

– O să plecați, vă dau cuvântul meu, i-am zis.

Când am ieșit de la el, m-a sunat Ică:

– Doctore, s-ar putea să nu mai fie nevoie de nicio grevă. S-ar putea să obținem mâine tot, dacă semnăm contractul colectiv. Ești pe lista semnatarilor, intri și tu în rândul lumii... N-o să mai fii ilegalist, a chicotit el.

- Nu pricepeam cum venea asta, așa că l-am sunat Nozo. L-am întrebat dacă ne creșteau salariile, dar el mi-a retezat-o:
- Semnăm contractul colectiv, doctore, ce mai vrei?
 - Ce contract colectiv, frate? Lumea vrea salarii.
 - Contractul colectiv e mai important, de ce te faci că nu-
nțelegi?
 - Fir-ar al dracu' de contract colectiv, pân-acum n-a fost vorba
de el... Ne măresc ăștia salariile sau nu? Mai facem grevă sau nu?
 - Vedem mâine, doctore.

117
MORTUL

Ajung acasă. De câteva zile, Ali vine seară de seară la mine, îi place să audă direct de la sursă ce se întâmplă, ca să aibă ce le spune prietenilor. N-apucăm să bârfim, însă, căci îmi scrie Cixi: mă întreabă cât de bine mă simt acum, când se duce totul de râpă.

N-am chef de ea. Mă uit pe geam – plouă din ce în ce mai tare.

Și-atunci zăresc corbul, e în cireșul din fața ferestrei. Îmi vine să deschid geamul și să-l ușui, dar, nu știu cum, în mintea mea se perindă privirea lui Ali când scrie mesaje, caseta cu batistele brodate de mama lui Ianis, contractul colectiv de care mi-au vorbit Ică și Nozo, revolta Mașterei pe FB, recriminările lui Cixi... Toate se împletesc, într-o armonie stridentă, cu lupta Crucilor Întreșesute și a Sovietelor, cu refugiații ce traversează Mediterana, cu politicile corporatiste, cu nebunia lui Mesneraș, cu cartea celor doi gemeni, cu Bucureștiul transparent al lui Iașa, cu ploaia...

Corbul croncănește. E nemișcat.

Îi scriu lui Cixi – vreau să mă mai ajute o dată. Ali se prinde că-s plin de nervi, căci trăsnesc cu putere în taste, dar nici ea nu e mai prejos, scrie mesaje, e-mailuri, dracu' știe ce: of, am devenit conjugali, până și televizorul merge în gol. Ali se duce la baie, dă drumul la apă, cântă sub duș, eu fac cunilinție scriptică, mă dau pe lângă Cixi, ea nu e fraieră, nu se lasă, dar, încet-încet, o conving pe ființa aia alcătuită din litere afișate-n ecrane să-i trimită mesaj Minionului. „Ce vrei să-i spui? N-ai zis că nu se pricepe? Du-te, fă-ți greva, calcă-mă în picioare... Nimeni nu s-a purtat așa cu mine... Am un amant de vârsta ta, tot doctor, îl regulez la el în cabinet, după program. Nevastă-sa (o știu de ani de zile) vine și-l strigă de sub geam, îl cheamă la masă, dar eu îl regulez de-i ies ochii, îl fac să grohăie ca un taur, e-n limbă după mine... Iar tu? Nu ne-am văzut nicicând *but you keep running your candy on me... Go on your fucking strike*, fii macho, fii comunist, fii pozitiv!“

„*Rastaman vibrations, they are positive!*“ – nu numai c-o scriu, dar îi și trimit lui Cixi un link cu Bob Marley și mă apuc să zbier cântecul în sufragerie. Ali se sperie: scoate capul din baie, iar blestematul de corb aterizează pe pervaz. „Te implor, Cixi, vreau să mai am o discuție cu omul tău.“ Dar ea: „Puteai s-o obții și singur, puteați să fiți acum amândoi în Norvegia, la schi, sau în

Sri Lanka, să mâncați *kottu* pe plajă, sau să beți sake la Kyoto, în timp ce niște gheșe de transnațională vă gâdilau la coîțe – dar tu nu! Tu vrei grevă, tu vrei să-ți rupi picioarele.“

„O singură întâlnire, Cixi, atât! Îți fac ce vrei tu, chiar și-acum, cu gagică-mea de față, numai obține-mi întâlnirea asta.“ Iar ea: „*Fucking moron!*“ – așa-mi scrie și, din câteva telefoane, îmi obține nenorocita de întâlnire, cică măcar acum, în ceasul al doispelea, să fac frumos.

În seara aia mă sună toți. Pulimea, ca să-l citez pe P (cică îi pune pe colegii de celulă să facă ordine, să spele pe jos, să curețe WC-ul), pulimea, așadar, vrea o grevă năprasnică, vrea ca guvernul să moară cu beregata tăiată, ca porcul de Crăciun, dar ei nu știu că Ică, Nozo și Moșbătrân au aranjamentele lor. Geamala mă sună (are fler, barosana): și ea simte că se pregătește ceva, dar încă e încrezătoare, cică Moșbătrân a fost mesianic la ultima cuvântare, în nu-știu-ce studio de știri – nu-l văzusem? Nu-l văzusem. Dar ea, oftând: „Nozo, însă, o să ne lase cu curu-n baltă, am eu un *feeling*.“ „S-ar putea să ne lase toți... Oricum, am fost bravi“, zic.

Geamala dă un zgomot din gât, de parc-ar voma, și închide. Ali iese din baie, miroase a lavandă, se proteste prin casă, nu lasă telefonul din mână, scrie, scrie, scrie – parcă ea pregătește greva, nu eu. Deodată, auzim plânsete și vaiete pe scări. Cineva bate la ușă. E mama lui Vorbălungă, abia se ține pe picioare. Vorbălungă murise în spital – făcuse hemoragie cerebrală. Acum îl aduseseră acasă. Nu voiam să vin să-l văd?

Mă duc la ei, sunt și-ai mei acolo. Vorbălungă zace pe masă, în sufragerie, e cenușiu, mut, ca un cașalot eșuat. În casă, aglomerație, ne știm mai toți, copilăriserăm împreună, până și Macu a venit: „Dacă-ți mai zice porcul ăla de Minion că-ți dă bugetul pe mână“, îmi strecoară el la un moment dat, „smulge-i-l și dă-mi-l mie. Te descurc eu cu sursa salariilor, băga-l-aș în măsă...“ Moș Agraru plânge într-un colț, cu lumânarea în mână – ciudat, căci pe vremuri băga lumea la închisoare pe motiv de mers la biserică. Apare și Carmen, frumoasa blocului, iar noi, masculii, o petrecem cu priviri furișate: toți îi fuseserăm datori cu o masturbare în adolescență. Miroase a colivă, a carne de pui, a tămâie. Murmure, scâncete. Părinții lui Vorbălungă se uită-n covor. Sora lui acoperă oglinda din hol, să nu încurce sufletul mortului când o fi să se ridice la ceruri – dacă, Doamne ferește, ia calea oglinzii? Lumea vine la mine, mă întreabă cum e posibil să moară un bărbat atât de tânăr, un zdrahon și alta nu: vor explicații științifice, vor să afle dacă sunt șanse să păcălească moartea măcar cu câteva luni, cu un an-doi, cu un pic de sănătate, acolo.

Le răspund, dar sunt cu mintea la ale mele. Te-am repezit, Vorbălungă, ultima oară, pe scări. Nu te-am lăsat să-mi zici tot ce aveai să-mi zici – cum să răscumpăr asta? Nu cred în Domnul,

dar îmi fac cruce, știu că ai lui apreciază gestul. Dau să plec.
Unde te duci? mă întreabă sora lui Vorbălungă. Îi spun de scandal, de negocieri. Iar ea, șoptind printre dinți:
– Nu te lăsa, Sahib! Nu-i ierta! Ăștia ne omoară pe toți. Eu m-am înscris la Sutanele Negre, să știi.

118
MINISTERUL

Mă întâlnesc cu Minionul pe ascuns. Presa se adunase deja, fuma pe trotuar, discuta, hăhăia – e o ființă colectivă, oarbă: nu mă zărește. Intru în minister. Vine unul și mă duce sus fără vorbă.

– Of, domnu' doctohr, începe Minionul, fericit. Am thrăit să vedem și ziua de azi: o minune! Mă bucuhr că v-ați pondehurat. Actul de guvehrnahre, chredeți-mă, e dificil. Știți c-a mai apăhrut o ghrupahre hrevoluționahră? Mă hrefehr la minimaliști.

Mănâncă din gunoaie și n-au mobilă acasă.

Îi zic că știu doi artiști plastici minimaliști. Minionul îmi face cu ochiul: și el îi știe, îmi vorbește de Gabriel și de ONG-ista lui Ali.

– Suntem din aceeași plămadă, noi doi, domnule doctohr. Of, cum de n-am hreușit să ne înțelegem mai bine? întreabă el, visător.

Îi spun c-o să-l dezamăgesc și azi, fir-ar să fie. Devine atent, dar își menține surâsul. Îl întreb (ah!) de standardele de cost, de salarii, de sprijinul pe care i-l promisese Garfield-vomit...

– Vă pierdeți susținătorii, îi zic, după ce isprăvesc.

– De piehrdut, se mâhnește el, v-am piehrdut de mult, domnule doctohr. Sunt politician vechi, mehreu mă înthreb: pe cine piehrd? pe cine câștig?... Cum voiăți să-l conthrazic pe Gahrfield-vomit? Eu sunt disciplinat, iahr noi și pahrtidul lui Gahrfield facem paharte dinthr-o alianță. Chredeți-mă, se apleacă el peste birou, încă am sphrijin pentru hrefohrmă. Poate vă conving azi, în ceasul al doispelea'.

Toarnă gogoși: nu vrea să-l dau în gât la oamenii lui Garfield, pesemne că-l montase Cixi că jucam la două capete. Îi zic:

– Îmi pare rău, dar, dacă nu majorați salariile, nu ies cu dumneavoastră de mână în fața presei.

– Sunt politician băthrân, vă înțeleg. Vă hrog doahr să nu vă ghrăbiți, poate că întâlنيhrea oficială o să vă hrezehrve o suhrphriză plăcută... Auziți? E adevăhrat că sunteți phrieten cu hregizohrul Iașa Litvak? Mi-a zis Andehrcu că se cunosc foahrte bine, cică-s phrietenii...

– Iașa nu m-a sunat ultima oară când a trecut prin oraș. Cam asta-i relația mea cu el.

– Ce păcat! se pleoștește Minionul. Spehram să fiți phrietenii mai buni.

Plec. Mă duc să fumez ilegal într-un WC împruțit, la etajul 2. Slugile din minister urinează cu gemete prostatice. Am fost un fraier: nu mi-a ieșit nimic. Tata, Teo, Mesneraș, Maștera, Stalin, Vulvoi, Ed – au dreptate: sunt un papagal, m-au prostit toți... *Ah, Sahib, ce ai făcut? Ai pierdut tot ce-ai avut!* îmi zice Hans Christian, din Povestea Porcarului.

Ies din WC. Pe holuri, răsese, bătaie pe umeri, mâini strânse – li s-a luat tuturor o piatră de pe inimă.

– Abracadabra, îmi face Ică cu ochiul, semnăm contractul, doctore.

Intrăm în sala de consiliu. Slugile râd cu gura până la urechi, cuconetul nechează. Iar Nozo, dându-mi un cot: Ne dau banii, doctore, ne dau banii... A semnat Minionul majorarea salariilor? întreb. Bă, da' cârcotaș ești! zice. Apar și tovarășii miniștri. Ca și mine, sunt școliți înainte de '89 – am ajuns în Țara Canaanului, dar noi suntem sclavii rămași vii după traversarea deșertului: stricăm, dracului, tot. Dacă-ș avea pușcă, aș trage în Garfield la o oră de maximă audiență, numai că Garfield s-a înmulțit: are rude, prieteni, stații media; s-a îngrășat, vorbește în dodii și s-ar fute și-n cur pentru voturi.

Apare Minionul, face turul mesei, mă salută de parcă nu m-ar fi văzut de un veac. Râde. Râde și Dana, râde și imbecilul străveziu care habar n-are că un chirurg nu face două parale fără anestezist, râd și coțofenele îngrășate în scaunele ministeriale.

Minionul m-a făcut, știu.

– Ce zi măhreață! Cine spunea că hromânii nu-s oameni de înțeleș?

Ha, ha, ha – se râde ceva de speriat. Iar Nozo, dându-mi un cot: E bine, mergi pe burtă, doctore. Ce dracu-i bine? întreb. Nozo îmi bate obrazul.

– ...iahr dacă hrefohrma mea va *face efecte*, n-o să vă uit niciodată. În phrimul thrimesthru vă voi da un 1% la salahriu, poate chiahr și-un punct jumate', depinde câți bani o să facă legea noastră.

Vezi, bă, că ne dă? îmi face Nozo cu ochiul. Zic: Păcat că nu-i aici bunică-ta aia, cu creion după ureche, sunt curios ce-ar fi spus. Ia cuvântul și Moșbătrân. E patriarhal, coboară direct din codrii voievodali ai Bucovinei:

– Regretăm din suflet că n-ați suplimentat fondurile... Poate că, totuși, 6% din PIB e prea mult, deocamdată... ăă... dar măcar o promisiune... hm... puteți să faceți? Aici nu vorbim doar de salarizarea unui corp profesional de elită, care, nu-i așa, cum să zic... înțelege dificultățile, dar suplimentarea, adică eu așa cred, ar fi bună dacă ar veni cândva, fie și într-o proporție mai mică, poate un 5,5 % sau un 5,2 măcar, mă gândeam... ăă... ar fi bine să

capete mai mult pentru că munca lor are efect... ca să zic așa, asupra tuturor cetățenilor țării, adică asupra stării lor... ăă... a sănătății lor...

– Dom' phrofesoehr, dom' phrofesoehr! Legea mea va *face efecte*, noi nu ne jucăm, ce Dumnezeu... Se uită la noi, zâmbește, iar ai lui se pun și ei pe zâmbit. Legea mea va face efecte, iahr atunci, voi mai disponibiliza în thrimesthrul II, un 0,8%, poate chiar un 0,9. Un thrimesthru voi umbla la salahrii, un alt thrimesthru la finanțahrea sistemului, totul e să-mi iasă legea.

Vezi, mă? mă ia Nozo. Ce să văd? N-a semnat nimic, îi zic. Iar el: Ești culmea, d-aia merge totul pe dos, nimeni n-are încredere. Și patati și patata – râsete și veselie, cică înregistraserăm numai succese: zecile de comisii înființate o dovedeau cu prisosință. Cât despre sporuri, vai, nu era momentul! Ore suplimentare plătite?

Of, un concept comunist: orele suplimentare sunt semn de maturitate – de ce să le cuantificăm? Capitalismul, se știe, e *workaholic*, iar orele suplimentare sunt un *aquis* pentru angajator. Cât despre hărțuirea (sexuală sau nu) la serviciu, să fim sehrișoi, domnilohr! Așa vhem noi să phroghresăm, cu managehri legați de mâini de o legislație de stânga, cahre nu pot să-și împungă angajații, să-i zădăhre și să le thragă șutuhri în cuhr?

Gata, s-a isprăvit. Ne ridicăm. Moșbătrân, Minionul și Ică aplaudă la unison, apoi se îmbrățișează. Dana se apropie de mine:

– Ai văzut că n-a fost greu? Fii optimist! Cixi zice că pricepi repede.

Se fac poze, se aduce șampania. Cineva zice, încântat, că e presa jos. Iar Minionul, bătând din picior:

– Să mehrgem la phrofesioniștii fotoghrafiilohr și ai comunicatelohr, ha, ha, ha. Iahr după aceea, în cadhru festiv, semnăm conthractul, domnilohr!

Ieșim. Mă duc la *croissants*, *boulangerie*, *cafés corsés*, cad într-un scaun. Nu mi-e clar care e treaba cu contractul, nu știu la ce ajută.

– Și mai zici că ești sindicalist, mă ia Ică. Contractul e certificatul tău de naștere. Îl semnezi și, timp de un an, poți să tragi pe dreapta.

– Cum adică, pe dreapta?

– Păi, dacă semnezi contractul înseamnă c-ai căzut la pace cu statul: nu mai faci grevă, nu mai faci demonstrație, nimic. Intri în hibernare.

– Adică... eu semnez un contract ca să nu mai cer nimic?

– Doctore! Fără contractul ăsta, nu exiști. Hai să-ți spun la ce e bun: tu, de pildă, din cauză că n-aveai semnătura pusă pe contractul colectiv, n-ai avut cum să declari grevă... De-aia te rugai de noi să-ți dăm un regulament și să te învățăm ce să faci...

Alta era situația dacă aveai contractul semnat: nu mai stăteai după noi, făceai grevă oricând pofteai.

– Păi... zici că, dacă semnez contractul, nu mai am *cum* să declar grevă.

– Asta-i legea, ce vrei.

– Auzi, dar voi cum faceți grevă în condițiile astea?

Ică spune c-o să văd eu: în fond, eram abia la prima mișcare sindicală mai serioasă. Trebuia să mai cresc.

Cafea. Țigară. Apare o geambașă de presă, e una faimoasă, nu știam că mai face teren. Mă vede că-s amărât. E iute, e roșcată, zâmbește fără griji.

– Ce mult semeni cu Mesneraș, zice.

Cică-l știe *foarte* bine și c-abia acum înțelege că nebunia lui e ereditară: în fond suntem doi ciudați, amândoi. Vrea să-mi ia interviu după ce semnez contractul. Mă strâmb, mai aprind o țigară. Dar ea:

– N-o să te întreb mare lucru. Vreau doar să-mi enumeri ce-ai obținut după toată mișcarea asta, care... Cât a durat? Șase luni?

Șase luni, da. Păi, ce să obținem, încep, dar tac, căci în clipa aia bucata de geam ce dă spre minister începe să se *șteargă*.

Treptat, tot ce e-n jur se suspendă, se simte miros de șofran, de nucșoară, se aud niște oi... Geamul face ape, apare Bilha, apare și

Simha: se uită la mine, strângând din buze. Brusc, Simha îmi întoarce spatele. Ocolește un iaz mărunț și intră pe o ușă, pe care o deslușesc abia atunci. Sahib, Sahib, zice Bilha, să te văd cum o împaci pe-asta mică. Ți-e frică sau ce ai? mă întreabă.

Și-apoi, gata: văd iarăși piața, ploaia, Bucureștiul. Niște târâie-brâu se aleargă prin băltoacele din fața restaurantului Excalibur, fost Atlantic Bar.

– Treaba e, îi zic jurnalistei, că eu n-am... Pot să dau niște telefoane?

– Bineînțeles, râde ea. Doar nu credeai c-am început interviul.

Sun la colegi, le spun c-am luat-o în bot. Semnez contractul sau nu? Dacă semnez, simt că le dau politicilor o poliță în alb. Iar ei: nu semna, băi. Le spun că, fără semnătură, nu existăm. Dar

Sensei: Și crezi că cu semnătura ta existăm? Până nu oprim lucrul, până nu mor câțiva asistați social, nu existăm. Sun la avocată. Ea zice că, dintr-un anumit punct de vedere, „de PR, ca să spun așa“, mai bine nu semnez. Sun la Lupu, nu mai vorbisem de mult cu el. Dar Lupu, direct: „Doctore, te apasă pe inimă?“

Îmi vine în minte Simha, cum mi-a întors spatele, fără o vorbă. „Mă apasă“, zic, „nu mă gândesc decât la ce-o să spună fiică-mea când o să afle c-am semnat o hârtie în care m-am dat cu politiciii.“ Lupu se miră: „Cum?! Ai o fată?“ Îi zic că vorba vine. Dar el: „Dă-i în *pula* mea de politici, doctore! Nu semna nimic!“

În regulă, nu semnez. Când mă aude, Nozo înnebunește, zice că mă trecuseră pe lista de semnături, cum să mă șteargă? Ștergemă, nu semnez nimic, îi spun. „Șterge-te singur, doctore... Îți bați joc de mine? Tu ce vrei, de fapt?” „Nu vreau decât să nu semnez.

Eu nu mă duc la ai mei *doar* cu o semnătură.“ Iar Nozo: „Asta nu-i treaba mea. Eu nu te șterg de pe lista aia.”

Dau telefoane, îl anunț și pe Moșbătrân că nu semnez. La început, tace. Apoi: „Habar n-ai cât m-am zbatut ca să semnezi și tu.” Și închide.

În câteva minute scap, mă șterg ăia de pe listă. „N-ai caracter“, îmi zice Dana, „vai, biata Cixi!” Iar Cixi: „Uită numărul meu, eu am șters deja toate mesajele de la tine.”

Plec spre casă. Intru, mă întind pe sofa. Deschid televizorul. Breaking news: Dexter, care acum două luni fusese dat afară din Protectorat și pe care Minionul îl porcăise la sânge, fusese chemat de urgență la minister ca să semneze contractul în numele medicilor. O mică secvență însoțește știrea: Dexter și Pulpy, coborând dintr-un SUV uriaș, în fața ministerului. Îi însoțește Drujba lui Dumnezeu, care dă mâna cu toți șvaițerii din presă.

Închid televizorul. Sună telefonul. E Ianis, cică tocmai aflate de la niște amici din presă că Falansterul de la Câmpulung s-a autodizolvat cu o oră în urmă. „Două breaking news în aceeași zi e cam mult, hai mai bine la Rose“, îmi zice el, pufnind scârbit.

Inima lui Saad se zbătea ca o găină cu gâtul tăiat: sălta, se repezea, se înmuia, iarăși sălta...

– Ai băgat la cap, Simha? întrebă Sahib, scotocind prin săculeții cu pulberi.

Îl alese pe cel cu lănișoară, pe cel cu scoarță pisată de salcie de Eufrat și pe cel cu praf de *kaf* – moțul curcanului.

– O să fie bine, o, Saad. Ce să zic... E și vina mea că ți-e rău, dar domnia ta mi-ai cerut să fii în putere.

– Știu, o, Sahib... hei, ce faci? se trase el înapoi când Simha îl apăsă cu degetul mare în partea stângă a gâtului, undeva lângă mărul lui Adam.

– Las-o! Ai încredere, face ce trebuie.

– M-a luat de gât... mi-e teamă când mă ia cineva de gât.

– Nu te speria... Uite, vreau să mănânci trei banane până mâine dimineață. Și mai vreau să bei din poțiunea asta, îi întinse Sahib o cupă în care amestecase lănișoara, coaja de salcie și *kaf*-ul. Hai, dă-o peste cap!

Saad așa făcu. Se strâmbă, fornăi ca o cămilă, se cutremură:

– De ce-s toate medicamentele scârboase?

– Înadins sunt așa... Simha, nu-l mai apăsa, că-i ies ochii din cap.

– În numele lui Allah, cum adică, *înadins sunt așa*?

– Păi, ca să-ți arătăm noi, *tabib*-ii, ce lucruri îngrozitoare stăpânim. Hai, întinde-te! O să așteptăm nițel, să vedem ce treabă face lănișoara.

Vorbiră verzi și uscate. Saad își aminti de tatăl lui Sahib și povesti cum împărțeau câștigurile, pe vremuri, când tocmeau caravane.

– Era om de ispravă: cum dădeai de belea, cum sărea în ajutor. Noi suntem negustori șireți, zicea, și mai suntem și putred de bogați, dar ce facem noi e zăgaz ridicat în văzduh ca să prinzi ploaia, căci nu lăsăm nimic după noi. *Tabib*-ii, însă, zicea el, prelungesc lucrarea Domnului – e singura lucrare omenească în stare să vorbească... Uite de ce te-a trimis la Benares, o, Sahib.

Era mândru de tine, bietul de el. Ehei, ce mult îmi lipsește!

Pe când vorbeau ei așa, de afară se ridicară glasuri mânioase. Qays și Khazrajii lui se întâlniseră cu niște beduini din Aar și se

certau.

– Vai, mie, ce-am făcut? se tânguia un beduin, intrând în casa lui Saad.

Era însoțit de *ansari* și de unii de-ai lui, care-și smulgeau părul din cap. Nu-și putuseră închipui, se jeluiau ei, că Ali avea să fie batjocorit în asemenea hal și de cine? – de cei ce-și spuneau „tovarășii“ lui... Iată de ce beduinii din Aar se rupseseră în două și se ocărau unii pe alții de-acum.

– Noi v-am zis ce poftesc Umar și Abu Bakr, le aducea aminte Qays, dar voi le-ați ținut partea.

– Shaitan ne-a luat mințile, scrâșnea beduinul. Și i le-a luat și nemernicului de frate al meu, care a fost gata-gata să intre peste Ali cu sabia, care Ali ne-a dus la victorie la Badr și la Kaibar.

– *Allah* ne-a dus la victorie, nu Ali, replică Saad din pat.

– Nu-i vorbă, așa e, recunosc beduinul, dar tot Allah i-a pus în mână lui Ali sabia cea mai grea și tot El i-a dat-o de nevastă pe însăși fiica profetului, care acum tare se chinuie. Blestemații!

Cică totul se petrecuse după ce Sahib se despărțise de Ali. Odată Ali ajuns acasă, Abu Bakr, Umar și alți *mujahiruni*, la care se adăugaseră câțiva beduini din Aar (conduși de mișelul de frate al vorbitorului), veniseră la Ali, cerându-i să i se închine lui Abu Bakr. Ali se încinsese și-i întrebese cu ce drept au numit ei calif, fără ca el, cel dintâi copil de parte bărbătească trecut la islam și, totodată, vărul, fratele de sânge și ginerele lui Mahomed, să fie chemat în *shura*, ca să-și spună părerea. Umar înnebunise de furie și-l întrebese pe Ali de ce n-a venit singur, din moment ce știa că se discută probleme de asemenea însemnătate.

– Cum să vin când trupul profetului, pacea fie cu el, nu se răcise? Vouă nu v-a fost rușine să vorbiți despre puterea lumească la doar câteva ceasuri după ce s-a stins lumina trimisă de Allah?

Umar nu l-a așteptat să termine bine, că i-a și cerut să iasă din casă și să depună *bayat*-ul în fața lui Abu Bakr. Ali n-a vrut să audă, iar Umar a poruncit atunci să se dea foc casei, ca să-i scoată în uliță pe Ali și pe Fatima. Ali și Fatima n-au ieșit, însă, și atunci, Umar împreună cu beduinul din Aar s-au năpustit asupra ușii, care luase deja foc în partea de jos. Fatima se apucă de ușă, ca o leoaică, dar n-a avut ce să facă de una singură, căci Ali, mânios, se dusesse în partea cealaltă a casei, cu gând să-și ia sabia.

Se iscase un tărașoi nemaipomenit. Însoțitorii lui Umar strigau, Fatima la fel, copiii (adică nepoții profetului) așijderea – toți răcneau ca din gură de șarpe. În încăierare, Umar a reușit să deschidă ușa și a făcut-o cu atâta putere, încât a strivit-o pe Fatima între ușă și zid. Pe Fatima o apucară pe loc durerile facerii: pântecul i se umflă și se încordă, semn că nepotul profetului, vai, avea să iasă la lumină cu mult înainte de soroc.

Ali dădu fuga să-i gonească pe intruși, dar furia prea mare, stârnită de vederea sângelui ce curgea din nevestă-sa ca dintr-o iapă, precum și groaza de a-și vedea fiul (doar o mână de om!) cum își dădea duhul pe podea îl lipsiră de vitejia pe care i-o știau toți, astfel că nu putu să folosească sabia, cu atât mai mult cu cât se afla pe un culoar îngust, care-l împiedica să se răsucescă. Colac peste pupăză, în înghesuială, i-a scăpat sabia din mână, așa că tovarășii lui Umar îl înșfăcă și-l duseră în fața lui Abu Bakr. În învălmășeală, cineva luase hotărârea să trimită după moașă, ca să vadă de Fatima. Bineînțeles c-o aduseră pe Bilha.

Iar Saad, după ce auzi toate astea:

– Și zi așa, Ali s-a pierdut cu firea și a scăpat sabia din mână, se uită el lung la beduin.

– Cum mă vezi și cum te vād.

Qays, fiul lui Saad, dădu să mai întrebe ceva, dar Saad i-o reteză:

– Tu să taci, Qays! Vezi ce se întâmplă când nu dai din gură la timp?

– O, Saad, făcu beduinul, nu-mi spune c-a intrat dihonnia și-n familia ta.

Bineînțeles că Saad nici nu-l privi, necum să-i răspundă. Iar Sahib:

– Unde e Bilha acum? îl întrebă el pe beduin.

– Cred c-a ajuns la Fatima.

Ce să fac? se gândi Sahib. Să merg la Ali acasă cu Simha sau s-o las aici, până vād ce și cum?

– Mai bine las-o aici, îl sfătui Saad, iar Sahib se grăbi spre casa lui Ali.

Într-adevăr, Fatima lepădase copilul. Era băiat, lumea spunea c-ar fi trebuit să-l cheme Mohsen. Bilha o scosese pe Fatima la liman: văzuse de placentă, de mitră, de tot, apoi o spălase, iar acum îi dădea lapte, miere și boabe de mac pisate.

Afară, pe uliță, încă foiau oamenii lui Umar, iar Sahib fu tare mirat să-l vadă pe Ali vorbindu-le liniștit, de parcă nu împotriva lor ridicase sabia.

Și dacă n-o făcuse? Dacă beduinul din Aar mințise?

– Trebuie să vād cum fac cu înmormântarea, le zicea Ali tuturor. Abu Bakr spune că un profet nu poate fi cărat de colo-colo, ca să-l îngropi. Cred c-o să sap o groapă chiar sub patul în care s-a stins.

În casă încă era vânzoleală. Bilha îi spuse lui Sahib că Fatima era bine, trebuia doar s-o mai pândească nițel, ca să nu sângereze.

Apoi:

– Ia-o pe Simha, adăugă ea în șoaptă, și dați fuga acasă! După ce vin și eu, stăm de vorbă, căci m-am văzut cu rabbi și mi-a mai zis una-alta.

Deodată tăcu. Umar apăruse pe coridor.

– Of, ce nenorocire! se tânguia el. Femeia, tot femeie – fie ea și fiică de profet... Mereu găsește cum să-ți facă în ciudă.

– Să știi că n-a lepădat dinadins, se încruntă Bilha.

– Ce spuneam? râse Umar. Evreice sau arăboaice, mereu comentează. Mare noroc pe familia ta, o, Sahib. Ați făcut ce-ați făcut și v-ați vârat pe sub pielea profetului, Allah să-l aibă în pază, și a fiicei sale. Lucrarea asta, rămase el pe gânduri, trebuie s-o deslușesc cu orice preț... Una e scris în cer și alta iese pe pământ – cum vine una ca asta? Îl bătu pe Sahib pe umăr, râse cam fără motiv, după care zise: De ce ți-oi fi spus tocmai *ție* așa ceva? Pentru unul ca tine, cerul nu e decât văzduhul albastru.

– Ce știi tu, o, Umar? făcu Sahib.

Se pregăti să plece. Se uită lung la ușa de la intrare: nu, nu era arsă, iar în jur nu se ghiceau semne de luptă. Trase ușa după el – nu părea smulsă din țâțâni. Să vezi că beduinul din Aar a mințit, își zise, și i se făcu teamă, fără să-și dea seama de ce. Se uită în jur: nu vedea nimic care să-i stârnească frica, dar el tot se simțea ca atunci când, copil fiind, se trezea din coșmar, iar spaima din vis, deși lipsită de putere, se întindea peste el și când era treaz.

Ajunse la Saad și-i povesti ce văzuse la Ali acasă. Saad făcu un semn de lehamite. Și el se gândea că Ali fusese plecat la Sahib și că, prin urmare, n-ar fi avut *cum* să fie acasă când sosiseră Umar și ai lui.

– Oricum, ușa lui Ali nu era arsă, zise Sahib.

– Cine știe ce s-a întâmplat... Dar, ce contează? Ce-a fost a fost, iar ce va fi va fi scris într-un poem. Un poet meșter o să ne spună o poveste atât de gogonată, încât până și noi, cei de aici, o s-o credem pe jumătate. Iar strănepoții noștri? Ei bine, ei nu-l vor crede decât pe poet, c-așa e neamul nostru: e îndrăgostit de cuvinte frumoase, de vitejii și de pilde. Ce faci, pleci?

– Da. Vin mâine să te văd. Ai trecut cu bine prin iureșul din seara asta.

– Doar trupul mi-a trecut cu bine, o, Sahib. Să-ți zic ceva: din cauza poetului care o să scrie povestea acestei seri, o să curgă mult sânge, așa c-o să plec în Sham, cu toți ai mei. Nu mai e de stat în Madina. O să curgă *prea* mult sânge.

– Vrei să spui... c-am face bine să plecăm și noi?

– O să iasă răzmeriță. Nu ne întoarcem la *jahiliyya*, dar sângele va curge, fie și numai ca să aibă poezii ce scrie. De răuvoitori, vezi bine, nu zic nimic... O să plec, o, Sahib, și bine-ar fi s-o faci și tu. Tu nu ești precum strămoșul tău, care l-a ucis pe dragonul din Jaffa.

– Nici el n-a scăpat, până la urmă, căci l-au ucis filistenii, făcu Sahib, morocânos.

O luă pe Simha și porniră spre casă, însoțiți de Qays și de doi slujitori. Trecură pe lângă puțul lui Suleiman și intrară pe ulița evreilor. Iar Simha:

– Mami unde e?

– O să vină și ea.

– Ai lăsat-o singură?

– E cu fiica profetului.

– Tati, Ali e tatăl nepoților *profetului* și-ai auzit ce-a pățit.

– Ei, noi nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat la Ali acasă. Răzmerițele sunt ca bolile: nu știi mare lucru despre ele, nici dacă...

– Tati, îl opri Simha, hai s-o luăm și pe mami. Cum s-o lăsăm singură?

Sahib oftă – cum să-i spună fiică-sii că era mai prețioasă decât Bilha? Cum să-i spună că trebuia să aleagă între fiică și nevastă și că Bilha însăși îi zisese să ia fata și să plece?

Tot gândind așa, se întrebă: Dar dacă m-aș vârî pe sub pielea lui Umar? Vorba dulce mult aduce, iar de-un *tabib* priceput au nevoie toți... Pe de altă parte, o să fiu eu în stare să-i spun tot ce vrea să audă? O să pot eu să-i fiu doar un câine, căruia el să-i poruncească: du-te, vino, taci, vorbește, latră, ia-o în genunchi, taci, taci, taci...? Iar Simha – Simha ce-ar pricepe din asta? Că evreii trebuie să tacă? Că trebuie să zică ce zic ceilalți și, dacă nu, s-o ia la sănătoasa? Moslemii trec lumea prin foc, iar tata se oploșește la umbra lor ca să scrie o carte, uite ce-o să priceapă...

Oh, nu, mai bine nu, n-o să mă plec, dădu în clocot Sahib. Mă trag din Ruben al Jaffi, care a ucis un dragon, sunt neam cu cei ce s-au războit cu Asiria, iar strămoșii mei au sărit de pe stânci, la Masada. Și eu am doi ochi, două mâini și două picioare; gândesc și vorbesc – cu ce-s mai prejos?

Simți că-i crapă obrazul, iar asta se întâmplă (ce lucru ciudat!) chiar când ajunse în fața sinagogii. Se opri. Îl luă cu tremur. Să intru? – dădu el glas unui gând pe care nu-l mai avusese nicicând, niciodată.

– Nu lipsesc mult, îi zise lui Qays și se repezi înăuntru grăbit, de parcă i-ar fi fost frică să nu se răzgândească.

Simha o luă după el.

120
TORA

Dădură buzna în sinagogă, de parcă o luau în stăpânire, dar nu făcură decât câțiva pași și ochii le căzură asupra lui Nehemia.

Rabbi stătea în picioare în *bimah* ⁴¹, înconjurat de șapte-opt bătrâni așezați în jețuri, citind din suluri, la lumina unui opaiț.

Mai bine ieșim, îl apucă pe Sahib rușinea, dar n-o făcu din pricina Simhei, care n-ar fi înțeles nimic din acest du-te-vino.

Nehemia îi urmări cu privirea. Nu se schimbase la față și nu zisese nimic, doar continua să rostească vorbele sfinte, pe dinafară, plimbând *yad*-ul din obișnuință pe sub literele Torei: „Căci pe-un nebun îl poți învăța, dar de gândit, el nu va gândi niciodată...”

Sahib se strecură pe lângă bătrâni (i se părură prea mulți pentru acel ceas din noapte), trăgând-o pe Simha după el, iar pașii îl duseră, ca și cum aveau o voință a lor, în fața arcului Torei. Arcul

Torei era acoperit cu un *parochet* din catifea grea, pe care erau brodate Tablele Legii, cu câte un leu de-a dreapta și de-a stânga. Dincolo de *parochet* erau niște uși din lemn de nuc, iar dincolo de uși erau sulurile pe care era înscrisă Tora, iar dincolo de Tora era zidul de miazănoapte al sinagogii, iar dincolo de zid era văzduh, nisip și piatră, pe sute de parasange, până la ruinele Templului din Ierusalim.

Sahib se apropie de *parochet*, mai-mai să-l atingă, astfel încât umbra lui Adonai (dacă exista!) sau măcar ecoul Lui surd să-i simtă trupul vremelnic, carnea ce-i îmbătrânea cu fiecă clipă, lumina ochilor care azi vedeau mai încetoșat decât ieri și care mâine vor vedea mai încetoșat decât azi.

Nehemia întoarse din nou privirea spre el. Sahib îl simți, dar făcu pe nizmăiul și abia atunci își dădu seama că nu purta *kippa* – mda, avea capul descoperit, ca femeile. În clipa aceea, rabbi și ceilalți bărbați începură să cânte cu voci surde: ziceai că-s un tunet îndepărtat, strecurându-se printre stânci, stârnind vibrații pe sub grinzile din cedru ale sinagogii, aduse tocmai din Galileea. Sahib înghiți în sec, simți ca o gheață sub inimă și-i veni să li se alătore, să fredoneze imnul acela grav, tânguios, numai că nu știa cântul, plus că nici glas bun nu avea, asta ca să nu mai spunem că-i era teamă ca bătrânii să nu râdă de el din pricină că era singurul bărbat din sinagogă cu capul descoperit. Înclină capul, lipi fruntea de *parochet*, se gândi că simte Torah din arcă, se

strădui să-și amintească pasaje din ea, dar nu-i veni în minte decât sfatul cel vechi al lui Abraham: „Să scoateți astfel răul din mijlocul vostru... Să scoateți astfel răul din mijlocul vostru...”

Se apropie de rabbi. De acum, bătrânii cântau aproape neauzit, iar rabbi se apucase să citească cu glas tare din suluri. Mânat de-un fel de mâncărici, Sahib dădu să citească alături de el.

– Așteaptă! îl opri rabbi în șoaptă.

Rostind rugăciunea, rabbi îi făcu semn să se potolească, apoi i-o arătă pe Simha, cu reproș – cică locul ei nu era aici, jos, cu bărbații, dar Sahib o apucă strâns de mână: nu, ea nu pleacă de lângă mine! Corul încetă. Bătrânii se uitară la Sahib și la fiică-sa, vreo doi comentară ceva, dar rabbi îi îndemnă iar să cânte. Murmurul vocilor lor curse greoi, precum fluviul la vărsarea în mare, iar în clipa aceea Sahib simți liniștea cum se *pogoară* asupra sa, împresurându-l odată cu mirosul sulului vechi de pe care citea Nehemia.

Și-atunci îi sări în ochi litera Tsadek, cea care aducea cu un chip omenesc înzestrat cu doi ochi mari de tot, iar litera aceea parcă-l privea și parcă dădea să capete glas și să cânte alături de bărbați, iar asta până când partea de jos a literei, culcată, se căscă precum o gură, slobozind o dojană:

– Unde-ai fost până acum, o, Sahib?

Sahib tresări. Îl apucă pe Nehemia de umăr.

– Ai răbdare, ai răbdare! șopti rabbi.

Glasul i se alătură corului, care de-acum era un vuiet rotund, mai moale decât mătasea de Youzhou.

Sahib se înroși ca para focului. Tsadek a fost mereu lângă mine, iar eu am umblat haihui după cei 24 de *jaina* și după substanța *nevăzută* a lui Carvaka... L-am iubit pe Buddha și-am tras cu ochiul la Șiva – sunt un prost.

– Liniștește-te, hai, liniștește-te, îi suflă rabbi, dar lui Sahib i se făcu și mai rușine, ba chiar îl cuprinse ciuda, așa că ieși în vârful picioarelor, trăgând-o pe Simha după el, atent să nu-i tulbure pe cei ce se rugau.

121
BEDUINUL

- Le e frică, de-aia se roagă, îi zise Qays lui Sahib.
- Și mie mi-e frică, spuse Sahib în șoaptă, să nu-l audă Simha.
- Tatăl meu mi-a cerut să-ți mai zic o dată, o, Sahib: dacă vezi că nu e de stat, dați fuga la noi și plecăm împreună în Sham. Cică însuși profetul a spus, mai deunăzi, că nu trebuie să rămână picior de evreu în Arabia.
- Mie mi-a spus altceva.
- De mâine n-o să mai știe nimeni ce a spus și ce n-a spus Mahomed. Cu Abu Bakr am putea să ne înțelegem, dar el e bătrân. Umar, în schimb, e plin de vlagă, așa că ce-o să vrea el, aia va fi.
- Ajunși în fața casei lui Sahib, Qays își luă la revedere și-o porni înapoi spre Saqifa. Iar Simha:
- Ce ți-a zis Qays, tati?
- Mi-a povestit despre copilul născut mort al lui Ali.
- Am auzit că era băiat.
- Băiat era. Trebuia să-l cheme Mohsen. Știi ceva? M-am tot gândit la djinnul care ne calcă gospodăria...
- Lasă djinnul, tati, i-o tăie Simha. Ce zici? Moslemii o să ne omoare?
- De ce să ne omoare? Ce, Asim sau Jalal te-ar omorî? Djinnul e mai însemnat, ascultă la mine. Cândva se va vedea cât de însemnat e, chiar și pentru ce s-a petrecut azi.
- Intrară în odaia din față. Se așezară la masă. Era tare cald.
- Tati, puse Simha privirea în pământ, să-ți zic ceva... Eu... cum să-ți spun... Of, ai dreptate, sunt mincinoasă... Mint și-mi place așa de mult să mint, încât îmi cred și eu minciunile... Tati, izbucni ea pe nerăsuflăte, de fapt, eu nu știu ce e cu djinnul ăsta, fiindcă la început eu l-am născocit.
- Eu cred că l-am născocit amândoi, zâmbi Sahib.
- Posibil... În fine, eu nu știu de ce l-ai născocit tu – eu, însă, am făcut-o după ce te-am văzut cum te zgâiești la Zamira. Iar când am văzut-o și pe mami că se mânănește...
- Deodată, tăcu. Se încruntă, luă o piersică și mușcă din ea. Fără o vorbă, se duse la pacienți, se asigură că Zamira doarme și dădu să-i toarne câteva picături de mac în nări, dar se răzgândi. Apoi îl

auzi pe beduinul din Aar cum trage să moară și-i zise lui Sahib că nu mai are mult.

Se duseră la el. Bărbatul deschise ochii. I se adunase puroi în gură și-n nas, hârâia ca o pisică uriașă și mirosea a mortăciune.

– Mi-a zis Jalal... că beduinii mei se ceartă între ei... Bine că mor... Măcar așa o să cred că islamul n-o să... n-o să...

Simha îi curăță gura și nasul. Secrețiile erau lipicioase, abia ieșeau, ziceai că au viața lor și că nu se dădeau gonite din trupul ce le adusese pe lume. Jalal apăru și el.

– Nădușesc, zise bătrânul. A mai murit... vreun moslem... după profet?

– Cine poate ști? făcu Sahib. Madina e mare, iar Arabia, și mai mare.

– Să-i dau zor, atunci... să-l prind pe profet din urmă... pacea fie cu el.

– Crezi că-i după tine, uncheșule? Dacă Allah îți mai dă zile?

– Allah joacă *maysar* cu noi... dar potrivește săgețile dinainte... O, Sahib... m-aș ridica să-ți spun ceva... la ureche... dar nu mă țin puterile... Nu vreau s-auzi decât tu.

Sahib o trimise pe Simha afară și se plecă deasupra beduinului.

– Femeia de dincolo, începu el în șoaptă. Nu e vie.

– Cum să nu fie? Am operat-o, și-a revenit.

– Și-a revenit... fiindcă-i moartă... E o *ifrită*, o, Sahib... ferește-te de ea... Am văzut ce-a făcut... netrebnica... în casa ta...

– Ți s-o fi părut.

Dar beduinul:

– Allah e unul... iar Mahomed e trimisul Său... Restul minunilor sunt bazaconii... la fel e și felul... în care ai salvat-o de la moarte... Mahomed n-a cutezat să se ducă în al șaptelea cer decât în vis... *Ifrita*... aduce pieirea.

– Hai, liniștește-te! Mulțumesc că mi-ai spus, zise Sahib, dând să iasă.

– O, Sahib... de ce nu mă... crezi? se posomorî beduinul.

– Ba te cred, făcu Sahib și de astă dată ieși.

Se duse la Simha și-o luă de mână:

– Voiai să-mi mai spui ceva. De ce te-ai oprit?

– Of, tati... tu chiar nu *știi* ce încurcat e. Minciuna și adevărul se amestecă, habar n-aveam că-i așa de încâlcit... L-am închipuit pe djinn, asta-i minciuna, dar după ce s-a trezit Zamira, el a venit aici *cu adevărat*. Se opri, privi în jur, reluă în șoaptă: Ia zi-mi, când ai schimbat ultima oară scama ebionitei?

– Cum când? Ieri.

– Ia du-te să-i vezi plaga din nou!

Sahib se duse la Zamira, iar aceasta deodată deschise ochii, de parcă l-ar fi pândit. El o dezveli. Dădu scama deoparte.

Pielea ebionitei se lipise. Urmele inciziei abia se mai vedeau.

– E bine, preacinstite? întrebă Zamira.

– Prea bine, chiar. Ți-aș da drumul acasă și mâine.

– N-am cum să plec, zâmbi ea. Stă scris că trebuia să ajung în casa ta. Stă scris că trebuia să-mi salvezi viața.

Dar beduinul, din patul său:

– Ieși, o, Sahib... ieși... din odaie...

Dar Zamira, zâmbind:

– Ce știe el... E bătrân, a uitat cum e tinerețea. Despre noi doi s-a scris deja, o, Sahib – ai uitat ce ți-au spus înțelepții de la Pataliputra?

– Zamira, bărbatul tău te așteaptă la Jaffa.

– Bărbatul meu doar se *trage* din Jaffa, nu scrie nicăieri cum îl cheamă și nici că mă așteaptă *în* Jaffa.

– Nu știu ce și unde scrie, dar curând o să pleci.

– Ți-e frică, Sahib. Îl crezi pe amărâțul ăsta care răspândește duhoare. Dar eu nu sunt *ifrită*, cum spune el, eu doar înțeleg glasul păsărilor, al corbilor, mai ales, și al celorlalte necuvântătoare. Aud până și pietrele, aud nisipul și apa, aud copacii, omizile și lăcustele – pe toate le înțeleg. Peste tot stă scris, o, Sahib, că eu și cu tine o să ne împreunăm și tot așa scrie și-n cartea ta... Ce femeie ți s-a mai oferit astfel, Sahib? Sunt frumoasă, iar tu te gândești la mine în fel și chip, când e întuneric în casă... Cu toate astea, pleci urechea la vorba unui hoit împutit și stricat. Sunt femeie, nu-s stâncă, nu-s fiară – ce poate fi atât de rău în împreunarea noastră? Gândește-te la ce copii ți-aș face, Sahib, privește-i cu ochii minții: n-ar fi cei mai frumoși?

– Am un copil.

– Ai, dar eu sunt cea mai chipeșă femeie pe care-ai văzut-o.

Glasul meu răspândește aromă de smirnă, iar trupul mi se unduiește precum cântul ciocârliei. De ce nu-mi guști mierea limbii? De ce nu vrei să-mi simți moliciunea, mai dulce decât lâna cea scumpă de la poalele Araratului?

– Mai bine ai dormi, strânse Sahib din dinți și ieși în grădină.

Era cald. Se auzeau greierii. O privighetoare cânta lângă moscheea Quba, cea dintâi ridicată în Madina. De ce întârzie Bilha? se întrebă. De ce nu ajunge odată? Of, ce bine mi-ar prinde acum o ciondăneală cu ea...

Privi către sicomori. Iar Simha, strecurându-se lângă el:

– Mi-e frică de Zamira, tati. Cum de-a aflat ea de minciunile mele?

122
ÎNVOIALA

– A fost la sinagogă, dar a plecat cât ai bate din palme, zise Nuaym.

– Sahib? La sinagogă?! Nu-mi spune că s-a rugat! se miră Umar.

– Ba s-a rugat. Mi-a zis însuși Nehemia.

– Ce l-o fi apucat? L-o fi luat frica?

– Nehemia mi-a spus că pășea ca în vis. Și nu numai că s-a rugat, dar și-a pus și un tefilim de-al lor, cu cuvinte din Tora, și și-a așezat și *kippa* pe creștet... Apoi, dus a fost.

– Bine, zise Umar și-i făcu semn să plece.

Se întoarse în odaia în care murise profetul (pfal), iar ochii i se umplură de lacrimi – liniștea coborâse pe chipul apostolului: fruntea îi era senină, ridurile de pe obraz i se șterseseră, iar barba, neagră și deasă, îi răspândea o aromă de mir. Se spunea că înainte să moară, își arătase bărbăția în toată puterea, ca un ultim semn al tăriei cu care-l dăruise Allah și al bucuriei cu care-și blagoslovise soțiile.

Abu Bakr îl strânse pe Umar de umăr. Și el lăcrima.

– O, Umar, ce facem acum?

– Avem Coranul și pilda profetului, Allah să-l aibă în pază, zise Umar, iar aburii plânsului i se adunară în burtă, gata-gata să-i înfeșe inima în giulgiul cețos al tristeții. Unde să mă uit ca să-ți mai văd surâsul, Rasul Allah? Încotro să-mi îndrept urechea pentru ca glasul tău să-mi dezmiere auzul? Cum să mai frig eu ieziile cei grași noaptea în deșert și cum să le mai gust untura cea aromată în așteptarea *kaffîrului* pe care să-l spintec?

Se uită la Ali: săpase cot la cot cu beduinii groapa de sub patul profetului, iar acum veghea. Credincioșii intrau în casă câte zece, se prăbușeau în fața trupului celui ce-i însuflețise și jeleau, întrebându-se ce-o să facă nenăscuții, căci ei nu vor avea norocul să audă glasul profetului și nici nu-i vor zări mersul săltăreț, plin de viață... Se prosternau în fața trupului plăcut mirositor, simțindu-i ambra și parfumul curat precum briza mării.

Iar lângă profet, își zise Umar, înciudat, toți îl văd pe Ali. Păcat c-a scăpat sabia din mână, acum două ceasuri... Mare păcat, căci eram în drept să-l ucidem... Dar, las' că vede el! Mai întâi o să-i luăm Fatimei livada din Fadak, ca să-i arătăm lui Ali că gata,

puterea i s-a dus. Iar dac-o să facă gură, o să-i amintim că profeții nu lasă moșteniri lumești, cum ar fi o prăpădită de livadă; ei lasă în urmă *umma*, nu altceva.

– O, Ali, întrebă Umar, profitând că încă avea lacrimi în ochi, cum se simte Fatima, preaiubita fiică a profetului?

– E bine, slavă lui Allah! Noroc c-a ajuns Bilha la timp.

– Păcat, însă, c-ai pierdut un fiu... Mohsen, parcă așa voiai să-i spui.

– Mohsen, așa e, o, Umar. Pentru el, Bilha a ajuns prea târziu.

– Ciudat lucru, ovreii ăștia doi... Cum se pricep ei la boli!

– Nu-s doar ei pricepuți. Uite, Haret, armeanul, e și el bun *tabib*.

– Așa e, iar el nici nu dă din gură. Unde mai pui că Haret crede-n Allah, chiar dacă-i creștin. Sahib, însă, făcu Umar buzele pungă, Sahib nu crede în niciun Dumnezeu. E mai rău decât păgânii.

– În schimb, Sahib și-a eliberat sclavii.

– I-o fi fost frică de ei. Ovreii sunt lași, se știe.

– La Kaibar n-au fost lași, observă Ali.

– Să nu ne certăm pentru atâta lucru, lăsă Umar de la el. Suntem în fața apostolului, schimbă el vorba, și odată va trebui să-i ducem visurile la bun sfârșit. Mai ții minte, Abu Bakr, când Mahomed ne-a zis că ovreii și creștinii să fie surghiuniți de pe pământul sfânt al Arabiei?

– Când a fost asta? întrebă Abu Bakr, ștergându-și ochii.

– Acum trei zile, când te-a rugat să ții slujba în locul lui.

– Așa o fi. Eram tare mâhnit și nu prea-mi amintesc ce-am vorbit...

– Așa a zis, așa a zis, stăruie Umar. Mahomed, pacea fie cu el, își dorea ca niciun picior de ovreie să nu ne mai întineze pământul.

Ultimii zece care îl privegheaseră pe profet se ridicară, pregătindu-se să iasă. Unul din ei, cu ochi ca tăciunele, se uită mai lung la Umar. Iar Umar:

– Se va găsi cineva, îl privi el în ochi pe omul acela, se va găsi cineva să ducă la bun sfârșit gândul profetului, pacea fie cu el... Adevărații moslemi știu ce e drept, adevărații moslemi știu că Allah îi binecuvântează, adevărații moslemi știu ce înseamnă jihadul cel drept.

Ieși. Pe uliță se strânsese lume ca-n ziua de vineri, la *jumrah*.

– Azi a murit profetul, ridică Umar glasul. Rugăciunea *witr* nu e obligatorie, dar știți cât de mult îi plăcea profetului să facă cele trei *rakkat*-uri de noapte. Să ne rugăm, așadar!

În timp ce se ruga, își aminti cine era cel cu ochi ca tăciunele: era Ibrahim, giuvaiergiul, vecinul lui Sahib – evreul convertit la islam, care făcea cele mai bune săgeți.

123
ARCUL

Bilha ajunsese acasă la primul cântat al cocoșilor.

– Iazul din spatele casei lui Boutros e plin-ochi cu apă, zise ea. Să vezi că până dimineață apa o să ia podețul dinspre Monakh.

– De ce-ai venit pe acolo? se miră Sahib.

– Așa m-a sfătuit Ali, coborî ea glasul. În jurul sinagogii s-au strâns niște beduini înfierbântați, care urlă în gura mare că profetul a murit otrăvit de Zaynab. Biata de ea: n-are liniște nici în mormânt.

Din odaia din spate se ridică un geamăt. Era beduinul din Aar. Sahib se duse să-l vadă. Zamira îl urmărea cu ochi lucitori, fără să clipească.

– De ce s-a făcut așa de cald? întrebă ea.

Sahib nu-i răspunse. Beduinul se căznea să respire. Se uita la Sahib cu ochi rugători.

– Cuțitul, îngăimă el, trecându-și degetul prin fața beregatei. Scurtează-mi... chinul...

Sahib luă bășica de vițel și tubul din silak. Vârî tubul în gura beduinului și trase mizeria afară. Respirația bătrânului se mai potoli, dar pieptul tot îi juca, grăbit.

– De ce... amâni clipa... o, Sahib?

– Liniștește-te! Hai că respiri mai ușor.

Îi privi chipul înlăcrimat, buzele vinete, aripile nasului, care-i băteau iute-iute. Nu mai are mult, își zise.

– Niciodată nu m-ai întrebat... cum mă cheamă. Îi făcu semn lui Sahib să se aplece. Ia-ți femeia... ia-ți fiica... plecați! Plecați de-aci!

Îl apucă pe Sahib de mână. Apoi:

– E cald... s-a făcut tare... cald.

Privi spre Zamira. Deschise ochii larg. Respirația i se opri. Gata.

Sahib se duse în față, iar Bilha îi zise că bătrânul avea dreptate, că trebuiau să plece, că zilele lor în Madina erau numărate. Chiar și acum, în crucea nopții, fugiseră încă două familii, le văzuse cu ochii ei.

– Și Nehemia? întrebă Sahib.

– Rabbi nu vrea să plece.

– Nici eu nu vreau.

– Atunci, plec eu. O iau pe Simha și plec. I-am văzut pe moslemi acasă la Fatima... Sunt în stare de orice, s-ar omori și între ei. Așa-zisul lor profet n-a făcut altceva decât să aducă sabia pe pământ.

– Toți profeții aduc săbii pe pământ.

– Ce sabie a adus Abraham? Dar Ithak?

– Erau alte vremuri. Acum e lumea pe jar, toți scot sabia.

– Tocmai de-aia îți zic: hai să plecăm! O luăm de la capăt oriunde... Mahomed, pe care tu l-ai îndrăgit atât, i-a adunat sub steagul urii, habar n-ai ce mi-au auzit urechile la Ali acasă. Nici chiar el, Ali, nu scapă de furia lor. Să-ți mai spun de Fatima, fiica profetului? Abu Bakr s-a năpustit asupra ei ca o fiară...

– Lumea e încinsă, Bilha, iar mulți pun de la ei... Eu am auzit că Umar a dat foc ușii lui Ali, dar am văzut cu ochii mei că n-a fost așa.

– Dar pe Fatima ai auzit-o vorbind în șoaptă, la ea în odaie? Ai văzut-o cum privea în jur, înspăimântată? E îngrozită, Sahib, de ce crezi c-a lepădat copilul? Iar după toate astea, nemernicul de Abu Bakr i-a zis în față c-o va lipsi de moștenirea pe care i-a lăsat-o profetul.

– Las' că le trece și-n câteva zile își amintesc ce i-a învățat Mahomed: că săracul e totuna cu bogatul, că evreul e totuna cu moslemul, că trebuie să dea de pomană, să fie miloși... Ei sunt generoși, dar tu nu vrei să vezi. Te-ai certat tu *doar* cu ai lor? Ne-am avut bine cu mulți moslemi, iar de certat, ne-am certat și cu evrei de-ai noștri.

– Sahib, hai să fugim! se încrâncenă Bilha. Fug până și-ai lor. Locul ăsta e blestemat, mai zise ea și făcu semn spre Zamira, micșorând ochii.

– Poate că pe tine, începu Sahib, te supără altele: ebionita, de pildă... Simha mi-a zis că din pricina ei l-a scornit pe djinn.

– Știam eu c-o să aduci vorba despre djinn, râse Bilha, amar. Bolnavii și cartea, bolnavii și cartea – doar pentru asta trăiești! Simha și cu mine doar îți umplem zilele, te ajutăm să te prefaci că ai și tu o viață omenească... Cât despre ebionită, sau ce-o fi ea – crezi că n-am văzut cum o priveai? Crezi că n-am văzut cum tăceai, cum te ascundeai, cum te străduiai să te ții departe de ea?

Îți intra în suflet, iar tu, nătângule, ai căzut în plasa ei și noi, odată cu tine... Djinnul tău nu există, bărbate, Zamira e singurul djinn de aici. Ea a vorbit, ea a făcut vraja... I-am văzut operația: ce fel de om se vindecă așa de iute? Spune-mi tu, cel mai mare chirurg de la Benares până-n Bizanț, *tabib*-ul de care s-a auzit la Youzhou și la Damasc... Tu crezi că Zamira e om?

– Bilha, eu n-o doresc pe ebionită, îți jur.

– Am spus eu c-o dorești pe *ea*? Tu o dorești pe cea din carte, Sahib, tu o vrei pe femeia pe care ai zugrăvit-o după chipul și asemănarea celei de aici.

– Am scris despre cea din carte dinainte s-o văd pe Zamira.

– Și de-aia ai șters mai apoi tot ce-ai scris? De-aia ai scris lucruri noi după ce-a venit ea? În fine, fie cum zici tu, căci pe mine nu asta mă roade... Hai să fugim din Madina, bărbate, că se strânge lațul! O să ne omoare oameni ăștia cinstiți, darnici și iubitori.

– Îi judeci prea aspru, Bilha.

– Și vrei să nu-i judec deloc? Să uit cine sunt, ce lapte am băut, ce mâncare am mâncat și-n numele cărui Domn am zis primele cuvinte? Bărbate, din suflet te rog, hai să fugim fie cu ai noștri, fie cu cei din neamul Khazraj, dar să fugim odată.

– Am putea să plecăm măcar pentru câteva luni, iertați-mă că mă bag, zise Jalal, ivindu-se pâș-pâș din grădină. Îi știu pe moslemi, sunt de-ai mei, au sânge fierbinte. Bilha are dreptate: să lăsăm apele să se liniștească.

– V-ați vorbit între voi, zise Sahib supărat și o luă spe ieșire.

– Unde te duci? întrebă Bilha.

– Nicăieri. Mi-e cald. Vreau aer curat.

Deschise ușa. Se uită în depărtare, văzu stelele deasupra munților Ayra. S-a topit zăpada pe culmi, se gândi. Era lună plină, iar lumina se reflecta, cenușie, pe crestele pietroase.

– Nu ieși, Sahib! se auzi deodată glasul Zamirei. Nu ieși!

Bilha își plesni palmele, înciudată, iar Sahib își dădu ochii peste cap și o luă printre rândurile de flori din fața casei. Mirosea a regina-noptii, iar boarea caldută ce adia dinspre casa lui Malik stârnea aroma dulceagă a trandafirilor. Să plecăm? se întrebă. Să plecăm tocmai acum, după ce am intrat din nou în sinagogă?

– Hai și voi afară, Bilha, Simha, și tu, Jalal! E o noapte frumoasă.

– Nu ieșiți! strigă Zamira, cu glas ascuțit. Întoarce-te în casă, Sahib!

Se auzi un sfârâit, iar lui i se păru că-l izbește un pumn în gât. Se clătină și simți un tremur ciudat – mai simți și o udătură caldută, precum uleiul, croindu-și drum dinspre beregată spre piept.

Își dădu seama că săgeata îi străbătuse gâtul dintr-o parte în alta doar când căzu printre trandafiri. Un corb (corbul!) își luă zborul de pe acoperiș, fâlfâind alene din aripi. Sahib dădu să le strige celor din casă să nu iasă, dar nu scoase decât un gălgâit umed, improșcând clăbuci roșii din gât.

– *Allahu Akbar*, se auzi de pe uliță un chiot, urmat de un ropot de pași.

Ibrahim? se miră Sahib. Ibrahim, convertitul?

– Sahib! răcni Bilha, ieșind din casă.

– Tati! strigă Simha.

Sahib le zări pe amândouă: parcă pluteau. E *ezira*, își zise. E *ezira*, ca-n vis. Iar Simha, urlând:

– Sângele! Trebuie să-l oprim, trebuie să...

Plecați, se strădui Sahib să le zică, dar nu slobozi decât un horcăit rușinos. Un jet de sânge îi țâșni din beregată, improșcându-l pe Simha.

– Jalal! strigă Simha, dar acesta ieșise pe uliță, pe urmele arcașului.

– Voi nu sunteți moslemi, voi nu sunteți moslemi! urla Jalal.

Cuprins de furie, Jalal dădu să se năpustească în casa lui Malik, să distrugă, să ucidă, să dea foc. N-a fost Malik, încercă să spună Sahib, dar nu reuși să vorbească. Doamne, Jalal o să-l omoare pe Malik, care e nevinovat, iar, dacă-l omoară pe Malik, fiii lui Malik o să le ucidă pe Simha și pe Bilha, iar, dacă fiii lui Malik le vor ucide, atunci verii Bilhei o să-i ucidă pe fiii lui Malik, iar, dacă verii Bilhei o să-i ucidă pe fiii lui Malik, verii lui Malik o să-i ucidă pe verii Bilhei, iar atunci, verii de spița a doua ai Bilhei...

– De-aia a venit Mahomed printre noi, blestemaților? striga Jalal. Ne-a învățat el să-i ucidem pe cei ce ne ajută, fiare cu chip de om?

Se întoarse în curte. Se uită la Sahib, își dădu seama că se străduiește să nu clănțâne, să nu se zvârcolească, căci trupul o luase pe calea morții și-l făcea de râs. Să nu casc ochii, gândea Sahib, să nu-i casc, să nu vadă Simha spaima ce m-a cuprins – oh, nu vreau să-mi vadă trupul, cum îmi zvâcnește necuviincios.

Se uită la Jalal, iar Jalal îl simți: vrea să-și dea duhul de unul singur, să nu-l vadă fiică-sa și nevastă-sa cum moare ca o cămilă cu mațele date afară.

– Hai, Sahib, hai că scapi, zise Jalal și se puse pe el cu totul, apăsându-i din răsputeri un braț care începuse să se zbată, numai că atunci picioarele lui Sahib prinseră a tresări. Ne-ai arătat cum să oprim toate sângerările, Sahib! Simha, adu scalpelul, adu de cusut! Fuga, Bilha, adu de spălat, adu prafurile de durere, adu pulberea de mac! Fuga, fuga, fuga!

Simha se repezi în casă, dar Bilha nu se clinti. Îl luă pe Sahib de mână și-l strânse, scâncind, cât pe ce să se tânguie: Și ți-am zis să fugim, ți-am zis, ți-am zis!

Dar nu scoase o vorbă. Sahib se uită la Jalal, zâmbind strâmb: bine măcar că nu-l vede Simha așa. O auzi cum bubuie prin casă. Simha e iute, se mai gândi el, o să se întoarcă, o să mă vadă murind, își zise, așa că-și adună puterile și dădu să-și smulgă sâgeata din gât.

Nu putu. Nici asta nu-s în stare să fac, se gândi, clănțănind.
Tremur pentru că sângele nu-mi ajunge la creier, își spuse, citând
din poemul lui Susruta. Nu mai am mult. Își adună puterile și
reuși să șoptească:

– Cartea... Terminați cartea... Schimbați-o și ucideți-l...

Ucideți-l pe...

Și-și dădu ultima suflare, îndemnând la omor, chiar când
Simha ieșea din casă. Pe uliță se strânseseră vecinii. Jalal se uită
la ei, fioros, dar nu-l zări pe Malik. În schimb, îl văzu pe Qays,
fiul lui Saad. Tânărul își făcea loc printre gură-cască: pe unii îi
îmbrânci, iar la alții strigă. Îngenunche lângă mort și-i chemă
lângă el pe cei ce-l însoțeau.

– Plecăm în cel mult un ceas, îi strecură Bilhei. Voi, le zise alor
săi, luați trupul lui Sahib. Bilha, strânge cât poți să duci într-o
djellaba și vino cu noi! Ne ducem la Alep ⁴² ...*Inna lillahi wa inna
ilayhi raji'un!*

Jalal îi răspunse. La fel și câțiva de pe uliță dar nu toți, nu toți.

– Ajutați-o pe Bilha, le mai zise Qays alor săi și în scurt timp
părăsiră curtea, cărând într-o pătură trupul cald încă al lui Sahib.

Jalal încheia cortegiul adunat pe fugă, ținând strâns la sân
sulurile pe care scrisese Sahib.

Sângele *tabib*-ului mai curse o vreme prin pătură, lăsând dără
în praful de pe uliță, după care trupul își intră în drepturi,
închegând zeama cea roșie din care Allah, după cum scria
Coranul, îl făcuse pe cel dintâi om. Și-atunci se văzură și
flăcările – casa lui Sahib ardea, cu toți cei dinăuntru.

Neștiind cine sunt și de ce sunt în stare, Sebastian A. Corn m-a rugat să-i deslușesc întâmplările acelor zile, cu atât mai mult cu cât ele au culminat cu dezastrul de pe munte, despre care mass-media vuiește și-acum – ce-i drept, clipul cu highlander-ul în kilt, care cânta *Scottish Soldier* în fața cabanei Omu, în plină vijelie a stârnit interesul asupra grozăviei într-un fel ce m-a uluit și pe mine. În ciuda nenorocirii, scoțianul sufla împăcat în cimpoi și-și lansa notele în furtună; doar ridica piciorul, când și când, și-l ținea suspendat în aer, ca și cum nu se putea hotărî să danseze. În ce mă privește, poate că nu m-aș fi aplecat asupra pățaniilor ce începuseră cu o grevă ratată și care ajunseseră la climax în cântul highlander-ului – pățaniile cu pricina erau, ca să zic așa, ne semnificative: nu mișcaseră mai nimic și se dovediseră incapabile să dezurzească țesătura zilelor în curs, fiind mai josnice decât niște banale note de subsol. Cu toate astea, l-am ajutat pe Sebastian A. Corn: Ce să fac? Omul îmi e simpatic. La fel îmi sunt Sahib și Mesneraș, precum și câțiva inși din proximitatea lor (eu nu fac parte dintre ei decât prin convenție), numai că, din păcate, ei nu știu să cântărească evenimentele și nu le pun la locul ce li se cuvine, în funcție de ponderea lor.

Să luăm ploaia, de pildă – *potopul*, cum începuse lumea să-i spună. Bucureștiul, ca să nu mă rezum decât la spațiul pe care trebuia să-l examinez, era plin de străzi inundate: se confrunta cu conducte sparte și cu ape mizerabile ce refulau, ca să nu mai spun de șuvoaiele ce-și croiau calea spre Dâmbovița, luând în cap borduri, ziduri și case, scurgându-se la loc în rețeaua de canalizare pe jumătate colmatată, ieșind înapoi la lumină prin robinete, deversându-se în chiuvete, căzi, bazine de decantare industrială, contaminând rezervoarele fabricilor de sucuri, de ape minerale și de bere, manufacturile clandestine de vinuri, cramele din subsoluri și orice altceva mai vreți voi. Cu toate astea, nimeni nu vorbea despre apele ce luau totul pe sus – căci apele nu sunt actori politici sau mondeni; ele devin doar, când și când, o entitate cu care se luptă niște specialiști anonimi. Potopul nu mai e ce-a fost, a decăzut, e doar o problemă inginerescă – când te gândești la el, nu-ți vin în minte decât debite, baraje, țevi, hidrofoare și pompe, proiectate cu dichis... Omul e măsura tuturor lucrurilor, să fie clar!

Bârfeam cu Sebastian A. Corn, aşadar, iar el mi i-a dat ca temă pe cei doi fraţi gemeni. Sebastian folosise termenul de *înfrângere*, opinia lui fiind că, din clipa în care greva se dusesse de răpă, lucrurile n-o luaseră la vale doar pentru Sahib şi pentru Mesneraş, dar şi pentru toţi cei îndrăgiţi de ei. Că Sahib fusese înfrânt, nu încăpea îndoială – nici Sahib nu-şi imagina altceva. Înfrângerea lui, însă, nu fusese atât de importantă pe cât îşi imagina Sebastian A. Corn, dar el, repet, nu-mi cunoaşte puterea.

Nici voi, de altfel.

După ce s-a terminat circul din minister, Sahib n-a mai avut decât o intervenţie publică, la radio, deci cu mult sub orizontul vizibil. Omul şi-a expus motivele pentru care n-a semnat amărâtul ăla de contract colectiv şi, în consecinţă, şi-a croit un alibi, dar nici el, nici cei ca el habar n-au că retorica nu lasă urme decât dacă vine la pachet cu războaie încununate cu milioane de morţi, cu epidemii grandioase de ciumă, cu migraţii ce implică popoare întregi (copii, femei, bătrâni, *the whole pot*): cu alte cuvinte, cu catastrofe ce zguduie lumea din țătâni.

Pentru Sahib era clar că trebuie să se reorienteze. Nozo îi spusese la radio: „Nu vă înţeleg, domnule doctor, aţi fost la un pas de a intra în prima ligă“ (sau ceva gen), iar el nu găsisese răspuns mai bun decât că, citez, „Când pierzi, te gândeşti la demisie“. Se mai gândea el şi la deviza că „puterea nu se dă din mână de bunăvoie“, dar acesta e un punct de vedere desuet într-o lume marcată de onoarea demisiei şi de convingerea că a purta sceptre nu e decât un moft testosteronic, decrepit.

Era la el acasă când cu interviul, iar Ali se comportase ca o adevărată soţie ce-şi consolează bărbatul întors din prizonierat: îi făcuse două sendvişuri cu brânză Gorgonzola şi-i dăduse un pahar cu vin roşu de colecţie.

– Te-a sunat Mesneraş, i-a zis ea după ce s-a isprăvit interviul şi a pus televizorul, cu delicateţe, pe un canal de documentare, ca să nu răsucescă pumnalul în rănilor lui proaspete.

Sahib şi-a sunat fratele. „Te-au făcut aştia, băi Bokassa“, a început Mesneraş. „M-au făcut.“ Ali se întinsese pe sofa şi tasta mesaje. Iar Mesneraş: „*Buraq will be back*, în trei zile e aici. Vii pe munte?“ „Trebuie să vă prind din urmă cu antrenamentul.

Sunt flească“, s-a scuzat Sahib. „Mie-mi spui clar“, l-a luat Mesneraş, „vii sau nu vii? Vrem să mergem la Omu prin Râpa Zăpezii. O să fie un viscol de-o să răstoarne pietrele.“

„O să vin şi eu, într-un fel“, a zis Sahib.

În seara următoare, însă, lucrurile au intrat în viteză, căci, întorcându-se de la buncăr, Mesneraş n-a găsit-o pe Mara acasă. A sunat-o, dar ea n-a răspuns. Să vezi că n-aude telefonul, şi-a zis el şi s-a pus pe aşteptat.

Au trecut orele, iar Mara, nimic. Mesneraş a sunat-o din nou – fără rezultat. Ciufut, s-a dus în dormitor. Bagajele ei erau la locul

lor, iar Mesneraș a simțit un țurture cum îi scociorăște burta, ca atunci când murise Ana, dar și-a zis că e dobitoc. A mai sunat o dată la Mara, ea tot n-a răspuns, iar el, pe jumătate furios, pe jumătate îngrijorat, a intrat pe forumul în care nu mai călcase de când ea se mutase la el.

Îl așteptau sute de mesaje. Până să le citească, a privit galeria Marei 3.0. O privi pe femeia din poze din nou și din nou – avea chef s-o simtă mai bine, să-și ia din nou în primire rolul lui de pe forum, dar îl ținea în loc îngrijorarea: unde naiba era Mara cea reală? Până la urmă se hotărî să citească mesajele, numai că ce găsi scris acolo îl luă pe sus – Mara 3.0 nu mai avea niciun fel de rezerve, devenise o swingeriță veritabilă, era mai tare decât își imaginase... „Voi ai s-o ții doar pentru tine“, îi bătea obrazul un libanez. „Ce mult a slăbit“, se mira un neamț. „Pentru *fetișcana* asta ai făcut circ?“ întreba Sveta. „Nu-i de mirare că e bi...“

Cum adică bi? se întrebă Mesneraș.

Mai parcurse câteva mesaje. Laudele nu conteneau și, pe măsură ce mesajele se apropiau de ziua în curs, tot mai mulți se bucurau de ieșirea Marei 3.0 la rampă. Femeile voiau să afle cum de slăbise (unele îi făceau curte de-a dreptul), în timp ce bărbații îl invidiau pe Mesneraș pentru *femela* cu care-l blagoslovesc Cel de Sus (hm!). Doar Sveta o critica: „Pentru mine e prea slăbănoagă... Sunt curioasă dacă mai vrea să ne probăm, la turci.“

Ce naiba? se miră Mesneraș. Abia atunci văzu că avatarul Marei fusese modificat. Îl privi cu atenție – era Mara de lângă el, neameliorată, netunată, nenimic. Era o poză cu ea, din vară, de la Corbu.

Mesneraș dădu să intre în contul de e-mail al Marei 3.0, dar nu reuși, căci cineva schimbase parola. Gata, a priceput el, *celălalt* o mișcă de-acum, celălalt o stăpânește: a preschimbat-o după chipul și pretențiile lui. În plus, îi crease și o galerie nouă, numai că Mesneraș n-avea acces la ea, nu vedea decât parte din poze, și anume cele pe care păpușarul le lăsase la liber.

Un piuit. Un mesaj.

„Mai bagă o dată filmulețul de ieri-dimineată“, îl ruga libanezul. „Mara e excepțională, iar partenera ei mi-a lăsat gura apă!“

Mesneraș dădu să-i răspundă, dar spaima că nu știa unde e Mara îl readuse cu picioarele pe pământ. Sună la Murasaki. Iar acesta: „O, Niten-san, bănuiesc c-ai intrat pe forum, dacă mă suni la o oră atât de târzie.“ Mesneraș oftă: „Erai acolo, Murasaki-san? M-ai văzut când am intrat?“ „Vai, nu!“ făcu Murasaki, „dar am observat ce se petrece. Ai fost surprins de ce-ai găsit la Club Treaupikana?“

Mesneraș mărturisi că era uluit, dar că, până una-alta, îl interesa mai mult s-o găsească pe Mara cea reală. Nu era acasă, iar de fugit, nu fugise, căci lucrurile ei erau în apartament.

Murasaki își dresese glasul. „O clipă“, zise. Se auzi un gălgâit, semn că bea ceva. „Scuze, mi-era sete. O, Niten-san, ți-am spus că-ți pot oferi un acces nelimitat la conversațiile dumneaei. Te-ai hotărât, așadar?“ „Nu, nu asta vreau.“ Iar Murasaki: „De ce te temi? Nu ți-o ofer în întregime, îți tranșez doar o spată,“ râse el, „îți ofer doar acea parte a ei care vorbește la telefon. Chiar și-așa, te asigur că-ți rămân multe mistere de dezlegat. Mara e femeie: din ce e în mintea ei acum n-o să mai fie *nimic* în două ore. Dorințele ei se vor fi spulberat precum petalele de cireș în vântul de aprilie, ca să facă loc altor aspirații, altor necesități...”

„Rabi“, ridică Mesneraș vocea, „nu mă interesează decât unde e Mara *acum*. Poți s-o afli?“ Murasaki oftă, obosit. „*Piece of cake*, așa se spune în filmele kult de la Hollywood, *anatade wanai*? Nu-i așa?“

Închise. Poza din vară de la Corbu, se gândi Mesneraș – oare Mara o fi urcat-o pe forum? Să fi aflat de jocul meu? Îl luă cu frig, dar își reveni pe loc: dacă Mara l-ar fi prins cu ocaua mică, nu s-ar fi purtat la fel ca înainte, or, singura diferență era că acum rămânea mai des pe gânduri și că privea în gol minute în șir.

Mesneraș crezuse c-o apăsa despărțirea de Sipi, băiatul care-l surprinsese chiar și pe el, pe Mesneraș adică, după ce văzuse ce-i poate pielea, pe plasma din buncăr și în rapoartele lui Murasaki.

Sipi (oh, da) trimitea malaci rași în cap la București. Îl făcuse scăpat și pe marele Anders, cel ce dăduse foc unei insule norvegiene pline de social-democrați islamofili. Anders se dusesese în Rusia, la Rostov pe Don, iar după el urmaseră alții. Făceau escală în Berceni, se nutreau cu carne meridională, focoasă, apoi îl plăteau cinstit pe Profet, care, de-acum, călăuzea fugari de la vest la est, în contracurent cu operațiunile lui de relocare din tinerețe, veghind, fără s-o știe, la refluxul geopolitic ce-și trimitea talazurile spre Răsărit. Unii fugari îi spărgeau geamurile, alții îi aruncau scârână în curte, dar Profetul nu cârâia, căci, pe de-o parte, ăia îl plăteau, iar pe de alta, îl înspăimântau, fiindcă-i văzuse la treabă în Germania Felix.

Aș putea să-l dau în gât pe Sipi, își zise Mesneraș – cei din buncăr știu doar că e vorba de un necunoscut din A, care cazează falangiști la București, înainte să-i trimită pe Donul liniștit. Aș putea să-i spun Molosului cine e Sipi și să scap de el pentru totdeauna, numai c-atunci aș fi la fel de jegos ca Sahib în tinerețe, cu beleaua lui.

Îl sună Murasaki: „O, Niten-san, am găsit-o pe aleasa inimii tale. E într-un club, pe strada Italiană, la numărul 13. Te-ai prins?“ Sahib pufni: „Să mă prind? Cum adică?“ Iar Murasaki, oftând din adâncul rărunchilor: „O, Niten-san, să te hrănesc cu un *link*? Ai înțelege situația.“ „Nu e nevoie. Mara e OK?“ Murasaki îi zise că e foarte OK, ba chiar mai mult decât OK: e cel mai OK, Niten să nu se supere că i-o spune atât de direct. „Bine“, răsuflă

Mesneraș, ușurat. Dar Murasaki, oftând: „Îți place incertitudinea, o, Niten-san? Îți dă senzații aparte? Îți reamintesc că puterile mele sunt nemăsurate...”

Asta era o trufie nemaipomenită din partea lui, așa că *l-am articulat imediat* prin glasul lui Mesneraș: „Te fut în gură, Rabi“, dădu Mesneraș curs voinței mele, cu glas rău.

Mara s-a întors după unu noaptea. S-a uitat lung la Mesneraș, apoi l-a îmbrățișat repede-repede.

– Mai mult te încurc, așa i-a zis, iar eu am crezut-o, așa că a crezut-o și Mesneraș, dar, pentru că eu nu m-am supărat pe ea, nici el nu s-a supărat.

– Ți se pare că-s nebun? a întrebat-o el.

Mara nu l-a înțeles. Nici eu n-am ajutat-o.

– De ce spui asta?

– Uite-așa. Ți se pare că-aș fi nebun? Deplasat? Pervers? Deviant?

– Dacă tu ești pervers, atunci eu... of... nu te supăra pe mine, nu te supăra pe mine, nu te supăra pe mine!

– Poimâine vine Buraq înapoi.

– Nu l-am mai văzut de mult. Să vezi că întoarcerea lui e un semn.

– Ce semn?

– Nu știu. Câteodată lucrurile se amestecă ciudat, de parc-ar vrea să-mi spună ceva, numai că eu nu înțeleg ce. Facultatea nu m-a ajutat cu nimic, Germania nu m-a ajutat cu nimic, căsătoria cu Sipi nu m-a ajutat cu nimic. Mi se pare că lucrurile se încurcă pe zi ce trece.

Așa că l-a îmbrățișat pe Mesneraș și a făcut ce știa ea mai bine, cu obiectivitatea și *savoir faire*-ul de care era conștientă și care îi permiteau controlul desăvârșit asupra celor ce-și pierdeau controlul: ziceai că manageriază sisteme, că pilotează drone, că invadează târâmurile sălbatice din est – ziceai că e mareșăleasă în Wehrmacht.

A doua zi, în buncăr. Uriașul. Ristache. Mesneraș.

– E un ins în A, Mesneraș, începu Ristache. A sunat aseară la București. A vorbit cu cineva care... hm... care e tare aproape de tine. Cel care a sunat... să fie tot ăla pe care-l sună cei ce se cazează la noi, în Berceni?

– Nu știu, zise Mesneraș.

– Bine-ar fi dac-ai *ști*, zise Ristache. Se foi, schiopătând, trase cu ochiul la curul uneia de lângă plasmă. Apoi: Ce mai face bietul nostru Sahib?

– Își linge rănilile.

– A încercat și el să tragă la poartă. Vă mai duceți pe munte cu arăbetele?

– Nu e arăbete. E pakistanez.

– Pakistanez, corect... Are un frate care mi-a scăpat din mână în Albania. Am crezut c-a murit, dar porcul dracului a scăpat. Pe de altă parte, am un prieten la care țin ca la ochii din cap și care ți-e frate geamăn, iar acest prieten al meu l-a operat pe cel ce m-a dus la pakistanezul din Albania. Colac peste pupăză, la tine locuiește o femeie care e măritată cu un tip, al cărui tată – mă urmărești? – al cărui tată închiriază apartamente unor Întrețesuți, care Întrețesuți l-au trecut pe lista neagră pe fratele celui cu care vreți voi să mergeți pe Nanga Parbat. Tu înțelegi ceva din halimaua asta?

– Înțeleg că lumea e mică, făcu Mesneraș și se duse înapoi la birou.

La timp, aș zice, căci Sahib își făcu o ultimă intrare în scenă pe plasma buncărului. Era tot la *croissants, boulangerie, cafés corsés*. În buncăr era o femeie care-l plăcea și care-l privi cu duioșie, dar nu-l mai rugă pe Mesneraș să i-l prezinte, căci feromonii dăduseră într-un soi de tristețe de când se alesese praful din grevă. Filmul se isprăvise, actorii se căraseră, *kanieț*.

Se pare, spuneau cei din buncăr (dar eu știam sigur), se pare că Minionul le trimisese vorbă celor din Protectorat că aveau de semnat un act prin care se angajau să nu-l mai critice. Vremurile erau grele (știam bine), iar decidenții aveau nevoie de întreaga lor putere de concentrare ca să rezolve problemele Țării – iordanele balcanice deveniseră de prisos. Prin urmare, Sahib pornise în ultima lui cruciadă, una verbală, cum bine îi ședea, așa că i-a spus Geamalei c-ar fi de acord să semneze o asemenea hârtie, cu condiția să se redacteze niște amendamente bine ticluite, astfel încât să nu-și taie craca de sub picioare, renunțând la dreptul de a critica.

Moșbătrân aflase de fițele lui și-l chemase la ordin. Primele clipe ale întâlnirii de la *boulangerie* etc. au decurs OK, cu pupături și străngeri de mână. N-a trecut mult, însă, și Moșbătrân l-a întrebat pe Sahib ce are de gând să discute cu Minionul.

– Vreau să apară sintagma că „nu se vor aduce critici la *persoană sau nefondate*“, în loc de „critici“ pur și simplu, așa cum scrie acum.

– Și de ce vrei tu asta?

– Pentru că, dac-aș semna un asemenea document, mi-aș suspenda dreptul la liberă exprimare.

– Tu crezi că, dacă eu semnez bucățița lor de hârtie, nu-i mai critic? Crezi că-mi pun fermoar la gură? Întrebă Moșbătrân, zâmbind moșmondit, ca un fel de știucă terestră.

– Eu nu știu ce faceți dumneavoastră, dar eu mă simt legat de semnături: cum să încalc ce-am semnat?

– Tu, strânse Moșbătrân ceașca în mână, tu ai mereu ceva de comentat.

– Și vrei să-mi pun *singur* lacăt la gură?

– Tu vrei să *nu* fii ca noi, ridică Moșbătrân glasul. De ce trebuie să faci *mereu* altfel? Ce-ți tot dai aere? Semnează, domnule, documentul!

Sahib zise că nu-l semnează nici mort.

– Ba ai să-l semnezi! Unde te trezești? Sunt șeful Protectoratului.

– Nu semnez nimic. Nu-mi pun numele pe mizeria aia.

Ăia din buncăr nu-l vedeau bine pe Moșbătrân, dar Sebastian A. Corn era de față, în cafenea, și mi-a spus că lui Moșbătrân i-au scăpărat ochii, auzind replica lui Sahib.

Așadar, Sahib s-a dus în minister și și-a făcut damblaua. I-a făcut pe-ăia să-i bage sintagma în document, iar apoi a profitat de un scandal între Nozo și Moșbătrân ca să nu semneze documentul *nici* în forma asta. Era prea târziu, însă, pentru cei doi gemeni – *altceva* ar fi trebuit să facă Sahib ca să schimbe zilele următoare. Așa, însă, Mesneraș a lunecat pe o cale incontrollabilă: colegii din buncăr i-au zis că frate-său e cârcotaș *by default*, iar Mesneraș a înțeles că asta era părerea lor și în ce-l privea (în fond, erau gemeni), drept care s-a dus acasă plin de nervi, cu gând să facă pe bolnavul, numai diavolul știe de ce – diavolul și cu mine, bineînțeles. Devenise *extrem* de suspicios, așa că luă niște hapuri, se vârî în pat și-și trase plapuma pe cap.

Mara îl sărută, înțelegătoare, și se duse în sufragerie.

Preț de câteva minute nu se auzi decât picuratul ploii – era potopul ăla care nu speria pe nimeni, de ajunsese unii să afirme că anul viitor va fi bun pentru agricultură și că România avea noroc: meteorologia și pământul mănos o scoteau din rahat, ca de obicei. Lui Mesneraș nu-i ardea de ploaie, însă. Se gândea la filaje, adică la chestiile alea care-i fac pe oameni să se uite la filmele polițiste fără să aibă habar că cei ce pândesc, cu cafeaua și sendvișurile în bot (*donuts*, peste ocean), sunt niște fraieri puși la murat, amortind în scaune și pregătind tromboflebitele ce-i vor ucide la bătrânețe.

Așa și acum: Mesneraș o aștepta pe Mara. Să sforăi puțin? se întreabă. Sforăi discret, cât să nu se facă de băscălie, dar să și adoarmă suspiciunea *țintei* – l-am înțeles, am puteri mari și înțeleg tot. După cum citise însuși Mesneraș când, mistuit de curiozitate, gugălise localul din strada Italiană, patroana de acolo avea o toleranță infinită față de tot ce e omenesc. Și eu aveam, așa că-l pricepeam pe Mesneraș. Eram mândru de el, căci se îndrepta, negreșit, spre întâmplările scoase la iveală de cearta lui Sahib cu Moșbătrân.

Așadar, Mesneraș sforăia *fake* și trăgea cu urechea. La un moment dat, a auzit tastele laptopului: Mara bătea în ele cu foc,

ziceai că vrea să le înfigă în tastatură. Au trecut minute, a trecut o oră, au trecut două ore: tastele păcăneau tot mai repede, tot mai tare. Apoi se auzi scârțâitul scaunului – la început rar, apoi din ce în ce mai rapid. Björk cânta în surdină: *Venus as a boy*. Declic:

Mara a înfipt căștile în laptop, iar Björk a tăcut – în schimb, Marei a început să-i foșnească pijamaua. Scaunul bocănea ritmic.

Când și când răsuna o rafală bruscă, percutantă, în taste.

Mesneraș se dădu jos din pat, încet-încet, de parcă voia să ia cu asalt apartamentul. Se strecură șerpește, își ținu respirația, ajunsese în holișorul de la baie. Mara mormăia, tasta, câteodată șoptea. Scaunul scârțâia sub ea.

Mesneraș vârî capul în sufragerie. Mara se chiora în laptop: degeaba se chinuia să se abțină, căci pielea îi făcuse broboane, ca la găini, iar balansul ritmic o denunța fără drept de apel. Nu-ți puteai lua ochii de la ea – carnea îi tremura precum apa încrețită de un vânticel răcoros. Era lac de sudoare, strângea din dinți, cu buzele răsfrânte și cu ochii închiși, cu pleoapele strânse și cu degetele de la picioare frământând aerul, de parcă deveniseră mâini.

Apoi Mesneraș zări în fereastră reflexia ecranului. Nu, nu era Buraq: era Ali, la fel de pornită ca Mara, numai că ea, Ali adică, fiind la ea acasă, putea să vorbească, gâfâia la liber, părea o fantomă, așa cum plutea în geamul ce dădea spre bulevard, acoperită de picăturile de ploaie ce-o distorsionau și-o făceau să lunece vremelnice, în jos, ca și cum s-ar fi topit din nou și din nou, rătăcind prin cablurile broadband.

Declic. Sahib văzu și el tot, căci așa sunt blestemele: se împlinesc.

Abia atunci a deschis Mara ochii, zărindu-l pe Mesneraș întins pe covor, precum o iguană cretină. *Coitus interruptus*. Mara dădu cu laptopul de podea. Mufele zburară din lăcașuri, iar cablul de alimentare plesni și făcu flămă: scurtcircuit.

125
AEROPORTUL

„A plecat“, îi zice Mesneraș lui Ristache la telefon. Iar Ristache: „Of, îmi pare rău... Acum ce faci? Îl aștepți pe pakistanez?“

Mesneraș cascadează ochii la panoul sosirilor și-și spune așa: avionul lui Buraq aterizează într-o oră, să vezi că se încrucișează cu avionul Marei chiar deasupra Bucegilor... Oricât ar părea de ciudat, gândul acesta trage din greu la cântar, căci din cauza lui

Mesneraș întârzie să-i dea telefon lui Sahib, iar din cauza întârzierii cu pricina Sahib n-o să poată pleca la timp din spital.

„Îl aștept pe Buraq, da“, îi zice Mesneraș lui Ristache. Iar Ristache: „Poartă-te frumos cu el! Pfuai, ce ghinion ai avut...“

Lui Mesneraș nu-i pasă că Ristache știe de pățania cu Mara. Își spune: nu-mi pasă, nu-mi pasă, nu-mi pasă – dar numai eu știu cât mă chinui ca să-l fac să fie așa. Mi-e mult mai ușor, de pildă, să-l pun pe Ristache să-i zică: „Te puuupă, tata.“

Mesneraș îl pupă înapoi, apoi stăruie, ca un prost visător, asupra gândului cu încrucișarea avioanelor peste Bucegi. E prea târziu când ajunge să-l sune, în sfârșit, pe Sahib, căci Sahib nu răspunde: vorbește la telefon cu Del Toro, care îl roagă să mai stea la spital, căci vine o mare urgență. Sahib oftează, căci vrea să plece la aeroport, dar n-are ce face: dacă te roagă un coleg, gata, programul ți se dă peste cap. Mai vorbesc ei de una, de alta, iar Del Toro îl zădărește pe Sahib: „Eu ți-am zis că Moșbătrân e un porc.“ Dar Sahib: „Nu mă pune să-l ponegresc.“ Iar Del Toro: „Las' că te ponegrește el... Of, ai vrut să faci pe eroul – eroii mai și mor câteodată, știi, nu?“ Bag de seamă că Del Toro și-a luat-o în cap, așa că-l fac pe Sahib să-l întrebe: „Dar tu știi că eroii, când mor, îi rad și pe-ăia din jur?“

Nu te înveți minte, asta spune oftatul lui Del Toro, dar o lasă baltă. În fond, e bucuros că s-a împăcat cu Sahib, căci nazista aia de Mașteră e pe urmele lor. O știu mai bine ca ei, la fel cum știu că nici bietul om cu urgența, cel pentru care Sahib rămâne la spital, n-o să scape. Nici cei doi frați n-o să scape – de când cu cartea lui Barzillai, afurisenia urmărește neamul Canta: primul Canta venit în Muntenia, pe urmele cărții, se împotmolise într-o relație LGBT, urmasa apoi incestul Canta/Corbeanu, transmis din generație în generație, pentru ca Mara și Ali să închidă năpasta tot cu o relație LGBT.

Lumea se foiește în aeroport. Niște individe anunță zborurile, în șoaptă. Paris, Bangkok, Londra, Kanchenjunga și Nanga Parbat – Nanga Parbat, da. Un mâl dulce îi coboară în burtă lui Mesneraș, îi aduce aminte de Sahib în copilărie: „Cum o fi în Himalaya, la 8126 de metri altitudine?” întreba el. „Păi, nu ne ducem acolo?” îi râdea fața lui Mesneraș. Numai la asta le stătea mintea, căci nu erau decât cuvânt, iar cuvântul era *doar* de la mine, fiindcă hormonii nu-i prinseseră încă din urmă pe atunci. Hormonii, v-o spun ca s-o știți, au puteri mari, îl parazitează chiar și pe unul ca mine.

Apare Buraq. Râde. Mesneraș n-o să-i spună nimic despre Mara, iar Buraq n-o să-l întrebe nimic, pentru că așa poftesc.

– Cum e vremea? întreabă Buraq.

– E vijelie. O să țină pe puțin trei zile. La noapte plecăm.

– Și Sahib? întreabă Buraq.

– Are o urgență. Dă-l încolo: cu el sau fără, mâine îți arăt osia lumii.

Și ies amândoi din aeroport, o iau prin ploaia pe care o revărs peste ei.

126
ȚĂRANII

– Da' ce-i cu fumu' ăsta? A luat pădurea foc?

Mesneraș și Buraq sunt în personal, se duc la Zărnești. E un tren cu vagoane vechi, iar vagoanele au banchete din țambre de lemn. Dintr-un radio se aude *Libertango* de Astor Piazzolla – e voința mea ca radiourile să difuzeze azi piesa asta, de la Tokio până la Buenos Aires. Nimeni n-o bagă de seamă, însă, în trenul de Zărnești.

– Maaamă, a luat foc pădurea!

Să tot aibă 14-15 ani băiatul care se miră așa. E un năpârstoc. Are pulover ros, blugi terfeliți și adidași scâlțiați. Nici Mesneraș și Buraq nu-s mai breji – ei se duc în Bran, o s-o ia prin Glăjărie, o s-o țină pe drumul lui Take Ionescu până-n Morar, apoi o să se vâre pe Râpa Zăpezii. Acolo, sus, e vijelie, dar jos plouă tare, de-aia se ridică fuioare de aburi din păduri.

– Doamne, arde pădurea, se holbează femeia de lângă puștan.

În vagon se face liniște. Toți se uită la ea și la puștan.

– Da' unde-s focurile? cască puștiul ochii. Nu se vede decât fumul.

– Cre'că focurile-s încă mici, face mă-sa. Of, of, of – la ce-ai venit să muncești aici, mai bine stăteai acasă, i-am zis eu lui tac-tu...

– Bă, de unde sunteți? îi ia un grăsan. Ce foc visați?

– Arde pădurea, nene, nu vedeți?

– Băăă, de unde sunteți? se apleacă ăla spre ei.

Sunt din Vaideei, Ialomița – din Bărăgan, ce mai. Tatăl îi găsise fiului de lucru la cabana unuia, în Sohodol, îl trimisese cu mă-sa la stăpân, că era prea mic să meargă singur, avea de schimbat trenul la Brașov și...

– Ăla nu-i fum, femeie. A plouat! zbiară grăsanul.

– Ei, na! pufnește femeia. Dacă nu-i fum, ce e?

– E *abur*! Așa-i după ploaie, răcnește grăsanul.

– Ba e foc în pădure, se înconțează femeia. Cum să iasă *abur* fără foc?

Se uită în jur, sigură că l-a pus la punct pe grăsan. Iar un tinerel nebarbierit, cu ochii roșii de băutură, hohotind la grăsan:

– Acu' să te văd! Ce mai zici?

– Du-te naibii! face grăsanul și se întoarce la femeie: A plouat, fâi, femeie, a plouat. Așa iese norul din pădure după ce plouă – n-ai mai văzut ploaie? N-ai mai văzut pădure?

– La noi nu-i decât porumb și rapiță, se bagă puștanul. Pădure n-avem decât la Găina, da' Găina e departe. Da' nici în pădure la Găina n-am văzut abur d-ăsta. Abur d-ăsta n-am văzut decât când a luat foc.

– Pe-aici n-ați mai fost, este? face tinerelul, privind la mamă și la băiat.

Mama tace, nu prea pricepe ce vor ăștia. Dar băiatul:

– Eu n-am fost decât la Găina și-o dată-n Slobozia. Da' azi am văzut Ploieștiu' și Brașovu'. Din gară.

– La București n-ai fost niciodată?

Băiatul face semn că nu – auzise de București, dar nu trecuse p-acolo.

– Și voi ce dracu' faceți *toată* ziua la Vaideei? se holbează grăsanul.

– Punem porumb, zice puștiul. Da' anu' ăsta am pus și rapiță.

– E prima oară când veniți la munte? întreabă altul, ridicându-se.

Încet-încet, călătorii își lasă treburile și să zgâiesc la mamă și la fiu. O tinerică îndreaptă smartphone-ul spre ei: click! – îi înregistrează.

– N-am văzut muntele decât în poză, face puștiul. Avem în clasă o poză cu *Sfînsu'*. La ce-i bun muntele, nene, că nu cred că puneți porumb p-aici? Cre'că nici rapița nu merge.

– Ce rapiță, mă, ce porumb? Pe munte sunt urși, lupi, fiare sălbatice.

– Și rododendron, zise tinerica, filmând discuția. E bun pentru ceai.

Grăsanul se holbează la ea. Faci mișto? dă s-o întrebe, dar nu-i sigur, mai bine tace. Tinerica filmează în continuare. O să pună totul pe FB – n-ajută la nimic dac-o împiedic.

Se face liniște. Lumea îi zâmbește puștiului, dar lui i se pare că l-au luat tare. Se uită la mă-sa. Țăiea nu-i vine să creadă că nu-i foc în păduri, se uită pe geam la coastele cenușii, proaspăt plouate. Boscorodește în barbă.

– Auziți, mă, îi întreabă tinerelul cu ochii roșii, plimbându-se ca un cocostârc printre banchete, da' voi de Roxana, prințesa Ardealului, ați auzit?

Se lasă cu râsete. Puștiul se bagă în maică-sa. Mama simte că ăia își bat joc, dar nu zice nimic – e obișnuită de la al ei, de-acasă: ăla nici nu se obosea să le spună că-s proști, doar lua un pet cu bere și-l dădea peste cap.

– Cine-i Roxana asta? întreabă băiatul.

– O proastă. Una de cântă la nunți.

– Eu cu nunțile nu știu, că-s mic. Eu știu cu porumbu'. Cu porumbu' e așa: pământul treb' e să fie ca la noi, la Vaideei, ca-n palmă... La rapiță la fel.

– Da' barabule puneți?

Puștiul cascade ochii: ce barabule?

– Cartofi, mă, cartofi! Puneți?

– Ce cartofi? Noi punem porumb și rapiță. Da' știu să pescuiesc, îi lucesc lui ochii, pescuiesc bibani, obleți, carași... dacă am noroc, prind și crapi... Pot să prind și iepuri, dacă vreau...

– Du-te, mă... Știi tu să prinzi iepuri...

– Cum să nu, nene? Zi-le, mamă, zi-le, că nu mă cred! Fac curse pentru iepuri, le pitesc și cum trece iepuru' p-acolo – pac, l-am prins!

– Da' cu rapița... ia zi, mă, cum e cu rapița, îl ia grăsanul, făcându-le celorlalți cu ochiul.

– Cu rapița nu știu, că anu' ăsta am pus prima oară și nici n-o să aflu, c-o să muncesc aici. Îl știți pe Moga?

Nu-l știau. Cică erau sute de Moga prin zonă – pe toți deșteptii îi chema Moga, el la care se duce?

– E unu' de are o cabană *ici*! face femeia, scoțând din buzunar o hârtie.

Grăsanul se uită pe hârtie, dă din cap.

– ăsta e un Moga dat naibii, nu-l știu, doar am auzit de el...

Auțiți, da' voi televizor aveți?

– Avem. Da' de ce întrebați?

– Păi, n-ați văzut și voi cum arată pădurea după ploaie? La televizor dă de toate, cum dracu' să zici c-a luat pădurea foc? Voi știți doar cu porumbu'?

Mama și copilul se uită unul la altul, răspunde tu, mă, îl înghiontește mama pe băiat, iar ăla zice c-aveau televizor, cum să nu: prindeau jde' mii de programe, chiar și d-alea străine, și se uitau la fotbal, adică taică-său se uita – lua bere, țigări, și se uita. ăia din vagon zic că tot la fotbal se uită și ei și încep o discuție, că-i înfuriase un meci de cupă, vociferează, se scoală în picioare, comentează până și niște femei. Mama și puștiul tac, însă.

– Păi, a zis și Becali, zbiară un scundac, privind în tavanul vagonului, a zis și Becali că...

Se lasă cu scandal: Becali în sus, Becali în jos, a dat pomeni sau n-a dat? E deștept sau prost? Lumea se înroșește la față, strigă, e un animal, ba nu e, e un hoț și-un mincinos și, dacă e, ce? nu dă la săraci? dă de pomană, domn'e: *dă*, nu doar fură – și tot așa, până ce aia cu rododendronul zice de-un învățat, unul întors în România dintr-o pribegie de zeci de ani, care nu i-a mai recunoscut pe români. Cică se preschimbaseră: el îi lăsase cu capete lungi, da-i găsise cu căpățâni rotunde, el îi lăsase slăbuți,

da-i găsisse cu burtă, el îi lăsase albi și frezați, da-i găsisse tuciurii și rași în cap. Umblau în șlapi, li se scurtaseră picioarele, făcuseră platfus și se crăcănaseră, plus că se răsbuzaseră toți, li se umeziseră ochii și vorbeau zgrunțuros – unde mai pui că purtau pardesie maro la pantaloni negri, că înjurau prea ușor și-ți tăiau fața când șofau. Se *deterioraseră*, fir-ar să fie, erau ca drumurile care se umpluseră de gropi, ca fațadele din care curgea tencuiala, ca acoperișurile prin care ploua, ca zidurile scofâlcite, ca miriștile arse la derută, primăvara.

Ne-o furaserăm! Recunosc toți că învățatul are dreptate, suntem niște *proști*, nu suntem buni de nimic, singuri ne vindem... Acum mai apăruseră și bezmeticii ăia, cu basmale-n cap, traversau țara în lung și în lat, iar politiciii erau hoți, domn'e, hoți, nu făceau nimic pentru omul sărac...

Se face liniște – gata, au golit glandele de venin: așa i-am croit, așa fac!

Grăsanul se uită la băiat și la mă-sa:

– Deci așa, îl căutați pe Moga din Sohodol... Păi... cum dracu-ajungeți voi în Sohodol, mă? Habar n-aveți p-aici...

– Întrebăm și noi lumea.

– Vă ducem noi, se bagă Mesneraș. Nu mergem la Sohodol, da' știm unde e cabana lui Moga. Vă arătăm noi drumul.

Femeia îl privește pe Mesneraș pe sub sprâncene. Se uită apoi la grăsan, ăla-i face semn: na, ai noroc. Până la urmă muierea îl crede pe Mesneraș – nu zâmbește, da-l crede. Are o broboadă legată sub bărbie, chit că nu-i bătrână. E slabă ca un țâr. Și ea, și fii-su au gleznele pline de jeg, ea poartă gumari. Sunt de-ăia de rezistă la tăvăleală, de-ăia de tac, n-o să cârâie când o să-i ducă Mesneraș fuga de la Zărnești la Bran.

127
NĂMEȚII

– Măiculiță, da' ce talpă aveți! face femeia.

Gâfâie. Fii-su râde în barbă.

– Eu n-am obosit, zice.

Au ajuns aproape de capătul Branului, au luat-o în sus, pe-o ulicioară ce duce spre munte, pe lângă un pâraiaș. În față, pădurea se clatină, bate vântul, e negură, norii coboară valuri-valuri de pe creste. Nu prea se vede nimic, zici că intri pe celălalt tărâm. Miroase a ninsoare.

– Uite, le arată Mesneraș un drumeag clisos, pe lângă un gard belaliu, uite, poteca asta duce la Moga. N-aveți decât de urcat. Cabana e izolată, e așa, o clădire.. o *casă* mare, din lemn negru, scrie MOGA pe ea.

– Mulțumim, face femeia. Și voi unde mergeți?

– Noi ne ducem pe munte.

– E munte încolo? se uită ea spre pădure.

– Da. E și Sfinxul pe el, îi face Mesneraș cu ochiul puștanului.

– Aha, face femeia. Da-n ranițele astea ce cărați? Îs cam grele...

– Chiar, ce duceți în ranițe? întreabă și puștiul. Îi joacă ochii. Au peturi pe trei sferturi pline cu apă și cărămizi, ca de obicei. O coardă, niște plastici de iarnă, colțarii, câteva pitoane, pioleții...

– Păi, ce să ducem? Haine, minte Mesneraș.

– Ale dracu' haine, ce grele sunt! zice puștiul. Și ce căutați pe munte? Voi la cine mergeți?

Mă-sa îi trage un ghiont. Dar Mesneraș:

– Și noi mergem la o cabană.

– Tot a lu' Moga?

– Nuuu, ne ducem la Vârful Omu.

– Vârful Omu... Vârful Omu... Așa-i zice la cabană sau o are un om?

Mesneraș scoate din buzunar o ciocolată și i-o dă puștiului.

– Uite, să ai pe drum, zice. Îți ia oboseala cu mâna.

– Mulțumesc frumos, nene. Da' nenea ăstălalt de ce nu vorbește? Și de ce-i așa de înalt?

– Taci, mă, face mă-sa și pleacă, o iau pe drumeag.

Ușor-ușor, se dizolvă în ceață, ca surghiuniții. Pleacă și Mesneraș cu Buraq, o țin în sus, pe drumul forestier.

Mă înforțoșez: bate vântul mai tare, brazii pârâie din ce în ce, dar celor doi nu le pasă, doar măresc pasul. Ajung la o căbănuță Salvamont, iau urcușul în piept, gata, începe zăpada. Undeva în spate, nevăzut, e castelul Bran – e cățarat pe stânca lui Dietrich. Dietrich, ce nume, își zice Mesneraș. Numele ăsta amestecat cu negura și cu pădurea, ba chiar și cu mama ce-și duce copilul la stăpân – toate astea se amestecă în ceva neclar, îi dezvălui eu lui Mesneraș un secret, dar el, blestematul, îmi scapă de sub control, se gândește iarăși la Mara. V-am zis: cu hormonii n-am cum să mă pun.

Cei doi ajung la o stație de apă, trec de niște conducte, intră în pădurea bătrână. Ninge ca la balamuc, căci poftesc să ascund poteca sub omăt. Mesneraș o ia de-a dreptul, iar Buraq după el.

Muntele, muntele – e ca un zid, se gândesc ei. Se afundă în nămeți până la brâu, zăpada e udă, e grea, se împiedică de bulumacii rătăciți adânc în troiene. Înoată prin zăpadă, se apucă de crengi, se trag afară, se împotmolesc din nou pân-la brâu.

Sunt amândoi learcă de sudoare, gâfâie. Mesneraș scoate un ceas din buzunar, cronometrează cât de repede merg: rahat – un metru pe minut.

– E greu, râde Buraq.

– Nu de-asta am venit?

Ba da, ba da, alpiniștii sunt puțin masochiști – așa i-am făcut.

Ies ei într-un plai înzăpezit și urcă, și urcă. Zăpada e și mai adâncă, e ceață s-o tai cu cuțitul, nu-ți vezi mâna dac-o întinzi în fața ochilor. Buraq scoate busola. Mesneraș cam rămâne în urmă – nu mult, dar rămâne... Nu mă trăda, Mesneraș, viața ta de-aici începe, de pe plaiul ăsta doldora de troiene ude și grele, nu mă trăda, așa-i zic, ca să-l păcălesc.

– Mai poți? întreabă Buraq.

Mesneraș nu răspunde, doar mărește pasul. Nu trece mult și ajung la o trecătoare îngustă, între două stânci. Zăpada: până la piept. E frig și e umed, au țurțuri și-n cur, dar merg înainte. Urcușul se înmoaie, dau de o cabană, e Mălăieștiul. Mesneraș e sfârșit. Buraq e și el obosit, dar Mesneraș nu mai poate. Mi-e ciudă: s-o fi înmuiat din cauza Marei sau simte ce-i pregătesc?

Vor să intre în cabană. Nu e deschis. Se adăpostesc sub o streășină.

– Bună, vijelia asta, frate! zice Buraq.

– Bună, bună! face Mesneraș și privește lung la tovarășul său.

O să-și aprindă o țigară. O aprinde.

– De când fumezi? se miră Buraq.

– De acum.

Trag amândoi cu ochiul spre înălțimi – nu se vede nimic. De-
acolo de unde se află, ar trebui să zărească Hornurile.

– Mara ce mai face? întreabă Buraq, scăpându-mi de sub
control.

– E bine, zice Mesneraș. Vorbim des, pe Skype.

Buraq zâmbește. Îl fac și pe Mesneraș să suradă, căci
altminteri i-am pregătit o zi grea – sunt curios dacă Sebastian A.
Corn o să priceapă ceva din ea. A mai scris el două cărți despre
munții ăștia, ar trebui să simtă cum s-au îngemănat lucrurile: cum
s-a plecat de la un potop și o grevă ratată ca să se ajungă la
pășuniile despre care va vui presa. Pentru el scriu peripețiile
astea, pentru el aștern urcușul ăsta printre fapte, din nou.

Iar Buraq:

– N-o dezamăgi pe Mara, te rog! Ea zice că doar tu poți s-o
salvezi.

– Cum adică s-o salvez?

Buraq se ridică. Se sprijină de zidul cabanei. Închide ochii.
Sunt ani de zile de când nu mai simte frigul, se pricepe să scape
de el. Are șmecheriile lui, se face că simte gerul ca pe un fel de
presiune, transformă gradele minus în apăsare și lasă înghețul să-
i treacă prin trup ca printr-un fuior de aer. Așa învățase pe
ghețarul Baltoro, în război.

– Mara e ghinionistă, zice el într-un târziu.

– De unde știi? micșorează Mesneraș ochii.

– Am văzut eu. După ce face pe șmechera, privește prea mult
în gol.

Și-atunci sună Sahib. E-n drum spre Bușteni. „Nu mi-a ajuns
povestea cu Ali“, începe el, „c-am încasat-o și de la Ianis, îl ții
minte, nu?“ Cum să nu, zice Mesneraș, simțind cum istoriile
mizere ale orașului îl iau iarăși pe sus. Ianis l-a *trădat* pe Sahib, i
se plămădește lui Mesneraș o imagine în minte, l-a trădat, aha,
dar de ce oare? Te pomenești că s-a supărat că Sahib i-a zis lui
Ali că gata, totul s-a sfârșit între ei, că Ali mai bine s-ar duce cu
Mara, la care Ali i-a replicat că nu pricepea de ce Sahib o lua
personal, fiindcă, în fond, ea, Ali, nu făcuse nimic grav: „Am fost
cu o femeie, nu c-un bărbat, ăsta nu-i un adulter propriu-zis...“

Apoi, ca să scape de explicații suplimentare, a făcut tărăboi în
contul Marei: „Ce era să facă, biata de ea? Ce *voiai* să facă, din
moment ce Mesneraș o folosea în chipul ăla scârbos?“ „Vrei să
zici că Mara știa ce făcea Mesneraș?“ „Știa tot“, s-a enervat Ali.
Sahib a argumentat că Mara nu-i reproșase nimic lui frate-său,
dar Ali atât aștepta: „I-a fost jenă! Și-a dat seama, săraca, ce
discuție imposibilă ar fi pornit de aici, așa că nu mai faceți *voi*
doi pe neprihăniri! Nu vă mai dați loviți, credeți că n-o să se
afle? Sipi a aflat, cine crezi c-a intrat peste Mesneraș la Club
Treapikana? Cine crezi c-a făcut lumină în jegul *vostru*, cum

altfel să afle Mara că-i folosită în chipul ăsta infect? Însă ea, fraieră, n-a zis nimic: doar și-a făcut bagajele și s-a cărat înapoi în A!“

Mesneraș e zăpăcit de ce află: pe de o parte, i se strânge inima de rușine, pe de alta se înfurie că n-a rupt-o cu Mara de când a simțit că povestea lor nu duce nicăieri. Apoi îl înjură pe Murasaki (zis Rabi), că nu-l avertizase că Sipi a intrat cu bocancii în viața lui online. Buimăcit, încearcă să-și facă ordine în minte, dar Sahib turuie, îi zice despre Ali, care-i făcuse capul calendar („Nu înțelegi c-am făcut *doar* un experiment?“), iar după ce o lasă pe Ali, Sahib îi dă înainte cu trădarea lui Ianis – pur și simplu îl zăpăcește pe Mesneraș cu sporovăiala lui, iar Mesneraș nu mai pricepe nimic: nu-l înțelege *sub nicio formă* pe Ianis, când află că trădarea de care îl acuză Sahib a fost, de fapt, o sinucidere: Ianis se aruncase de la etaj, din Marele Mall Medical, după ce aflase că Anca murise în spital, la Podgorica.

Eu am ucis-o, a scris Ianis pe o rețetă lăsată pe noptieră. „Dar Ianis era pe calea cea bună“, se plânge Sahib, „se însănătoșea văzând cu ochii, de ce-a trebuit să dea cu piciorul la tot? De ce-a dat cu piciorul la viață, la munca noastră, la bucuria maică-sii, care-l văzuse cum se ridică, cum merge... Maică-sa s-a țcănit după asta, iar Ali a tăbărit pe mine: cică, de fapt, vreau s-o rup cu ea, fiindcă mă simt vinovat că nu i-am făcut examene psihologice lui Ianis ca să-i previn sinuciderea – de sexul online cu Mara nu mai suflă nimic... Uite cum se termină zilele astea grețoase (habar n-avea că-i mai pregătisem un hop): unu, am pierdut greva, doi, am isprăvit-o cu Ali, trei, am pierdut un pacient de care am tras luni de zile și patru, toți mă înjură. Numai belele, e legea seriilor“, dă el glas unui slogan medical.

„Dar vii încoace“, se asigură Mesneraș. „Vin, că poate mi se întoarce norocul“, face Sahib, neștiind că *eu scriu* norocul. Habar n-are că Ianis a scris pe o rețetă *pe care eu i-am lăsat-o sub nas*, habar n-are că Ianis a descoperit cartea lui Barzillai în *kulla* de pe Giar, habar n-are că, deși n-a deschis cartea aia nicicând, Ianis s-a prins (ca un jurnalist adevărat ce era) că rândurile ei ascundeau lucruri cumplite: doi frați gemeni în titlul cărții – doi frați gemeni în preajma lui, un pakistanez, scăpat pe Valea Ceremului – un pakistanez în preajma lui, Himalaya în titlul cărții – Himalaya în sufletul celor doi frați. La asta se adăuga corbul *meu*, care apărea când ți-era lumea mai dragă și care venise și la fereastra salonului... Iată, ăsta-i norocul, te-ai prins, Sahib, de ce s-a omorât Ianis? Cum credeai tu că n-o să-și ia zilele după ce și-a dat seama că nu e *decât* un personaj secundar, în puterea mea? Cum să n-o facă, dacă s-a trezit prins între voi doi, gemenii din carte, și dacă Anca, singura care-i dădea sens vieții, a murit la Podgorica, din pricina lui? Înțelegi acum de ce s-a azvârlit de la etaj, prăbușindu-se în bena în care se aruncau consumabilele?

Ianis a terminat-o printre mănuși folosite, pansamente năclăite de sânge, sonde urinare, vată și mult puroi, foarte mult puroi – iată, ăsta-i norocul, pe care i l-am schițat.

„Mai am nițel și-ajung la Bușteni“, îi zice Sahib lui Mesneraș. „Iau telecabina, urc pe platou și ne vedem deseară la Omu.“ Apoi închide.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Buraq.

Mesneraș se ridică. A înghețat sudoarea pe el.

– Am vorbit cu Sahib, zice. Ia telecabina și vine la Omu. Mergem?

Gata, pornesc din nou, o iau pe drumul lui Take Ionescu, dau roată muntelui pe la poale. E o porțiune adăpostită, începe să se vadă poteca. Trec de Pichetul Roșu, ajung în Poiana Bătrânilor, la canton, iar de acolo o iau spre Valea Morarului, pe lângă Observatorul de Urși. Ies din pădure, intră într-o poiană în care sunt petice de pământ înierbat, numai că acolo îi pândește vijelia, bate un vânt tăios, care le smulge aerul de sub nas.

Urcă. Trec de o săritoare, țin dreapta, se leagă în coardă – nu c-ar fi neapărat nevoie, doar ca să se probeze, să se sudeze. Stabilesc ritmul, ușor-ușor, după care o iau la fugă și iarăși se trezesc în nămeți, iarăși înoată în zăpadă. Până la urmă ajung în dreptul intrării în Râpa Zăpezii: n-o văd, dar o simt în marea alb-cenușie ce le dă ghes din toate părțile.

Bun. Pereții de stâncă înghețată, urcușul abrupt. Furtuna vuieste în râpă. O săritoare. O trec, continuă drumul. Deodată, Buraq trage de coardă. Mesneraș se enervează că-l scoate din ritm. Dar Buraq:

– N-auzi nimic?

– Ce s-aud? Bate vântul ca dracu'!

– Ia fii mai atent!

Ciulesc amândoi urechile: vântul șuieră, năvălind printre stânci.

– N-aud decât vijelia, zice Mesneraș și dă s-o ia din loc, dar, chiar atunci se ridică un zvon de glasuri îndepărtate.

– Strigă careva, face Buraq.

Parc-ar fi glasuri de copii, vin de undeva de deasupra. Mesneraș se uită la ceas. E trei și jumătate. Din nou, strigătele.

– Să vezi că-s niște puștani, zice Buraq, dar vântul vâjâie și plesnește: nu vreau să-i las pe cei doi să-și dea seama ce se petrece – nu încă.

– Să mai urcăm nițel, face Mesneraș.

Merg încovoiați, ajung la o săritoare, o *cațără*, se opresc. Nu se mai aude nimic. Când s-o ia din loc, se aude un foc de armă. Apoi o rafală. Apoi strigăte, o zdupăială, ordine lătrate cu ură. O rachetă străpunge vijelia.

Se ghemuiesc amândoi și, în clipa aceea, Mesneraș zărește în zăpadă câteva pachetele cu mâncare, azvârlite care-ncotro. Vede și o mănășă. Apoi descoperă urme de pași. Din nou se aud rafalele, dar de astă dată răsună și bufnete înfundate de brand – muntele începe să miroasă a cordită, numai că vijelia înecă tot: zgomotele se sting, mirosul se topește în furtună.

– Copiii ăia au poposit aici, zice Buraq. Sunt șaispe copii și doi adulți.

– Mă lași? pufnește Mesneraș. Știi tu să citește urme?

– Dacă n-aș fi știut, m-ar fi omorât trupele gorkha pe ghețarul Baltoro. Află că puștani au și un câine cu ei.

Mesneraș izbucnește în râs, dar din nou se aud focuri de armă: dinspre Creasta Balaurului se rostogolesc rafale scurte, iar de deasupra, dintre Acele Morarului, se ridică împușcături răzlețe, trase cu sârg. Iar Buraq:

– Rafalele sunt trase cu arme britanice. *Accuracy International*, 1997.

– M-ai omorât! face Mesneraș. Ce naiba o fi cu copiii ăia? Cum de-au ajuns aici?

Buraq ridică din umeri. Urcă din nou: merg mai încet, căci nu se vede nimic. După câteva minute, dau peste bolovanul căzut acum un an în mijlocul râpei, blocând-o pe trei sferturi. Și atunci se aud din nou strigăte.

– Copiii, face Buraq.

– Copiii, face și Mesneraș. Sunt aproape.

Urcă un pas, doi, trei: drace! – e ghețuș. Se opresc, scot plasticii din ranițe, pun colțarii. E liniște, vijelia s-a oprit câteva clipe.

Cei doi profită, mai urcă puțin și gata, dau de copii și de profii lor. Îi scosesem eu la liman, le găsisem loc pe niște stânci plate.

Amărății nu mai știau ce să facă. În jos – ghețuș, deasupra – ghețuș. Erau echipați așa și așa, erau speriați și se vârau unii în alții, ca oile. Printre ei, o fetiță însoțită de un golden retriever utilitar. Câinele are un aer trist, pare preocupat, dar fetei nu-i pasă, nici frig nu-i e: înțepenise cu niște căști mari pe urechi și privea în gol. Furtuna pornește din nou, zici că se vaietă muntele.

– Sunteți Salvamontul? strigă profii la Mesneraș și Buraq, ferindu-și fețele din calea vijeliei.

Au un aer scârbit profii ăștia. În consecință, Mesneraș le zbiară-n urechi că el și Buraq sunt doi pescari rătăciți. Puștii pufnesc în râs, dar profii îi cântăresc pe cei doi din cap până-n picioare, sunt circumspecți, fiindcă, în afară de plastici și de colțari, Buraq și Mesneraș arată ca pescuiți de pe gârlă. Să fie refugiați? se întreabă profii. Sunt Martiri, Întrețesuți sau membri ai vreunui Soviet?

Puștilor nu le pasă, însă: Mesneraș și Buraq pot să fie ce-or fi, căci ei, copiii, nu-s în stare să mai facă un pas. N-au corzi, n-au colțari, n-au nimic – nu mai pot nici să urce, nici să coboare. Anunțaseră Salvamontul, dar nu știuseră să zică pe unde se află, așa că salvatorii băntuiau pe munte după ei de-o jumătate de zi. Cică puștani plecaseră cu noaptea-n cap de la Poiana Izvoarelor și rătăciseră drumul după două ore.

– Ați ieșit din cabană pe vijelia asta? se miră Mesneraș.

– Copiii sunt antrenați, fac profii.

– Or fi, dar nu-s echipați.

– Parcă voi sunteți, zice un prof. Ehe, noi suntem de la o școală faimoasă, știm noi ce facem... Părinții lor, îi arată el pe copii, îi încurajează să-și ia viața în mâini de mici.

Și voi, și părinții sunteți idioți, dă să zică Mesneraș, dar scoate telefonul și sună la Salvamont. Dă peste Adi, din Bran. Adi îi spune că profii îl trimiseseră la dracu' cu cărți, pe Valea Țigănești. Habar n-avea unde ajunsese, dobitocul!

– Sile e de vină, zice Mesneraș, nu trebuia să-i lase să iasă din cabană.

– Sile a prins-o pe una din Azuga și-o fute de-o îndoaie. Ce fac copiii?

– Zici că-s oameni de zăpadă. N-au colțari, iar Râpa Zăpezii e patinoar. În plus, se omoară unii pe creste, trag ca bezmeticii... Îmi vine să-i duc pe puștani înapoi, la Poiana Izvoarelor.

– N-ai cum, că stă să cadă zăpada. E ditamai seracul mai sus de intrarea în Râpă, e gata s-o ia la vale... Mai bine stați pe loc, că-s niște vânători-de-munte la Omu, sunt în manevre cu niște scoțieni de la NATO. Hai că sun la ei să vină după voi.

– Ei se împușcă?

Adi nu e sigur. El auzise c-ar mai fi fost și niște sovieți pe creste, unii care treceau munții spre Serbia – dracu' știe ce-i apucase s-o ia prin Bucegi.

– Hai, te sun în cinci minute, îi zice lui Mesneraș.

Și închide. E ger. Bieții copii se uită cu ochii scoși la cei doi. Au căciulițele pline cu chiciură și se țin în brațe unii pe alții. Și, uite-așa, trece o jumătate de oră, iar Adi nu mai sună.

– Îngheață ăștia mici, se pleoștește Buraq.

Mesneraș se uită în sus. Nu vede ieșirea din Râpă. Ei, și? O luăm orbește, ieșim la Acul Mare și de-acolo, pe creastă, la Omu... Totul e să-i ducem pe copii de aici, până nu îngheață de tot. Buraq scoate coarda, pitoanele, după care se pun amândoi pe săpat trepte în gheață. Mesneraș aprinde o țigară și sapă muncitorește, cu fumul intrându-i în ochi. Văzându-l, un băietan înghite în sec – să aibă cel mult șaispe' ani.

– Frate, știu că-ți arde buza, da' nu-ți dau, face Mesneraș. Ai tu grijă de ei, Buraq? Mă duc să văd să nu pândească vreun roșu la

ieșirea din râpă.

Buraq îi asigură pe copii: bate spituri în gheață, pune carabinieri în spituri, trece cordelina prin ele, face nod la capăt, apoi împlântă pioletul într-o fisură și leagă cordelina de el. Mesneraș continuă să sape trepte. Mallory și Irvine, Herrligkoffer și ducele Abruzzi, Reinhold Messner și Colibășanu – toți au făcut muncă de ocnaș. Brusc, se aude un set de rafale, urmate de un cor de pocnete. Lui Mesneraș i se pare că focurile vin de aproape, așa c-o ia târâș spre ieșire, proptindu-se în colțari. Mai urcă nițel – gata, iese la baza Acului Mare și se zgâiește prin ninsoare. Nimic. Aude apoi un tropot de pași, se sperie și se face una cu zăpada, dar își dă seama că nu e decât o turmă de capre negre, înfricoșate. Se uită peste umăr, în râpă. N-are atâta coardă ca să asigure tot urcușul, așa că-și dă drumul în jos, găsește un loc mai plat, se odihnește. Pentru început nu asigurăm decât prima porțiune, își zice, îi aducem p-ăia mici cât ține coarda, ne regroupăm aici, pe loc drept, apoi asigurăm traseul mai sus, îi târâm după noi și tot așa...

Coboară înapoi la copii.

– Hai să-i învățăm *prusik*-ul, îi zice lui Buraq și se apucă să le arate cum să facă nod în jurul coardei, cum să înțepenească nodul pe coardă, cum să se tragă în sus: un *prusik*, un pas, un *prusik*, un pas.

Copiii se bucură – doar pe munte vezi d-astea. Buraq și Mesneraș îl duc pe primul puștan spre zona plată, îi arată cum să pășească, izbesc cu colțarii în ghețuș și merg pe lângă copil, păzindu-l să n-alunece.

– Bă, te *ții*, nu-ți dai drumul nici mort, da? îl întreabă Mesneraș pe băiat, după ce ajunge cu el la capătul corzii.

Puștiul se apucă de coardă cu amândouă mâinile, Mesneraș mai bagă un spit în gheață, asigură coarda cu încă un piolet, cum a făcut Schoening pe Matterhorn, de-a ținut șase oameni de unul singur, dar tot îi e frică și stă cu copilul, în timp ce Buraq coboară să-l aducă pe altul.

După o oră se regroupează. Se odihnesc și trag cu urechea la focurile de armă, care s-au pornit iarăși. E jale, trăgătorii sunt chiar la ieșirea din râpă. Se aud și niște strigăte, urmate de pași grăbiți. După o vreme, se lasă liniștea, iar Mesneraș și Buraq se apucă din nou de săpat trepte, urcând până într-un șanț plin de zăpadă, după care o iau de la capăt, aducându-i sus pe copii, unul câte unul.

Se face beznă până se adună cu toții în șanț. Puștanii sunt nemâncăți și le e sete, dar n-au apă la ei. O pâine, o sticlă cu apă, schimburi uscate, chibrituri: nu le ai în raniță, nu pleci pe munte – așa zic bătrânii... Mda. De ce paștele mă-sii nu sună Adi? se întreabă Mesneraș.

– Voi știți unde ne duceți? face un prof.

– Acolo unde trebuia să-i duceți voi, i-o taie Mesneraș.

Iar ninge. Buraq se târăște până la ieșirea din râpă, ciulește urechile. N-aude nimic. Se holbează – nu vede nimic. Coboară la ceilalți, pune frontala peste căciulă, se apucă iar de săpat trepte. Cinci trepte, un spit, o carabinieră în spit – coardă! cinci trepte, un spit, o carabinieră în spit – coardă!

Vijelia se pornește și mai și. Se aude un scâncet: e fetița cu cățelul utilitar. Unul din profi o repede, băiatul cu țigările ridică tonul la prof, apoi o ia în brațe pe fetiță. Și așa se face că profii tac. Copiii sunt mai curajoși decât profii, au mai multă ardoare în dorința lor de a scăpa, se sfătuiesc, se îmbărbătează... Până la urmă mușcă și profii din nadă: ca să scapi trebuie să te minți nițeluș, te minți și mănânci rahat, asta faci când ți-e frică – măcar să te prindă marea cortină luptând, da?

Coarda n-ajunge nici acum până la ieșirea din râpă. Gerul se lasă din ce în ce. O să înghețe copiii dacă mai facem o regroupare, îi zice Mesneraș lui Buraq. Noroc că alpinismul e biomecanică: primul punct fix va fi Buraq, al doilea va fi un piolet asigurat, al treilea va fi Mesneraș, al patrulea va fi alt piolet asigurat, al cincilea va fi creasta, da, creasta. Pe creastă, la baza Acului Mare, e teren plat – acolo e un loc adăpostit, copiii o să stea fără grijă.

Buraq și Mesneraș spun care-i planul, profii fac scandal, că-s prea multe riscuri, că mai bine așteaptă Salvamontul, că cine-s ăștia doi, că ei, profii, au responsabilitatea, nu Mesneraș și Buraq.

Copiii, însă, țin cu Mesneraș și Buraq. Iar Mesneraș:

– Mergem, pe rând, cu fiecare, până pe creastă. Care-i mai curajos?

Ridică mâna ăla cu țigările. O strânge în brațe pe fetița cu retrieverul. Ea parcă-i pe altă lume, vede lucruri pe care le știe doar ea.

– Bine, tu vii primul, zice Mesneraș. O să stai singur pe creastă până-l aducem pe-al doilea. Poți să stai singur acolo zece minute?

Poate. Mesneraș și Buraq îl iau cu ei. Se termină coarda.

Mesneraș merge înainte, înfinge pioleții, puștiul cațără câteva trepte, trece de Buraq, ajunge la piolet, mai face trei pași, îl ia pe Mesneraș de mână, apoi panta se înmoaie, iar puștiul se repede în sus ca un pisic speriat. Gata, e pe creastă.

Mesneraș, după el. Se asigură că e totul în regulă, mai moșmondesc ei ceva, puștanul izbucnește în râs și zice mersi.

Mesneraș hohotește și el, după care se întoarce la Buraq.

– De ce-ați râs așa de tare? se supără Buraq. Dacă vă auzea careva?

– I-am dat puștanului o țigară.

– Ești nebun, face Buraq și în clipa aia zăresc amândoi niște lumini.

Sunt cinci sau șase, vin dinspre Omu, baleiază vijelia. Curge la zăpadă din cer de zici că-i Antarctica.

Din două salturi, Buraq e lângă băiat, îl pune să stingă țigara, se întind amândoi la pământ. Cineva strigă în furtună – luminile tresaltă din ce în ce, se grăbesc spre ieșirea din Râpa Zăpezii. „Nu mișca, nu respira!“ face Buraq în engleză. Aia cu luminile răcnesc, zbiară în română și-n engleză de highlanderi. Buraq răsuflă ușurat, puștiul urlă din adâncul răunchilor. Râde ca un prost: așa a văzut în filme, *așa-l învăț eu*.

Erau militarii. Pe unul îl știe Mesneraș, îl cheamă Victor, făcuseră împreună Surplombe de Aur, cu trei ani în urmă.

– Ce mai faci, Mesneraș? râde Victor. Frac-to stă la căldură, bea vin fiert și te-așteaptă. Păi, treabă-i asta?

– Lasă vorba! Mai sunt cînșpe' puștani și doi profi de scos din râpă.

– Știu. Ne-a prins Adi la telefon și ne-a spus, dar ne-au împiedicat niște nemernici. I-am dat lui frac-to de lucru: de-acum, cabana Omu e punct medical batalionar, râde Victor. Ia uite, ați asigurat ieșirea, mânca-v-aș! *Mac, get the fuck down here!* strigă el peste umăr, ca-n Irak, ca-n Afganistan.

Vin și ceilalți militari. Unul se ghemuiește lângă puștan, ăla aprinsese iarăși țigara, nu-i păsa de vântoasă. Militarul îi zice ceva, râde cu el, aprinde și el o țigară, îi dă să bea ceai din termos.

– *Attaboy!* face militarul.

Tovarășii lui scot corzile și asigură Râpa Zăpezii cum scrie la carte.

KARAKORAM – CLANADONIA

Mesneraş e vesel ca un cintezo. E sloi, dar refuză pungile de încălzire ale militarilor – nişte chestii plate, pline cu ceva ce aduce a puroi îngheţat.

– *Let him freeze*, îi zice Victor unui scoţian din ăla mare. Face pe şmecherul. Se laudă c-o să urce cu frate-său pe Nanga Parbat.

Scoţianul se uită la Mesneraş dintr-o parte. Cică văzuse şi el Nanga Parbat – din depărtare, ce-i drept. Văzuse şi K2, căci dăduse o tură pe gheţarul Baltoro, cu trupele gorkha.

Între timp, militarii îi aduc pe puştani pe creastă, le vâră pungile de încălzire la subsuoară, îi smotocesc ca să le pună sângele în mişcare, îi leagă în coardă – vijelia nu se lăsa deloc. Văzându-se cu sacii-n căruţă, profii uită de copii şi se duc direct la scoţieni:

– Senk you veri maci, iu seivd aur laifs, aleargă ei de la unul la altul.

Victor îi priveşte pieziş. Dar Mac, şeful scoţienilor:

– *Thank them, they saved you!* le face semn spre Mesneraş şi Buraq.

Profii se reped la ei, sunt numai lapte şi miere, mulţumesc din răsuputeri – Fără dumneavoastră, cine ştie ce se întâmplă –, dar jup! fac ce fac, şi trag cu ochiul la scoţieni, românul e ospitalier, ce paştele mă-sii.

– Dacă nu venea Victor cu oamenii ăştia, le zice Mesneraş profilor, nu ştiu dac-o scoteam la capăt.

Profii sunt contrariaţi, nu le e clar cui trebuie să-i mulţumească mai abitir. În fine, se îmbrăţişează cu toţi şi gata, o iau spre Vârful Omu. Nu se vede mai nimic, noroc că militarii lăsaseră pe traseu fanioane luminescente ce licăreau prin ninsoare, semn că planul pe care-l pusesem la cale pentru Mesneraş se apropia de final. Iar Victor:

– Frate, îi zice lui Mesneraş, te caută pe telefonul meu unii de la TV. Au făcut ştire: marea dramă din Bucegi, canonada de pe munte cu sovietii, alianţa cu NATO, încălzirea globală, moartea albă, copiii salvaţi *in extremis*...

– Dă-i dracului!

– Vezi că te-aud, pufneşte Victor şi-i întinde telefonul.

Mesneraș se uită în jur, îl ochește pe cel mai apropiat prof, ia telefonul din mâna lui Victor și i-l întinde profului.

– Televiziunea, zice. Vor să afle cum sunt copiii.

Proful se udă tot, ia telefonul, promite c-o să vorbească frumos despre Mesneraș și despre – cum îl cheamă pe celălalt? Buraq? Ce nume mai e și ăsta? De fapt, cine sunt ei doi, că nu știe ce să zică pe post...

– Suntem doi pescari, v-am spus, zice Mesneraș și-o ia fuga înainte.

Cât timp proful dă interviu, copiii ajung pe creasta de deasupra Văii Morarului. Acolo e o săritoare mică, îngustă – la ora aia, tot ce plănuisem își găsisese locul în încrângătura întâmplărilor: copiii care plecaseră aiurea pe munte, supărarea lui Mesneraș, Sahib care aștepta (înfrânt) la cabana Omu, făcând pansamente unor militari NATO și unor sovieți din Donbas, o conexiune cu posturile TV, bașca un bun semnal de mobil – numai Mesneraș mai trebuie să-și satisfacă o curiozitate stupidă și să deschidă rucsacul, ca să verifice dacă nu s-au spart peturile cu apă, pentru ca toate să fie la locul lor.

Așadar, Mesneraș trece primul de săritoare, militarii îi ajută pe copii să urce, proful termină interviul, urcă și el. Gata, sunt pe mica platformă pentru care am imaginat sfârșitul poveștii, iar Mesneraș dă rucsacul jos și-l deschide, *după cum mi-am propus...* Grupul e gata să plece pe ultimele sute de metri ale traseului, dar îi mai izbește o vântoasă. Toți se apleacă, se feresc de schije înghețate ale ninsorii. Deodată, sună telefonul puștanului care primise țigara de la Mesneraș. Fetița cu retrieverul aude apelul, se răsucesc brusc și alunecă. E gata să cadă în prăpastie, dar retrieverul se repede la ea, cu gând s-o salveze. În repezeală, îl izbește pe Mesneraș, îl trânteste peste rucsac, dar reușește s-o apuce pe fată cu dinții, de mânecă.

Totul se petrece prea iute, mă ia prin surprindere chiar și pe mine: mă bucur că încă am puterea de a mă mira. Numai că, mi se face și ciudă văzându-l pe Mesneraș cum cade în râpă. Hai, hai, îi picur în minte, străduiește-te, așa-i zic, iar Mesneraș se întoarce pe burtă, înfige degetele în gheață, unghiile i se dau peste cap, dar reușește să sape șanțuri în gheața aia blestemată și-și încetinește alunecarea. Sunt cât pe ce să răsuflu ușurat, dac-aș fi în stare de răsuflări, dar iată că-n clipa aia lucrurile intră pe fâgașul ce ne stăpânește pe toți: de sus, de pe mica platformă montană, se revarsă cărămizile din rucsacul lui Mesneraș și cad precum o cascadă, prinzându-l din urmă.

La trei sute de metri distanță, Sahib tresare – vede și el ce se întâmplă, căci celor doi gemeni le-am dat în dar un blestem și o carte. „Simha“, răcnește Sahib, „asta ai *scris*?“ Bietul Mesneraș nu-l aude, n-aude nici măcar strigătele celor de sus, căci simte cea dintâi izbitură. Se miră că nu-l doare deloc, are senzația că

fața-i înoată într-un fel de ulei, nu-i vine să creadă că pățește una ca asta și se gândește, ciudat, că e în Viroaga Dracului, cea care coboară de-a dreptul spre Valea Cerbului.

Degetele i se descleștează și alunecă iarăși la vale. Încă o cărămidă îl plesnește în moalele capului și-atunci îi arăt ultima pagină a cărții lui Barzillai, cea în care el, Mesneraș, n-a crezut. Vede literele colțuroase, trasate de Simha cu tuș de Youzhou, apoi îl zărește pe Sahib cum cască ochii, în cabana Omu, strângând un garou, aude cimpoiul scoțianului, care va răsuna mâine peste munții înzăpeziți, o vede chiar și pe Kundry, în *ashram*-ul din Pataliputra, și-și dă seama, ciudat, că adevărul e unul singur: furia *nu* izbucnește din ficat, somnul *nu* izvorăște din stomac, bolile *nu* se trag de la Yahve – totul începe cu un drum spre Benares, unde se predă arta vindecării după Susruta și se isprăvește cu o grevă ratată.

O, da, corbul croncăne, planând prin ninsoare, blestemul e pe cale să se dezlege, iar Mesneraș se grăbește să strige: Dragă Sahib, vezi că eu

NOTE

- 1 - Thoba – veșmânt asemănător cu o pelerină lungă, specific Yemenului.
- 2 - „În numele Domnului, cel Milostiv, cel Îndurător“ – primul verset al Coranului.
- 3 - Tabib, adică „medic” în nobila limbă arabă.
- 4 - Tahama – porțiunea de câmpie întinsă între Munții Hejaz și Marea Roșie.
- 5 - În trecut fie spus, porecla lui frate-meu, Mesneraș, are și ea legătură cu Nanga Parbat, trăgându-se de la Reinhold Messner, zeul în viață, primul alpinist care a cucerit Everestul fără oxigen suplimentar, primul care a cucerit doi optmiori în același sezon de escaladă. Messner a trăit o dramă când a cucerit prima oară Nanga Parbat, pierzându-și fratele în timpul expediției.
- 6 - Hosh – curte mare, cu grădină, la Medina, în care se ridică numeroase case, adăpostind 20–30 de familii, având aspectul unui cătun
- 7 - Haidh – ciclu, menstră.
- 8 - Talbiay – rugăciune adresată lui Allah, în timp ce credinciosul înconjoară Kaaba.
- 9 - Migwale – strai pentru adolescente.
- 10 - Isa – Isus, Musa – Moise, Nuh – Noe, Ibrahim – Abraham.
- 11 - Rasa – „limfă”, în medicina indiană.
- 12 - Ajuns aici, l-am întrebat dacă nu-și bate joc de mine, dar Iașa mi-a trimis un PDF cu fragmentul cu pricina. Era scris în arabă, firește, și mi-a luat o lună să găsesc un traducător care să-mi confirme că Iașa nu mințise: textul e scris conform canoanelor secolului XI și face referire, într-adevăr, la un ins care se chinuie să descopere cartea.
- 13 - Misr – Egipt, în arabă.
- 14 - Umma – comunitatea tuturor musulmanilor.
- 15 - Kafir – cel care a aflat mesajul Coranului, dar nu crede în el.
- 16 - Maștera e bondoacă, e tunsă scurt, bărbătește, umblă în fuste scurte și, fiind mărunță, arată ca o donatoare de organe calificată. Biologic vorbind, a fost concepută în corturile militare de la Mamaia, cele care alcătuiau campingul ordonat, kaki, de la începutul anilor '60, în urma unui coit standard, pe fundalul melodiei Se-ntorc vapoarele, cu Doina Badea. Del Toro spunea că ai ei se despărțiseră la scurt timp după aceea, motiv pentru care Maștera, pretinde el, a fost „crescută de câinele de pe scara blocului”.
- Profesional vorbind, a fost creată de P, care avusese nevoie de

cineva ca ea ca să-i lovească pe bătrânii profi ai Marelui Mall Medical, profitând de stilul ei feminist-autoritar. Acest stil e valabil doar când ea e pe val, căci, dacă e încolțită, se retranșează în feminitatea ei discutabilă, care necesită protecție conform vechilor norme de comportament. Se mai zice că femeia i-a purtat recunoștința lui P pentru proptelele puse în carieră și că i-a oferit o sumă consistentă (10000 de euro) ca să-l sprijine, la rândul ei, în campania electorală.

17 - Pilda talmudică a Cuptorului lui Akhnai se referă la o dispută rabinică în care a intervenit însuși Dumnezeu. Înfrânt de argumentele rabinilor, Dumnezeu și-a frecat mâinile, fericit, și a exclamat: „Fiii mei m-au învins, fiii mei m-au învins!”

18 - Interesant e că Teo Canta a lăsat cu limbă de moarte ca la înmormântare să i se pună Boogie Chilun, cu John Lee Hooker, în varianta live, înregistrată în 1989 la Atlantic City, alături de Rolling Stones și Eric Clapton.

19 - Pe atunci nu știam, însă bunicul lui Del Toro, care era de pământ de lângă Calafat, era văr primar cu Barbi Pogoranu, cel mai bun prieten din copilărie al unchiului Teo.

20 - Sahib înseamnă și „tovarăș”, și „stăpân”.

21 - Predică.

22 - În capitolul XXVI din Susruta Samhita, capitol care discută despre Shalyam (corpurile străine), chirurgul este sfătuit ca, în cazul în care nu reușește să extragă corpul străin printr-una din metodele de mai sus, să recurgă la ajutorul unui armăsar. Corpul străin va fi prins de dârlogi cu ajutorul unor fire solide, iar armăsarul va fi făcut să zvâcnească din cap, astfel încât să smulgă din trup așchia, bucata de lemn, vârful de săgeată etc.

23 - Shura – adunare a bătrânilor, a înțelepților, în care se iau hotărâri importante.

24 - Jahannam – iadul în islam.

25 - Copac blestemat menționat în Coran, care are rădăcinile în focul Iadului.

26 - Frederick Kwendler era de fel din Sibiu și se înrolase, ca voluntar, în SS Panzergrenadier Division Nordland, în 1943. A murit în 29 aprilie 1945, în timpul luptelor din jurul Reichstagului, având în subordine și legionari scoși de la Dachau și Buchenwald după 23 august 1944. Cei mai mulți dintre aceștia făcuseră parte din cuibul de legionari condus de Barbi, prietenul lui Teo Canta de la Liceul Militar Mănăstirea Dealu și viitorul soț al domnișoarei Es.

27 - De fapt, ce se întâmplă în Parsifal? Iașa a redactat un rezumat în limbaj de transnațională, pentru o mai bună înțelegere a operei: „...în Actul I, Parsifal, un asocial cu comportament de ranger lăsat la vatră, unul care nu știe nici măcar cine-i mă-sa, ucide o lebădă și ajunge cu ea la

Monsalvat, Castelul Graalului, unde dă peste un regiment de cavaleri. Aceștia sunt conduși de regele Amfortas (un fel de CEO), care suferă de o rană abdominală ce sângerează 24/7. Rana i-a fost provocată de propria-i lance, pe care a pierdut-o în favoarea vrăjitorului Klingsor, un fost cavaler de Monsalvat. Flashback: Klingsor fusese incapabil să-și mențină virginitatea (o tempora, o mores), motiv pentru care Titurel, fondatorul real estate-ului de la Monsalvat și, implicit, al regimentului de cavaleri, l-a concediat: you are fired! Ei bine, acest Klingsor l-a rănit cu lancea pe Amfortas, profitând de perioada critică pe care o parcurgea cel din urmă: își pierduse capul după o superdivă (craci lungi, botox) pe nume Kundry. Să fim cinstiți, rana fizică despre care vorbim prilejuiește o metaforă (metafora e o figură de stil, asemănătoare unui slogan PR), și anume aceea că Amfortas nu e altceva decât Europa, bătrâna noastră canalie, rănită de moarte, incapabilă să-și continue drumul civilizator (i.e. o producție deșănțată, cu viză mondială), fapt care o determină să tânjească după moarte, semnalând astfel criza temeinică pe care o străbate de la un timp încoace. Revenind la Actul I, menționăm că Parsifal asistă la chinurile lui Amfortas, simțind o milă infinită față de acesta, dar nu-și pune o întrebare-cheie care, într-un fel neclar, jungian, am zice, i se naște în suflet. (Vă face serviciul PR un debriefing pe tema asta, dacă poftiți.) Tânărul Parsifal află, în schimb, că vindecarea lui Amfortas depinde de înapoierea lăncii la Monsalvat: Die Wunde schließt der Speer nur, der sie schlug, adică: Rana va fi vindecată numai de lancea care a făcut-o – trimitere la miturile Greciei antice. Dumneavoastră nu le cunoașteți, dar felul în care procedați pe piață se trage și din acele mituri.

În Actul II, Parsifal, ajuns pe domeniul lui Klingsor (acesta e plasat pe versantul sudic al Pirineilor), capătă iluminarea datorită sărutului lui Kundry, diva ce-l buimăcise odinioară pe Amfortas. Ceea ce nici Parsifal și nici team-ul de la Monsalvat nu știu, însă, e că teribila Kundry, atât de frumoasă pe domeniul vrăjitorului, e totuna cu femeia hidoasă și arțăgoasă (Ich helfe nie! – Eu nu ajut pe nimeni!), îmbrăcată în țoale soioase, care trăiește alături de cavalerii de la Monsalvat. Această Kundry, atât de importantă în „trezirea” lui Parsifal, e originară din Tribalibot, adică din Pataliputra, și e sora unui pitic dezgustător, pe nume Malcreatiure, după cum ne spune Chrétien de Troyes, primul care a așternut pe hârtie (sau pe pergament, whatever) povestea lui Parsifal. Chrétien ne mai zice că numita Kundry era elegantă și că purta haine londoneze: o pelerină albastră din fetru, rochie de mătase de aceeași culoare (fără ciorapi de satin, însă!), la care asorta o splendidă pălărie cu pene de păun și pantofi de Milano (mai marfă decât Prada). Kundry a încercat din răspuțuri să-l seducă

pe Parsifal (un bodhisattva, în fond, din cel căutat în cursul ceremoniilor New Age, cu care sunteți familiarizați), dar sărutul ei n-a reușit să-l facă pe erou decât să simtă suferințele cumplite ale lui Amfortas, care nu făceau altceva decât să concretizeze întreaga mizerie a lumii și nesfârșitul șir al păcatelor omenеști, care se nasc unul din altul, non-stop (ei, da...). Compasiune și renunțare (aum, amin etc.) – iată răspunsul căpătat de Parsifal în urma acelui sărut franțuzesc esquis, care a ținut loc de întrebarea-cheie, pe care Parsifal nu și-a pus-o în Actul I.

În actul III, Kundry este botezată (după care moare, hollywoodian: kaniet filmă), Amfortas este vindecat cu ajutorul propriei lănci, iar Graalul este „mântuit“, fiind sustras din „măinile pătate de vină“ ale regelui Amfortas – un ins dedat compromisului, nepregătit, așadar, pentru o politică serioasă de homo homini lupus, strict necesară unui team templier, dar și Europei întrupate de el.)

- 28 - Mișu Pogoranu, zis Barbi, a fost coleg de clasă cu Teo Canta la liceul militar Mănăstirea Dealul. Porecla i se trage de la Barbicane, personajul lui Jules Verne din romanul De la Pământ la Lună, căci Pogoranu a proiectat în liceu o rachetă, care n-a fost niciodată lansată. Tot în liceu, Barbi s-a înscris în Frățiile de Cruce, iar după rebeliunea legionară din 1941, deși era elev-ofițer la Academia de Război, a păstrat legătura cu comandantii legionari intrați în clandestinitate. Barbi a făcut frontul de est, dar, spre deosebire de Canta, a căzut prizonier la Stalingrad. Ajuns în lagăr, la Karaganda, a fost convins de Ana Pauker să intre în divizia Tudor Vladimirescu, în care a căpătat rangul de ofițer politic. După întoarcerea în țară, a căutat-o pe Es și a demarat o relație cu ea, fiind la curent cu incestul latent care o obligase să se despartă de Teo. Barbi s-a căsătorit cu Es în primăvara lui 1948, după care a urcat fulminant în ierarhia PCR, profitând de politica ochilor închiși promovată de Ana Pauker. Poziția în partid i-a permis să intre fără examen la Facultatea de Construcții, pe care a absolvit-o în 1953. În 1955, soții Pogoranu au părăsit țara, fiind informați că Securitatea era cu ochii pe Barbi, după ce Teo îi dezvăluise legăturile cu Legiunea și cu organizația SS – Ahnenerbe, în revista căreia publicase un articol, în 1940. Articolul se referea la simbolistica zvasticii, iar Barbi fusese ajutat cu documentarea de Teo însuși și de un avocat al Creditului Minier, care întreținea o corespondență susținută cu ezoteristul René Guénon. Numărul revistei Germanien în care fusese publicat articolul n-a fost găsit de Securitate, iar Barbi avea să afirme într-un interviu la Europa Liberă că persoana răspunzătoare de dispariția revistei era chiar Teo, deoarece în introducerea articolului i se mulțumea pentru ajutorul dat în documentare.

- [29](#) - Prima mare bătălie a lui Mahomed, în care trupele sale, alcătuite majoritar din locuitori ai Madinei, s-au luptat cu trupele necredincioșilor din Mecca.
- [30](#) - Fiicele lui Allah, în concepția religioasă arabă preislamică.
- [31](#) - Incidentul cu pricina provocase neplăceri diplomatice, iar cel care le stinsese fusese însuși Teodor Canta, folosindu-se de faptul că petrecuse un an la Loanda, punând la punct codul comercial al Angolei. Cu ocazia aceea îi cunoscuse pe politicienii la care a apelat ca să mușamalizeze povestea de la Oncocua.
- [32](#) - Au curs râuri de cerneală despre ce anume e Parsifal: e o operă cu influențe budiste sau una de sorginte creștină? Este castelul de la Monsalvat sediul unei confrerii de cavaleri templieri sau un ashram ai cărui membri au întors spatele lumii? Să fie lancea lui Amfortas totuna cu lancea lui Ahile, din moment ce ambele sunt singurele capabile să-i lecuiască pe cei pe care i-au rănit, adică pe Telephus și pe Amfortas, sau e echivalentul discului ucigaș al lui Mara, care disc a rămas suspendat deasupra creștetului lui Buddha, la fel cum și lancea lansată de Klingsor a rămas suspendată deasupra țestei lui Parsifal?

Cu alte cuvinte: este Parsifal un Buddha pe cale să fie iluminat sau un Isus, care, rănit de lance pe cruce, așteaptă întoarcerea lăncii vindecătoare în regatul Său ceresc?

Wagner nu ne-a dat explicații precise. Oricum, pentru el, creștinismul era doar o formă coruptă de budism, fiindcă evreii, considera el, n-au reușit să priceapă noțiunile abstracte ale religiilor indiene. În altă ordine de idei, primul contact al lui Wagner cu mitul lui Parsifal a avut loc pe filieră creștină, în 1845, la Marienbad. Cu acea ocazie, compozitorul a citit poemul Parzival scris de Wolfram von Eschenbach în secolul al XIII-lea, de unde a luat temelia poveștii și a personajelor ce aveau să dea viață operei. Lectura a avut loc într-un crâng, în apropierea chioșcurilor ce adăposteau izvoarele de ape minerale, și, fără discuție, l-a influențat major pe Wagner, dar nu într-atât încât să nu-i scrie Mathildei Wesendonck, amanta sa, că lucrarea lui von Eschenbach nu avea cum să constituie o bază satisfăcătoare pentru Parsifal. Dacă la asta adăugăm că printre lecturile lui s-a numărat și legenda lui Barlaam și Iosafat, tradusă în germană la 1325 de Rudold von Ems și republicată la Dresda în 1843 – carte abandonată de compozitor în propria-i bibliotecă, când a părăsit în grabă Saxonia – începem să devenim sceptici în ce privește originea creștină a lui Parsifal. Barlaam și Iosafat este o poveste budistă, ajunsă în conștiința europeană pe filieră arabă. Iosafat era un tânăr prinț, al cărui tată, regele Avenier, persecuta Biserica Creștină din India, întemeiată de Sfântul Toma.

Aflând de la astrologi că Iosafat avea se convertească, Avenier l-a închis, numai că un călugăr pe nume Barlaam a intrat în locul de detenție și l-a convins pe prinț să se creștineze. După aceea, prințul a fost ispitit de tânăra fiică a regelui Apollonius din Sidon – ea a încercat să-l seducă, făcând recurs la frumusețe și la soarta nefastă ce făcuse din ea o orfană, numai că Iosafat a respins-o. Ei bine, în ciuda faptului că a fost sanctificat (e prăznuit pe 26 august de ortodocși), Iosafat nu este altul decât Buddha, iar felul în care a rezistat în fața tinerei ce-l ispita ne amintește că la fel avea să facă și Parsifal în grădina lui Klingsor, în fața vrăjitoarei Kundry.

Probabil că ameiitorul Richard n-a fost nici procreștin, nici probudist când a compus Parsifal, în ciuda faptului că, în seara dinaintea morții, la palatul Ca' Vendramin Calergi din Veneția, i-a mărturisit Cosimei (his sweet dominatrix) că dorește să se mute în Ceylon, adică în exact acel spațiu în care își are originea legenda lui Mara azvârlind cu discul ucigaș în Buddha. În fond, compozitorul a zămislit ideea de bază a lui Parsifal în aprilie 1857, în Vinerea Mare, în vila cu patru caturi, de lângă Zürich, ce-i fusese pusă la dispoziție de Otto Wesendonck, soțul Mathildei: „Se înstăpânise o minunată vreme de primăvară; în Vinerea Mare m-am trezit și am văzut soarele strălucind pentru întâia oară în această casă [Wagner o numise „Azilul”]; florile din mica grădină îmboboceau și, în sfârșit, puteam să stau pe terasă și să mă bucur de pacea la care jinduisem și care-mi părea atât de plină de promisiuni. Îmboldit de acest simțământ, deodată mi-am dat seama că e Vinerea Mare și mi-am amintit cât de plin de semnificație mi s-a părut acest lucru în Parzival al lui Wolfram. De când fusesem la Marienbad, unde am conceput Maestrii cântăreți și Lohengrin, nu mă mai gândisem la acel poem; acum, idealitatea lui m-a copleșit și am conceput febril o întreagă dramă în trei acte, plecând de la ideea Vinerei Mari.” Pesemne, însă, că religia nu e decât materia brută pe care Wagner o subjugă dramei, modelând-o după cum îi slujește mai bine.

[33](#) - Catren de Imru' al-Qays, în traducerea lui Grete Tartler.

[34](#) - Cronica respectivă a fost achiziționată, alături de celelalte documente ale lui Arthur C. Clarke, de Smithsonian Air and Space Museum din Washington DC.

[35](#) - Apropo de agitpropii din presă, cu câteva zile înainte îl văzusem pe plasmă pe însuși Del Toro cum o plimba prin Marele Mall Medical, într-un cărucior, pe Crăcănata de la CroTv. Crăcănata se încotoșmănase ca să nu fie recunoscută și a intrat prin față la urgențe. După o săptămână, cu ocazia unui scandal medical, vârful de lance mediatic ațintit împotriva lui Del Toro a fost condus, cu aplomb, de însăși Crăcănata.

- [36](#) - „Binecuvântat fie Judecătorul adevărat.“
- [37](#) - „Suntem toți ai lui Allah și la El ne întoarcem.”
- [38](#) - Fitna – o nenorocire, care pune la încercare un om sau o comunitate. Inițial, fitna însemna „a arde/ a topi aurul sau argintul“.
- [39](#) - Bayat – închinăciunea dată califului.
- [40](#) - Avem în buncăr înregistrarea tuturor convorbirilor menționate aici.
- [41](#) - Bimah – platformă în interiorul sinagogii, echivalentul amvonului.
- [42](#) - Neamul Khazrajilor s-a stabilit în Sham (Siria din zilele noastre), iar Saad ibn Ubada nu i-a jurat niciodată credință lui Abu Bakr, motiv pentru care a fost ucis de un emisar trimis de Umar pentru a-i cere supunerea. După ani și ani, descendenții Khazrajilor (clanul Nusaybah) au ajuns custozii Bisericii Sfântului Mormânt. Ironia sorții este că cel ce le-a conferit această sarcină a fost Umar ibn al Khattab, califul care a condus umma după moartea califului Abu Bakr.

Table of Contents

<u>Despre autor</u>
<u>1 - Pakistanezul</u>
<u>2 - Bucegii</u>
<u>3 - Gara</u>
<u>4 - Zamira</u>
<u>5 - Cartea</u>
<u>6 - Apartamentul</u>
<u>7 - Ministrul</u>
<u>8 - Nanga Parbat</u>
<u>9 - Profetul (pfal)</u>
<u>10 - Amanta</u>
<u>11 - Vorbălungă</u>
<u>12 - Politicul</u>
<u>13 - Corporațiile</u>
<u>14 - Argatul</u>
<u>15 - Susupti</u>
<u>16 - Lecția</u>
<u>17 - Atelierul</u>
<u>18 - Gemenii</u>
<u>19 - Armânca</u>
<u>20 - Palermo</u>
<u>21 - Zăpada</u>
<u>22 - Trenul</u>
<u>23 - Umar</u>
<u>24 - Pila</u>
<u>25 - Sindicatele</u>
<u>26 - Arestul</u>
<u>27 - Poligonul</u>
<u>28 - Familia</u>
<u>29 - Orgasmul</u>
<u>30 - Evreii</u>
<u>31 - Plaga</u>
<u>32 - Frica</u>
<u>33 - Miraj</u>
<u>34 - Unchiul</u>
<u>35 - Banchetul</u>
<u>36 - Artistul</u>
<u>37 - Conclavul</u>
<u>38 - Televiziunile</u>
<u>39 - Farmacia</u>
<u>40 - Pacienții</u>
<u>41 - Djinnii</u>
<u>42 - Operația</u>
<u>43 - Peruca</u>
<u>44 - Piciorul</u>

[45 - Cafeneaua](#)
[46 - Armânul](#)
[47 - Corbul](#)
[48 - Părinții](#)
[49 - Căpșunarii](#)
[50 - Bolnavii](#)
[51 - Dojana](#)
[52 - Ristache](#)
[53 - Sipi](#)
[54 - Exodul](#)
[55 - Arta](#)
[56 - Restaurantul](#)
[57 - Belgrad](#)
[58 - Abu Bakr](#)
[59 - Șoapta](#)
[60 - Miraj](#)
[61 - Literele](#)
[62 - Harta](#)
[63 - À rebours](#)
[64 - Alep](#)
[65 - Cancerul](#)
[66 - Peronul](#)
[67 - Basarabia](#)
[68 - Orgia](#)
[69 - Gagarin](#)
[70 - Post-coitum](#)
[71 - Cămila](#)
[72 - Qibla](#)
[73 - Parcul](#)
[74 - À rebours](#)
[75 - Caucaz](#)
[76 - Kosovo](#)
[77 - Spaga](#)
[78 - Negusul](#)
[79 - Concediul](#)
[80 - Darknet](#)
[81 - Buncărul](#)
[82 - À rebours](#)
[83 - Nehemia](#)
[84 - Copiii](#)
[85 - Miraj](#)
[86 - Venesecția](#)
[87 - Turtele](#)
[88 - Futoarea](#)
[89 - Kotor](#)
[90 - Valea Valbonei](#)
[91 - Tălpile](#)
[92 - Birmania](#)

[93 - Operațiunile eroice](#)
[94 - Celălalt](#)
[95 - Chipul](#)
[96 - Ecranele](#)
[97 - Hacking](#)
[98 - Desenul](#)
[99 - Ceainăria](#)
[100 - Ședința](#)
[101 - Geamala](#)
[102 - Marșul](#)
[103 - O.Z.U.](#)
[104 - Cina](#)
[105 - À rebours](#)
[106 - Poruncile](#)
[107 - Grădina Saqifa](#)
[108 - Ali ibn Abu Talib](#)
[109 - FB](#)
[110 - Wagner](#)
[111 - Valizele](#)
[112 - Păcatul](#)
[113 - Încăierarea](#)
[114 - Costurile](#)
[115 - Sfânta Ecaterina](#)
[116 - Contractul](#)
[117 - Mortul](#)
[118 - Ministerul](#)
[119 - Spaima](#)
[120 - Tora](#)
[121 - Beduinul](#)
[122 - Învoiala](#)
[123 - Arcul](#)
[124 - Djinn](#)
[125 - Aeroportul](#)
[126 - Țăranii](#)
[127 - Nămeții](#)
[128 - Karakoram – Clanadonia](#)
[Note](#)

Table of Contents

Despre autor	2
1 - Pakistanezul	13
2 - Bucegii	16
3 - Gara	20
4 - Zamira	24
5 - Cartea	29
6 - Apartamentul	36
7 - Ministrul	41
8 - Nanga Parbat	44
9 - Profetul (pfal)	54
10 - Amanta	59
11 - Vorbălungă	62
12 - Politicul	64
13 - Corporațiile	69
14 - Argatul	78
15 - Susupti	82
16 - Lecția	84
17 - Atelierul	90
18 - Gemenii	92
19 - Armâncea	95
20 - Palermo	98
21 - Zăpada	104
22 - Trenul	106
23 - Umar	109
24 - Pila	116
25 - Sindicatele	120
26 - Arestul	121

27 - Poligonul	123
28 - Familia	128
29 - Orgasmul	133
30 - Evreii	141
31 - Plaga	147
32 - Frica	151
33 - Miraj	157
34 - Unchiul	162
35 - Banchetul	173
36 - Artistul	176
37 - Conclavul	179
38 - Televiziunile	189
39 - Farmacia	196
40 - Pacienții	199
41 - Djinnii	202
42 - Operația	207
43 - Peruca	213
44 - Piciorul	217
45 - Cafeneaua	226
46 - Armânul	228
47 - Corbul	230
48 - Părinții	236
49 - Căpșunarii	249
50 - Bolnavii	253
51 - Dojana	265
52 - Ristache	270
53 - Sipi	272
54 - Exodul	275
55 - Arta	279
56 - Restaurantul	288

57 - Belgrad	303
58 - Abu Bakr	314
59 - Șoapta	318
60 - Miraj	323
61 - Literele	326
62 - Harta	329
63 - À rebours	336
64 - Alep	341
65 - Cancerul	349
66 - Peronul	354
67 - Basarabia	359
68 - Orgia	365
69 - Gagarin	382
70 - Post-coitum	384
71 - Cămila	387
72 - Qibla	396
73 - Parcul	405
74 - À rebours	408
75 - Caucaz	424
76 - Kosovo	433
77 - Șpaga	446
78 - Negusul	455
79 - Concediul	461
80 - Darknet	465
81 - Buncărul	475
82 - À rebours	488
83 - Nehemia	505
84 - Copiii	512
85 - Miraj	516
86 - Venesecția	518

87 - Turtele	524
88 - Futoarea	528
89 - Kotor	531
90 - Valea Valbonei	534
91 - Tălpile	557
92 - Birmania	558
93 - Operațiile eroice	574
94 - Celălalt	582
95 - Chipul	585
96 - Ecranele	590
97 - Hacking	592
98 - Desenul	598
99 - Ceainăria	601
100 - Ședința	603
101 - Geamala	610
102 - Marșul	612
103 - O.Z.U.	618
104 - Cina	619
105 - À rebours	629
106 - Poruncile	639
107 - Grădina Saqifa	641
108 - Ali ibn Abu Talib	657
109 - FB	665
110 - Wagner	677
111 - Valizele	683
112 - Păcatul	685
113 - Încăierarea	691
114 - Costurile	699
115 - Sfânta Ecaterina	704
116 - Contractul	711

117 - Mortul	717
118 - Ministerul	720
119 - Spaima	725
120 - Tora	730
121 - Beduinul	732
122 - Învoiala	735
123 - Arcul	737
124 - Djinn	742
125 - Aeroportul	750
126 - Țăranii	752
127 - Nămeții	756
128 - Karakoram – Clanadonia	766
Note	769